

အမှတ် ၃၀၉၊ ဩဂုတ် ၂၀၀၅

ရပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

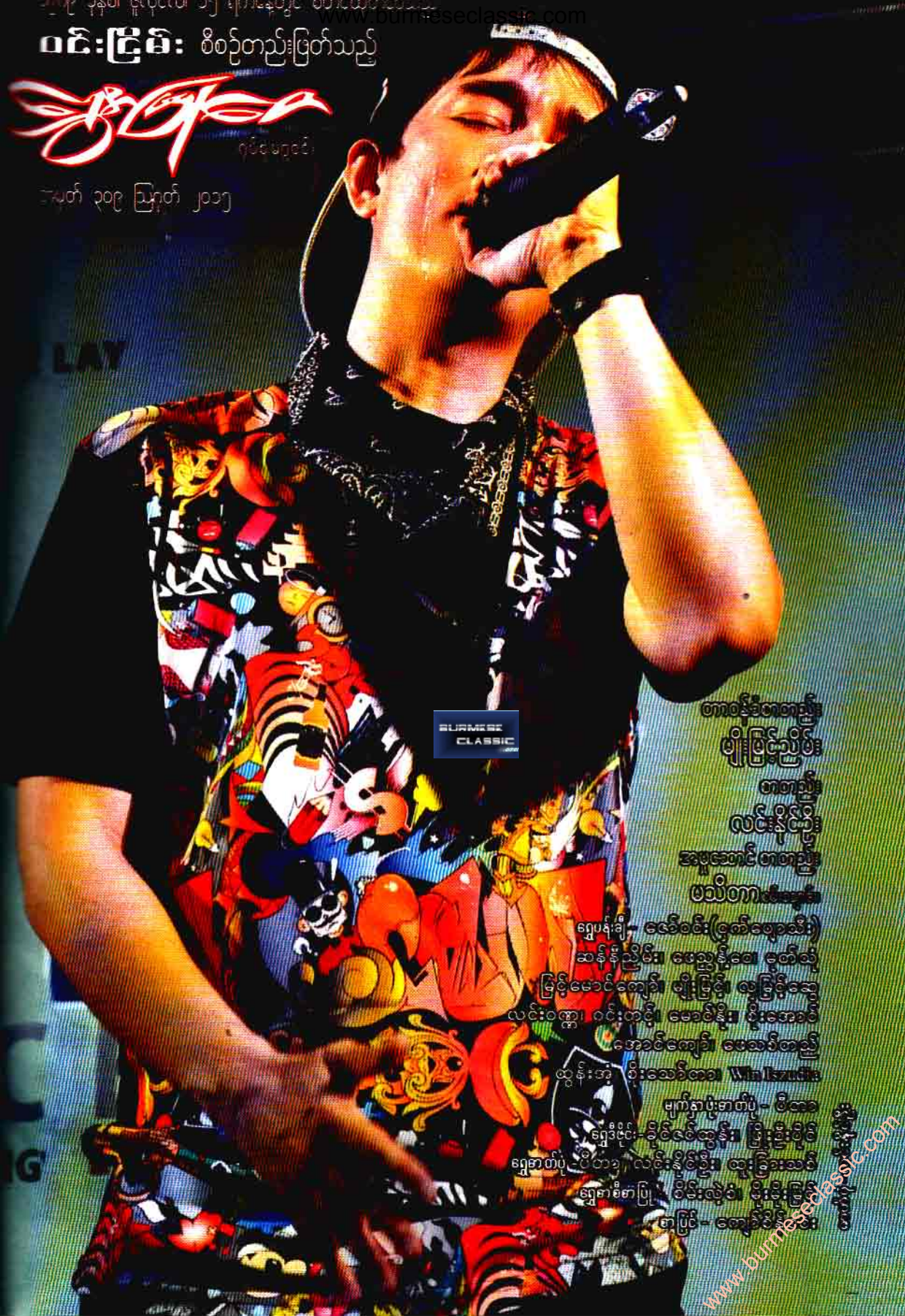
အကယ်ဒမီ ခိုးမြတ်သူလေး
တတ်ပုံ - မိမိ

www.burmeseclassic.com

ဝင်းငြိမ်း: စိစဉ်တည်းဖြတ်သည်

အောက် ၃၀၉ ဩဂုတ် ၂၀၁၅

BURMESE
CLASSIC

တောင်ဒီတောင်

ဖျိုးမြင့်လှိုင်

တောင်

လင်းနီလှိုင်

အုတ်တောင်တောင်

ပထဝီတောင်

ရွှေပန်းချီ - လေးဝင်း (ရှင်စုစုစု)

ဆန်နီညို - ဇေယျာနီလေး နတ်လှ

မြင့်မောင်ကျော်၊ ဖျိုးမြင့်၊ လှမြင့်လှိုင်

လင်းဝဏ္ဏ၊ ဝင်းတင်၊ မောင်နီ၊ မိုးမောင်

မောင်ကျော်၊ ဇေယျာတင်

ထွန်းဘို၊ ဦးလေးတင်၊ Win Lay

ဗျက်ကုန်းတင် - မိမိ

ရွှေပန်းချီ - နိုင်လင်းလှိုင်၊ မြင့်မြင့်

ရွှေတင် - မိမိ၊ လင်းနီလှိုင်၊ လှမြင့်လှိုင်

ရွှေတင်၊ မိမိလှိုင်၊ မိုးမိုးမြင့်

တင် - လေးဝင်း

www.burmeseclassic.com

သုတေသန
၃၀။ မင်းသမီးများ
ရွှေရောင်သွေး ရွှေရောင်သွေး
၃၁။ မင်းသမီး
ရွှေရောင်သွေး ရွှေရောင်သွေး
၃၂။ မင်းသမီး
စိုးမြတ်သူစာနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

One Minute Interview

၂၂။ ဒေါ်။ မင်းသမီး
ဥက္ကဋ္ဌအောင်
တက္ကသိုလ်
အောင်မိုးလင်း
ရွှေရောင်သွေး

၃၃။ မိုးမကျမှီ
ဒါရိုက်တာ
ကျော်အောင်
(အတွေးပုံရိပ်)ရဲ့
အောင်ကာလေး

၃၄။ မိုးမကျမှီ
အနုပညာ
ပေါင်းစည်းတဲ့
သံတော်မူရာ

၃၅။ မင်းသမီး
ပြင်ဦးလွင်မှာ
ဓာတ်တားငါးတား
ရိုက်ခဲ့တဲ့ နတ်

နိုင်ငံတကာစာပေတိုက်

၃၆။ ဇာနည်ညို
အော်သစ်မယ်တော်

၃၇။ ချီကော့အောင်၊ NY၊
သာလှိုင်ယာ

လူမှုဝန်းကျင်

၃၈။ မင်းသမီး
မျိုးမင်းမိုးရဲ့
ခေတ်အသံ
ယနေ့သွေး ဂုဏ်ရည်

ရွှေအိမ်

ရွှေအိမ် ၁၀၂။

သုတေသန

မောင်မိုး၊ အမေရိကန် ၁၁၀။

ရွှေရောင်သွေးအောင်

မင်းသမီး၊ အမေရိကန် ၁၁၀။

ကျွန်တော်

တိုက်ခိုက်

အမေရိကန် ၁၀၂။

ကျွန်းဆွေရွာ

ကြွပ်ကြွပ်အိတ်

အမေရိကန် ၁၀၂။

မောင်မိုး၊ အမေရိကန်

မိုးမကျမှီ

ရောင်မိုးလေး

သန်းလှိုင်ယာ

မင်းသမီး၊ အမေရိကန် ၁၁၀။

အတ္တတ်တားခင်းမိသူ

မင်းသမီး၊ အမေရိကန် ၁၀၂။

အမေရိကန် တစ်

အဆုံးသည် သိက္ခာ

မင်းသမီး၊ အမေရိကန် ၁၁၀။

ကံကြမ္မာရေ... ကျေးဇူး

မင်းသမီး၊ အမေရိကန် ၁၀၂။

မင်းသမီး၊ အမေရိကန်

အရိပ်မှလေးသော

အဆိပ်

ရွှေအိမ်သား

မင်းသမီး၊ အမေရိကန် ၁၀၂။

အရပ်မှလှိုင်ဆိုတဲ့

ကျွန်တော်အတိအကျ

ရွှေအိမ်သမီး

_____ ၁၀၂။

_____ ၁၀၂။

_____ ၁၀၂။

_____ ၁၀၂။

_____ ၁၀၂။

_____ ၁၀၂။

_____ ၁၀၂။

_____ ၁၀၂။

ခန္တိဝတ္ထုများကို
ပြန်လည်ထူးပေါ်ခြင်း

၁။ ဒုဗ္ဗဒိကာရာ
တိမ်ခိုးမျှင်
အကွက်ဆင်

ဓမ္မစာတမ်း

၂။ ကြယ်ကျီမိုး
အကြည့်မဲ့ Sign တို့၏
အကြွေ

ခန္တိအခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်

၃။ မြင့်သန်း
မိုးမိုးနှင့်
မိဘမဲ့သားသမီးများ

ခန္တိဝတ္ထုရှည် ၁/ဆုံး

၄။ အောင်မြိုးကျော်၊ ပဒုမ္မာ၊
သွေးသာကြသည်

၅။ ဗုညချင်
ပါကင်တစ္ဆေ

ဟိမဝန္တာ ခေသများသို့(၁၀)

ခေတ်သန်းသစ်

သူတို့ ဘယ်လို

ဖန်တီးခဲ့သလဲ-၇

(ကလေးဖတ်ဖို့

ပုံပြင်၊ စာတ်လမ်း၊

ဝတ္ထု

ဘယ်လိုရေးမလဲ)

မောင်သန်းသေတ္တာ

၊ထားမယ်၊

ရတနာဂီရိရှိ

သီပေါမင်းအုတ်ဂူတော်

အခြေအနေ

မောင်ခင်မင်

၊ခေတ်၊

စကားသမုဒ္ဒရာထဲမှာ-၁၃

၆၄။

၈၄။

၉၆။

၁၄၆။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့- တိုက် (၁၇) အခန်း
(၄-၀၁) ၅၂ လမ်း (အောက်ကလေးကန်)
ဂိုလ်ကလေးမြို့နယ် ရန်ကုန်
ရမ်းကုန်းလမ်း
Email :
nyeinfamily@gmail.com

မျက်မှန်၊ မေတ္တာလက်ဆောင်နှင့်
အတွင်းပိုင်းသူ- ဦးညွှတ်လှိုင် (၁၇၂၃)
လွှတ်လှိုင်တိုက်
အမှတ် ၁၁၁၊ ဌာနကပ်ကြီး ၅ လမ်း
၆၃ ရပ်ကွက်၊ စက်မှုနှင့် ကုန်သွယ်ရေး
ဧည့်သည်အိမ်- ဦးညွှတ်လှိုင် (၁၇၂၃)

အမှတ် ၁၃၃ လမ်း ၄၀၊ ကန်သွယ်လမ်းနှင့်
မဟာဓမ္မလမ်းကြား ကျောက်တံတားမြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့
ဧည့်သည်အိမ်- လွှတ်လှိုင်၊ အမှတ် ၁၃၃
လမ်း ၄၀၊ ကန်သွယ်လမ်းနှင့်
မဟာဓမ္မလမ်းကြား ကျောက်တံတားမြို့နယ်

ရန်ကုန်မြို့၊ ရမ်းကုန်းလမ်း ၁၂၃
စာတိုက်ဆရာတော်အမှတ် ၁၂၃
E-mail :
zabutalu@gmail.com
Available at :
iTune Store

စက်မှုနှင့် ကုန်သွယ်ရေး

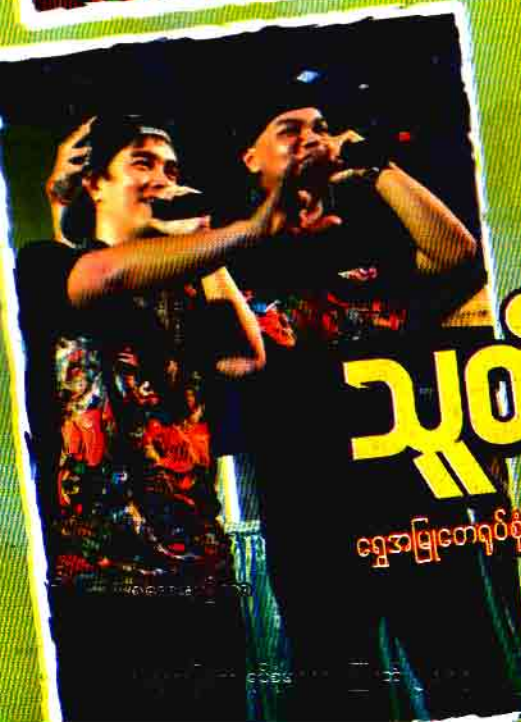
အမှတ် ၁၃၃၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်

ဝန်ထုပ်၊ စက်မှုနှင့် ကုန်သွယ်ရေး

တစ်ကျော့ပြန် ရဲလေး

အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့နောက် ဂီတလောကမှ အနားယူနေတဲ့ အဆိုတော် ရဲလေးက ဂီတလောကကို နောက်တစ်ကျော့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ။ နှစ်ကြာ အနားယူနေရက ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာမယ့် စီးရီးအမည်ကို နောက်တစ်ခေါက် လို့ အမည်ပေးထားပြီး သိုဘို တေးထုတ်လုပ်ရေးမှ ဇူလိုင်လ ၁၂ ရက်နေ့က ဖြန့်ချိပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီစီးရီးမှာ ရဲလေးရဲ့ဇနီးဖြစ်သူ အေးမြအောင်ကလည်း ရဲလေးနဲ့တွဲဖက်ပြီး အမှန်းမရှိတဲ့ဘဝ သီချင်းကို သီဆိုပေးထားပါတယ်။ □

သူတို့အရေ

ရွှေအမြုတေရုပ်စုံစုလင်း အမှတ် ၃၀၉၊ ဩဂုတ် ၂၀၁၅

ဝတ်မှုရွှေ့ရည်က
အမှတ်တရရတနာများ ရောင်းချ

ပရိသတ်များ သွင်းကြ
က အကယ်၍ ခဏခဏ
သွင်း သွင်းပို့သွင်းကြကုန်
မိမိ ဝါးကုသောက်သွင်းစေ
နိုင်မည့် အခါအထိအစနဲ့
မိမိ ဝါးကုအစားအစား ပရိ
သတ်များအားလုံးပေါ်တယ်
အသွင်းခံမိ နားအေးအေး
ပို့ပေးထားရတဲ့ အခါအထိ
အကယ်၍ အသွင်းခံမိရ
မိမိ ဝါးကုအစားအစား အသွင်း
ခံမိရမိမိ ဝါးကုအစားအစား

ကိုယ်စောင့်နတ်ဖြစ်ဦးမယ့်
လွှမ်းမိုင်

ဟစ်ဟော့ပဲလောကမှာ
အောင်မြင်မှုရရှိပြီးနောက်
သရုပ်ဆောင်လုပ်လာတဲ့ ထွန်းဝိုင်က
သူ့ကိုယ်တိုင် ရေးသားထားတဲ့
ကိုယ်စောင့်နတ် အမည်ရှိ
စီဒီယိုကားကို ဩဂုတ်လအတွင်း
ရိုက်ကူးသွားမယ်လို့ သိရှိရပါတယ်။
ထွန်းဝိုင်နဲ့အတူ
ထွန်းထွန်း (Examplez) လည်း
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်သွားမှာဖြစ်ပြီး
အမျိုးသမီးသရုပ်ဆောင်ကိုမူ
မရွေးချယ်ရသေးကြောင်း
သိရှိရပါတယ်။

Products

It's fun and easy to give a "frappé to machine" in many different ways. You can use various types of flavors such as fruits, milk or cream, or even brewed or iced tea. We also offer various sizes to choose from, and a variety of other options to make your drink just the way you like it.

At the end of the day, we hope our customers with the top quality tea that we offer, will be able to enjoy their own taste, our tea is versatile when it comes to making a variety of drinks. We hope you will enjoy the variety of tea drinking.

...reads our customers with the top challenge that
...quality, taste, our tea is wonderful, it's natural, it
...through the night and it's desired for a
...of tea drinking.

www.pearsoned.com

မီးရိုးဇာတ်ကားမှာ
ခပ်ကြမ်းကြမ်း
သရုပ်ဆောင်ထားတဲ့
လူမင်း

မီးရိုးဇာတ်ကားမှာ
ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခန်း

သူတို့အရေး

ရွှေအပြာအရပ်ရပ်ပရိုဂရမ် အနုပညာရှင်များ ပြပေး

မီးရိုးဇာတ်ကားမှာ
ဥဒ္ဓါမိန့် လူမင်း

ဒါရိုက်တာ ဂျိုးရဲ့ ဇီးရိုး

မျက်ခြယ်မိဒီယံထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ဒါရိုက်တာ ဂျိုးက ဇီးရိုး လို့အမည်ပေးထားတဲ့ မိဒီယံဇာတ်ကားတစ်ကားကို စုလိုက်လုပ်အတွင်းက ရိုက်ကူးခဲ့ပါတယ်။ ဒီကားမှာ လူမင်း၊ ခန့်အောင်၊ ထူးခြား၊ ဘာထက်၊ ရွှေသမီးနဲ့ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရံများစွာ ပါဝင်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဓိကသရုပ်ဆောင်နှစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ လူမင်းနဲ့ ခန့်အောင်တို့ရဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း သရုပ်ဆောင်ချက်များကို တွေ့ကြုံရမှာဖြစ်ပါတယ်။

ဒါရိုက်တာ ဂျိုးရဲ့ အော်ရီဂျင်နယ် ဂိုဏ်းစကား မိဒီယံကားဟာလည်း အောင်မြင်တဲ့ကားတစ်ကား ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီကားမှာတော့ မြင့်မြတ်နဲ့ ယုန်လေးတို့က အဓိကသရုပ်ဆောင်များ အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ကြတာပါ။

ဇီးရိုးဇာတ်ကားမှာ ဂိုဏ်းစကားအသွင် သရုပ်ဆောင်ထားတဲ့ ခန့်အောင်

သရုပ်ဆောင် အကယ်ဒမီ ကျော်သူ

“ငဘ” ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ကျော်သူ သရုပ်ဆောင်မယ်

ရုပ်ရှင်လောကကို နှစ်အတန်ကြာ ကျော်ခိုင်းထားခဲ့တဲ့ ကျော်သူက လပ်ကီးဆဲဗင်းရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ဒါရိုက်တာ ခင်စောမျိုး ရိုက်ကူးတဲ့ ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာ ဆိတ်ပွား ဇာတ်ကားမှာ ဆရာရင်းဖြစ်သူ စာရေးဆရာကြီး မင်းသိမ်အမှတ်တရအနေနဲ့ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီ ဇာတ်ကားကို သက်ဆိုင်ရာ ဆင်ဆာအဖွဲ့က စိစစ်ခွင့်ပြုလိုက် ပြီဖြစ်ပါတယ်။ ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ အနားယူနေခဲ့တဲ့ ဒါရိုက်တာ ခင်စောမျိုးရဲ့ ဒုတိယမြောက် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားဖြစ် တဲ့ ငဘ ဇာတ်ကားမှာလည်း ကျော်သူ သရုပ်ဆောင်ဦးမယ်လို့ ကြား သိရပါတယ်။ စာရေးဆရာကြီး မောင်ထင်ရဲ့ ဝတ္ထုကို သုခမိန် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးမှ ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်မှာဖြစ်ပြီး ဒီကားမှာ ကျော်သူ၊ ကျော်ရဲအောင်၊ မင်းဦး၊ မိုးယံခွန်၊ စိုးမြတ် သူဇာ၊ အေးမြတ်သူနဲ့ ဟာသသရုပ်ဆောင်များပါဝင်ကြမှာဖြစ် ပြီး ဇူလိုင်လ ၂၂ ရက်နေ့မှာ ကန်တော့ပွဲပေးကာ စတင်ရိုက်ကူး မှာ ဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဇာတ်ကားရိုက်ကူးဖို့အတွက် ကျော်သူက တံခွင့်စတဲ့ ဇာတ်ဝင်ပစ္စည်းများ စုဆောင်းထားပြီး သူ့နားမှာ ဖန်ဆင်ထား တဲ့ သန်လျက်ပုံနားကပ်နောက်ပိတ်က အသားထဲ နှစ်ဝင်ပြီး မြတ်လို့မရတာကိုတောင် ဇာတ်နဲ့ဆီလျော်အောင် သရုပ်ဆောင် ရမှာဖြစ်လို့ နောက်ပိတ်ကို ခွဲထုတ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိရ ပါတယ်။ နောက်ထပ် ကျော်သူနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ ရုပ်ရှင်ကား တစ်ကားလည်း ရှိပါသေးတယ်။ ဒါရိုက်တာ ဝင်းထွန်းထွန်း ရိုက်ကူးမယ့် ဝိညာဉ်စိမ်း ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားဖြစ်တယ်လို့ သိရ ပါတယ်။

လယ်တီစံသာသနာရိပ်သာအတွက်
ငွေကျပ် ၂၆ သိန်း လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်

မိုးယုစံက အမျိုးသားသွေးဌာနအတွက်
အလှူငွေကျပ် တစ်သိန်း လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်

ကိုယ်တိုင်လည်း
ပါဝင်သွေးလှူခဲ့ပါတယ်

မိုးယုစံရဲ့
မိသားစုဝင်များ
ကလည်း
ပါဝင်
သွေးလှူခဲ့
ပါတယ်

မွေးနေ့မှာ သွေးလှူတဲ့ မိုးယုစံ

ခုလိုလဲလဲ ၁၁ ရက်နေ့က ကျောက်တုံ အသက် ၂၄ နှစ်ပြည့်မွေးနေ့အတွက် သရုပ်ဆောင် မိုးယုစံက ရန်ကုန်မြို့ အမျိုးသားသွေးဌာနမှာ We Love Moe Yu San Fan အဖွဲ့ သားများနဲ့အတူ မိုးယုစံကိုယ်တိုင် သွေးလှူဒါန်းခဲ့ကြောင်း ကြားသိရပါတယ်။ မိုးယုစံရဲ့ မိခင်လည်း ပါဝင်လှူဒါန်း ခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ သွေးအလှူအပြင် မိုးယုစံက အမျိုးသားသွေးဌာနအတွက် အလှူငွေကျပ် တစ်သိန်း၊ ရန်ကုန်မြို့ ပုဇွန်တောင်ရှိ လယ်တီစံသာသနာရိပ်သာမှာ ကောင်းဆောင်တစ်ထပ်စာ ကြွေပြားကပ်လှူဖို့ ငွေကျပ် နှစ်ဆယ့်ခြောက် သိန်း၊ မှော်ဘီ အောင်ဓမ္မာဆရာတော်ကြီးကို နဝကမ္မအလှူငွေ ကျပ် ငါးသိန်း လှူဒါန်းခဲ့တယ်လို့ သိရှိရပါတယ်။ □

သူတို့အရေး

ရွှေအပြင်တရပ်ရဲတောင်း အမှတ်ရပ်ဗွဲ ၂၁၁၅

We Love Moe Yu San Fan အဖွဲ့သားများနဲ့ အမှတ်တရ

ကျေးဇူးတင်စကားပြောကြားနေတဲ့ သရုပ်ဆောင် မိုးယုစံ

ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးဝင်မိသားစုများကို ပြေတီဦးက ကျောင်းသုံးစာအုပ်များ ပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်

မြန်မာနိုင်ငံရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးက အစည်းအရုံးဝင်မိသားစုများအတွက် ထောက်ပံ့

မြန်မာနိုင်ငံ ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးက အစည်းအရုံးဝင် မိသားစုများရဲ့ သားသမီးများအတွက် ပညာသင်ထောက်ပံ့ ကြေးကို ၁၉၉၄ ခုနှစ်က ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ဦးစိန်တင်ရဲ့အစီအစဉ်နဲ့ စတင်ထောက်ပံ့ခဲ့ပြီး အခု ပညာသင်နှစ်အတွက် ဇူလိုင်လ ၆ ရက်နေ့ မနက်က ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးမှာ ပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်။ မူလတန်းမှ ဆယ်တန်းအထိ ပညာသင်ကြားနေတဲ့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအတွက် ကျပ်တစ်သောင်းနဲ့ ကျောင်းသုံးစာအုပ်၊ စာရေးကိရိယာများ ထောက်ပံ့ ပေးခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ထောက်ပံ့ကြေး လျှောက်ထား သူပေါင်း ၁၉၀ ရှိပြီး အားလုံးကို ထောက်ပံ့ပေးခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုထောက်ပံ့နိုင်ဖို့အတွက် ရုပ်ရှင် အစည်းအရုံးဝင်များက လှူဒါန်းခဲ့ကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြေတီဦးပညာရေးမောင်ဒေးရှင်းက ဗလားစာအုပ် ဒါဇင် ၂၀၀ ပေးအပ်လှူဒါန်းခဲ့ကြောင်း သိရပါတယ်။

■ အောင်သန်းထွန်း

ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးဝင်မိသားစုများကို ပီးပေါ်က ကျောင်းသုံးစာအုပ်များ ပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်

ရွှေအမြဲတေ
ရဲလေး

သို့

လေးစားရပါသော...
ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းရှင်...

‘မင်္ဂလာပါ’လို့ ရိုသေစွာ နှုတ်ခွန်းဆက်ပါတယ်။
သမီးက ‘ရွှေအမြဲတေ’နဲ့ ‘အလင်းတန်း’ရဲ့ ဝရံသတ်
ပါ။ ဆရာကို လေးစားအားကျတဲ့ ဆရာဝန်သတ်လည်း ဖြစ်
ပါတယ်။

တန်ဖိုးရှိပြီး အနှစ်သာရရှိတဲ့ ဓုတ်သားဖွယ်ရာ စာကောင်း
ပေမယ့်တွေ တဝကြီး ဖတ်ခွင့်ရသလို ပြည်တွင်းပြည်ပက
အနုပညာသတင်းတွေနဲ့ အနုပညာရှင်တွေ၊ နိုင်ငံတကာမှ
အထင်ကရရှိတဲ့ မြို့တွေ၊ နေရာတွေနဲ့ လူတွေအကြောင်းက
အစ စုံစုံလင်လင် သိရှိခွင့်ရနိုင်တဲ့ ဆရာတို့ရဲ့ အလင်းတန်း
ဂျာနယ်နဲ့ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းက သမီးအတွက် တကယ့်ကို
‘ရွှေ’ပါပဲ။

ဒါကြောင့် စာပေလောကမှာ ဒီလို အဖိုးတန်တဲ့ ‘ရွှေ’
နှစ်ခုကို စေတနာအပြည့်နဲ့ အပင်ပန်းခံပြီး ဖန်တီးခဲ့ကြတဲ့
‘ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း’နဲ့တကွ ‘ဆရာ ဦးမျိုးမြင့်ညိုမီး၊ ဆရာမ
မသီတာ(စမ်းချောင်း)နဲ့ ထုတ်ဝေသူများ၊ အဆင့်ဆင့် တာဝန်
ယူကြသူများ အားလုံးနဲ့ သတင်းထောက်များ ဝန်ထမ်းများ
အားလုံး’ တစ်ယောက်စီက သမီး လိုက်လံလိုက်လံ ကျေးဇူး
တင်နေပါတယ်။ အားလုံးကိုလည်း ကျန်းကျန်းမာမာ ပျော်
ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ဒီထက်မက မြန်မာစာပေလောကနဲ့ စာဖတ်သူ
တွေကို အကျိုးပြုနိုင်ကြပါစေ၊ အောင်မြင်မှုတွေ အမြင့်ဆုံးအထိ
ထပ်တိုး ပိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ ‘ရွှေအမြဲတေ’နဲ့ ‘အလင်းတန်း’ဖြစ်

ပါစေလို့ သမီး ဆန္ဒပြုပါတယ်။
ရွှေအမြဲတေထဲက ဆရာရဲ့ ‘ရုဏ်းစာ’ကို သမီး ကြိုက်
တယ်။ ‘ရွှေအလင်းသား’ဝတ္ထုအားလုံးလည်း သဘောကျတယ်။
ဆရာမ ခင်ခင်ထူးရဲ့ တောမင်းသမီးကလည်း မရိုးနိုင်အောင်
ပါပဲ။ အခန်းဆက်နဲ့ ဝတ္ထုရှည် စ/ဆုံးအတွက် ဆရာကြီး
‘တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်’ဝတ္ထုကို အခါအားလျော်စွာ ထည့်ပေး
စေချင်ပါတယ်။
‘ရွှေအသစ်’တွေ အားလုံးရဲ့လက်ရာကလည်း တစ်
ယောက် တစ်မျိုးစီနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိကြပါတယ်။ သမီးကိုယ်
တိုင်လည်း ‘ရွှေအသစ်’တစ်ယောက်ဖြစ်ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားနေပါ
တယ်။ မနှစ်က(၂၀၁၄- ၁၁ လပိုင်း လကုန်ရက်)တော့
သမီး ဖုန်းဖွင့်ပုံပြင်ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုလေး ပို့ခဲ့ဖူးပေမဲ့ သမီး လိုအပ်
ချက်တွေ ရှိနေသေးတာ ဖြစ်မယ်။ ဒီကြားထဲမှာလည်း ‘ရွှေ’နဲ့
အလင်းတန်း မဖတ်ဖြစ်တာ ၃ လကျော်လောက် ရှိတော့
အဆက်ပြတ်နေခဲ့ပါတယ်။ သမီး နောက်ထပ်ဝတ္ထုတွေ ထပ်
ပို့ပြီး ‘ရွှေအသစ်’ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမှာပါ။

ဆရာ ‘မင်းဆောင်’ရဲ့ဝတ္ထုတိုလေးတွေလည်း သမီး
သဘောကျလို့ အမြဲတမ်း ဖတ်ချင်ပါတယ်။ ‘ရသစာတမ်း’
ထဲမှာလည်း သမီးအကြိုက်တွေ အများကြီးပါပဲ။

နောက်ပြီး ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းရဲ့ အထီးကျန်သူကို သမီး
အတော် နှစ်ခြိုက်စွာမတ်ခဲ့ရတယ်။ သမီးသိပ်ကြိုက်တဲ့ အဆို
တော် ‘အဲလဗစ် ပရက်စလေး’ရဲ့ ဘဝနဲ့ကတော့ အချစ်အကြောင်း
တွေကို လွမ်းမောဖွယ်ရာ ဖတ်ခဲ့ရလို့ ဆရာကို ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်။ ဆရာရဲ့ တခြားသော(ဘာသာပြန်)တွေလည်း သမီး
ဖတ်ရချင်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ‘ရွှေ’မှာ အခန်းဆက်အဖြစ်
ထည့်ပေးပါဦးဆရာ။ နောက်ထွက်မယ့် ဆရာဘာသာပြန်
(သီပေါဘုရင်အကြောင်းထင်တယ်)တစ်အုပ်လည်း ထွက်တော့
မှာ သိရလို့ သမီး စောင့်နေပါတယ်။

နောက်ထပ် သမီးအကြိုက် ဝင်းငြိမ်းနှင့် စာရေးဆရာများ
(၁)နဲ့ (၂)ကို ဝယ်သိမ်းထားပြီး ခဏခဏဖတ်ရင်း ဝင်းငြိမ်း
နှင့် စာရေးဆရာများ (၃)ကို ထပ်ဖတ်ရရင် ကောင်းမှာလို့
သမီး မျှော်မိပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ဆရာကို အပင်ပန်းခံပေး
ပါဦးလို့ အာနာဒွသ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ အလုပ်များတဲ့
ဆရာအတွက် အားမော လျှာမကျိုး ပြောမိသလို ဖြစ်ပေမဲ့
အခါအခွင့် သင့်ခဲ့ရင် အမှတ် (၃)ကို ဆက်ဆက် ထုတ်ပေး
စေချင်ပါတယ်။

မဖြစ်နိုင်တဲ့အဆုံး ‘ရွှေအမြဲတေ’ရဲ့ အင်တာဗျူး အစီ
အစဉ်မှာ ၁ လ တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်လောက်ဖြစ်ဖြစ်
(လေးစားအားကျဖွယ်ရာ စာရေးဆရာ၊ ဆရာမတွေ)တွေ့ဆုံ
ခန်းလေး ထည့်ပေးပါလို့ သမီး မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။

စာရှည်ရှည် ရေးမိတာ သည်းခံပါဆရာ။ ပြောချင်တာ
တွေက အများကြီးပေမဲ့ ‘ရွှေ’ရဲ့ စာမျက်နှာနဲ့ ဆက်အချိန်
တွေကို ခိုးယူရာ ကုမ္ပဏီလို့ ဒီလောက်ပါပဲရှင်။ ငါ့ရှည်ရှည်

ဝတ်ပေးတဲ့ ဆရာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဆရာကို ကျန်းမာ၊ စိတ်ချမ်းသာဖို့လည်း သမီး ဆုတောင်းပါတယ်။

**ချစ်ခင်လေးစားစွာဖြင့်
ရွှေသိန်းသိမ်း**

ကျွန်တော် စီစဉ်တည်းဖြတ်နေတဲ့ ရွှေအမြူတောနဲ့ အလင်း တန်းကျာနယ်ကို နှစ်သက်တယ်ဆိုတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရွှေအမြူတောမှာ အခန်းဆက်ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဆရာခ ခင် ခင်ထူးရဲ့ 'တောမင်းသမီး'ဝတ္ထုက လုံးချင်းအဖြစ် ထွက်ပွား ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဆရာခက အလွှဲသင့်သလို ရွှေအမြူတောအတွက် ရေးသားပေးနေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘာသာပြန်များဖြစ်တဲ့ 'အထီးကျန်ည'၊ 'ရုဗွန်စော'တို့ကို နှစ်ခြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးထွက်ထား တာက 'နန်းကျာရင်'ဖြစ်ပါတယ်။ စာအုပ်ကောင်း(ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတဲ့စာအုပ်)တွေရင်တော့ ဘာသာပြန် ရေးပါဦး မယ်။ လောလောဆယ်မှာ တစ်ဝက်တစ်ပုတ်နဲ့ ရုပ်ထားခဲ့တဲ့ 'ရုဗွန်စော'ကို လုံးချင်းထွက်နိုင်ဖို့ ဆက်ရေးနေပါတယ်။ စာရေးဆရာ အင်တာဗျူးကတော့ ပေးပို့သော ရေးဖြစ်ခဲ့ပြီး နောက်ထပ် မရေးဖြစ်တော့ပါဘူး။ စာဖတ်မျှန်နည်းသွားတဲ့ အတွက် ရေးနိုင်ဖို့လည်း မလွယ်တော့ပါဘူး။

ဆရာရေ မင်္ဂလာပါ။ နေကောင်းတယ်နော်။

FM ပုဂံမှာ အန်တီထား၊ ရီရီသန့်၊ တက္ကသိုလ်လဲ့လဲ့တို့ ဂန္ထဝင်တေးလွှင့်တဲ့ အစီအစဉ် နားထောင်မိရာက ဒီစာရေးလိုက် မိတာပါခင်ဗျာ။

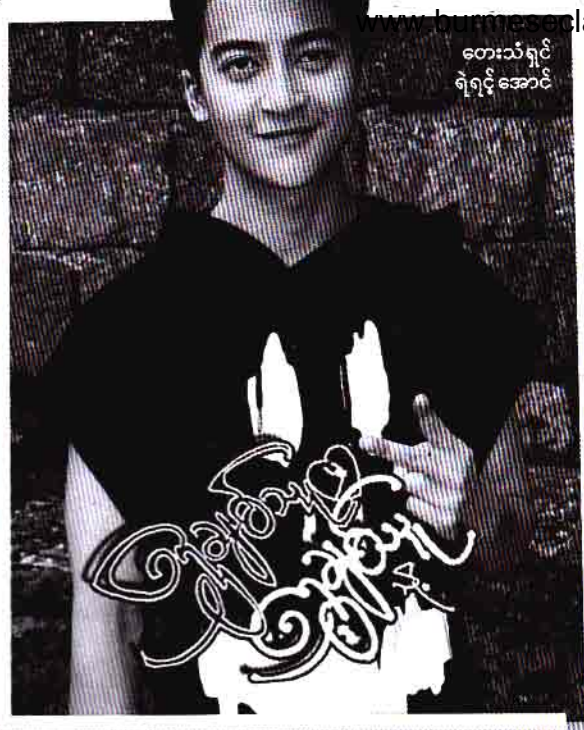
လက်ပံပွင့်ကောက် သီချင်းနဲ့ မြူနွန်လွှင့်ပါး က 'ပါး'ကို အသံဆွဲ ကွန့်ဆိုကြတာမျိုး မလုပ်ကြဖို့ အန်တီသန့်က ထောက်ပြတာလည်း နားထောင်လိုက်ရပါတယ်။ ဒီလို ခပ်ဖော့ဖော့ ပြောတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ကန့်ကွက်ပြောဆိုဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ။ နောက်ပေါ် ဖြန်မာသံ အဆိုရှင်တွေ ဖျက်ဆီးပစ်ကြတဲ့ ဂန္ထဝင်တေးတွေ မနည်းတော့ လို့ပါဆရာ။ စာသားကို အသံနဲ့ ဖော်ပြရာမှာ သူတို့ဟာ အသံ(ခေါဟာရ)ရဲ့ စည်းကမ်းကို မလိုက်နာကြပါဘူး။ တချို့ လည်း အဆိုတော်သာ လုပ်နေကြတာ 'ဌာန'၊ 'ကရိုဏ်း'တွေ ရဲ့အကြောင်း ဂယနဏ သိကြပုံမရပါဘူး။ မနီ(နီနီဝင်းရွှေ) နောက်ပိုင်း အဆိုတော်တွေ နားထောင်ရတာ အဆင်မပြေပါ။ ဝေဖန်စရာတွေချည်းပါပဲခင်ဗျ။ မနီကိုတော့ အန်တီအေးက တောင် ချီးကျူးရသူပါ။ 'ဘုန္တော'၊ 'ခေတ်သစ်နုနစ်တွေ'၊ 'မယ်ခင်းကြီးမ'လို သီချင်းတွေ၊ 'လောဘတီ မမြရင်'သီချင်း တွေ အကုန်ကောင်းအောင် ဆိုနိုင်သူပါ။ ဟို နာမည်လေးလုံးနဲ့ မမဆိုရင် ဘယ်သီချင်းပဲဆိုဆို 'နာ'တစ်ခုတည်းဆိုပြီး အဆုံး မှာ အသံဆွဲချပြီး ဆိုတာပဲ လုပ်နေတာ အတော့်ကို နားဒုက္ခ ရောက်ရပါတယ်။ နားမထောင်ချင်လည်းပဲ လော်ကြီးတွေက ရွာတာက၊ ရပ်တာက ခုထိ သောင်းကျန်းကြတဲ့ တိုင်းပြည်ဆို

တော့ ကြားနေရတာပါပဲ။ နေရာကကား ဖွင့်တိုင်း ကျော်ကြား တာ မဟုတ်ဘဲ အများရဲ့ စိတ်ပျက်ခြင်း ခံရတာပဲ အဖတ်တင် တာမို့။ ဘဝင်တွေမြင့်နေကြရင်လည်း ပြင်ကြပါခင်ဗျာ။ အဆိုတော် လုပ်စားရင် 'ဌာန'၉ ပါးအကြောင်း 'ကရိုဏ်း'၊ 'ပယတ်'ဘာလဲဆိုတာ ပြန်လေ့လာကြစေချင်ပါတယ်။ စကား လုံး ခေါဟာရကို ဖော်ကျူးရာမှာ 'နာ'နဲ့ချည်း လုပ်မရပါ ဘူး။ အသံကို 'မတြာ'နဲ့တောင် ထွက်ချက်ပြီး လက်ဖျစ် တစ်ထွက်၊ 'မျက်တောင်တစ်ဖျပ်'ခတ်တဲ့ အခိုက်အတန့်နဲ့ တောင် ထွက်ကြရပြောကြရတာ။ အဆိုတော်လုပ်ပြီး သိထား ကြရင် ပိုသင့်တော်ပါမယ်။ အသံတို 'ရဿ'ကို အသံရှည်

သရုပ်ဆောင်
မေမြတ်နိုး

တေးသံရှင်
ရဲရင့်အောင်

‘ဒီဃ’လုပ်လို့ ဆိုလို့မရသလို၊ ‘ချ’ရမယ့် အသံကို ‘တင်’၊ ‘တင်’ရမယ့် အသံကိုလည်း ‘ချ’လို့မဖြစ်ပါဘူး။ အသံ စာသားရဲ့အဓိပ္ပာယ် ပျက်ယွင်းပါတယ်။ (ဆရာကြီး လုပ်တယ် ထင်ရင်လည်း ထင်ကြပေရော၊ ဆိုပြစ်မိမ်းပါဆိုရင်လည်း အဆင်သင့်ပဲ။)

အရင် တေးရေး၊ အတီး၊ အဆို ပညာရှင်ကြီးတွေဟာ အပင်ပန်းခံ အားသွန်ခွန်စိုက် ဖန်တီးခဲ့ကြရတာကို နားမလည်၊ ပါးမလည် လျှောက်လုပ်ကြတဲ့အခါ အင်္ဂါရပ်(စော်ကားရာ တောင် ရောက်ပါတယ်)ဖြစ်ကြရသလို တေးသီချင်းတွေလည်း ပျက်စီးသွားတာ ရင်နာစရာပါပဲ။ တတ်ကြ သိကြရင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ အသစ်ရေး၊ ဆို၊ တီးကြလေ။ အရင်လူတွေ လည်း ပြန်ဆိုကြတာတွေ လုပ်ပါတယ်။ ဥပမာ-လေးလေး ဦးမင်းနောင်ရဲ့ မှန်းရစ်လေဦး မေချို ပြန်ဆိုတာများ အူလိုက် သည်းလိုက် အံ့ဩဘာနန်း နားထောင်ရသူရင်ထဲ ပွဲမီးလောင် သလို အလွမ်းတွေနဲ့ ကြေကွဲရတာပါ။ ‘ဧရာ’ကို အန်တီမြ (တင်တင်မြ) ပြန်ဆိုတာလည်း အန်တီမြရဲ့ ကျက်သရေရှိပြီး ကရုဏာအသံနဲ့ ပိုလို့ လိုက်ဖက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပညာရှင်တွေ သိကြပါတယ်ခင်ဗျာ။ ခု ကိုကို၊ မေ(မေတွေအများစု)တွေ က ‘ဝ’သာ များနေတာ၊ သီချင်းကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ သူတို့ အသံကို ဂရုမစိုက်ပြီး စာသားကို လုံးဝ ဂရုမပြုကြတာ နားထောင်ကြည့် သိသာလိုက်သမှ။ အတီးပညာရှင်တွေ ကတော့ တော်ကြ ကောင်းကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ‘ဆောင်ခြင်း စ ပါး’ကို ဟို နာမည်သုံးလုံးနဲ့ မမ အသံစူးရဲရဲကြီးနဲ့လည်း ဆိုသေး၊ အတီး လည်း ပြောင်းသေးဆိုတော့ ဆင်ဖြူနဖူးကို

ကျိချီတပ်ပေးသလို မြင်ရကြားရ အဆင်ကို မပြေပါဘူး (တစ်လောက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဖွင့်တော့ ဝိုင်းပြီး ပိတ်ခိုင်းကြရတယ်)။ ဒေါ်မေရှင်နဲ့ နီးနီးစပ်စပ် ဆိုနိုင်တာ ‘မောမာ’နဲ့ ‘အန်တီ မြသီ’ပဲ ရှိပါတယ်။ အလွမ်းတက်ပါတဲ့ အသံပူပူနဲ့ အန်တီအေးလည်း အဲဒီဓမ္မတေးနဲ့ အလုပ်မဖြစ်ခဲ့ ပါဘူး။

အန်တီထားတို့တစ်သိုက်က FMပုဂံကနေ အဆိုရှင်တွေ အတွက် သင်တန်းပို့ချသလိုမျိုး တစ်ခုခု လွှင့်နိုင်မယ်ဆို ပိုကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်။ ဆရာ ကိုညီထွင်နဲ့ ဆရာ တစ်ခုခု ပြောပေးစေချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကိုညီထွင်က ‘ရွှေတိုင်ညွန့်’ ရဲ့ မြေးပီသသူပါ။ ‘တွဲတေးသီချင်းတန်ရဲ့ သီချင်းတွေ ရင်ထဲရှိ တယ်’လို့ ကြွေးကြော်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါလား ဆရာ။ ဂန္ထဝင် ဆရာကြီး ‘စန္ဒာရေးချစ်ဆွေ’ကို ကိုးလုံးကန့်လန့် ပြန်ပက်ခဲ့တဲ့ ဟို ‘Rocker’ကြီးနဲ့တော့ ကွာပါတယ်။ ဂီတသမိုင်းကြောင်းကို က တူမှ မတူတာကိုလို့ပဲ ဖြေခဲ့ရပါတယ်။ ဟစ်ဘာဂါလည်း စားကြပါ။ မုန့်ပွားသလက် ဘာလဲဆိုတာကိုလည်း သိရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်။ မေချိုက ပြောဖူးတယ်ဗျ၊ ‘မေချို တို့တန်းက နှလုံးသားနဲ့ ဆိုခဲ့တာ သားရဲ့’တဲ့။ ဟုတ်တာပေါ့ နော့။ နှလုံးသားက အသံကို ပါးစပ်နဲ့ ဖော်ပြရတာ ‘ဂီတ’ သီချင်းလေ။ ဆရာ စကားမစပ် ‘ဝိုင်း’ရဲ့ ကတ္တီပါ ဖိနပ်စီး ရွှေထီးဆောင်းကို ‘ဆရာ မောင်သာရ’ဘာမှ ပြောသံ မကြားရ သေးပါ။ တစ်ခုခု ပြောဖို့ ‘ရွှေ’ကတစ်ဆင့် တောင်းဆိုပါရစေ ခင်ဗျာ။ ‘မခင်ပေမဲ့ အားနာ’လို့ ဓမ္မဝန်ချင်တော့ပါဘူး။

ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ အနုပညာကို ချစ်လွန်းလို့ပါ ဆရာ။
ဆရာ ကျန်းမာ ချမ်းသာပါစေခင်ဗျာ။

မိန့်ချည်ပေါင်ရည်
ခေတ်ဟောင်းသီချင်းတွေကို ဖျက်ဆီးကြတဲ့ကစားကတော့ ဒေါ်မြလေးလို့ပဲ ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်။ ‘ပြောကို မပြော ချင်တော့ဘူး’ပေါ့၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ဆုံးမရတယ်။ ‘မင်းက ခေတ်မစီတော့ဘူး’လို့၊ အဲဒီလိုနှလုံးသွင်းလိုက်ရင် စိတ်သက်သာပါတယ်။ သူ့ခေတ်သူ့အခါနဲ့ သူပေါ့လေ။ ‘ကတ္တီ ပါဖိနပ်စီး ရွှေထီးဆောင်း’မိဒီယံကာနဲ့ပတ်သက်လို့ ဆရာ မောင်သာရက မရေးဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့စကားပြောတဲ့ အခါမှာတော့ မူရင်းရှင်ရှင်ကားကို မမီဘူးလို့ဘဲ အတိုချုပ် ပြောပါတယ်။ လောလောဆယ်မှာ ဆရာကလည်း ကျန်းမာ ရေးချိုလွှင်းပြီး ဆေးမှီတင်ထားရပါတယ်။

□
သို့
မင်္ဂလာပါ ဆရာ။
ရွှေအဖွဲ့သားများအားလုံး ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်း သာကြပါစေကြောင်း ဦးစွာ မေတ္တာပို့ပါတယ်။
စာကြည့်တိုက်ကျေးဇူးကြောင့် ဆရာမကြီး ခင်းဆွဲဦး ရေးတဲ့ တို့တိုင်းဌာနီ စာအုပ်ဖတ်ခွင့်ရပါတယ်။ အသက် ၂၀

နှစ်ပဲ ရှိသေးတဲ့သူတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးအခေါ်၊ အရေးအသား၊ စာတ်လမ်းတည်ဆောက်ပုံ၊ စာကကောင်စရိုက်ကောင်းလွန်းလို့ အံ့အားသင့်မိပါတယ်။ အကြိုက်ဆုံးကတော့ 'ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ အမျိုးသားရေးဝါဒ'၊ 'အမြင်ကျဉ်းတဲ့ အမျိုးသားစိတ်ဓာတ် မရှိသင့်ဘူး' ဆိုတဲ့ စာသားတွေကိုပါ။ ဘာလို့ ဒီလောက်တော်တာလဲ စဉ်းစားတော့ သွေးက စကားပြောတာပဲ ဆိုတဲ့အဖြေ ရလာပါတယ်ဆရာ။

ဆရာမကြီး လူထုဒေါ်အမာ ရေးတဲ့ အမေ့ရှေးစကား စာအုပ်ဖတ်ရတော့ အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာ မောရစ်ကောလစ် ရေးတဲ့ မြန်မာပြည်မှ အမှုအခင်းများ ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ဆရာကြီး ဦးရာဇော်က ဘာသာပြန်ခိုင်းရာမှ စာရေးဆရာဖြစ်လာတာ လို့ သိရပါတယ်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မောရစ်ကောလစ်ရေးပြီး ဆရာ ကျော်အောင် ဘာသာပြန်တဲ့ နေဝင်ဘုရင်များ ဆိုတဲ့ စာအုပ် ဖတ်ရတော့ ရှမ်းပြည်အနှံ့ အလည်အပတ် ရောက်သွားရသလို ခံစားရပါတယ်။ တကယ်တော့ ရှမ်းပြည်ထဲမှာကို ကျွန်မတို့ မရောက်ဖူးသေးတဲ့နေရာတွေ အများကြီးပါ။ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့ လည်ပတ်ဖို့ကောင် မစဉ်းစားနိုင်တဲ့ ကျွန်မက ကမ္ဘာပတ်နေတဲ့ သူတွေကို အထင်ကြီးအားကျမိပါတယ်။ ဆရာမ မေတ္တာဦးကို လည်း မုဒိတာဖြစ်ရကြောင်းပါ ဆရာ။

ဒီလရွှေအမြဲတေရဲ့ ဝတ္ထုရှည် စ/ဆုံး ဖတ်ရတာ အရမ်း ကျေနပ်အားရဖြစ်မိပါတယ်။ အရင်ကလည်း ဆရာ ကိုမောင် ဌေးသိန်း(ဌေးလှ)ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေကို တစ်နယ်သားချင်းဖြစ် လို့ ဂရုစိုက်ပြီးဖတ်ပါတယ်။ အခု ဝတ္ထုကတော့ အကြိုက်ဆုံး ပါ။ ရွေးချယ်ဖော်ပြတဲ့ ရွှေအမြဲတေ အယ်ဒီတာကို ကျေးဇူး တင်ပါတယ် ဆရာ။

ဆရာ ဘုန်းသက်ခိုင်(ရွှေဘို)ရေးတဲ့ လွမ်းရပါသည်ကော ဦးလေးသော် ကို ဖတ်ရလို့လည်း ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ ဆရာ မောင်သော်ကရဲ့ စွမ်းဆောင်ရည်တွေကို အခုလို အတိ အကျမသိခဲ့ပေမဲ့ ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တဲ့ သူရဲကောင်းအဖြစ် ကျွန်မရင်ထဲမှာ ကမ္ဘာလုံးထိန်းထားခဲ့ပါသေးတယ်။ ကျွန်မလို ပစ္စားကတောင် တန်ဖိုးထားသေးတာ။ ဆရာ မောင်သော်ကကို ပ၊မထားတဲ့သူတွေ အများကြီး ရှိမှာပါ။ ဆရာ အားမငယ်ပါနဲ့ လို့ အားပေးချင်ပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဂုဏ်ပြုနိုင်မှာပါလို့လည်း မျှော်လင့်နေကြောင်းပါ ဆရာ။

ဆရာ ရွှေအသစ်ကဏ္ဍကို ဖြတ်မယ်ပြောတုန်းက စာ ဖတ်သူအများစု တန်လှုပ်ကြပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ မစိုးရိမ်ခဲ့ပါဘူး။ ဆရာ မလုပ်ရက်ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်လို့ပါ။ ရွှေအသစ် အခန်းကဏ္ဍက အရမ်း အရေးပါပါတယ်။ အခုဆို ကျွန်မတို့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ဖတ်နေတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမ အများစုဟာ ရွှေအသစ်က တက်လာကြသူတွေပါ။ အဲဒီအတွက် ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းကို အမြဲ ကျေးဇူးတင်လျက်ပါလို့ ပြောကြားရင်း ရပ်နားပါရစေရင်။

ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်း သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေ။
လေးစားစွာဖြင့်
စာပေချစ်သူ မန်းမာသာ
တောင်ကွက်သစ်၊ ရပ်မောက်မြို့။
ကိုမောင်ဌေးသိန်း(ဌေးလှ)ဝတ္ထုကို ကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့
အတွက် ရွှေချယ်ဖော်ပြရတဲ့ အယ်ဒီတာအနေနဲ့ ကျေးဇူးပါ။
အဲဒီလထုတ်မှာပဲ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဆရာ ဘုန်းသက်ခိုင်(ရွှေဘို)
ရဲ့ 'လွမ်းရပါသည်ကော ဦးလေးသော်'ကို ရွှေအမြဲတေ
စာပေဆု ချီးမြှင့်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့က သမိုင်းမှတ်တိုင်
တစ်ခုအဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့အောင် ဖော်ပြပေးထားတာပါ။ ဒီလို
ပြောမယ့်သူမရှိရင် နောင်လာနောက်သားများ မသိတော့မှာ
စိုးရိမ်လို့ စာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့တာပါ။
■
ဝင်းငြိမ်း

သရုပ်ဆောင်
မန်းဆုဦး

ကျွန်တော် စာပေလောကထဲကို စတင်ဝင်ရောက်
ကတည်းက အင်တာဗျူးများနဲ့ စခဲ့ပါတယ်။ အင်တာဗျူး
သမားဆိုတာ ကိုယ် တွေ့ဆုံမေးမြန်းမယ့်သူရဲ့အကြောင်းကို
ကကြီးကနေ အအထိ မသိနိုင်ရင်တောင် ၇၅ ရာခိုင်နှုန်း
လောက်တော့ သိထားဖို့ လိုမယ်လို့ ကျွန်တော်
ယုံကြည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရုပ်ရှင်ဂီတသမားများကို
အင်တာဗျူးလုပ်တဲ့နေရာမှာ သူတို့အကြောင်းကို
မျက်ခြည်မပြတ်တဲ့အတွက် မေးရတာ လွယ်ပါတယ်။

အရေးဆရာ အင်တာဗျူးကျတော့ သူတို့ရေးတဲ့
အအားလုံးနီးပါးကို ဖတ်ပြီးမှ မေးလို့ရပါတယ်။
ရုပ်ရှင်ဂီတသမားများအကြောင်း ဂဿနာသိထားဖို့
လိုတယ်ဆိုပေမဲ့ အရမ်းရင်းနှီးသွားတဲ့အခါကျရင်
မေးဖို့ ခက်သွားပြန်ပါတယ်။ ကိုယ် သိပြီးသား
အကြောင်းအရာတွေချည်း ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။
ဥပမာ ကျွန်တော့်ညီအရင်းတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတဲ့
ကျော်သူကို ကျွန်တော် အင်တာဗျူးလုပ်လို့ မရပါဘူး။

စိုးမြတ်သူ၏

မင်းငြိမ်း တွေ့ဆုံခြင်း

ဓာတ်ပုံ - ပီတာ

အတည်ပေါက်နဲ့ နှစ်ယောက်
သား မေးကြပြေကြရင်းကနေ
ရယ်ဖြစ်ကြရော။ သူက
လည်း 'သိပြီးသားတွေ ဘာ
ဖြစ်လို့လာလာမေးနေတာလဲ။
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရေးလိုက်
ပြီးတာပဲ' လို့ ဆိုတတ်ပါ
တယ်။ ဒါကြောင့် သူနဲ့
ကျွန်တော် တွေဆုံမေးမြန်း
တာ လုပ်လို့မရပါဘူး။

ထိုနည်းတူစွာ စိုးမြတ်
သူစာဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်
သမီးတစ်ယောက်လို ကကြီး
ကနေ အအထိ သိနေတာ
ကြောင့် မသိဟန်ဆောင်ပြီး
မေးရတာ တော်တော်ခက်
ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဩဂုတ်လ
ဟာ သူ မွေးဖွားတဲ့လဖြစ်နေ
တာကြောင့် သူ့ကို မျက်နှာ
ဖုံးရှင်အဖြစ် တင်ဖို့ စဉ်းစား
ခဲ့ပါတယ်။ Cover Story ရေး
ဖို့ကိုလည်း ကျွန်တော်ပဲ တာ

ဝန်ယူရမှာပေါ့။
ကိုင်း... ဒီတော့ သိ
တာတွေကို မသိဟန်ဆောင်
ပြီး မေးလိုက်ပါပြီ။ ဖတ်
ကြည့်ပါဦး။

□
စိုးမြတ်သူစာ ဆိုတာ
ဒါရိုက်တာ ဦးကြီးမြင့် ရိုက်
ကူးတဲ့ 'ဆုံရပ်ကန္တာရဝတီ'
တီဗွီဇာတ်လမ်းကအစ ရုပ်ရှင်
လောကထဲမှာ အခုချိန်ထိ
အောင်မြင်မှုရနေတာ ဘာ
ကြောင့်ပါလဲလို့မေးချင်တယ်။

ကျွန်မကို အောင်မြင်နေ
ဆဲလို့ မြင်တဲ့အတွက် ကျေး
ဇူးတင်ပါတယ်။ စိတ်ထဲမှာ
ရော လက်တွေ့မှာရော ကျွန်မ

အတွက် အရာရာကို အခုထိ
ကြိုးစားရုန်းကန်နေရတုန်းပါ
ပဲ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါကို
လည်း ကျွန်မ ကျေနပ်ပါ
တယ်။

အိမ်ထောင်ကျပြီး အမေ
ရိုက်နဲ့ပြည်ထောင်စုကို သျှောင်
နောက် ဆံထုံးပါ လိုက်သွား
ခဲ့တဲ့အတွက် ရုပ်ရှင်လောက
နဲ့ ခဏအဆက်အသွယ် ပြတ်
သွားခဲ့တယ်။ မြန်မာပြည်ကို
ပြန်လာပြီး ဒုတိယအကြိမ်
ရုပ်ရှင်လောကကို ပြန်ဝင်
တော့ လွယ်လွယ်ကူကူရှိခဲ့ရဲ့
လား။

ဒုတိယအကြိမ် ဒီလော
ကထဲ ပြန်ဝင်လာတဲ့အချိန်မှာ

ခက်ခဲတဲ့အခြေအနေပေါင်း
များစွာကို ကျွန်မ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ
ပါတယ်။ အဲဒီမှာလည်း
အောင်မြင်တာနဲ့ ကျော်ကြား
တာ မတူဘူး၊ ကွာခြားတယ်
ဆိုတာကို ကျွန်မ သေသေချာ
ချာ သိမြင်နားလည်ခဲ့ရတယ်။
လူတစ်ယောက်မှာ (၁)ငွေ
ကြေးချမ်းသာမှု၊ (၂)ရာထူး
ဂုဏ်အရှိန်အဝါ၊ (၃)အောင်
မြင်မှု။ ဒီသုံးခုထဲက တစ်ခု
ခုကို ရိုက်ရုံရှိသင့်တယ်လို့
ကျွန်မ ယုံကြည်ပါတယ်။
ကျွန်မအတွက် နံပါတ်(၁)နဲ့
(၂)က မဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ အောင်
မြင်မှုဆိုတဲ့ အရာကတော့
ကျွန်မနဲ့ နီးစပ်ပါတယ်။ ဒါ

ကြောင့် အောင်မြင်အောင်
ထွန်းမ အရမ်းကြိုးစားခဲ့ပါ
တယ်။ ကျော်ကြားမှုကိုတော့
ထွန်းမ မလိုလားပါဘူး။

ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ပဲ ရိုက်
ရိုက် ပရိသတ်များက လှ
တယ်လို့ ပြောနေကြဆဲပါ။
ဒီလိုအပြောင်ရအောင် ဘာ
တွေများ ပြင်ဆင်ခဲ့လို့ပါလဲ။

ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ကြည့်ရင်
တော့ ဘယ်အရာရာပဲဖြစ်ဖြစ်
လှတတ်ပါတယ်။ လှတယ်
လို့ ကျွန်မကို မြင်တာ ကျွန်မ
ကို ချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့်ပါ။ ရှိ
နေတဲ့ အသက်အရွယ်အလိုက်
ပဲ ဝတ်စားပြင်ဆင်ပါတယ်။
တခြားအထူးတော့ မရှိ

ပါဘူး။

စိုးစိုး ဝတ်တဲ့အဝတ်
အစားတွေက လုံလုံခြုံခြုံနဲ့
မြန်မာဆန်တဲ့ အဝတ်အစား
တွေချည်းပဲ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ
တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ပတ်
သက်ပြီး ပြောပြပေးပါဦး။

လုံခြုံအောင် တမင်
တော့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက လည်ပင်း
ဆိုလည်း စိနေမှ၊ လက်ဆို
လည်း အနည်းဆုံး တံတောင်
ဆစ်လေး ဖုံးမှ။ အဲဒီလိုမျိုး
တွေကို ကြိုက်မိတယ်။ ဒါနဲ့
ပဲ လုံခြုံသလို ဖြစ်တာ ထင်
ပါရဲ့။

ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား

ရိုက်တော့မယ်ဆိုရင် သူ့ဇာတ်
ကောင်စရိုက်နဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့
အဝတ်အစားကို သီးခြားစီစဉ်
လေ့ရှိပါသလား။ ဒါမှမဟုတ်
စူတင်ရှိတဲ့နေ့မှ ရှိပြီးသား
အဝတ်အစားထဲက ကောက်
စီစဉ်တာလား။

စီစဉ်ရမယ့်ကားမျိုးဆို
ရင်တော့လည်း စီစဉ်ပါတယ်။
များသောအားဖြင့် ပုံမှန်အဝတ်
အစားတွေပဲ။

လူကြီးပိုင်းရောက်လာ
ပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ဇာတ်လမ်း
ရွေးချယ်မှုအခက်အခဲ ရှိပါ

သလား။
 ဘယ်လိုဇာတ်မျိုး
 ရွေးချယ်လေ့
 ရှိပါသလဲ။
 ကျွန်မဆီ
 လာကတည်းက
 ကျွန်မနဲ့ လိုက်မယ့်
 ဇာတ်တွေများ
 ပါတယ်။
 ကိုယ့်အတွက်
 ဇာတ်ကောင်
 စရိုက်
 ရတာထက်
 သူများကို
 ပို့ပေး
 ရတာမျိုး
 စိုးစိုး
 နှစ်သက်
 ပါသလား။
 တစ်ခါမှတော့
 ကိုယ့်အတွက်၊
 သူအတွက် အဲဒီလို
 မတွေးမိပါဘူး။
 ကိုယ်လုပ်ရမယ့်
 တာဝန်ကျေဖို့က
 အဓိကပါ။
 ပို့ရတယ်လို့လည်း
 မမြင်ပါဘူး။
 ကိုယ်က
 ဇာတ်ပို့ဆိုပေမဲ့
 ကိုယ့်အတွက်
 ဘာတစ်ခုမှ မကျွန်နိုင်မယ့်
 ဇာတ်မျိုးကို
 ကမ်းလှမ်းလာရင်
 လက်ခံလေ့ရှိပါသလား။
 အဲဒီလိုမျိုးတော့
 အခုထိ ရောက်မလာ
 သေးပါဘူး။
 ဇာတ်ပို့နေရာ ရောက်
 လာတဲ့အတွက်
 ဇာတ်လမ်း ရွေးချယ်မှု
 ထုပ်နိုင်ပါသေးရဲ့လား။
 ၁၀ ကားမှာ

၉ ကားကတော့ ရွေးချယ်ဖို့
 မလိုပါဘူး။ မလိုက်ဘူး၊
 မသင့်တော်ဘူး ဆိုတဲ့ဇာတ်
 တွေကလည်း ကျွန်မဆီတော့
 မလာပါဘူး။
 မင်းသမီးတွေက ဇာတ်
 ပို့နေရာ ဆင်းလုပ်နေတော့
 တကယ့်ဇာတ်ပို့တွေက ထမင်း
 ငတ်တာပေါ့လို့ ပြောသံကြား
 ဖူးတယ်။ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်
 လို့ စိုးစိုး ဘယ်လိုပြောမလဲ။
 ကျွန်မတော့ အဲဒီလိုမျိုး
 မကြားဖူးသေးဘူး။ ကျွန်မတို့
 လုပ်ရတဲ့အခန်းကဏ္ဍချင်းတွေ
 က တူမှ မတူတာ။ အစား
 ထိုးပြီး ဝင်တာမျိုး မဟုတ်
 တာတော့ သေချာပါတယ်။
 စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်တဲ့
 အခါ ယောဂီဝတ်လေ့ရှိပြီး
 အခုတစ်လော ယောဂီဝတ်ရ
 တဲ့အချိန် များနေတယ်လို့
 တစ်နေရာမှာ စိုးစိုး ပြောတာ
 ဖတ်ရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ
 ဆိုတာ ပရိသတ် သိခွင့်ရှိမ
 လား။
 ဒီလိုပါပဲ...။ မဟုတ်
 တာတွေ ခဏခဏ အပြောခံ
 ရတာ အတိတ်က ထင်ပါရဲ့။
 ဖြေရှင်းလို့မရတဲ့ စိတ်အနှောင့်
 အယှက်မျိုး ဖြစ်ရတိုင်း ည
 တိုင်း ယောဂီဝတ်၊ ငါးပါးသီ
 လလေးယူပြီး အိပ်ရတာ စိတ်
 ကို အားဆေးပေးတဲ့ သဘော
 ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှစ်သိမ့်
 တာမျိုးပါ။ စိတ်ထဲမှာ
 ချမ်းသာမိလို့ပါ။
 လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်
 လောက်ကတည်းက စိုးစိုး
 ပြောထားတဲ့ 'ရုပ်ရှင်မင်း
 သမီး'ဝတ္ထုရေးဖြစ်ဦးမှာလား။
 ရေးပါတယ်။ ရေးမှာ
 ပါ။ ရေးရတာ ဇယားတွေက
 များ၊ အပြောင်းအလဲတွေ များ

နေတာနဲ့ ကြာနေတာပါ။ ပြီး
 အောင်တော့ ဆက်ရေးပါ့မယ်။
 တစ်ခါတလေမှာ ဇာတ်
 ညွှန်းတွေ ဝင်ရေးပေးတယ်
 လို့ ကြားဖူးတယ်။ ဟုတ်ပါ
 သလား။ ဟုတ်တယ်ဆိုရင်
 လောလောဆယ်မှာ စိုးစိုး ရေး
 တဲ့ဇာတ်ညွှန်းကို ရိုက်တဲ့ကား
 ရှိရင် ပြောပြပေးပါ။
 ဆယ်ခါ တစ်ခါပါ။
 တစ်ခန်းနှစ်ခန်းပဲ ရေးဖူးတာ
 ပါ။ အခုတော့ မရေးတာ
 လည်း ကြာပါပြီ။
 ဝတ္ထုရေးတာနဲ့ ဇာတ်
 ညွှန်းရေးတာ စိုးစိုးအတွက်
 ဘယ်ဟာက ပိုပြီးလွယ်ကူပါ
 သလဲ။ ဘာကြောင့်လဲ။
 ကျွန်မအတွက်တော့
 နှစ်ခုစလုံး ခက်ပါတယ်။
 တာဝန်လည်း ကြီးပါတယ်။
 ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပရော်
 ဖော်ရှင်နယ်အလုပ်ဖြစ်လို့
 ထင်ပါတယ်။
 အခု မီဒီယံခေတ်ပျက်
 သွားပြီး ရုပ်ရှင်ခေတ် ဖြစ်
 လာတယ်။ စိုးစိုးက ရုံမတင်
 ရသေးတဲ့ဇာတ်ကား ဘယ်နှ
 ကား ရိုက်ပြီးပြီလဲ။ လော
 လောဆယ် ဘယ်နှကား ရိုက်
 လက်စ ရှိပါသလဲ။
 ရုပ်ရှင်တွေ ရိုက်တာ
 တော့ ရိုက်နေရတယ်။ မီဒီယံ
 ရိုက်သလိုပါပဲ။ ရိုက်ကူးပြီးခဲ့
 တဲ့ကားတွေ များသလို လက်
 ခံထားတဲ့ကားတွေထဲမှာလည်း
 အခုထိ မီဒီယံကားတစ်ကား
 မှ မပါသေးတာတော့ အမှန်
 ပဲ။
 ဇာတ်ကောင်စရိုက် ရတဲ့
 အမေခန်းတွေကို သရုပ်ဆောင်
 နေရာကနေ ဒီထက်အသက်
 ကြီးသွားရင် အဘွားခန်းကို
 ရော သရုပ်ဆောင်ချင်စိတ် ရှိ

‘ရက်ရက်စက်စက်မိုး’ ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ တွေ့ရတဲ့ အေးသီတာ၊ မိုးမိုးမြင့်အောင်၊ စိုးမြတ်သူဇာ၊ ဧမသန်းနုနဲ့ မေခလာ

ဦးမလား။

အခုလည်း တစ်ခါတလေ အဘွားခန်းတွေ ရိုက်နေရတာပါပဲ။ ကျွန်မ ကျန်းမာရေးကောင်းနေသရွေ့ ကျွန်မကို လာပြောရင်တော့ ကျွန်မဘက်က ဒီအလုပ်ကို Welcome ပါ။

ဆရာမ ဝင်းဝင်းလတ်ရဲ့ ‘အချစ်၏နောက်ဆက်တွဲ’ စာမျက်နှာ ‘ဝတ္ထုကို ဒါရိုက်တာ ဝိုင်းက ဇာတ်လမ်းတွေ ရိုက်မယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ စိုးစိုးနုနုနိုင်းနိုင်းတို့ သရုပ်ဆောင်မယ်လို့လည်း ဆိုပါတယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းတွေ ဘာကြောင့်မရိုက်ဖြစ်သေးတာလဲ။

အဲဒါကတော့ ဒါရိုက်တာဝိုင်းကိုမေးတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

အမျိုးသမီးဇာတ်ဆောင်ဆု နှစ်ဆုရထားတဲ့သူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ နောက်ထပ်ဆုတစ်ဆု ရဖို့ မမျှော်လင့်ဘူးလား။

ဒီအလုပ်လုပ်နေသရွေ့

ဒါကိုတော့ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း လိုချင်တာပါပဲ။ မျှော်လင့်နေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

စိုးစိုး စိတ်ကြိုက်တွေလို့ ဝယ်ထားတဲ့ဝတ္ထုတွေ ရှိတယ်လို့ သိရပါတယ်။

ဘာဝတ္ထုတွေလဲ အဲဒီဝတ္ထုတွေကို ဘယ်တော့

ရိုက်မှာလဲ။

တစ်နေ့

တခြား

ခေတ်

ကာလ

အခြေ

အနေနဲ့

ဝေးလာ

သလိုပါပဲ။

ကိုယ်

လုပ်ချင်

တိုင်းလုပ်ဖို့က

သိပ်လည်း

မလွယ်ကူပါဘူး။

ကျွန်မအတွက်

ပိုမလွယ်သလိုပါဘဲ။

ကျင်းပပြီးစီးသွားတဲ့

မြန်မာအမျိုးသမီးများနေ့

www.burmeseclassic.com

အကယ်ခဏ် ရွှေအိမ်ချ အငြိမ့်မှာ
လူရွှင်တော်အဖြစ် အသုံးစားခံခဲ့ရတယ်

ဂုဏ်ပြုအစီအစဉ်မှာ စိုးစိုးက အရင်နှစ်တွေလို ဖက်ရှင်မပြဘဲ အငြိမ့်ကဏ္ဍမှာသာ ပါဝင်တာ တွေ့ရတယ်။ ဘာကြောင့် ဖက်ရှင် မပြတာလဲ။

ဒါကတော့ ပေးတဲ့တာဝန်ကို ယူလိုက်တာပါ။ တစ်ခါမှ မရွေးချယ်ခဲ့ပါဘူး။

တူနဲ့တူမကိုသာ အဖော်ပြုပြီး နေတော့မှာလား။ နောက် ထပ် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူးလား။

အခု လောလောဆယ်ထိ အိမ်ထောင်ပြုချင်စိတ် နည်းနည်း မှမရှိတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အာမခံပါတယ်။ ကလေးနှစ်ယောက် ကိုလည်း အဖော်မပြထားပါဘူး။ သူတို့မှာ ကျွန်မထက် စိတ်ဝင် စားဖို့ကောင်းတဲ့အဖော်တွေ ရှိပြီးသားပါ။ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝဲ အဖော်လုပ်ပါတယ်။ အဲဒါကိုလည်း ကြိုက်ပါတယ်။

တစ်ခုလောက် စပ်စုကြည့်ပါရစေ။ ချစ်သူဟောင်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံတဲ့အခါ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားရသလဲ။ စကားရော ပြောဖြစ်ရဲလား။

(ဒီမေးခွန်းအတွက် စိုးစိုးက မက်ဆေ့ချ်ဘောက်စ်ကနေ အောက်ဖော်ပြပါပုံကလေး ပို့ပြီး ဖြေပါတယ်။)

ရည်းစားဟောင်းကို တွေ့တိုင်းစဉ်းစားမိတာက...

'သူနဲ့ကြိုက်တုန်းက
ငါ ရူးများရူး
နေခဲ့တာလား'

အသက်အရွယ် ရင့်ကျက်လာတဲ့ စိုးစိုးအနေနဲ့ အချစ်ကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုပေးပါဆိုရင် ဘယ်လိုပြောမလဲ။

ကျွန်မအတွက် အချစ်ရဲ့အဓိပ္ပာယ်က တစ်သမတ်တည်း ပါပဲ။ အခုထိ မပြောင်းလဲပါဘူး။ အချစ်ဆိုတာ ချစ်သူအပေါ် ထားတဲ့ 'စေတနာ' ပါ။

တစ်နှစ်တစ်ခေါက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို သွားလေ့ ရှိတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပရိသတ်က ခင်ပွန်းဟောင်းဆီ သွား သလားလို့ စိတ်ဝင်စားကြပါတယ်။ စိုးစိုး ဘာပြောချင်လဲ။ 'မဟုတ်ပါဘူး' ဆိုတဲ့ စကားကလွဲလို့ ကျွန်မမှာ ပြောစရာ စကား မရှိပါဘူး။

ဟိုတစ်လောဆီက စိုးစိုးချစ်သူက အဘိုးကြီးတစ်ယောက် လို့ သတင်းထွက်ခဲ့ပါသေးတယ်။ အခုတော့ ငြိမ်သွားပါပြီ။ အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာများ ပြောချင်လဲ။

ကျွန်မက ထိခန့်ဆို ထိပ်ဆုံးကပါပဲ။ အဘိုးကြီး ဖြစ် လိုက်။ ကောင်လေးငယ်ငယ်လေးဖြစ်လိုက် အမျိုးစုံကို ကျွန်မ လည်း ကြားရပါတယ်။ ကျွန်မ မလုပ်ပါဘဲ အပြောခံရတာတွေ က အတိတ်ကပါပဲ။ ကျွန်မ တကယ့်ကို မဟုတ်ရပါဘူး။ ဟုတ် ရင် ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံမှာပါ။

နောက်တစ်ခုက ကျွန်မ အသက်ကြီးပါပြီ။ ဒီအသက် အရွယ်မှာ ဘာကြောင့်မှ နာမည်ဆိုး မထွက်ချင်ပါဘူး။ ကျွန်မ သတိထားပါတယ်။ ဆင်ခြင်ပါတယ်။ ကျွန်မကို ချစ်တဲ့ပရိသတ် တွေလည်း ကျွန်မအကြောင်း သတင်းထွက်တိုင်း ဖြစ်နိုင်မဖြစ် နိုင် စဉ်းစားစေချင်ပါတယ်။ စဉ်းစားပြီးမှ ယုံကြည်စေချင်တာ ပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်မပရိသတ်တွေက ကျွန်မအပေါ်မှာ လိုတာထက်ပိုပြီး သံယောဇဉ်ကြီးကြလို့ ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြားသမျှကို ယုံချင်နေကြတာပါ။

စိုးစိုး အရင်ကလောက် မဝတော့ဘူး။ အရပ်နဲ့ လိုက်ဖက် ညီတဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ဖြစ်သွားပြီ။ လှေကျင့်ခန်း လုပ် တာလား၊ ဆေးစားပြီး ချတာလား။ စိုးစိုးကို အေးကျတဲ့

ပရိသတ်များအတွက် ပြေးပေးပါဦး။

ကျန်းမာပြီး လှပတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အတွက် ပျော်ရွှင်မှုက အမြဲရှိနေမှာပါ။ ကျန်းမာရင် လှပဖို့က ဖန်တီးလို့ ရနိုင်တာမို့ ကျန်းမာရေးကတော့ နံပါတ်တစ် အရေးကြီးတဲ့ အရာလို့ ကျွန်မ ယူဆပါတယ်။

ကျန်းမာပြီး လှပဖို့ ကျွန်မအတွက်တော့ အခုချိန်ထိ သတိထားနေရတုန်းပါပဲ။ ကြိုးစားနေရတုန်းပါပဲ။ ကျွန်မက ၀,လွယ်တဲ့သူဆိုတော့ ပိန်လိုက်လို့က ၁၈၈ ၁၈၈ဖြစ်နေတာ တကယ်ဆို

အဲဒီလိုဖြစ်နေတာ ကျန်းမာရေးအတွက် မကောင်းပါဘူး။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာတဲ့အတွက် လှပဖို့က အထူးလိုအပ်သလို အချိန်တိုင်းလည်း လိုအပ်ပါတယ်။

ကျေးဇူးပါပဲ စိုးစိုးရေ...။ အချိန်ပေးပြီး နှိုက်နှိုက် ချွတ်ချွတ် မေးသမျှကို ရွှေအမြဲတော့ပရိသတ်အတွက် ဖြေကြားပေးတာကြောင့် အထူးကျေးဇူးပါ။

ဝင်းငြိမ်း

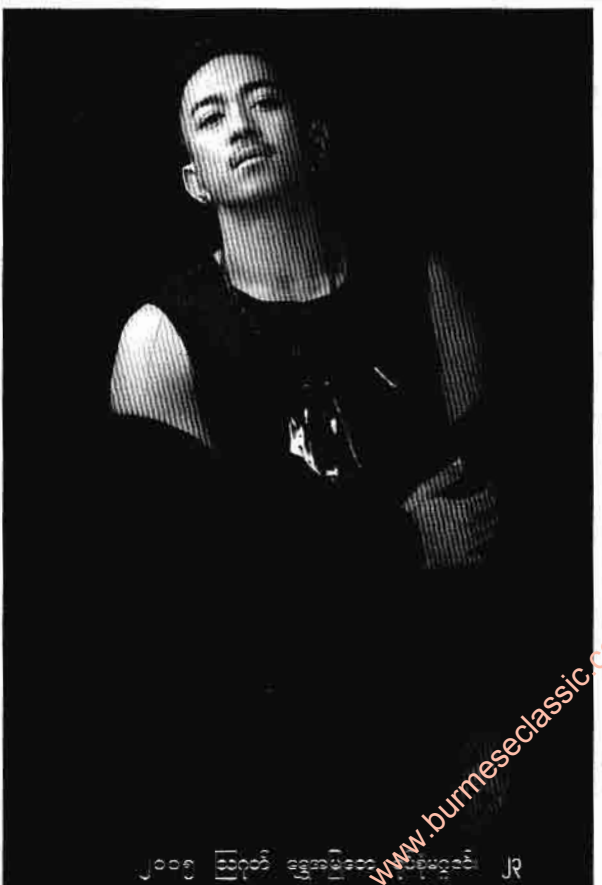

တစ်ကျော့ပြန်
ဥက္ကာမင်းမောင်
— အ —

ကြံရာဆုံရာ
တစ်မိနစ်တာ
www.burmeseclassic.com

ဥက္ကာမင်းမောင်ရယ်
 လို့ အနုပညာအမည်
 ခံယူပြီး ဗီဒီယိုကား၊
 ရုပ်ရှင်ကားတွေ
 ရိုက်ကူးနေရာက
 ပြည်ပကို
 ထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။
 သူ့ကို လူမှုကွန်ရက်ဖြစ်တဲ့
 Facebook ပေါ်မှာ
 ရဲထူးဝင်း ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့
 ပြန်တွေ့ပါတယ်။
 ဒီနာမည်နဲ့ ပြန်တွေ့တဲ့အခါ
 ဥက္ကာမင်းမောင်က
 အရင်တွေ့ခဲ့တဲ့
 ဥက္ကာမင်းမောင်ပုံစံ
 မဟုတ်တော့ပါဘူး။
 ပရိသတ်
 အတော်များများကို
 ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့
 ယောက်ျားပီသတဲ့
 ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစား၊
 ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေနဲ့
 တွေ့ရပါတယ်။
 ရုတ်တရက်ကြည့်မယ်
 ဆိုရင် ရဲထူးဝင်းဟာ
 ဥက္ကာမင်းမောင်လို့
 သိနိုင်စရာ
 အကြောင်းမရှိပါဘူး။
 ရင်းနှီးသူ
 တစ်ယောက်အနေနဲ့သာ
 သူ့မျက်ဝန်းတွေ၊
 သူ့အပြုံးတွေကို
 မှတ်မိနေလို့
 ဥက္ကာမင်းမောင်လို့
 ဆိုနိုင်တာပါ။
 ဥက္ကာမင်းမောင်က
 မေလအတွင်းမှာ
 မြန်မာနိုင်ငံသို့
 ရောက်ရှိလာပြီး
 သူ့တစ်ကိုယ်တော်
 တေးစီးရီး အသံသွင်းကာ
 ဇွန်လ ၂၂ ရက်နေ့က
 နယူးယောက်မြို့သို့

ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားပါပြီ။
 ဥက္ကာမင်းမောင်ကို ပရိသတ်
 များနဲ့ ပြန်လည် မိတ်ဆက်
 ပေးဖို့မေးမြန်းဖြစ်ခဲ့တာတွေ
 ကတော့-
 ဥက္ကာ ကားတွေ ရိုက်
 နေရာကနေ အမေရိကန်ပြည်
 ထောင်စုကို ရောက်သွားခဲ့
 တာ ဘယ်လောက်ကြာသွား
 ပြီလဲ။
 ဒီဩဂုတ်ဆိုရင် ၆ နှစ်
 ပြည့်ပါပြီ။
 ကားတွေရိုက်ရင်းက
 နေ ဘာကြောင့် ထွက်သွား
 တာလဲ။
 ကျွန်တော့်မိဘတွေက
 ကျွန်တော့်ကို အမေရိကားက
 ဘွဲ့တစ်ခု ရစေချင်တယ်။
 ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း
 အမေရိကားကရတဲ့ဘွဲ့တစ်ခု
 ကို ယူချင်တယ်။ ဒါကြောင့်
 ပညာရေးအတွက် ထွက်သွား
 ခဲ့တာပါ။
 အခု ဘာတွေ တက်ပြီး
 ပြီလဲ။
 သားက Hotel
 Management တစ်နှစ် တက်
 တယ်။ Business Manage-
 mentနဲ့ ဘွဲ့ရပြီးပါပြီ။ နောက်
 ဖက်ရှင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သင်
 တန်း တက်နေတယ်။ အခု
 ခဏ ရပ်ထားတယ်။ Acting
 သင်တန်းတက်ဖို့ အစီအစဉ်
 ရှိတယ်။ အရင် ကတော့
 သင်တန်းတိုပဲ တက်ခဲ့တာ
 ပါ။ အခုတော့ ဘွဲ့ရတဲ့ သင်
 တန်းမျိုး တက်ဖို့ စိတ်ကူး
 ထားပါတယ်။
 အခု မြန်မာနိုင်ငံလာ
 တာ ကားရိုက်ဖို့လား၊ သီချင်း
 ဆိုဖို့လား။
 သီချင်းဆိုဖို့ပါ။ တစ်
 ကိုယ်တော်အခွေတစ်ခွေ

၂၀၁၆ ဖေဖော်ဝါရီလလောက်မှာ ထုတ်နိုင်အောင် စီစဉ်နေပါတယ်။

အခု ဘယ်လောက်ပြီး သွားပြီလဲ။

ကျွန်တော် ၆ ပုဒ် အချောဆိုပြီးပါပြီ။ နောက်ထပ် ၁၀

အပ်ထားတာကတော့ ကိုရွှေရောင်ရောင်တို့၊ ကိုညိုမင်းခိုင်တို့၊ A-T ကိုလည်း ပြောထားတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာမှပဲ လုပ်ရတော့မှာပါ။

နောက်တစ်ခေါက်က ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ။

နီဝင်ဘာလောက် ပြန်လာမယ် စိတ်ကူးထားတယ်။ စက်တင်ဘာလောက်မှာ Single တစ်ပုဒ် ထုတ်နိုင်ဖို့လည်း စိတ်ကူးထားတယ်။

ဗီဒီယိုတို့ ရုပ်ရှင်တို့ ရိုက်ဖို့ကျတော့ရော။

အဲဒါတွေက အချိန်ပေးရမယ်။ လောလောဆယ်မှာ သားက အချိန် မပေးနိုင်သေးဘူး။ တစ်ကားရိုက်ပြီး ပျောက်သွားတာမျိုးလည်း မဖြစ်ချင်ဘူးလေ။ ဒီမှာ ကြာကြာနေပြီး သားဘက်ကလည်း ရယ်ဒီဖြစ်ပြီဆိုမှ ရိုက်မယ်။

Facebook မှာတော့ နာမည်က ရဲထူးဝင်းနော်။

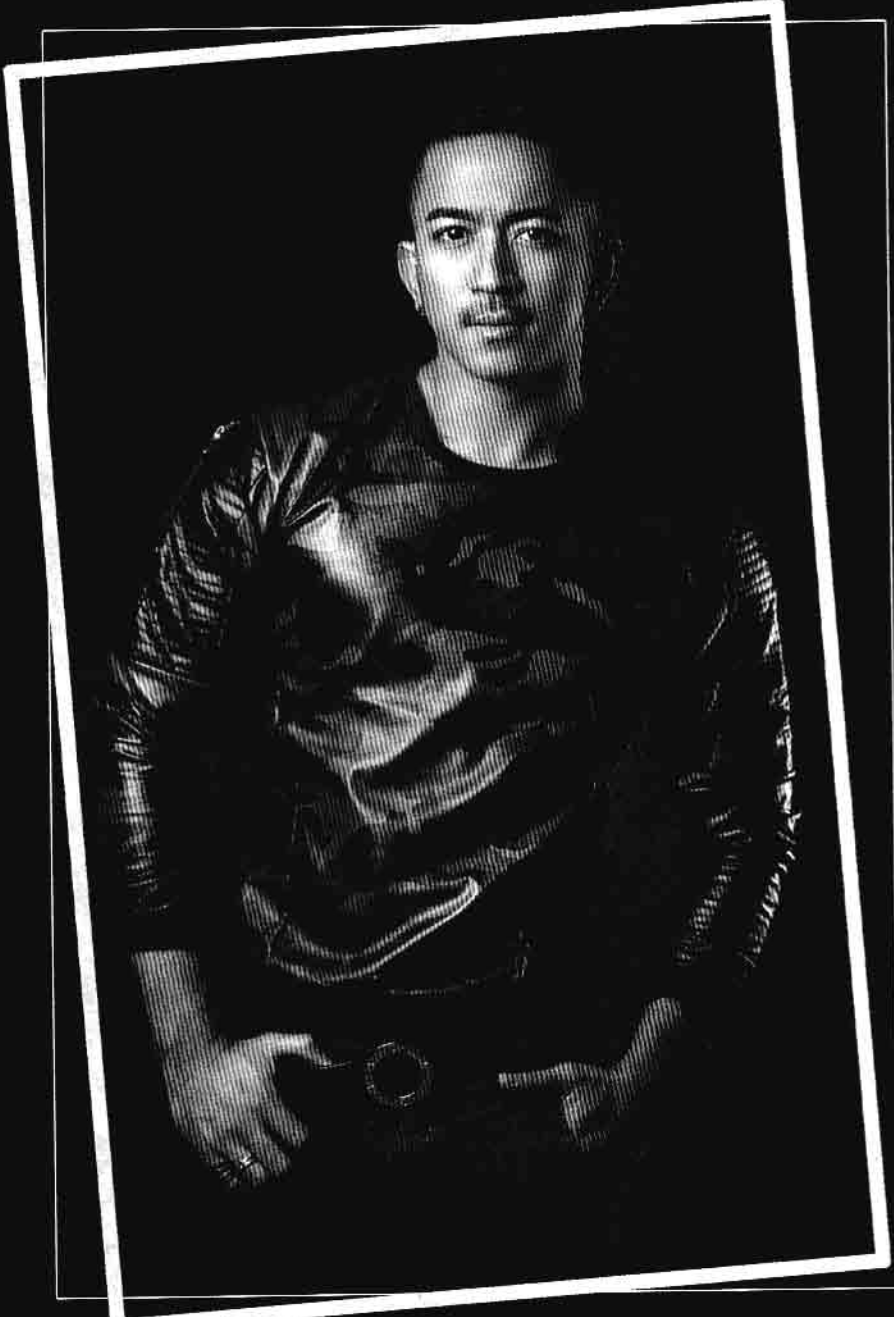
နာမည်ရင်းက ရဲထူးခိုင်ဝင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ခိုင်ကို အလယ်မှာမည်အနေနဲ့ ဖြုတ်လိုက်တော့ ရဲထူးဝင်း ဖြစ်သွားတာပါ။

အဲဒီမှာ တင်ထားတဲ့ ပုံတွေက ဗီဒီယိုရိုက်ခဲ့တဲ့ ဥက္ကာမင်းမောင်နဲ့ တခြားစီ ဖြစ်နေတယ်။ တော်တော် ကစားလိုက်သလား။

သား တစ်ပတ်ကို ငါးရက် ကစားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရုတ်တရက် မမှတ်မိကြတာပါ။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အရင်ပုံစံနဲ့ မတူအောင် အတတ် နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး ပြောင်းလဲနေပါ

တယ်။ ခုလောလောဆယ်မှာ သွားပြင်ဖို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်။ ဥက္ကာက အမေရိကားမှာ ကျောင်းတက်တာအပြင် ဖွဲ့စည်းရေးလုပ်ငန်းလုပ်တာ ရှိလား။
ရှေ့လ ၁၂ ရက်နေ့မှာ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု ဖွင့်ဖို့ စီစဉ်

ပုဒ်လောက် ထပ်သွင်းပါမယ်။ ၁၆ ပုဒ်လောက် ရပြီးမှ ၅ ပုဒ်ဖြုတ်ပြီး ၁၁ ပုဒ်နဲ့ စီးရီးတစ်ခုထုတ်ဖို့ စီစဉ်ထားတာပါ။
တေးရေးဆရာတွေက ဘယ်သူတွေလဲ။
သားကြီးရယ်၊ Leo ရယ်၊ ကိုယ်တိုင်ရေးတာ ၃ ပုဒ်၊

အပေါ်တယ်။ စားသောက်ဆိုင်
ထုပ်ငန်းက ကျွန်တော်မိဘ
တွေလည်း လုပ်ခဲ့တာဆိုတော့
ကျွန်တော်ကလည်း ဝါသနာ
ပါတယ်။ အဲဒီဆိုင်ကို အခြေ
ချပြီးမှသာ ကျွန်တော် ပြန်လာ
မှာပါ။

အဲဒီ စားသောက်ဆိုင်
မှာ ဘယ်လိုအစားအသောက်
တွေ ရောင်းမှာလဲ။ ဗမာ
အစားအစာလား။

ဗမာအစားအစာဆိုင်
မဟုတ်ပါဘူး။ Latin အစား
အစာတွေ ရောင်းမယ့်ဆိုင်ပါ။
ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေတွေနဲ့
အစုရှယ်ယာဝင်ပြီး ဖွင့်မှာပါ။

ဒါဆို ဥက္ကဏ္ဍက သရုပ်
ဆောင်လုပ်ဖို့တော့ မစဉ်းစား
သေးဘူးပေါ့။

ဟုတ်ကဲ့။ ၂၀၁၆
လောက်မှာ စဉ်းစားပါမယ်။
စီးရီးထုတ်တာကတော့ ကျွန်
တော် ဒီမှာမရှိလည်း ဖြစ်
တယ်လေ။ သရုပ်ဆောင်
အလုပ်ကကျတော့ ကျွန်တော်
ဒီမှာ ကြာကြာနေမှ ဖြစ်မှာမို့
ပါ။

အခွေခေါင်းစဉ်က ဘာ
ဖြစ်မလဲ။

သား အိုက်ဒီယာတွေ
အများကြီး ထည့်ထားပါ
တယ်။ လောလောဆယ်မှာ
နာမည်ကို မပြောချင်သေးပါ
ဘူး။ နာမည်ကအစ အိုက်ဒီ
ယာနဲ့ လုပ်ထားတာ ဖြစ်လို့
ပါ။ ဟိုမှာ သား လေ့လာခဲ့
တဲ့ ပညာတွေကို ပြန် အသုံး
ချရမယ့် အခြေအနေဖြစ်လို့
ပါ။ လုပ်ထားတဲ့သီချင်းတွေ
ကလည်း ပုံမှန် မဟုတ်တဲ့
ဟာတွေ ပါတယ်။ အဲဒါ
ကြောင့် နာမည်ကို ဝှက်ထား
ချင်ပါသေးတယ်။

ပါဦးမလား။
လောလောဆယ်မှာတော့
မငယ်ငယ်နဲ့ စန့်မြင့်လွင်တို့
ပါပါမယ်။ သီချင်းတွေ
ကျန်သေးတော့
ဘယ်လိုလာဦးမလဲ
မသိသေးဘူး။
ကျေးဇူးပဲ ဥက္ကဏ္ဍ။
ကျွန်တော်ကလည်း
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဘို

အပေါ့ချော့ နှင်းမယ့်သမီး နှု

ကြုံရာဆုံရာ
တစ်မိနစ်တာ
www.burmeseclassic.com

ရုပ်ရှင်လောကမှာ
လူငယ် မျိုးဆက်သစ်
ဒါရိုက်တာတွေ
တော်တော်များများ
ပေါ်ထွက်လာပါပြီ။
တချို့ လူငယ်
ဒါရိုက်တာတွေဆိုရင်
ပြည်ပအဖွဲ့အစည်းများက
ချီးမြှင့်တဲ့ ဆုတွေကိုတောင်
ဆွတ်ခူးရရှိနေကြပါပြီ။
ပေါ်ထွက်လာတဲ့
မျိုးဆက်သစ်
ဒါရိုက်တာများထဲမှာ
ထူးထူးခြားခြားရှိတဲ့
အမျိုးသမီး
ဒါရိုက်တာကလေးတစ်ဦးနဲ့
ဆုံတွေ့ဖြစ်ပါတယ်။
အသက် ၂၄ နှစ်သာ
ရှိသေးတဲ့ ဒါရိုက်တာ
ထူးနွယ်အိမ်က အကယ်ဒမီ
ဒါရိုက်တာတစ်ဦးဖြစ်တဲ့
မောင်မျိုးမင်း(ရင်တွင်းဖြစ်)ရဲ့
သမီးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။
အခြေခံပညာအထက်တန်း
သင်ယူနေစဉ်ကတည်းက
သူ့အဖေ ရိုက်ကူးမယ့်
ဇာတ်ညွှန်းများကို
ရေးပေးခဲ့ပြီး အခု
တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရပြီးချိန်မှာ
ထူးနွယ်အိမ် ရေးခဲ့တဲ့
ဇာတ်ညွှန်းပေါင်းက ၅၀
လောက်ရှိပြီလို့ ဆိုပါတယ်။
ရိုက်ကွင်းတစ်ခုပေါ်မှာ
တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ ထူးနွယ်အိမ်ကို
မေးဖြစ်တာများကတော့-
သမီးက
အဖေရိုက်ကွင်းကို
ဘယ်တုန်းက စလိုက်
ဖြစ်တာလဲ။
တက္ကသိုလ်ပညာသင်
ပြီးတဲ့အချိန်မှာ
ဒီအလုပ်ကိုပဲ
လုပ်တော့မယ်လို့

ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့အတွက်
အဖေရိုက်ကွင်းပေါ်ကို လိုက်
ခဲ့တာပါ။
သမီးရေးတဲ့ ဇာတ်
ညွှန်းတွေက နိုင်ငံခြားကား
တွေကိုကြည့်ပြီး ရေးတာ
လား။ ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးနဲ့ ရေး
တာလား။
ဒါကတော့ ရိုက်မယ့်
ဇာတ်ပေါ် မူတည်ပါတယ်။
တချို့ဟာတွေက နိုင်ငံခြား
ကား မှီငြမ်းတာတွေပါသလို
တချို့ ဇာတ်တွေကတော့
ကိုယ်ပိုင်ဇာတ်လမ်းတွေပါ။
တချို့ဟာတွေကျတော့ ဝတ္ထု
တွေကို ဝယ်ပြီးရိုက်တာဆို
တော့ အဲဒီဝတ္ထုကိုပဲ ဇာတ်
ညွှန်းရေးရတာပေါ့။
အခု သမီးက ကိုယ်တိုင်
ဒါရိုက်တာလုပ်နေပြီနော်။
ဟုတ်ပါတယ်။ မိဒီယို
ကားတစ်ကား ရိုက်ပြီးပါပြီ။
ဘာကားလဲ၊ ဘယ်သူ
တွေပါသလဲ။
ကားမှာမည်က ဇာတ်
လေ့ကားပါ။ သရုပ်ဆောင်
တွေကတော့ ကိုနေမင်း၊ ကိုသား
ညို၊ မဖူးဖူး၊ ဦးမိုးမင်း၊ ကိုဇော်
ဟိန်း၊ မခင်မိုးမိုးအေး၊ ဧည့်
သည်သရုပ်ဆောင်ကို ညိုမင်း
လွင်နဲ့ ခိုင်နှင်းဝေတို့ပါ။
သမီးအသက်
ဘယ်လောက်
ရှိသွားပြီလဲ။
၂၄ နှစ်ပါ။
အသက် ၂၄
နှစ်သာရှိသေးတဲ့
ဒါရိုက်တာရဲ့စကားကို
ဒီဝါရင့်သရုပ်ဆောင်ကြီး
တွေကနားထောင်ကြရဲ့လား။
ရဲ့ ကံ ကွင်းပေါ်မှာ
အခက်အခဲတွေတော့ ရှိတာ
ပေါ့။ ပြောတာကိုတော့ သူတို့

နားထောင်ပါတယ်။ သမီးက သမီးလိုချင်တာလေးတွေကို ပြော
ပြတယ်။ ကင်မရာမန်းကလည်း အဖေနဲ့ အမြဲတွဲတဲ့ ဦးတိုးဆို
တော့ ဦးတိုးကို ပြောပြရပါတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ သရုပ်
ဆောင်တွေလုပ်တာက ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်

တော့ ကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်ပြ
ပါတယ်။ လိုချင်တာကို
အသေးစိတ်ပြောပြတယ်။

သမီးက ဒါရိုက်တာ
ပညာကို အဖေဆီကပဲ လေ့
လာခဲ့တာလား၊ ဒါမှ မဟုတ်
စာပေးစာယူနဲ့ နိုင်ငံခြားသင်
တန်းတွေကနေ သင်ယူခဲ့တာ
ရှိသလား။

အဖေဆီက လေ့လာ
သလို နိုင်ငံခြားကားတွေရိုက်
တဲ့ Makingတွေကို ကြည့်ပါ
တယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက
တော့ Makingတွေကို ကြည့်
ရကောင်းမှန်း မသိပါဘူး။

သာမန်ဇာတ်ကားတစ်ကား
ကြည့်ပြီးရင် ကိုယ်စိတ်ဝင်စား
တဲ့အခန်းကို ဘယ်လိုရိုက်တာ
လဲဆိုတာ Makingအခွေ ရှာ
ပြီးကြည့်တယ်။ တစ်ခါတ
လေလည်း အင်တာနက်ပေါ်
ကနေ ရှာကြည့်ပါတယ်။

Lighting နဲ့ပတ်သက်
လို့ကတော့ အဖေဆီက ပညာ
ပဲ ယူရပါတယ်။ Lighting
အယူအဆတို့၊ ကင်မရာအယူ
အဆတို့ဆိုတာက ရိုက်ကွင်း
ပေါ်မှာပဲ လေ့လာလို့ ရတာ
ပါ။

အခု သမီး တစ်ကား
ရိုက်ပြီးသွားပြီ။ အဲဒါကားနဲ့
ပတ်သက်လို့ စိတ်တိုင်းကျ
သလား။

စိတ်တိုင်းကျသလား
ဆိုတော့...အရမ်းကြီး စိတ်
တိုင်းကျတာတော့ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ တချို့နေရာလေးတွေ
စိတ်တိုင်းမကျတာရှိပါတယ်။

စိတ်တိုင်းမကျတဲ့ ဘာ
ကြောင့် လွှတ်လိုက်တာလဲ။

ဘာကြောင့် လွှတ်လိုက်
ရတာလဲဆိုတာက တချို့ဟာ
လေးတွေကျတော့ ကားဆက်

ပြီးမှ တွေတာရယ်၊ ကားရိုက်
တဲ့အချိန်က တွေတာနဲ့ ကား
ဆက်ပြီးမှတွေတာ မတူပြန်
ဘူး။ သမီးကားက ကား
အစအဆုံး လူစုံပါတဲ့ကား
ဖြစ်နေတယ်။ ပြန်ရိုက်ချင်လို့
မလွယ်ဘူး။ သရုပ်ဆောင်
အားလုံးကို ဆုံအောင်ချိတ်နိုင်
ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။

ဒီကြားထဲမှာ ဖြစ်သွား
တာက ကိုသားညီအဖေ ဆုံး
သွားတယ်။ ကားရိုက်နား
လိုက်ရတယ်။ တချို့အကွက်
တွေမှာတော့ သူ့နေရာချန်ပြီး
အကျပ်တွေရိုက်လိုက်ရတာ
လည်း ရှိပါတယ်။

နောက်ထပ် ရိုက်ဖို့ အစီ
အစဉ်ရှိသေးလား။

ရှိပါတယ်။ နောက်ထပ်
ရိုက်ဖို့ စဉ်းစားထားတာက
ရိုမန်စ်လေးတွေပါ။ နောက်
Back to the Future ဇာတ်
ကားကို ကြည့်ပြီးတဲ့နောက်
အဲဒီလို Time Machine နဲ့
ပတ်သက်တာတွေ ရိုက်ချင်
တယ်။ အဲဒီလို ခပ်ဆန်ဆန်
ပေါ့။ ရိုမန်စ်လည်း ပါမယ်။
Time Machine လိုဟာမျိုး
လည်း ပါမယ်ပေါ့။ အဲဒီလို
ထူးဆန်းတဲ့ဇာတ်ကလေးတွေ
လုပ်ကြည့်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ ရှိ
တယ်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခုရှိတာက
ကိုယ်က အဲဒီလိုဆန်ဆန်
ဇာတ်ကလေးတွေရှာပြီး ရိုက်
လိုက်ပြန်ရင်လည်း Copyလို့
ထင်ကြဦးမယ်။

အခု သမီးလည်း ကား
တစ်ကားရိုက်ပြီးသွားပြီဆို
တော့ တစ်ခုမေးချင်ပါတယ်။
သရုပ်ဆောင်တွေက ကား
တစ်ကားကို ၅ ရက်လောက်
ပဲ ရိုက်ရတ်ပေးပျံ့ကြတယ်။

အဲဒီပြဿနာကို သမီး ဘယ်လို ဖြေရှင်းသလဲ။

ရိုက်ရက်ကတော့ ရအောင် တောင်းရတာပေါ့။ သမီး ဒီကားကို ရိုက်တာဆိုရင် ၅ ရက် မကပါဘူး။ ၁၀ ရက်လောက် ရှိပါတယ်။ စောစောကပြောတဲ့ အခက်အခဲရှိတာကြောင့် နားလိုက်ရတာရယ်၊ လူစုံဖြစ်တာကြောင့် ကင်မရာနှစ်လုံးနဲ့ ရိုက်ပြီး ထောင့်စေ့အောင် ယူနေရလို့ တစ်နေ့ကို ၂ဆင်း(နှ)လောက်ပဲ ပြီးတဲ့ရက်တွေ ရှိပါတယ်။

အဲဒီလိုဖြစ်တော့ ပရိုဂျူဆာက ဒါရိုက်တာအပေါ်မှာ မပြုပြင်ဘူးလား။

အဲဒီလိုတော့ မဖြစ်ပါဘူး။ သူ့ကိုလည်း နားလည်အောင် ပြောပြထားတယ်။ သမီးရိုက်တဲ့ကားက လူစုံပါတာဖြစ်တဲ့အတွက် တစ်ယောက်ချင်း ခွဲရိုက်တာထက် ကြာနိုင်တယ်ပေါ့။

ပရိုဂျူဆာက ဘယ်သူလဲ။

စိန်ပန်းဗီဒီယို ထုတ်လုပ်ရေးက မပတ္တမြားကေခိုင်ပါ။ သူကလည်း သမီးကို တင်ချင်တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က အမျိုးသမီး ပရိုဂျူဆာဖြစ်တဲ့အတွက် အမျိုးသမီး ဒါရိုက်တာ တင်ချင်တဲ့ သဘောပါ။

အခု သမီး လူအများကြီးနဲ့ရိုက်တဲ့အတွက် အခက်အခဲ ကြုံရတယ်ဆိုတော့ နောက်ရိုက်မယ့်ကားတွေကျရင် လူအများကြီးကို ရှောင်ပြီး တစ်ယောက်တည်း၊ နှစ်ယောက်တည်း ကားတွေရိုက်တော့မလား။

အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါ

ဘူး။ ဇာတ်လမ်းအခြေအနေအရ လိုအပ်ရင် အများကြီးနဲ့လည်း ရိုက်ရမှာပါပဲ။

အဖေကလည်း ကားရိုက်နေတယ်။ သမီးကလည်း ကားရိုက်နေတယ်။ ဒီလို ဆုံသွားရင် အဖေ့ကို မကူညီနိုင်တော့ဘူးပေါ့။

အဲဒီလိုမျိုး ဆုံခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဓာတ်လှေကား ရိုက်နေတဲ့အချိန်မှာ အဖေက သမီးရေးပေးတဲ့ အတိတ်နာရီ ဆိုတဲ့ ကားတစ်ကားရိုက်နေတယ်။ ဒီကားက ခုနက သမီးပြောတဲ့ Time Machine လိုဟာမျိုးပါ။ သမီးရိုက်ရက်နဲ့ကြုံနေတော့ အပြည့်အစုံ ရေးပေးလိုက်နိုင်တာပဲရှိတယ်။ ရိုက်ကွင်းပေါ်ကိုတော့ မသွားနိုင်တော့ဘူး။

အဖေကကော သမီးရှုတင်ကို လာကြည့်လား။

သူ့ရှုတင် စောစောပြီးတဲ့နေ့ဆိုရင် တစ်ခါတလေ လာကြည့်ပါတယ်။

နောက်ထပ် သမီးကို ရိုက်မေးဖို့ ကမ်းလှမ်းထားတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေ ရှိလား။

စိန်ဌေးက ဦးဝင်းကြည်ကတော့ ပြောထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်မသိသေးဘူး။ ကိုပြေတီဦးနဲ့ ဖြစ်မလား၊ ကောင်းပြည့်နဲ့ပဲ ဖြစ်မလား၊ မပြောတတ်သေးဘူး။

သမီးက ဘာမေဂျာနဲ့ ပြီးတာလဲ။

စိတ်ပညာနဲ့ပါ။

ဒါဆိုရင် စိတ်ပညာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ မရိုက်ချင်ဘူးလား။

ရိုက်ချင်ပါတယ်။ ဓာတ်လှေကား ဇာတ်ကားထဲမှာလည်း စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာတွေ

အများကြီး ပါပါတယ်။ သမီး ရိုက်ချင်တဲ့ ဇာတ်ကားတွေက အနုတွေထက် အကြမ်းတွေ ပိုများတယ်။ အခု ရိုက်ပြီးသွားတဲ့ကားက အကြမ်းဖြစ်နေတဲ့အတွက် နောက်ကားကို အနု စဉ်းစားတာပါ။ တကယ်ရိုက်ချင်တာကတော့ အကြမ်းတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ အကြမ်းတစ်လှိုင်းတည်း ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ အနုကိုလည်း စဉ်းစားတာပါ။ ကိုယ့်ဘဝမှာ နာကြည်းစရာ ကြုံခဲ့ရလို့ ပြန်လက်စားချေ

တဲ့ဇာတ်လမ်းမျိုး လက်စားချေတဲ့နေရာမှာလည်း စနစ်တကျ အကွက်ချပြီး လုပ်တာမျိုးတွေ ရိုက်ချင်တာ။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီး။ သမီး ရိုက်တဲ့ ဓာတ်လှေကား ကိုလည်း ပရိသတ်တွေ စိတ်ဝင်စားမယ်လို့ ဦးယုံကြည်ပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါဦး။

■
ဘို

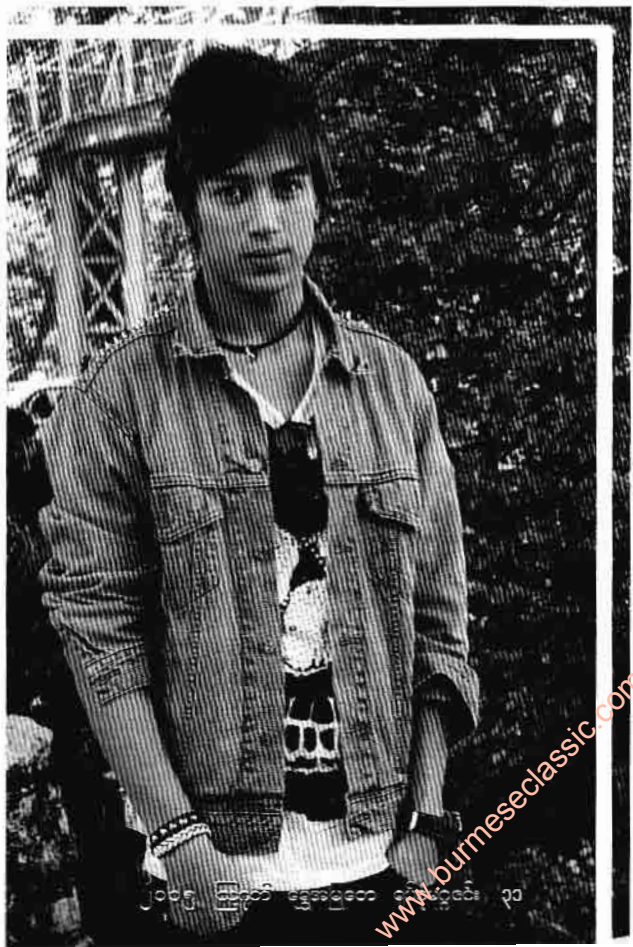

ရုပ်ရှင်ကိုစိတ်ဖြူမှ
ရိုက်မယ့်
အောင်ရှိရောင်း
လင်းနိုင်ဦး

ကြုံရာဆုံရာ
တစ်မိနစ်တာ

ဒါရိုက်တာ
ကိုဇော်(အရုဏ်ဦး)နဲ့
နှလုံးသားဖြင့်
လျှော့ပေးပါ လို့
အမည်ပေးထားတဲ့
ဗီဒီယိုရိုက်ကွင်းမှာ
ခင်ဝင့်ဝါနဲ့ တွဲဖက်
သရုပ်ဆောင်နေတဲ့
လူငယ်သရုပ်ဆောင်
အောင်ရဲလင်းကို
သူ့ရဲ့ အနုပညာ
လှုပ်ရှားမှုများနဲ့
ပတ်သက်ပြီး
မေးကြည့်
ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
အောင်ရဲလင်း
တစ်ယောက်
သင်္ကန်းဆီးပြီးတဲ့နောက်
ကားတွေ တော်တော်
များများကို ဘာဖြစ်လို့
ကတုံးဆံပင်နဲ့ပဲ
ရိုက်ဖြစ်နေတာလဲ။
ကတုံးကလည်း
တစ်ခါမှ မတုံးဖူးတော့
အရင်တုန်းကတော့
ဒီကတုံးနဲ့
အဆင်ပြေ၊မပြေ
မသိဘူး။ အခုတော့
ဒီအတိုင်းနေရတာကို
ကြိုက်တယ်။
ဒါကြောင့်
အတုမသုံးတော့ဘူး။
ဒီအတိုင်းပဲ
ရိုက်တယ်။
အဲဒါဆိုရင် ဒီကတုံး
ဆံပင်နဲ့ရိုက်တာ
ဘယ်နှကားလောက်
ရှိသွားပြီလဲ။
သင်္ကန်းဆီးပြီး
ကတည်းကဆိုတော့
၁၀ ကားကျော်ပြီ။
၁၀ ကားနဲ့ ၁၅ ကား
ကြားတော့ ရှိမယ်။

အဲဒီကားတွေ အသံပေး
ဆံပင်တုမသုံးဘူး။ ဒီအတိုင်း
ကတုံးဆံပင်ပေါက်နဲ့ပဲ ရိုက်
တယ်။
ဘာဖြစ်လို့ အတု မသုံး
တာလဲ။ သရုပ်ဆောင် တော်
တော်များများက ကတုံးနဲ့
ဆိုရင် တစ်ကားနှစ်ကား
လောက်ကလွဲရင် အကုန်လုံး
အတုသုံးကြတာပဲလေ။
ကျွန်တော် ကတော့
ဆံပင်တုနဲ့ဆိုရင် အိုက်တင်
သိပ်မလုပ်ချင်တာပဲပါ
တယ်။ အတုနဲ့က လှောင်
တယ်။ ပူတယ်။ ဒါကြောင့်
ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။
ဒီဆံပင်တုက ကျွန်တော့်ကို
ပြန်ပြီး အနှောင့်အယှက်ပေး
နေတယ်လို့ ထင်တယ်။
ဒါကြောင့် မသုံးမဖြစ်လို့
သုံးရမယ့်ဆင်း(န)မျိုးက
လွဲရင် ကားတိုင်းကို ပုံမှန်
ဆံပင်နဲ့ပဲ ရိုက်မှာပါ။
ကိုဇော်နဲ့ ဒီကားပြီးရင်
ဘာကားဆက်ရိုက်မှာလဲ။
ဘာလုပ်ဖို့ရှိလဲ။
ဒီကားပြီးရင် ကျွန်တော်
ဘန်ကောက်သွားမယ်။ ပြန်
လာရင်တော့ ကိုနေပိုင်နဲ့ ရိုက်
ဖြစ်ပါမယ်။ သုံးရက်လောက်
အနားရတော့ Shopping ထွက်
တဲ့သဘောပါပဲ။ တခြား အစီ
အစဉ် ကြီးကြီးမားမား မရှိ
ပါဘူး။
နိုင်ငံခြားသွားတာ
Shopping တစ်ခုအတွက်ပဲ
လား။ နောက်ထပ် ဘာတွေ
ရှိဦးမလဲ။
နောက်ရိုက်မယ့် ကား
တွေအတွက် အဝတ်အစား
နည်းနည်းဝယ်ချင်တာလည်း
ပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက
နိုင်ငံခြားသွားခြင်းအားဖြင့် ဒီ

ထဲမှာပဲ လှောင်ပိတ်ပြီး ရိုက်နေရတဲ့အချိန်မှာ ရှိသမျှအရာ
တွေအားလုံးက ကျွန်တော်တို့ဆီမှာလည်း ရိုက်နေတာတွေ
များနေပြီဆိုတော့ နောက်ပိုင်းမှာ ကုန်လာပါပြီ။ ဒါ ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်း ပြောတာပါ။ ကျွန်တော် နိုင်ငံခြား ထွက်ခြင်းအားဖြင့်

တာတွေကို သိလာမယ်။ ကာရိုက်တာဆိုတာက သူတို့နေပုံ၊
သွားပုံတွေ၊ တာဝန်တွေ၊ လှုပ်ရှားပုံတွေကို တွေ့လာရမယ်။
အဲဒါဆိုရင် လှောင်ပိတ်ပြီး နေနေရတဲ့အချိန်ထက်စာရင်တော့
နည်းနည်းလေး ပွင့်လာမှာပေါ့။ ပွင့်လင်းသွားတဲ့ အချိန်မှာ

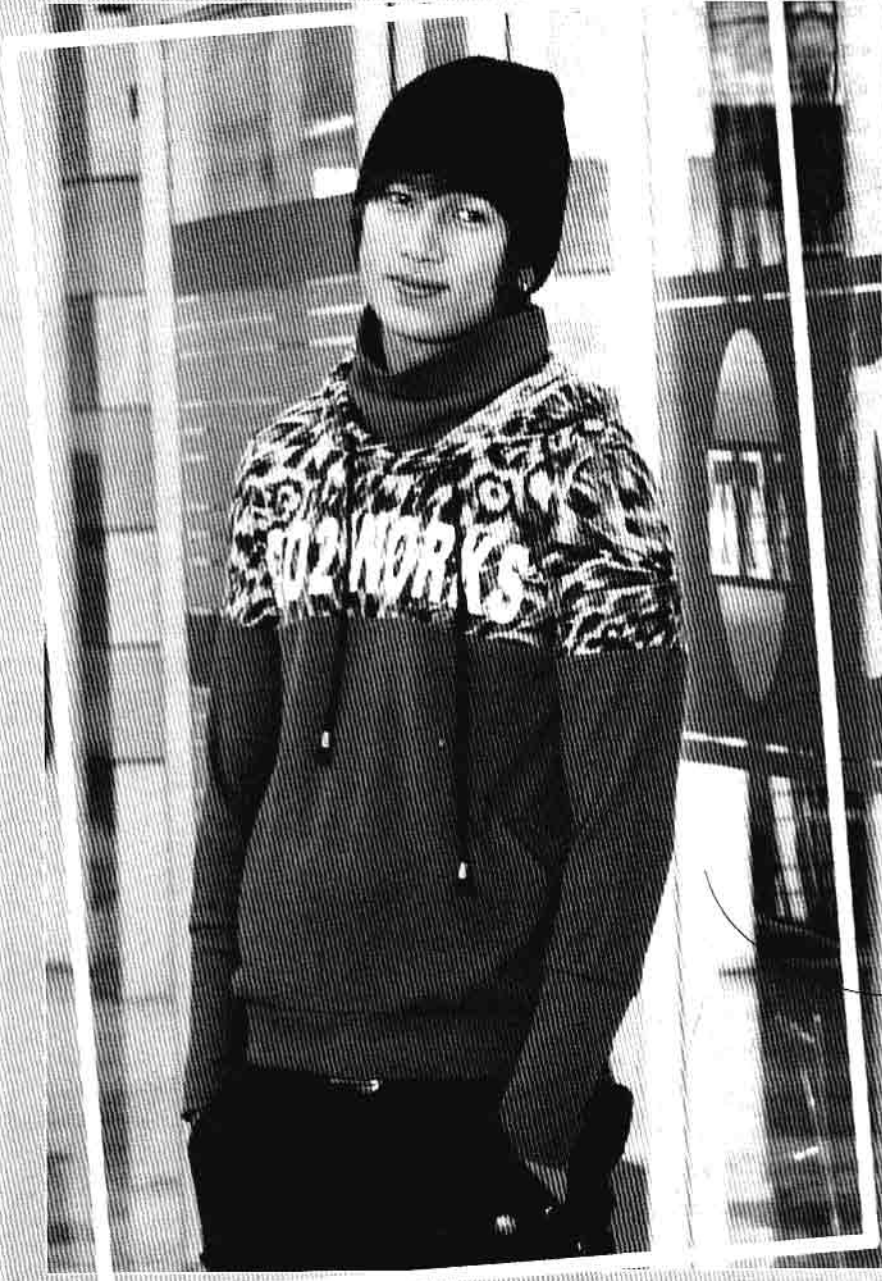
အတွေးလည်း နည်းနည်း
ပြောင်းသွားမယ်လို့ ကျွန်
တော် ထင်တယ်။ ပုံစံလည်း
ပြောင်းမယ်။ တော်တော်
များများ ပြောင်းသွားနိုင်
တယ်။ ဒါကြောင့် နောက်
ပိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်အားရင်
အားသလို နိုင်ငံခြားကို ထွက်
ဖြစ်မယ်။ တစ်ချိန်လုံး ရှုတင်
ဂရုထဲမှာပဲ နေတိုင်းနေတိုင်း
ကျောင်းတက်သလို နေနေ
ရတဲ့အချိန်မှာ ဒီလိုခရီးထွက်
ဖြစ်တာ နောက်လုပ်မယ့်
အလုပ်တွေအတွက် ပိုပြီးတော့
ကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော်
ထင်တယ်။

တခြားသူတွေ ကား
ကြီး လက်ခံထားတဲ့အချိန်မှာ
အောင်ရဲလင်းကရော ဒီနှစ်
ထဲမှာ ဘယ်နှကား ရိုက်ကူး
သွားမှာလဲ။

ကျွန်တော် ကားကြီး
အများကြီး လက်ခံထားပါ
ဘူး။ ဒီနှစ်ထဲမှာဆိုရင် နှစ်
ကားပဲ ရိုက်ရသေးတယ်။
နောက်လထဲမှာ တစ်ကား
ရှိတိုဖို့ ရှိတယ်။ သုံးကား
ပေါ့။ နောက်လည်း ကျွန်
တော် အများကြီး ရိုက်ဖြစ်
မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကားကြီး
လည်း နောက်နှစ်တွေမှာ နှစ်
ကားသုံးကားလောက်ပဲ ရိုက်
ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်
တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ကျွန်တော် သေသေချာချာ

စီစဉ်ပြီးမှ ရိုက်ချင်လို့ပါ။ အဲဒါကြောင့် ဇာတ်၊ အချိန် ကျွန်တော်
ရွေးချယ်မယ်။

အကုန်လုံးက ရုပ်ရှင်ပဲ ရိုက်တော့မယ်ဖြစ်နေကြတဲ့ အချိန်
မှာ ထုတ်လုပ်သူတွေက မင်းသားတွေဆီမှာ ကမ်းစီနေကြပြီ

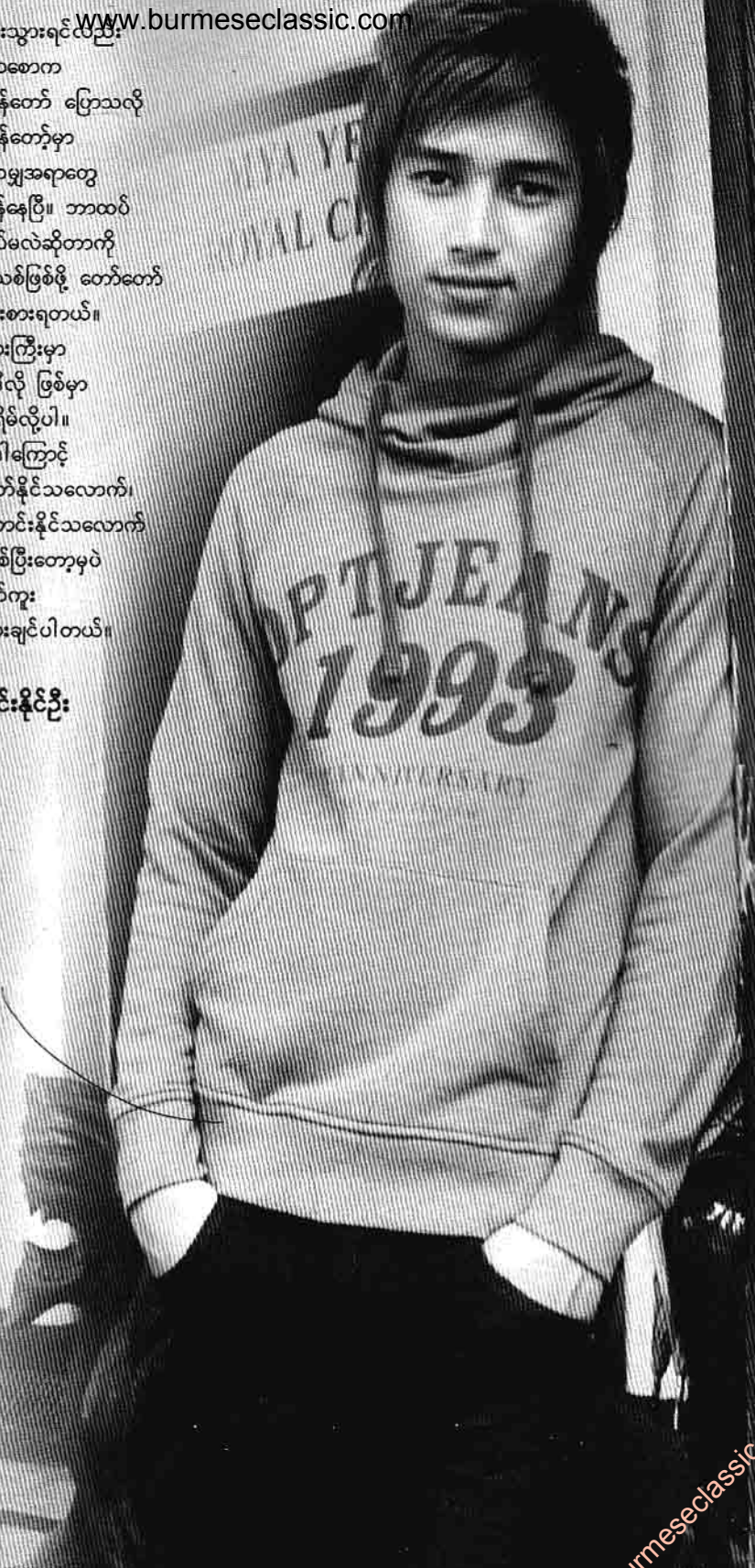

အမြင်သစ်ရမယ်။ နောက်တစ်ခုက နိုင်ငံခြားသားတွေပဲဖြစ်
ဖြစ် သွားတဲ့နိုင်ငံက မည်သူမဆို ဘယ်လိုဝတ်တယ်၊ ဘယ်လို
စားတယ်၊ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလေးတွေ ရှိတယ်။ အမြင်သစ်တွေ
ရလာမယ်။ ပြီးတော့ သူတို့နဲ့တွေ့တဲ့အချိန်မှာ သူတို့ရဲ့ ကာရိုက်

မဟုတ်လား။

ခေတ်ပြောင်းလို့ ရုံပြိုင်
 နဲ့၊ ရုံတွဲတို့၊ ရုံလာပေမဲ့
 ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မင်းသား
 အက်က ပြောရမယ်ဆိုရင်
 ကျွန်တော်စိုးရိမ်တာ တစ်ခု
 က အဲဒီလို ပြောင်းလဲသွား
 တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ကား
 ရုံတင်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို
 မရိုသတ်တွေ လာကြည့်တဲ့
 အချိန်မှာ အားမရမှာကို စိုးရိမ်
 တယ်။ ဒါက ကျွန်တော်ရဲ့
 ခံယူချက်ပေါ့။ ဒါကြောင့်
 ကျွန်တော် အများကြီး မရိုက်
 ချင်ဘူး။ ကျွန်တော် ရိုက်
 နိုင်တဲ့ဟာကိုပဲ တိတိကျကျ
 နဲ့ ရိုက်ချင်တယ်။ တစ်နှစ်မှ
 နှစ်ကားပဲ ရုံတင်ရတယ်ဆို
 လည်း ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါ
 တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့
 ကျွန်တော် သရုပ်ဆောင်ရ
 မယ့် ကားတွေကို သေချာ
 လေး စိစစ်ချင်လို့ပါ။ ခေတ်
 ပြောင်းတာက ပြောင်းတာ
 တစ်ပိုင်းပဲ။ ဗီဒီယိုမှာတော့
 သိပ်ပြဿနာ မရှိသေးဘူး။
 ရုံပေါ်မှာ လာကြည့်တဲ့ ပရိ
 သတ်အတွက်ကျတော့ ဗီဒီယို
 ကြည့် တာထက် ပိုပွင့်လင်း
 မယ်။ ဝေဖန်သံလည်း ပိုများ
 မယ်။ ပြဿနာလည်း ပိုရှိ
 မယ်။ ဒါက ကျွန်တော်
 စဉ်းစားမိတာပါ။ အများကြီး
 ရိုက်ဖို့ လောလောဆယ်မှာ
 ကျွန်တော် မစဉ်းစားထား
 သေးဘူး။ လုပ်နိုင်သလောက်
 ကို စမ်းပြီး ရိုက်ကြည့်မယ်။
 ဗီဒီယိုကလည်း ပျောက်ကွယ်
 သွားမှာ မဟုတ်တဲ့အတွက်
 ကြောင့် ဗီဒီယိုကိုလည်း
 ရိုက်ဖြစ်နေမှာပဲ။ ကားကြီး
 မရိုက်ရလည်း ဗီဒီယို ရိုက်
 နေရမှာပဲ။ ဗီဒီယိုလို အရမ်း

များသွားရင်လည်း
 စောစောက
 ကျွန်တော် ပြောသလို
 ကျွန်တော့်မှာ
 ရှိသမျှအရာတွေ
 ကုန်နေပြီ။ ဘာထပ်
 လုပ်မလဲဆိုတာကို
 အသစ်ဖြစ်ဖို့ တော်တော်
 စဉ်းစားရတယ်။
 ကားကြီးမှာ
 အဲဒီလို ဖြစ်မှာ
 စိုးရိမ်လို့ပါ။
 အဲဒါကြောင့်
 တတ်နိုင်သလောက်၊
 ကောင်းနိုင်သလောက်
 စိစစ်ပြီးတော့မှပဲ
 ရိုက်ကူး
 သွားချင်ပါတယ်။
 ■
 လင်းနိုင်ဦး

ဒီရိုက်တာကျော်တောင်း
(အတွေးပုံရိပ်)ရဲ့

အောင်စာလေ

မိုးကျော်ထွန်း

ကိုတင့်တို့စုပါရပ်ကွက်
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားနဲ့ မြန်မာ
ရုပ်ရှင်ဩဇာပရိသတ်များကို
တစ်ရေးနှီးလာစေတဲ့ ဒါရိုက်
တာ ကျော်စောလင်း(အတွေး
ပုံရိပ်)က အောင်တိုင်းကျော်
ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးအတွက်
ဇာရေးဆရာ မင်းလှရဲ့ဝတ္ထု
တို ကိုကျော်က ဇာတ်ညွှန်း
ရေးသားပြီးမူရင်းဝတ္ထုမှာမည်
အတိုင်း အောင်ဘာလေ
လို့အမည်ပေးထားတဲ့ ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကား ရိုက်ကူး ပြီးစီးခဲ့
တာကြောင့် ဩဂုတ်လအတွင်း
မှာ ရုံတင်ပြသနိုင်တော့မှာ
ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာ မင်းလှရဲ့ အောင်
ဘာလေ ကို အသက်သွင်း
ထားတဲ့ ဒီရုပ်ရှင်ကားမှာ
အကယ်ဒမီ နေတိုး၊ အကယ်

ဒမီ ရဲအောင်၊ အကယ်ဒမီ
သက်မွန်မြင့်၊ အကယ်ဒမီ
မေသန်းနု၊ အကယ်ဒမီ
မေသမ္မာဦး၊ ယွန်းရွှေရည်၊
အကယ်ဒမီ ထွန်းထွန်းဝင်း၊
ခင်လှိုင်၊ ဒိန်းဒေါင်း၊
တက္ကသိုလ် ဂွမ်းပုံ၊ ဇင်မျိုး၊
နေလင်း၊ ဟိန်းမင်း၊
အေးအေးခိုင်နဲ့
အနုပညာရှင်ပေါင်းများစွာတို့
ပါဝင်သရုပ်ဆောင်
ထားကြပါတယ်။
သူတစ်ပါးကို
စေတနာဖြင့်
ကူညီပေးခြင်းသည်
မွန်မြတ်စင်ကြယ်
ကြောင်း၊ အဲဒီလို
ကူညီတဲ့အတွက်
နောင်တစ်ချိန်မှာ
မေတ္တာတရားများ

ပြန်လည်ခံစားရမှာ
 ဖြစ်ကြောင်း
 ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရိုက်ကူး
 ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။
 အောင်ဘာလေ
 ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားနဲ့
 ပတ်သက်ပြီး ဒါရိုက်တာ
 ကျော်စောလင်း(အတွေးပုံရိပ်)
 ကို ဆက်သွယ်
 မေးမြန်းခဲ့ပါတယ်။
 ကိုကျော်စောလင်းက
 ဟာသကားတွေပဲ
 ရိုက်တာ များတယ်နော်။
 ဒရာမာ မရိုက်
 ချင်ဘူးလား။
 ကျွန်တော် ဗီဒီယိုမှာတော့
 ဒရာမာနဲ့ ဟာသ
 တစ်လှည့်စီနီးပါးလောက်
 ရိုက်ပါတယ်။
 ရုပ်ရှင်မှာကျတော့
 ဟာသကားတွေက
 ဈေးကွက်ဝင်နေလို့
 ဟာသပဲ ရိုက်ဖြစ်ပါ

တယ်။ တကယ်လို့ ရုပ်ရှင်
 မှာ ဒရာမာ ရိုက်ရမယ်ဆိုရင်
 လည်း ကျွန်တော်ကတော့
 ၅၂၈ မေတ္တာဘွဲ့ကိုပဲ ရိုက်ဖြစ်
 မယ်ထင်ပါတယ်။
 ‘အောင်ဘာလေ’က
 ဆရာမင်းလူရဲ့ဝတ္ထုနော်။ ဒီ
 ဝတ္ထုကို ကိုကျော်စောလင်း
 ကြိုက်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်
 ကုမ္ပဏီက ကြိုက်လို့ ရိုက်
 တာလား။
 ဒီ ဝတ္ထုလွှဲလားက
 တည်းက ကျွန်တော် ကြိုက်
 ပါတယ်။ အောင်တိုင်းကျော်
 က နေတိုးနဲ့ ဟာသကားတစ်
 ကားလောက် ရိုက်ချင်တယ်
 ဆိုတာကြောင့် ကျွန်တော်က
 ဆရာမင်းလူရဲ့ အောင်ဘာ
 လေ ကိုတော့ ကြိုက်တယ်ဆို
 ပြီး သူတို့ကို ဖတ်ခိုင်းပါတယ်။
 သူတို့ကလည်း ကြိုက်တယ်။
 နေတိုးကို ပေးဖတ်တော့လည်း
 နေတိုးကလည်း ကြိုက်

တယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာမင်း
လူနဲ့ဆက်သွယ်ပြီး ရိုက်ကူး
ခွင့်တောင်းပါတယ်။

ဆရာက ဒီဝတ္ထုကို
တခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုက တင်
ဖူးတယ်။ ဇာတ်လမ်းခွင့်ပြု
ချက်မရဘူး။ ခင်ဗျားတို့ တင်
ချင်ရင်လည်း တင်ကြည့်ပါ။
တကယ်လို့ ခွင့်မပြုဘူးဆိုရင်
အနုပညာကြေးကို အချိန်မရွေး
ပြန်လာယူပါလို့ပြောပြီး ခွင့်ပြု
ချက်ပေးခဲ့တယ်။

အဲဒီတုန်းက ဘာကြောင့်
ခွင့်မပြုတာတဲ့လဲ။

ဇာတ်သိမ်းမှာ ကောင်
လေးနဲ့ကောင်မလေးက နာရေး
ကူညီမှုအသင်းမှာ စေတနာ့

ဝန်ထမ်းလုပ်အားပေးကြတာ
နဲ့ သိမ်းထားတယ်။ အဲဒီ
ကာလတုန်းက နာရေးကူညီ
မှုအသင်းဆိုတာ လူကြီး တော်
တော်များများက ဆန့်ကျင်နေ
ကြတဲ့ကာလဆိုတော့ ခွင့်မပြု
ခဲ့တာပါ။

ဆရာမင်းလူက သူက
တော့ ဒီလိုပဲ ဇာတ်သိမ်းစေ
ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တခြား
ဇာတ်သိမ်းကိုလည်း ခင်ဗျား
တို့ စဉ်းစားကြည့်ပါလို့ ပြော
ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဇာတ်
တင်တဲ့အချိန်မှာ နာရေးကူညီ
မှုအသင်းက ထင်ပေါ်နေပြီ။
နိုင်ငံရေးကလည်း ပွင့်လင်း
မြင်သာတဲ့အချိန် ရောက်လာ

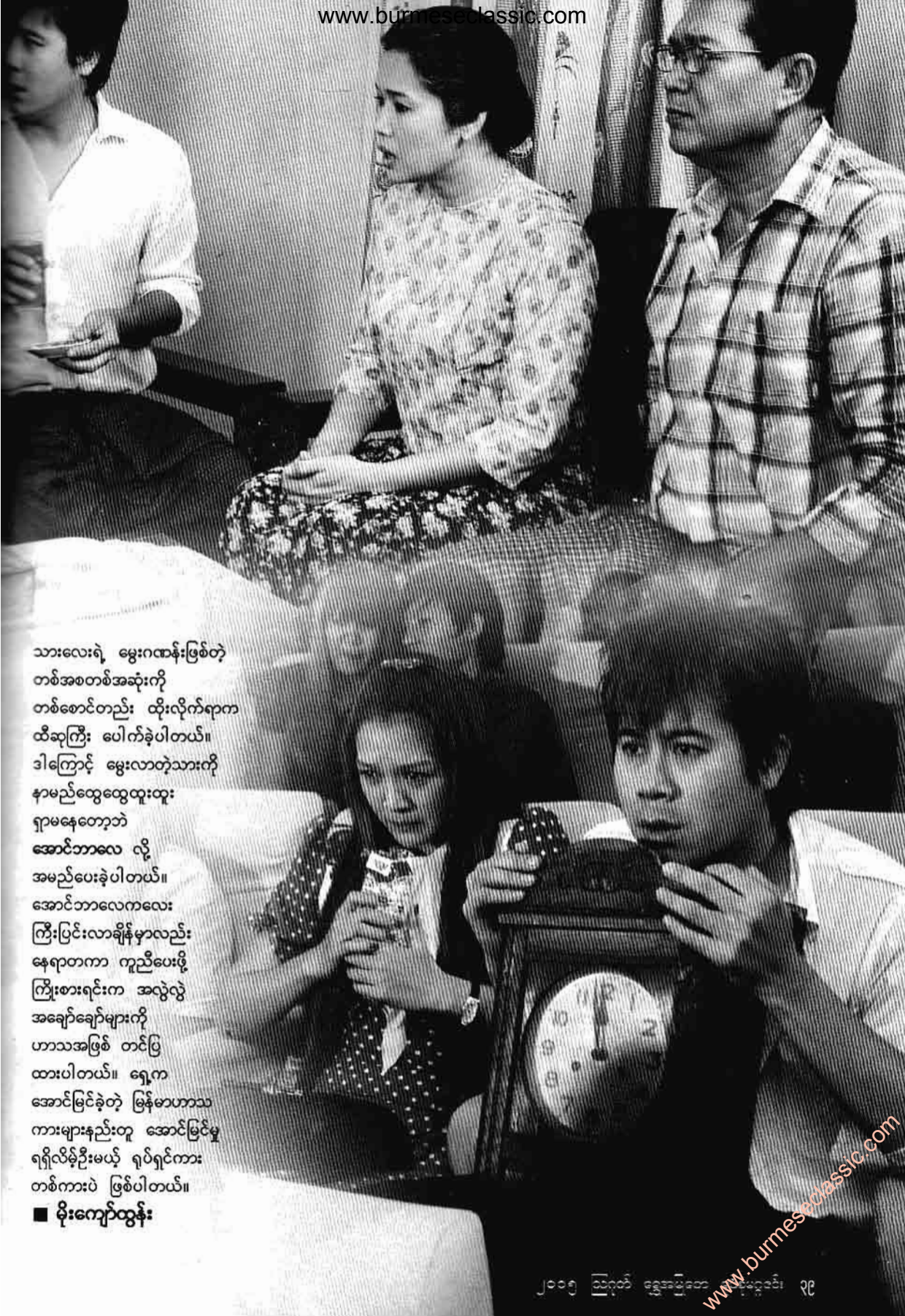
ပြဆိုတော့
ခွင့်ပြုချက်
ရခဲ့ပါတယ်။
ဆရာမင်းလူက
ဇာတ်လမ်းခွင့်ရင်
သူကို ပြပါ။
သူ ကူညီနိုင်တာ
ကူညီပါ့မယ်လို့
ပြောတာကြောင့်
ကျွန်တော်က
အစ်ကိုပဲ ဇာတ်ညွှန်း
ခွဲပေးပါလားလို့
မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ပါ
သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့
သူဇာတ်ညွှန်းခွဲရင်
ကြာလိမ့်မယ်။
ခင်ဗျားတို့ပဲလုပ်ပါလို့

ဆိုတာကြောင့်
ကျွန်တော်ပဲ ခွဲခဲ့ပါတယ်။
ဝတ္ထုအတိုင်းပါပဲ။
တချို့ဇာတ်ကွက်ကလေး
တွေကိုတော့ ရုပ်ရှင်နဲ့
လိုက်ဖက်အောင် ဖြည့်စွက်
ထားတာလေးတွေ ရှိပါတယ်။
ဒီရုပ်ရှင်ကားကို
ဆရာ မင်းလူ
ကြည့်ဖြစ်သွားသေးလား။
မကြည့်ဖြစ်သွားဘူး။
ကျွန်တော်တို့
ရှိက်ပြီး ကားကူး
ကားဆက်
တည်းဖြတ်တဲ့
အဆင့်
လုပ်နေ
ချိန်မှာ
ဆရာ
မင်းလူက
ကွယ်လွန်

သွားခဲ့ပါတယ်။ သူ ကြည့်ခွင့်
ရသွားရင်လည်း ကျေနပ်မယ်
လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါ
တယ်-လို့ ဒါရှိက်တာ ကျော်
စောလင်းက ဖြေကြားခဲ့ပါ
တယ်။
အစစအရာရာမှာ စစ်စစ်
တတ်တဲ့ မစောလှိုင် ကိုယ်ဝန်
ရှိလာချိန်မှာ လှူချင်တန်းချင်
စိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာပြီး
သဒ္ဓါစိတ်များ တဖြည်းဖြည်း
ပြောင်းလဲလာခဲ့တာကြောင့်
ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုငွေရက
တအံ့တဩဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။
ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရတဲ့
ကလေးဟာ သူတော်ကောင်း
လေးတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်
မယ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့ကြပါ
တယ်။
ဆေးရုံပေါ်မှာ မီးဖွားစဉ်
လာရောင်းတဲ့ ဇာိသည့်ဆီက

သားလေးရဲ့ မွေးဂဏန်းဖြစ်တဲ့
တစ်အစတစ်အဆုံးကို
တစ်စောင်တည်း ထိုးလိုက်ရာက
ထိချကြီး ပေါက်ခဲ့ပါတယ်။
ဒါကြောင့် မွေးလာတဲ့သားကို
နာမည်ထွေထွေထူးထူး
ရှာမနေတော့ဘဲ
အောင်ဘာလေ လို့
အမည်ပေးခဲ့ပါတယ်။
အောင်ဘာလေကလေး
ကြီးပြင်းလာချိန်မှာလည်း
နေရာတကာ ကူညီပေးဖို့
ကြိုးစားရင်းက အလွဲလွဲ
အချော်ချော်များကို
ဟာသအဖြစ် တင်ပြ
ထားပါတယ်။ ရှေ့က
အောင်မြင်ခဲ့တဲ့ မြန်မာဟာသ
ကားများနည်းတူ အောင်မြင်မှု
ရရှိလိမ့်ဦးမယ့် ရုပ်ရှင်ကား
တစ်ကားပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
■ မိုးကျော်ထွန်း

မယ်တော် ကိုယ်နဲ့ ကတားကွင်းထဲမှာ
လွှတ်လွှတ်လပ်လပ် အစားအသောက် မင်းသားလေး ရော့ချီ

ဖေ အောင်မောင် နှစ်ယောက်တို့ ဖြစ်တဲ့ ပုံစံ

သတ်သစ် ပယ်တော်

ဇာနည်ညိုမိ:

စာရေးဆရာမ ဆုဒါရှားရဲ့စာအုပ်ကို
ဘာသာပြန်ထားတဲ့
ဆရာ ဝင်းငြိမ်းရဲ့
နန်းကျဘုရင် စာအုပ်မှာ

ကျွန်တော်တို့
နောက်ဆုံးမင်းဆက်ဖြစ်တဲ့
သီပေါမင်းရဲ့မိဖုရား ဓမ္မရာဇာလတ်က
သားတော်သမီးတော်
၇ ပါး ထွန်းကားခဲ့တယ်လို့
ဖတ်ရပါတယ်။
၃ ပါးက ကလေးဘဝမှာ
ကံတော်ကုန်ခဲ့ကြပြီး
သမီးတော် ၄ ပါးသာ
အသက်အရွယ်ကြီးရင့်တဲ့အထိ
သက်ရှိထင်ရှားရှိခဲ့ကြပါတယ်။
သားတော်သမီးတော်များ
မွေးလာရင်
ထိန်းကျောင်းတဲ့အလုပ်က
မယ်တော်ရဲ့အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။
အထိန်းတော် အချီတော်များက
ထိန်းကျောင်းကြရပါသတဲ့။
ဓမ္မရာဇာလတ်မိဖုရားတင်
ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။
ဓမ္မရာဇာအားလုံးက
ဒီလိုအစဉ်အလာအတိုင်း
ကျင့်သုံးခဲ့ကြတာလို့ သိရပါတယ်။
နောက်နှိပ်ပြန်တဲ့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ
လောလောဆယ် တစ်ကမ္ဘာလုံးက
စိတ်ဝင်စားတဲ့ စံချမ်းသာနဲ့

People မဂ္ဂဇင်းမှာ ပုံများနဲ့တကွ ဖော်ပြထားပါတယ်။

၂ နှစ်သားအရွယ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ သားတော် ရှော့ချ်မင်းသားဟာ ဘီးပါတဲ့ ကစားစရာကလေးတွေကို နှစ်သက်တတ်ပြီး ခမည်းတော် ဝီလျံမင်းသားရဲ့ နှာခေါင်းကို ဆွဲရတာလည်း နှစ်သက်ပါသတဲ့။ မယ်တော်က ရှေ့က ပြေးသွားရင် သူက နောက်က တောက်တောက်တောက်တောက်လိုက်ရတာကို ပျော်လေ့ရှိပါတယ်။ ဘာကင်ဟမ်နန်းတော်ရဲ့ ဆင်ဝင်ဆောင်အပေါ်ထပ်ကနေ ပြည်သူများကို လက်ပြနှုတ်ဆက်ရတာကိုလည်း သူ ပျော်ရွှင်ပါတယ်။ သူမကြိုက်နှစ်သက်တာကတော့ တစ်နေရာတည်းမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေရခြင်းပါ။

နည်းပါးလှတဲ့ အားလပ်ရက်များထဲက တစ်ရက်ဖြစ်တဲ့ ဇွန်လ ၁၃ ရက်နေ့က မယ်တော် ကိတ်အတွက် တာဝန်ထမ်းဆောင်စရာ အစီအစဉ်များ မရှိတာကြောင့် သားတော်ကို ခေါ်ပြီး ပိုလိုကစားကွင်းဆီကို ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ နိမ့်လျှော့ဖြစ်နေတဲ့ မြက်ခင်းထူထူရှိရာ ပိုလိုကစားကွင်းမှာ မင်းသားငယ်က လှိမ့်ချရတာကို အပျော်ကြီး ပျော်ခဲ့ပါတယ်။ ရှော့ချ်မင်းသားကလေးက သူမယ်တော်ကို တစ်မိနစ်မျှ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘဲ တကောက်

ကိတ်မင်းသမီးတို့က သားတော်တစ်ပါးနဲ့သမီးတော်တစ်ပါး ထွန်းကားခဲ့ပါတယ်။ သူတို့မှာလည်း သူတို့အစဉ်အလာတွေ ရှိပါတယ်။ သားတော် သမီးတော်များဟာ ဘာကင်ဟမ်နန်းတွင်းမှာပဲ နေကြရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝီလျံမင်းသားရဲ့မယ်တော်ဖြစ်တဲ့ ဒိုင်ယာနာမင်းသမီးလက်ထက်ရောက်တော့ နန်းတွင်းအစဉ်အလာတွေကို တော်လှန်ပြီး သူသားတော်နှစ်ပါးကို နန်းတွင်းမှာသာမက အပြင်လောကမှာပါ ကျင်လည်စေခဲ့ပါတယ်။ ဝီလျံမင်းသားရဲ့ မြောက်သားတော် ကိတ်မင်းသမီးကလည်း ဒိုင်ယာနာမင်းသမီးရဲ့လမ်းစဉ်အတိုင်း သူသားတော်ကို နန်းတွင်းမှာသာ ထိန်းကျောင်းခြင်းမပြုဘဲ အပြင်လောကမှာ ထိန်းကျောင်းတယ်လို့

ကောက်လိုက်နေခဲ့တာလို့ အတွင်းသိများက ဆိုပါတယ်။
 မယ်တော်အပါးမှာ ပြေးလွှားခုန်ပေါက်နေတဲ့ ရော့ချီဟာ
 သာမန်ကလေးငယ်များလိုပါပဲ။ ခေတ်သစ်မယ်တော်ဖြစ်တဲ့
 ကိတ်က နန်းတွင်းအစဉ်အလာဖြစ်တဲ့ သားတော်သမီးတော်များကို
 နန်းတွင်းမှာသာ ထိန်းကျောင်းရမယ်ဆိုတဲ့ အစဉ်အလာကို
 ယောက္ခမတော်သူ ဒိုင်ယာနာမင်းသမီးလိုပဲ ဖောက်ဖျက်ခဲ့ပါတယ်။

အသက် ၃၃ နှစ်အရွယ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ကိတ်မင်းသမီးက
 အသက် ၂၃ လအရွယ်ရှိ သားတော် ရော့ချီမင်းသားနဲ့ အသက်ရက်သတ္တပတ်
 ၇ ပတ် ရှိပြီဖြစ်တဲ့ သမီးတော် ရှားလော့တ်မင်းသမီးတို့ကို အပြင်လောကမှာ
 ကျင်လည်နိုင်ဖို့ မြက်ခင်းထူထူများနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့ပါတယ်။
 အများပြည်သူကလေးများ ကစားတဲ့နေရာကိုတော့ မရောက်သေးပါဘူး။
 အပြင်မှာ ဆော့ကစားရတာဖြစ်လို့ ကလေးများက အင်မတန်
 ပျော်ရွှင်ကြပါတယ်။ နန်းတွင်းစည်းကမ်းများ တင်းကျပ်လှတဲ့
 အသက် ၈၉ နှစ်အရွယ်ရှိ ဘုရင်မကြီး ဒုတိယမြောက်
 အဲလစ်ဇဘက်ကိုယ်တိုင် သူမြစ်တော် ပြေးလွှားဆော့ကစားနေတာကိုကြည့်ပြီး
 တပြုံးပြီး ဖြစ်နေပါသတဲ့။ တကယ်တော့ အစဉ်အလာအရ နန်းတွင်းမှာသာ
 ထိန်းကျောင်းကြရမှာပါ။ ဘုရင်မကြီး ပြုံးနေတဲ့အတွက် ဒီအစဉ်အလာ
 ဖောက်ဖျက်မှုကို ကျေနပ်ပုံရပါတယ်။ ဘုရင်မကြီးရဲ့ကြင်ရာတော်

ခုခပ်တော်ကလေးနဲ့အတူ
 ဗဟိုရတဲ့ ရော့ချီ

ဆင်ခြေလျှောကလေးတစ်ခုကို
 ပြောင်းပြန်ဆင်းနေတဲ့ ရော့ချီမင်းသား

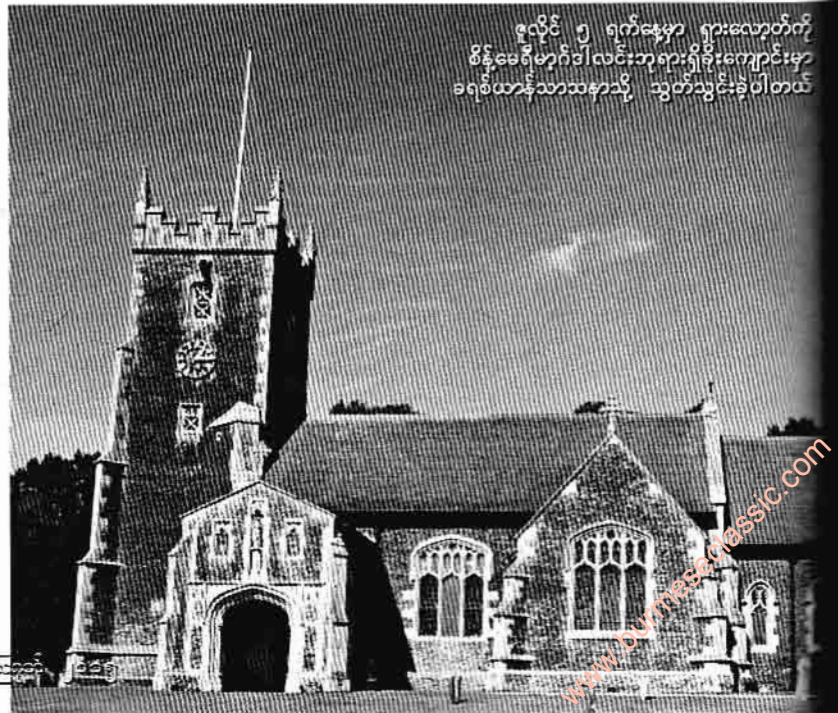

အသက် ၉၄ နှစ်အရွယ်ရှိ
ဖိလစ်မင်းသားကြီးကလည်း
မြစ်တော် ပျော်ရွှင်နေတာကို
ကြည့်ပြီး ကျေနပ်နေပါသတဲ့။
မြေးချွေးမက
ဒုတိယမြောက်အနေနဲ့
သမီးတော်လေးတစ်ပါး
ထွန်းကားလာတော့လည်း
ဘုရင်မကြီးနဲ့ ကြင်ရာတော်တို့
ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
ရှိခဲ့ကြပါတယ်။
ဂျော့ချ်မင်းသားကလေးကတော့
ပိုလိုကစားကွင်းမှာ
ဝမ်းကွဲမောင်နှမတော်သူတစ်ဦးနဲ့
ပြေးလွှားဆော့ကစားနေရတာကို
အင်မတန်နှစ်သက်ပုံရပါတယ်။
တော်ဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များကို
ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းတင်ရတဲ့
မာ့ခ်စတီးဝပ်က
'ဂျော့ချ်ကို ကြည့်ရတာ
ဒီလိုပြေးလွှားဆော့ကစားနေရတာကို
အရမ်းကျေနပ်နေပုံရပါတယ်'လို့
ဆိုပါတယ်။
ဝီလျံနဲ့ကိတ်တို့ရဲ့အိမ်မှာတော့
သားနဲ့သမီးကို
သူတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးစလုံး
တာဝန်ယူထိန်းကျောင်းကြတာပါ။

ဝမ်းကွဲမောင်နှမတော်နှစ်ယောက်လည်း
ကစားကစားပါတယ်

ဇူလိုင် ၅ ရက်နေ့မှာ ရှားလော့တ်ကို
စိန့်မေရီမာဂ်ဒါလင်းဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ
ခရစ်ယာန်သားသမီးသုံး ဆွတ်သွင်းခဲ့ပါတယ်

ပရိသတ်များကို သက်စေ့ယမ်းပြနေတဲ့ ရော့ချီမင်းသား

ချားလ်စ်မင်းသားငယ်စဉ်က
မယ်တော်အဲလစ်ဇဘက်ဘုရင်မကြီးက
ဒီလိုချီပိုးထိန်းကျောင်းခဲ့ပါတယ်

ဝီလျံမင်းသားငယ်စဉ်ကလည်း
ခမည်းတော် ချားလ်စ်မင်းသားက
ချီပိုးကာ ပျားပျားသတ်ရေမှောက်
ညွှတ်ခဲ့ပါတယ်

အခု ရော့ချီမင်းသားလေးကို
ခမည်းတော် ဝီလျံမင်းသားက
ချီပိုးကာ ပရိသတ်ရေမှောက်ထွက်ခဲ့ပါတယ်

ချားလ်စ်မင်းသားက သူ့မြေးများနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောကြားရာမှာ ရော့ချီမင်းသားက အမြဲတမ်းပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေလေ့ရှိကြောင်း၊ မြေးမကလေး ရှားလော့တ်ကတော့ အခုထက်ထိ နေရာညပါ အိပ်ချိန်များနေသေးကြောင်း၊ ရော့ချီ ဒီအရွယ်ကဆိုရင် သူ့အမေကို ဂျီကျုတတ်ပေမဲ့ ရှားလော့တ်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဝီလျံမင်းသားက ရွှေနန်းတော်ရဲ့ တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်နေရတာကြောင့် သူ့ကိုမိသားစုက လန့်ဒန်မှာရှိတဲ့ ကင်စတန်နန်းတော်နဲ့ နော်ဖော့မှာရှိတဲ့ အမ်မာဟောလ်ကို တစ်လှည့်စီ

နေနေကြရပါတယ်။ ဝီလျံမင်းသားက သာမန်အရပ်သားအလုပ်တစ်ခုအနေနဲ့ လူနာတင်လေယာဉ်မောင်းအဖြစ်လည်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ ရှိတယ်လို့ သိရပါတယ်။

ကိတ်မင်းသမီးကလည်း အများပြည်သူများနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ တာဝန်များကို လောလောဆယ်မှာ မထမ်းဆောင်နိုင်သေးပါဘူး။ သမီးတော်ကလေးက ငယ်သေးတဲ့အတွက် ဂရုစိုက်နေရဆဲဖြစ်ပါတယ်။ ကိတ်မင်းသမီးကို အထိန်းတော်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ မာရီယာတာရီယွန်က ကူညီပေးပါတယ်။ အမ်မာဟောလ် အိမ်တော်အတွက် အိမ်တော်ထိန်းတစ်ဦးကိုလည်း ငှားရမ်းထားရပါတယ်။ အဲဒီ

အိမ်တော်ထိန်းက နော်ဝေးနိုင်ငံ တော်ဝင်မိသားစုရဲ့ ကလေး ၃ ဦးတို့ကို ထိန်းကျောင်းပေးခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်ပါတယ်။

ဇူလိုင် ၅ ရက်နေ့မှာ ရှားလော့တ်ကို စိန့်မေရီမာဂ်ဒါလင်းဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ခရစ်ယာန်သာသနာသို့ သွတ်သွင်းတဲ့ပွဲ ဆင်ယင်ကျင်းပမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဘုရားရှိခိုးကျောင်းက အမ်မာဟောလ်စံအိမ်အနီးမှာ ရှိတာကြောင့် ဒီပွဲလမ်းသဘင်ကျရင်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြည်သူပြည်သားများနဲ့ ထိတွေ့ခွင့်ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရပါတယ်။

ဇန်နဝါရီလ

Ref: People, June 29, 2015

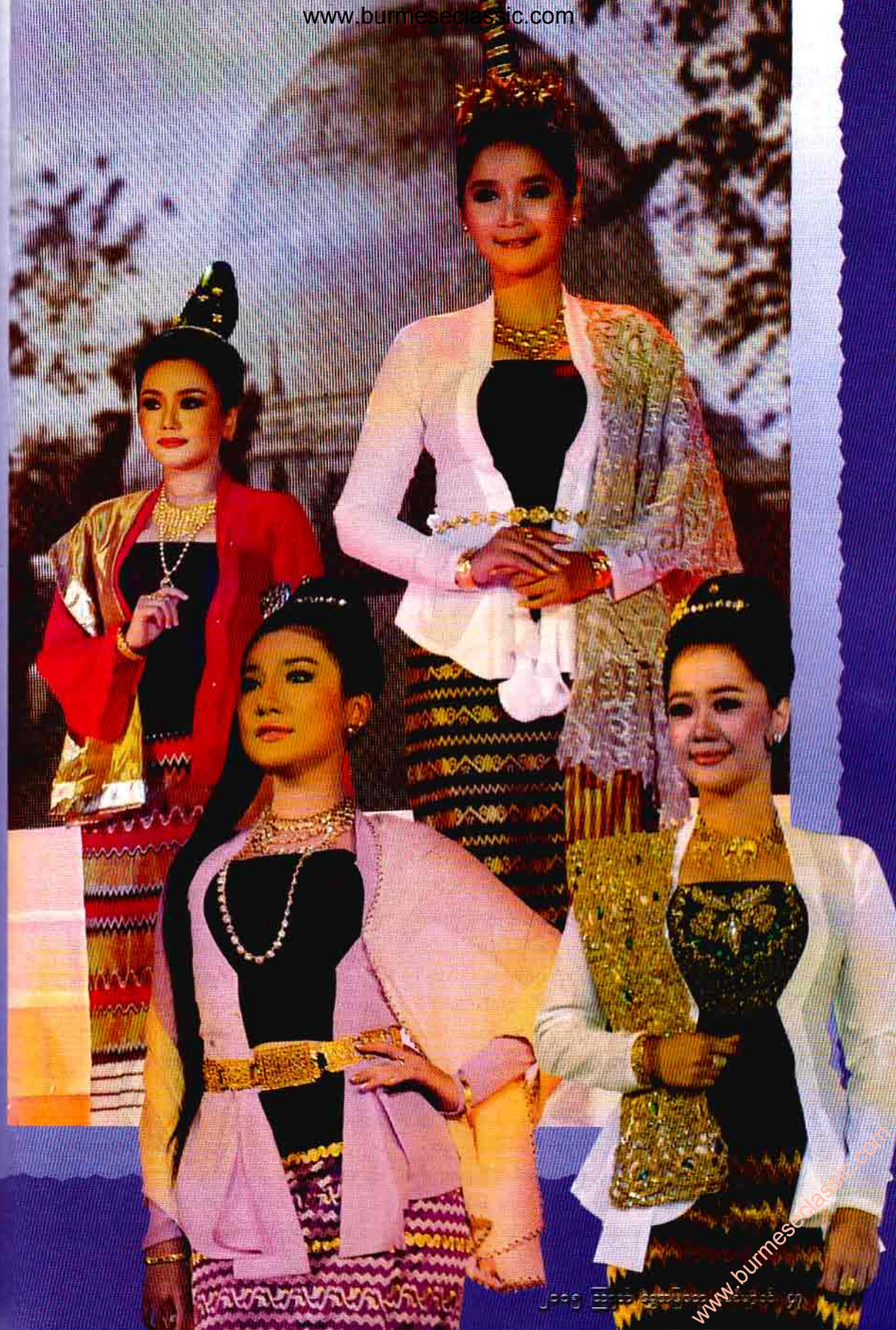
မျိုးမင်းစိုးရဲ့

မတ်အောင်နဲ့ ယနေ့အတွက် ဖက်ရှင်

လင်းနိုင်ဦး

ဇူလိုင်လ ၃ ရက်နေ့မှာ
ကျရောက်တဲ့
မြန်မာအမျိုးသမီးများနေ့ကို
ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့
တင်ဆက်ပြသခဲ့တဲ့
ဝတ်စားဆင်ယင်ထုံးစံပြပွဲကို
ဇွန်လ ၂၅၊ ၂၆ နဲ့ ၂၇
ရက်နေ့များမှာ ပြသပေးခဲ့ရာ
နာမည်ကြီး ဒီဇိုင်းနာ
မျိုးမင်းစိုးဝတ်စုံများနှင့်
အနုပညာရှင်များ

ဝတ်ဆင်ပြသပေးခဲ့တဲ့ ခေတ်အဆင်နဲ့ ယနေ့အသွင် ဖက်ရှင်မို့ အစီအစဉ်လည်း ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအစီအစဉ်ကို စဉ်သည် တော်များက အထူးကြိုက်နှစ်သက်ခဲ့လို့ ရွှေအမြဲတေပရိသတ် များအတွက် တင်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီအစီအစဉ်နဲ့ ပတ်သက် ပြီး တင်ဆက်ပေးခဲ့ရာမှာ ဒီဇိုင်းမှာ မျိုးမင်းစိုးက ခေတ်အဆက် ဆက်ဝတ်စုံများအဖြစ် အင်းဝ၊ ကုန်းဘောင်၊ အမရပူရ၊ ရတနာ ပုံ ခေတ်လေးခေတ်အပြင် စစ်ကြိုခေတ်၊ စစ်ပြီးခေတ်နဲ့ ယနေ့ ခေတ် မြန်မာအမျိုးသမီးလေးများ ဝတ်ဆင်ခဲ့ကြတဲ့ မြန်မာ့ရိုးရာ အမျိုးသမီးဝတ်စုံများကို တင်ဆက်ပြသပေးခဲ့ပါတယ်။

မြန်မာအမျိုးသမီးဝတ်စုံ အစုံ ၂၀ ကို ဖန်တီးချုပ်လုပ်ပြီး ပြသပေးခဲ့ရာမှာ ဒီဇိုင်းမှာ မျိုးမင်းစိုးက အမျိုးသမီးရေးရာက တာဝန်ပေးတဲ့ခေါ်မှာ သူတို့ဘက်က ပုံကြမ်းလေးတွေ ပို့ပေး တာတွေလည်း ရှိတယ်။ အဲဒါတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ကတော့

ကျွန်တော်ဆိုမှာလည်း အချက်အလက်၊ စာရွက်စာတမ်း အပြည့် အစုံ ရှိပါတယ်။ အရင်ကတည်းက စုဆောင်းထားတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က အဲဒါတွေနဲ့ ချိန်ပြီး ကာလာလေးတွေကို ခေတ်အမြင်နဲ့ပေါင်းပြီး လုပ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ အရောင်တွေကို ရွေး တဲ့နေရာမှာလည်း အင်းဝခေတ်ဆိုရင် ပုံကြမ်းထဲက အရောင် အတိုင်းပဲ။ ပုဂံဆေးရေးပန်းချီ အတိုင်းပါပဲ။ သူတို့က အနီဝမ်း ဆက် ရဲရဲလုပ်ထားတယ်။ ပဝါတော့ မပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဝန်ကတော်ဒီဇိုင်းကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် နည်းနည်းဆန်းသစ်ပြီး လုပ်ပေးထားတာ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော့တွေကိုလည်း အဲဒီလိုပါ ပဲ။ သူတို့ပေးတဲ့ ပုံကြမ်းတွေ၊ ကိုယ်သိထားတာတွေနဲ့ တချို့ ဖြည့်စွက်ပြီး ကြည့်လို့လည်းကောင်းအောင် လုံလုံခြုံခြုံလေး လည်း ဖြစ်အောင် ဒီဇိုင်းထွင်ပေးထားတာပါ။ လို့ ပြောပြခဲ့ပါ တယ်။ မျိုးမင်းစိုးရဲ့ဝတ်စုံများနဲ့ အနုပညာရှင်များ မော်ဒယ်

များက ဝတ်ဆင်ပြသပေးခဲ့ရာမှာ စုလှိုင်နှင်းက အင်းဝခေတ်ကို အနီဝမ်းဆက်နဲ့ တွေ့ရပြီး လှိုင်းလေးတွေပေါ်တဲ့ ချိတ်နဲ့ ချုပ်ပေးထားကာ ပဝါကို ရွှေရောင်လေးနဲ့ ဆင်မြန်းပေးထားပါတယ်။ ကုန်းဘောင်ခေတ်ကို ထင်ဟပ်စေတဲ့ ဝတ်စုံကို နန်းဆုရတီစိုးက ဝတ်ဆင်ပြသပေးရာမှာတော့ ကာလာကို ခရမ်းနု၊ ခရမ်းရင့်၊ သခွားတို့နဲ့ အရောင်ရောစပ်ပေးထားပါတယ်။ ဆံပင်ကို မြန်မာဆန်ဆန် ဆံထုံးမှာ ဆံမြိတ်ချကာ ခါးမှာ ရွှေခါးပတ်ကြိုး ဆင်မြန်းထားတာကိုလည်း မြင်တွေ့ရပါတယ်။

အမရပူရခေတ်ဝတ်စုံကို ချစ်စနိုးဦးက ဝတ်ဆင်ပြသပေးရာမှာ အနက်ရောင်ချိတ်အပေါ်မှာ အင်္ကျီအဖြူနဲ့ ပဝါကို တစ်ဖက်ယပ် တင်ထားပေးပါတယ်။ ဆံပင်ကိုလည်း အမရပူရခေတ်ပုံစံအတိုင်း ထုံးဖွဲ့ထားပါတယ်။ ရတနာပုံခေတ်ဝတ်စုံကို ပပဝင်းခင်က ဆင်မြန်းပြသရာမှာ စုဖုရားလတ်တို့ခေတ်က ပုံစံမျိုးပဝါကို အဓိက ဦးစားပေးပြီး ချိတ်အနက်ရောင်ပေါ်မှာ ရွှေချိတ်ဖောက်ထားကာ လည်တိုင်မှာ ဒေါင်းဘယက်ကို ဆင်မြန်းပေးထားပါတယ်။ စစ်ကြိုခေတ်ကို ပြသရာမှာတော့ သရုပ်ဆောင်များဖြစ်တဲ့ စံရတီမိုးမြင့်၊ ညွန်းဆက်နဲ့ နန်းမြတ်ဖြိုးသင်းတို့က ဘီးဆံထုံးတွေ၊ ပုသိမ်ထီးတွေ၊ ယပ်တောင်တွေနဲ့ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပုံစံမတူအောင် ဝတ်ဆင်ပြသပေးခဲ့ကြပါတယ်။ စစ်ပြီးခေတ်ကျတော့ ယွန်းယွန်း၊

မေဖြူဖြူ၊ ဟန်သီတို့ကို ကိုယ်လုံးအလှပေါ်အောင် ခါးတို၊ လက်လျှောလေးတွေနဲ့ အထက်ဆင်ကိုပေါ်အောင် ချုပ်လုပ်ပေးထားပါတယ်။ နောက်ဆုံး ပြသပေးတာကတော့ ယနေ့ခေတ်အဆင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ယနေ့ခေတ်အစဉ်ကို ဝတ်စုံ ၁၀ စုံနဲ့ ပြသရာမှာ ချိတ် ၅ စုံ၊ စီးကွင်း ၅ စုံတို့နဲ့ ပြသပေးခဲ့ပြီး စီးကွင်းပေါ်မှာ ပန်းဖောက်ကာ ယနေ့လူငယ်တွေ ဒီဇိုင်းအတိုင်း ချုပ်လုပ်ပြသခဲ့ပါတယ်။ မျိုးမင်းစိုးက ခေတ်အဆက်ဆက်ကို ပြသပေးရာမှာ တချို့ခေတ်တွေကျတော့ ဗိုက်ပေါ်တာတွေ၊ မှန်နိုင်လွန်စတွေနဲ့ ဘော်လီပေါ်အောင် ဝတ်ခဲ့တာတွေ ရှိခဲ့ပေမဲ့ အမျိုးသမီးရေးရာက တင်ဆက်တဲ့ ပွဲဖြစ်လို့ အားလုံးကို လုံခြုံမှု အဓိကထားပြီး အဲဒီအပေါ်မှာပဲ ဒီဇိုင်းအဆင်

ကို ရွေးကာ
ခေတ်မျက်စိနဲ့လည်း
အဆင်ပြေမယ့်
အရောင်အသွေး၊ ဒီခိုင်းများကို
ရွေးချယ်ဆင်မြန်းပေးထားတယ်လို့
သိရပါတယ်။ မျိုးမင်းစိုးက
သူရဲလက်ရာဒီခိုင်းများကို စုစည်း
ပြီး ဒီခိုင်နာ သက်တမ်း ၈
နှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်
မန္တလေးမြို့မှာ ဖက်ရှင်ရှိုးတစ်

ခုတင်ဆက်သွားဦးမယ်လို့
သိရပါတယ်။ ဒီလိုပွဲမျိုး
စီစဉ်ရတာလည်း သူ ပြချင်
တာတွေ၊ သူဖန်တီးထားတာ
တွေကို တရုတဝေးတည်း
ဖက်ရှင်ချစ်သူများ ကြည့်ရှု
ခွင့်ရဖို့ စီစဉ်ရတာပဲဖြစ်တယ်
လို့ ဒီခိုင်နာ မျိုးမင်းစိုးက
ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

■ လင်းနိုင်ဦး

ရီတာအောင်၊ NY၊

မက္ကဆီကို ဇာတိဖွား
အဆိုတော်မလေး Thalia ဟာ
သီချင်းဆိုကောင်းရုံတင်မကဘူး
စာရေးဆရာမ၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်၊
ပြီးတော့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်
တစ်ယောက်အဖြစ်ပါ
အောင်မြင်နေတာပါ။ ဘာသာစကား
အတော်များများလည်း
ကျွမ်းကျင်တာဆို သူမရဲ့
သီချင်းတွေကို စပိန်၊ အင်္ဂလိပ်၊
ပေါ်တူဂီနဲ့ ဖိလစ်ပိုင်နဲ့
ဘာသာများဖြင့်တောင်
သီဆိုထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။
Thalia ကို နိုင်ငံတကာမီဒီယာက
'Queen of Latin Pop'လို့
တင်စားခေါ်ဝေါ်သလို အနုပညာ
အသိုင်းအဝိုင်းမှာ အောင်မြင်ဆုံး၊
ဩဇာတိက္ကမအရှိဆုံး မက္ကဆီကန်
အမျိုးသမီးအဆိုတော်လို့လည်း
သတ်မှတ်ကြတယ်။
၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်မှ
၂၀၁၄ ခုနှစ်အတွင်း
တေးအယ်လ်ဘမ် ၁၃ ချပ်
ထုတ်လုပ်ခဲ့ပြီး အချပ်ရေ
သန်းပေါင်း ၄၀ ကျော်
ရောင်းချခဲ့ပြီးဖြစ်တယ်။
ရုပ်ရှင်မှာရော၊ ရုပ်/သံမှာပါ
သရုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီး
Soap Operas ဇာတ်လမ်းတချို့ဆို
နိုင်ငံပေါင်း ၁၈၀ ကျော်မှာတောင်
လွှင့်ထုတ်ပြသခြင်း ခံရသူပါ။
စပိန်ဘာသာစကားပြောတဲ့
တိုင်းပြည်တွေမှာ
မက္ကဆီကန်ဖျော်ဖြေရေး
မီဒီယာကုမ္ပဏီ Televisa ရဲ့
စာရင်းဇယားများအရ
အနုပညာကြေး

အမြင့်ဆုံး ချီးမြှင့်ခံရသူ မင်းသမီးတစ်လက် ဖြစ်ပါသတဲ့။
ဗြိတိန်နိုင်ငံထုတ် The Sun စာစောင်က သာလှိုင်ယာအား ဘယ်တော့မှ
မေ့ထားလို့မရတဲ့ အမျိုးသမီး အဆိုတော်အယောက် ၅၀ စာရင်းမှာ
သွင်းထားကြောင်း ဆောင်းပါးရေး ဂုဏ်ပြုပါတယ်။ ရံဖန်ရံခါ သူမက
ဖက်ရှင်များ တီထွင်တဲ့ ဒီဇိုင်းအလုပ်ကိုလည်း စိတ်ပါတဲ့အခါ ထုတ်တတ်
ပါသေးတယ်။ စာအုပ်စုစုပေါင်း ၄ အုပ် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ပထမစာအုပ်က
အလှအပရေးရာ ထိန်းသိမ်းပုံကို အသေးစိတ် ရေးသားထားပါတယ်။
ဒုတိယ စာအုပ်မှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိခင်လောင်းများအတွက်
ကျန်းမာရေးညီညွတ်စွာ နေထိုင်နည်းများ ဖော်ပြရေးသားထားကာ
နောက်ဆုံး ၂ အုပ်ကတော့ ကလေးစာပေအမျိုးအစားများ ဖြစ်တယ်။

သာလိုင်ယာက အသက် ၉ နှစ် အရွယ်ကစပြီး အဆိုတော် ဖြစ်လာခဲ့သူ ပါ။ မက္ကဆီကန် ရုပ်/သံမှာ 'Let's play at Singing'ဆိုတဲ့ တီဗွီပရိုဂရမ်တစ်ခု ရှိပါတယ်။ သာလိုင်ယာ အပါအဝင် သီချင်းဆို ဝါသနာပါတဲ့ ကလေးငယ် များ အဖွဲ့ဖွဲ့ကာ အဲဒီပရိုဂရမ်မှာ ပါဝင် သီဆို အသံလွှင့်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့အဖွဲ့ အမည်မှာ 'Pac Man' ဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်း တွင် 'Din-Din'လို့ ပြောင်းလဲ မှည့်ခေါ်

၁၉၈၉ ခုနှစ်မှာ အမေရိကန်ပြည် ထောင်စု ကယ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ် သို့ လာတက်ပြီး အင်္ဂလိပ်စာ လေ့လာ သင်ယူခဲ့သလို တစ်ချိန်တည်းမှာ ဂီတ၊ သီချင်းဆို၊ သရုပ်ဆောင်နဲ့ အက သင်တန်းများ တက်ရောက်ခဲ့ပါသေး တယ်။ ၁၉၉၀ မှာ မက္ကဆီကို မွေးရပ်မြေ ပြန်လာကာ အယ်လ်ဘမ် ၁ ချပ် ထုတ် ခဲ့တယ်။ အဲဒီအယ်လ်ဘမ်ကို 'Thalia' လို့ အမည်ပေးခဲ့ကြတယ်။ တတိယ

အင်္ဂလိပ်စကားပြော Mambo Cafe ရုပ်ရှင်တွင် ပထမဆုံး သရုပ်ဆောင်ခွင့် ရခဲ့တယ်။ ၂၀၀၁ ခုနှစ်တုန်းက အမေ ရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ သမ္မတမှာ George W. Bush ဖြစ်ပြီး မက္ကဆီကန် အမျိုးသား အထိမ်းအမှတ်ပွဲတော် အိမ်ဖြူတော်တွင် ကျင်းပခဲ့ရာ သမ္မတကိုယ်တိုင် သာလိုင် ယာကို ဖိတ်ခေါ်၍ သီချင်းဆို မျော်ဖြေ ပေးခဲ့ရဖူးတယ်။

Sony Music Entertainment ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သူ Tommy Mottola နှင့် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂ ရက်မှာ လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်။ သာလိုင်ယာ အတွက် ပထမဆုံး လက်ထပ်ထိမ်းမြား ခြင်းဖြစ်ပြီး တော်မီမော့တိုလာအဖို့ တတိယအကြိမ် အိမ်ထောင်ပြုခြင်း ဖြစ် သည်။ သူ့ရဲ့ ဒုတိယအိမ်ထောင်ဖက် မှာ ကမ္ဘာကျော်အဆိုတော်၊ ရုပ်ရှင်သရုပ် ဆောင် Mariah Carey ဖြစ်တယ်။ ၁၉၉၃ တွင် ဒုတိယအိမ်ထောင် ပြုခဲ့ပြီး ၁၉၉၈ တွင် ပြိုကွဲသွားခဲ့တယ်။ တော်မီ နဲ့ သာလိုင်ယာတို့ အိမ်ထောင်တွင် သမီး Sabrina (၈-နှစ်) နဲ့ သား Matthew (၄-နှစ်) တို့ မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ မိသားစုက နယူးယောက်မြို့နဲ့ Connecticut ပြည်နယ် Darien မြို့ရှိ နေအိမ်တို့တွင် တစ်လှည့်စီ နေထိုင်လျက် ရှိပါတယ်။

မက္ကဆီကိုနိုင်ငံတွင် မွေးဖွားခဲ့သူ သာလိုင်ယာက ၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် နယူး ယောက်မြို့တွင် အမေရိကန်နိုင်ငံသား အဖြစ် ခံယူခဲ့ပေမဲ့ မက္ကဆီကန်ဥပဒေအရ မက္ကဆီကန်နိုင်ငံသားအဖြစ်ကိုလည်း စွန့်လွှတ်စရာ မလိုပေ။ သာလိုင်ယာ ကိုယ်တိုင် ဒီနိုင်ငံအဖြစ် ဖန်တီးထားတဲ့ ဖက်ရှင်အလုပ်၊ အဝတ်အစား၊ အသုံး အဆောင်များ နာမည်ကျော် Macy ကုန် တိုက်ကြီးများတွင် ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ လဆန်းက စတင် ရောင်းချနေပြီ ဖြစ်ပါ တယ်။

Cosmo For Latinas မဂ္ဂဇင်း မျက်နှာဖုံးနဲ့ အင်တာဗျူးအတွက် သာလိုင်ယာကို ဆောင်းပါးရှင် Laurie Sandell၊ ဓာတ်ပုံဆရာမ Stephanie

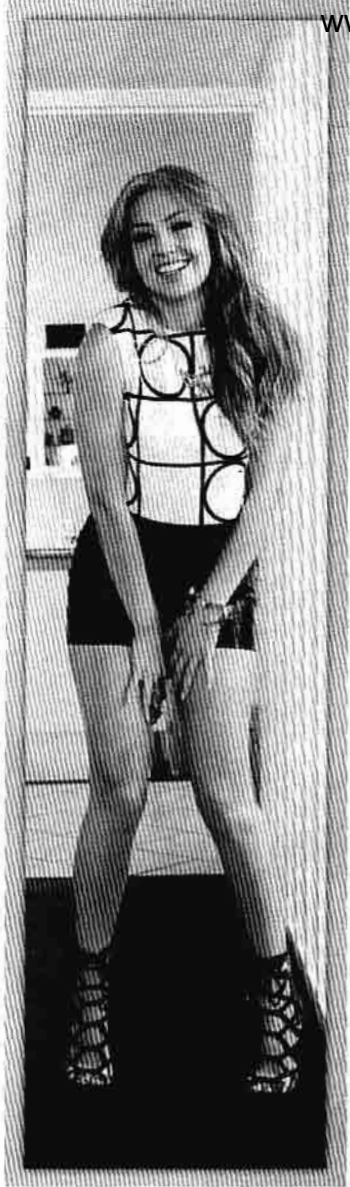
ခဲ့ကြတယ်။ ဒင်ဒင် ကလေးအဆိုတော် အဖွဲ့ဟာ ပါတီပွဲ၊ စင်မြင့်ပွဲ စတဲ့ မြောက် မြားလှစွာသော ပွဲပေါင်းများစွာ လက်ခံ ကာ မက္ကဆီကို တစ်နိုင်ငံလုံးသို့ လှည့် လည် သီချင်းဆိုခဲ့ကြတယ်။ ၁၉၈၂၊ ၁၉၈၃ နှစ်နှစ်တာ သက်တမ်းအတွင်း စတူဒီယိုအယ်လ်ဘမ် ၄ ချပ် သွင်းဖြစ် ခဲ့ပြီး အဖွဲ့ဖြိုကွဲသွားခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်း သာလိုင်ယာက ကလေးအဆိုတော် အဖြစ် တစ်ကိုယ်တော် ရပ်တည်မျှော်ဖြေ တော့လည်း ဆက်လက် အောင်မြင်ခဲ့ ပါတယ်။

မြောက် အယ်လ်ဘမ် 'Love' ကိုတော့ စပိန်နိုင်ငံမှာ သွားရောက် အသံသွင်းယူခဲ့ တာ ဖြစ်တယ်။

ပဉ္စမမြောက် အယ်လ်ဘမ်(၁၉၉၇) 'Amor a la Mexicana' ကို ပြင်သစ်၊ ဘယ်လ်ဂျီယံ၊ ဆွစ်ဇာလန်၊ ဂရိ၊ ဟန်ဂေရီ၊ တာဂီ၊ ပိုလန်၊ ပေါ်တူဂီနဲ့ စပိန် စကားပြော နိုင်ငံများ အားလုံးဆီအထိ ပေါက်မြောက် အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ အင်မတန် ဖြန့်ချိရ ခက်ခဲလှပါတယ်ဆို တဲ့ အဲဒီနိုင်ငံတွေမှာပါ ထင်ရှား ကျော် ကြားလာခဲ့တယ်။ ၁၉၉၈ မှာတော့

Friender တို့က လာရောက် တွေ့ဆုံခဲ့ကြတယ်။
 တွယ်တိုင်လည်း ဒီနိုင်ငံမှာဖြစ်တာမို့ ဓာတ်ပုံအချက်ခံဖို့
 အလန်းစား၊ အမိုက်စား ပြင်ဆင်ထားတဲ့ သူမကို
 ဓာတ်ပုံဆရာမက အိမ်အပြင်ဘက် ခြံဝင်းထဲ ထွက်လာရန်
 လက်လှမ်းပြတော့ သာလိုင်ယာက သူမရဲ့ရွှေရောင်ဆံပင်တွေကို
 ဖမ်းတစ်ဖက်တည်းအပေါ် ကျော်အောင် စုသိမ်းလိုက်ရင်း
 “ဒီမိနပ်အမြင့်ကြီး စီးပြီး ကျွန်မ မြက်ခင်းပေါ်
 လျှောက်ပါရစေနဲ့” လို့ လှမ်းအော်ပြောလေရဲ့။
 ၂၀၁၄ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလက Amore Mio (ကျွန်မရဲ့အချစ်)
 အမည်ရ အယ်လ်ဘမ်အသစ်တစ်ချပ် ထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိထားတယ်။
 အဲဒီအယ်လ်ဘမ်က Top Latin Album Billboard တွင်
 နံပါတ်တစ်နေရာ ယူထားနိုင်ပါတယ်။
 ဇင်းရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်ခဲ့တဲ့ အယ်လ်ဘမ်က ဘယ်လို
 လွှဲဆော်အားပေးမှုတွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တာလဲ။
 အဲဒီထဲမှာ သီချင်းစုစုပေါင်း ၁၂ ပုဒ် ပါတယ်။ ကျွန်မ
 တွယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင်ရေးသားခဲ့တာ ၁၀ ပုဒ် ပါတယ်။
 အချိန်ကာလတစ်ခုစီမှာ ကိုယ် ဘယ်နေရာကိုပဲ ရောက်နေနေ၊
 တွယ်ကိုယ်ကို နွေးနွေးထွေးထွေး ပိုက်ပွေ၊ ဖက်ငင်ထားနိုင်တဲ့
 အကြောင်းလေးတွေပါ။ ကိုယ်တိုင်ခံစားရေးစပ်ထားတာမို့
 တကယ့်ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်တွေ ပါတယ် ဆိုပါတယ်ဖို့။
 စာသားတွေက စွဲမက်စရာကောင်းသလို ပွင့်လင်း၊
 ရွတ်လပ်တဲ့ခံစားချက်ရသကိုလည်း ပေးပါလိမ့်မယ်။
 Mas (More)ဆိုတဲ့ သီချင်းကတော့ ကျွန်မမိတ်ဆွေ
 အိမ်ထောင်မကျသေးတဲ့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ရင်ဖွင့်သံကို
 ထည့်ရေးစပ်ထားတာပေါ့။ သူတို့က ပြောတယ်၊
 အခုခေတ် ယောက်ျားလေးတွေက တော်တော်ဆိုးတယ်တဲ့။
 မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက်လာရင် သူတို့အတွက်ပဲ
 တစ်ဖက်သက်စိတ်သဘောထားကို ဦးစားပေးတယ်။
 သူတို့ကိုယ်ကို ဘုရင်တွေကျနေတာပဲ။ မိန်းကလေးအတွက်
 ခေါ်စားပေးတော့ဘူး။ တာဝန်ယူချင်စိတ်လည်း
 မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမျိုးသမီးတွေကို
 ကျွန်မက သီချင်းထဲကနေ အမှာစကား ပါးထားတယ်လေ။
 မေစီကုန်တိုက်ကြီးတွေနဲ့ မင်းရဲဖက်ရှင်လင်းကို
 ဇွန်ဇွန်စားစား စီးပွားတစ်ခု တည်ထောင်လိုက်ပြန်ပြီနော်။
 အဲဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုမျှော်လင့်ထားလဲ။
 ကျွန်မ စိတ်လှုပ်ရှားနေတာပေါ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
 မေစီကုန်တိုက်ကြီးပေါင်း ၃၀၀ တောင်
 တင်ထားရတာဆိုတော့လေ အများကြီးပဲ မဟုတ်လား။
 ကျွန်မတို့ကလည်း တမင်ကို မေစီကုန်တိုက်အဖွဲ့အစည်းကိုပဲ
 ချဉ်းကပ်ခဲ့တာ။ လူဦးရေအများစုအတွက် ရယ်ဆိုပြီး
 လူ့သားသတ်မှတ်ထားတဲ့ အမှတ်တံဆိပ်မရှိသေးဘူး။
 ရှေးဝယ်သူအများစုက လက်တင်အမျိုးသမီးတွေလေ။
 ချဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ အဲဒီဟာကွက်၊ လစ်လပ်ချက်ကို

ပြီး Marimar မှာ ပါဝင်ကပြဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မက ဘယ်တုန်းကမှ အတွေ့အကြုံ မရှိလို့ လုပ်တတ်မယ် မထင်ဘူးလို့ ပြောတော့ သူတို့က သင်ပေးမှာပေါ့တဲ့။ အကူးအပြောင်းက သိပ်မခက်ခဲလှဘူး။ ကွဲပြားမှုဆိုလို့ ကျွန်မရှေ့မှာ ကင်မရာရှိနေတာ တစ်ခုပဲ။ ပထမတစ်ပတ်ခွဲတင် ကျွန်မ အဆင်ပြေ သွားခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ကျွန်မ ပါဝင်ထားတဲ့ Soap Opera စီးရီးကို နိုင်ငံပေါင်း ၁၈၀ အထိ ရောင်းချဖြစ်ခဲ့ တယ်လို့ သိရတယ်။

အဲဒီအချိန်တုန်းက မင်းရဲဘဝက ဘယ်လို ရှိခဲ့သလဲ။ မင်းရဲဘဝနဲ့ အချစ် ရေး ပတ်သက်ရင်းနှီးမှုတွေမှာရော ဘယ်လိုအမှားမျိုးတွေ ပြုလုပ်ခဲ့မိသလဲ။

အလုပ်လည်းလုပ်၊ ကျောင်း လည်းတက်ပေါ့။ အထက်တန်းပြီး အောင် ကြိုးစားနေခဲ့တာ။ ဒီတော့ ရည်းစားလေးတောင် ထားဖို့ အချိန်မရှိခဲ့ ပါဘူး။ ကိုယ်ဝါသနာပါတာတွေနဲ့ ချုပ် နေလို့ စိတ်လှုပ်ရှားဖို့လည်း ကောင်းခဲ့ သလို၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ကျွန်မ အတင်း တွန်းအားပေး မောင်းဖြစ်ခဲ့ တယ်။ ဘယ် ဆယ်ကျော်သက်တွေနဲ့ ဘဝမဆို ခက်ခဲ ပင်ယန်းကြတာ ချည်းပါ ပဲ။

ငါတော့ ဖြစ်မြောက်ခဲ့ပြီရယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်အချိန်မှာ သတ်မှတ် ယူဆခဲ့သလဲ။

ကျွန်မ အင်ဒိုနီးရှား၊ ဘရာဇီးလ်နဲ့ ဟန်ဂေရီကို ရောက်သွားတော့ ကျွန်မ ကိုချစ်ခင်လို့ သူတို့သမီးလေးတွေကို Thalia လို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ ကလေး လေးတွေ အများကြီး တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ သရုပ်ဆောင်ထားတဲ့ ကျွန်မ ကာရိုက်တာ အမည်ပေးထားတဲ့ သူတွေ၊ ကျွန်မမျက်နှာကို အမှတ်တမ အဖြစ် လက်မောင်း သို့မဟုတ် ကျော ကုန်းပေါ်မှာ ဆေးမင်ကြောင်ထိုးထားတဲ့ ပရိသတ်တွေနဲ့လည်း ဆုံတွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဟင်... ငါ့မှာတော့ တာဝန်ဆိုတာ ရှိလာပြီ။ ဒီလောက် ချစ်

ဖြည့်နိုင်မယ်ဆိုရင် စီးပွားရေး အခွင့် အလမ်းကောင်းတစ်ခုပဲ။ ဒါကြောင့် လည်း ကျွန်မက ကျွန်မကိုယ်တိုင် နှစ် သက်တုတ်စအမျိုးအစား၊ တိရစ္ဆာန် သားရေအကွက်၊ အစင်းတွေနဲ့ ထူးခြား တဲ့အရောင်တွေကိုသုံးပြီး ဈေးကွက်ကို ဦးတည်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ က အားလုံးအတွက်လည်း ထည့်သွင်း စဉ်းစားပါတယ်။ ဒီလိုင်းက ကျယ်ပြန့် လွန်းတယ်ဆိုတော့လေ။

အနုပညာအလုပ်တွေ စတင်ခဲ့ပုံ လေး ပြောပြပါဦး။

ကျွန်မအသက် ၈ နှစ်လောက်မှာ သီချင်းဆိုပြိုင်ပွဲတွေ ဝင်ခဲ့တယ်။ ဒင်ဒင် ဆိုတဲ့ ကလေးအဆိုတော် အဖွဲ့နဲ့အတူ မက္ကဆီကိုထဲက မြို့ရွာသေးသေးလေး တွေပါမကျန် လိုက်ဖျော်ဖြေခဲ့ဖူးတယ်။ နောက်တော့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှာ Timbiriche အဖွဲ့ဝင်ပြီး သီချင်းတွေ ဆက်ဆိုတယ်။ ပြဇာတ်ကိုလည်း သဘောကျမိလာတော့ Grease ဆိုတဲ့ ပြဇာတ်ကို ညပေါင်း ၆၀၀ က၊ဖြစ်ခဲ့ တယ်။ Soap Opera ပရိဂျူဆာတစ် ယောက်က ကျွန်မကို သတိထားမိသွား

ခင်အားပေးတာကို ခံနေရပါလားလို့ သတိထားမိလာတယ်။ ဒါဟာ ဂိမ်းတစ် ဂွဲကစားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအတွက် ကြောင့်လည်း ကျွန်မ ပျော်ရွှင်ရတယ် လေ။ ပရိသတ်တွေရင်ထဲမှာ အတော် အရာထင်နေပါရောလားလို့ သတိမှတ် နိုင်ခဲ့တယ်။

ထုတ်လုပ်သူ Emilio Estefan က မင်း သီချင်းတွေကို အမေရိကန်ပရိ သတ်တွေရင်ထဲရောက်အောင် မိတ် ဆက်ပေးခဲ့သလို မင်းဘဝရဲ့ လက်တွဲ ဖော်ဖြစ်လာမယ့်သူနဲ့လည်း ဆုံပေးခဲ့တာ နော်။

ဟုတ်တယ်။ အိမ်လီယိုအက်စ်ဖန် က ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံရဲ့ မြားနတ် မောင်ပဲ။ (ယင်း အိမ်လီယိုမှာ ကမ္ဘာ ကျော် အဆိုတော်၊ သီချင်းရေး ဆရာမ၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် Gloria Estefan စာါ ခင်ပွန်းဖြစ်တယ်။ ဂလော်ရီယာရဲ့ လက် တင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ သီဆိုထားသော တေးသီချင်းများမှာလည်း အထူး ကျော်ကြားခဲ့တယ်။ ဒီက နေ့အချိန်ထိ သူမရဲ့တေး အယ်လ်ဘမ်ပေါင်း အချပ် ရေ သန်းပေါင်း ၁၀၀ နီးပါး ရောင်းချ နိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်တယ်။)

သူက ကျွန်မကို ပြောတယ်။ ငါ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ မင်းကို ဆုံပေး ချင်တယ်။ သူက အိမ်ထောင်နဲ့ ကွာရှင်း ထားတာ မကြာသေးဘူး။ အရင် အိမ် ထောင်နဲ့ ကလေး နှစ်ယောက် ရှိခဲ့ တယ်တဲ့။ ကျွန်မက ခေါင်းကိုက်မယ့် အရေးကိစ္စတွေ မစဉ်းစားချင်ဘူး။ မလို ချင်ဘူးနော်လို့ ပြန်ပြောလိုက်သေး တယ်။ ပြီးတော့ အိမ်လီယိုက ကျွန်မ အကြောင်း တော်မီကို သွားပြောပြန် ရော။ တော်မီကလည်း မင်းအသိ ကောင်မလေးက ဘာလုပ်သလဲလို့ ပြန် မေးသတဲ့။ ကျွန်မက အဆိုတော်တစ် ယောက်ပါလို့ ဖြေလိုက်တာနဲ့ တော်မီက ချက်ချင်းပဲ ဟေး... အိမ်လီယို တော် တော့... တော်တော့။ ဆက်မပြောနဲ့၊ ငါ ခေါင်းထပ်ကိုက်မယ့်ကိစ္စတွေလို့ တုံ့ ပြန်ခဲ့တယ်။ သူ့ အရင်အိမ်ထောင်က

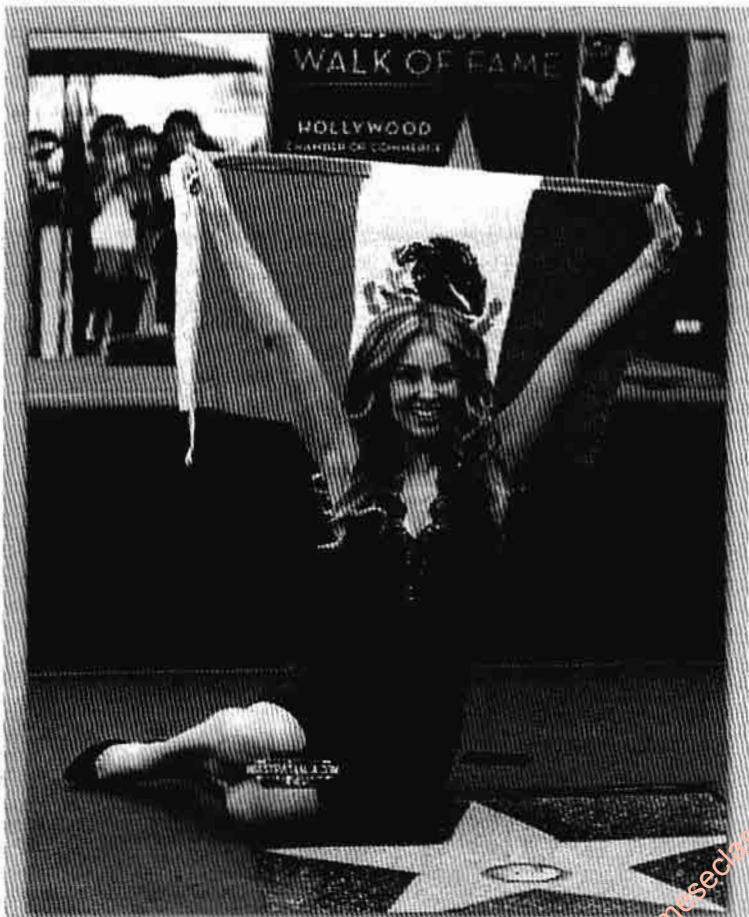
လည်း အဆိုတော်တစ်ယောက်ဖြစ်တာနဲ့ သူ လန့်နေတာပေါ့။

အဲဒီလိုနဲ့ တစ်နှစ်ခွဲလောက် ကြား မှာ ကြာသွားခဲ့တယ်။ အိမ်လီယိုက တော့ စိတ်မလျော့သေးဘဲ 'နင်တို့နှစ် ယောက်က စိတ်ချင်းသိပ်တူတာပဲ။ နင် တို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆုံပေး ရမယ်' လို့ချည်း တဖွဖွ ပြောနေခဲ့တော့ တာပဲ။ သူပြောလွန်းလို့ ကဲ... ဒါဆို လည်း တွေ့ကြည့်မယ်လေ။ ဆိုင်တစ် ဆိုင်မှာ တစ်ခုခု သောက်ရင်း စကား ပြောမယ်။ ညစာစားတာမျိုးတော့ မလုပ်ချင်ဘူး။ ညစာပါစားနေရင် အချိန် အကြာကြီး အတူတူ ရှိနေရမှာ။ ပျင်း စရာကြီးလို့ တစ်ယောက်ကွယ်ရာ တစ်ယောက်ချင်းစီက ဒီစကားတစ်မျိုး တည်း ပြောမိခဲ့ကြတယ်။

မင်းတို့နှစ်ယောက် စ,တွေ့တော့ မင်းက မကြွဆီကိုမှာ နေတုန်း။ တော်မီ

က နယူးယောက်မှာ နေတာ။ Date အတူထွက်ဖို့ ဘယ်လိုစီစဉ်ခဲ့ကြလဲ။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စ,တွေ့ဆုံ ပြီးချိန်ကစ,လို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် တယ်လီဖုန်းဆက် စကားတွေ ပြောဖြစ်တယ်။ ညတိုင်းပြောကြတာ။ ပြီး စာလည်း ရေးကြတယ်။ ကျွန်မက ကျွန်မနေတဲ့အိမ်၊ ကျွန်မမိသားစု၊ ကျွန်မ ကျင်လည်လှုပ်ရှားနေတဲ့အလုပ်နေရာတွေ ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး သူ့ဆီ ပို့ပေးတယ်။ သူကလည်း အဲဒီလိုပဲလုပ်တာ။ ဒါ ရှေး မဟောင်းနည်းနဲ့ဆို အတော့်ကို ရှိမန့်တစ် ဖြစ်ခဲ့ကြတာပေါ့။ တစ်နှစ်နီးပါးလောက် တစ်ပတ်တစ်ခါ Miami မှာ ချိန်းတွေ့ ကြတယ်။ အချင်းချင်း နှစ်သက်နေကြ ပြီ ဆိုပေမဲ့ ကျွန်မက မကြွဆီကိုကနေ အပြီး မထွက်လာနိုင် သေးဘူး။ Rosalinda ဆိုတဲ့ Soap Opera တစ်ခုမှာ ပါဝင် လက်စကြီး ဖြစ်နေလို့ပါ။ အဲဒီ

ဟာလည်းပြီးရော တော်မီက နယူး
ယောက် Hamptons (နယူးယောက်မြို့
Long Island တွင် တည်ရှိပြီး ဈေးကြီး
မြင့်တဲ့ အိမ်၊ ခြံမြေများရှိသည့် ရပ်
ကွက်)က သူ့အိမ်မှာ နွေရာသီ အပန်းဖြေ
လာနေဖို့ ခေါ်တယ်။ ကျွန်မရဲ့ ခွေးရယ်၊
အဝတ်အစား သေတ္တာတွေရယ်နဲ့ နွေရာ
သီ အပန်းဖြေခရီးဆိုပြီး လာလိုက်တာ
တစ်ခါမှ ကိုယ့်အိမ်ကို မပြန်ဖြစ်တော့
ဘူး။

လက်ထပ် မင်္ဂလာပွဲ နေ့က
အကြောင်းလေး ပြောပြပါဦး။

ကျွန်မဘဝတစ်သက်တာမှာ
အပျော်ရွှင်ရဆုံး နေ့တစ်နေ့ပါပဲ။ နယူး
ယောက်မှာ အဲဒီနေ့က အရမ်းချမ်းအေး
နေခဲ့တာ။ သုညဒီဂရီလောက်ပဲ ရှိမယ်။
ကျွန်မမိတ်တယ် တိမ်တွေပေါ်မှာ လမ်း
လျှောက်နေရသလို ခံစားရတယ်။
ကျွန်မ မင်္ဂလာဂါဝန်ကြီးက ဧရာမကြီး။
ပုလဲလုံးတွေအများကြီးနဲ့ ပန်းဒီဇိုင်းဖော်
ထားတာ။ နောက်ကျောတစ်လျှောက်
ဖြန့်ချထားတဲ့ ပဝါစကလည်း အရှည်
ကြီးလေ။ ကျွန်မ အဲဒီဂါဝန်ကို အခုထိ
စနစ်တကျ သေသေချာချာ သိမ်းဆည်း

ထားတယ်။ ကျွန်မသမီးလေး တစ်နေ့
နေ့ကျ သူလိုအပ်သလို အသုံးပြုချင် ပြု
လို့ရအောင်ပါ။

မင်းခင်ပွန်း တော်မီက မင်းဘဝ
လုံခြုံအေးချမ်းစေရအောင် ဘယ်လိုများ
ဂရုစိုက်ခဲ့သလဲ။

ကျွန်မဘဝရဲ့ အခက်အခဲတွေကို
၁၀၀ ရာခိုင်နှုန်းပြေလည်အောင် တော်မီ
က နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဖြေရှင်းပေးနိုင်တာ
ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၅၀၊ ၆၀ ကျော်
ဝန်းကျင်လောက်က မိသားစုတွေနေပုံ၊
ထိုင်ပုံကို မှတ်မိသေးလား။ ခင်ပွန်း
သည်က အလုပ်သွား၊ အိမ်ရှင်မက
အိမ်မှာနေ၊ ညနေဘက် ခင်ပွန်း အလုပ်
က ပြန်လာရင် ဇနီးသည်နဲ့ သားသမီး
တွေက ရေမိုးချိုး၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း
အဝတ်အစားတွေဝတ်ပြီး အဖေ့ကို ကြို
စောင့်၊ ခင်ပွန်းလက်ထဲကို အသင့်ဖျော်
ထားတဲ့ ဖျော်ရည်ခွက်ကလေး အမော
ပြေသောက်ဖို့ လှမ်းပေး၊ အလုပ်မှာ
အဆင်ပြေရဲ့လားလို့မေး၊ အဲဒီလိုမျိုး
လေး နေခဲ့ကြတာလေ။ ကျွန်မတို့
မိသားစုက ဒီကနေ့ထက်ထိ အဲဒီအနေ
အထားမျိုးနဲ့ နေ့စဉ်နေထိုင်ခွင့်ရတုန်းပဲ။

ခြွင်းချက် တစ်ခုကတော့ နေ့စဉ် အပြင်
ထွက် အလုပ်လုပ်ပြီး အိမ်ပြန်လာရတဲ့
သူက ဇနီးမယား ကျွန်မဖြစ်နေတာပါ။
တော်မီက အိမ်မှာ အနေများတယ်။
အိမ်မှာနေပြီး သူတေးဂီတထုတ်လုပ်
ရေးလုပ်ငန်းတွေကို စီမံခန့်ခွဲတယ်လေ။
အလုပ်ကိစ္စအားလုံးက အံ့သြစရာ
ကောင်းလောက်အောင် အစစအရာရာ
သူစီမံအုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ အဆင်ပြေ
ပြေ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ တော်မီဆီကရတဲ့
ချစ်ခြင်းတွေ၊ ဂရုစိုက်မှုတွေအတွက်
ကျွန်မ သိပ် ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။

အိမ်ထောင်သက် ၁၄ နှစ်ကျော်
ကာလကြာရှည်ခဲ့တဲ့အထိ မင်းတို့ဘယ်
လိုများ တည်တံ့အောင် ထိန်းသိမ်းခဲ့
သလဲ။

ပျော်ရွှင်စရာတွေ ဖန်တီးရတာ
ပေါ့။ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်စလုံး
မိသားစုဝင်တွေအားလုံး အတူတူ ပါဝင်
ဆင်နွှဲနိုင်မယ့်ကိစ္စလေးတွေ၊ ဥပမာပြော
ရရင် မီးဖိုချောင်ကလေးကို ဒီဇိုင်းတစ်
မျိုးပြောင်းကြစို့။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း
သားသမီးတွေကို ပျော်စရာကစားကွင်း
တစ်နေရာပြုပြီး တို့လင်မယားနှစ်ယောက်

“ကျွန်မ မင်္ဂလာဂါဝန်ကြီးက ဧရာမကြီး။ ပုလဲလုံးတွေအများကြီးနဲ့
ပန်းဒီဇိုင်းဖော်ထားတာ။ နောက်ကျောတစ်လျှောက် ဖြန့်ချထားတဲ့
ပဝါစကလည်း အရှည်ကြီးလေ။ ကျွန်မ အဲဒီဂါဝန်ကို
အခုထိ စနစ်တကျ သေသေချာချာ သိမ်းဆည်းထားတယ်”လို့
သာလှိုင်ယာက ဆိုပါတယ်

www.burmeseclassic.com

တစ်နေရာကို တိတ်တိတ်ကလေး လစ်
ကြွေဆိုတာမျိုးကလေးတွေ ဖန်တီးယူရ
တယ်လေ။ အဲဒီလို ကိစ္စသေးသေး
လေးတွေ အတူတူလုပ်ရင်း ဘဝခရီးကို
ရှုဆက်လျှောက်ကြရတာပေါ့။ အခြေခံ
အဓိကကျတာကတော့ ချစ်ခြင်း
မေတ္တာပါ။

မက္ကဆီကန်ယဉ်ကျေးမှုတွေကို
မိသားစု နေ့စဉ် ဘဝထဲ ဘယ်လိုစိမ့်ဝင်
အောင် လုပ်ယူသလဲ။

ရံဖန်ရံခါ မက္ကဆီကန်တေးသီချင်း
တွေ အကျယ်ကြီးဖွင့်ကြတယ်။ တစ်ခါ
တလေတော့လည်း အီတာလျံ အစား
အစာတွေ လုပ်စားကြတယ်။ ဓလေ့ထုံး
စံ အားလုံးကို လက်ခံကျင့်သုံးတယ်။
အမေရိကန်ပွဲတော်တွေ ကျင်းပသလို
မက္ကဆီကန်ပွဲတော်တွေလည်း လက်
လွှတ်မခံဘူး။ မက္ကဆီကန်အစား
အသောက် အများစုမှာ ဘာပဲစားစား
သံပရာသီး ထည့်စားကြတယ်။ ကျွန်မ
တို့ အိမ်မှာလည်း သံပရာသီး မပြတ်
လပ်အောင် ထားရတာပေါ့။ ထမင်းထဲ
ရော၊ အမဲသားရော၊ ကြက်သားရော
ဘာချက်ချက် သံပရာသီးထည့်ဖြစ်
တယ်။

မင်းက မက္ကဆီကန်လူမျိုးတစ်
ယောက်နို့ အမေရိကမှာ ဘယ်လိုအက်
အခဲ အတားအဆီးတွေ ကြုံတွေ့ခဲ့ရ
သလဲ။

ပထမဦးဆုံးကတော့ ဘာသာ
စကားပါ။ အားလုံးကိုတော့ တဖြည်း
ဖြည်းချင်း ကျင့်ယူရတာပေါ့။

တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အရေပြားပေါ်မှာ
ရှင်သန်နိုင်တဲ့ ဗက်တီးရီးယားတွေနဲ့
အထိအတွေ့များပြီး မင်းကိုယ်တိုင် ကူး
စက်ရောဂါခံစားခဲ့ရတယ်။ မင်း အစ်မ
တစ်ယောက်ကို ပြန်ပေးဆွဲခံရတဲ့ စိတ်
ဒုက္ခကိုလည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်
ကိုယ်ကို စိတ်ဓာတ်ကြိုခိုင်အောင် ဘယ်
လို ကြိုးစားနေထိုင်ခဲ့သလဲ။

ကျွန်မ အသက်ငယ်ငယ်လေး
ကတည်းက ဆေးကုသခံယူမှုတွေနဲ့
လုံးလည်လိုက်နေခဲ့ရတာပါ။ ကိုယ်ခန္ဓာ

အိမ်ထောင်သက် ၁၄ နှစ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့
မင်းပုန်းသည် တော်စိန်အတူ...

နေမကောင်းရင်တောင် ဆရာဝန်ဆီ
သွားရတယ်။ လိုအပ်ရင် ပိုပြီး နားလည်
တတ်ကျွမ်းတဲ့ အထူးကုဆီ သွားဖို့ ညွှန်
ကြားကြတယ်လေ။ ဒီတော့ ကိုယ့်စိတ်
ကိုလည်း ဒီလိုပဲ ကုသယူရတာပေါ့။

မင်းရဲ့မိခင်ကိုလည်း မကြာသေး
ခင်က ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်နော်။

ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ အမေ့ကို နေ့
တိုင်း စက္ကန့်မလပ် သတိရနေမိတယ်။
တစ်ခါတလေ သားကလေး မက်သရူး
ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး အမေဆီ e-mail ပို့
မယ် စိတ်ကူးရပြီး ထ၊လုပ်မိတယ်။
ပြီးတော့မှ ဟင်... အမေမှ မရှိတော့
တာလို့။ တစ်ခါတလေဆိုရင်လည်း
အမေ့ကို တယ်လီဖုန်းခေါ်မယ်ဆိုပြီး
ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်မိပြန်တယ်။ အဲဒီ

အဖြစ်တွေက ကိုယ်တိုင်ရင်ဆိုင်ရတဲ့
အခါ တော်တော် နာကျင်ကြေကွဲရပါ
တယ်။ အမေက ဘဝကို ရဲရဲရင့်ရင့်ရင်
ဆိုင်နေထိုင်သွားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့
အမေ့ဘဝတစ်ခုလုံး ပြည့်စုံပျော်ရွှင်
အောင်နေခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ လိုချင်တဲ့
ဘဝအိပ်မက်တွေ ရုပ်လုံးဖော်ဖို့ မကျော်
ဖြတ်နိုင်တဲ့ အခက်အခဲရယ်လို့ မရှိဘူး
ဆိုပြီး အမေက ယုံကြည်ထားခဲ့တယ်။
ကျွန်မ အသက် တော်တော်ငယ်ငယ်က
တည်းက အဲဒီလို ယုံကြည်ချက်ကို နား
ဝင်အောင် ရှင်းပြထားခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါ
ကြောင့်လည်း ကျွန်မဘဝကို အမေ့စိတ်
ဓာတ်နဲ့ ယုံကြည်စွာ ဖြတ်ကျော်နေနိုင်ခဲ့
တာပေါ့။

ရီတာအောင်၊ NY

အနုနုအကြမ်း ပေါင်းစည်းတဲ့ သံမဏိမေ့ရာ မိုးကျော်ထွန်း

စုပါစကား စိဒ္ဓိယိုထုတ်လုပ်ရေးအတွက်
ဒါရိုက်တာ ဇမ္ဗူထွန်းသက်လွင် ရိုက်ကူး
ပေးတဲ့ သံမဏိမေ့ရာ စိဒ္ဓိယိုကားကို
ကြိုတင်မြည်းစမ်းခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။
ပြည်ပကနေ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာတဲ့
သရုပ်ဆောင် ထူး ပထမဆုံး
ပြန်လည်သရုပ်ဆောင်ထားတဲ့
စိဒ္ဓိယိုကားလည်းဖြစ်ပါတယ်။
မြန်မာစိဒ္ဓိယိုကားအများစုက
ချစ်၊ ကြိုက်၊ ကွဲ၊ ညား သံသရာမှာ

လည်နေကြတာဖြစ်ပေမဲ့
သံမဏိမေ့ရာ ကတော့ အဲဒီလမ်းက
ခွဲထွက်ပြီး စိတ်ပညာအခြေခံတဲ့
စိဒ္ဓိယိုကားတစ်ကား ဖြစ်ပါတယ်။
ဒါကြောင့်လည်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ဇာတ်လမ်းများကို
ကြည့်တတ်တဲ့ မြန်မာစိဒ္ဓိယို
ပရိသတ်များအတွက် အစပ်အဟပ်
တည့်ပါ့မလားလို့တော့ စဉ်းစားစရာ
ရှိပါတယ်။ ထူးကဲ ဒီဇာတ်ကားမှာ
ကြွယ်ဝချမ်းသာ အောင်မြင်တဲ့ လူငယ်

လူချမ်းသာတစ်ဦးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ပါတယ်။ သူ့အိမ်မှာ သူ့လုပ်ငန်းလက်ထောက်လည်းဖြစ်၊ အတူနေသူလည်းဖြစ်တဲ့ အောင်မြန်မှာ၊ ထမင်းချက်ကျွေးတဲ့ မိန်းမလျှာကလေးအနီငါး(အောင်စော်မင်း)တို့အတူနေကြပါတယ်။

လူငယ်ပီပီ စစ်မင်း(ထူး)က ကလပ်တွေ သွားရင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သဘောကျသွားတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးကို လက်ထပ်ယူမယ်အထိ စိတ်ကူးထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မှာ အဲဒီမိန်းကလေး(မြကြည်ဦး)အစာအဆိပ်သင့်ပြီး သေဆုံးသွားပါတယ်။

စိတ်လေနေတဲ့ စစ်မင်း

က သူ့မော်တော်ကားလုပ်ငန်းအတွက် ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ စီစဉ်ရာမှာ ဒါရိုက်တာနဲ့ အဆင်မပြေတာကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ဒါရိုက်တာအဖြစ် ရိုက်ကူးဖို့ မော်ဒယ်လ်တွေ ကြော်ငြာခေါ်ယူခဲ့တယ်။ စိတ်ကြိုက်မော်ဒယ်လ်အဖြစ် နန်းဒေဝီကို ရွေးခဲ့တယ်။

ကြော်ငြာရိုက်ရင်း နန်းဒေဝီနဲ့ ရင်းနှီးပြီး ချစ်ကျမ်းဝင်လူနီးပါး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မကြာခင်မှာပဲ နန်းဒေဝီ ကားအက်ဆီးဒင့်နဲ့ ကွယ်လွန်သွားပြန်ပါတယ်။

စစ်မင်းက တေးထုတ်လုပ်ရေးတစ်ခု ထူထောင်မယ်၊ တေးသံရှင်အသစ်တွေ ဂျာဗွေရင်း ဝင့်ယဇုံလှိုင်ကို တွေ့ခဲ့

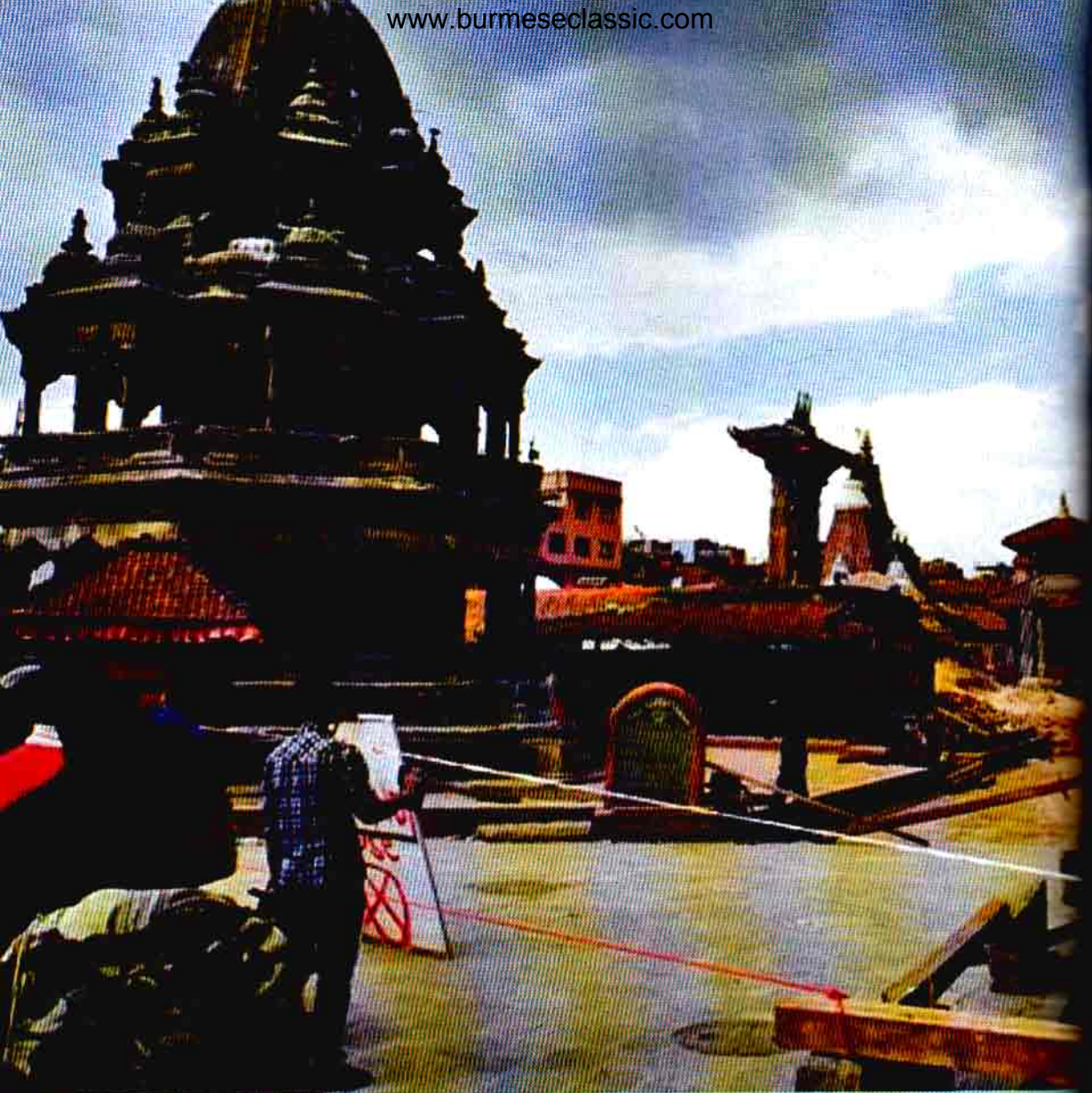
တယ်။ စီးရီးထုတ်ပေးဖို့ လှေကွင်းပေးနေဆဲ တစ်ရက်မှာ ရေကူးသွားရင်း စစ်မင်း ရေနစ်ပါတော့တယ်။ သူ့ကို လူငယ်တစ်ယောက်က ကယ်ဆယ်ခဲ့ပြီး အသက်ပြန်ရှူအောင် ပြုစုပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒီလူငယ်က နယ်ကနေ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းလာတက်နေသူဖြစ်ပြီး အဆောင်မှာ နေရသူပါ။

ကျေးဇူးရှိတဲ့ ဒီလူငယ်ပိုင်တံခွန်ကို အိမ်မှာ လာနေဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တယ်။ ပိုင်တံခွန်ဖျားတဲ့တစ်နေ့မှာ စစ်မင်းကိုယ်တိုင် ပြုစုပေးခဲ့တယ်။ မကြာခင်မှာ သီချင်းသွင်းဖို့ ကိစ္စတွေ စီစဉ်ရင်း ဝင့်ယဇုံလှိုင် အသတ်ခံရတော့မယ့် ကိန်း ဆိုက်လာပြန်ပါတယ်။

အဲဒီလို စစ်မင်း(ထူး)နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မိန်းကလေးတိုင်းလိုလို အသတ်ခံရတာကြောင့် ဇာတ်က အရှိန်တက်လာပါတယ်။ မိန်းကလေးတွေကို သတ်တာ ဘယ်သူလဲဆိုတာကတော့ ဇာတ်ရဲ့ အရှိန်အမြင့်ဆုံး ဖြစ်သလို ထူးရဲသူရပ်ဆောင်မှုအကောင်းဆုံးအပိုင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဇာတ်လမ်းက စိတ်ပညာဆိုင်ရာဇာတ်လမ်းဖြစ်တာကြောင့် ကျွန်တော်အကုန်ပြောမပြချင်ပါဘူး။ စုပါစတာဗီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးက ဖြန့်ချိတဲ့အခါ ဒီဇာတ်ဆန်းဆန်းကို စောင့်ကြည့်ပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်။

မိုးကျော်လွန်း

ဟံပဝဋ္ဌာဒေသများသို့...(၁၀)

မေတ္တာဦး

ဧပြီလ ၈ ရက်နေ့ ပါတန်(PATAN)မြို့ဟောင်း(ကတ္တမန္တမြို့-နီပေါပြည်)ကို
 နေ့လယ် ၁ နာရီခွဲမှာ ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကမ္ဘာ့အမွေအနှစ်(UNESCO)
 စာရင်းဝင်တဲ့ ပါတန်ဒါဘာရင်ပြင်(Patan Durbar Square)ကို သွားခဲ့တာပါ။
 အဲဒီရင်ပြင်ကတော့ ကတ္တမန္တမြို့မှာရှိတဲ့ ကမ္ဘာ့အမွေအနှစ် ခုနစ်ခုထဲက
 နေရာတစ်ခုဖြစ်ပြီး တချို့အဆောက်အအုံတွေဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း
 နှစ်ထောင်ငါးရာလောက်ကတည်းက တည်ရှိနေသတဲ့။ ကျွန်မတို့

ဟိုတယ်ကနေ နှစ်မိုင်ခွဲလောက် အဝေး
 မှာ ရှိတာပါ။ ကတ္တမန္တမြို့ရဲ့ အရှေ့
 တောင်ပိုင်းမှာ ရှိတာလေ။

ပါတန်မြို့ဟောင်းကတော့ ကတ္တ
 မန္တမြို့တစ်ဝိုက်က မြို့ဟောင်းသုံးခုထဲ
 မှာ ရှေးအကျဆုံး မြို့ဟောင်းတစ်ခုပေါ့။
 တရားဝင် အမည်ကတော့ လာလစ်ပါရီ
 (Lalitpur)လို့ ခေါ်သတဲ့။ ဧပြီလ ၂၅
 ၂၀၁၅ မြေငလျင်ဒဏ်ကို အများဆုံး
 ရတဲ့ မြို့ပါပဲ။ ဘီစီသုံးရာစုကလည်းက
 ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့တာလေ။ ခါးပေခွဲ အော်

မြေလျင်ဒဏ်
ခံရပြီးနောက်
ပျက်စီးနေတဲ့
ပါတန်ဒါဘာရင်ပြင်

၂၉၆ ခုတော့ ဘုရင် Ves Dvaran
ချဲ့ထွင်ခဲ့တာတဲ့။ နီဝါရီ(Newari) ယဉ်
ကျေးမှုဆိုင်ရာလက်ရာ အကောင်းဆုံး
ရှိရာ နေရာလည်း ဖြစ်ပြန်ပါရဲ့။ မြို့ကို
တည်ကတည်းက အဝိုင်းပုံ တည်ခဲ့ပြီး
အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်
တစ်ထောင့်စီရယ်၊ မြို့အလယ် ဗဟိုမှာ
ရယ် စေတီတစ်ဆူစီကို အာသောက
မင်းက ဘီစီ ၂၅၀ ကတည်းက တည်ခဲ့
တာပါ။ ပါတန်မြို့ဟောင်းမှာ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဆိုင်ရာ ဗိမာန်၊ အဆောက်အဦ
စေတီပုထိုးပေါင်း တစ်ထောင့်နှစ်ရာ
လောက် အရွယ်အစား အမျိုးမျိုးနဲ့ ပျံ့နှံ့
နေပါတယ်။

ပါတန်ဒါဘာ ရင်ပြင်ကတော့
ပါတန်မြို့ဟောင်းရဲ့ အဓိကအကျဆုံး
နေရာပါ။ နီဝါရီ ဗိသုကာလက်ရာနဲ့
တည်ဆောက်ထားတဲ့ နန်းတော်၊ ဘုရား
ကျောင်းတွေ၊ ပုထိုးတွေနဲ့ အိမ်တွေကို
တွေ့ရဆဲပေါ့။ နီဝါ(Newari)လူမျိုးက
တော့ နီပေါရဲ့ မူရင်းလူမျိုးဖြစ်ပြီး သမိုင်း
ဝင် ယဉ်ကျေးမှုတွေကို ဖန်တီးခဲ့တဲ့
လူမျိုးစုဝင်ပါပဲ။ ကျွန်မတို့ မြို့ဟောင်း
ဂိတ်ဝကဝင်ပြီး ပါတန်ဒါဘာ ရင်ပြင်ကို
ရောက်တာနဲ့ များပြားလှတဲ့ သမိုင်းဝင်
အဆောက်အဦတွေကို ကြည့်ပြီး ဟာခနဲ
ကို ဖြစ်ခဲ့ရတော့တာပါ။ ဧည့်လမ်းညွှန်

က ရင်ပြင်အဆောက်အဦတွေနား
မသွားခင် အဆောက်အဦတွေကို အပေါ်
စီးက မြင်နိုင်တဲ့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု
ရဲ့ အပေါ်ဆုံး အမိုးပွင့်နေရာကို ခေါ်သွား
ပြီး ရင်ပြင်ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ မြင်ကွင်းကို
ပြသခဲ့တာလေ။ ကျွန်မကတော့ ရင်သပ်
ရှုမောအောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါရဲ့။ အဲဒီမြင်ကွင်း
ကိုပဲ မြေလျင်လှုပ်ပြီးခါစမှာ မြင်ရ
တော့ ကျွန်မ နှမမြောက်စိတ်၊ ယူကျုံး
မရတဲ့စိတ်နဲ့ အတော်လေး ဝမ်းနည်းမိခဲ့
တာပါ။ မမြဲတဲ့တရားကို မြင်နေရတာ
ကိုး။

ကျွန်မတို့ အရင်ဆုံး နန်းတော်
ဟောင်းဘက်ကို သွားခဲ့ကြပါတယ်။
နန်းတော်ဟောင်းအတွင်းမှာ ဥယျာဉ်ဝင်း
ကြီး သုံးခုရှိတာပါ။ ဥယျာဉ်ဝင်းကြီး
ပတ်ပတ်လည်မှာတော့ အလွန်ခမ်းနား
တဲ့ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အဆောက်အဦ
တွေ၊ စင်တွေ၊ ဘုရားကျောင်းတွေ၊
သမိုင်းဝင် အဆောက်အဦတွေနဲ့ ဝန်းရံ
နေရုံမက ရှေးဟောင်း နီဝါရီ ဗိသုကာ
လက်ရာတွေက ဝင့်ကြွားစရာတွေပါပဲ။
မူလ်ချောခ် (Mul Chok)ဝင်းကတော့
အကြီးဆုံး နန်းတော်ဝင်းကြီးဖြစ်ပြီး
အလယ်မှာတော့ ဘီဒီယ(Bidya) ဘုရား
ကျောင်း ရှိပါတယ်။ နန်းတော်က အုတ်နဲ့
ဆောက်ထားပေမဲ့ သစ်သားဝန်းပုများစွာ

မြေလျင်ဒဏ် မခံရမီအချိန်က
ပါတန်ဒါဘာရင်ပြင်

မြေလျင်ဒဏ် ခံရပြီးနောက် ပျက်စီးနေတဲ့
ပါတန်ဒါဘာရင်ပြင် ကျောက်တိုင်နဲ့
ဘိမ္ဗဆန်ဘုရားကျောင်း

မြေလျင်ဒဏ် မခံရမီအချိန်က
ပါတန်ဒါဘာရင်ပြင် ကျောက်တိုင်နဲ့
ဘိမ္ဗဆန်ဘုရားကျောင်း

နဲ့ မွမ်းမံထားတာပါ။ အဲဒီဝင်းရဲ့ တောင်
ဘက်ပိုင်းမှာတော့ တာလီဂျူ(Taleju)
ဘုရားကျောင်းကို တွေ့နိုင်ပါတယ်။
တာလီဂျူဘုရားကျောင်းကို ၁၆၄၀
ပြည့်နှစ်မှာ တည်ခဲ့ပြီး မီးလောင်သွားခဲ့

ရဲ့။ ရှိကာရာ(Shikhara) ဗိသုကာ လက်ရာဖြစ်ပါသတဲ့။ အဲဒီဘုရားကျောင်းရဲ့
အရှေ့မှာ ထိပ်မှာဂဠုန်ရုပ်တင်ထားတဲ့ ကျောက်တိုင် ရှိပါတယ်။ မြေလျင်ကြောင့်
ဂဠုန်ရုပ် ပြိုကျပျက်စီးသွားခဲ့ပါပြီ။

ဘိမ္ဗဆန်(Bhimsen Temple)ဘုရားကျောင်းကလည်း အမိုးသုံးထပ်ရှိပြီး ပြတင်း
ပေါက်တွေကို ရွှေချထားပါတယ်။ သူရဲကောင်း မဟာဘာရတ္တအတွက် ရည်စူးပြီး

တာမို့ ၁၆၆၇ ခုနှစ်မှာ ပြန်လည် တည်ဆောက်ခဲ့ပါတယ်။
ငါးထပ်ရှိပြီး အမိုးသုံးဆင့်နဲ့ ဘုရားကျောင်းမို့ ပါတန်ရင်ပြင်
မှာ အမြင့်ဆုံး ဘုရားကျောင်းတစ်ခုပေါ့။ မြေလျင်မှာ ပြိုကွဲ
ပါပြီ။ နာမည်အပြည့်အစုံကတော့ တာလီဂျူ ဘာဝါနီ
(Bhawani)ဘုရားကျောင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။

နောက် နန်းတော်ဟောင်းဝင်းကိုတော့ တောင်ဘက်မှာ
ရှိပြီး ဆန်ဒါရီ ချောန်(Sundari Chok)လို့ခေါ်ပြီး မူလချောန်
ထက် ငယ်ပါတယ်။ အဝင်ဝရဲ့ကျောက်ထွင်းရုပ်တုတွေက
တော့ ဟာနုမန်ရယ်၊ ဂါနရှ်(Ganesh)နဲ့ နာရာဆင်းဂိဟာ
(Narasingha)တို့ဖြစ်ပြီး အလွန်လက်ရာမြောက်ပါတယ်။
နောက်နန်းတော်ဝင်းက မြောက်ဘက်မှာရှိပြီး ကိရ်ဟန်နာရာ
ယန်ချောန်(Keshav Narayan)လို့ခေါ်ပြီး အဲဒီနားမှာ အဆင့်
ငါးဆင့်ရှိ ဒီဂူတဲလ်(Degutale) ဘုရားကျောင်း ရှိတာပါ။

ပါတန်ရင်ပြင်မှာ အလွန်အရေးပါပြီး နာမည်အကြီးဆုံး
ဘုရားကျောင်းကတော့ ခရစ်ရှ်မှာ မဲန်ဒါး(Krishna Mandir)
ဖြစ်ပြီး ကျောက်ထွင်း ရှေးခေတ် လက်ရာကောင်းတစ်ခုပေါ့။
၁၆၃၇ ခုနှစ်ကတည်ခဲ့တာပါ။ ဘုရားကျောင်းမှာ ထီးတော်
ပေါင်း နှစ်ဆယ့်တစ်ခုရှိပြီး အထပ်သုံးထပ်ရှိတာလေ။ အထပ်
တိုင်းမှာ ကျောက်နဲ့ ထွင်းထားတဲ့ ဇာတ်တော်တွေ ရှိပါတယ်။
ကျွန်မကတော့ ကင်မရာနှစ်လုံးနဲ့ အလွန် အလုပ်များခဲ့ပါ

တည်ခဲ့ပေမဲ့ ကုန်သွယ်ရေးနဲ့ စီးပွားရေးဆိုင်ရာ နှိပ်ဘုရား တည်ထားတဲ့နေရာ ဖြစ်နေပါပြီ။ တိုးရစ်တွေကို ဝင်ခွင့်မပြုပါဘူး။ ၁၆၈၀ ပြည့်နှစ်ကတည်းက တည်ထားခဲ့တာတဲ့။

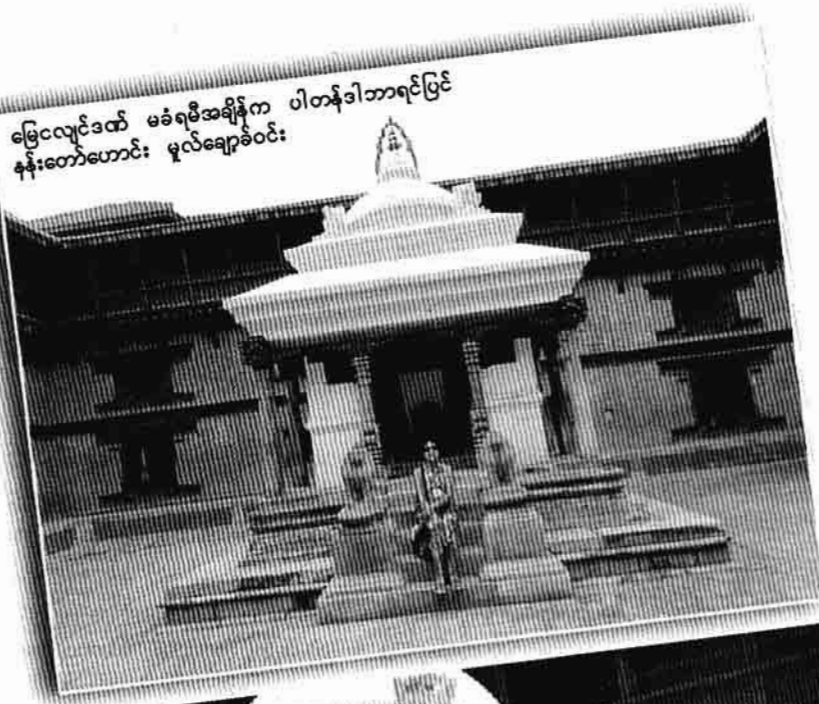
ဗစ်ရှ်ပါနတ် ဘုရားကျောင်း (Vish Wa Nath) ကတော့ ဘီစီဆန်ဘုရားကျောင်းနဲ့ ဘေးချင်းယှဉ်လျက်သားရှိတဲ့ ဘုရားကျောင်းပါ။ အမိုးနှစ်ထပ်ဖြစ်ပြီး အနုစိတ်လက်ရာက လက်ဖျား ခါလောက်အောင်ကို ကောင်းပါတယ်။ ရှီဝ (Shiva) နတ်ဘုရားကျောင်းဖြစ်ပြီး ၁၆၂၇ ခုနှစ်မှာ တည်ခဲ့တာလေ။ အမိုးကို ထောက်ပေးထားတဲ့ ဒေါက်တိုင်တွေမှာ တဏှာရမ္မက် နိုးကြစေတဲ့ ရုပ်တုတွေနဲ့ပို အိန္ဒိယနိုင်ငံက ရှီဝ နတ်ဘုရားကျောင်းက ရုပ်တုတွေအတိုင်းပေါ့။ ဘုရားကျောင်းရှေ့မှာ ကျောက်ဆင်ရုပ်တုနှစ်ခုက အစောင့်အဖြစ် ရှိပြီး အခြားတစ်ဖက်မှာတော့ နွာထီးရုပ်တုကြီး ရှိတာပါ။ ရှီဝဘုရားဆောင် (ကျောက်တုံးတစ်တုံးသာရှိ) ကတော့ ဘုရားဆောင်အလယ်မှာရှိပါတယ်။ မြေငလျင်ကြောင့် ပျက်စီးခဲ့သတဲ့။

ကျွန်မကတော့ ပါတန်ရင်ပြင်မှာရှိတဲ့ ရှေးဟောင်း အနုပညာ ပြတိုက်ထဲ ဝင်မကြည့်ခဲ့ရတာကိုပဲ စိတ်ထဲ မချင့်မရဲဖြစ်ခဲ့ရပါရဲ့။ အဲဒီရင်ပြင်မှာ ထင်ရှားတဲ့ နောက်ဘုရားကျောင်းကတော့ မဟာဗောဓိပါပဲ။ ၁၅၈၅ ခုနှစ်ကတည်းက ဆရာတော်တစ်ပါး တည်ခဲ့ပြီး အိန္ဒိယနိုင်ငံက မဟာဗောဓိဘုရား (ဗုဒ္ဓဂါယာ) ကို ပုံစံယူ ထုလုပ်ထားပါတယ်။ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် တစ်ထောင်လို့လည်း ခေါ်လေ့ရှိပါရဲ့။

ကျွန်မတို့ ပါတန်ရင်ပြင်ရဲ့ မြောက်ဘက်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ ရွှေဘုရား (ဟိရာညာဗာန မဟာပိဟာရ) ဘုရားကျောင်းဘက်

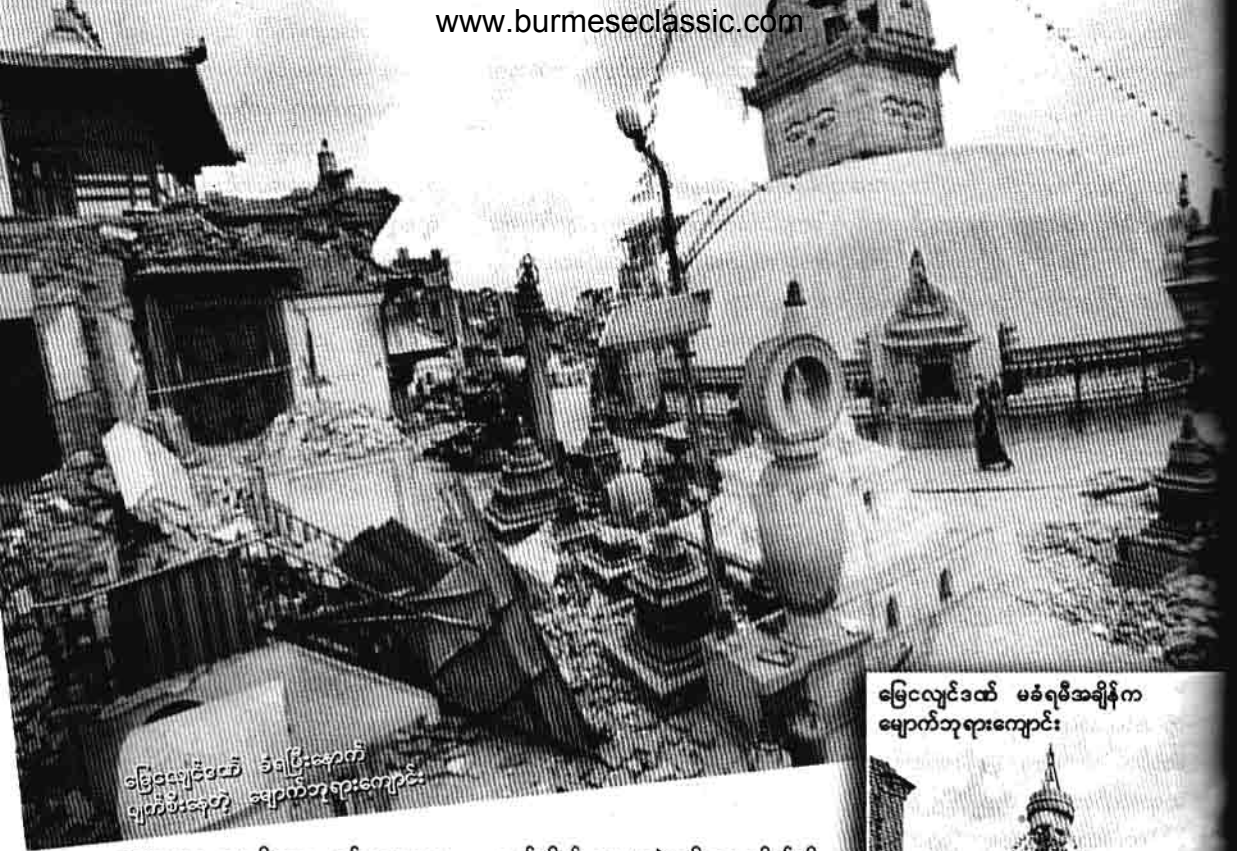
ကို လမ်းလျှောက်ပြီး သွားခဲ့ရပြန်ပါတယ်။ ပါတန်ရင်ပြင်နေရာ ပြီးရင် လူလာရောက်တာ ဒုတိယ အများဆုံးနေရာပါပဲ။ ၁၄၀၉ ခုနှစ်ကတည်းက တည်ထားခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်း နီပါရီလူမျိုးရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဘုရားကျောင်းပါပဲ။ ရွှေအစစ်နဲ့ ပြုလုပ်ထားတဲ့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ရှိတာကိုး။ ဘုရားကျောင်း အဝင်ဝမှာ ဆင်တွေနဲ့ ဆင်စီးသမားတွေကိုတော့ ကြေးနဲ့ ထုလုပ်ထားပါတယ်။ ကြေးရုပ်

မြေငလျင်ဒဏ် မခံရမီအချိန်က ပါတန်ဒါဘာရင်ပြင် နန်းတော်ဟောင်း မူလချောခံဝင်း

မြေငလျင်ဒဏ် ခံရပြီးနောက် ပျက်စီးနေတဲ့ ပါတန်ဒါဘာရင်ပြင် နန်းတော်ဟောင်း မူလချောခံဝင်း

မြေလျင်ဒဏ် ခံပြီးနောက်
ရက်စွဲအတို ချောက်ဘုရားကျောင်း

မြေလျင်ဒဏ် မခံရမီအချိန်က
မျောက်ဘုရားကျောင်း

တုများစွာ၊ ဗောဓိသောဒ ရုပ်တုများစွာ
ဘုရားကျောင်းဝင်း အတွင်းမှာ ရှိပါရဲ့။
ရွှေအစစ် ရုပ်ပွားတော်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်
ခွင့် မပြုပါဘူး။ ရွှေဘုရားဝင်းအတွင်း
မှာတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်စရာ ကောင်း
တဲ့ ရှေးဟောင်း အနုပညာ လက်ရာတွေ
များတာမို့ အမိုးဖွင့် ပြတိုက်ငယ်လေး
တစ်ခုကို ရောက်နေခဲ့သလိုပါပဲ။

တိုးရစ်ကားဆီ လမ်းလျှောက်
အသွား မလိုင်လုံးရောင်းတဲ့ဆိုင် တွေလို့
ဝင်ပြီး ဝယ်စားဖြစ်ခဲ့ပါသေးရဲ့။ မောနေ
ချိန်မို့ အဆာပြေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့
ဆက်လက်ပြီး ကမ္ဘာ့အမွေအနှစ် (World
Heritage UNESCO) စာရင်းဝင်တဲ့ ဆွာ
ရမ်ဘူနတ်သ် (Swayam Bhunath) သို့
မဟုတ် မျောက်ဘုရားကျောင်းရှိရာကို
ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်ပါရဲ့။ ကားရပ်ရာ
နေရာကနေ ဘုရားကျောင်းရှိရာ တောင်
ကုန်းပေါ် မတက်ခင် မျောက်အမျိုးမျိုး
ကို ပြသထားတဲ့ နေရာမှာ မျောက်စာ
ဝယ်ကျွေးရင်း ခေတ္တနားခဲ့ကြပါတယ်။

ကျွန်မတို့ တစ်နေ့လုံး ခရီးတွေ

ဆက်တိုက် သွားနေခဲ့ရလို့ ခန္ဓာကိုယ်ကို
တောင် မသယ်ချင်တော့ပါဘူး။ ကတ္တ
မနွှဲမြို့ အနောက်ဘက် တောင်ကုန်း
ပေါ်မှာရှိပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် နှစ်ထောင်
ငါးရာက ဘာသာရေးဆိုင်ရာ မွန်မြတ်
တဲ့ နေရာမို့ အာစိုက်ပြီး တောင်ကုန်းပေါ်
တက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီတောင်ပေါ်က
ကမ္ဘာရဲ့ ဓာတ်ကြီးလေးပါးဖြစ်တဲ့ မီး၊
ရေ၊ လေနဲ့မြေ တို့ကို ကိုယ်စားပြုရာ
နေရာဖြစ်တယ်လို့ ယုံကြည်ထားကြတာ
လေ။ အဲဒီမှာ နေထိုင်တဲ့ မျောက်တွေကို
မွန်မြတ်တယ်လို့ ယုံကြည်ကြပြန်ပါရဲ့။

တောင်ကုန်းပေါ် အရောက်မှာ
မြင်ရတဲ့ စေတီကတော့ ဒီဝါ (Dewa)
ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ တိဘက်ယဉ်ကျေးမှုတွေ
ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ စေတီတစ်ဆူပါပဲ။
ထီးတော်အောက်မှာ စက်ဝိုင်းပုံ အရစ်
ပေါင်း တစ်ဆယ့်သုံးရစ်ရှိတာကတော့ နိဗ္ဗာန်ကိုသွားမယ့် လှေကားထစ်က တစ်ဆယ့်
သုံးဆင့်ရှိလို့ပါတဲ့။ ဒါဆိုရင် အနောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုက ယုံကြည်တဲ့ တစ်ဆယ့်သုံး
ဂဏန်းက ကံမကောင်းခြင်း ဆိုတာနဲ့တော့ ဆန့်ကျင်နေပါတယ်။ စေတီမှာ ဗုဒ္ဓ
မျက်လုံးတွေကို တိဘက်ပန်းချီနဲ့ ဆွဲထားတာကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာပေါ့။ တောင်
ကုန်းပေါ်မှာ တိဘက်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၊ ဗုဒ္ဓပြတိုက်နဲ့ ပိဋကတ်တိုက်တွေလည်း

နို့ပါတယ်။ တောင်ကုန်းပေါ်က နေဝင်
ခါးက တွေ့မနှူမြို့ကို ကြည့်ရတဲ့ မြင်
ကွင်းကလည်း အလွန်လှတာပါ။ ကျွန်မ
ခြေချပြီး နောက်ကိုးလ အကြာမှာ
မြေလျှင်ဒဏ်ကြောင့် ဒီဘုရားကျောင်း
နေရာလည်း ပျက်စီးမယ်လို့ ဘယ်တွေး
မိခဲ့ပါ့မလဲ။

ဆွာရမ်ဘူနတ်သံကတော့ နီပေါမှာ
ရှေးအကျဆုံး ဘာသာရေးဆိုင်ရာ နေရာ
တစ်ခုပါပဲ။ ဘီစီငါးရာစုလောက်က
တည်းက ဘာသာရေး အဆောက်အဦ
တွေတည်ခဲ့ပြီး အာသောကမင်းကြီးက
ဘီစီသုံးရာစုမှာ ပြင်ဆင်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။
ဟိန္ဒူနဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ အများဆုံး
ကိုးကွယ်တဲ့ စေတီပေါ့။ စေတီပေါ်ကို
တက်တဲ့ လှေကားထစ်က ၃၆၅ ထစ်
နို့ပါတယ်။ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်မှာ ကယ်လီ
မိုးဒီးယားပြည်နယ်က တိဘက် တရား
ခန်းတစ်ခုက အကြီးအကျယ် ပြင်ဆင်
ခဲ့တာတဲ့။ ၂၀၁၅ ဧပြီလ မြေငလျင်
ဒဏ် အကြီးကျယ်ခံခဲ့ရပြန်တာလေ။
ကြေးထည်လက်ရာ အမျိုးမျိုး ရောင်းချ
နေတဲ့ ဘုရားဈေး ရှိပါတယ်။

အဲဒီညနေ ဟိုတယ်ပြန်ရောက်
တော့ ကိုယ့်အခန်းကို မပြန်ခင် ဟိုတယ်
ရဲ့ စားသောက်ဆိုင်မှာပဲ ညစာ စားဖြစ်
ခဲ့ပါတယ်။ လမ်းလျှောက်ဖို့ အင်အား
မရှိခဲ့ကြတော့ပါဘူး။

မုဒိတာတရားပွားများကြပါစေ

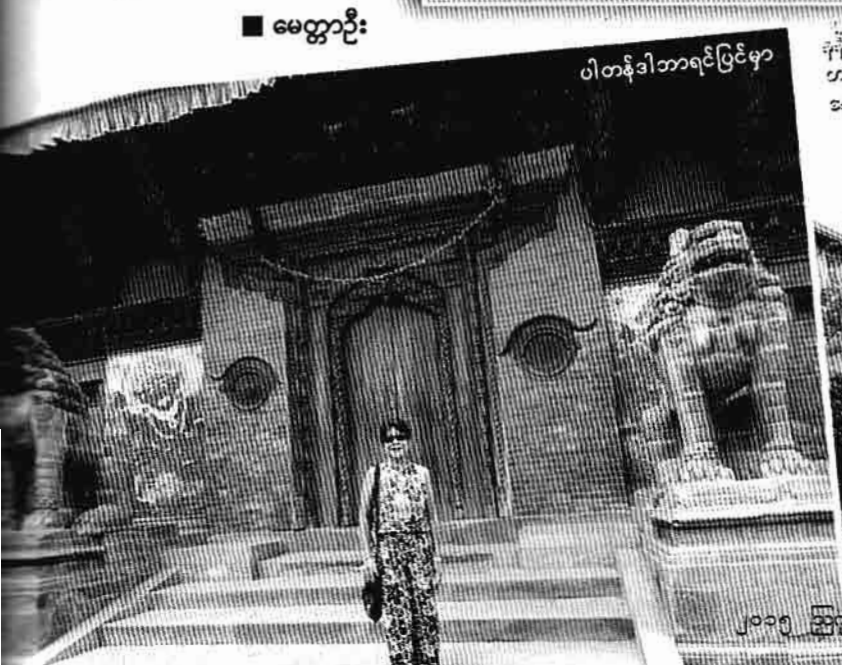
■ မေတ္တာဦး

ချောက်ဘုရားကျောင်း
အတွက်လမ်းက စေတီများ

ရွှေဘုရားကျောင်းဝင်ခံ၊
အဝင်ဝမှာ...

ပါတန်ဒါဘာရင်ပြင်မှာ

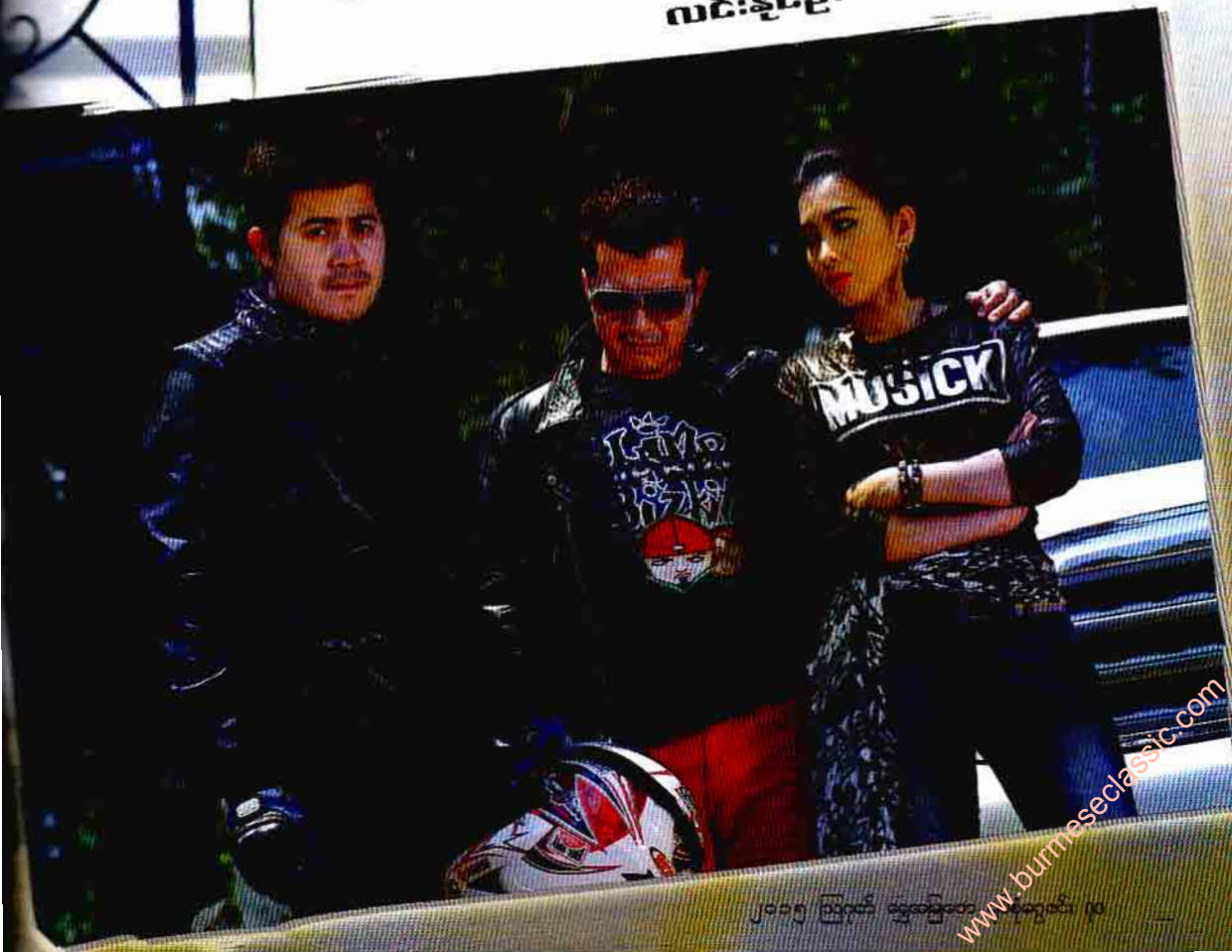
နန်းဆက်ပေးကမ်းလမ်း
ဟာလ်ရီ ဘုရားကျောင်း
နောက်ခံလျက်

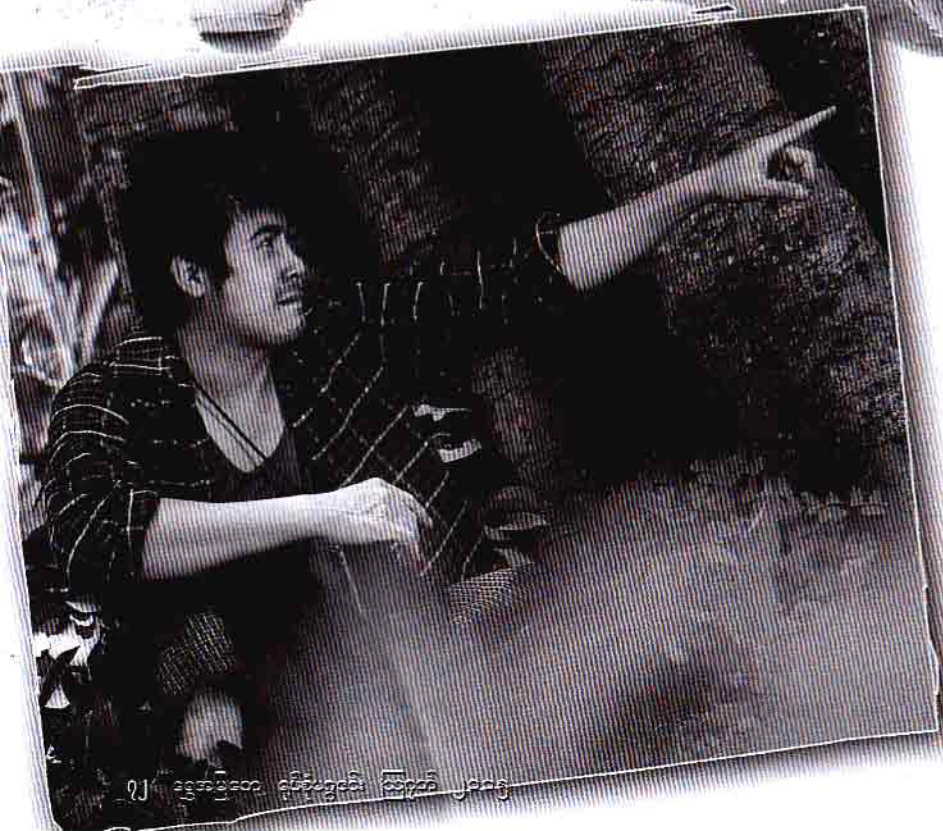

သင်္ကြန်ပြေးကတည်းက
ပြင်ဦးလွင်ကို သွားရောက်ပြီး
ဒါရိုက်တာ ညီညီထွန်းလွင်၊
ဒါရိုက်တာ ဩရသ၊ ဒါရိုက်တာ
ပြည်ဟိန်းသီဟတို့နဲ့ ဇာတ်ကား
ငါးကားကို တစ်လခွဲကြာ
အချိန်ယူပြီး ရိုက်ကူးဖြစ်ခဲ့တယ်လို့
နေတိုးက ပြောပြခဲ့ပါတယ်။
ပြင်ဦးလွင်မှာ တစ်လခွဲကျော်ကြာ
ရိုက်ကူးဖြစ်ခဲ့တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
နေတိုးက 'ဒီအချိန်မှာ အပူရှောင်တာ
လည်း ပါပါတယ်။ ရန်ကုန်မှာက
သိပ်ပူပြင်းတော့ ရိုက်ရတာ
အဆင်မပြေဘူး။ ဒါ့အပြင် ဇာတ်လမ်းရဲ့
တင်ပြမှုတွေမှာ နယ်ဆိုတဲ့ အရသာ

တစ်ခုရယ် ပြီးတော့ ကိုယ်ရိုက်ချင်တဲ့ ဇာတ်
လမ်း အမျိုးအစားလည်း ပါဝင်တာပေါ့။ ဆိုင်
ကယ်တွေနဲ့ အက်ရှင်ဆန်ဆန် ဇာတ်လမ်းမျိုး
ဆိုရင်လည်း နယ်မှာမှ ရိုက်လို့ရတယ်။ မြို့ငယ်
လေးတွေ၊ ကျေးလက်တွေမှာ ဖြစ်လေ့ ဖြစ်ထ၊
ရှိတဲ့ အချစ်ကားမျိုးတွေ ကျွန်တော်တို့ ရိုက်
တယ်။ ပြီးတော့ ရွာလေး ဇာတ်လမ်းလည်း
ပါတယ်။ ရွာမှာရှိတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်
က အနုပညာဝါသနာပါပြီး ဘဝဆန်တဲ့ ဇာတ်
လမ်းမျိုးတွေကို ကျွန်တော်တို့ ရိုက်ခဲ့ကြတယ်။
ဒါရိုက်တာလည်း သုံးယောက်ဖြစ်တယ်။ မင်း
သမီးလည်း ရုံပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ကားကြီးကို
ဦးညီညီထွန်းလွင်နဲ့ ရိုက်ခဲ့တယ်။ ကားနာမည်
က ရွှေဒဂါးကို ထွေးခင်းကစားမယ် လို့ အမည်
ပေးထားတယ်။ ကျေးလက်ဟာသ ဇာတ်ကား

ပြင်ဦးလွင်မှာ ဇာတ်ကားငါးကားရိုက်ခဲ့တဲ့ နေတိုး လင်းခိုင်ဦး

လေးပါပဲ။ ဒီကားကတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ဟာသလုပ်ရတာမျိုး မဟုတ် ပေမဲ့ ဇာတ်ရဲ့ အချိတ်အဆက် တွေ၊ ဇာတ်ရဲ့တင်ပြမှုတွေက အယ်ဗန်းဂျားဆန်ဆန် ရယ်ရ မယ့်ကားမျိုးဖြစ်တယ်။ ရုပ် ရှင်ကြည့်တဲ့ ပရိသတ်တွေကို စကားလုံး၊ လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ ပရိသတ်ကို ပျော်အောင် လုပ် ပေးနိုင်တဲ့ဇာတ်ဖြစ်ပါတယ်။ နယ်မှာ သွားရိုက်တော့ အာရုံ စူးရိုက်မှုလည်း ရတယ်။ ရန်ကုန်မှာ ရိုက်ရတာလက အနုပညာအားထုတ်မှုရော ဇာတ်ကားပြီးစီးမှုရော။

ပြင်ဦးလွင်မှာတော့ မနက် ၈ နာရီခွဲ ၉ နာရီ အလုပ်စ၊ ထပ်ပြီး တချို့ရက်ဆို ၆ နာရီ ဆိုင်းခင် ပြီးသွားတာတွေ လည်း ရှိတယ်။ ရန်ကုန်မှာ ၇ ရက်၊ ၈ ရက်လောက် နိုက်ရမယ့်ကားကို နယ်မှာ တော့ ၆ ရက်၊ ၇ ရက် လောက်နဲ့ ပြီးသွားနိုင်တော့ အချို့ကားတွေဆိုရင် နှစ် ရက်၊ သုံးရက်လောက်တောင် ချက်ပိုထွက်လာတယ်။ မြန် တာတော့မဟုတ်ဘူး။ အလုပ် ခိုပြီးတာပေါ့။ နယ်မှာရိုက် တော့ နယ်ရဲ့အလှအပတွေ၊ နှင်းတွေ၊ အများကြီး တင်ပြ လို့ရတယ်။ ပြင်ဦးလွင်က ပြီးပြီးကျယ်ဝန်းလာတော့ ရိုက် စရာတွေလည်း ပိုရှိလာ တယ်။ သဘာဝဆန်ဆန် လည်း ရိုက်ပြလို့ရတယ်။ နေရာကျယ်တော့ ရွေးချယ် ရောများပြီး ပံ့ပိုးမှု အများ

ကြီး ရတယ်လို့ နေတိုးက ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ပြင်ဦးလွင်မှာ ရိုက်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်ကား ၅ ကားထဲမှာ စီးနပ်စ်လူပွဲ လို့ အမည်ပေး ထားတဲ့ စီဒီယိုဇာတ်ကား တစ်ကားလည်း ပါဝင်ပြီး ဒီ ကားမှာတော့ နေတိုးက

မင်းဦး၊ ယုသန္တာတင်တို့နဲ့ သရုပ်ဆောင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါ တယ်။ စီးနပ်စ်လူပွဲ ဇာတ် ကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နေတိုး က 'ဒီကားက စတန်ကား ပေါ့။ အရင်တုန်းကတော့ ကိုကျော်သူတို့၊ မမိုးတို့ခေတ် တုန်းက စက်ဘီးတွေရော၊

ဆိုင်ကယ်စတန်တွေရော လုပ် ခဲ့ဖူးကြတယ်။ ကျွန်တော်က အက်ရှင်နဲ့ ရိုက်ချင်တော့ ပြင် ဦးလွင်လို နယ်ရောက်တုန်း ဆိုင်ကယ်စတန်နဲ့ ရိုက်ခဲ့ကြ တာပါ။ စတန်ကားတစ်ကား ဖြစ်လို့ ကျေလည်း ကျေနပ် တယ်။ ဇာတ်လမ်းပွဲစည်းမှု

ကလည်း ရိုက်ကြတယ်။ အယ်ဗန်းကူး
 ပရိသတ်ရင်ထဲကို ကင်မရာမျိုးပေါ့။
 ရောက်စေမယ့် Gold Proလို ကင်မရာမျိုးပါ
 ဇာတ်လမ်းမျိုးဖြစ်တယ်။ တယ်။ Black Magic က
 အက်ရှင်ကားဆိုပေမဲ့ ထုတ်ထားတဲ့ ကင်မရာမျိုး
 ခံစားမှုမပါဘဲ ဝန်းဒိုင် လည်းပါတယ်။ ကျွန်တော်
 ဖိုက်တင်ချနေတာ တို့ကလည်း လေ့လာထားရ
 မျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ တယ်။ သူတို့နိုင်ငံမှာ ဒီလို
 ဒီလိုကားမျိုး ရိုက်ရတာက ကားမျိုးရိုက်ရင် ဘယ်လို
 ပင်လည်း ပင်ယန်းတယ်။ ကင်မရာသုံးလဲ။ သူတို့ဆီမှာ
 အန္တရာယ်လည်းရှိနိုင်တယ်။ ဒီလိုကားမျိုး ကင်မရာအကြီး
 ဇာတ်သိမ်းရိုက်မယ့်နေ့မှာ တွေ့နဲ့ မရိုက်ဘူး။ အက်ရှင်
 အန္တရာယ်ကင်းအောင် ရိုက်တဲ့ ကင်မရာ သီးခြားနဲ့
 ဆုတွေလည်း ပေါ့ပါးတယ်။ သူက ပေါ့ပါးတယ်။
 တောင်းရတယ်။ ရိုက်လို့လွယ်တယ်။ ကွာ
 ဖိုက်တင်တွေလည်း လက်ကောင်းတယ်။ ပြီးတော့
 ပါတယ်။ စတန်တွေလည်း အကြမ်းခံတယ်။ ဒါကြောင့်
 ပါတယ်။ ဒီကားရိုက်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အင်
 ကင်မရာကိုလည်း ရှင်ရိုက်ရင် ဒီလိုကင်မရာ သုံး
 သီးသန့်ဝယ်ရတယ်။ တယ်။ ဗီးနပ်စ်လူပွဲ
 သူတို့ဆီမှာလည်း အက်ရှင်ကင်မရာ ၆ လုံး
 ဒီလို ကင်မရာမျိုးနဲ့ အသုံးပြုခဲ့ရတယ်။ ဒါမျိုးနဲ့

သာဓန Production ကလည်း
ဇလပ်နိုင်ဘူး။ အခုတော့
ကိုယ်တွေနဲ့ အမြဲတမ်း လက်
တွဲနေတဲ့ အောင်တိုင်းကျော်
ကလုပ်ပေး တာ။ သူ
တို့ကတော့ ဒီကား ရုံးရင်
ရုံးပါစေ၊ ပရိသတ်

အတွက် ကြည့်လို့ကောင်းဖို့
Promotion ဖြစ်ရင်ပြီးရော။
ဒီကားကို ကြိုက်သလိုရိုက်
ဆိုပြီး နားလည်မှုယူကာ ရိုက်
ကူးခဲ့ကြတာပါ။ ပရိသတ်
အတွက် ကျွန်တော်တို့ ပေး
ဆပ်ကြတာပေါ့။ ရိုက်ကူး

ပေးတာကတော့ ဒါရိုက်တာ
ပြည်ဟိန်းသီဟ ဖြစ်ပါတယ်။
လို့ နေတိုးကပြောပြခဲ့ပါတယ်။
ဒါရိုက်တာ ပြည်ဟိန်း
သီဟက သူ့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်
ဇာတ်လမ်းဇာတ်ညွှန်းကို
ကိုယ်တိုင်ရိုက်ကူးထားတာ

ဖြစ်ပြီး ဟာသတွေ အရိုက်
များတဲ့ ပြည်ဟိန်းသီဟက
အက်ရှင်ဒရာမာနဲ့ ရိုက်ကူး
ပေးထားတာဖြစ်တယ်လို့ သိ
ရပါတယ်။

■
လင်းနိုင်ဦး

အမှတ် ၃၀၉၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၁၅

မြတ်ဗျာ

၁။

အချစ်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ဘယ်လို
အဘိဓာန်မျိုးကို ဖွင့်ဆိုရမလဲ။ အချစ်ဆိုတဲ့
ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ဘယ်လိုမှတ်စုမျိုးကို
ရေးသားရမလဲ။ စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်းတရားဆိုတာ
လိုက်ရှာနေစရာ မလိုအောင် နီးကပ်လွန်းခဲ့ပါတယ်။
တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ရဲ့နှလုံးသားကို
သေသေချာချာ ဂရုတစိုက်ကြည့်ဖြစ်ခဲ့ရင်ပေါ့။
အလွတ်တရားပေါ်မှာ အချစ်တည်တာလား၊ အချစ်ပေါ်မှာ

အလှတရားက တည်တာလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ
ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်က ကျွန်တော့် အဘိဓာန်ထဲမှာ
အချစ်ဆိုတဲ့ စာလုံးကို လှလှပပရေးဖို့ သွားဖူးတယ်။
ခင်ဗျားတို့ကတော့ အံ့သြစရာတစ်ခုလို့
ထင်မြင်နေပါလိမ့်မယ်။

၂။

ပန်းပွင့်နဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့တဲ့နေ့ရက်ဟာ ဇန်နဝါရီရဲ့
အစောဆုံး ပထမအပတ်ထဲမှာပါ။ ထိုနေ့က

ဆယ့်သုံးရက် သောကြာနေ့မဟုတ်ခဲ့သလို ရက်ရာဇာတစ်ရက်
လည်း မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ နေ့ရက်အယူတွေကို
အလေးအနက်မထားတတ်ခဲ့သူဆိုပေမဲ့ သူမနဲ့ပတ်သက်လာရင်
အထိုက်အလျောက် လိုက်လျောခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူမနဲ့ ဆုံတွေ့
ဖြစ်ဖို့ ဖန်လာတဲ့ ကံကြမ္မာကို အပြစ်တင်ရမလား၊ ဆုမြတ်ကိုပဲ
အပြစ်တင်ရမလား၊ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ အပြစ်တင်
မိပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်စုံတစ်ရာမရှိဘူးလို့ ထင်
မြင်နေတဲ့သူတွေထက်စာရင် မြင့်မြတ်တယ်လို့ ထင်မိလို့ပါ။
ဆုမြတ်ကို အပြစ်တင်ရမလား ဆိုတာကတော့ ကျွန်တော်တို့

နှစ်ယောက်ကို ဆုံတွေ့ခွင့်ပေး
တဲ့ မြားနတ်မယ် ဖြစ်နေလို့
ပါ။ အဲဒီနေ့ မနက်က-

‘မင်းမူ ဘယ်အချိန်ရှိ
ပြီလဲ ထတော့လေ။ ဒီနေ့ ငါ
တို့သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံတွေ့ရ
မယ့်နေ့လေ။ အမြဲတမ်း နင်
သိပ်ကို နောက်ကျတယ်။
အေးတိအေးစက်လုပ်မနေနဲ့
မြန်မြန်လာ ဒါပဲ’

ဟုဆိုကာ ဆုမြတ်က
သူ ပြောချင်ရာကို ပြောပြီး
ဖုန်းချသွားပါတယ်။ ကျွန်
တော်လည်း ကမန်းကတန်း
ရေချိုးရပါတော့တယ်။ ဆု
မြတ် ပြောတဲ့ဆုံမယ့်နေရာဆို
တာ ရှစ်မိုင်ပန်းခြံထဲမှာပါ။
ကျောင်းတွေပြီးတော့ သူ
အလုပ်၊ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ့်
ဘဝကို လျှောက်လှမ်းနေချိန်
မှာ တစ်လတစ်ခါပဲဖြစ်ဖြစ်၊
နှစ်လတစ်ခါပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလို
မျိုး စုပြီး ဆုံဖြစ်နေကျပါ။

ပန်းခြံထဲကို ကျွန်တော်
ရောက်သွားတော့ ဆယ့်တစ်
နာရီထိုးနေပါပြီ။ သူတို့လည်း
ကျွန်တော့်ကို တော်တော်တင်း
နေကြလောက်ပါပြီ။ အထူး
သဖြင့် ဆုမြတ်ပေါ့။ ဟိန်း
ဇော်က ဒန်းပေါ်မှာထိုင်ပြီး
ဂစ်တာ တီးနေပါတယ်။ နန္ဒ
ကတော့ ယုယမွန်နဲ့ စုသန္တာ
ကို ရယ်စရာတွေ ပြောနေ
တယ် ထင်ပါရဲ့။ ဒီကောင်က
ပေါက်တတ်ကရတော်တော်
ပြောတတ်တဲ့ကောင်။ ယုယ
မွန်နဲ့ စုသန္တာက အရယ်သန်
တဲ့သူတွေဆိုတော့ လက်ခုပ်
လက်ဝါးတီးပြီးတော့တောင်
ရယ်နေသေးတယ်။ ဆုမြတ်
ကတော့ အစားအသောက်တွေ
ကို ပြင်ဆင်နေပုံရပါတယ်။

‘ဟာ...’

ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို
အဖြေပေးဖို့
မိန်းမတွေ
စဉ်းစား
ခဲ့ဖူးပေါင်းလည်း
များပြီ
ခုထက်ထိလည်း
အရိုးခံနည်းကြီးကို
ကျင့်သုံး
နေကြတုန်းလား
ကျွန်တော်
တွေ့ကြည့်မိတယ်
အာဒံကို
အဖြေပေးဖို့
ဝေကာ
စဉ်းစားခဲ့သလား

အဲဒီအာမေဍိတ်သံက
ကျွန်တော့်နှုတ်က ထွက်လာ
တယ်ဆိုတာ သံသယဖြစ်စရာ
ရှိကောင်းရှိနိုင်ပေမဲ့ ကမ္ဘာ
ပေါ်မှာ ဒီလောက်ချောမော
လှပတဲ့ မိန်းကလေးရှိတယ်
ဆိုတာ သံသယဖြစ်စရာ မလို
ခဲ့ပါဘူး။ နန္ဒ ပြောတဲ့စကား
တွေကို ဆုမြတ်ဘေးကနေ
ပြီး ခန္ဓာကိုယ်လေးကို လှုပ်
ပြီး တသိမ့်သိမ့်နဲ့ ရယ်နေတာ
ပါ။

‘ဟောဗျာ’

မိုက်ကလေးကိုတောင်
နှိပ်ပြီး ရယ်နေသေးတယ်။
ကျွန်တော် သိလိုက်ပါပြီ။ ရှစ်
မိုင်ပန်းခြံထဲမှာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ
ဘယ်ပန်းမှာမှ မရှိတဲ့ရန်တစ်စုံ
နဲ့ ယန်းတစ်ပွင့် ပွင့်ခဲ့ပြီဆိုတာ။
အဲဒီနေ့ကသာ ခင်ဗျားတို့

ရှစ်မိုင်ပန်းခြံဘေးကသာ ဖြတ်
လျှောက်မိခဲ့မယ်ဆိုရင် အဲဒီ
ရန်ကို ရမ္မာပါ။

‘ဟေ့ကောင် ဘာတွေ
ကြောင်ကြည့်နေတာလဲ’
ဟိန်းဇော်က ကျွန်တော့်
ရဲ့လက်မောင်းကို ခပ်ဖွဖွ ထိုး
ရင်း အသံပေးပါတယ်။ ဟိန်း
ဇော်ရဲ့လက်တစ်ဖက်က မာရ်
နတ်ရဲ့ လက်တစ်ထောင်ထဲ
က တစ်ဖက်ဖြစ်မယ်ထင်ပါ
ရဲ့။ ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီအချိန်
ခဏလေးကို တစ်ဘဝစာ ဆွဲ
ဆန့်ပစ်လိုက်ချင်ပါတယ်။ ခု
တော့လည်း...

‘ဘာကြောင်မှ မကြည့်
ပါဘူးကွ၊ ကြောင်မှ မရှိတာ
ကိုး။ မင်းရော ဒီတစ်ခေါက်
သဘောတက်ရင် ကြာမှာ
လား’

ကျွန်တော် ပါးနပ်စွာ
လမ်းကြောင်းလွှဲပစ်လိုက်တာ
ပါ။ အောင်မြင်ပါတယ်။
ကျွန်တော့်နဲ့ဟိန်းဇော် လွတ်
တဲ့နေရာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့-

‘ဟော...ကိုယ်တော်
ချော ရောက်လာပြီလား၊ အမြဲ
နောက်ကျနေလို့ ခုထိ မိန်းမ
မရသေးတာ’

ဆုမြတ်က ကျွန်တော့်
ကို အချွန်နဲ့ တွန်းပါတယ်။
ကျွန်တော် နောက်ကျလို
တင်းနေတာလည်း ပါမှာပါ။

‘အောင်မယ် နင်ကရော
မိန်းမ...အဲ...ယောက်ျားရပြီး
ကလေးဆယ်ယောက်လောက်
ရနေလို့လား’

ဆုမြတ်က ‘မသာ
ကောင်’လို့ ပြန်ချေပပါတယ်။
ယုယမွန်နဲ့ စုသန္တာကတောင်
ဘေးကနေ ‘မသာကောင်’လို့
အချောင်ဝင်တွယ်လိုက်ပါသေး
တယ်။ အဲဒီလိုပါပဲ။ သူတို့က

အချောင်ဝင်တွယ်နေကျပါ။
ကျောင်းတုန်းကတည်းက ဆို
ပါတော့။ ဆုမြတ်ကပဲ စပြီး
တော့ အားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်
ပေးပါတယ်။

‘ယုယမွန်နဲ့ စုသန္တာက
မြောက်ဥက္ကလာမှာ နေတယ်။
ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတွေပေါ့။
ဟိန်းဇော်က သင်္ဘောသား။
သူနဲ့က သင်္ဘောဆင်းတဲ့အချိန်
ပဲ တွေ့ဖြစ်ကြတာ။ ရှေ့လဆို
တက်ရတော့မှာ။ နန္ဒကတော့
ဖုန်းဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။ သူက
မင်းမူ တဲ့။ စာရေးဆရာ
ယောင်ယောင် ဘာယောင်
ယောင် ပေါ့။ နယ်ကနေ
ကျောင်းလာတက်ရင်းနဲ့ အိမ်
မပြန်သေးဘဲ အဆောင်မှာ
နေတာ။ သူ ပိုက်ဆံချေးရင်
မချေးနဲ့နော် ပြန်မရဘူး’

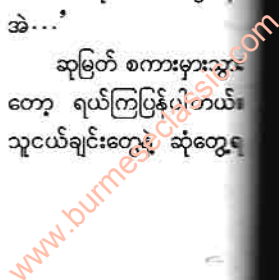
အဲ ဆုမြတ်က မိတ်
ဆက်ပေးသလိုလို့နဲ့ ကျွန်တော်
ကို တွန်းနေတာကိုး။ ဒါမျိုး
ကျ ဘယ်ရမလဲ။ ကျွန်တော်
လည်း ပြန်ပြောတာပေါ့။ ဆု
မြတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး-

‘သူက ဆုမြတ်တဲ့
ကျောင်းပြီးကတည်းက ဘာ
အလုပ်မှမလုပ်ဘဲ ဟိုသင်တန်း
တက်၊ ဒီသင်တန်းတက်နဲ့
မိဘပိုက်ဆံ ထိုင်ဖြုန်းနေတာ
လေ၊ ဘာမှအဖြစ်မရှိတဲ့ သူ
ပေါ့’လို့ ကျွန်တော် ပြန်ပြော
တော့ အားလုံးက ရယ်ကြ
ပါတယ်။ စုသန္တာကတောင်
ဝင်ပြောလိုက်သေး။

နင်တို့နှစ်ယောက်က
ကြောင်နဲ့ခွေးကျနေတာပဲတဲ့။

‘ဒါဆို ငါက ခွေးနော်
အဲ...’

ဆုမြတ် စကားမှားသွား
တော့ ရယ်ကြပြန်ပါတယ်။
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆုံတွေ့ရ

တဲ့အချိန်တွေက ချိုအိမ်မွေးမြဲ
ကြည်လင်နေတာပါ။ ခြောက်
ပြောရဦးမယ် သူ့နာမည်က
ပန်းဦးသာ တဲ့။ နန္ဒကတော့
ဆုမြတ် မိတ်ဆက်ပေးတော့
သူကိုယ်သူ အရည်းကြီးတဲ့။
သူမကတော့ မသိပါဘူး။
ပြီးကြောင်ကြောင်နဲ့ ကြည့်
နေလေရဲ့။ ယုယမွန်က-

‘ဟဲ့ နင့်ကို ပန်းဦး
လွတ်ခိုင်းနေတာ’

ဆိုတော့မှ သူမက ရှက်
ရယ်ရယ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ကတော့
နှလုံးသားဦးမှာ သာလာမယ့်
ပန်းလမင်းတစ်စင်း လို့
အမည်ပေးထားတာပေါ့။ တိုး
တိုးတိတ်တိတ်လေးပါပဲ။

၃။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ
ဆုမြတ်တက်တဲ့ ကွန်ပျူတာ
သင်တန်းကို မကြာမကြာ
ရောက်ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါ
တလေလည်း လမ်းကြိုလို့
ဘာလို့ပေါ့။ များသောအား
ဖြင့် တမင်သက်သက်သွား
တာပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ပန်း
လမင်းတစ်စင်း ရှိနေတယ်
လေ။ တွေ့လိုက်၊ ဆုံလိုက်၊
စကားပြောကြလိုက်နဲ့ သူမနဲ့
ကျွန်တော်ရဲ့ခင်မင်မှုက တစ်
စတစ်စ တင်းကျပ်လို့ လာခဲ့
ပါတယ်။ ဘာရယ်မဟုတ်ပါ
ဘဲ ဖေဖော်ဝါရီရဲ့နေ့စွဲလေး
တစ်ခုမှာ သူမကို ကျွန်တော်
ခွင့်ပြောဖြစ်ပါတယ်။ သူမက
အအေးပုလင်းကို ပိုက်လေး
နဲ့ မွေ့နှောနေပါတယ်။
ကျွန်တော် သူမကို ဒီစကား
မျိုး ပြောမယ်ဆိုတာကို ကြို
သိနေပုံလည်း ရပါတယ်။

‘ပန်း စဉ်းစားဦးမယ်

လေ။ နောက်တစ်ပတ်ဆိုရင်
လည်း ဖေဖော်ဝါရီဆယ့်လေး
ရက် ချစ်သူများနေ့ ရောက်
ပြီလေ။ ဒီဆိုင်မှာပဲ အဖြေပေး
မယ်’

‘အလို ဘုရားရေ...
စဉ်းစားမယ်’ တဲ့။

မိန်းမတစ်ယောက်က
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
အဖြေပေးဖို့ စဉ်းစားရသတဲ့
လား။ ခေတ်အဆက်ဆက်
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
အဖြေပေးဖို့ မိန်းမတွေ စဉ်း
စားခဲ့ဖူးပေါင်းလည်း များပြီ။
ခုထက်ထိလည်း အရိုးခံနည်း
ကြီးကို ကျင့်သုံးနေကြတုန်း
လား။ ကျွန်တော် တွေးကြည့်
မိတယ်။ အာဒံကို အဖြေပေး
ဖို့ ဧဝံက စဉ်းစားခဲ့သလား။
ရိုမီယိုကို အဖြေပေးဖို့ ဂျူလီ
ယက်က စဉ်းစားခဲ့သလား။
ရှင်မွေးလွန်းက မင်းနန္ဒာကို
အဖြေပေးဖို့ စဉ်းစားခဲ့ဖူးသ
လား။ ဖြစ်နိုင်ရင် ခေတ်ကို
နောက်ပြန်လှည့်ပြီး မေးချင်
ပါတယ်။

‘ခင်ဗျားတို့ ချစ်သူက
ခင်ဗျားတို့ကို အဖြေပေးဖို့
စဉ်းစားခဲ့ဖူးပါသလား’ လို့။

အချစ်စိတ်ဆိုတာ ရင်
ထဲကနေ တဒင်္ဂပေါက်ဖွား
လာတဲ့ မေတ္တာတရားပဲ
မဟုတ်လား။ လူတစ်ယောက်
ကို ချစ်ရမလား၊ မုန်းရမလား
လို့ စဉ်းစားပြီးမှ ပေးမယ့်
အဖြေဟာ အချစ်စိတ်ဟုတ်ရဲ့
လား။ ကျွန်တော် လက်မခံ
ပါ။ အဲဒါက အမှန်တရား
တစ်ခုဆိုရင် ခင်ဗျားတို့နဲ့
ကျွန်တော်နဲ့ လွတ်လပ်စွာ
သဘောထားကွဲလွဲလိုက်ကြ
တာပေါ့။

‘ဟောတော် ဘာတွေ

များတွေ့နေရတာလဲ။ ကျွန်မ
က စဉ်းစားမယ်လို့ ပြောတော့
ရှင်က ပျော်ရွှင်ရမှာလေ’

‘ဪ အင်း အဲ ကိုယ်
အရမ်းပျော်သွားတာ။ ကိုယ့်
ကိုစဉ်းစားပေးမယ်လို့တောင်
ထင်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။
အပျော်တွေ စုပြီးတော့ ဘယ်
လိုပျော်ရမှန်း မသိတော့ဘူး
ဖြစ်သွားတာ’

ဟိုက်ရှားပါး...သိပ်
တော်တဲ့ ငါပါလား။ ကျွန်
တော်ကိုယ်ကျွန်တော် အမှတ်
ပေးလိုက်မိတယ်။ တစ်ခါ
တလေမှာ ချော်လဲရောထိုင်
တတ်တဲ့အကျင့်တစ်ခုကို ဖွေး
ထားသင့်တယ် မဟုတ်လား။
အမှန်တရားကို အမြဲတမ်း
လက်ကိုင်ထားနေရင် ကမ္ဘာ
အပြင်ဘက် ထွက်ပြီး တစ်
ယောက်တည်း နေနိုင်အောင်
လည်း လေ့ကျင့်ထားဖို့ လိုပါ
လိမ့်မယ်။ အချစ်က တိမ်
တိုက်တို့ကို ပိုပြီးလှပစေသ
လား ကျွန်တော် မသိပါ။
ကျွန်တော့်ကောင်းကင်ရဲ့
တိမ်တစ်အုပ်မှာတော့ ပန်းနု
ရောင်တချို့ ယှက်ပြေးသွား
ခဲ့တယ်။

နောက် တစ် ပတ်
ရောက်တော့ သူမနဲ့ကျွန်တော်
အဲဒီအအေးဆိုင်လေးမှာပဲ ဆုံ
တွေ့ဖြစ်ကြပါတယ်။ တော်
တော်နဲ့ စကားမပြောဖြစ်သေး
ပါဘူး။ အတော်ကြာမှ သူမ
က-

‘ဒီနေ့ ဘာနေလဲ သိ
တယ်မဟုတ်လား’

‘ဒီနေ့က ဘာနေလဲ
အရေးမကြီးပါဘူး။ အဖြေက
အရေးကြီးတာပဲ’

‘ဟောတော် ဘာလို့
အရေးမကြီးရတာလဲ။ ချစ်သူ

ဆီက အဖြေရဖို့ ဖေဖော်ဝါရီ
၁၄ ရက်နေ့ဟာ အရေးမကြီး
သတဲ့လား’

သူမက အံ့သြတကြီး
ပြောတာပါ။

ကျွန်တော် သူမကို
ကြည့်ပြီး ပြုံးဖြစ်ပါတယ်။
မိန်းမတော်တော်များများဟာ
အရေးသိပ်မပါတဲ့ ကိစ္စတော်
တော်များများကို အံ့သြတကြီး
ပြုမူဆောင်ရွက်ရတာ တော်
တော်ဝါသနာပါပုံ ရပါတယ်။
နေ့တစ်နေ့ကို မသိလို့ အံ့သြ
စရာမလိုသလို၊ နေ့တစ်နေ့ကို
အရေးမထားလို့လည်း အံ့သြ
စရာမလိုပါ။ ဥပမာ ဆရာ
များနေ့ရဲ့ ဆရာတွေကို ကန်
တော့ကြတယ်ဆိုတာလောက်
ထိ လက်ခံလို့ရပေမဲ့ ဆရာ
များနေ့မှာပဲ ဆရာတွေကို ပိုပြီး
သတိရ ရှိကျိုးတယ်ဆိုတာ
တော့ ဘယ်လိုမှလက်ခံလို့
မရပါ။ ဆရာများနေ့ မဟုတ်
ခဲ့ရင် ဆရာတွေကို သတိမရ
မအောက်မေ့၊ မရှိကျိုးတော့
ဘူးလား။ အဲဒီအဆို ကို
ခင်ဗျားက လက်မခံချင်ဘူး
ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ဘာ
မှတ်ချက်မှ မပေးလိုပါ။

‘ကဲ မေးနေတာ ဖြေဦး
လေ’

‘ဪ ဒီလိုလေ ကိုယ်
က အများဆိုင်တဲ့ ဒီနေ့အစား
ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အတွက်
သီးသန့်တစ်ရက်လောက်
သတ်မှတ်ရင် ကောင်းမလား
လို့။ ကို ရည်းစားစကားပြော
တဲ့ ဖေဖော်ဝါရီ ၇ ရက်နေ့
ဆိုရင်ရော...’

ကျွန်တော့် စကား
ကြောင့် သူမ ကျေနပ်သွားပုံ
ရပါတယ်။ (ကျွန်တော်
အမြင်ကတိတ်လှတဲ့ အံ့သြတဲ့

မျက်ဝန်းချိုးနဲ့ပါ။)

‘Oh good idea! ကိုက စာရေးဆရာလို့ မပြောရဘူး။ စိတ်ကူးသိပ် ကောင်းတာပဲ။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုချစ်တာ’
‘ဘယ်လို ဘာပြောတယ်’

ကျွန်တော် မကြား
ယောင်ပြန်မေးတော့-
‘သွား ဘာမှန်းလည်း
မသိဘူး’

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့
တွေ တရားဝင်ချစ်သူဖြစ်သွား
ကြတာပါ။ တကယ်တော့
အချစ်ကို ဘာမှန်းညာမှန်း
သိလိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူမ
လည်း သေသေချာချာ သိ
လိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်ပါ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့
ချစ်ခဲ့ကြပါတယ်။

၄။

ကျွန်တော်နဲ့သူမ ချစ်သူ
ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာလည်း
သမားရိုးကျဆန်စွာ နေထိုင်
လာခဲ့တာပါ။ ချစ်သူတွေ
လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအတိုင်း
ဘုရားသွားတယ်။ ရုပ်ရှင်
ကြည့်တယ်။ ပန်းခြံသွားတယ်။
တွေ့ရာလေးပါး စကားတွေ
ပြောကြတယ်။ သူမက မိန်းမ
တို့တာဝန်အရ စိတ်ကောက်
တတ်သလို ကျွန်တော်က
ယောက်ျားတို့ ဝတ္တရားအရ
ချောရပါတယ်။ ရယ်တော့
ရယ်ရတယ်။ အင်းလျားကန်
ပေါင်သွားပြီး သူလိမ်ညာနေ
တဲ့စကားတွေကို နှစ်နှစ်မြိုက်
မြိုက် နားထောင်ပေးခဲ့သလို၊
ကျွန်တော်လိမ်တဲ့စကားတွေ
ကိုလည်း သူမက မြတ်မြတ်
နိုးနိုး နားထောင်ပေးရှာပါ
တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း

စစ်မှန်တဲ့
ချစ်ခြင်းတရား
ဆိုတာ
လိုက်ရှာနေစရာ
မလိုအောင်
နီးကပ်
လွန်းခဲ့ပါတယ်
တစ်ကြိမ်
တစ်ခါလောက်ပဲ
ဖြစ်ဖြစ်
ကိုယ့်ရဲ့
နုလုံးသားကို
သေသေချာချာ
ဂရုတစိုက်
ကြည့်ဖြစ်ခဲ့ရင်ပေါ့

အချစ်တစ်ခုမှာ နားလည်မှု
ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပါတယ်လို့
စာရေးဆရာတချို့က စာအုပ်
တွေထဲမှာ ရေးကြတာဖြစ်မှာ
ပဲ။

တစ်ရက်မှာ သူမက
ကျွန်တော်နဲ့ ခံယူချက်မတူတဲ့
အကြောင်းအရာတစ်ခုကို
ပြောလာပါတယ်။

‘ကို ဗေဒင်မေးကြည့်ရ
အောင်၊ ပန်းနဲ့သိတဲ့ ဗေဒင်
ဆရာကြီးတစ်ယောက် ရှိ
တယ်။ နှောင်းဖြစ်တွေဟော
တာ သိပ်မှန်တာပဲ’

‘ပန်းကလည်း ကွာ၊
ကိုယ့်အကြောင်းကို ကိုယ်
မဟုတ်တဲ့တခြားတစ်ယောက်
က ကိုယ့်လောက် သိမှာတဲ့
လား’

ကျွန်တော် ပြောတော့

နောက် ဖြစ် မယ်
အကြောင်းအရာတွေရောပေါ့၊
ကိုကလည်း ပေကတ်ကတ်
နဲ့’

အလိုဘုရားရေ...။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ဖြစ်
စဉ်အကြောင်းကို အခြားတစ်
ယောက်က ပြောပြပေးမှာ
တဲ့။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စား
သွားတယ်။ သူမကိုလည်း
ပြိုင်မငြင်းချင်တော့လို့ပါ။
ကျွန်တော် မလိုက်လျောရင်
စိတ်ကောက်နေဦးမယ်။ စိတ်
ကောက်ရင် စိတ်ပြေအောင်
ချောရဦးမယ်။ ရေလိုက်ငါး
လိုက် နေထိုင်တတ်တာက
လည်း ဘဝမှာ သက်သာရ
ကြောင်းနည်းတစ်မျိုးပဲ
မဟုတ်လား။

‘ကဲ...ပန်းသဘော
လေ၊ ကို လိုက်ခဲ့မယ်’

သူမက ကလေးတစ်
ယောက်လို ပျော်သွားတဲ့ ပုံစံ
မျိုးလေးပါ။ လက်ခုပ်တီးပြီး
ထချန်လိုက်ပါသေးတယ်။
ကျွန်တော်က လေးလေးပင်
ပင်လျှောက်နေပေမဲ့ သူမက
ကလေးတစ်ယောက် ဘုရားပွဲ
သွားနေတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ခုန်ဆွ
ခုန်ဆွလျှောက်နေတာပါ။

အဲ ဗေဒင်ဆရာကရော
ကလေးလေးတွေအကြိုက်
လား၊ ဒါဟာ ကျွန်တော်ရဲ့
ထင်မြင်မှုသက်သက်ပါ။

‘ကို ရောက်ပြီ ဒီအိမ်ပဲ’
‘ဟင်’

သူ့ကိုယ်သူ ဗေဒင်ပြန်
မကြည့်ဘူးလား။ ယတြာ
တွေရော မချောဘူးလား။ ဘာ
ဖြစ်လို့အိမ်က ဒီလောက်စုတ်
ပြတ်သတ်နေတာလဲ။ ရွှေရ
ကိန်း၊ ငွေရကိန်း၊ ထိပေါက်
ကိန်းတွေ တွက်မကြည့်တော့

ဘူးလား။
‘ကို ဘာလုပ်နေတာလဲ
လာလေ’

‘ဪ အင်း’

ဗေဒင်ဟောခန်းထဲ ဝင်
သွားတော့ ဗေဒင်ဆရာဆိုတဲ့
လူကြီးက ခေါင်းပေါင်းကြီး
နဲ့ပါ။ တိုက်ပုံအင်္ကျီအနက်
ရောင်နဲ့ လည်ပင်းမှာလည်း
ပုတီးအကြီးကြီးဆွဲထားသေး
တယ်။ သူ့မို့ မဆိုက်မပြတ်နဲ့
နေကလည်း ပူလိုက်တာမှ
လွန်ရော။ ရုပ်ရှင်ထဲက
အတိုင်း ဗေဒင်ဆရာက လိုက်
ဝတ်တာလား။ ဗေဒင်ဆရာ
တွေကို ကြည့်ပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်
ကြတာလားတော့ ကျွန်တော်
မသိဘူး။ ကျွန်တော် ထင်
တယ်၊ ရုပ်အင်္ကျီနဲ့လုံချည်ဆို
လည်း ဗေဒင်ဟောလို့ အဆင်
ပြေမှာပါ။

‘အလို ဘုရားရေ...’

ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး ဘုရား
တ၊နေရတော့ တရားပေါက်
ပြီး နိဗ္ဗာန်ရောက်မယ် ထင်ပါ
ရဲ့။ အစိမ်းရောင်စပါးကလင်
ထဲမှာ နှင်းဆီရဲ့ရတနာပွင့် စိုက်
ထားပြီး စားပွဲခုံပေါ်တင်ထား
တာပါ။ ကျောက်စရစ်ခဲလေး
တွေတောင် ပါသေး။ ဒါဟာ
ဈေးဆိုင်တချို့မှာ ဈေးရောင်း
ကောင်းအောင်၊ လာဘ်ပွင့်
အောင် စီမံတတ်ကြတဲ့ အစီ
အရင်တစ်ခုပဲ။ ဟုတ်မဟုတ်
တော့ မသိဘူး။ ရုပ်ကွက်ထဲ
က အဘွားစိန်ဆိုရင် လာဘ်
ကောင်းအောင်ဆိုပြီး ဆောင်
ထားကတည်းက အရင်း
မတည်နိုင်တော့တာ ခုထက်
ထိပဲ။ ဒါဆို ဗေဒင်ဆရာက
ဈေးရောင်းကောင်းအောင် အ
ဟုတ်ပါဘူး ဗေဒင်ဟော
ကောင်းအောင် အဲ ဗေဒင်

အဟောခံမယ့်သူလာအောင်
လုပ်ထားတာပေါ့။ ဗေဒင်
ဆရာပဲဗျာ။ လိုလို့လား။
ဟိုယ့်ဇာတာတွက်ကြည့်ပြီး
လူလာမလာ ကိုယ့်ဘာသာ
ကြည့်ပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား။

‘ကို မွေးနေ့ မေးနေ
တယ်လေ။ ပန်းမွေးနေ့ ပြော
ပြီးသွားပြီ’

ကျွန်တော့်မွေးနေ့ ပြော
ပြီးတော့ အကွပ်မပါတော့တဲ့
သူကျောက်သင်ပုန်းကြီးကို
တဒေါက်ဒေါက်နဲ့ ခေါက်ပါ
တယ်။ မျက်မှောင်ကြုတ်
လိုက် အိမ်ခေါင်မိုး မော့ကြည့်
လိုက်နဲ့ အတော်ကြာအောင်
လုပ်ပါတယ်။ သူ ကြည့်တဲ့
နေရာ လိုက်ကြည့်တော့လည်း
အိမ်ခေါင်မိုးပေါက်နေတာပဲ
တွေ့တယ်။ ပြီးတော့
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို
စူးစမ်းသလိုကြည့်ပြီး သူ
အသံအက်ရှုရှုကြီးနဲ့ ပြောပါ
တယ်။

‘သားနဲ့သမီး သေချာ
ခေါက် ပေါင်းရမယ်’

အိုး... သိပ်အသွား
အလာကောင်းတဲ့စကားပဲ။
ချစ်သူနှစ်ယောက်လာတာ
ပေါင်းရမယ်ဆိုတော့ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့နှစ်
ယောက် သိပ်ကို ပျော်ခဲ့ကြပါ
တယ်။ အပြန်လမ်းမှာ တစ်
ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက်
တင်းတင်းဆုပ်လို့ အိပ်တန်း
ပြန်တဲ့ငှက်တွေကို ရေတွက်မိ
ခဲ့ကြသေးတယ်။

ကျွန်တော် စဉ်းစား
ကြည့်တယ်။ ချစ်သူက
ဗေဒင်ဆရာကို ယုံကြည်ကိုး
ကွယ်တယ်။ ဗေဒင်ဆရာက
အဆောင်ယတြာကို ယုံကြည်
တယ်။ လူဆိုတာ ကြောက်

တတ်တဲ့သတ္တဝါတွေပဲ။ တစ်
ခုခုကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ဖို့
ဝန်မလေးတတ်တာကို ကျွန်
တော် လက်ခံပါတယ်။ တစ်
ခုခုကို မယုံကြည်ဖို့ကျတော့
ဘာလို့မရဲရင့်ကြတာလဲ။ ဘာ
ပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ ပေါင်းရမယ်ဆို
တဲ့ ဗေဒင်ဆရာကြီးအတွက်
လမ်းကြိုရင် ကောက်ညှင်း
တစ်ပြည်လောက် ဝယ်ပေးရ
ဦးမယ်။

၅။

တစ်ယောက်တည်း
တောင် လူစိတ်က ကယောင်
ချောက်ချားနဲ့ အမျိုးမျိုးဖြစ်
နေတတ်သေးတာပဲ။ တစ်
ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ထပ်
တူကျဖို့ဆိုတာ သိပ်ကို
မလွယ်ကူလွန်းတဲ့ ကိစ္စပဲ။ ခု
လည်း သူမက အင်းလျားကန်
ပေါင်ကို သွားဖို့ ခေါ်နေတာ
ပါ။

‘ပန်းကလည်း ဘာ
လုပ်မှာလဲ နေပုကွဲကွဲကြီးကို’
‘ကွဲကွဲကြီးမို့ ခေါ်တာ
ပေါ့။ စိပ်စိပ်လေးဆို ဘယ်
ခေါ်ပါ့မလဲ’

‘အဲ’

‘Lady First ဆိုတာ
မကြားဖူးဘူးလား၊ လာလိုက်
နဲ့’

လိုချင်တာကို မရရ
အောင် ယုတတ်တာ သူမရဲ့
အကျင့်တစ်ခုပါ။ စကားတစ်
ခွန်းကို မနိုင်နိုင်အောင် ပြော
ဆိုတတ်တာ သူမရဲ့ကျွမ်းကျင်
မှုဆိုရင် သူမကို အလျှော့ပေး
ဆက်ဆံတတ်တာက ကျွန်
တော်ရဲ့အားနည်းချက်တစ်ခု
ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်။
Lady First ဆိုတဲ့စကားကို
ဘယ်သူအရင်ဆုံး ပြောခဲ့တာ

လဲ။ တွေ့ခဲ့ရင် သတင်းပေး
ကြပါ။ အဲဒီလူရဲ့နှာခေါင်းကို
နှစ်ခါလောက် ဆွဲညှစ်ကြည့်
ချင်တယ်။

အင်းလျားကန်ပေါင်ရဲ့
အချိန်တော်တော်များများမှာ
ရောက်တတ် ရာရာတွေ
လျှောက်ပြောနေကြတာပါ။
ဒီနေ့မှပဲ မမေးဖူးသေးတဲ့
မေးခွန်းအသစ်တွေကို သူမ
က မေးလာပါတယ်။

‘ကို ပန်းမရှိတော့ရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ဈေးမှာ အများကြီးပဲ
သွားဝယ်လိုက်မှာပေါ့’

ကျွန်တော် ပြောတော့
သူမက နှုတ်ခမ်းကို စုပွစုပွ
လုပ်ပြီး စိတ်ကောက်ပါတယ်။

‘အလကားနောက်တာ
ပါကွာ။ ကိုက ဒီပန်းလေးကို
လိုချင်လို့ ဒီအပင်လေးကို
ပျိုးထားတာပါ’

‘ကိုက စကားတတ်
တယ်နော်။ ဒါကြောင့်မို့ ချစ်
တာ’

ဆိုပြီး ကျွန်တော်ရင်ခွင်
ထဲ လာဖို့ပါတယ်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကောင်မ
လေးနှစ်ယောက် ကျွန်တော်
တို့ဘေးက ဖြတ်လျှောက်
သွားပါတယ်။ တကယ်ပါ။
ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပါ
ဘူး။ ကျွန်တော်က ရိုးရိုး
လေး ကြည့်မိတာပါ။ သူမ
က ဆန်းဆန်းပြားပြား စိတ်
ကောက်ပါတယ်။

‘ကို ဘာလို့ကြည့်တာ
လဲ’

‘ဘာရယ်မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ ဒီလိုပဲ ကြည့်မိတာပါ’

‘မသိဘူးကွာ၊ စိတ်
ကောက်တယ်ကွာ၊ စိတ်
ကောက် စိတ်ကောက်’

သူမ ခြေဆောင်ပြီး
ထရပ်ပါတယ်။ စိတ်ကျေနပ်
အောင် ချောမလို့ သူမလက်
ကို လှမ်းဆွဲတော့ ကျွန်တော်
လက်ကို ခါချပြီး ကန်ပေါင်
လှေကားထစ်အတိုင်း ပြေး
ဆင်းသွားပါတယ်။

‘ဟေ့ ဘယ်လိုဖြစ်ရ
တာလဲ၊ နေဦးလေ’

ကျွန်တော် တားနေပေ
မဲ့လည်း သူမက ဘောက်
ဆတ်ဘောက်ဆတ်နဲ့ ခြေ
ဆောင်ပြီး ထွက်သွားလေရဲ့။
ဟိုကောင်မလေးနှစ်ယောက်
ကပဲ မာရ်နတ်ရဲ့သမီးတော်
တွေလား ဒါမှမဟုတ် ကျွန်
တော်ကိုယ်တိုင်ကပဲ မာရ်နတ်
ရဲ့ကိုယ်ပွားမိတ္တူတစ်စောင်
လေပဲလား မပြောတတ်တော့
ပါဘူး။ ကားတစ်စီးက အရှိန်
ပြင်းပြင်း မောင်းစင်လာပါ
တယ်။ သူမက မမြင်ပါဘူး။
ကျွန်တော် ကယ်တင်နိုင်
လောက်တဲ့ အတိုင်းအတာ
တစ်ခုလောက်တော့ရပါတယ်။
အချစ်သမီးမို့မှာ ချစ်သူကို
ကယ်တင်နိုင်တဲ့ သူရဲကောင်း
ဖြစ်ချင်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။
ဒီအခြေအနေကို ကျွန်တော်
လက်လွှတ်ခံလို့ ဘယ်ဖြစ်
မလဲ။ ချစ်တတ်သူတို့ရဲ့ရာဇ
ဝင်မှာ ကျွန်တော် နာမည်ကို
ရေးထိုးခွင့်ရတော့ မယ်လေ။

‘ဟာ မဖြစ်ဘူး မဖြစ်
ဘူး။ အခန့်မသင့်ရင် ငါ
သေသွားနိုင်တယ် မဟုတ်
လား။ အိုး သွေးသံရဲ့ ငါ
မသေရဲပါဘူး’

‘မင်းမူ မင်း ဘာ
ကြောင် ကြည့်နေတာလဲ။
ဟေ့ကောင် မင်းချစ်သူကို
ကယ်လေ ချစ်သူအတွက်
မင်းအသက်ကို မစွန့်ရဲဘူး’

လား။
 ကားက စက္ကန့်ပိုင်း
 အတွင်း နီးကပ်လို့လာပါပြီ။
 ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်
 ခိုင်မာမာချမှတ်လိုက်ပြီ။
 မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ချပစ်
 လိုက်တယ်။
 'ကျီ'
 'ဒိုင်း'
 'ဟာ...ကားတိုက်ပြီ
 ဟေ့'

'မိန်းကလေးတစ်
 ယောက်ပဲ ကြည့်ကြပါဦးဟ။
 အသက်ရှိသေးရဲ့လား'
 ကျွန်တော် ဒီအခြေ
 အနေကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရ
 လဲ။ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ။
 အဖြစ်အပျက်က သိပ်ကို မြန်
 ဆန်လွန်းပါတယ်။ အိပ်မက်
 က လန်းနိုးသူတစ်ယောက်လို
 မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်
 တော့ ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှာ
 စွန်းထင်းနေတဲ့ သွေးကွက်
 ကြီးကိုပဲ တွေ့ရတော့တယ်။
 အရာရာဟာ စနစ်တကျ
 လုပ်သေသပ်။
 သွားပြီ။
 အရာအားလုံးပြီးဆုံး
 သွားပါပြီ။

□
 ၆။
 ချစ်သူ...
 နားလည်မှု...
 သံယောဇဉ်...
 ကျွန်တော့်ရဲ့အိမ်ပြန်
 လမ်းမှာ အတွေးတွေကလည်း
 မီးခိုးငွေ့တွေလို အူလို့ ဝဲလို့။
 ကျွန်တော် သူမကို တကယ်
 ချစ်ခဲ့တာလား။ မချစ်ခဲ့ဘူး
 လား။ သူမကော ကျွန်တော့်
 ကို တကယ်ချစ်ခဲ့ရဲ့လား။
 အချစ်ဆိုတဲ့အရာကို ဆက်ပြီး
 ရင်ခုန်နေဖို့ လိုအပ်သေးရဲ့

လား။ ကျွန်တော် သလိုက်ပါ
 ပြီ။ အချစ်ဆိုတာ ခဏတာ
 သာယာခြင်းတွေကို နားလည်
 မှုနဲ့ ရယူသုံးစွဲနေကြတာပါ။
 ကိုယ် ကြည့်လို့မရခဲ့တဲ့ကျောင်း
 တော်က သူငယ်ချင်းကိုတောင်
 တစ်ခါတလေ သတိရမိနေ
 တတ်သေးတာပဲ။ သူမကို
 ကျွန်တော် သတိရမိမှာပါ။
 သူမကတော့ ထွက်
 သွားပါပြီ။ ဟောင်းလောင်း
 ပွင့်ထွက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့
 ရင်ဘတ်ထဲမှာ အချစ်ဆိုတဲ့
 အရာဟာ ခံခဲ့ရတယ်ထည့်ကြီး
 ကို ရှိနေသေးတယ်။ ဘာ
 ကြောင့်လဲ။ ခြေဦးတည့်ရာ
 လျှောက်လှမ်းနေတဲ့ ကျွန်
 တော်ရဲ့ခြေလှမ်းတွေက ဘယ်
 ကိုသယ်ဆောင်နေကြတာလဲ။
 ငှက်တစ်ကောင်ရဲ့လွတ်လပ်
 ပေါ့ပါးခြင်းတွေ ဘာလို့ရှိနေ
 ရတာလဲ။ မထင်မှတ်ဘဲ တေ
 လေအဘိုးကြီးတစ်ယောက်
 ကို တွေ့တော့ သူက စူးစမ်း
 သလိုနဲ့ မေးတယ်။

'ကောင်လေး စိတ်ညစ်
 နေတာလား'
 'ဘယ်လိုစိတ်ညစ်ပစ်
 လိုက်ရင် ကောင်းမလဲလို့
 စဉ်းစားနေတာ'
 ရင်ထဲရှိတာကို ကျွန်
 တော် ပြောလိုက်တော့ သူ
 ရဲ့အက်ကွဲတဲ့ အသံကြီးနဲ့
 တဟတ်ဟတ်ရယ်တယ်။
 'ဦးလေးကြီးကရော
 လမ်းဆုံလမ်းခွဲကြီးမှာ ဘာ
 ထိုင်လုပ်နေတာလဲ'
 'အချစ်ကိုစောင့်နေတာ'
 ပြီးတော့ အဝေးတစ်နေ
 ရာကို ဆွေးဆွေးငွေ့ငွေ့လှမ်း
 ကြည့်တယ်။ သူ့စကားကို
 ဆက်တယ်။
 'သူ ဘယ်လမ်းက လာ

မလဲလို့ မသိတော့တာနဲ့ ဒီမှာ
 ပဲ ထိုင်နေတော့တာ'
 ကျွန်တော့် ချစ်သူလို့
 ကျွန်တော် ထင်နေတဲ့ သူမ
 အကြောင်းကိုပြောဖြစ်တယ်။
 ခုမှပဲ တစ်ခုခုပေါ့သွားသလို
 ခံစားရတယ်။ အဘိုးကြီးက
 မှတ်ချက်ချတယ်။
 'ကောင်လေးရယ် ရင်
 ဘတ်ဟောင်းလောင်းအပွင့်ခံ
 လို့ အချစ်ကို လွှင့်ပစ်ရသတဲ့
 လား'

'ဟုတ်ပါတယ်။ အချစ်
 ကို ဆွဲထုတ်လွှင့်ပစ်လိုက်
 တာ တကယ်ကို မလိုအပ်
 တော့တဲ့ အတုအယောင်ကြီး
 ဗိုပါ။ အချစ်စစ်ကို ကျွန်တော်
 တွေ့လိုက်ရပြီလေ။ တကယ်
 တော့ ဘဝတစ်ခုမှာ မလိုအပ်
 တာကို ငြင်းပယ်ရတာ ရဲရင့်
 ခြင်းတစ်မျိုးပါ'

ကျွန်တော့် စကားကို
 ကြားတော့ အဘိုးကြီးက
 စိတ်ပျက်ဟန်နဲ့ရေရွတ်တယ်။
 'ဒီနေ့တော့ ပြဿဒါး
 ပဲ'

'စတွေ့တုန်းကလည်း
 ပြဿဒါးပါပဲ'

'ဒါဆိုရင် ဗေဒင်ဆရာ
 ကြီး ဟောလိုက်တဲ့ နေ့က
 ရက်ရာစာ ဖြစ်လိမ့်မယ်'

သူ့စကားကို ကြားတော့
 ကျွန်တော် ဟက်ဟက်ပက်
 ပက် ရယ်ပစ်လိုက်တယ်။
 အလို ငါတောင် မရယ်ဖြစ်ခဲ့
 တာ တော်တော်ကြာခဲ့ပြီပဲ။

'ဦးလေးကြီး အချစ်ကို
 စောင့်ဦးလေ။ ကျွန်တော်က
 တော့ အချစ်ကို ရှာနေတဲ့သူ
 တွေကို လိုက်ရှာလိုက်ဦးမယ်။
 လိုရမည်ရဗေဒင်ဆရာကြီး
 ပေါင်းဖို့ ကောက်ညှင်းတစ်ပြည်
 လောက်တော့ ဆောင်သွားရ

ဦးမှာပေါ့'
 'အေးကွယ် အေးကွယ်
 Lady Firstဆိုတဲ့သူတွေ တွေ
 ခဲ့ရင် မင်းဆီကို လွှတ်လိုက်
 ပါ့မယ်။ နာခေါင်းဆွဲညစ်
 ကြည့်ချင်တယ် ဆိုလို့ပါ'
 အဘိုးကြီးကတော့ လာ
 ရာလမ်းတွေ မျှော်ငေးကြည့်
 စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေရဲ့။

□
 ၇။

အချစ်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်
 အောက်မှာ ဘယ်လိုအဘိဓာန်
 မျိုးကို ဖွင့်ဆိုရမလဲ။ အချစ်
 ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ
 ဘယ်လိုမှတ်စုမျိုးကို ရေးသား
 ရမလဲ။ စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်း
 တရားဆိုတာ လိုက်ရှာနေစရာ
 မလိုအောင် နီးကပ်လွန်းခဲ့ပါ
 တယ်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ
 လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ရဲ့
 နှလုံးသားကို သေသေချာချာ
 ဂရုတစိုက်ကြည့် ဖြစ်ခဲ့ရင်
 ပေါ့။ အလှတရားပေါ်မှာ
 အချစ်တည်တာလား၊ အချစ်
 ပေါ်မှာသာ အလှတရားက
 တည်တာလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
 လေ ဖန်းပွင့်တစ်ပွင့်က ကျွန်
 တော့်အဘိဓာန်ထဲမှာ အချစ်ဆို
 တဲ့စာလုံးကို လှလှပပ ရေးခဲ့
 သွားဖူးတယ်။ ခင်ဗျားတို့က
 တော့ အံ့ဩစရာတစ်ခုလို့
 ထင်မြင်နေပါလိမ့် မယ်။
 ဟောင်းလောင်းပွင့်ထွက်နေ
 တဲ့ ကျွန်တော်ရင်ဘတ်ကို ငဲ့
 ကြည့်ပြီး မြတ်မြတ်နိုးနိုး
 ပြောပစ်လိုက်တယ်။

'မင်းကို ချစ်တယ်'
 အိမ်ပြန်ရောက်ရင်
 တော့ အချစ်ဆိုတဲ့စာမျက်နှာ
 အောက်မှာ ကိုယ့်နာမည်ကို
 သေသေချာချာ ရေးမှတ်ထား
 ရဦးမယ်။

လင်းလွန်းခင်စာပေ

၁၈၀၀ ကျပ်

၂၅၀၀ ကျပ်

၁၂၀၀ ကျပ်

၂၅၀၀ ကျပ်

၂၀၀၀ ကျပ်

၂၅၀၀ ကျပ်

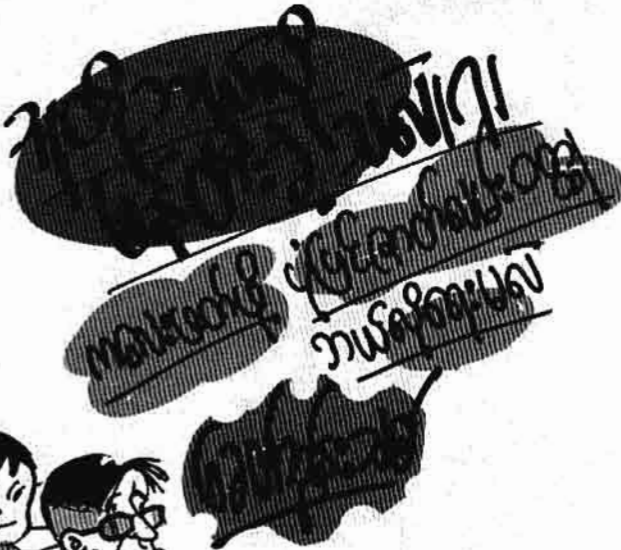
ဖြန့်ချိရေး - လင်းလွန်းခင်စာပေ

ဒိပ်ကန်ပန်းခြံဈေး၊ တိုက် (D)၊ ပထမထပ် (လယ်)၊ လိပ်ကန်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း-၀၉ ၂၂၀ ၁၇၃၀၊ ၀၉ ၄၂၁ ၇၁၉၇၁၂

ကလေးတို့ ဖတ်ဖို့အတွက် ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းတို့ကို ရေးမယ့်စာရေးသူမှာ ပုံပြင်
ဇာတ်လမ်းလေးတွေကို ရေးဖို့အတွက် အစပျိုးရမယ့် စိတ်ကူးကလေး ရှိဖို့လိုပါတယ်။
ကလေးပုံပြင်တို့ကို ဖန်တီးရေးဖွဲ့ချင်သူများအနေနဲ့ ဒီအစပျိုးရမယ့် စိတ်ကူးလေးတွေ
ကို ရဖို့အတွက် ဘယ်လိုမွေးယူရမလဲ၊
ဘယ်လိုဖန်တီးယူရမလဲဆိုတဲ့ အကြောင်း
ကို သိဖို့လိုပါတယ်။

စာရေးချင်သူတစ်ဦးအနေနဲ့ စာ
တစ်ပုဒ်ရေးဖို့အတွက် အတွေးစိတ်ကူး
ကို ဘယ်လိုရသလဲ (ဘယ်လိုရှာရမလဲ)
ဆိုတာရယ်၊ ရတဲ့ အတွေးစိတ်ကူးကို
ဘယ်လို ရေးဖွဲ့ရမလဲဆိုတာကို သေသေ
ချာချာ သိဖို့လိုပါတယ်။ စာရေးဖို့
အတွက် စာရေးချင်လောက်အောင်
ရင်ထဲမှာ သန္ဓေတည်မယ့် အတွေးစိတ်
ကူး တစ်စဟာ စာရေးသူအတွက်တော့
ဖြင့် အင်မတန်မှ အရေးကြီးတဲ့ သစ်စေ
လေး တစ်စေလိုပါပဲ။

အပင်ပေါက်မယ့် သစ်စေလေး

စာရေးသူတိုင်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ အပင်
ပေါက်နိုင်မယ့် သစ်စေလေးတွေကိုယ်စီ
ရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တချို့သစ်စေ
လေးတွေဟာ စိုက်ပျိုးမခံရတာမို့လို့
အပင်အဖြစ် ပေါက်မလာကြပါဘူး။
ရင်ထဲက သစ်စေလေးတစ်စေ အပင်
ပေါက်လာဖို့အတွက် စာရေးသူရဲ့ နှလုံး
သားဟာ အပင်ပေါက်နိုင်လောက်တဲ့
အထိ မြေဆီမြေသားကောင်းဖို့ လိုပါ
တယ်။ ခံစားနိုင်လွန်းတဲ့ နှလုံးသား၊
နှလုံးညှဲတဲ့ နှလုံးသား၊ ကိုယ်ချင်းစာတတ်၊
မြင်တတ် ကြည့်တတ်တဲ့ နှလုံးသားဖြစ်
ဖို့လိုပါတယ်။

အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ခံစား
ရတာချင်းအတူတူ၊ မြင်ကြတာချင်း
အတူတူတောင်မှ ကြည့်ရှုခံစားသူရဲ့

ခံစားမှုရေချိန်ကိုလိုက်ပြီးတော့ အနုပညာဖန်တီးမှုဟာ ကွဲပြားရပါတယ်။

အကြောင်းအရာ ဘယ်လိုရှာမလဲ

ကလေးစာပေ ရေးဖွဲ့မယ့်သူဟာ ကလေးတွေနဲ့ အတူတူနေရမယ်။ ကလေးတွေရဲ့
အသံကို နားထောင်ရမယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ပြီးခဲ့တဲ့ ဆောင်းပါးတွေမှာတုန်းက
ကျွန်မ ရေးသားခဲ့ပြီးပါပြီ။ စာရေးမယ့်သူဟာ ကိုယ်ရေးမယ့်စာကို ဖတ်မယ့်ကလေး
အသက်အရွယ်တန်းကို တစ်ခါတည်းနဲ့ ချိန်တွယ် တွက်ဆထားဖို့ လိုတယ်ဆိုတဲ့
အကြောင်းကိုလည်း ရှေ့က ဆောင်းပါးများမှာ ကျွန်မ အသေးစိတ် ရေးသားခဲ့ပြီးပြီ
မို့လို့ ထပ်မံ မရေးသားတော့ပါဘူး။

ကလေးစာပေရေးမယ့်လူဟာ ကိုယ်ရေးမယ့် ကလေးရဲ့အသက်အရွယ်ကို ချိန်ဆ ထွက်ဆပြီးတော့ ရေးရပါမယ်။ ငါးနှစ်အောက်ကလေးတွေအတွက် ရေးမယ့် ကလေး စာအုပ်ဟာ ငါးနှစ်အထက် ကလေးတွေအတွက် ရေးမယ့်ကလေးစာအုပ်နဲ့ မတူပါဘူး။ ငါးနှစ်အောက် ကလေးတွေအတွက် ရေးမယ့်စာအုပ်မှာ ကလေးဆိုလို့ဖတ်လို့ ကောင်း မယ့် ကာရန်လေးတွေ ပါရပါမယ်။ ဥပမာ-သားသားမုန့်စား၊ မမ ကစားဆိုတာ မျိုး၊ ကြောင်လေးညောင်ညောင် ခွေးကဟောင်း၊ ခွေးလေးဝုတ်ဝုတ် ကြွက်ကရွှပ်၊ ကြွက်လေးကျိကျိ တံခါးနီငြိ ဆိုတာမျိုးပါ။ ကလေးတို့နားလည်တဲ့ သိတဲ့ စကားလုံး တွေကို ကာရန်လေးတွေနဲ့ ဆိုလို့ကောင်း၊ ဖတ်ပြလို့ကောင်းအောင် ရေးဖွဲ့ရပါမယ်။

သုံးလေး၊ ငါးနှစ်အရွယ် ကလေးတွေအတွက် ရေးတဲ့ စာရေးသူတွေထဲမှာ ကလေးတွေလည်း ကြိုက်သလို၊ အခုချိန်ထိ ရောင်းအကောင်းဆုံး စာရင်းဝင်တဲ့ စာရေးသူကတော့ Dr.Suu ပါ။ သူက သူ့ရဲ့နာမည်ကျော် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်တဲ့ The cat in the hat ကို ဥရောပကနေ အပြန်ခရီးဖြစ်တဲ့ သင်္ဘောပေါ်မှာရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ လူတွေကိုကြည့်ရင်းနဲ့ပဲ ကလေးတွေအတွက် ကာရန်တွေ ဟာ ခေါင်းထဲကို ရောက်လာတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

တစ်ခါတလေမှာ အနုပညာကို ဖန်တီးဖို့အတွက် ကျွန်မတို့ရင်ထဲကို စေ့ဆော် ရောက်ရှိလာတဲ့ အရာတွေက အံ့ဩစရာ အင်မတန်ကောင်းလှပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အနုပညာသစ်စေ့လေးတွေရဲ့ လူးလွန့်အသက်ဝင်မှုဟာ အများသူ ငါတွေ ထင်သလိုမျိုး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတဲ့ ဝန်းကျင်မျိုးမှာ မဟုတ်တတ်ကြပါ ဘူး။ ဘတ်စ်ကားကျပ်ကျပ်ကြီးပေါ်မှာပဲ အတွေးတစ်စကို ရချင်ရတတ်သလို၊ ကားလမ်းကူးနေရင်းလည်း ရချင်ရတတ်ပါတယ်။

နာမည်ကျော် ဟယ်ရီပေါတာ ဇာတ်လမ်းတွဲတွေကိုရေးတဲ့ စာရေးဆရာမ J.K Rowling ဆိုရင်ဖြင့် ဟယ်ရီပေါတာ ဇာတ်လမ်းတွဲတွေရဲ့အတွေးစ စိတ်ကူးကို လန်ဒန် ကိုပြန်တဲ့ ရထားတွဲထဲက လူထူထူ ကျပ်ကျပ်ထဲမှာ ရခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ကမ္ဘာကျော်စာအုပ်တွေ၊ ပုံပြင်တွေ၊ ဇာတ်လမ်းတွဲတွေကိုရေးတဲ့ စာရေးသူများရဲ့ စာသစ်စေ့လေးတွေကို လေ့လာကြည့်မယ်ဆိုရင်ဖြင့် ဒီစာသစ်စေ့လေးတွေဟာ သူတို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့အတွေ့အကြုံတွေ၊ ရင်ထဲမှာ ခံစားခဲ့ရတဲ့ခံစားချက်တွေ၊ နာကျင်မှုတွေ၊ မျှော်သိပ်မှုတွေ၊ ပျော်ရွှင်မှုတွေ၊ မခံချင်မှုတွေ၊ သောကတွေ၊ အလိုဆန္ဒတွေ ဒါတွေ အားလုံး ပေါင်းစည်းပြီးတော့မှသာ ထွက်ပေါ်လာတာကို တွေ့ကြရမှာပါ။

ကလေးစာပေ ရေးရေး၊ လူကြီးစာပေ ရေးရေး စာရေးသူဟာ သူ့နှလုံးသားရဲ့ ပဲ့တင်သံကို မသိချင်ယောင်ဆောင်လို့ မရပါဘူး။ နှလုံးသားရဲ့ ပဲ့တင်သံ မပါဘဲနဲ့ ရေးတဲ့စာဟာ ဝိညာဉ်ဓာတ်၊ အသက်ဓာတ်မဲ့တဲ့ သံပတ်ပေးထားတဲ့ ကော်ပတ်ရပ်နဲ့ တူပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ စာရေးဖို့အတွက် အတွေးစကို လိုချင်တဲ့ စာရေးသူများ ဟာ နှလုံးသားရဲ့ ပဲ့တင်သံကို ခံစားမှုနဲ့ နားစွင့်တတ်ဖို့ လိုပါတယ်။

စာရေးဖို့အတွက် ကုန်ကြမ်းရှာတယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ ကျွန်မတို့စာပေလောက ဝန်းကျင်မှာ တော်တော်လေးကိုပဲ အသုံးများတဲ့ စကားလုံးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကုန်ကြမ်း ဆိုတာက တကယ်တော့ စာရေးရမယ့် အကြောင်းအရာပါ။ ဒီအကြောင်းအရာကို စာရေးသူဟာ လိုက်ရှာတယ်ပေါ့။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် စာရေးသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ဖြင့် စာရေးဖို့အတွက် ကုန်ကြမ်းကို စာရေးသူဟာ လိုက်ရှာစရာ မလိုဘူးလို့ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝထဲမှာ တွေ့ကြုံနေရတဲ့ အရာတွေ အားလုံးဟာ ကျွန်မတို့အတွက် ရေးစရာအကြောင်းတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ နေ့စဉ်ဘဝထဲက အကြောင်းအရာမှန်သမျှ အားလုံးကို ကျွန်မတို့ဟာ စာဖြစ်ရင် ပြီးရောဆိုပြီးတော့ ကိုယ်စာရေးတတ်တိုင်း မြင်သမျှတွေ့သမျှ အားလုံးကို ချရေးလို့ မရပါဘူး။ စာရေး ချင်လောက်အောင် စာရေးသူရဲ့ ရင်ထဲကို ထိထိရှုရှု ဝင်လာတဲ့၊ တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့

ဝင်လာတဲ့ အကြောင်းအရာဖြစ်မှသာ စာပေအနုပညာအဖြစ် ဖန်တီးလို့ ရတာ ပါ။ စာရေးသူရဲ့ နှလုံးသားကို ကျဉ်းခနဲ နေအောင် ခိုက်သွားတဲ့ အဖြစ်ပျက်မှ သာ စာပေအဖြစ်ဖန်တီးလို့ ရတာပါ။ ရသစာပေရေးသူရဲ့ နှလုံးသားကို ရသ ကိုးပါးထဲက တစ်ပါးပါးဟာ သည်းခြေ ခိုက်လောက်သည်အထိ ခံစားစေပြီးဆို ရင်တော့ဖြင့် ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ စာရေး သူအတွက် ရသကို ဖန်တီးလို့ ရပါပြီ။

ဒီသည်းခြေခိုက်လောက်တဲ့ အဖြစ် ဟာ လက်ငင်း ပူပူနွေးနွေး ကြုံရတာ မျိုး ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ငယ် ဘဝမှာ ကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်လည်း ဖြစ်နိုင် သလို၊ ကိုယ်နဲ့ အနီးစပ်ဆုံး လူတစ် ယောက်ယောက်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအဖြစ်ဟာ ကြောက်စရာဆို လည်း ကြောက်စရာအဖြစ်၊ စက်ဆုပ် စရာဆိုလည်း စက်ဆုပ်စရာအဖြစ်၊ နာကျင်စရာဆိုလည်း နာကျင်စရာ အဖြစ်၊ ချစ်စရာဆိုရင်လည်း ချစ်စရာ အဖြစ် ရင်ထဲမှာ ထိထိခိုက်ခိုက်ကြီး ခံစားခဲ့ရတာမို့လို့ ရသဖန်တီးသူဟာ ရသစာအဖြစ် ဖန်တီးချင်လာတော့တာ ပါပဲ။

ကလေးပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်းဝတ္ထုကို ဖန်တီးသူဟာလည်း လူကြီးပုံပြင်ဝတ္ထု ကို ဖန်တီးသူများလိုပါပဲ။ ကလေးပုံပြင် ဇာတ်လမ်းတွေကို ဖန်တီးတဲ့အချိန်မှာ သူတို့ အတိတ်တုန်းက ကြုံခဲ့ရတဲ့ လူ တွေ၊ အဖြစ်အပျက်တွေ၊ ခံစားချက်တွေ၊ ကလေးဘဝက မျှော်လင့်မှုတွေကို ကျော်လွှားချန်ပစ်ခဲ့လို့ မရပါဘူး။ ၂၀၁၄ ခုနှစ်မှာ အကောင်းဆုံး ကလေးဇာတ် လမ်း စာပေဆုရခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာမ Kate Diccamillo ဆိုရင် သူ့ရဲ့စာအုပ် ဖြစ်တဲ့ Because of Winn-Dixie ကို ရေးတဲ့အချိန်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း မြို့ပြရဲ့ တိုက်ခန်းထဲမှာ အထီးကျန် ဆန်ဆန်နေရတဲ့အချိန်မှာ ရေးဖြစ်တယ် လို့ ဆိုပါတယ်။ တိုက်ခန်းလေးထဲမှာ မို့လို့ ခွေးမွေးလို့လည်း မရတဲ့အချိန်မှာ

ငယ်ငယ်တုန်းက မွေးခဲ့ဖူးတဲ့ ခွေးလေးအကြောင်းရယ်၊ သူငယ်ငယ်မှာ နေခဲ့ဖူးတဲ့ တောမြို့လေးရယ်ကို လွမ်းတဲ့ လွမ်းစိတ်က သူ့စိတ်နှလုံးသားကို လှုပ်နှိုးခဲ့တာပါပဲ။ ဒါနဲ့ သူဟာ အဓိကဇာတ်ကောင်အဖြစ် ခွေးကလေး Winn-Dixie ကို မွေးဖွားလိုက် ပါတော့တယ်။

ကလေးစာပေကို ဖန်တီးရေးသားသူလည်းဖြစ်၊ ကလေးစာပေ ရေးနည်း ဆောင်းပါးများကို ရေးသားသူလည်းဖြစ်တဲ့ Robyn Opie Parnell ကတော့ သူရေးတဲ့ ကလေးဇာတ်လမ်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ Black Baryon ကိုရေးဖို့ ဇာတ်လမ်း (Idea) ကို ဘယ်လိုရှာခဲ့တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို အခုလိုပြောပါတယ်။ 'Black Baryon ကို ရေးမယ့်အချိန်မှာ သူဟာ ဆယ်နှစ်ကနေ ဆယ်သုံးနှစ်၊ ဆယ်လေးနှစ်အရွယ် ယောက်ျား လေးတွေ ဖတ်ဖို့အတွက် ရည်ရွယ်ပြီးတော့ ရေးမယ်လို့ စဉ်းစားမိပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူက ယောက်ျားလေးတွေ ကြိုက်တဲ့အရာတွေဟာ ဘာတွေလဲ၊ ဘယ်လိုအရာမျိုးတွေ ကို ဒီအရွယ် ယောက်ျားလေးတွေ စိတ်ဝင်စားလဲ၊ ကြိုက်လဲဆိုတာကို သိဖို့အတွက်

ကလေးတို့ဟာ
ဘာလေးကိုပဲဖြစ်ဖြစ်
သိချင်ကြတယ် စပ်စုစုစမ်းချင်
ကြတယ် အဲဒါ ဘာကြီးလဲ
ဒါ ဘာကြီးလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို
လူကြီးတွေ
နားပြီးလောက်တဲ့အထိ
မေးမြန်းတတ်ကြပါတယ်
ကလေးစာပေကို
ဖန်တီးရေးဖွဲ့မယ့်
စာရေးသူဟာ ကလေးတွေလိုပဲ
အရာရာတိုင်းကို သိချင်
စပ်စုစုစမ်းချင်စိတ်နဲ့
ကြည့်ဖို့ရှုဖို့ လိုပါတယ်

စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ သူက စာရင်းအရင် ချရေးပါတယ်။ အားကစား၊ ယာဉ်၊ ခိုင် နီဆော၊ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်၊ ပိုးကောင် မွှားကောင် စသဖြင့်ပေါ့။ အားကစား ဆိုလည်းအားကစားအောက်မှာ ယောက်ျား လေးတွေ စိတ်ဝင်စားတဲ့ အားကစားတွေ ပေါ့။ အဲလို ချရေးပါတယ်။ အဲဒီလို အားလုံးချရေးပြီးတဲ့ အချိန်မှာတော့ စာရေးသူ (သူ) ကိုယ်တိုင် ရေးဖို့အတွက် ကိုယ်တိုင်စိတ်ဝင်စားတဲ့ အကြောင်းအရာ က ဘယ်အကြောင်းအရာပါလိမ့်လို့ သူ ကိုယ်သူ ပြန်မေးပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ တော့ သူ(စာရေးသူ) စိတ်အဝင်စားဆုံး အကြောင်းအရာဟာ ပိုးကောင်မွှားကောင် တွေအကြောင်း ဖြစ်နေတာကို သွားတွေ ရပါတော့တယ်။ ပိုးကောင် မွှားကောင် တွေအကြောင်းရေးမယ်ဆိုတော့ ကလေး

တွေ ကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်စားတဲ့ ပိုးကောင်မွှားကောင်အကြောင်း ဖြစ်ဖို့လိုပါတယ်။ ဒါနဲ့ စာရင်းချရေးထားတဲ့ ပိုးကောင် မွှားကောင်တွေထဲက စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်း လောက်တဲ့ အကောင်တွေကို ဖယ်ပစ်ရပါတယ်။ စာရေးသူဟာ သူရေးဖို့ ဇာတ်လမ်းနဲ့ ရေးဖို့အကြောင်းအရာကို လပေါင်းများစွာကြာအောင် စိတ်ထဲမှာမွေးပြီးတဲ့နောက်မှာ တော့ ပိုးဟပ်လေးတစ်ကောင်နဲ့အတူတူ ပညာဖြင့်မယ့် ကောင်ကလေးအကြောင်းကို ရေးဖို့ အကြံရသွားတော့တာပါပဲ။ ပိုးဟပ်လေးနဲ့အတူတူ ပညာဖြင့်မယ့် ကောင်လေး ဂျိတ်(Jake) ကို ရင်ထဲမှာ မွေးပြီးတဲ့အချိန်မှာ Jake ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား၊ မိသားစုအခြေ အနေ၊ ကျောင်း၊ ကြိုးပြင်းရမယ့် ဝန်းကျင်စတာတွေကို ဆက်စဉ်းစားရပါတယ်။ အဲဒီမှာ Jake အဖေ၊ အမေ၊ သူငယ်ချင်း စသဖြင့် ဂျိတ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ နောက်ထပ် ဇာတ်ကောင်တွေကို ထပ်မွေးရတော့တာပဲ။ စာရေးသူဟာ သူ့ရဲ့ဇာတ်ကွက်ကို၊ ဇာတ် ကောင်တွေအကြောင်းကို စဉ်းစားပြီးတော့မှ ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ နောက်ကနေ ဇာတ် ကွက်၊ ဇာတ်လမ်းကို ပုံဖော်ပါတယ်။ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်ကို အရင်ရေးပြီးတော့မှ ဇာတ်ကောင်တွေကို ဇာတ်လမ်းထဲ ရိုက်ထည့်လိုက်တာမျိုး မလုပ်ပါဘူး။

တစ်ခါတလေမှာလည်း စာရေးသူဟာ စာရေးဖို့အတွက် စိတ်ကူးလေးတွေကို

ကိုယ်ဖတ်နေတဲ့ စာအုပ်တွေထဲကလည်း ရုတ်တရက် ရတတ်ပါသေးတယ်။ စာရေးသူ Robyn Opie Parnell ဟာ သူ ရဲ့ The Pony Game စာအုပ်ကို ရေး ဖို့အတွက် အတွေးစလေးကိုတော့ မြင်းတွေရဲ့အကြောင်း ရေးထားတဲ့ မြင်း စာအုပ်ကို ဖတ်နေရင်းကနေ ရခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ The Pony Game ကို သူ ရေးတဲ့အချိန်မှာ အင်မတန်မှ သဘော ကောင်းပြီးတော့ ခင်စရာ၊ ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ မြင်းချစ်သူ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးကလည်း သူ့ကို ကူညီပေးခဲ့ တယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဟိုးငယ်ငယ် ကလေးဘဝတုန်းကလည်း စာရေးသူရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းမလေးက မြင်း အင်မတန်ချစ်တဲ့ မြင်းရူးမလေးပါ။ စာရေးသူ ကိုယ်တိုင်ကတော့ ခွေးချစ်သူ ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ စာရေးသူဟာ ငယ်ငယ် တုန်းက သူ့ခွေးကို မြင်းလိုလုပ်ပြီးတော့ မြင်းစီးတမ်း ကစားခဲ့ဖူးတာကို သတိရ၊ အမှတ်ရမိတယ်။ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ စွဲထင် ကျန်ရစ်နေတဲ့ အင်မတန်မှ ပျော် စရာကောင်းတဲ့ ကလေးဘဝက အတွေ့ အကြုံဟာ The Pony Game ကို ရေး ခြယ်ဖို့အတွက် အကောင်းဆုံး သစ်စေ့ လေးပါပဲ။

ငယ်ငယ်က ကြောက်ခဲ့ဖူးတဲ့၊ ရွံ ခဲ့ဖူးတဲ့၊ တွေးပြီးတော့ တထိတ်ထိတ်နဲ့ ကြောက်လန့်ခဲ့ရတဲ့ အကြောက်တရား တွေဟာလည်း စာရေးသူအတွက် စာ ရေးဖို့ အတွေးစလေး ဖြစ်တတ်ပါ တယ်။ ဒီအကြောက်တရားဟာ စာရေး ချင်တဲ့ စာရေးသူအတွက် ရသစာပေ အပင်ပေါက်နိုင်မယ့် သစ်စေ့လေးတစ် စေ့ ဖြစ်နေတတ်ပြန်ပါတယ်။ စာရေးသူ Robyn Opie Parnell ဟာ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ နောက်ဆုံးပွဲ ကြည့်ပြီးသွားတဲ့ အချိန် မှာ ရုပ်ရှင်ရုံထဲက အိမ်သာကို သွားဖို့ ကြောက်ပါတယ်။ ရုပ်ရှင် နောက်ဆုံးပွဲ ဖြစ်တာမို့လို့ ဆိုင်တွေလည်း အကုန် ပိတ်ကုန်ပြီ။ လမ်းတွေမှာလည်း လူတွေ ရှင်းကုန်ပြီ။ ဒီအချိန်မှာ သူ အိမ်သာ သွားရင် ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ လူတွေ မရှိတော့

တာမို့လို့၊ သူ အိမ်သာထဲမှာ ရှိနေမှန်း
မသိဘဲနဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံတံခါးကြီး ပိတ်သွား
မှာကို သူ အင်မတန် ကြောက်ပါသတဲ့။
ကြီးပြင်းလာတဲ့အချိန်မှာ ဒီအတွေးဟာ
ရယ်စရာကောင်းတဲ့ အတွေးမှန်း၊
ကြောက်စရာမဟုတ်မှန်း သိနေပေမဲ့
လည်း နောက်ဆုံး ရုပ်ရှင်ပွဲတွေကို
ကြည့်ပြီးတဲ့ အချိန်တိုင်းလိုလိုမှာ သူ
အိမ်သာသွားဖို့ ကြောက်တုန်းပဲ ရှိနေ
သေးတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီအကြောက်
တရားဟာ Backstage and Betral ဆို
တဲ့ဝတ္ထုကို ဖန်တီးဖြစ်စေခဲ့တဲ့အကြောင်း
ပါ။

ငယ်ငယ်မှာ ဝတ်ခဲ့တဲ့၊ လုပ်ခဲ့တဲ့၊
နှစ်သက်ခဲ့တဲ့ အရာများဟာလည်း
ကလေးစာပေကို ရေးဖွဲ့တဲ့ စာရေးသူများ
အတွက် စာရေးတဲ့အချိန်မှာ အထောက်
အပံ့ ဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်။ ကမ္ဘာကျော်
ကလေးစာအုပ်ဖြစ်တဲ့ Corduroy စာအုပ်
ရေးသူ Don Freeman က ကော်ဂျူရှိုင်း
ကတ္တီပါစလေးကို ဝတ်ထားသူ ဝက်ဝံ
လေး ကော်ဂျူရှိုင်းရဲ့ ကာရိုက်တာဟာ
သူပါပဲလို့ ဆိုပါတယ်။ သူငယ်ငယ်တုန်း
က ကော်ဂျူရှိုင်း ကတ္တီပါ ဘောင်းဘီ
လေးတွေကိုပဲ အမြဲဝတ်တာမို့လို့ သူ
မေဖေက သူ့ကို ကော်ဂျူရှိုင်းလို့ ခေါ်
ပါတယ်တဲ့။ စာရေးတဲ့အချိန်မှာ ဝက်ဝံ
လေးကို အမည်ပေးဖို့ စဉ်းစားတော့
ဝက်ဝံလေးရဲ့နာမည်ကို သူက ကော်ဂျူ
ရှိုင်း လို့ပေးလိုက်တာပါပဲ။ Don
Freeman ဟာ ငယ်ငယ်က စူပါမား
ကက်ကြီးတွေကို သွားတိုင်း ညဘက်
လူတွေအိပ်နေတဲ့အချိန်မှာ စူပါမား
ကက်ကြီးရဲ့ တံခါးတွေလည်း ပိတ်ထား
ကြမှာပဲ။ ဒီလိုတံခါးတွေ ပိတ်၊ အားလုံး
တိတ်နေတဲ့အချိန်မှာ စူပါမားကက်ကြီး
ထဲမှာရှိနေတဲ့ အရုပ်တွေ ဘာတွေ လုပ်
နေကြပါလိမ့်လို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးပါ
တယ်။ ဒီစိတ်ကူးယဉ်တဲ့ အတွေးစဟာ
ကြီးပြင်းလာတဲ့အချိန်မှာ ကလေးတွေ
ဖတ်ဖို့အတွက် ဝက်ဝံလေး ကော်ဂျူရှိုင်း
ရဲ့ စွန့်စားခန်းဖြစ်လာတော့တာပါပဲ။
တစ်ခါတလေမှာ ကျွန်မတို့ရဲ့

ကလေးဘဝတုန်းက ကလေးပိတ် တွေးချင်ရာကို စိတ်ကူးယဉ်ပြီးတော့ တွေးခဲ့တဲ့
အတွေးစလေးများဟာ ကလေးပုံပြင် ဇာတ်လမ်းတွေအတွက် သိပ်ကောင်းတဲ့အတွေး
စလေးတွေလည်း ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ နို့က ဘာကြောင့် အဖြူရောင်ပဲ ဖြစ်နေရ
တာလဲ၊ ပျင်းစရာကောင်းလိုက်တာ။ နို့စိမ်းလေးဆိုရင် ဘယ်လောက် မိုက်မလဲ။
အစိမ်းရောင်နီလေးလေလို့ ငယ်ငယ်မှာ တွေးမိတဲ့ အတွေးစလေးကနေ လူစိမ်း(Green
Men) ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင် ဖြစ်လာတော့တာပါပဲ။

ကလေးတစ်ယောက်လို စူးစမ်းစပ်စုပါ

ကလေးစာပေကို ဖန်တီးရေးဖွဲ့ချင်သူဟာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ကလေးနဲ့တူဖို့
လိုပါတယ်။ ကလေးတို့ဟာ ဘာလေးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သိချင်ကြတယ်။ စပ်စုစူးစမ်းချင်
ကြတယ်။ အဲဒါ ဘာကြီးလဲ၊ ဒါ ဘာကြီးလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို လူကြီးတွေ နားငြီး
လောက်တဲ့အထိ မေးမြန်းတတ်ကြပါတယ်။ ကလေးစာပေကို ဖန်တီးရေးဖွဲ့မယ့်
စာရေးသူဟာ ကလေးတွေလိုပဲ အရာရာတိုင်းကို သိချင်၊ စပ်စုစူးစမ်းချင်စိတ်နဲ့
ကြည့်ဖို့ရှုဖို့ လိုပါတယ်။

အတွေးစိတ်ကူးစ(Idea) ကနေ ကိုယ်ရေးမယ့်ဇာတ်ကောင်ကို မွေးဖွားလိုက်ပါ
ပြီ။ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ကို အရင်မချင်မှ ကိုယ်ရေးမယ့် ဇာတ်ကောင်(ကာရိုက်
တာကို) အသက်ဝင်အောင်၊ ဖွံ့ထွားကြီးပြင်းအောင်လို့ စာရေးသူဟာ အရင်မွေးရပါ
မယ်။ ဇာတ်လမ်းထဲမှာပါမယ့် ဘယ်ဇာတ်ကောင်မှ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ပိတ်မနေရပါ
ဘူး။ ဆိုလိုချင်တာက ဇာတ်ကောင်ကို မွေးပြီးသွားတဲ့အချိန်မှာ မွေးထားတဲ့ ဇာတ်
ကောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ အရံဇာတ်ကောင်တွေ၊ သူငယ်ချင်း ဇာတ်ကောင်တွေ၊
ဗီလိန်ဇာတ်ကောင်တွေ၊ ဟာသဇာတ်ကောင်တွေ စတဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေ အားလုံးဟာ
သူတို့နောက်ခံ ဇာတ်လမ်းတိုလေးတွေ ကိုယ်စီနဲ့ ရှိကြတယ်ဆိုတာကို စာရေးသူဟာ
သိထားရပါမယ်။(ဒီအကြောင်းကို ဇာတ်ကောင်တွေအကြောင်းရေးခဲ့တဲ့ ဟိုးအရင်လ
တွေတုန်းက ဆောင်းပါးများမှာ အသေးစိတ် ရေးပြီးသားဖြစ်တာမို့လို့ အကျယ်ချဲ့
မရေးသားတော့ပါဘူး။)

ဝတ္ထုထဲက အကြောင်းအရာ

ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်း၊ ရုပ်ပြရေးဖို့အတွက် အတွေးစရပြီဆိုတော့ ရတဲ့ အတွေးစကို
ချရေးရပါတော့မယ်။ ဒီနေရာမှာ ရေးဖို့အတွက် အကြောင်းအရာကို ရွေးရပါတော့မယ်။
ကလေးစာပေကို ရေးနေတဲ့သူဟာ ကိုယ့်စာကိုဖတ်မယ့် စာဖတ်ပရိသတ်ရဲ့အသက်ကို
အမြဲတမ်း သတိပြုနေဖို့ လိုပါတယ်။ တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အောက် ကလေးများအတွက်
ဖတ်ဖို့ရေးတဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ အရက်အကြောင်း၊ ရည်းစားအကြောင်း စတာတွေကို
မရေးဖွဲ့ရပါဘူး။ ပြီးတော့ ကြမ်းတမ်းဆဲဆို ရန်ဖြစ်တဲ့ အကြောင်းတွေနဲ့ ဗန်းစကား
ရိုင်းရိုင်းတွေ၊ ကလဲစားချေတာတွေ၊ ချောက်တွန်းတာတွေ၊ ကလိမ်ကကျစ်ကျတာ
တွေ ဒါတွေကို လုံးဝထည့်မရေးရပါဘူး။

ကလေးစာပေကို ရေးဖွဲ့ ဖန်တီးမယ့် စာရေးဆရာဟာ ကလေးတို့နဲ့ ဆက်နွှယ်တဲ့
အကြောင်းကိုပဲ ရေးဖွဲ့ဖို့ စဉ်းစားရပါမယ်။ ကလေးနဲ့ဆက်နွှယ်တဲ့အကြောင်းဆိုတော့
ဘာတွေဖြစ်မလဲဆိုတာကို စဉ်းစားကြည့်ရအောင်ပါ။

ကြောင်လေး ပျောက်သွားတဲ့အကြောင်း၊ ခွေးလေးပျောက်သွားတဲ့အကြောင်း၊
ပိုးဟပ်နဲ့လူ ပညာပြိုင်တမ်းတို့ စသဖြင့် ရေးလို့ရပါတယ်။ စာရေးသူဟာ စာရေးဖို့
အတွက် ရထားတဲ့ အတွေးတစ်စကို ကလေးတို့သာဘာဝနဲ့ ကိုက်ညီအောင်လို့ ဘယ်လို
ဖန်တီးရေးဖွဲ့ရမလဲဆိုတဲ့အကြောင်းကို နောက်တစ်လမှပဲ တင်ပြဆွေးနွေးသွားပါမယ်။

■ ခေတ်ဘုန်းသစ်

Ref: How to write Kid's story by Robyn Opie Parnell. Biography of Dr
Suu. Interview with Don Freeman. Writing Idea for Children Stories.

www.burmeseclassic.com

ဒဂုန်တာရာ

တိမ်ခိုးမျှင် အကွက်ဆင်

အမှတ် ၃၀၉၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၁၅

ရွှေဝတ္ထုများကို ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း

စာရေးဆရာ ဒဂုန်တာရာ ရေးသားပြီး ၁၉၅၅ ခုနှစ်၊
ရွှေဝတ္ထုစင်းတွင် ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည့်
‘တိမ်ခိုးမျှင် အကွက်ဆင်’ ဝတ္ထုကို
ပြန်လည်ဖော်ပြပါသည်။

ဦးသက်စိမ်းသည် ရပ်တော့ ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့်
လက်ပြကာ တားလိုက်လေ၏။

တစ်ခန်းလုံး ကျောက်လိုက်အလယ်၌ ရောက်နေသကဲ့သို့
ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွား၏။ စောစောက နံရံနှင့် မျက်နှာ
ကြက်တို့၌ အပြန်အလှန် ရိုက်ခတ်ညစ်သော ပုံတင်သံသည်
တစ်မဟုတ်ချင်း လွင့်ပြယ်ပျောက်မြုပ်သွားလျက် စန္ဒရား
ခလုတ်များ၏ ဘယ်ဘက်၌ မိုးသီးမိုးပေါက်များ ကြိသွန်းကျ
မျော ဒလဟောချလိုက်ရာမှ ညာဘက်သံများဆီသို့ စဉ်လွင့်
ဖွဲ့ဖွဲ့၌ ဝန်းခနဲ ရပ်သွား၏။ တို့မည်ဟု မြှောက်ချီလိုက်သော
လက်သန်းမှာ ကွေးတုံ့လျက် တန်းလန်း။

သုံးချောင်းထောက် စန္ဒရားကြီး၏ အဖုံးပေါ်၌ လက်
ထောက်ကာ ရပ်နေသော ဦးသက်စိမ်းသည် စန္ဒရားခုံ၌ ထိုင်
တီးနေသော မိန်းမပျိုအား မကြည့်ဘဲ တစ်ဖက်ပြတင်းပေါက်
မှ လှမ်းကျော် မြင်ရသော တိမ်ပြာတစ်လိပ် ဖြူဖြူတိတ်စကို
ငေးကာ ‘တော်ပါပြီ သူငယ်မ’ ဟု ဆိုလိုက်သည်။

သူ၏ မျက်နှာမှာ အလိုမကျသောအသွင် ပေါ်နေသည်။
သူ၏ နှုတ်ခမ်းမှာ စေ့ထားသည်။ နှာခေါင်းနှင့် ပါးပြင်ကြား
ထဲ၌ ပေါ်နေသော ချိုင့်ဝှမ်းတောင်ကြားအရာမှာ ပို၍ ထင်ရှား
လာ၏။

မိန်းမပျိုသည် မျက်ရည်များ ရွဲကျလာ၍ ကာပျာကယာ
လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် တို့သုတ်ကာ ခေါင်းငုံ့ပြီး အပြင်သို့ ထွက်
သွားလေသည်။

တစ်ခန်းလုံးကား ငြိမ်သက်၍နေသည်။

ခင်စောနိုင်၏ ရင်မှာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လျက်။ ခြေဖျား
များပင် အေးလာ၏။ သူ့ရှေ့တွင်ပင် မိန်းမပျိုသုံးဦးမှာ အဆုံး
ပင် မတီးရဘဲ အပယ်ခံရသည်ကို တွေ့နေရသည်။ ဦးသက်
စိမ်းမှာ နာမည်ကျော်ကြားသလောက် ဇီဇာကြောင်သူပါ
တကား။ မျက်ရည်သုတ်၍ ပြန်သွားရသော မိန်းကလေးမှာ
ဆေးသိပ္ပံမှ စန္ဒရားအတီးကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ‘ပဂ္ဂီတင်’
ဆိုလျှင် ကျောင်းသားတိုင်း သိကြသည်။ စန္ဒရားကောင်း
သလောက် လူလည်း စွဲမက်စရာကောင်းအောင် ချောသည်။

ခင်စောနိုင်မှာ ထကာပြန်သွားချင်တော့သည်။ လာမိ
တာ မှားပြီဟု ထွက်ကာ လိုက်ဖို့လေသည်။ ဦးသက်စိမ်းမှာ
နာမည်ကျော် စန္ဒရားဆရာကြီး၊ သီချင်းရေးဆရာကြီး ဖြစ်
သည်။ သူ တင်မည့် ‘စာဆိုတော်’ ပြဇာတ်အတွက် စန္ဒရား
တီးတတ်သော မိန်းကလေး ရွေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ခင်စောနိုင်မှာ စောစောက စိတ်ပါ၍သာ လာရောက်
အရွေးခံခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်
အားလျော့နေ၏။ ပြန်ရလျှင် ထပြန်သွားချင်၏။

ဦးသက်စိမ်းမှာ စိတ်ပျက်သည့်အမှုအရာဖြင့် စန္ဒရား၏
သီချင်းတင်သော ပန်းခက်များကို ကိုင်ပွတ်ကာ ငေးနေလေ
သည်။

အပြင်ဘက်တွင်ကား စိမ်းစိမ်းအေးအေး သစ်ပင်အုပ်များ
ဝေဆိုင်းလျက် ရှိသည်။ စံကားပင်အကိုင်းတို့မှာ သူ၏ ကွေး
ငိုက်သောလက်တံဖြင့် ပြတင်းပေါက်ဝကို မိုးဆောင်းပေး
ထားသည်။ ပန်းရောင်၊ နုနင်းရောင်အပွင့်များမှာ သီးဖူးပြတ်
ဆိုင်လျက် ရှိသည်။ ခြံစည်းရိုးတွင် ဝါးပင်များ ညပ်သိပ်နေ၏။
ဦးသက်စိမ်းသည် ဝါးပင်အရွက်ချင်း ထိပ္ပတ်သော အသံကို
များစွာ နှစ်သက်ချစ်ခင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏ခြံကို ဝါးပင်
များဖြင့် ပတ်ရံထား၏။ လသာသောည၌ ငွေလရောင်နှင့်
ဝါးပင်အချင်းချင်း ပွတ်ထိတိုးခိုက်သော အသံသည် သူ၏
စိတ်ကူးကို လာ၍ ရိုက်ခတ်၏။

ကျုပ် ဝါးပင်က အသံကို စန္ဒရားခလုတ်ပေါ်မှာ ရောက်
လာအောင် ကူးယူနေတယ်ဟု သန်းခေါင်ကျော်ညယ်ကို
စန္ဒရားသံဖြင့် ညံစီအောင် လုပ်နေတာလားဟု ခြံနီးချင်း
တစ်ယောက်က ပြောသည်ကို ဦးသက်စိမ်းက ပြန်ပြော၏။

ထို့နောက် သူ၏ 'လရောင်ကျွေမှာ တိုးဝှေ့ ဝါးရွက်သံ'
သီချင်း ထွက်ပေါ်လာဖူးသည်။

ဦးသက်စိမ်းသည် သူ၏ပြဇာတ်များ ရုံတင်မှသော်
လည်းကောင်း၊ တူရိယာပွဲတစ်ပွဲသို့ သွားရောက် တီးမှသော်
လည်းကောင်း လူသူများနှင့် တွေ့ဆုံ၏။ အခြားအချိန်များ၌
သူ၏ ခြံထဲတွင်သာ နေသည်။ စာဖတ်လျှင်ဖတ်၊ ပက်လက်
ကုလားထိုင်နှင့် ဝါးပင်သစ်ပင်ရိပ်အောက်၌ ငေးမောငိုလျှင်
ငိုင်း။ သို့မဟုတ်က စန္ဒရားတွင်သာ ရှိ၏။ သူသည် ကုက္ကိုင်းရှိ
ခြံတွင် ဖျဉ်ထောင်အိမ်တစ်လုံး သူ ကြိုက်သည့်ပုံစံနှင့် ဆောက်

မှတ်ထား။ အနုပညာဆိုတာ ဆန်းသစ်ဖန်တီးမှုလို့
အနက်ထွက်တယ် နားလည်သလား။ ဘယ်တော့မှ
သူများနောက်ကို မလိုက်နဲ့၊ သူများတီးပြီးသား
အလုံးကို မလိုက်နဲ့။ ကိုယ့်အသံ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ရှာ
ကိုယ့်နည်းစနစ်ကိုယ့်အကွက်ဖြစ်အောင် ကြံ၊ စိတ်ကူး
အနုပညာမှာ ထပ်တလဲလဲ လုပ်တာဟာ
ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲတာ၊ ဆုတ်ယုတ်တာ

ထားသည်။ မြို့ထဲ ထွက်သည့်အခါ စစ်မဖြစ်ခင်က ဖိုးဒိကား
ဟောင်းကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ ထွက်လေ့ရှိသည်။

ကားအမျိုးအစားက ခေတ်ဟောင်းကပေမဲ့ စက်က
တော့ ကောင်းသဗျ်ဟု ဦးသက်စိမ်းက ပြောလေ့ရှိသည်။

သူ၏ကားမှာ စက်ပျက်သည် မရှိပေ။ သူ၏ အမေထံမှ
အမွေတစ်ခု ဖြစ်သည်။ သူနှင့် အဖော်ဆို၍ ထမင်းချက်
ကိုသာပွင့်တို့ လင်မယား ရှိသည်။

သူ၏စန္ဒရားကြီးကား အိမ်နှင့် မလိုက်အောင်ပင် ခမ်းနား

ကောင်းမွန်လှ၏။ စစ်မဖြစ်ခင်ကလေးတွင် ဂျာမနီမှ မှာယူ
ထားသော စန္ဒရားဖြစ်သည်။ တရုတ်သေကိုင်သဖြင့် ပြောင်
လက်လျက်ပင်ရှိ၏။

ခင်စောနိုင်မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကို မုန်းတီးလာ
၏။ လာရောက် အရွေးခံသူများ အားလုံး အလှည့်ပြီး၍ သူ
အလှည့်သာ ကျန်တော့သည်။

ဦးသက်စိမ်း ပယ်လိုက်သော သုံးယောက်စလုံးမှာ
အတီးမည့်ကြ။ လက်ကောင်းသူများချည်း ဖြစ်ကြ၏။
ခင်စောနိုင်မှာ ဒီလောက်ကောင်းကြသူများလောက်မှ ဟန်ပါ
မလားဟု တွေးကာ ရင်ထဲ၌ ဖိုလို့က်နေစဉ် 'လူကုန်ပလား၊
ခင်ဗျားတို့ ပြဇာတ်လည်း မထုတ်ကြနဲ့တော့ဗျာ'ဟူသော
ဦးသက်စိမ်း၏ ပြဇာတ်မန်နေဂျာဘက်သို့ လှည့်ပြောသံ ကြား
လိုက်ရ၏။

ခင်စောနိုင်မှာ သူ့မှာမည်ကို မေ့သွားပါစေဟု စိတ်ထဲက
ဆုတောင်းလျက် ရှိသည်။

မန်နေဂျာသည် ဖိုင်တွဲထဲမှ 'မခင်စောနိုင်၊ ရွှေဂုံတိုင်'ဟူ၍
ဖတ်လိုက်၏။ ဦးသက်စိမ်းမှာ စိတ်ပျက်သည့် အမှုအရာဖြင့်
စန္ဒရားမှ ခွာကာ ပြတင်းပေါက်နား သွားရပ်သည်။

ခင်စောနိုင်သည် နေရာမှထကာ စန္ဒရားဆီသို့ သွားလေ
သည်။ ဦးသက်စိမ်းမှာ စန္ဒရားဘက်သို့ပင် မကြည့်ဘဲ စံကား
ပင်ဆီသို့သာ ငေးစိုက်နေ၏။ သူ၏စိတ်သည် ဝါးတောကြီးထဲ
သို့ ရောက်နေ၏။

ခင်စောနိုင်မှ မြန်မြန်ပြီးပါစေတော့ဟု အောက်မေ့ကာ
ဘာသီချင်းတီးရမည်ကို စောင့်
လင့်နေလေ၏။ မန်နေဂျာက
ဦးသက်စိမ်း အနီးကပ်ကာ
'ဆရာကြီး ဘာသီချင်း တီးရ
မှာလဲ'ဟု မေး၏။ ဒီတော့မှ
ဦးသက်စိမ်းမှာ အသက်ဝင်လာ
သည်။

'ပုလဲစမ်း စမ်းပါ'
ခင်စောနိုင်၏ ရင်သို့
ဒိတ်ခနဲ လာရိုက်သည်။ မျက်
လုံးများ ပြာလာသည်။ ခင်
စောနိုင်သည် ဤသို့ ဖြစ်တတ်

သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ အသည်းထိတ်စရာ ကြုံတွေ့ရလျှင်
ရင်တုန်မြဲ ဖြစ်သည်။ စိတ်ကြည်နှူးတင့်မောလျှင်လည်း ထို့
အတူပင်။ သူမ၏အာရုံကြောမှာ လှုပ်ရှားထကြွတတ်သည်။
ဒိတ်ခနဲ သိမ့်ခနဲ ဖြစ်ပြီးနောက် ပြန်၍ နဂိုရောက်လာမြဲဖြစ်
သည်။

ခင်စောနိုင်သည် သံဗျားမှစ၍ တို့လိုက်သည်။ လက်ဝှမ်း
နေသဖြင့် အဆတ်ကလေးများမှာ ပို၍ တဖျပ်ဖျပ်ဆတ်နေ
၏။ သံဗျားတွင် လက်တုန်ငြိမ်သွားမှ ဘယ်ဘက်သို့ ငြိမ့်ငြိမ့်

ကလေး တိုးဝင်သွားသည်။

ဦးသက်စိမ်း ရပ်နေရာမှ လျှောက်လာကာ စန္ဒရားဘေးတွင် ဝင်ရပ်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးမှာ ကြယ်စိမ်းရောင် တောက်လက်ပြက်ဝင်းနေ၏။

ထိုအခါ၌ကား ခင်စောနိုင်မှာ ဒုံးကြိုးများကို တဒိန်းဒိန်း ခုန်ပေါက်ကာ ပြေးလွှားအရှိန်ရနေပြီ။ သူမ၏ အာရုံထဲ၌ ဦးသက်စိမ်းလည်း မရှိတော့၊ ဘာမှမရှိတော့။ အသံများကို ခေါင်းစု၍ ဖွာခနဲ ကြံပေါက်ပစ်လိုက်သည်။ တစ်သံစီ တစ်သံစီ ခွဲခြားစီလိုက်သည်။ အဖျားနှင့်အရင်း အဝေးကြီးလှမ်း၍ ထူးကာ တော့ကစားလိုက်သည်။ ဒုံးကြိုးများကို ရေတ်ခွန်မှ ဒလဟော ကျစီးလာအောင် ပြင်းပြင်းခတ်လိုက်သည်။

‘သူငယ်မ... မင်းကို ရွေးလိုက်ပြီ’

ခင်စောနိုင်သည် ခေါင်းငုံ့နေသည်။ သူမ၏စိတ်ထဲ၌ အိပ်မက်လား တကယ်လားဟု ခွဲမရအောင် ယုံမှားသံသယ ဖြစ်နေသည်။

ဤအစမ်းမျိုးကား သူမအဖို့ မဆန်း။ သီချင်းစ ရှာမရ ချွင် သို့မဟုတ် တီးစဉ် စိတ်မပါ၍ လက်က မလိုက်လျှင် စမ်းလေ့ရှိ၏။ စမ်း၍ လက်ရှိန်ရတော့မှ သီချင်းကို တီးလေသည်။ ယခုမူ စမ်းပါဆိုသောအခါ ပထမ၌ ဦးသက်စိမ်းရှေ့မှာမို့ လက်တုန်နေသော်လည်း နောက် အရှိန်ရသွား၏။

ဦးသက်စိမ်းမှာ ခင်စောနိုင်၏ အဆတ်ကလေးများကို သဘောကျသွားသည်။ ခင်စောနိုင်ကမူ ဦးသက်စိမ်း ဘာ သဘောကျသည်ကို မသိ။ ရင်ကခုန်ခုန်မို့ လက်တုန်ကာ တဖျပ်ဖျပ် ဆတ်နေသည့် အလုံးများသာ ဖြစ်၏။ ဦးသက်စိမ်း ထမူ ခင်စောနိုင်၏ လက်ကျကို တစ်ခါတည်း အကဲဖြတ်လိုက်သည်။ စိတ်အာရုံနှင့် တီးသည်ကို နှစ်သက်မိ၏။ မြူးချွင် မြူးသလို ကြွရမည်။ ရင်ခုန်လျှင် ခုန်သလို တုန်လှုပ်ရမည်။ ဤကား ဦးသက်စိမ်း၏ဝါဒ။

‘မင်း ဘယ်မှာ သင်ဖူးသလဲ’

‘ကျွန်မ... ကျွန်မလေ... ကျွန်မ ဘာသာပဲ လေ့ကျင့်ပြီး တီးတာပါပဲ ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာကြီးရဲ့ လက်သံကိုတော့ ဓာတ်ပြားဖွင့်ပြီး ကျင့်ဖူးပါတယ်’

ဦးသက်စိမ်းမှာ ခင်စောနိုင်အရည်ကို မြင်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

‘ကျွန်မ သီချင်းတော့ များများမရပါဘူးရှင်’

‘သီချင်းက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ တက်ရင် ရတာပေါ့’

ခင်စောနိုင်မှာ သီချင်းဘယ်နှပုဒ် ရသည်ဟူသော သီချင်းအများကိုသာ လိုက်ကြသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ သိသည်။ ဦးသက်စိမ်းကမူ တစ်မျိုး ယူဆသည်။

‘အင်္ဂလိပ်သီချင်း သင်ဖူးသလား’

‘ငယ်ငယ်က ကျောင်းမှာနေတုန်းကတော့ သင်ဖူးပါတယ်’

‘ဆြော်...’

အင်္ဂလိပ်သီချင်းများ သင်ဖူးသဖြင့် လက်အနေအထား ကောင်းသည်ကို နားလည်ပြီး ဖြစ်သည်။ တစ်ဝက်သံ ခလုတ် အနက်များကို သုံးတတ်ပေမည်။

‘အေး... အေး၊ မနက်ဖြန်လာခွဲ’

ဤသည်ကား ဦးသက်စိမ်းနှင့် စတင် ဆုံတွေ့ခန်း ဖြစ်သည်။ အတိတ်တွင် ဤကဏ္ဍသည် အဝေးကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ကော။ လှမ်း၍ပင် မမိတော့ပြီလေ။

J

ပထမတော့ ပျော်မွေ့စရာကောင်းသည်။

ဦးသက်စိမ်း တီးတာကို တစ်နေ့လုံး နားထောင်ရသည်။ အနီးကပ်နေရ၍ ပိုကြည်ညိုစရာ ကောင်းသည်။ ဦးသက်စိမ်းမှာ စန္ဒရားတီးနေသည့်အခါ တစ်ခါတစ်ရံ ခလုတ်များကို မကြည့်ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှ မြင်ရသော ကောင်းကင်၊ သစ်ပင်များကို စိုက်ငေးနေတတ်၏။ သူ၏အခန်းမှာ သူပေးသည့် ပုံစံအတိုင်း ကျယ်ပြန့်သော အပေါက်ဝယ် မှန်တံခါးများ တပ်ဆင်ထားသည်။ အပြင်ဘက်ကို အကုန်မြင်နေရသည်။ တစ်ဖက်၌ နံရံဟူ၍ မရှိဘဲ မှန်တံခါးများချည်းသာ ဖြစ်၏။ နေပူရှိန်ထိုးသည့်အခါ ဆွဲပိတ်ရန် ခန်းဆီးက တစ်ဖက်၌ တွန့်လိပ်နေသည်။

ထိုအခါ ဦးသက်စိမ်းမှာ ကောင်းကင်တိမ်ယံထဲ၌ ကူးလူးပျံသန်းနေ၏။ မျက်လုံးမှာ ရီဝေမှုန်ရစ်နေ၏။ မျက်ခွံများမှာ စင်းစင်းမှေးမှေး ကွေးညွတ်ကျလျက် ရှိ၏။

သူ၏စိတ်သည် အင်းအိုင် စုံမြိုင်၊ ဂနိုင်သီတာ၊ ကြာကန် မြစ်လယ်သို့ ဝဲပျံလျက်ရှိ၏။ သူ၏ ခြံထဲ၌ ပန်းမျိုးစုံ ပွင့်ဖူးဝေစည်၍ နေသည်။ ပန်းနွယ်များသည် တွယ်တက်ကာ ရစ်ဖွဲ့သီကုံးလျက် ရှိ၏။ ပန်းလိပ်ပြာကလေးတို့သည် ပွင့်ခွံအမှေးဝယ် ယစ်ငိုက်တွဲလောင်း လဲလျောင်းနေကြ၏။ ရနံ့ယဉ်ယဉ် မှူးမှေနေကြ၏။ စိမ်းဆတ်ဆတ် ရနံ့၌ ရီဝေနေကြ၏။ ပုရစ်ပိုးမွှားကောင်များသည် မြက်ရှည်ပင်တောမှ က၊လာကာ တိုးဝှေ့နေကြ၏။ နှင်းပုလဲရည်သည် ရွက်ကော့ထိပ်၌ သီးကာ နေရောင်အောက်တွင် စိန်ခဲစိန်မျက်ပွင့် ဖြစ်နေကြ၏။ နေဝင်မျိုးဖျ၌ ပတ္တမြားရည်ဖြစ်ကာ ငွေလရောင်တွင်ကား မြနှင့်ကျောက်စိမ်းအနုမှ အရင့်သို့ လှည့်လည်ကူးပြောင်းနေကြ၏။

ဦးသက်စိမ်းမှာ ပန်းလိပ်ပြာချွန် ဝင်စားနေသည်။ သဘာဝအလှအပ၌ နစ်မျောကာ ထုံကျဉ်နေတတ်၏။

သစ်ရွက်ကြွေသံများသည် ခလုတ်မှ ထွက်လာ၏။ နှင်းဆွတ် ပန်းပွင့်ရွက်ဖတ်များ ပျော့အိကျသံကိုပင် ကြားရ၏။ သဘာဝအလှတို့ကို တေးသံအလှအဖြစ်သို့ ဘာသာပြန်ပေးနိုင်စွမ်းရှိသော ဦးသက်စိမ်းကို ကြည်ညိုလာမိသည်။ ရေဒီယိုများမှ နားထောင်ရသည်ထက် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားရသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်မပါဘူးဆိုလျှင် တစ်နေ့လုံးတွင် စန္ဒရာတွင် မထိုင်တော့ချေ။ ဘယ်နေ့ညသည်နှင့်မျှလည်း အတွေ့မခံ။ ဝါးရုပ်ရိပ်၌ ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးနှင့် စာဖတ်လျှင်ဖတ်၊ သို့မဟုတ်ကလည်း နေ့စဉ် မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ရေးမှတ်နေတတ်၏။

စာဆိုတော် ပြဇာတ်အတွက် တီးလုံးများကို ဦးသက်စိမ်းက သင်ပေးသည်။ အချို့ တီးကွက်များသာ သူ၏ အကွက်အတိုင်း သင်ပေး၍ ခင်စောနိုင်ဘာသာ ခင်စောနိုင်၏ဟန်နှင့် တီးစေသည်။

ရွှေဂုံတိုင်နှင့် သိပ်မဝေးလှသည်မို့ ပြဇာတ်မတင်မီရက်အတွင်း နေ့တိုင်းလို ဦးသက်စိမ်းထံ သွားရသည်။

‘ဆရာကြီး တီထွင်တဲ့ အကွက်ကလေးတွေ အတိုကလေးတွေ တက်ပေးပါ ဆရာကြီးရယ်၊ နိုင်က ဆရာကြီး အလိုမဲ့လေးတွေ သိပ်ကြိုက်တာ’ဟု ခင်စောနိုင်က ပြောလျှင်...

‘အို... မှတ်ထား၊ အနုပညာဆိုတာ ဆန်းသစ်ဖန်တီးမှုလို့ အနက်ထွက်တယ် နားလည်သလား၊ ဘယ်တော့မှ သူများနောက်ကို မလိုက်နဲ့၊ သူများတီးပြီးသား အလုံးကို မလိုက်နဲ့။ ကိုယ့်အသံ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ရှာ၊ ကိုယ့်နည်းစနစ် ကိုယ့်အကွက်ဖြစ်အောင် ကြို၊ စိတ်ကူး။ အနုပညာမှာ ထပ်တလဲလဲ လုပ်တာဟာ ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲတာ၊ ဆုတ်ယုတ်တာ’

ခင်မင်ရင်းနှီးလာပြီဖြစ်၍ ခင်စောနိုင်က ‘နိုင်’ဟူ၍ အိမ်သားများနှင့် ပြောသလို ပြောတတ်နေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်စမ်းပါနဲ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကိုယ်က နိုင်ရမယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ကိုယ့်ကိုနိုင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မှတ်ထား။ လူကြိုက်တိုင်း ကောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေက ဘယ်လောက်အဆင့်အတန်း ရှိသလဲဆိုတာပေါ်မှာလည်း တည်သေးတယ်။ လူကြိုက်တာ မကြိုက်တာကို ဂရုမစိုက်ပါနဲ့ မကြိုက် ဘာဖြစ်သလဲ နေပစေပေါ့။

ဦးသက်စိမ်းသည် သီချင်းတစ်ပုဒ်တည်းကို အသံကွဲ၊ အကွက်ကွဲနှင့် ခွဲကာ တီးပြသည်။

‘နိုင်က ဒီနေရာမှာ ဒီလိုသာ လိုမ့်ပြီး ယူတတ်တယ်၊ မကောင်းပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။ နိုင်သူငယ်ချင်းတွေက မကြိုက်ဘူး၊ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာပဲတဲ့။ နိုင်က နိုင်တီးရင် လူကြိုက်မှ ကြိုက်တာ။ မကြိုက်ဘူးဆိုရင် သိပ်အားငယ်တာပဲ’

ဦးသက်စိမ်းမှာ ရယ်နေလေ၏။ ထို့နောက် မွဲကာ

‘ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်စမ်းပါနဲ့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကိုယ်က နိုင်ရမယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ကိုယ့်ကိုနိုင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မှတ်ထား။ လူကြိုက်တိုင်း ကောင်းတာမဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေက ဘယ်လောက် အဆင့်အတန်း ရှိသလဲဆိုတာပေါ်မှာလည်း တည်သေးတယ်။ လူကြိုက်တာ မကြိုက်တာကို ဂရုမစိုက်ပါနဲ့၊ မကြိုက် ဘာဖြစ်သလဲ နေပစေပေါ့။ ကိုယ့်အကွက်နဲ့သာ တီးပါ’

ပျော်မွေ့စရာများ ကြားထဲမှ ဦးသက်စိမ်း၏ အယူအဆများကို သိလာရ၏။ တယ်ခွကျတဲ့ ဆရာကြီးပဲဟု တွက်ဆမိ၏။

ဂီတနှင့် ပတ်သက်၍ကား သဘောတရားတွေ များစွာရ၏။ အသံအပြောင်းအလဲတွေ နားလည်လာ၏။ သီချင်း၏ အဓိပ္ပာယ်အလိုက် တီးသူက ဖွဲ့ရမည့် အတတ်ကို သိလာရ၏။ ပုလဲသောင်းမြဆိုလျှင် လှိုင်းသံရေသံ ထင်လာအောင် ဖွဲ့ရမည်။ မိုးရွာသော ညဆိုလျှင် မိုးများ သံသံမဲမဲ ရွာသွန်းချသံကို ဖော်နိုင်ရမည်။ သရုပ်ဖော်ဂီတသဘောကို သိမြင်လာရ၏။

‘လက်သံမှာ အနုစိတ်ဖို့ လိုမယ်၊ ညက်ညောရမယ်၊ နူးညံ့ရမယ်’

ပြဇာတ်ရုံမတင်ခင် ရက်များကား ပျော်မွေ့စရာများချည်းဖြစ်၏။ နားထဲတွင် ဂီတသံများသာလျှင် ပဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိ၏။ အိပ်မက်ထဲတွင်ပင် ဒုံးကြီးကြီး၏ အော်ညည်းသံသည် ပုစဉ်းသံကဲ့သို့ အမြဲ ကြားနေရ၏။ ဦးသက်စိမ်း တီးပြနေစဉ်

လိုက်ဆိုသဖြင့် အဆိုပင် ရလာ၏။ ခင်စောနိုင် တီးသည့်အခါ ဦးသက်စိမ်းက လိုက်ဆိုသည်။

‘ဆရာကြီး ဆိုတတ်မှန်း မသိဘူး၊ သိပ်ကို ကောင်းတာပဲ။ နိုင်လည်း သိပ်တီးကောင်းတာပဲ’

ဟု ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်ဖြင့် တောက်ပကာ ဆိုလိုက်သည်။

‘ဆရာကြီး ဘာဖြစ်လို့ မဆိုသလဲ၊ ဆရာကြီး ဆိုတာ

သိပ်ကောင်းတာပဲ။ နိုင်တော့ အကြိုက်ဆုံးပဲ’

ဦးသက်စိမ်းမှာ အသံကောင်းရုံသာမဟုတ်၊ အဆိုလည်း ကျနသည်။ မှင်ရှိသည်။ တစ်ဘာသာ တစ်မူတစ်ဟန်နှင့် ဆိုခြင်းဖြစ်၍ ခြားနားသည်။

‘မဆိုတာကတော့ ကိုယ်ဆိုတတ်တာလည်း လူမသိစေချင်ဘူး။ နောက်တစ်ခုကတော့ ကိုယ်ဆိုတာကို လိုက်နိုင်တဲ့ အတီး မတွေ့လို့ဘဲ။ ဆိုသလောက် မလိုက်နိုင်ရင် အလကားပဲ။ ဆိုရတဲ့လူက စိတ်မပါတော့ဘူး။ တီထွင်ဆန်းသစ်တဲ့ လူဆို

တာ တီထွင်ဆန်းသစ်ရင် စိတ်ပါမှ ကွန်မြူနီတား၊ ကွန်မြူနီဒ်မှ ပျော်တာ။ နို့မို့ရင် ဘာလုပ်မလဲ နိုင်ရဲ့။ ဆိုတတ်တာ လူသိတော့ ဆိုခိုင်းကြရော၊ တီးတဲ့လူက ဘယ်မလဲ။ အခု နိုင် တီးတာ စိတ်နဲ့တွေ့လို့ ဆိုမိတာ’

‘ဟာ... ဆရာကြီးကလည်း နိုင်က တတ်တာမှ မဟုတ်တာဘဲ’

နိုင်မှာ စိတ်ထဲက ကျေနပ်နေသည်။ တစ်နေ့လုံး ဆိုကြ၊ တီးကြနှင့် နေသည်။

‘တကယ်တော့ အဆိုက ရှေ့ဆောင်ရမှာ၊ အဆိုရဲ့ အသံကျ အသံအဆွဲအငင်ကို တည်ပြီး တေးကွက်က လိုက်ရမှာ၊ ကွန်ရမှာ။ အဆိုက အသံကို လွှမ်းနိုင်ရမယ်။ အတီးကောင်းတဲ့ အခါကျတော့သာ တူရိယာသံတွေကို မွှေနိုင်လို့ အဆိုက အလွှမ်းခံရတာပါ။ တူရိယာအသံက အသံရှိန်ရှိတာတိုး’

ဦးသက်စိမ်း တီးလိုက်လျှင် တစ်ခါတီး တစ်ခါဆန်းလာမြဲ ဖြစ်၏။ ပထမတီးတာနှင့် နောက်တီးတာ မတူ။

စာဆိုတော်ပြဇာတ်မှာ အမျိုးသားဇာတ်ရုံတော်၌ အောင်မြင်စွာ ကပြနိုင်၏။ လူတွေ ကြိုတ်ကြိုတ်တိုးနေခဲ့၏။

‘ဂီတရဲ့ အာနိသင် တန်ခိုးသတ္တိ ဘယ်လောက်ရှိတယ် ဆိုတာကို ပြချင်လို့ ဒီပြဇာတ်ရေးရတာ’ဟု ဦးသက်စိမ်းက ဆိုသည်။ ခင်စောနိုင်၏ စန္ဒရားသံမှာ တစ်ရံလုံး ပဲ့တင်ထပ်နေခဲ့၏။

ဦးသက်စိမ်းမှာ ဇာတ်ခုံဘေး ကားလိပ်များကြားမှ ခင်စောနိုင် တီးနေသည်ကို ပြီး၍ ကြည့်နေသည်။ တီးပြီး ပြန်ဝင်လာသော ခင်စောနိုင်အား လိုသည်ပိုသည်ကို ဝေဖန်ပြောဆိုနေ၏။

မော်လမြိုင်၊ မန္တလေး၊ တောင်ကြီး၊ လားရှိုး၊ မြစ်ကြီးနား စသော ဒေသများသို့လည်း စာဆိုတော် ဂီတပြဇာတ်သည် သွားက၊ ရရာ ဦးသက်စိမ်းနှင့် ခင်စောနိုင်မှာ အတူ ခရီးထွက်ရလေသည်။

ဦးသက်စိမ်းသည် တစ်ကိုယ်ထီးတည်း နေတတ်သည်တို့ပါ သိလာရ၏။ သူသည် လူစုလူဝေးကို မကြိုက်။ လူကြားထဲ တိုးဝှေ့မနေချင်သည်ကို သိလာရ၏။

သူနှင့် ရင်းနှီးလာမှ ပျော်မွေ့စရာများကို မတွေ့ရတော့။ ဇီတာနှင့် ပတ်သက်သော ဂီတမှလွဲ၍ လူမှုရေးရာတွင် စိတ်ပျက်စရာများ တွေ့လာရ၍ ခင်စောနိုင်မှာ တစ်ခါတစ်ခါ ထွက်ပင်ပြေးချင်၏။ အနေအထိုင်ကလည်း ဇီတာကြောင်လှ၏။ မကြိုက်သည့် အစားအစာကို လက်နှင့်ပင် မတို့။ မကြိုက်သည်ကို အားနာခြင်းမရှိ။ ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့၏။

‘ကိုယ်က ညံ့တာကို နည်းနည်းမှ မကြိုက်ဘူး။ သည်းညည်းလည်း မခံနိုင်ဘူး။ တော်မှ ကြိုက်တယ်’

ခင်စောနိုင်မှာ တရားမရှိရန်ကောဟု အံ့သြနေမိ၏။

ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာသောအခါ အနီးကပ်ဆုံးလူမှာ

အပြင်းထန်ဆုံး ဒဏ်ခံရ၏။ ပထမ တွေ့စ ခင်မင်စကမှု ပျော်မွေ့စရာ ကောင်းသည်။ သူ၏ ဂီတပညာကို တအံ့တဩနှင့် ကြည်ညို၍မဆုံး တသ၍မဆုံး။

ရမ်းနယ် သီပေါ ကျောက်မဲဘက်သို့ ရောက်သွားစဉ် ဦးသက်စိမ်းသည် ‘လိမ္မော်နံ့ သင်းပျံတော့’ဟူသော သီချင်းကို သူ့ရှေ့မှာပင် စပ်ဆိုခဲ့သည်။

ထိုည၌ နှင်းများ ဝေဆိုင်းနေသည်။ လကလည်း စက်စက်ရက်ရက်သာ လင်းနေသည်။ တောင်တန်းများမှာ အဝေးကြီးဆီ၌ ပြာမှိုင်းသော မြူနှင်းဝယ် စင်းစင်းလဲလျောင်းနေကြ၏။ ငွေလရောင်သည် ဇာမြိတ်စသည့် လင်းတောက်နေသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရသည်။

ဦးသက်စိမ်းသည် သက္ကလတ်လည်စည်းကို ခေါင်းတွင် ပတ်ကာ အသံများကို စမ်းတိုရင်း ရေးနေသည်။

‘လာ... လမ်းလျှောက်ရအောင်’

ခင်စောနိုင်မှာ သူနှင့်အတူ လိုက်ရသည်။ တစ်မြို့လုံး အိပ်စက်လျက် ရှိနေပေပြီ။ စမ်းချောင်းကလေးသာလျှင် မနားနိုင် မအိပ်နိုင်ဘဲ စီးမြစီးလျက်။ ကျောက်စရစ်ခဲများကို တိုးဝှေ့လျက်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ လိမ္မော်ခြံကြီးမှာ ညှိမှိုင်း၍ နေပေသည်။ တောရိုင်းအလေ့ကျ သစ်ပင်ပန်းပင်များ၏ ရနံ့သည် စမ်းချောင်းတစ်ကြောမှာ မျောပါလာသည်။ ကျွန်းပင်များ၏ ပန်းနံ့လည်း ရောဖက်လာသည်။ လိမ္မော်ရနံ့ကား အားလုံးကို လွှမ်းမိုးကာ စိမ်းစိမ်းမြမြ ပျံ့သင်းကြိုင်လှောက်လာ၏။

‘လိမ္မော်ရနံ့လေး သင်းလိုက်တာနော်’ဟု ခင်စောနိုင် ညည်းသံလိုက်သည်။

ဦးသက်စိမ်းသည် ညှိမှိုင်းသော လိမ္မော်ခြံကြီးဘက်သို့ ငေးမောနေရာမှ ပါးစပ်က လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ်နှင့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို စီနေလေသည်။ ခင်စောနိုင်အားလည်း ဘာမျှ မပြော။

ခင်စောနိုင်ကား သူ့အကြောင်းကို သိနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူသည် သူနှင့် စကားမပြောဘဲ နေချင်နေတတ်သည်။

‘နိုင်... ကိုယ်နဲ့ တစ်သက်လုံး မနေနိုင်ဘူးလား’

ခင်စောနိုင်မှာ လန့်သွားလေသည်။ ဘာမျှလည်း မဖြေတတ်။ သူက ဘာဆိုလိုသည်ကိုလည်း အတွေးရခက်နေသည်။ ဦးသက်စိမ်း၏စိတ်ကို အသိရခက်လှသည်။ တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။ စမ်းရေစီးဆင်းသံသာ ကြားနေရ၏။ ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လျက်။

သို့သော် နောက်ထပ်လည်း ဘာမျှမပြောဘဲ ရံသီပြန်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ညလုံး ရံထဲ၌ သူတို့နှစ်ယောက် ရှိကြသည်။ ဦးသက်စိမ်းမှာ စပ်၍ရသမျှ အပိုဒ်များကို ခင်စောနိုင်အား တီးခိုင်း၏။ မနက်မိုးလင်းလုလုတွင် ‘လိမ္မော်နံ့ သင်းပျံတော့’ သီချင်း ဖြစ်လာလေပါရော။

ဦးသက်စိမ်းမှာ မညာမတာ ဝေဖန်တတ်၏။ ခင်စောနိုင်မှာ မကြာခဏ မျက်ရည်ကျခဲ့ရ၏။ ရင်းနှီးလာ၍ ပို၍ဝေဖန်ခံ

ရ၏။

‘သမားရိုးကို မလိုက်စမ်းပါနဲ့၊ ဒီအကွက်ရိုးကြီးကို ဘာပြုလို့ ထပ်တီးနေရတာလဲ’ဟု မာန်မဲတတ်သည်။

‘တော်တော့ကွာ၊ ဒီလောက်ည့်နေရင်လည်း လက်ဖြတ်ပစ်လိုက်ပါတော့’ဟု ငေါက်ငမ်းသည့်အခါ မျက်ရည်မှာ တားဆီး၍မရ။

သို့သော် မျက်ရည်စများမှာ ဂီတသံများဝယ် စိုရာမှ ခြောက်ခဲ့ရပြီကော။ ဘယ်နှကြိမ်၊ ဘယ်နှခါ ရှိနေပြီနည်း။

လိမ္မော်နှံသင်းဖွဲ့တော့ သီချင်းဓာတ်ပြားထွက်၍ တစ်နိုင်ငံလုံး ပျံ့နှံ့ကာ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ် မြည်ဟည်းလျက်ရှိစဉ် ခင်စောနိုင်မှာ ဦးသက်စိမ်းနှင့် ပို၍ ရင်းနှီးလာခဲ့သည်။ ပို၍ စိတ်ပျက်လာသည်။ ဦးသက်စိမ်း၏ ဂီတကဗျာလင်္ကာမှာ ချိုမြသလောက် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းရေးမှာ ခါးလာ၏။

ဦးသက်စိမ်းမှာ ခင်စောနိုင်ကို ပိုမိုခွဲလမ်းလာ၏။ အသက်ချင်းကား ကွာလှ၏။ ဦးသက်စိမ်း ၃၀ ကျော် ၃၅ နား ကပ်နေပြီး ခင်စောနိုင်မှာ ၁၈ နှစ်မျှသာ ရှိသေး၏။ ဦးသက်စိမ်းမှာ လူတစ်ဖက်သားကို ညှာတာကြင်နာခြင်း မရှိပါတကား။ သို့သော် ခင်စောနိုင်မှာ ဦးသက်စိမ်း အရေးအပေးဆုံးဖြစ်၏။

‘ဆရာကြီးမှာ မေတ္တာတရားမရှိပါဘူး။ အတ္တစိတ်က သိပ်ပြင်းထန်တာပဲ’ဟု ခင်စောနိုင်က သူ၏ရည်းစားသည် မောင်ကြည်ဝင်းအား ပြန်ပြောလေသည်။

မောင်ကြည်ဝင်းမှာ ဝိဇ္ဇာတန်းတက်ရင်း ကျောင်းသားသမဂ္ဂ၌ ဥက္ကဋ္ဌ လုပ်နေသည်။ ခင်စောနိုင်နှင့် လက်ထပ်သောအခါ နိုင်ငံရေးသမားဖြစ်ကာ ပါတီတစ်ခု၌ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်နေလေသည်။

ဦးသက်စိမ်းထံမှ ‘ကိုယ့်အိပ်မက်တွေလည်း ပျက်ကုန်ပါပြီ၊ မင်းရဲ့လက်ကို မင်းမသိဘူး၊ ကိုယ့်က မင်းထက်သိတယ်။ မင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ခွဲလေးတစ်ခုပဲ’ဟူသော စာ ရလေ၏။ ခင်စောနိုင်သည် သူ့ယောက်ျားအား စာကို မပြချေ။

ခင်စောနိုင်သည် လက်ထပ်ပြီးကတည်းက စန္ဒရားနှင့် ဝေးခဲ့လေပြီ။ ဦးသက်စိမ်းနှင့် မတွေ့တော့။ တွေ့လည်း မတွေ့ချင်တော့။

ဦးသက်စိမ်းနှင့် ပျော်မွေ့ခဲ့သော ရက်များကား အိပ်မက်ပမာ ပျောက်လွင့်ခဲ့ပေပြီ။ ဦးသက်စိမ်းမှာ လူမဟုတ်။ ဆန်းသစ်တီထွင်သော ဂီတ၏ အမှတ်အသား သင်္ကေတဖြစ်၏။ ပျော်မွေ့ခဲ့သော ရက်များကား တေးသံများဖြင့် ရိုက်ခတ်ကျူးညံသော ရက်များသာ ဖြစ်၏။

ခင်စောနိုင်၏ စန္ဒရားမှာ အဝတ်ပြာကြီးဖြင့် ပုံးလွှမ်းကာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုကဲ့သို့ တိမ်မြုပ်လျက် ရှိနေရချေပြီ။ ပင့်ကူမျှင်များသည် အဝတ်ပြာကြီးပေါ်၌ အိမ်ဖွဲ့ကာ စတည်းချနေကြပေပြီ။ ဦးသက်စိမ်း၏ သီချင်းသစ် ဓာတ်ပြားကြော်ငြာများ ဖတ်ရသောအခါ ခင်စောနိုင်မှာ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်

ကာ လွဲဖယ်ပစ်လိုက်ရလေ၏။

ဦးသက်စိမ်းကား ကျော်ကြားမြဲ ကျော်ကြားလျက်။ ဝါးပင်များကြား၊ စံကားရိပ်ပြောက်အောက်၌ တစ်ကိုယ်တည်းနေသော ဦးသက်စိမ်းရှိရာသို့ နိုင်ငံ၏ အပြောင်းအလဲလှိုင်းများ ရိုက်ခတ်လာ၏။ လူများက သူ၏ဂီတကို ဝေဖန်လာကြ၏။

သူ၏ စံကားပင်များ၏ အကိုင်းသည်ပင် တစ်ဖက်သို့ ယွန်းလာပေပြီ။ အမြစ်ခွေသည် တွန့်ခေါက်လာကာ ၎င်းတို့မှ ကိုင်းသစ်ညွှောက်သစ် ထွက်လွန်လာ၏။ ဝါးပင်များလည်း ညပ်သိပ်ကာ ထူထပ်လာ၏။ နေရောင်ကို ကွယ်နိုင်အောင် ရှည်လျားလာပြီ ဖြစ်၏။ ပုရစ်ကောင်များ ညစ်လာ၏။

၃။

မိုးရွာသောည။ လျှပ်လက်တိုင်း မြေကြီး၌ ပုန်းဝပ်နေကြသော သစ်ပင်များကို မြင်ရ၏။ မိုးရေပေါက်များသည် မှန်တံခါးကို လာရိုက်လျက် ရှိ၏။

ဦးသက်စိမ်းသည် စန္ဒရားခုံပေါ်ရှိ ဓာတ်မီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဖြူသော ခလုတ်များပေါ်၌သာ မီးသည် စုထိုးကျလျက် ရှိသည်။

သူသည် မှန်ပြတင်းဘက်သို့ ငေးစိုက်လျက် ရှိသည်။ မှန်ရောင်သည် မီးသွေးဖြင့် လုပ်ထားသည်။ ပြင်ပကမ္ဘာကြီးမှာ မည်းမှောင်နက်မှိုင်းသော အပြင်လေဟာကြီး ဖြစ်နေလေ၏။ လှုပ်လွန်လိုက်သောအခါ အမည်းသားထဲမှ အက်ကြောင်းပေါ်ကာ ယွန်းထည်ပေါ်၌ အဖြူသားဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ် နာနာဘာဝရုပ်များ ရေးခြစ်ပြလိုက်၏။

နာနာဘာဝရုပ်များက အော်မြည်ထန်ချန်းလိုက်ကြ၏။ မှန်တံခါးကား မှန်တိုင်းထန်နေစဉ် သင်္ဘော၏ ဝမ်းဗိုက်သို့ လှိုင်းများ လာရိုက်သကဲ့သို့ ရိုက်ခတ်နေလေသည်။

ချစ်သူနှစ်ယောက်သည် လက်တွဲကာ မိုးရေထဲ၌ လမ်းလျှောက်နေသည်။ သူတို့၏ ချစ်ခြင်း ခွဲလိုသူများကား နောက်မှလိုက်လာကြသည်။ လျှပ်လက်တိုင်း သူတို့အား လမ်းပြသည်။ သူတို့သည် မြစ်ချောင်းများကို ဖြတ်ကြရသည်။ ကိုင်းပင်များအောက်မှ ငုံ့လျှိုးတိုးဝှေ့ သွားကြသည်။ တွဲဆုပ်ထားသော လက်ကား မလွှတ်။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ဖက်သို့ အဆုံးကျရောက်သက်ဆင်းသွားပါစေ။

ဦးသက်စိမ်းသည် ‘မိုးရွာသောည’ သီချင်းကို တီးလိုက်သည်။ အပြင်ဘက်၌ကား မိုးသည် တဒိန်းဒိန်း အော်မြည်ရင်း ရေတံခွန်မှ သွန်သင်နေလေသည်။ မှန်တံခါးရွက် ယွန်းကွက်၌ ကား သဏ္ဌာန်မျိုးစုံ ထင်လိုက်ပျောက်လိုက်နှင့် ယိမ်းထိုးနေသည်။ ဦးသက်စိမ်းသည် မိုးသံ၊ လေသံ၊ ချစ်သူတို့၏ မေတ္တာစကားဝါစာများကို ဖွဲ့ဖော်ကျူးသီနေသည်။

မိုးသည် အချိန်မလျှော့ဘဲ ရွာလျက်ပင်ရှိ၏။ ဦးသက်စိမ်းသည် တီးနေရာမှ ရပ်ကာ သူ၏ ဖွဲ့ဒီကားဟောင်းကြီးကို ထုတ်ပြီး မိုးရေထဲ၌ မောင်းထွက်သွား၏။

ကားသည် မြို့၏ တစ်ဖက်စွန်းရှိ ခင်စောနိုင်၏ အိမ်ရှေ့
ထိုးရပ်လိုက်သည်။ အတွင်းမှာ စန္ဒရားသံ ကြားရသည်။
‘ဗိုးရွာသောည’ သီချင်း အလယ်ပိုဒ်ကို ဖွဲ့နေသည်။
ဦးသက်စိမ်းသည် မိုးရေထဲတွင် ဆင်းသွားကာ တံခါး
ကို ခေါက်လိုက်သည်။ စန္ဒရားသံ ရပ်သွားကာ တံခါးပွင့်လာ
၏။

ခင်စောနိုင်မှာ အံ့အားသင့်နေသည်။
‘ဟင်... ဆရာ... ဆရာကြီးပါလား’
မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်၍ တုန်ယင်အံ့ထစ်နေ၏။
ဦးသက်စိမ်းက ဘာမျှ ပြန်မပြော။ ခင်စောနိုင်ကိုသာ
စိုက်ငေးကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာ ငြိမ်နေရာမှ...
‘ရေတွေလည်း ရွှဲလိုပါလား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဆရာကြီး
ရယ်’

‘နိုင်ကို တွေ့ချင်တာနဲ့ ဗိုးရွာသောည တီးနေရင်းက
နိုင်ကို သတိရတာနဲ့ ထွက်လာတာ’

နိုင်မှာ ဘာမျှ ပြန်မပြော။ အတန်ကြာမှ သတိရကာ
‘အအေးမိကုန်တော့မှာပဲ၊ လာ... လာ... ဆရာကြီး အထဲဝင်’
ခင်စောနိုင်သည် အတွင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။

‘နိုင်လည်း ဗိုးရွာသောညပဲ တီးနေပါကလား’

‘နိုင် စန္ဒရားမတီးတာ လက်ထပ်ကတည်းကပဲ၊ တစ်ခါ
တည်းလည်း စန္ဒရားကိုတောင် အဝတ်နဲ့ အုပ်ထားလိုက်တယ်။
တစ်ခါမှတောင် မတို့မိဘူး။ ဒီညမှ မိုးတွေက သည်းသည်းနဲ့
ဗိုးရွာသောည ကို တီးချင်လိုက်တာလေ၊ ဒါနဲ့...’

သူတို့သည် ကလေးပုကဲတစ်ခုကို ဖြတ်လာကြသည်။

‘နိုင် မရတော့ပါဘူး၊ နိုင်လက်တွေ သေကုန်ပါပြီ’

စန္ဒရားဘေးရှိ ကုလားထိုင်များ၌ ဝင်ထိုင်ကြသည်။

‘နေဦး၊ ကော်ဖီပူပူသောက်ဦးနော်’

နိုင်သည် ပျာယာခတ်နေကာ ကော်ဖီပြင်းပြင်းတစ်ခွက်
လာချသည်။

‘ဆရာကြီး သောက်ပါဦး’

ကော်ဖီသောက်ပြီးနောက် ငြိမ်သက်နေကြသည်။ မိုးကား
မစဲသေး။ ပို၍ပင် သည်းလာသည်။

‘ဆရာကြီးသီချင်းသစ်တွေ နိုင် ကြားရပါတယ်’

ဦးသက်စိမ်းကား စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြော။ အပြင်
ဘက်သို့ စိုက်ငေးနေ၏။ သူ၏စိတ်သည် အပြင်သို့ ထွက်နေ
လေသလော။ မိုးသံလေသံများကား မြည်ဟည်းလျက်ရှိ၏။

ဦးသက်စိမ်းသည် ရုတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။

‘ကိုယ် ပြန်တော့မယ်၊ နိုင် ကိုယ်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပါလား’

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
စိုက်ကြည့်နေကြ၏။ မျက်လုံးတို့သည် တောက်ပစိမ်းလန်းနေ
ကြ၏။

‘စိတ်ထဲက နိုင်ကိုလာခေါ်မယ်ဆိုပြီး ထ၊လာတာပဲ၊
မလိုက်ရင်လည်း...’

ဦးသက်စိမ်းသည် ပြန်မညီဟန် ပြင်လိုက်သည်။

‘ဆရာကြီးဟာ ဖန်အိမ်ထဲ ရောက်နေတယ်၊ တေးသစ်
ဂျာနယ်က ဆရာကြီးကို ဝေဖန်ထားတယ်’

‘ကိုယ် သူများထင်မြင်ချက်ကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး’

‘ဆရာကြီးကို နိုင် ချစ်တယ်၊ ကြည်ညိုတယ်၊ အို...
ဆရာကြီးလောက် တော်တာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီးက
ဆရာကြီးအဖို့သာ ရေးစပ်နေတာ’

‘လူတွေဟာ ကိုယ့်ဖို့သာ ကိုယ်လုပ်ကြတာပါ။ ပါးစပ်
က ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် တိုင်းပြည်အတွက် ဘာအတွက်ဆိုပြီး
ညာနေတာပါ’

‘ဆရာကြီး ခေတ်တွေ ပြောင်းလဲနေတယ်’

‘လောကမှာ မပြောင်းလဲတာလည်း ရှိပါတယ်။ ခေတ်
ပြောင်းတယ်ဆိုတာက လူက လုပ်တာပါ’

‘ခုခေတ်မှာ လူတွေရဲ့ ထင်မြင်ချက်ဟာ အင်အားကြီး
တစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ်။ ဆရာကြီး ပြည်တွင်းမှာ ဘာတွေဖြစ်
နေတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား။ ရွာတွေ မီးလောင်နေတာများ
သိပါလေစ၊ လူတွေရဲ့ စီးပွားရေး ဘယ်အခြေခိုက်နေကြ
တယ်ဆိုတာကော သိပါလေစ။ ဆရာကြီးကတော့ စံကားပင်
ရိပ်အောက်မှာ ချစ်သူကို တမ်းတနေတယ်’

‘ကိုယ့်မှာ ချစ်သူမရှိပါဘူး၊ သေသွားပါပြီ’

‘ဆရာကြီး လူတွေကြားထဲမှာနေပါ၊ လူတွေရဲ့ အသံကို
နားထောင်ပါ၊ လူတွေနဲ့အတူ ခံစားစမ်းပါ။ အဲဒီခံစားချက်တွေ
ကို တေးသီပါ ဆရာကြီးရယ်’

‘ကိုယ် လူတွေကို မုန်းတယ်၊ လူတွေက ကြမ်းတယ်၊
ရိုင်းတယ်’

‘လူတွေက ဆရာကြီးကို မမုန်းပါဘူး။ ဆရာကြီးရဲ့
ကဗျာကို ချစ်ကြတယ်။ သူတို့အကြောင်း ဖွဲ့တာလည်း သူတို့
ကြားချင်နေကြပြီ ဆရာကြီး’

‘ကိုယ်တော့ နိုင် ဂီတကို ပြန်ကိုင်စေချင်တယ်။
ဒါကြောင့် နိုင်ဆီလာတာ’

‘နိုင်က ဆရာကြီးနဲ့စာတော့ အလကားပါ။ ဆရာကြီး
တိမ်ခိုးမျှင်တွေထဲမှာ ဝဲမနေပါနဲ့တော့။ ဆင်စွယ်နန်းတော်ထဲက
မြေကြီးပေါ် ဆင်းလိုက်ပါတော့။ ဆရာကြီး လူရဲ့မေတ္တာကို
ခံယူပါ၊ တစ်ကိုယ်တည်း မနေပါနဲ့။ သားတွေ သမီးတွေ
ရလာရင် လူရဲ့မေတ္တာကို သိပါလိမ့်မယ်’

‘ကိုယ်က နိုင်ကို လိုချင်တယ်’

‘နိုင်မှာ မောင်... မောင် ရှိတယ်’

ဦးသက်စိမ်းသည် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ခင်စောနိုင်၏ ခေါ်သံကို မကြားတော့ချေ။ မိုးကား
ရွာလျက်ရှိ၏။ ခင်စောနိုင် ပြေးလိုက်သွားသောအခါ မော်တော်
ကားသည် မိုးရေထဲ၌ မျောပါသွားလေပြီတကား။ ■

ဒဂုန်တာရာ

စုမဝမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၃၅၅

ရတနာဂိရိ သီပေါမင်းအုတ်ဂူတော်အကြောင်းအရာ

မောင်သန်းရွှေ၊ ကဏ္ဍာ

စာရေးသူသည် ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန ဒုတိယဝန်ကြီးအနေဖြင့် ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့က နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးနှင့်အတူ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ နယူးဒေလီမြို့တွင်ကျင်းပသော အာဆီယံ-အိန္ဒိယ ထိပ်သီးအစည်းအဝေး ခရီးစဉ်တွင် လိုက်ပါသွားခဲ့ရပါသည်။ ထိုခရီးစဉ်တွင် နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးနှင့်အတူ ရတနာဂိရိသို့ လိုက်ပါသွားပြီး သီပေါမင်း စံနေတော်မူခဲ့သည့် စံအိမ်တော်ဟောင်းများနှင့် သီပေါမင်းအုတ်ဂူသင်္ချိုင်းတော်တို့ကို ကြည့်ရှုလေ့လာခဲ့ရပါသည်။

ထိုအကြောင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ အလင်းတန်းဂျာနယ်တွင် ရတနာဂိရိခရီးသည် အမည်ဖြင့် ဆောင်းပါး ၉ ပုဒ် ရေးခဲ့ပါသည်။ ထိုဆောင်းပါးထဲတွင် ရတနာဂိရိမှ သီပေါမင်း၏ အုတ်ဂူသင်္ချိုင်းတော်တို့ အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်ပြီး အထိုက်အလျောက် ရေးသားခဲ့

ကောင်း ဆက်သွယ်၍ မေးမြန်း
တိုက်တွန်းခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော်
စာရေးသူ မအားလပ်၍လည်းကောင်း၊
အုတ်ဂူသင်္ချိုင်းတော်များကို မွမ်းမံပြင်
ဆင်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍အချက်
အလက် များ အပြည့်အစုံမရ၍ လည်း
ကောင်း မရေးသားနိုင်ခဲ့ပါ။ ယခုမှ
အချက်အလက်များ အပြည့်အစုံရ၍ ရေး
သားရပါသည်။ နှစ်နှစ်နှင့် ငါးလကြာ
သွားပြီဖြစ်၏။

၂၀၁၂ ခုနှစ် ဇွန်လတွင် နေပြည်
တော် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနမှ အိန္ဒိယ
နိုင်ငံ၊ ရတနာဂီရိမြို့ရှိ သီပေါမင်း၊
မိဖုရား ရမည်းသင်း စုဖုရားကလေးနှင့်
ပထမသမီးတော်ကြီးတို့၏ အုတ်ဂူများ
သို့ သွားရောက်လေ့လာကြည့်ရှု၍ အစီ
ရင်ခံ တင်ပြရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည် ဆိုပါ
သည်။ ထိုစဉ်က အိန္ဒိယနိုင်ငံဆိုင်ရာ
မြန်မာသံအမတ်ကြီး ဦးဇော်ယော် (ယခု
ပြည်ထောင်စုဒုတိယဝန်ကြီး)နှင့် ပထမ
အတွင်းဝန် ဦးရဲမင်းသိမ်းတို့သည်
ရတနာဂီရိမြို့သို့ သွားရောက်၍ ဆောင်
ရွက်ရန်လိုအပ်သော လုပ်ငန်းများ
အတွက် ဆွေးနွေးမှုများ စတင်ခဲ့ရ
သည်။ အိန္ဒိယပြည်ပရေးရာဝန်ကြီးဌာန
မှတစ်ဆင့် သက်ဆိုင်ရာဒေသအာဏာ
ပိုင်ဖြစ်သော ရတနာဂီရိခရိုင် ကောလိပ်
တော်အရာရှိနှင့် ခရိုင်ရာဇဝတ်တရား
သူကြီးတို့ထံသို့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု၊
ပံ့ပိုးမှုများရရှိရန် ချိတ်ဆက်ပြီးနောက်
မဟာရက်ရှိကြာပြည်နယ်၏ ပြည်နယ်
အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် ပြည်နယ်ဝန်ကြီးချုပ်
တို့ကိုလည်း ဂါရဝပြု တွေ့ဆုံခဲ့သည် ဆို
ပါသည်။ ရတနာဂီရိမြို့မှ ရှေးဟောင်း
သုတေသနဌာနကိုလည်း အထက်ပါ
အာဏာပိုင်တို့၏ ညွှန်ကြားချက်များဖြင့်

ပါသည်။ စာဖတ်သူ ပရိသတ်များထံမှ
စာရေးသူတို့ ရတနာဂီရိမရောက်မီက
အုတ်ဂူသင်္ချိုင်းတော်များ အခြေအနေ၊
သမ္မတကြီးရောက်မည်ဖြစ်၍ အိန္ဒိယ
အစိုးရမှ ပြုပြင်ထားမှုနှင့် ယခု လက်ရှိ
အခြေအနေများအကြောင်းကို ရေးရန်
စာနှင့်လည်းကောင်း၊ ဖုန်းနှင့်လည်း

ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုများ ပြုရန်ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သီပေါမင်း၊ မိဖုရား ရမည်းသင်း စုဖုရားကလေးနှင့် ပထမသမီးတော်ကြီး
တို့၏ အုတ်ဂူသင်္ချိုင်းတော် ၂ ခုသည် ယခုရတနာဂီရိမြို့အလယ်ရှိ ကရိုဗာဂျီနဂါး
အရပ်တွင် တည်ရှိပါသည် (ယခင်က မြို့ပြင်ဖြစ်၏။) မြို့တွင်း ကားလမ်းမကြီးမှ
အတွင်းသို့ မီတာ ၁၀၀ ခန့် ဝင်ရောက်ရပြီး ဝန်ထမ်းနေ တိုက်တာများ၏ အလယ်တွင်
ရှိပါသည်။ အုတ်ဂူတော် ၂ ခုကို ခြံစည်းရိုးနှစ်ထပ်ဖြင့် ကာရံထားပါသည်။ ပြင်ပ
ခြံစည်းရိုးမှာ သံဆန်ခါခြံစည်းရိုးဖြစ်ပြီး ဝင်ပေါက်မှာ မြောက်ဘက်အရပ်တွင်ရှိသည်။

ကမ္ဘည်း စကျင်
ကျောက်ပြားသည်
အလျား ၂ ပေခွဲ၊
အနံ ၁ ပေခန့်ရှိပြီး
ဖောက်ထိုး
ဖြစ်နေပါသည်
အုတ်ဂူမှာ
၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင်
ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်ဟု
သိရှိရပြီး
၄ နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်
ပြန်လည်မွမ်းမံ
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်
ထားကြောင်း
သိရပါသည်
မြန်မာစာ
ရေးထိုးထားသော
ကျောက်ပြားမှာ
ဖောက်ထိုး
ကပ်ထားသည်

အကျယ်အဝန်းမှာ အလျား ပေ ၁၁၀ ခန့်နှင့် အနံ ၆၅ ပေခန့် ရှိပြီး လေးထောင့်ကျကျ မဟုတ်ပါ။ ဒုတိယစည်းရိုးမှာ ပထမခြံစည်းရိုးနှင့် ၁၀ ပေခန့်ခြားပြီး အုတ်တံတိုင်း ဖြစ်ကာ အလျား ၈၀ ပေခန့်၊ အနံ ၄၀ ပေခန့်၊ အမြင့် ၅ ပေခန့် ရှိပါသည်။ ထိုအုတ်တံတိုင်းအတွင်း အလျား ၈၀ ပေ၏ ထက်ဝက်ခန့်ကို အုတ်တံတိုင်းတစ်ခုဖြင့် ကန့်လန့်ဖြတ်ပိတ်ထားသဖြင့် (၄၀ ပေ x ၄၀ ပေ)ခန့် ရှိသော အကန့် ၂ ခု ဖြစ်နေ သည်။ ထိုအကန့်တစ်ခုစီအတွင်း၌ အုတ်ဂူတစ်ခုစီရှိပြီး ဝင်ပေါက်တစ်ခုစီလည်း ရှိပါသည်။ ဝင်ပေါက်များမှာ အကန့်၏ ထောင့်စွန်း၌ရှိပြီး မြောက်ဘက်တွင် ရှိပါ သည်။ အုတ်တံတိုင်းနံရံများကို ဂဝံကျောက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားပါသည်။ အုတ်ဂူတော် များသည် ထုံးသုတ်ထားသဖြင့် အဖြူရောင် ဖြစ်နေသည်ဆို၏။

ပထမသမီးတော်ကြီး၏ အမည်ကမ္ဘည်းတပ်ထားသော အုတ်ဂူတော်မှာ ရှေ့ဘက် ဝင်း၏ ဗဟိုတွင်တည်ရှိပါသည်။ အလျား၊ အနံ ၁၀ ပေပတ်လည် ကျယ်ဝန်းကာ အမြင့် ၁၁ ပေ ခန့်ရှိပါသည်။ ဂူအမြင့် ၁၁ ပေခန့်မှစ၍အဆင့် ၆ ဆင့်ဖြင့် အလယ်သို့ စုသွားပြီး ချွန်ထက်သော အမိုးပုံစံဖြင့် အဆုံး သတ်ထားပါသည်။ အမိုး၏ထိပ်တွင် အလုံးတစ်လုံးရှိပါသည်။ ပထမသမီးတော်ကြီး အုတ်ဂူ၏ မြောက်ဘက်မျက်နှာစာ တွင် စကျင်ကျောက်ပြား၌ မြန်မာစာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်းကမ္ဘည်းထိုးထားပါ သည်။

‘မြန်မာဘုရင် သီပေါမင်း၏ ပထမသမီးတော် အရှင်ထိပ်စုမြတ်စုရားကြီး ၁၉၄၇ ခု၊ ဇွန်လ ၃ ရက်နေ့တွင် နတ်ရွာစံသည်။’

ယင်းကမ္ဘည်း စကျင်ကျောက်ပြားသည် အလျား ၂ ပေခွဲ၊ အနံ ၁ ပေခန့်ရှိပြီး ဇောက်ထိုးဖြစ်နေပါသည်။ အုတ်ဂူမှာ ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်ဟု သိရှိရပြီး ၄ နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ် ပြန်လည်မွမ်းမံ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားကြောင်း သိရပါသည်။ မြန်မာစာရေးထိုးထားသော ကျောက်ပြားမှာ ဇောက်ထိုးကပ်ထားသည် (မြန်မာသံရုံး၏ အရေးဆိုမှုဖြင့် အိန္ဒိယ အာဏာပိုင်များက အဆင့်ဆင့် ခွင့်ပြုချက်ရယူ ပြီးမှ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ တတိယပတ်တွင်မှ ပြန်လည်တည်မတ်ခဲ့သည် ဟု ဆိုပါသည်။)။ နိုင်ငံတော် သမ္မတကြီး ခရီးစဉ်မဖြစ်မီ အရေးပေါ်လာ၍ ပြင်ဆင်ခဲ့ဟန် တူပါသည်။

သီပေါမင်းနှင့် မိဖုရားရမည်းသင်း စုဖုရားကလေးတို့ အမည်ကမ္ဘည်း တပ်ထား သော အုတ်ဂူတော်မှာ အောက်ဘက်ဝင်း၏ဗဟိုတွင် တည်ရှိပါသည်။ အုတ်ဂူ၏ အရွယ်အစားနှင့်ပုံစံမှာ ပထမသမီးတော်ကြီး၏ အုတ်ဂူအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။ ယင်း အုတ်ဂူ၏ မြောက်ဘက်ခြမ်းတွင်း စကျင်ကျောက်ပြားပေါ်၌ အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း အင်္ဂလိပ် ကမ္ဘည်းရေးထိုးထားပါသည်-

"IN THIS TOMB - ON THE 19 MARCH 1919 - WERE DEPOSITED THE MORTAL REMAINS OF THEBAW, THE LAST KING OF UPPER BURMA-WHO WAS DEPOSED ON THE 1st DECEMBER 1885- AND WAS REMOVED TO RATNAGIRI WHERE HE DIED ON THE 15th DECEMBER 1916-AT THE AGE OF 58, ALSO THE REMAINS OF TEIK SU PAYA GALAY, THEBAW'S MINOR QUEEN, WHO DIED AT RATNAGIRI ON THE 25th JUNE 1912 AGED 50"

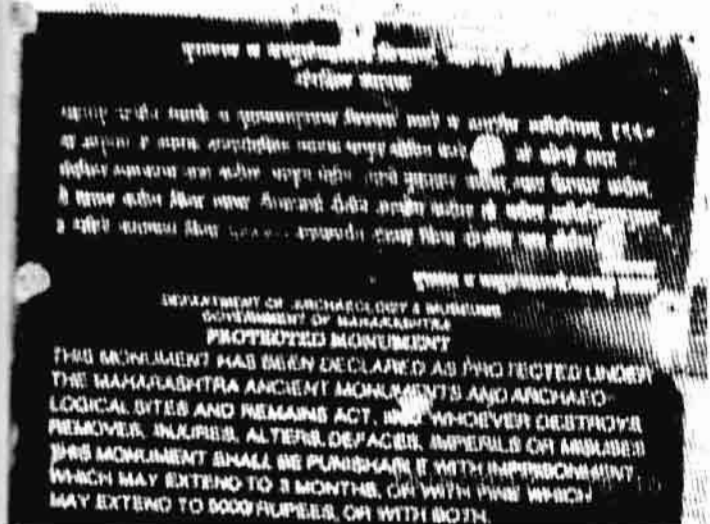
အုတ်ဂူတော်များ၏အကြောင်းအရာကို ရှေးဟောင်းသုတေသနဌာနမှ သိခဲ့ရ သည်မှာ-

၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင်မှ အိန္ဒိယ ရှေးဟောင်းသုတေသနဌာနမှ ဆက်လက် ထိန်းသိမ်း ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် အရှေ့ဘက်ခြမ်း ရှိ အုတ်ဂူတော် ပေါ်သို့ သစ်ပင်ကျရောက်ခဲ့ရာ အမိုးထိခိုက်သွားခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းအနီး

ကို ပြင်ဆင်မွမ်းမံချိန်တွင် ဂူတော်အတွင်း၌ သံသေတ္တာတစ်လုံး သီပေါမင်း
ထိုင်ခဲ့သည်ဟုယူဆရသည့် ထိုင်ခုံတစ်လုံး၊ မွမ်းမံစီခြယ်ထားသော ဘုရင်များကိုင်
ဆောင်လေ့ရှိသည့် တုတ်တံတစ်ချောင်းတို့ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရကြောင်း၊ ၁၉၄၇ ခုနှစ်
တိုင်မီ အင်္ဂလိပ်ခေတ်အတွင်းက အလုပ်ပိတ်ပင် ဗိမာန်အဖြစ် စီမံခဲ့သည်ဟုသိရ
ကြောင်း၊ အနောက်ဘက်ခြမ်းဂူအတွင်း၌ မည်သည့်ပစ္စည်းများရှိကြောင်း မေးမြန်း
ရာ သံသေတ္တာတစ်လုံးရှိကြောင်း၊ ဂူများကို ဖွင့်ဖူးခြင်း မရှိခဲ့ပါကြောင်းစသည်တို့
ဖြစ်၏။

အုတ်ဂူများတည်ရှိရာ ခြံစည်းရိုးနှစ်ထပ်ရှိ ပြင်ပတွင်စိုက်ထူထားသော သတိပေး
ကြေညာချက်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ အုတ်ဂူများတည်ရှိရာ ခြံစည်းရိုးနှစ်ထပ်ရှိ ပြင်ပ၊
ဝင်ပေါက်၏နံဘေးတွင် ဤရှေးဟောင်း အဆောက်အဦများကို မဟာရက်ရှိတြာ
ပြည်နယ်အစိုးရ၏ ရှေးဟောင်းသုတေသနနှင့်ပြတိုက်များဌာနက ထိန်းသိမ်းစောင့်
ရှောက်ထားကြောင်း ဆိုင်းဘုတ် စိုက်ထူထားပါသည်။

‘Maharashtrro Ancient Monuments and Archaeological Sites and Re-
mains Act 1960 ဥပဒေဖြင့် စောင့်ရှောက်ထားပြီး ယင်းဥပဒေအရ ရှေးဟောင်းအမွေ
အနှစ်များကို ဖျက်ဆီးမှု၊ ရွှေ့ပြောင်းမှု၊ ထိခိုက်စေမှု၊ မူလပုံစံကို ပြောင်းလဲစေမှု၊
အလွဲသုံးစားမှုတို့ကို ကျူးလွန်ပါက ထောင်ဒဏ် ၃ လ၊ ငွေဒဏ် ရူပီး ၅၀၀၀၊ ခု
ထက်ရှိ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၁၀၀ ခန့် သို့မဟုတ် ဒဏ်နှစ်ရပ်လုံး ကျခံရမည်ဟု’
အင်္ဂလိပ်နှင့် အိန္ဒိယ နှစ်ဘာသာဖြင့် ဖော်ပြထားပါသည်။

သီပေါမင်း၊ ဗိမုရား ရမည်းသင်း စုဖုရားကလေးနှင့် ပထမသမီးတော်ကြီးတို့၏
အုတ်ဂူများတည်ရှိရာနေရာသည် ရတနာဂီရိမြို့တွင်း၌ဖြစ်ပြီး (မူလက မြို့ပြင်
တွင်ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း မြို့၏ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာမှုကြောင့်
အုတ်ဂူတော်များ၏ အနေအထားသည် မြို့တွင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။) အုတ်ဂူတော်
များကို ကာရံထားသော အပြင်ခြံစည်းရိုးနှင့်ကပ်လျက် မြောက်ဘက်၊ အရှေ့ဘက်နှင့်
တောင်ဘက်အရပ်များတွင် ဝန်ထမ်းအိမ်ရာ တိုက်များရှိသည်။ အနောက်ဘက်တွင်မူ
ချုံများစွာ ရှိသည်။ အုတ်ဂူတော်ဝင်းအတွင်း၌ လတ်တလော ရှင်းလင်းထားကြောင်း
တွေ့ရသည်။ အုတ်ဂူတော်အပြင် ခြံစည်းရိုးပေါ်တွင် အဝတ်များလှန်းခြင်းပြုလုပ်
နိုင်သည်။ သို့သော် မတွေ့ရသဖြင့် မေးမြန်းရာ ရတနာဂီရိခရိုင်ဝန်မှ ပတ်ဝန်းကျင်၌
နေထိုင်သူ အစဉ်အဆက်သည် သီပေါမင်းအား ရိုသေလေးစားကြ၍ မဖွယ်မရာကိစ္စ

များ ပြုလုပ်လေ့ မရှိကြောင်း၊ အုတ်ဂူ
တော်များ၏ တည်နေရာကိုလည်း သိရှိ
သူနည်းကြောင်း၊ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွား
များ လေ့လာရာ နေရာမဟုတ်ခြင်းတို့
ကြောင့် ပျက်စီးမှုများလည်း နည်းပါး
ကြောင်း သိရပါသည်။ အုတ်ဂူတော်များ
တည်ရှိရာ ဝင်းအတွင်း၌ အောက်ခံမှာ
မြေသား သက်သက်သာဖြစ်သည်။
ခြံစည်းရိုး၏ ဘေးပတ်လည် အရှေ့
ဘက်နှင့် တောင်ဘက်တို့တွင် ကတ္တရာ
လမ်းများရှိပြီး မြောက်ဘက်တွင် လမ်း
ငယ် ဝင်ပေါက်ရှိသည်။ အနောက်ဘက်
တွင် ချုံများသာရှိသည်။ သီပေါမင်း၏
စံအိမ်တော်မှာ အုတ်ဂူတော်များတည်ရှိ
ရာ နေရာမှ ၂ ကီလိုမီတာခန့် ကွာဝေးပြီး
ထိုနေရာသို့ သွားသောလမ်းကို သီပေါ
လမ်းဟု အမည်ပေးထားပါသည်။

၂၀၁၂ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ
တွင် နယူးဒေလီမြို့၊ မြန်မာနိုင်ငံ သံရုံး
၏ ဦးစီးဆောင်ရွက်မှုဖြင့် သီပေါမင်း
အုတ်ဂူတော်နှင့် ဝန်းကျင်သာယာလှပ
ရေးလုပ်ငန်းရပ်များ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မြန်မာနိုင်ငံတော်
သမ္မတကြီး လာရောက်မည်ဖြစ်သော
ကြောင့် ဖြစ်၏။ အိန္ဒိယပြည်ပရေးရာ
ဝန်ကြီးဌာန၊ BSM ဌာနသို့ လည်း
ကောင်း၊ မဟာရက်ရှိတြာပြည်နယ်
အစိုးရ၏သံတမန်ရေးရာဦးစီးဌာနသို့
လည်းကောင်း၊ ရတနာဂီရိမြို့ရှိ ခရိုင်
ကောလိပ်တော်အရာရှိနှင့် ခရိုင်တရား
သူကြီးဖြစ်သူတို့သို့လည်းကောင်း မြန်မာ
သံရုံးမှ ခွင့်ပြုချက်တောင်းခံခြင်းနှင့် ကြို
တင်အသိပေးခြင်းတို့ကိုဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။
အားလုံးကို ကန့်ကွက်ရန် မရှိပါကြောင်း
အကြောင်းပြန်ကြားလာသဖြင့် မြန်မာ
သံရုံးမှ ပထမအတွင်းဝန် ဦးရဲမင်းသိမ်း
သည် ၂-၁၀-၂၀၁၂ ရက် နေ့မှ ၆-၁၀-
၂၀၁၂ ရက်နေ့အထိ ရတနာဂီရိမြို့သို့
သွားရောက်၍ သီပေါမင်းအုတ်ဂူတော်
နှင့်ပတ်ဝန်းကျင် သာယာလှပရေး လုပ်
ငန်းရပ်များကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။

ရတနာဂီရိမြို့ ရှေးဟောင်းသုတေ
သနဌာနမှ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေး

မျိုးနှင့် လက်ထောက် အင်ကျင်နီယာ ၊ ဦးတို့ကလည်း လုပ်ငန်းရပ်များကို ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။ အုတ်ဂူ တော်ပတ်ဝန်းကျင် အတွင်းအပြင် လူ တစ်ရပ်နီးနီး ထူထပ်စွာ ပေါက်နေသော ချုံနွယ်တို့ကို ရှင်းလင်းခဲ့သည်။

ရတနာဂီရိရှိ အုတ်ပြားထုတ်လုပ် သော စက်ရုံသို့သွားပြီး နီညိုရောင် အုတ်ပြားများကို အုတ်ဂူတော်များ အတွင်းဝင်း၌ ခင်းရန်မှာခဲ့သည်။ ထို့ နောက် အုတ်ဂူတော်ဝန်းကျင် သာယာ လှပရေးလုပ်ငန်းများ ပမာဏ၊ အချိန် ကာလ၊ သံရုံးမှကုန်ကျစရိတ်၊ ဆောင် ရွက်တာဝန်ယူမှု ကိစ္စအဝဝကိုလည်း ဆွေးနွေးဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။

ရတနာဂီရိမြို့တွင်းနှင့် မြို့စွန်ရှိ ပျိုး ဥယျာဉ်များမှ ရရှိနိုင်သော အပင်များကို ရွေးချယ်၍ အုတ်ဂူတော်များ၏ အပြင် စင်္ကြံလမ်းနှင့် ကပ်လျက် ခြံစည်းရိုးတစ် လျှောက် စိုက်ပျိုးရန် တရုတ်စံကားပန်း ပင် များ၊ ၎င်းအပင် များကြား၌ အထူးသဖြင့် သီပေါမင်းအုတ်ဂူတော်ရှိ ရာဝင်းတစ်လျှောက် စိုက်ပျိုးရန် ပန်း

များဖြစ်သော စံပယ်ပန်း၊ စကြာပန်း၊ မဇ္ဈပန်းတို့ကို ရွေးချယ် စိုက်ပျိုးပေးခဲ့ သည်။ ထို့ကြောင့် အုတ်ဂူတော်ပတ် လည်နှင့် အုတ်ခြံစည်းရိုးအတွင်းအပြင် တို့သည် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ၊ ရေညှိ များ လုံးဝ ရှင်းလင်းသွားသည်။ ပြင်ပ ဝန်းကျင်စည်းရိုးတစ်လျှောက် ကပ် လျက် အတွင်းပိုင်းတွင် နှစ်ပေခန့် မြင့် သော တရုတ်စံကားပန်း ပျိုးပင်များ စိုက်ပျိုးထားသည်။

အုတ် ဂူ တော် များပတ်လည် အတွင်း စင်္ကြံလမ်းနေရာတွင် ဝယ်ယူ ထားသော ကြမ်းခင်းအုတ်ပြားများကို နေရာအနှံ့ သပ်ရပ်လှပစွာ ခင်းကျင်း ထားသည်။ အုတ်ဂူတော်များပတ်လည် အတွင်း စင်္ကြံနှင့် အတွင်း အုတ်နံရံ အကြား စိုက်ပျိုးမည့် သစ်ပင်၊ ပန်းပင် များကို သပ်ရပ်စွာ ဝန်းရံနိုင်ရန် တစ်ပေ ခွဲ အမြင့် အင်္ဂတေပေါင်များ ပြုလုပ် ထားသည်။ အုတ်ဂူတော်များပတ်လည် စင်္ကြံမှ ရေနုတ်မြောင်းများ ဖောက်ထား သည်။ အုတ်ဂူတော်နံရံပေါ်ရှိ အမည် စောက်ထိုးဖြစ်သော ကျောက်ပြားကို

တည့်မတ်လိုက်သည်။ ကျောက်ပြား ပေါ်ရှိ စာသားကို ပိုမိုထင်ရှားစေရန် မူလစာပေါ်တွင် ဆေးဖြင့် စာရေးသား ခြင်းပြုလုပ်ပေးသည်။

လုပ်ငန်းများအတွက် ကုန်ကျသုံးစွဲ မှုမှာ ရူပီး ၄၁၈၃၅ ဖြစ်ပါသည်။ အမေရိကန်ဒေါ်လာဖြင့် ၇၇၄၆ ဒသမ ၇၅ ကုန်ကျ၏ဟု သိရသည်။

ပထမသမီးတော်ကြီး၏ အုတ်ဂူ တော်အတွင်း၌ သမီးတော်ကြီး၏ အရိုး ပြာများ ထည့်သွင်းထားရခြင်း မရှိသေး ပါ။ မွန်ဘိုင်းမြို့မှ သုတေသီ ဆူဒါရှား ပြောပြ၍ သိရပါသည်။ တာဝန်ရှိသူများ က ပြော၍လည်းကောင်း၊ မူလမှတ် တမ်းများအရလည်းကောင်း ရတနာဂီရိ ငွေတိုက်အတွင်း၌ ရှိသည်ဟု သိရ သည်။ သို့သော် ယခု မရှိတော့ပါ။ သို့ကြောင့် စာရေးသူနှင့် ဆူဒါရှားတို့က ပထမသမီးတော်ကြီး၏ အရိုးပြာ၊ သူ အတွက် ပြုလုပ်ထားသော အုတ်ဂူတော် အတွင်းရောက်ရန် ကြိုးစားနေကြပါ သည်။

မောင်သန်းဆွေ၊ထားဝယ်။

Dictionary for All

သာလွန်စာအုပ်တိုက်

အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ

အဘိဓာန်

သာလွန်စာအုပ်တိုက်

❖ ဂဠုန်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထောင့်၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၂၁၁၈၊ ၂၄၂၁၁၉

❖ အမှတ် (၃၇၇/၃၇၉) ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း (အထက်)၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၄၁၁၅၃၊ ၂၄၁၁၅၄၊ ၂၄၁၁၅၅၊ ၂၄၁၁၅၆

❖ ၁၆၅/၂ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းနှင့် ၄၅လမ်းထောင့် ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း - ၂၉၉၂၁၁၊ ၂၉၉၂၁၂

www.burmeseclassic.com

သေါင်သောင်ကောင်းတို့၏အရည်အချင်း - ဝဏ္ဏဝေ အဓိကအရင်းအမြစ်

မိဖုရားရှေး၊ နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်များနှင့် သေါင်သောင်မှု အခန်းကဏ္ဍတွင် သေါင်သောင်ကောင်းဖြစ်လိုသူလူငယ်များနှင့် လူကြီးများအတွက် လိုက်နာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ရန် ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ သေါင်သောင်ကောင်း တို့၏အရည်အချင်းကို ဖွဲ့စည်းအသုံးအပြု လမ်းညွှန်ချက်ရှုထောင့်မှ ရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဖတ်ကြည့်သူအချင်း သေါင်သောင်ကောင်းတို့၏ အဓိရပ်များ၊ သေါင်သောင်ကောင်းတို့၏ အပြောအဆို၊ စကားပြောနည်း၊ သေါင်သောင် ကောင်းတို့၏ အမူအရာ၊ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဆရာတော်ကြီးများ၏ အတုယူစွယ် အမူအရာများ စသဖြင့် သေါင်စဉ် ၂၅ ခုဖြင့် လက်တွေ့ကျကျ လိုက်နာကျင့်ကြံနိုင်ရန် လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓတရားတော်များနှင့် မြန်မာစကားစုံများ - ဝဏ္ဏဝေ ဦးအေးနိုင်(ဘိဇ္ဇာ)

ဓမ္မအတွေ့အကြုံမှ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည့်စကားစုံများသည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏တရားဒေသနာတော်များကို အသိသိစော်ညွှန်း လက်ရှိနေကြသည်။ စကားစုံများမှ ညွှန်ပြထားသော ဗုဒ္ဓတရားတော်များကို သိရှိလိုက်နာကျင့်ကြံ၍လောကီအကျိုး၊ လောကုတ္တရာအကျိုးများရရှိရန် ရည်သန်ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဆုံးမဩဝါဒများကို ဖော်ပြသည့်အခါ ဦးစိုးစကားဖြင့် ဆုံးမသည့်အခါသည်ထက် စကားစုံများကိုရှုတ်ဆိုပြီး သို့မဟုတ် ရေးသားပြီး ဆုံးမဩဝါဒဖော်ပြခြင်းက ပို၍ထိရောက်နိုင်စေကြောင်း လမ်းညွှန်ထားပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဣန္ဒြေနိုင်ငံ၏ အဓိကဘဏ်စနစ် - ဟော်ကြည်ညို(ပါဏိဓ)

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး ပြန်ပုံတင်မှုနှင့်ဆိုင်ရသော ဣန္ဒြေနိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးစွဲပြီးတိုးတက်ထွန်းအံ့အကြောင်းရင်း တစ်ခုဖြစ်ခဲ့သော အဓိကဘဏ်စနစ်(Main Bank System) အကြောင်း ရေးသားထားသည်။ အဆိုပါ အဓိက ဘဏ်စနစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံအပေါ်အခြေခံ၍ ဦးစီးဦးရည်များ၊ စီးပွားရေး စွဲပြီးတိုးတက်မှု အရှိန်အဟုန် မြှင့်တင်ရေး အဓိကမောင်းနှင်ရေးအတွက် ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည့် အသစ်လျော်ဆုံးစနစ်ဟုဆိုသည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ဘဏ်များ၊ လက်ပန်းတတီး၊ လက်တွဲဆောင်ရွက်ပုံကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားပြီး မြန်မာနိုင်ငံအတွက် လမ်းစာတစ်ခု ဖော်ညွှန်း ထားသည်။ စီးပွားရေးလောကအတွင်းကျင့်လည်ကြကုန်သူအားလုံး အသိပညာ၊ အတတ်ပညာဖြည့်ထည့်မှုများ၊ ငွေကြေး ထွေးကွက်တွင် လုပ်ကိုင်သူများ၊ စီးပွားရေးလုပ်ဆောင်သူများက ကြိုဆိုရမည့်စာတစ်အုပ် ဖြစ်သည်။

အလင်းသစ်ရာထုစင်သွင်လမ်းညွှန် - အလင်းသစ်စာတည်းအဖွဲ့

နည်းပြ သရုပ်ပြများ၊ စီမံခန့်ခွဲရေးဝန်ထမ်း(၁)၊ ဥပဒေအရာရှိအဆင့်(၄)၊ ဒုဗြူနယ်တရားသူကြီးများ၊ ဒု-ဦးစီးများ၊ ဒု-အကောက်ခွန်မှူးများ၊ ဒု-စီမံကိန်းမှူးများ စသည့်ဌာနဆိုင်ရာ အရာရှိငယ်များနှင့် မြန်မာ့စာအုပ်အရောင်းအား လုံးအတွက် ရေးဖြေ နှုတ်ဖြေဖြေဆိုရာတွင် လက်ကိုင်ပြနိုင်ရန်ပြုစုထားသည်။ အတွေ့တွေ့ဖတ်သူအား ခြုံမာစာ ဘာသာရပ်များပါဝင်သည်။ ရာထူးစံ စာမေးပွဲဖြေဆိုသူများ၏လိုအပ်ချက်များအတွက် အချိန်တိုအတွင်းအကျိုး ပြုနိုင်အောင် စေတနာအရင်းခံဖြင့် ပြုစုထားသောစာအုပ်ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထေရဝါဒစူယောင် - မင်းနုနှင့်(မော်ကွန်း)

လူသားတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်ရောင်ပြောင်ရွှန်းသော ဘဝကောင်းဘဝမွန်ကိုရရှိရန် မြတ်ဗုဒ္ဓလမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း မိမိ ကိုယ်တိုင် စိတ်ဝတ် လိုက်နာကျင့်သုံးသော ဓမ္မကဿ ဖန်တီးနိုင်ကြောင်း လမ်းညွှန်ရေးသားထားသည့် စာအုပ်ဖြစ် သည်။ သီလယူမှုမရှိသူနှင့် သမာဓိလည်းမရှိ၊ လောဘလည်းမီးလွှား၍မလှ၊ ဘာတရားထူးမျှလည်းမရှိပဲ သော တာပန် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သူများထူးလေစွာ ထိုကျောင်းလည်း အယူအမြင်မှန်ကန်ခြင်းနှင့် သီလဝတ်ကြမ်းခြင်းသည်ကောင်းမှု ကုသိုလ်တို့၏ အစအမွှာဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓလက်ထက် ပါရမီရှင်အမျိုးသမီးများ

အရာရာ၌ ယောက်ျားများသာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နိုင်သောအသိဉာဏ်ရှိသည်ဟုတ်၊ မိန်းမသားများသည်လည်း ထိုထို အရာ၌ ဆင်ခြင်ဆုံးဖြတ်နိုင်သော အသိဉာဏ်ရှိသည်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေရန် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာလက်ထက် ထင်ရှားထူးချွန်သောပါရမီရှင်အမျိုးသမီး ၁၂ ဦး၏အကြောင်းကိုရေးသားထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယောဂဗဟုဝါဒီတစ်ပါး ယသောရောဒေဝီ၊ ခေါမာဒေဝီ၊ ဗုဒ္ဓာရော၊ မိဂါရ ဗာမာ၊ ဗိသာခါ၊ အဗ္ဗုပါလီ၊ ဂုဠသုဘဒ္ဒါ၊ သုမနဒေဝီ၊ ဒီယကောသီ၊ ဥတ္တရာနှင့် သိရိမာ၊ စာမီ၊ ည္ဗလဝဏ္ဏာတို့ ပါဝင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အလင်းသစ်

အလင်းသစ်စာပေ၊ အခန်း-၆၀၁၊ အမှတ်-၁၇၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း- ၂၀၄၀၇၇၊ ၂၀၄၀၇၈၊ ၁၀၆-ခွဲ-၂၅၄၊ ၀၉ ၅၄၀ ၀၃၀၂။

ထွက်ပြီ

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်တော့

ညစ်ပြီး

ပူထုထုထိုင်းနေပါပြီ။

စိတ်နှလုံးက

ညစ်ညူးနွမ်းလျနေချိန်မှာ

ရုပ်ခန္ဓာပိုင်းကလည်း

ထိုင်းမှိုင်း

ထူပူလာပြန်သောအခါ

ကျွန်တော့်မှာ

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ

အနာရလျက်

သက်ရှိထင်ရှား

လူစင်စစ်က

လွင်တီးခေါင်မှ

မီးကျွမ်းသစ်ငုတ်တိုကြီး

တစ်ခုလို စိတ်ပျက်ဖွယ်

ထီးတည်းကျန်

ငေါင်စင်းစင်း

ရုပ်နာမ်အစုအဝေးကြီး

အညနင်း

ကြီးမား

ဖြစ်နေသည်။ ယခုအခါ 'မနု
သတ္တဘာဝေါ ဒုလ္လဘော'
(လူ့ဘဝဟူသည် ရဲခဲ၏)ဟု
သော အဆိုကို ပြက်ရယ်မြူ
ချင်လာသည်။ ဒုက္ခ သုက္ခ
တွေ ဗလဗေ လွမ်းမိုးနေသော
လူ့ဘဝ၊ လူ့အဖြစ် ရရှိလာ
ခြင်းထက် အညစ်အကြေးထဲ
မှ ပေါက်ဖွားလာ၍ သဘာဝ
နှိုးဆော်မှုအရ လူ့အသွေးကို
စုပ်ယူခိုက် အကိုက်ခံရသော
လူ၏ လက်ဝါးကြမ်းကြီးဖြင့်
'ဗျန်း'ခနဲ ရိုက်သတ်ခံလိုက်ရ
သော ခြင်တစ်ကောင် ဖြစ်ခဲ့
ရခြင်းကမှ သက်သောင့်သက်
သာ ရှိဦးမည်။ ကျွန်တော်တို့
တစ်တွေမှာ တစ်နေ့ သေရမှာ
သိထားကြပါလျက် သေခြင်း
ကို မေ့ထားပြီး ရှင်ခြင်းဒုက္ခ
နှင့် ကျွမ်းဝင်လုံးထွေးနေကြ
ရသည့်အဖြစ်မှာ လုံးဝညသံ
ငြီးငွေ့ စိတ်ပျက်စရာ အခြေ
အနေဆိုးကြီးတစ်ရပ် ဟု
ကျွန်တော် ထင်သည်။ ထို
အခြေအနေဆိုးကြီးကို မြေ
ကမ္ဘာဟု ခေါ်သော လုံးဝန်း
ဝန်း ပြိုဟ်ကြီးက ခိုင်ခံ့ ထမ်း
ပိုးထားခြင်းကလည်း ကိုးရိုး
ကားရား ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်ဟု
ကျွန်တော်ထင်သည်။ သို့သော်
ကျွန်တော် ဘာမျှ မတတ်နိုင်
ပါ။

'လူသား၏ ဇွဲသတ္တိ၊
လူသား၏ အားမာန် စွမ်း
အား'စသော လူသားဂုဏ်
အင်ဝေါဟာရများကို ကျွန်
တော် မကြာခဏ ကြားရ
ဖတ်ရသည်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်
တုန်းက ချက်သမ္မတနိုင်ငံရှိ
အကျယ်မီတာ ၉၅၀ ကျော်
ရှိသော ဧရာမ ချောက်ကြီးကို
ကြိုးတစ်ချောင်း သွယ်တန်း
၍ ၅၉ မိနစ် ၆ စက္ကန့်ဖြင့်

ရန်ကုန်မှာ
ကားအမြန်
မောင်းတဲ့ခေတ်
ကုန်သွားပြီ
ကိုယ့်ဆရာရဲ့
လမ်းပေါ်မှာ
ကားတွေက
လိပ်တွေ
အပြေး
ပြိုင်ကြသလို
ပြိုင်နေကြရတာ
အို...
ဒါတွေ
မပြောချင်ပါဘူးဗျာ
ကိုယ့်ဆရာလည်း
နိစ္စဇူဝ
ခံစားရမှာပါ

တွဲလျားခို ဖြတ်ကူးသော
'ဒေန်ကက်လက်'ဆိုသော
ကမ္ဘာစံချိန်ရှင် ချက်လူမျိုး၏
စွမ်းဆောင်မှုကို 'လူသား၏
အံ့မခန်းစွမ်းပကား'ဟု ပြော
ကြသည်။ သို့သော် သူသည်
ယင်ကောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့
ပေါ့ပါးလျင်မြန်စွာ မပျံသန်း
နိုင်သည်ကတော့ သေချာပါ
သည်။ မြန်မာတွေက
'ယောကျာ်းတံခွန် လူရည်
ချွန်က ကောင်းကင်တမ္ဗတ်၊
ကြယ်ကိုဆွတ်လည်း မလွတ်
စတမ်း ရမြဲလမ်း'ဟု အလွန်

အမင်း မဆင်မခြင် အတိဿ
ယဝတ္ထိ အလင်္ကာ သုံးတတ်
ကြသေးသည်။ ထိုရှေးမြန်မာ
တွေသည် ကြယ်ဆိုသည်မှာ
နေမင်းကြီးထက် အရွယ်
အစားများစွာ ကြီးမားရုံမျှ
မက နေမင်းကြီးထက် အဆ
ပေါင်းများစွာ ပူပြင်းကြောင်း
ကမ္ဘာမှ နေမင်းကြီးအထိ
အကွာအဝေးထက် ပို၍
များစွာများစွာ ပိုကြောင်း
မသိရှာကြ၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

တကယ်တော့ လူတစ်
ယောက်၏ ဇွဲနပ်နှင့် စွမ်း
ဆောင်ရည်မှာ အကန့်
အသတ် ရှိသည်။ အကန့်
အသတ်ကလည်း အမျိုးမျိုး
အထွေထွေ ရှိကြသည်။
ကျွန်တော့်အဖြစ်ကိုပဲကြည့်။
ကျွန်တော်သည် လူ့ဘဝ၌
ကြုံတွေ့တတ်သော သာမန်
အခက်အခဲကိုပဲ ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့
မျက်ကလူးဆန်ပျာ ကြိုးစား
နေရသည်။

ယနေ့ ညနေစောင်း
အလုပ်မှ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်
လာသောအခါ အကြီး
အကျယ် နေမကောင်း ထိုင်
မကောင်း ဖြစ်နေသော ဇနီး
က ကျက်သရေစွာ ဆီးကြို
သည်။ ကျွန်တော့်ဇနီး ဝဝပုပု
မဘဲဥ(နာမည်ရင်းမဟုတ်)
သည် ပဋိသန္ဓေ ၄ လခန့်အရ
မှာ 'အဘောရှင်း'ရခြင်း ဖြစ်
သည်။

'မင်းကွာ... ငါ့ရုံးကို
ဖုန်းဆက်လိုက် ပြီးရော'ဟု
ကျွန်တော်က အပြစ်တင်သံ
မပါစေရဘဲ အပြစ်တင်လိုက်
သည်။

'ရှင်...စိတ်ပူမှာ စိုး
လို့'
'မယား ဘောရှင်းဖြစ်

ရင် လင်က စိတ်ပူရမှာပေါ့
ကွ၊ စိတ်မပူတဲ့ လင်ဟာ
နွားပဲ'

ကျွန်တော်က အမြန်ဆုံး
အစီအစဉ်ဆွဲ အမြန်ဆုံး လုပ်
ရှားရပါသည်။ ဘေးချင်း
ကပ် အခန်းမှ အသက် ၆၀
လောက် သန်သန်မာမာ မိန်းမ
ကြီးနှင့် သူ့သမီးအပျိုပေါက်
ကလေးက ပိုင်းဝန်းကူညီကြ
သည်။ ကျွန်တော်၏ သားဦး
(ကလေးအကြီး)ကို ဘေးခန်း
မှာအပ်၍ တက္ကစိတစ်စီး ပြေး
ခေါ်၊ ဖြို့နှယ်ဆေးရုံသို့ အမြန်
မောင်းခိုင်းရသည်။

'ရန်ကုန်မှာ ကားအမြန်
မောင်းတဲ့ခေတ် ကုန်သွားပြီ
ကိုယ့်ဆရာရဲ့ လမ်းပေါ်မှာ
ကားတွေက လိပ်တွေ အပြေး
ပြိုင်ကြသလို ပြိုင်နေကြရ
တာ။ အို...ဒါတွေ မပြောချင်
ပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ့်ဆရာလည်း
နိစ္စဇူဝ ခံစားရမှာပါ'

ဒရိုင်ဘာကို လောဆော်
မိသည်မှာ မှားပြီ။ သူ၏
ညည်းညူလျှောက်လဲချက်
ရှည်လျားလွန်းသဖြင့် နေ
မကောင်းသော ဇနီးသည်က
ပင် 'ကားပြောင်းစီးရင်
ကောင်းမယ်'ဟု တွေးနေ
ကောင်း တွေးနေနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်က တက္ကစီ
ဒရိုင်ဘာ ကိုလေအိုးကို စိတ်
မဝင်စားပါ။ ကျွန်တော် တွေး
နေသည်က လက်ရှိ အကျပ်
အတည်းကို အထိရောက်ဆုံး
ဖြေရှင်းပေးနိုင်မည့် အခရာ
အကျဆုံး လက်နက်ကိရိယာ
အကြောင်း ကျွန်တော် တွေး
နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်
လက်ထဲတွင် မိန်းမ၏ ကုန်း
မာရေးပြဿနာကို အစအဆုံး
တာဝန်ယူနိုင်လောက်သည်

ငွေကြေး မရှိ။ မိန်းမက ဆေး
ရုံမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ
နေရမည်မသိ။ မိန်းမဆေးရုံ
ပေါ်ရောက်၊ သမားတော်တွေ၊
သူနာပြုတွေကြားမှာ စိတ်ချ
ရပြီပဲထား။ ဒင်း(သင်း)
ဆေးရုံပေါ်မှာ ရှိနေသရွေ့
စက္ကန့်နှင့်အမျှ၊ ယခု ဒင်း
(သင်း) သွေးတစ်မိမိ ယို
ထွက်သလို ကျွန်တော့်အိတ်
ကပ်ထဲမှ ငွေတွေကလည်း
တသွင်သွင်ယိုထွက်နေတော့
မှာ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါက
ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း
ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖွင့်ဟ
ခဲ့ဖူးသောစကားကို ကျွန်တော်
ကြားယောင်လာသည်။

‘ဒီခေတ်ကြီးမှာ လူ
အသက်ကို ငွေနဲ့ မွေးမှပဲ
သက်တမ်းရှည်ရှည်နေလို့ရမှာ
ကွ။ ဒီတော့ ငွေနဲ့ အသက်
မွေး၊ ငွေနဲ့ အသက်မွေး မှတ်
ထား သူငယ်ချင်း’

‘ဟေ့ကောင် အသက်ဆို
တာ ဘုရား ပေးထားတာကွ’
ဟု ကျွန်တော်က စောဒက
တက်သည်။

‘ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဘုရားပေး
ထားတာတော့ မှန်ပါရဲ့ကွာ၊
ဒါပေမဲ့ အဲဒီအသက်ကို ရှင်
သန်အောင် မွေးမြူပေးတာက
တော့ ငွေပဲ။ ငါပြောတာ
မယုံရင် မင်း တစ်ခုခုဖြစ်ပြီး
ဆေးရုံတက်ကြည့်လိုက်စမ်း
ပါ။ ဆေးရုံတက်ကြည့်လိုက်
စမ်းပါ’

[မြို့နယ် ဆေးရုံ သို့၊
ရောက်သော် တာဝန်ကျ
ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ဇနီး၏
ရောဂါအတိမ်အနက်ကို စစ်
ဆေးကြည့်ရှုပြီး ဗဟိုအမျိုး
သမီးဆေးရုံသို့ သွားရောက်
ပြသရန် ညွှန်ကြားသည်။

ကျွန်တော့်အမောမှာ ဆတ်က
ထမ်းပိုး တိုးမြင့်လာ၏။
တက္ကစီ ပြေးငှားရပြန်သည်
(အရေးပေါ် လူနာတင်ကား
ခေါ်၍ မရပါ။ မအားလပ်ဟု
ဆိုသည်။)။ ဇနီးကို အားပေး
စကား ပြော၍ ကားပြောင်း
စီးကြရပြန်သည်။ ဇနီးသည်
ခန္ဓာကိုယ်ပါးပါးလျားလျားနှင့်
ပျော့နွဲ့သည်ဟု ထင်ရသော်
လည်း အထိုက်အလျောက်
တော့ စိတ်ဓာတ်မာကျော
ကြီးနိုင်ပါသည်။ နှုတ်အမူ
အရာ၊ ကိုယ်အမူအရာဖြင့်
ဝေဒနာကို ဖော်ပြခြင်း မပြု
ဘဲ အံ့ကြိတ်၍ တင်းခံနေ
သည်။ အဖော်လိုက်လာသော
မိန်းမကြီးနှင့် ကောင်မလေး
တို့ကတော့ မျက်လုံးကြီးတွေ
အပြူးသားဖြင့် သူတို့ကိုယ်
တိုင် ဝေဒနာ အပြင်းအထန်
ခံစားကြရင်း အသက်တွေ
ထွက်ကုန်တော့မည်ကဲ့သို့၊
စော့ချွေးတွေပြန်နေကြသည်။
ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်
ကကော။ ကျွန်တော့်မှာ မိမိ
ကိုယ်မိမိ ဘာဖြစ်နေမှန်းပင်
မသိတော့ လောက်အောင်
ပူထူးဆူပွက်လျက် ထိန်းလို့
သိမ်းလို့မရအောင် အသက်
ပြင်းပြင်း ရှူနေမိသည်။

ကားပေါ်မှာ မိမိ၏
အင်္ကျီအိတ်ကပ်ကို စမ်းမိရင်း
ညာဏ်အလင်းတစ်ချက် ပွင့်
သွားသည်။ ကျွန်တော့်
သူငယ်ချင်း စိုးမြင့်ဦးထံ
အမြန်ဆုံး ဆက်သွယ်ဖို့ သတိ
ရလာခြင်း ဖြစ်၏။ လက်ရှိ
အရေးကိစ္စမှာ စိုးမြင့်ဦးကသာ
အဓိက ကူညီနိုင်ပါသည်။

‘လာခဲ့လေကွာ၊ ငါ
ဒီည Night Duty ကျတယ်။
မနက် ၆ နာရီမှ ထွက်ရမှာ’

ဟု စိုးမြင့်ဦးက ဖုန်းထဲမှ
သက်သောင့်သက်သာပြော
သည်။ ကျွန်တော် တွေ့ကြုံ
နေရသော ဒုက္ခ ပြဿနာတွေ
အတွက် သူ စိတ်အနေနှင့်
အယုတ် ဖြစ်ပုံမရပါ။ သူက
လုပ်ခလစာကောင်းသော
ဟိုတယ် စားပွဲထိုးခေါင်း
ဆောင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်
မှာ ဘဏ္ဍာရေး အကျပ်
အတည်းကြုံတိုင်း ကျွန်တော်
သည် သူငယ်ချင်း စိုးမြင့်ဦး
ထံ ပြေးအပူကပ်ရသည်
ချည်း။ သူကလည်း ဘယ်
တော့မှ ငြင်းဆန်သည်မရှိ။
အမြဲ ကူညီပါသည်။ သူထဲမှ
ချွေးငွေများကို ပြန်လည် ပေး
ဆပ်ချိန်တန်သည့်တိုင် အချိန်
မီ ပြန်မဆပ်နိုင်ခဲ့သော်လည်း
ဒီကောင်က တစ်ချက်ကလေး
မျှပင် ညည်းညူဖြစ်တင်ခြင်း
မရှိ။ ကျွန်တော့်ကို အဝေးမှ
ဝန်းရံနေကြသော ဆွေတော်
ခြောက်သောင်း မျိုးတော်
အပေါင်းထက်စာလျှင် စိုးမြင့်
ဦးက အပုံကြီး ပို၍ အားကိုး
ရပါသည်။ စိုးမြင့်ဦးလို သူ
ငယ်ချင်းမျိုး နောက်ထပ်တွေ့
ရှိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ဗဟိုအမျိုးသမီး ဆေးရုံ
ကြီးသို့ရောက်၍ ဇနီးကို
အရေးပေါ်ဌာနမှာ ပြသသည်
နှင့် သူနာပြုဆရာမကြီးက
ကရုဏာဒေါသော အသံဖြင့်
ပွက်သည်။

‘ရှင်တို့ တော်တော်ကို
လပေါ်သရေနိုင်တာပဲ။ နေ့
မကောင်းတာကို စောစောစီး
စီးလာပြပါလား။ နောက်ထပ်
နာရီဝက်လောက်သာ နောက်
ကျရင် ကျွန်မတို့ ဘာမှတတ်
နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ကျွန်တော်ကလည်း

လပေါ်သရေနိုင်သော
အကောင်အဖြစ် မျက်လွှာချ
၍ နှုတ်ခမ်းစေ့ထားလိုက်ရပါ
သည်။

‘မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အားလုံး
အဆင်ပြေသွားမှာပါ’ဟု
ဆရာမကြီးက လေပြေထိုး
လိုက်ပြီးလျှင် ဆေးရုံ လုပ်ထုံး
လုပ်နည်းအတိုင်း လူနာရှင်
ကျွန်တော့်ဘက်မှ ကူညီဖြည့်
ဆည်းပေးရမည့်တာဝန်များ
ကို ညွှန်ကြားပါသည်။
ကျွန်တော်က ပါးစပ်မှ
‘ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့’ဟု
အခွန်တစ်သောင်းလောက်
ရွတ်ဆိုရင်း ခေါင်းတဆတ်
ဆတ် ညှိတ်ပါသည်။ ခေါင်း
ညှိတ်လိုက်တိုင်း ကျွန်တော်
၏ နဖူးခံစပ်မှ ချွေးသီးချွေး
ပေါက်တွေ ဖွားခနဲ ဖွားခနဲ
ဆေးရုံကြမ်းပြင် ကျောက်ပြား
များဆီသို့လွင့်ကျလာကြသည်။
နောက်တစ်နာရီလောက်သာ
ဤကဲ့သို့ စိတ်မောမော ရင်
ပူပူနှင့် ခေါင်းညှိတ်နေရလျှင်
ကျွန်တော့်ခြေတွေအောက်မှာ
နွေခေါင်ခေါင် ချွေးပင်လယ်
ကြီး ဖြစ်သွားမလား မပြော
တတ်။

အဖော်လိုက်လာကြ
သော မိန်းမကြီးနှင့် မိန်းက
လေး လက်ထဲသို့ ငွေစက္ကူ
တချို့ ထည့်ပေးခဲ့ပြီး ဆေးရုံ
ထဲမှ ဒရောသောပါး ထွက်
လာခဲ့သည်။ စိုးမြင့်ဦးက သူ
ဟိုတယ်ကနေ ငွေတစ်သိန်း
ပေးဖို့ စောင့်နေလိမ့်မည်။
ဪ... တော်ရှာသော
ကောင်းရှာသော သူငယ်ချင်း။
စိုးမြင့်ဦးထံ လာနေပြီ
ဆိုသည့်အကြောင်း ဖုန်းဆက်
ရန် သတိရသည်။ ဟော...
ဖုန်းက အဆင်မပြေ။ နောက်

တော့ ဆက်သွယ်ရေး စနစ်ဟာ ပြင်ပသို့ ရောက်နေသတဲ့။ မဟုတ်သေးပါ။ ဒီကောင် အသင့်စောင့်နေရမယ့်ကိစ္စ၊ ဖုန်းများ ပိတ်ထားသလား။ ဘယ်များ ထွက်သွားပြန်ပါ လိမ့်။ အတန်ငယ် ငြိမ်သက်စ ကျွန်တော့်ရင်သည် ပြန်လည် ခုန်လှုပ်လာပြန်သည်။

မိန်းမကတော့ သူနာပြု ဆရာမကြီးပြောသလို အဆင် ပြေသွားကောင်းပါရဲ့။ ဘေး ခန်းမှာ ထားခဲ့တဲ့ သား ကလေးလည်း အိပ်နေ လောက်ရောပေါ့။ ည ၉ နာရီ ကျော်ပြီပဲ။

ဟိုတယ်ရှေ့ တက္ကစီရပ် လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း ပြေးဆင်းပြီး ‘စဉ်ကြိုကောင်တာ’ ဆီသို့ အမောတကော လှမ်းသွား သည်။ စဉ်ကြိုကောင်တာ မှာ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က မရောင်းရသော ဘဲကင် ခြောက်ကြီးတွေလို ထိုင်နေ ကြရာမှ ခေါင်းစုတ်ဖွား၊ အဝတ်အစားနှမ်းနှမ်းနှင့် ဟပ် ထိုး လဲကျမလို လှမ်းလာ သော ကျွန်တော့်ကို တွေ့ သောအခါ ချက်ချင်း အသက်ဝင် နိုးကြားလာကြ ပြီး မျက်လုံးတွေ ပြူးကြည့် သည်။

ဟက်ဝိတ်တာ ကိုစိုး မြင့်ဦးနဲ့ ဒီကောင်တာနားမှာ ကျွန်တော် ချိန်းထားတယ်။ သူ ဆင်းမလာဘူးလားဗျာ့

မိတ်ဆွေ...
ရေဝေးသုသာန်မှာ
လူကျပ်နေတယ်
လမ်းဘေးက
ဆင်းလျှောက်
ဟု
ဒဂိုင်ဘာက
ကားထဲကနေ
ခေါင်းပြု၍
ကျွန်တော့်ကို
ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး
ဆဲသွားသည်
သူ့ကို
စိတ်ဆိုး
ဒေါသဖြစ်ဖို့ကိုပင်
ကျွန်တော်
မေ့နေပါသည်

တော့်ကိုကြည့်ပြီး ပင့်သက် ရှိုက်သည်။
‘ရှင် သူနဲ့တွေ့ချင်ရင် ဆေးရုံကြီးကို လိုက်သွားပါ’
‘ဗျာ...’
ကျွန်တော် တအံ့တဩ နှင့် ရင်ထဲမှာ အောင့်ကျပ် မွန်းဆိုသွားခြင်းကို အမျိုး သမီးက ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆက် ပြောသည်။
‘လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်မိနစ် လောက်ကပဲ ဦးစိုးမြင့်ဦး မတော်တဆ ချော်လဲလို့ ခေါင်းကွဲပြီး သတိလစ်သွား

တာနဲ့ ဆေးရုံ ပို့လိုက်ရပြီ’
‘ဗျာ...’ဟု ကျွန်တော် က မီးစဖြင့် အထိုးခံလိုက် ရ၍ အော်လိုက်သံမျိုးဖြင့် လွှတ်ခနဲ အော်မိပါသည်။ ပါးစပ်ဟာ လိုက်စဉ်မှာ နဖူးဆံ စပ်မှ ချွေးစီးကြောင်းတစ်ခုက ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲသို့ ကတ် သီးကတ်သတ် စီးဝင်ဖြစ် အောင် ဝင်သွားသေးသည်။ ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ပါ။ မီး တောင်မှ ညီးညီးတောက်နေ သော ချော်ရည်တွေ ပါးစပ် ထဲဝင်လာလည်း ခုခိုနို့မှာ ဂရု စိုက်နိုင်အံ့မထင်။ ကျွန်တော် ငေးကြောင့် ထုံ ထုံ ငို ပြီး အသက်ရှူကျပ်နေသည်။
‘ဦးစိုးမြင့်ဦးက ရှင်နဲ့ ဘာတော်သလဲ’ဟု အခြား အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က မေးသည်။

ကျွန်တော်သည် ငိုက် စိုက်ချထားမိသော ဦးခေါင်း ကို ဆတ်ခနဲ မော့လိုက်ပြီး နောက်... ငိုတော့မလို မသံ မျိုးဖြင့်...

‘ဦးစိုးမြင့်ဦးက ကျွန် တော့်ရဲ့ ဘုရားသခင်’ဟု ပြောလိုက်ကာ ချာခနဲ လှည့် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဟိုတယ်မျက်နှာစာရှိ အင်္ဂတေခင်း လမ်းကလေး အတိုင်း ကျွန်တော် ချည့်ချည့် နဲ့နဲ့ လှမ်းရွှေ့နေမိသည်။ ဝင် လာသော ကားတစ်စီး၏ ရှေ့မီးရောင်က ကျွန်တော့် ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာ စဉ် ဒဂိုင်ဘာသည် သင်္ချိုင်း မှ ထ၊လာသော ဖုတ်ကောင် တစ်ကောင်လို တွေ့မြင်ရပေ လိမ့်မည်။

‘မိတ်ဆွေ... ရေဝေး သုသာန်မှာ လူကျပ်နေတယ်။

လမ်းဘေးက ဆင်းလျှောက်’ ဟု ဒဂိုင်ဘာက ကားထဲက နေ ခေါင်းပြု၍ ကျွန်တော့်ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆဲသွား သည်။ သူ့ကို စိတ်ဆိုးဒေါသ ဖြစ်ဖို့ကိုပင် ကျွန်တော် မေ့နေ ပါသည်။

ကျွန် တော် သည် ဟိုတယ်ရှေ့က ပလက် ဖောင်းပေါ်တွင် ရပ်လျက် လမ်းပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ညောင်း ညောင်း ပြေးလွှားနေကြသော အပူအပင်မရှိသည့် ကလေး များနှင့်တူကြသော ရောင်စုံ ဆလွန်းကားကလေးများကို ငေးမောနေမိသည်။ လော လောဆယ် ကျွန်တော် ဘာ လုပ်ရမှန်းမသိ။ ကျွန်တော့် အနီး ဓာတ်တိုင်ရှိ မီးလုံးမှ ဖြာကျလာသော အလင်း ကြောင့် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ အရိပ်ထင်နေသည့် ကိုယ့် အရိပ်ကိုယ် ငုံ့ကြည့်နေလိုက် သည်။ အရိပ်သည် လှုပ်လှုပ် ရှားရှားမရှိ။ ပကတိ မတုန် လှုပ်။ ထို အရိပ် ထဲ သို့ ကျွန်တော်၏ ရုပ်ခန္ဓာကြီး ပျော်ဝင်ပျောက်ကွယ်သွားနိုင် လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်း မည်နည်း။ ပြဿနာများလွန်း လှသော ‘လူ့ဘဝ’မှ ကျွတ် လွတ်ခွင့်ရမည် မဟုတ်ပါ လော။

ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ဖြတ် သွားနေကြသော ကားမျိုးစုံ ပေါ်မှ လူမျိုးစုံကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်ကြမှာ မဟုတ်။ တွေးတောစဉ်းစား စရာရှာကြနေသော တစ်ဦးတ လေကမူ အလုပ်မှ အိမ်ပြန် တော့မည့် ဟိုတယ်ဝန်လမ်း တစ်ဦးဟု ယောင်မှားတွေး ထင်ကောင်း တွေးထင်မည်။

ခော်တော်ကားစက်ပြင်အလုပ်
ရုံတစ်ခုမှာ လက်ထောက်
မကွင်းနစ် အလုပ်လုပ်သော
ကျွန်တော်သည် အလုပ်မှပြန်
လျှင် ကော်လံဖြူ ရုံးဝန်ထမ်း
တစ်ယောက်လို ဝတ်ဆင်လေ့
ရှိသည်။ ရုပ်အဖြူလက်ရှည်၊
ဆောင်းဘီရှည်အညိုရင့်ရောင်၊
ရှူးဖိနပ်အနက်။ လက်ထဲ
မှာက သားရေလက်ဆွဲအိတ်
အနက်တစ်လုံးကို ဆွဲကိုင်ထား
သေးသည်။ အိတ်ထဲမှာက
ဣနယ်အဟောင်း နှစ်စောင်
သုံးစောင်လောက် ပြတ်သိပ်
ထိုးထည့်ထားသည်။

ဘယ်ဘက်လက်
ကောက်ဝတ်မှာ အပေါ်စား
လက်ပတ်နာရီတစ်လုံး ရှိ
သည်။ ဘယ်ဘက် လက်သူ
ကြွယ်မှာ အလင်းတိုက်ရိုက်
ထိလျှင် မရဲတရဲလင်းလက်
လာတတ်သော ဓာတ်သား
လက်စွပ် အကြီးကြီးကို
လက်ညောင်းခံ၍ ဝတ်ထား
သည်။ ကျွန်တော်က မကွင်း
နှစ်ဆိုင်လည်း နေ့စားလုပ်
သားမျှသာပါ။ ကျွန်တော့်
နေ့စဉ်လုပ်ခမှာ ကူလီအထမ်း
ကောင်းသော အလုပ်ကြမ်း
သမားတစ်ယောက်၏ နေ့စဉ်
ဝင်ငွေကိုပင် မီမှာမဟုတ်။
သို့သော် ကျွန်တော်တို့ လူ
လောကကြီးမှာ 'ဟန်ကိုယုံဖို့၊
မာန်သူဖို့' မာယာနည်းစနစ်
ပုံစံတွေဖြင့် နေထိုင်မှသာ
အဆင်ပြေနိုင်မည် မဟုတ်ပါ
လော။

ယခု ကျွန်တော့်အိတ်
ထဲမှာ မြန်မာကျပ်ငွေ
၅၀၀၀ ကျပ်ပင် ပြည့်အောင်
မရှိ။ ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးမှာ
မိမိအိတ်ကပ်ထဲ၌ ကျပ်ငါး
ထောင် ထည့်မထားနိုင်လျှင်

လမ်းပေါ်ထွက်ရန် မသင့်။
ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ ကုပ်ကုပ်က
လေး ငြိမ်နေသင့်သည်။
ကျွန်တော့် အခြေအနေက
မြို့တော်ကြီး၏ တည်ဆဲ
ပြည်သူ့နီတိကို ဆန့်ကျင်နေ
သည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ လုပ်
သလို မဖြစ်လျှင် ဖြစ်သလို
သာ လုပ်ရပေတော့မည်။

တိုယိုတာ ကော်ရီလာ
တက္ကစီတစ်စီးက ကျွန်တော့်
ရှေ့မှာ အရှိန်လျှော့၍ ရပ်
သည်။

'ဘယ်သူ့ဘေးမလဲ
အစ်ကို'

ကျွန်တော့်အဖေအရွယ်
တက္ကစီဒရိုင်ဘာက ကျွန်တော့်
ကို ရိုရိုကျိုးကျိုး နှုတ်ဆက်
သည်။ ဈေးဦးမပေါက်သေး
လို့နဲ့ တူပါရဲ့။

ကျွန်တော်က သွားလို
သည့်နေရာကို ပြောသော
အခါ သူက လိုက်သင့်မလိုက်
သင့် ချင့်ချိန်စဉ်းစားနေဟန်
မျိုးဖြင့် မေးစေ့ကို လက်
ချောင်းအချို့ဖြင့် စက္ကန့် ၂၀
လောက် ကြာအောင် ပွတ်နေ
သည်။ ကျွန်တော်က သူ
မလိုက်လျှင်လည်း အလေး
မထားမည့် အမူအရာဖြင့်
သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ လမ်းပေါ်မှ
ကားတွေကို ငေးကြည့်နေဟန်
ဆောင်လိုက်သည်။ အမှန်က
ဤတက္ကစီနှင့် ဤဒရိုင်ဘာ
ကို ကျွန်တော် လက်လွှတ်မခံ
ချင်ပါ။

'အိတ်ဘက်က အပြန်ကျ
ရင် ခါလီ ပြန်ရမှာ။ အပြန်
ခရီးသည် မရဖို့က ရာနှုန်း
ပြည့်ပဲ' ဟု သူက လိုက်လို
သော ဆန္ဒမရှိသမျိုးဖြင့် ပြော
သည်။

'ကောင်းပြီလေ။

ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ယူချင်
သလဲ'

သူက နေ့ခင်းအချိန်တွင်
ယူတတ်သော ဈေးနှုန်း၏
နှစ်ဆကို ပြောသည်။ ကျွန်
တော့်ဘက်ကလည်း 'အိုက်
တင်' ခံဖို့လိုသည်။ ထို့ကြောင့်
ကျပ်တစ်ထောင် ဈေးဆစ်
လိုက်ပါသည်။ ဤတွင် ဈေး
တည့်သွားကာ ကျွန်တော်က
ကားရှေ့မှ ကွေ့လျှောက်ပြီး
ကားရှေ့ဘက် ဝဲဘက်အခြမ်း
ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
ဖျတ်ခနဲ အနီးကပ်ကြည့်လိုက်
တော့ ဒရိုင်ဘာမှာ အသက်
၅၀ ခန့် ပိန်ပိန်ပါးပါးသာဖြစ်
ကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရ
သည်။ ကျွန်တော်၏ ခွန်အား
ဗလနှင့်ဆိုလျှင် ထိုလူကြီးမျိုး
ကို ၁၀ ပေ အကွာအဝေးသို့
ရောက်အောင် ကိုင်ပစ်လိုက်
နိုင်ပါသည်။ အသက် ၁၈
နှစ်သားကတည်းက ဝပ်ရှော့
မှာ ခွန်စိုက်အားစိုက် အကြမ်း
ပတမ်း လုပ်ကိုင်လာခဲ့သော
ကျွန်တော်၏ ကာယစွမ်းအား
အပေါ် ကိုယ်တိုင် ယုံကြည်
စိတ်ချပြီးသား ဖြစ်သည်။

'ဒီအချိန်ကြီးကျမှ
စက်မှုဇုန် ၄ ကို အလုပ်သွား
ဝင်ရမှာလား ဆရာ' ဟု
အဘိုးကြီးက အသုံးအနှုန်း
ပြောင်း၍ စကားစသည်။
ကျွန်တော့်ဝတ်စုံကိုကြည့်၍
အင်ဂျင်နီယာ အရာရှိငယ်
တစ်ယောက်ဟုများ ဒင်း
(သင်း)ထင်နေသလားမသိ။

'ကျွန်တော့်တို့ စက်ရုံက
အိုဗာတိုင် ညဆိုင်းအလုပ်တွေ
ရှိတယ်။ ဟိုတယ်က နေည့်ခွဲ
ကို ခဏလားရတာ။ တာဝန်
က မိုးလင်းမှပြီးမှာ'

ကျွန်တော်က သွေးရိုး

သားရိုးသံမှန်ဖြင့် ပြောနိုင်ခဲ့ပါ
သည်။ ဒရိုင်ဘာကြီးက (တက္က
စီသမား ဓလေ့အတိုင်း)
စကားရောဖောရောနှင့် လေ
ရှည်နေသည်။

'ဆရာတို့စက်ရုံက ဘာ
စက်ရုံလဲ'

'သံရည်ကျိုပုံလောင်း
စက်ရုံ' ဟု ကျွန်တော်က စိတ်
မပါသလို အေးစက်စက် ဖြေ
လိုက်တော့မှ ဒရိုင်ဘာကြီး
အရိပ်အကဲ သိသွားကာ
စကားသံ ဟ၊မလာတော့။

စက်မှုဇုန်နယ်မြေသို့
နီးကပ်လာပြီး လမ်းဘေးမှာ
လူနေအိမ်ခြေ ပြတ်စ ပြုလာ
သည်။ လမ်းမီးတိုင်တွေ
အကွာအဝေးကလည်း ကျွတ်
ကျတောက် ပါးလျားလာ
သည်။

'ကျွန်တော် ဆီးသွား
ချင်လို့ ခဏရပ်ဗျာ'

ကျွန်တော် တောင်းဆို
လိုက်ပြီး တစ်မိနစ်အတွင်း
သူက ကားကို လမ်းညာ
ဘက်ပခုံး မြေသားပေါ်သို့
ဆွဲချပြီး ရပ်လိုက်သည်။ ကား
ရပ်ပြီး ဆိုသည်နှင့် ကျွန်တော်
၏ ဘယ်လက်သီးက သူ
မေးရိုးကို အောက်မှ ပင့်ထိုး
သည်။ ညာလက်သီးနှင့် သူ
နားအုံဆီသို့။

သူ အငိုက်မိကာ အော်
ပင် မအော်နိုင်ဘဲ ကြောင်
အမ်းအမ်း ငူတူဖြစ်နေစဉ်
ကျွန်တော်က သူ့မျက်နှာကို
အားပါပါ ဆက်ထိုးရင်း သူ
လည်ပင်းကိုညှစ်ကာ ကားမှ
တခါးပေါင်နှင့် သူ့ဦးခေါင်း
ကို ကိုင်ဆောင်သည်။ သူ
အလန်တကြား အော်ဟစ်
ရုန်းကန်စဉ် ကျွန်တော်က သူ
အမြိုက်ကို မိမိရရ ထိုးကြိတ်

ပစ်သည်။ ကျွန်တော်
ကျောင်းသားဘဝက သဲအိတ်
ကို ထိုး၍ လက်တွေ့ခွဲခြင်း
များ၊ အပျော်တမ်း လက်တွေ့
ပွဲကလေးများစွာမှာ ထိုးသတ်
ခွဲခြင်းများက ယခုအချိန်မှာ
အလိုအလျောက် ပြန်လည်
အသက်ဝင်လာသည်။ သူ့ဆီ
က အသံတိတ်ပြီး ပျော့ခွေကျ
သွားတော့မှပဲ ကျွန်တော်က
လက်သီးဆုပ်တွေကို ဖြေ
လိုက်၏။

တံခါးကိုဖွင့်ပြီး လမ်း
ဘေးအနိမ့်ထဲသို့ ပျော့အိမ်
ပိန်ကပ်ကပ် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို
ကန်ချပစ်ရခြင်းမှာ ဘာမျှ
အခက်အခဲမရှိလှပါ။ ကျွန်
တော် တစ်ခုတော့ သေချာ
ပေါက် ပြောရဲသည်။ သူ
မသေနိုင်၊ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း
သတိပြန်ရနိုင်သည်။

‘နေခဲ့တော့ ငတုံးကြီး
ရေ’ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ကာ
ကျွန်တော်က ကားကို အမြန်
မောင်းထွက်ခဲ့ပါသည်။ မိစ္ဆာ
နတ်ဒေဝါအပေါင်းသည်
ကျွန်တော့်ဘက်မှ ခွန်စိုက်
အားစိုက် သောင်းသောင်းဖြဖြ
အားပေးကူညီခဲ့ ကြပါ၏။
ကျွန်တော်၏ စီးနင်းတိုက်
စိုက်မှု ကာလအတွင်း လမ်း
ပေါ်မှာ ကားသွားကားလာ
မရှိစေရအောင် မိစ္ဆာနတ်ဒေဝါ
များက ပံ့ပိုးဖန်ဆင်းပေးခဲ့ကြ
သည်။ အမှန်က ဤနယ်မြေ
တွင် ညအခါ အလုပ်ကိစ္စဖြင့်
မကြာခဏ သွားလာခဲ့ဖူးခြင်း
ကျွန်တော့်အတွက် အဖိုးတန်
အတွေ့အကြုံသာဖြစ်ပါသည်။

ဤကားကို ဘယ်နေရာ
သို့ မောင်းသွားရမည်၊ ဘယ်
ပစ္စည်းကို ဘယ်သို့ ဖြုတ်ယူ
ရမည်ကို ကျွန်တော် ကြိုတင်

ရန်ကုန်
မြို့တော်ကြီးမှာ
မိမိ
အိတ်ကပ်ထဲ၌
ကျပ်ငါးထောင်
ထည့်မထားနိုင်လျှင်
လမ်းပေါ်
ထွက်ရန်
မသင့်
ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ
ကုပ်ကုပ်
ကလေး
ငြိမ်နေသင့်သည်

တွေးတောတွက်ချက်ပြီးသား
ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ရောင်း
ချမည့်ပစ္စည်းတွေကို လွယ်
လင့်တကူ ကြည့်သာစွာ ဝယ်
ယူလက်ခံမည့် ကျွန်တော့်
‘အဆက်အသွယ်’တွေက
လည်း ရှိပြီးသား။ ကျွန်တော်
ဖုန်းဆက်လိုက်လျှင် ထိုငန့်
တွေက ဒူးနန့်ရင်း အသင့်
စောင့်ကြိုနေကြလိမ့်မည်။
‘မိန်းမရေ ဘာမှအားမငယ်နဲ့
တော့၊ ငါ မင်းအတွက်
အားလုံးပြည့်စုံအောင် ဖန်တီး
နိုင်ခဲ့ပြီ’ဟု ကျွန်တော့်
ရင်ခေါင်းထဲကနေ ချစ်ဇနီးထံ
ကြွေးကြော် အသံပေးလိုက်

သည်။
ကားကို ဖြည်းဖြည်းပဲ
မောင်းလာခဲ့ပါသည်။ ဆီခိုင်
ခွက်ကိုကြည့်တော့ ‘နောက်
ထပ် ၁၀ မိုင်လောက် မောင်း
နှင်နိုင်သေးကြောင်း တွေ့ရ
သည်။ အိုကေ...ပါ။ မြို့ပြင်
မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသော တက္ကစီ
ဒရိုင်ဘာ အဘိုးကြီးကိုလည်း
အထူးတလည် ကျေးဇူးတင်
ရပါသေးသည်။ သူတော်
ကောင်း လူအကြီးက သူ၏
လက်ကိုင်ဖုန်းကို ဒက်ရှိဘုတ်
ပေါ်မှာ တင်ထားရစ်ခဲ့ရှာပါ
သည်။ ကျွန်တော်က ဆမ်
ဆောင်း ဖုန်းကလေးကို
ကောက်ယူပြီး လမ်းဘေးသို့
လွှင့်ပစ်လိုက်ပါသည်။

မြို့ထဲသို့ မဝင်ရောက်
သေးမီ လမ်းဘေးမှ ခဏရပ်
ပြီး ကျွန်တော့် ‘အဆက်
အသွယ်’များထံ ဖုန်းဆက်
သည်။ သူတို့က ဘီယာ
ပုလင်းများထောင်၍ အသင့်
စောင့်နေကြမည်ဟု ပြန်ကြား
ကြသည်။ ဝီစကီပါ ဝယ်
ထားဖို့ ကျွန်တော်က တောင်း
ဆိုလိုက်ပါ၏။

ခရီးသည် ရှာသယောင်
ယောင်နှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း
ဘီးလိုမိုနေနိုက် တကယ်ပဲ
ခရီးသည်က ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်
မြိုက် ဖမ်းတားသည်။ မီး
ရောင်အောက်မှ အမျိုးသမီး။
အနီးဝန်းကျင်ရှိ နီယွန်ဆိုင်း
ဘုတ်တွေကို ကြည့်ပြီး အမျိုး
သမီး၏ အမျိုးအစားကို
ကျွန်တော် အကြမ်းဖျင်း
ခန့်မှန်း ကြည့်နိုင်ပါသည်။
အိုကေ...ပါ။ ဘယ်လိုမဆို
ကျွန်တော်အိတ်ကပ်ထဲမှာ ငွေ
စက္ကူတချို့ ရောက်ရှိလာလျှင်
ပိုမို၍ အဆင်ပြေနိုင်သည်။

‘ဘယ် သွားမလဲ
အစ်မ’ဟု ကျွန်တော်က ကား
ပြတင်းကနေ ခေါင်းထုတ်
သွားပြီး၍ မေးလိုက်ပါသည်။
သူက ၂ မိုင်မျှပေးသော နေရာ
တစ်ခု၏ အမည်ကို ပြော
သည်။ ကျွန်တော်က ဈေး
ပြောတော့ သူက အလွယ်
တကူ လက်ခံကာ ကားရှေ့
ခန်း ကျွန်တော့် ဘေးမှာ
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ဆီက
မွှေးရနံ့တွေက ဆွတ်ပျံ့ကြည်
နူး မူးယစ်ဝေပြီး အရည်ဖျော်
ကျနိုင်လောက်ပါသည်။

လျှပ်တစ်ပြက် အကဲ
ခတ်လိုက်ခြင်းမှ အမျိုးသမီး
သည် အသက် ၃၀ တစ်ဝိုက်
ရှိမှာဖြစ်ပြီး အကောင်းစား
အဝတ်အစားများနှင့် ရွှေ
ထည်အချို့ ဆင်မြန်းထား
ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။
လက်ပတ်နာရီဆီကပင်လျှင်
စိန်ရောင်လက်လက် တောက်
နေသည်။ အဆင့်မြင့် စား
သောက်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်ထဲ
ကနေ ခင်ပွန်းသည်(သို့မဟုတ်)
အတွဲနှင့် ကတောက်ကဆတ်
ဖြစ်ပြီး စိတ်ကောက် ထွက်
လာသည်ဟုပဲ ကျွန်တော်
သတ်မှတ် ယုံကြည်ထားလိုက်
သည်။ ဘယ်လိုမဆို အမျိုး
သမီးထံမှ တက္ကစီခ ကျပ်သုံး
ထောင်ရမည်။ လာဘ်ဝင်စ
ရာရှိတော့လည်း ဆက်တိုက်
ကြီးပါလားဟု ကျွန်တော်
တွေးသည်။

‘ဒီလမ်းက မသွားနဲ့
နေသိဒ္ဓိလမ်းဘက်က သွား’
ဟု အမျိုးသမီးက အသံပျော့
ပျော့နှင့် တောင်းဆိုသည်။
ကျွန်တော်က ‘ဟုတ်ကဲ့၊
ခင်ဗျ’ဟု အမြူးသံဖြင့် ပြော
ရင်း သူ တောင်းဆိုသည့်

အတိုင်း ကားကို ကွေ့ခဲ့ပါသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်၏ ဝဲဘက်နံရံအောက်မှာ မီးစနှင့် အထိုးခံရသလို ဖြစ်သွားသည်။

‘ကားကို အသားက လေးရပ်၊ နှင့် ဗိုက်ထဲကို စတိသွင်းထားတာ ဘာမှတ်လဲ၊ စကီပါ စကီပါ နားလည်လား’

သူ့အသံက တစ်မူဟုတ်ချင်း အေးစက် မာတင်းလာသည်။

‘မင်း ဘာလိုချင်လဲ၊ ငါ့မှာ ပါသမျှ ယူပါ’ဟု ကျွန်တော်က အသံအစ်အစ်နှင့် ပြောစဉ် သူက သံချွန်ကို မသိမသာ လှုပ်လိုက်ပုံရသည်။ ကျွန်တော် အသက် ၁၅၊ ရဲတော့ပါ။

‘ငါ ထောင်ကလွတ်လာတာ သုံးရက်ပဲ ရှိသေး

တယ်နော်၊ ပြန်ဝင်သွားဖို့က အသင့်ပဲ။ ဒီမယ် ငါပြောတာ နားထောင်။ ကားကို ရှေ့က ဓာတ်တိုင်အောက်မှာရပ်’
သူက စကားပြောရင်း လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်တော် ရှုပ်အင်္ကျီ အိတ်ကပ်ထဲမှ ဝိုက်ဆံအိတ်ကော ဖုန်းကိုပါ နှိုက်ယူနေသည်။

‘ရပ်ပြီးတာနဲ့ ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဆင်းလိုက်၊ ကားစက် လုံးဝ မသတ်နဲ့။ ကားသော့ကိုလည်း မထိနဲ့။ ဒီ စကီပါက အသစ် သွေးမသောက်ဖူးသေးဘူး ကြားတယ်နော်’

‘အိုကေ၊ အိုကေ... အေးဆေးပေါ့ဗျာ၊ အေးဆေးပေါ့’ဟု ပြောကာ ကျွန်တော်က ကားကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ရပ်ပေးလိုက်၏။

‘တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်ကို ထွက်လိုက်၊ ကားတံခါးကို

ပြန်ဝတ်၊ မစွန့်စားချင်နဲ့နော်’
သူ့အသံက ပိုမိုအေးစက် ပြတ်တောက်လာသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း မစွန့်စားချင်ပါ။

‘ထွက်တော့လေ’
စကီပါက တစ်ချက် လှုပ်သွားစဉ် ကျွန်တော်က ယောင်ယမ်းပြီး အော်မိတော့မလို ဖြစ်သွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က တိုက်အိမ်တန်းတွေရှိပြီး မီးတွေ ထိန်လင်းနေကြသော်လည်း လူသူ အရိပ်အယောင် မတွေ့ရခြင်းမှာ အမျိုးသမီးဘက်ကနေ မိစ္ဆာနုတ်ဒေဝါတွေက အားပေးနေကြ၍သာ ဖြစ်ရပေမည်။

ကျွန်တော် ကတုန်ကယင်နှင့် ကားပြင်ထွက်ကာ ကားတံခါးကို ခြေဖြင့် ကန်၍ ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သူ့ကို အော်ဆဲပြီး နံစောင်းမှ

ဒဏ်ရာကို လက်ဖြင့်ဖိကာ ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းသည်။ သူကလည်း ပြန်ဆဲရင်း ကားကို မောင်းထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဒီနေရာမှာ ကြာကြာမနေသင့်သည်မို့ ရှေ့ဆက်လှမ်းပါသည်။ လှမ်းရာက ရပ်လိုက်မိပါသည်။ ကျယ်လောင်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာရာသို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်မိပါသည်။

ဒီကောင်မ ကားမောင်းကျွမ်းကျင်ပုံမရ။ လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ် ခုန်တက်သွားရာက ကားခေါင်းသည် မြေညီထပ် တိုက်ခန်းမှ သံဘာဂျာတံခါးကို ဝင်ဆောင့်ကာ ထိုးရပ်သွားသည်။

ကျွန်တော် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးနေပါတော့သည်။ ■
ကျွန်းနှစ်

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “ဗုလပထမ”

ကွန်ပျူစာပေဒေသနာ

အပ်နှံမှ စိတ်ချရမယ်။ ဖုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

- သင့်ရင်သွေးအတွက် ပညာထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံကောင်းတိုးတက်အောင်မြင်စေမည့် နာမည်လှလှ ရွေးချယ်စရာများစွာနှင့် ဟောစာတမ်း၊ နာမည်ပေးလမ်းညွှန်၊ ဗြိတိသျှတက္ကသိုလ်များကို ကွန်ပျူတာနှင့်ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက်ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
- မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှ မိဘပေါင်းများစွာယုံကြည်စိတ်ချအားထားသလို သင်လည်းယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါသည်။ (နယ်သို့ V.P.L စနစ်ဖြင့် စာတိုက်မှပို့ပေးသည်)
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်စိုလ်စိုလ် (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
(နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တူရိုးများနှင့်မကြာခဏများယွင်းတတ်ပါ၍ပိဘများသတိပြုကြပါ)

အမှတ်-၄၆၊ အခန်း(၆)၊ နံ့သာထမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၀၁-၂၂၀၆၆၅၊ ၀၉-၇၃၁၇၇၇၃၁၊ ၀၉-၅၁၄၄၂၂၆
Website: www.baydathukhuma.com

မောင်တင်မောင် က၊ချင်၊ ဆိုချင်သည်။

ဦးငွေ၏သား၊ မောင်တင်မောင်၏
အစ်မအကြီးဆုံး၏ သားတို့နှင့်အတူ
မောင်တင်မောင် ကစားသည်။

က၊တမ်းခုန်တမ်း။

ရုပ်သေးရုပ်ဆွဲတမ်း ကစား၏။

‘ဗျို ဦးကြီး...ရုပ်သေးစင်ပေါ်

ကျွန်တော် တက်ချင်တယ်၊ ခေါ်စမ်းပါ’

ပလိုင်းမယ်ငွေထံ ပူဆာသည်။ တစ်နေ့မှာ-

‘ဒီည ငပြူးရုပ် ဆွဲရမယ်။

ဒီသီချင်းလေးကို ရအောင် ကျက်ထား’

ပလိုင်းမယ်ငွေက ပြောသည်။

သူသည် လင်းကွင်းကလေးနှင့်

သီချင်းဆို လေ့ကျင့်၏။ ညမှာ

သူ ငပြူးရုပ်ကို ဆွဲရပြီ။

ငပြူးက အင်္ကျီတုံးလုံး၊

၁။

မန္တလေးမြို့ အနောက်ပြင်ရပ်တွင်

မောင်တင်မောင်ကို ၁၂၈၀ ခုနှစ်မှာ

မွေးဖွား၏။ အဖေ ဦးပြား၊ အမေက ဒေါ်မေ။

မောင်တင်မောင်တို့မှာ မောင်နှမသားချင်း

ခုနစ်ယောက် ရှိ၏။ မောင်တင်မောင်က

အငယ်ဆုံး။ သူ ငယ်ငယ်မှာပင်

ဖခင် ဦးပြားသည် ဆုံးပါးသွား၏။

မောင်တင်မောင်မှာ အားကိုးရာက

မိခင် ဒေါ်မေ။

ဒေါ်မေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်က

ဒေါ်မေ၏အစ်ကို ဦးငွေ၏ အိမ်၊ ဦးငွေသည်

ပလိုင်းမယ်ငွေ အမည်ခံပြီး ရုပ်သေးက၊၍

အသက်မွေးသည်။ ရုပ်သေးစင်ပေါ်မှ ဂီတနှင့်

သီချင်းများသည် မောင်တင်မောင်၏

ကလေးဘဝကို လွှမ်းမိုးထား၏။

ရွှေပန်းတင်ဖောင်ဝတ္ထု

မောင်ကိုကို၊ အမရပူရ၊

ကတုံးလေးနှင့် ပုဆိုးကတော့
တောင်ရှည်။

ရုပ်သေးစင်ပေါ်မှာ ဆင်
တွေ၊ ကျားတွေနှင့်အတူ ငပြူး
က အချီအချီ။

‘ငပြူးရေ...ကျားလား
လေ့’

‘ဘယ်သူ့စင်က ကျား
တုံးကွ’

‘ပလိုင်းဆရာငွေ စင်က
ကျားကွ’

‘ငပြူးရေ ဆင်လာလေ့’

‘ဘယ်သူ့စင်က ဆင်
တုံးဟေ့’

‘မင့်အမေ ထိုးမယ့်
ဆင်ဟ’

‘အမယ်လေးဟ အမယ်
လေး...ကြည့်လုပ်ပါ ငပြူး
ရ’

‘ဓမ္မပေါ်မှာ လူတော်
တစ်ပါး ငါး...ငါး...ငါး
လမိုက်လသာ မနားရပါတဲ့
ပလိုင်း ဆရာငွေစင်က ကျား
ငါး...ငါး...ငါး...ငါး...
ငါး...ငါး...’

မောင်တင် မောင်
သီချင်းဆိုရင်း ငပြူးရုပ်
ကလေးကို ဆွဲက၊၏။

ရုပ်သေးစင်ပေါ်မှာ
မောင်တင်မောင် ငပြူးကို ဆွဲ
ဖူးပြီ။ ဦးကြီး၏ ရုပ်သေးပွဲ
တွေမှာ သူ လိုက်တော့၏။

‘ကဲကွာ မင်း ဒီလောက်
က၊ချင်တာ က၊စမ်း’

ဦးကြီးငွေက သူ့စင်
ပေါ်မှာ ပျဉ်ပြားလေး ခင်းပေး
ထား၏။ က၊ပေတော့
မောင်တင်မောင်။

မောင်တင်မောင်သည်
သျှောင်ထုံးလေးနှင့်။

မောင်တင်မောင်သည်
လုံချည်ကလေးနှင့်။

မောင်တင်မောင်သည်

အသက်
၁၅ နှစ်ကျော်
၁၆ နှစ်မှာ
‘ရွှေမန်းတင်မောင်’

ရယ်ရို့
စပြစ်ကတည်းက
သေသည်အထိ

‘စာပေ’ကို

အသေအချာ

နေရာမရွေး

အချိန်အခါမရွေး

စေ့စေ့စပ်စပ်

ဖတ်ရှုတတ်၏။

သူ ဖတ်သော

စာပေများထဲက

စကားလုံး

ကောင်းတွေ

ဥပမာ ဥပစာ

ပါဠိပါဌသား

ပြောင်မြောက်သည့်

ကဗျာလင်္ကာကို

အကန့်လိုက်

အကန့်လိုက်

သူဦးနှောက်အထဲ

သိုမှီးထား၏။

ရုပ်သေးစင်ပေါ်မှာ ကွေးနေ
အောင် က၊၏။

‘မင်းသားလုပ်ရ၊ ဒင်္ဂါး
ရွပ်သမျှ၊ ကျုပ်ဘဝဆိုမှာ
ကိုတင်မောင်ရဲမေတ္တာ၊ အားလုံး
က ကြည့်ပါ ရှုပါ’

ဦးကြီးက ရေးပေးသော
သီချင်းလေးကို ဆိုပြီး
မောင်တင်မောင် က၊နေသည်။

□

J။

မောင်တင်မောင် နည်း

နည်း ကြီးလာသည်။ မိုး
ကောင်းကျောင်းတိုက်ထဲက
ဆိမီးခုံကျောင်း ဦးနန္ဒာဝံသ
ထံမှာ မောင်တင်မောင်
ရှင်ပြုသည်။

မောင်တင်မောင် ရှင်လူ
ထွက်ပြီးတော့ ဒေါ်မေက
စကတိုက် ဆရာတော် ဦးကေ
သရကျောင်းမှာ ပညာသင်ရန်
အပ်နှံ၏။ ဆရာတော် ဦးကေ
သရက မောင်တင်မောင်၏
ဦးကြီး တော်စပ်၏။

မောင်တင်မောင် ဘုန်း
ကြီးကျောင်းသို့ မသွားမီ
အမေအတွက် အကြော်လည်
ရောင်းပေးရသေး၏။ ညီအစ်
ကိုနှစ်ယောက် အကြော်
ရောင်းရသည်။ ပလိုင်းရပ်ထဲ
သို့ရောက်လျှင် ဆေးလိပ်
သမတွေ ထွက်လာ၏။

‘ဟဲ့ တင်မောင် နင် ငါ
တို့ကို သီချင်းဆိုပြီး က၊ပြ
ရင် အကြော်ဝယ်မယ်’

ဆေးလိပ်သမတွေက
အာသွက်လျှာသွက်။

မိုးက၊ချင်လေး မောင်
တင်မောင်ကလည်း က၊ရ
မည်ဆိုလျှင် လက်သွက် ခြေ
သွက်။

အကြော်အတူရောင်း
သည့် သူ့အစ်ကိုက ရှက်
သည်။

မောင်တင်မောင်က
တော့ အကြော်လည်း ရောင်း
ရ၊ က၊လည်း က၊ရဆိုတော့
ဟန်ကိုကျလို့။

□

၃။

မိခင် ဒေါ်မေက မောင်
တင်မောင်ကို အရပ်ထဲက
ဆရာထာထံမှာ အပ်နှံ၏။ ဟို
ခေတ်က မန္တလေးဆိုသည်မှာ
အရပ် အသီးသီးမှာ အနု

ပညာရှင်တွေ ရှိနေသည်
မဟုတ်လား။ ဆရာထာက
ဥက္ကလာ မအေးကြည်ထံတွင်
ပတ္တလား တီးနေရသော
ကာလ။

မောင်တင်မောင်ကို
ဆရာထာက အိမ်မှာ သင်
သည်။ ဥက္ကလာ မအေး
ကြည်ထံသို့လည်း ခေါ်သွား
၏။ ဥက္ကလာ မအေးကြည်
ထံမှာ မောင်တင်မောင် အလုပ်
မရှိ။ ခွင်မရှိ။ တစ်နှစ်လောက်
တော့ မအေးကြည်ထံသို့
မောင်တင်မောင် လိုက်လိုက်
သွား၏။

ဆရာထာက မောင်
တင်မောင်ကို နဲ့ဆရာ ကိုချစ်
ထံ အပ်ပေးပြန်၏။

ကိုချစ်က ပါးစပ်ရွဲ့
သွားသဖြင့် နဲ့မမူတ်တော့ပါ။
ဘိသိက်သွန်းနေ၏။ ဆိုင်း
ထောင်ထား၏။ သူ့ဘိသိက်
နှင့်တွဲသောဆိုင်း။ မောင်တင်
မောင်က ဆိုင်းရှေ့ထွက်ပြီး
က၊ပြရသော ကလေးမင်း
သားလေး လုပ်ရ၏။ မောင်
တင်မောင်ကို ဆရာထာက
အကသင်ပေးထားပြီးပြီ။
သီချင်းလည်း စပ်ပေးထား
၏။

‘မိုလ်ခြေမင်အောင်
ကိုရွှေတင်မောင် မင်းသား
ကလေး၊ အေးဆေးစား
လောက်အောင် က၊ပြရာမှာ
ပင် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် ကြော်
ငြာကမ်းလို့ မန်းမြို့ဝှက်ထူး
ဆောင် ဘွဲ့ထူးဆောင်၊ ပေါ်
လာသမောင်၊ ကြော်ငြာတစ်
စောင် ဆယ့်တစ်နှစ်သားက
မင်းသားလုပ်တဲ့အကောင်’

က၊သာ က၊နေ
သည်။ အဝတ်အစားက၊ မှန်
ရှာ။ ရှင်ပြုစဉ်က၊ ဝတ်ခဲ့ရ

သော ပါရှင်းပုဆိုး ပန်းရောင်
လေးနှင့် ဝိုင်အင်္ကျီအဖြူလေး
ဝတ်ပြီး က၊ရရှာ၏။ ဝိုက်ဆံ
တစ်ကျပ်ရှစ်ပဲ ရသည်။
'ကိုချစ်ရယ်၊ အဝတ်
အစားကလေး ဝယ်ချင်လို့ပါ။
တိုးပေးပါဦး'

ဒေါ်မေက ပြောသည်။
ထိုအခါ မောင်တင်
မောင်သည် သုံးကျပ် ရလာ
၏။

၄။
မောင်တင်မောင်သည်
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စာကျက်
လျှင်လည်း ထိုစာကို သီချင်း
လိုလုပ် ကျက်၏။ သီချင်း
လုပ်ဆို၏။

တစ်ရက်တွင် ဘုန်းကြီး
ဦးကေသရသည် မောင်တင်
မောင်ကို စမ်းသပ်၏။

'ဟေ့ တင်မောင် မင်း
ပန်းဖြိုင်လယ်ကို အမြန်တက်
ပြီး ငါ့ဆီ အမြန်ဆိုပြန်ရင်
မင်းကို ငါ ဆုချမယ်ကွာ။
ကျောင်းပေါ်တက်ပြီး ကြိုက်
တာ ယူပေတော့'ဟု မိန့်ဆို
သည်။

'တပည့်တော် လာဆို
ပြပါ့မယ် ဘုရား'

မောင်တင် မောင် က
ဆရာတော်ကို ဦးချ၏။ ပြီး
တာနှင့် ဆရာထာဆီသို့ ပြေး
တော့၏။

'ဆရာထာ ပန်းဖြိုင်
လယ် ကို အခု အမြန်တက်
ပေးစမ်းပါဗျာ'

ဆရာထာက မောင်
တင်မောင်အပေါ် တူလို သား
လို ချစ်သည်။

ဆရာထာသည် ပန်း
ဖြိုင်လယ် ယိုးဒယားကို
မောင်တင်မောင်အား ငါး

ကြိမ် တက်ပေးလိုက်၏။
မောင်တင်မောင်သည် အိမ်သို့
ပြန်သည်။ ပန်းဖြိုင်လယ် စာ
သားကို အလွတ်ကျက်သည်။
ဆရာထာက ပတ္တလား
ထမ်းပြီး မောင်တင်မောင်နှင့်
အတူလိုက်ခဲ့ရ၏။ ဆယ်တစ်
နာရီအခါ ဘုန်းကြီးကျောင်း
သို့ ရောက်ကြပြီ။

ဆရာထာ တီး၊ မောင်
တင်မောင် ဆို။ ပန်းဖြိုင်
လယ် ယိုးဒယား။ ချောလို့၊
ပီလို့။
ဆရာတော် ဦးကေ
သရလည်း သဘောကျသွား
ပြီ။
'ကျောင်းပေါ်တက်ပြီး
မင်း ကြိုက်တာတွေ ယူသွား
ပေတော့'

မောင်တင် မောင်
ကျောင်းပေါ်သို့ တက်သည်။
ကော်စော၊ ဗိုလ်စောင့်၊ ခေါင်း
အုံးတစ်လုံး ယူချလာ၏။

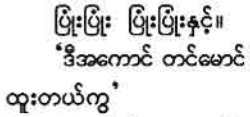
'တပည့်တော် ဒါတွေ
ယူမယ်ဘုရား'

'အေးကွာ၊ ယူသာသွား
ယူသာသွား'

ဆရာတော် ဦးကေသရ
က မောင်တင်မောင်၏ ပါရမီ
ထူးပုံကို ကြည်နူး ကျေနပ်
သည်။

ပြီးပြီး ပြုံးပြီးနှင့်။
'ဒီအကောင် တင်မောင်
ထူးတယ်ကွ'

စကတိုက်ထဲက ဘုန်း
ကြီးပျံတစ်ခုမှာ မောင်တင်
မောင် မင်းသားလို က၊ခွင့်
ရပြန်၏။

၅။
မြခြေကျင်း မငွေမြိုင်
သည် စကတိုက် ထဲက
ဦးဥတ္တမကို ရဟန်းခံပေး

ထား၏။ ဆွမ်း၊ ကွမ်း၊ ဝတ္ထု
ပစ္စည်း လာလာလှူသည်။
ဦးကေသရက မောင်
တင်မောင်ကို မငွေမြိုင်ထံ
အပ်နှံချင်သည်။ ဦးဥတ္တမမှ
တစ်ဆင့် ပြောကြည့်စေ၏။
'တစ်လ သုံးဆယ်ကျပ်
ပေးရမယ်၊ သုံးနှစ် စာချုပ်
ချုပ်ရမယ်'

မြခြေကျင်း မငွေမြိုင်
က စကားပြန်သည်။
ဒေါ်မေကလည်း ဆရာ
ထာနှင့် တိုင်ပင်ကြည့်၏။
'ကောင်းတယ်၊ အပ်
လိုက်'

ဆရာထာကလည်း
အကြံပေးသည်။
သို့နှင့် မငွေမြိုင်အိမ်သို့
မောင်တင်မောင် ရောက်သွား
၏။ မြခြေကျင်း မငွေမြိုင်
သည် ပထမ အငြိမ့်ထောင်
၏။ နောက်တော့ ဇာတ်
ထောင်၏။

မောင်တင်မောင် က၊
သည်။
မောင်တင်မောင် ဆို
သည်။
မောင်တင်မောင် လွမ်း
သည်။
မောင်တင်မောင် ငို
သည်။
မောင်တင်မောင် ပြော
သည်။
မောင်တင်မောင် စာ
တွေ ကျက်သည်။
အားလျှင် စာကျက်နေ
ရ၏။ အလကား မနေရ။
အားလျှင် စာတွေကျက်
နေရ၍ ဥပုသ်နေ့မှာတော့
မောင်တင်မောင် အမေအိမ်သို့
ပြန်ချင်သည်။ အမေမြိုင်ထံ
ခွင့်တောင်းရ၏။
'ငါးနာရီ မထိုးမီ

အရောက်ပြန်လာခဲ့'
မောင်တင်မောင်သည်
အစ်မပေးသော မုန့်ဖိုးလေး
တွေ အိတ်ထဲထည့်ကာ ညနေ
ငါးနာရီအခါ အမေမြိုင် အိမ်
သို့ ပြန်ပြေးရ၏။ နောက်ကျ
လျှင် အရိုက်ခံရသည်။
မောင်တင်မောင်၏
အစ်ကိုတွေက လှည်းနှင့်
ထင်း လည်ရောင်းရ၏။
အမေမြိုင်အိမ်ရှေ့သို့
ရောက်လျှင် ညီလေး တင်
မောင်ကို တွေ့ပါက မုန့်ဖိုးပဲ
ဖိုး ပစ်ကြီချပေး၏။ မောင်
တင်မောင်က ထွက်ကောက်
သည်။ တစ်မူးစ တစ်ပဲစကို
လက်ထဲမှာ ဆုပ်ထား၏။
အိမ်ထဲ ပြန်ရောက်
တော့-

'လက်ဖြန့်စမ်း၊ ငါက
ဝအောင် မကျွေးလို့လား၊
သူများပေးတိုင်း မယူချင်နဲ့'
မောင်တင်မောင်၏
လက်ဝါးကို ဖြန့်ခိုင်းပြီး
အမေမြိုင်က ဖြန်းခနဲ ရိုက်
တော့၏။

အမေမြိုင်၏ ဇာတ်ထဲ
မှာ မောင်တင်မောင်လည်း
တစ်ခန်း၊ နှစ်ခန်း က၊ပြခွင့်
ရသည်။
သရုပ်ဆောင်ရာမှာ
သဘာဝကျအောင် သရုပ်
ဆောင်ပါ။ ဟောဒီ အခန်းမှာ
ဒီလို ငို၊ ဒီလို လွမ်း။ ဇာတ်
ရုပ်က ဟောဒီလို။ အမေမြိုင်
က အသေအချာ သင်ပေး
တတ်သည်။ တိကျ၏။
လွဲချော်လျှင်၊ ဌာန်
ကရိုက်မကျလျှင် အရိုက်ခံ
ရပြီသာမှတ်။
ဇာတ်က၊လျှင် ဇာတ်ရုံ
အပြင်သို့ လုံးဝ မထွက်ရ။
မိမိတို့၏ သဘင်အနုပညာကို

မိမိတို့ကိုယ်တိုင် တန်ဖိုးထား
လေးစားပါ။ သဘင်သည်
သည် သူများပိုက်ဆံကို အလ
ကား မယူရ။ စည်းကမ်းကြီး၊
အနုညာမာနလည်း ရှိသည်။
မောင်တင်မောင် ၁၂
နှစ်။

မောင်တင်မောင် ၁၃
နှစ်၊

မောင်တင်မောင် ၁၄
နှစ်။

အမေမြိုင်သည် မောင်
တင်မောင်၏ ဉာဏ်ရည်သွား
ပုံ၊ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယ ကောင်း
ပုံတို့ကို သိသည်။ မောင်တင်
မောင်ကို ရတနာပုံတင်မောင်
ဟု အမည်ပေး၏။ သို့သော်
အမေမြိုင် ယုံကြည်သော
ပုဏ္ဏားဗေဒင်ဆရာ ဦးကဝိထံ
သို့ မေးကြည့်၏။

‘ရတနာပုံတင်မောင်
မမှည့်နဲ့။ ရွှေမန်းတင်မောင်
လို့ မှည့်လိုက်’

ပုဏ္ဏားဗေဒင်ဆရာက
ပြောသည်။

မောင်တင်မောင်သည်
နှုတ်က ရွတ်ဆိုကြည့်၏။

ရွှေမန်းတင်မောင်။
သူရင်ထံသို့ ဝင်ရောက်
သွား၏။

ရွှေမန်းတင်မောင်။

မောင် တင် မောင် ၏
ရင်ဘတ်ထံသို့ ရွှေမန်းတင်
မောင်တွေ အများကြီး ဝင်
ရောက်သွားပြီ။

ရွှေမန်းတင်မောင်
ရွှေမန်းတင်မောင်
ရွှေမန်းတင်မောင်

ရင်ဘတ်ထဲက ရွှေမန်း
တင်မောင်အင်အားတွေနှင့်
က၊မဟဲ့။ ချမဟဲ့။

ရင်ဘတ်ထဲက ရွှေမန်း
တင်မောင်သည် မြန်မာနိုင်ငံ

သံယောဇဉ်တွေ
လှည့်ပတ်ကာ
ပိုင်းသော်လည်း
အဘိဓမ္မာဂိုဏ်း
ကိုဖြင့်
တင်မောင်
မရိုင်းအောင်
နေမယ်
ဇာတ်သမလေး
တွေရယ်
ဥဇမဂ္ဂ၊
မလုပ်ကြနဲ့တော့
မုဒုလက္ခဏာ
သရုပ်ကယ်လို
ပုပ်စော်
အလွန်နံ့သည်

မှာ ရွှေမန်းတင်မောင် ဖြစ်
အောင် ပြင်းထန်သော တွန်း
အားတွေနှင့် မောင်းနှင်နေ
တော့သည်။

၆။
မောင်တင်မောင် ဆယ့်
ငါးနှစ်သားအရွယ်သို့ ဝင်ခါ
စ၊မှာ ဖြစ်၏။ ပတ္တမြား
စေတီဘုရားပွဲတော်မှာ သူတို့
ဇာတ်က၊နေကြသည်။

မောင် တင် မောင် ၏
အမေ ဒေါ်မေက အိမ်မှာ
အသည်းအသန်ဖြစ်နေသည်။
အိမ်က ပတ္တမြားစေတီပွဲသို့
လိုက်ခေါ်၏။ မောင်တင်
မောင်က သူ ညကြေးရသည်

ပိုက်ဆံလေးတွေ စုထည့်လာ
၏။ အမေ့ထံရောက်တော့
အမေ့လက်ထဲ ထည့်၏။

‘အမေ အမေ စားချင်
တာ စားရအောင် သားရဲ့ ည
ကြေးလေးတွေ’

သူ့အမေက သား၏
ပိုက်ဆံလေးတွေကို လက်နှင့်
ကျစ်ကျစ်မဆုပ်ထွေးထားနိုင်
ရှာတော့ပါ။ အမေ့လက်ထဲ
က သား၏ ပိုက်ဆံများသည်
အောက်သို့ ဖိတ်စဉ်ကျကာ
ပြန့်ကျဲသွားတော့၏။

မောင်တင်မောင် လည်း
တစ်ညလုံး ပွဲက၊လာရသည်။
ပင်ပန်းနေသည်။ အမေ့အနား
မှာနေပေးရင်း မောင်တင်မောင်
အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

မောင်တင်မောင် အိပ်
ပျော်နေဆဲမှာပင် မောင်တင်
မောင်၏အမေ ဒေါ်မေ ဆုံးပါး
ရှာသည်။ ဒေါ်မေ ဆုံးပြီဆို
တာကြားတော့ ဒေါ်ငွေမြိုင်
က ဦးပဉ္စင်း ဦးဥတ္တမကို ငွေ
ပေးပြီး သဂြိုဟ်စေခဲ့၏။

၇။
ဆရာတော် ဦးကေသရ
က မောင်တင်မောင်ကို ပိုမို
ဂရုစိုက်လာသည်။ အပြော
တွေကျွမ်းကျင်အောင် ဦးကေ
သရက အနီးကပ်သင်ပေး၏။

ရွှေမန်းတင်မောင် ဟူ၍
ဖြစ်လာခါစ၊တွင် ‘လူက
ငယ်ငယ် စကားကြီး စကား
ကျယ်တွေ အလွန်ပြောတဲ့
မင်းသား’ ဟု ပြောကြသေး
၏။

ဦးကေသရ၏ စကား
လုံး ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုတွေ
ကို ရွှေမန်းတင်မောင်ကိုယ်တိုင်
က အရသာရှိနေ၏။ စကား
လုံးတွေ စေးစေးပိုင်ပိုင် ပြော

လိုက်ရမှ သူ ကျေနပ်၏။
သူက အမေမြိုင်နှင့်
စနစ်တကျ အနီးကပ် သင်ခဲ့
ရ၏။ အမေမြိုင်၏ မိန်းမ
အကဟန်တွေ သူ့မှာ ကပ်ငြိ
နေ၏။

‘မိန်းမအကသာ က-
တတ်တဲ့ ရွှေမန်းတင်မောင်
ပါ’ ဟု ပြောကြပြန်သည်။

သူက သူ့အကဏီ
ယောက်ျားဆန်အောင် ပြုပြင်
ကြည့်သည်။ ‘က၊တာက
တောင့်တောင့်ကြီး’ဟု ပြော
ကြပြန်၏။

စိန်လှကြည်လို အက
ကောင်းသော မင်းသမီးတွေ
ကို သူ ခေါ်သည်။

သူ့ဇာတ်ထံ ရောက်
တော့ စိန်လှကြည်နှင့် အတိုင်
အဖောက်ညီသည့် နှစ်ပါးခွင်
ကို သူ ဖန်တီး၏။ လှပသော
ကကြိုးကကွက်များကို မင်း
သမီးနှင့်အတူ က၊ရင်း သူ
လေ့လာ၏။ ဦးငွေ၏သားကို
မင်းသားရပ်ကလေးအား
ကြိုးဆွဲခိုင်း၏။ အရပ်ကြီး
အကကို ကျကျနန သူ လေ့
လာပြန်၏။ အရပ်ကြီး က-
တတ်မှ အဆစ်ကျိုးသည်ဟု
ဆိုရိုးရှိ၏။ သူ့ထံရောက်လာ
သော မင်းသားများ၊ သူ့ထံ
ရောက်လာသော လူရွှင်တော်
ကြီးထံမှလည်း အကတွေ
လေ့လာပြန်သည်။

ဦးစိန်ရိုးက သူ့ကို ဦးစိန်
ကတုံး က၊သော မီးစလွယ်
အက၊ ယိုးဒယားအက သင်
ပေသည်။ မင်းသမီး ဒေါ်စိန်
သုံထံမှလည်း ယိုးဒယားအက
သင်ယူပြန်သည်။

ရွှေမန်းတင်မောင်သည်
အရည်အချင်းဖြင့်၊ အခြေ
အသွေးဖြင့် သူ့နားမှာမည်ထို

သူထောင်သူဖြစ်သည်။
ဥပဒေကို မအိပ်မနေ ရှာဖွေ
သည်။ အခြားသူ၏ ပညာကို
သူထံသို့ ယူငင်ပွားစီးတတ်
သည်။

ရွှေမန်းတင်မောင်သည်
ရုပ်ရှင်ကြည့်သည်။ အိန္ဒိယ
ဇာတ်ကားဆိုလျှင် သူတို့အက
ကို သေချာလေ့လာမှတ်သား
ပြီး ကြည့်သည်။ အနောက်
တိုင်းရုပ်ရှင်မှလည်း သူတို့
အကတွေကို ရှာဖွေလေ့လာ
ပြီးကြည့်သည်။ ရွှေမန်းတင်
မောင်သည် ဘယ်တော့မှ
အလကားမနေ။ ပညာကိုသာ
လေ့လာနေသည်။ သူ့အက
ထဲ ဘာဖြည့်ရမလဲ။ သူ ဘာ
တီထွင်ရမလဲ။ ရွှေမန်းတင်
မောင် Brand ကို ဘယ်လို
တောက်ပအောင်၊ ဘယ်လို
နိုင်မအောင်၊ ဘယ်လို အား
ကောင်းအောင် သူ ဘာတွေ
ဆက်လုပ်မလဲ။ အမြဲ တွေး
တောစဉ်းစားသည်။ ဖြည့်
ဆည်းသည်။

အကသည် ကိုယ်နေ
ဟန်ထားကို လှပအောင်
ဖန်တီးမှု ဖြစ်သည်ဆိုသော
သဘောတရားကို အကတွေ
လိုက်ကြည့်ရင်း သူ ထုတ်
နုတ်နားလည်သွားပြီ။ ရွှေမန်း
တင်မောင်သည် အနောက်
တိုင်း နိုင်ငံအချို့သို့ ရောက်
ဖို့ အခွင့်ကြုံသည်။ သူက ထို
နိုင်ငံတွေမှာ သူ၏ 'သရုပ်
ဆောင်က' များကို က၊ပြမြော်
မြေသည်။ အနောက်တိုင်း
နိုင်ငံများသို့ ရောက်တိုင်း
သူတို့၏ ရိုးရာကကွက်များ
ကို လေ့လာ၏။

နှစ်ပါးသွား၏သဘော
က မင်းသားနှင့် မင်းသမီး
အပေးအယူတရ ညီညွတ်

ပြေပြစ်စွာ 'အလှ ကို ဖန်တီး
ခြင်း ဖြစ်၏။

သူမင်းသမီးများ၏
တစ်ဦးချင်းသီးခြားကွဲလွဲသော
ထူးချွန်ပါးနပ်မှုများကို သူ
လေ့လာ၏။

စိန်လှကြည် ကျွမ်းပစ်
ကောင်းသည်ဆိုလျှင် သူက
လည်း ကျွမ်းပစ်အကနှင့်
လိုက်ဖြည့်ဆည်း က၊ပြသည်။

မင်းသမီးတစ်ဦးစီ၏
ခြေဟန်လက်ဟန် လှပရှားမှု
ကို သူက ယူပြီး ထိုကကွက်
မှာ သူ၏ မင်းသားက၊ဟန်
နှင့် လိုက်ဖြည့်သည်။ ထိုသို့
ဝင်ဝင်ဖြည့်လာရင်း ရွှေမန်း
တင်မောင်၏အကမှာ မြိုင်
လာသည်။ စိပ်လာသည်။
ရွှေမန်းတင်မောင်နှင့် မင်း
သမီးတို့၏ နှစ်ပါးသွားသည်
လှပသော ကကွက်များကို
ဖန်တီးလာနိုင်သည်။ ပရိ
သတ်၏ မျက်စိပသာဒမှာ
ရွှေမန်းတင်မောင်၏ နှစ်ပါး
ခွင်က လှပမြိုင်ဆိုင်လာသည်။

ဇာတ်စင်ပေါ်မှ က၊ရင်း
ပရိသတ်အကြိုက်ကို သူ
ကောင်းကောင်း ချိန်ဆတတ်
လာ၏။ ပရိသတ်၏နှစ်သက်
အားပေးမှုကို ဇာတ်စင်ပေါ်
က ချိန်ဆရင်း ပရိသတ် နှစ်
သက်အောင် သူအလုပ်လုပ်ပြ
နိုင်ခဲ့၏။

ရွှေတော်ပြေးအက၊
သူငယ်တော်အကကို သူ
အောင်မြင်စွာ က၊ပြအသုံး
တော်ခံနိုင်သည်မှာ ရုပ်သေး
အကမှ သူ ရရှိလိုက်သော
မှုပေါ်မှာ သူ ဆက်နင်းသွား
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ 'ရွှေမန်း
တင်မောင်ဟာ မငွေမြိုင်
တပည့်မို့ မိန်းမဟန်နဲ့သာ
က၊တတ်တာပါ' ဟူသော

လူအချို့၏ မှတ်ချက်ကို သူ
ချေဖျက်နိုင်ခဲ့၏။ ရုပ်ချော
သော၊ လူငယ်ပီပီ လူကြိုက်
များသော သူသား ဝင်းဗိုလ်
နှင့် ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ ယှဉ်ပြိုင်
က၊ပြလျှင်လည်း ရွှေမန်း
တင်မောင်သည် ရွှေမန်းတင်
မောင်၏ သီးခြား ကွဲထွက်
နေသော သရုပ်ဆောင်အက
၏ လှပမှုဖြင့် ပရိသတ်ကို
သူ့အပေါ် အာရုံကျအောင်
ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

၈။
ရွှေမန်းတင်မောင်သည်
အလုပ်လုပ်သော နေ့ရက်
များ၊ အလုပ်လုပ်သော ည
များဖြင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို
တောက်ပဝင်းလက်သော
ကြယ်ပွင့်များဖြင့် ချိတ်တွယ်
လှုပ်ရှားနိုင်လာသည်။ ရွှေမန်း
တင်မောင်ဟာ သေအထိ
မကျဆုံးစေရဘူး ဟေ့။
ရွှေမန်းတင်မောင်ဟာ သေ
အထိ အောင်မြင်တောက်ပနေ
ရမယ့် ဇာတ်မင်းသားကွ။
အခြားသူများကို သူ စိန်
မခေါ်ခဲ့ပါ။ သူ၏ စိတ်
ဝိညာဉ်ကို သူ စိန်ခေါ်လျက်
အလုပ်ကိုသာ ကြိုးစားလုပ်
၏။ သူ မြတ်နိုးတာ သူ
အလုပ်၊ သူ စဉ်းစားတာ သူ
အလုပ်၊ သူ စူးစိုက်တာ သူ
အလုပ်၊ သူ မျှော်ခေါ် တောင့်
တသော အနာဂတ်သည် သူ
၏ အလုပ်။

အလုပ်။ အလုပ်။
အလုပ်။

ရွှေမန်းတင်မောင်သည်
အလုပ်ဖြင့် အောင်မြင်မှုသရဖူ
ကို ထာဝရ ဆောင်းထားနိုင်
သည်။

၉။

ရွှေမန်းတင်မောင်၏
အသံသည် ညာသံ။ အသံဝါ၊
အသံမာ၊ အသံစူး၊ အသံချွန်။
အသံလုံး မလှသော်လည်း
ပရိယာယ်သုံးပြီး နားထောင်
လိုကောင်းအောင် သီဆိုတတ်
သူ။ ညာသံကို အသံကုန် ဆို
သည်။ သံကုန်သံများဆို
သည်။ သူကိုယ်တိုင်က ညာ
သံဖြစ်၍ သူ့ဇာတ်သူဇာတ်
သားများကိုလည်း ညာသံ
ဖြစ်မှသာ ကြိုက်၏။

နှစ်ပါးသွားများမှာ သူ
ထွက်လာလျှင် သီချင်းကို
အသံမာနှင့်ဆိုကာ မောင်း
တင်ပြီး ထွက်လာသည်။
ဆိုင်းဆရာကလည်း ရွှေမန်း
တင်မောင်က အသံကုန်
မောင်းတင်ပြီး တက်တက်
ကြွကြွ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း
ထွက်လာလျှင် ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ ကြိုဆိုကာ ထက်
ထက်သန်သန်တီးတော့၏။

ရွာစားကြီး ဦးဘမောင်
သည် ရွှေမန်းတင်မောင်ဇာတ်
ထဲသို့ ပြန်လည် ဝင်ရောက်
လာခါမမှာပေါ့။ ရွှေမန်း
တင်မောင်က နှစ်ပါးသွားမှာ
အသံမာနှင့်ဆိုပြီး မောင်းတင်
ထွက်လာသည်။ မီးရောင်
တွေထဲမှာ ဇွန်ပန်းပွင့်တွေနှင့်
ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် ရွှေ
မန်းတင်မောင်က အပြည့်
လန်းရွှင်နေသည်။

ရွှေမန်းတင်မောင်၏
တက်ကြွထက်သန်မှုသည်
ဆိုင်းဆရာ ရွာစားကြီး
ဦးဘမောင်ထံသို့ ရုတ်ခြည်း
ကူးစက်လာ၏။ ရွာစားက
ရွှေမန်းကို စိတ်ကောက်ပြီး
ရွှေမန်းထဲမှ ထွက်သွားခဲ့
သည်။ ရွှေမန်းကို မခွဲခွာနိုင်

၍ ရွှေမန်းဇာတ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာစေသည်။ ပတ်လုံးသံများသည် ရွှေမန်းအသံထဲမှာ ပျော်ဝင်။

‘ငါ ရွှေမန်းတင်မောင်ရဲ့ ဒါတွေ လွမ်းလို့ ပြန်လာတာကွ’

ရွာစားကြီး စိန်ဘမောင်သည် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ လွတ်ခနဲ အော်ပြောလိုက်မိ၏။

ကြေးသံ၊ မောင်သံ၊ ပတ်လုံးသံတွေထဲမှာ ရွှေမန်းတင်မောင်ကတော့ တစ်ဆယ့်ခြောက်မူးသံအပြည့်၊ အသံမာ၊ အသံဝါ၊ အသံစူးဖြင့် အသံကုန် တင်ဆိုနေတော့၏။

၁၀။

ရွှေမန်းတင်မောင်သည် ပွဲကြည့် ပရိသတ်အကြား ဆန်းအောင်၊ အမြင်ဆန်းအောင် အစဉ်အမြဲ အားထုတ်ကြိုးစားတတ်သည်။ သူ ငယ်စဉ်ကလည်း ဆရာတော် ဦးကေသရက သူ့ကို ကြက်တူရွေး အစာခွဲသက်သို့ စာပေဆန်တာတွေ သင်ကြားခဲ့၏။ ပန်းဘဲမောင်တင့်တယ်ဇာတ်၊ ဒန်းစီးမောင်နှမဇာတ်တို့နှင့် အသက် ၁၅ နှစ်ကျော်၊ ၁၆ နှစ်မှာ ‘ရွှေမန်းတင်မောင်’ ရယ်လို့ စံဖြစ်ကတည်းက သေသည်အထိ ‘စာပေ’ကို အသေအချာ နေရာမရွေး၊ အချိန်အခါမရွေး စေ့စေ့စပ်စပ်ဖတ်ရှုတတ်၏။ သူ ဖတ်သောစာပေများထဲက စကားလုံးကောင်းတွေ၊ ဥပမာ ဥပစာ၊ ပါဠိပါဌ်သား၊ ပြောင်မြောက်သည့် ကဗျာလင်္ကာကို အကန့်လိုက် အကန့်လိုက် သူ့ဦးနှောက်အထဲ သိုမှီးထား၏။

ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ ပြောစရာခွင့်ဝင်ပြီဆိုလျှင်ဖြင့် အကန့်လိုက် အကန့်လိုက်ပြောတော့၏။ စီကာပတ်ကုံး ပြောင်ပြောင်မြောက်မြောက် ပြောတော့၏။ စကားလုံးတစ်လုံးပေါ်သို့ စကားလုံးတစ်လုံးက ဖိကျလေအောင် ပြောတော့၏။

စကားကြီး စကားကျယ်တွေကို အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် ပြောတတ်သော ရွှေမန်းတင်မောင် မင်းသားလေးဘဝမှသည် နောင်အခါ ‘အပြောမင်းသား’ ရွှေမန်းတင်မောင်၏ ရွတ်ဆိုလိုက်သော စကားလုံးတွေကို အရသာရှိရှိ နားထောင်ချင်လွန်းသဖြင့် ကြည့်ပြီးသားဇာတ်လည်း ထပ်ထပ်ကြည့်သော ပွဲကြည့်ပရိသတ်တို့ကလည်း အထူးထူးအထပ်ထပ်။

သီချင်းဆိုရင်း ဇာတ်ကြောင်းပြန်၊ ဆိုရင်း ပြောလိုက်၊ ပြောနေရင်းက ကောက်ကင်ကင်ကာ သီချင်းဆိုလိုက်ဟစ်လိုက် လုပ်ရာမှာလည်း မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရွှေမန်းတင်မောင်မှ ရွှေမန်းတင်မောင်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်အသစ်များကလည်း ရွှေမန်းတင်မောင်မှ ရွှေမန်းတင်မောင် ဟူ၍ ဝိုင်းကာအုံကာ တိုးကာပွားကာ အားပေးလာကြ၏။

‘သံယောဇဉ်တွေ လှည့်ပတ်ကာ ဝိုင်းသော်လည်း အဘိဓမ္မာဂိုဏ်းကို ဖြင့်တင်မောင် မရိုင်းအောင်နေမယ်။ ဇာတ်သမလေးတွေရယ်၊ ဥဇုမဂ္ဂ၊ မလုပ်ကြနဲ့တော့။ မုဒုလကွဏ သရုပ်ကယ်လို ပုပ်စော်အလွန်နံ့

သည်။ သူ၏ ‘မုဒုလကွဏ’ သီချင်းစာသားကို ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေက အလွတ်ရနေကြ၏။

‘မုဒုလကွဏ... မဟာဒေဝီ၊ မဟာဒေဝီ မှာလေသည် မဟာဒေဝီ’

သူက အချိုလေးတွေလည်း ပေးတတ်သည်။

‘လက်ဝဲသူနွဲ့ရ’ ဇာတ်မှာ သူ၏ပိုင်နိုင်ပြောင်မြောက်သော ‘အပြော’တို့ဖြင့် ပြောက်မွမ်းလိမ်းကျသွားတော့၏။ အပြောဇာတ်ဖြင့် ပရိသတ်ကို ဆွင်ငမ်းစားသွား၏။

‘သတ်ပါ၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ဟာ ဓားအောက်လည်ခံတွေပါ။ ဘုရင်သတ်မယ်ဆိုရင် အချိန်မရွေးပါဘူး။ အိမ်ရှေ့နေ အဆောင်ခွင်က အောင်ဒင်ဟာ သူ့ကျွန်တဲ့ အမှုလွန်ပေမဲ့ မင်းကယ်လိုက်ပါတဲ့၊ ငြင်းပယ်လိုက်သော်၊ ကျွန်တော်မျိုးကုပ်ပေါ် ဓားမဝပေဘူးလား။ ကိုယ်တော်ဟာ တရားလွဲလှချည်လားလို့ ဆင်ခြေမထုတ်ဝံ့ပါဘူး ဘုရား၊ ရင်ခြေကတုတ်ပြု၍ အမှုတော် ထမ်းခဲ့ပါရဲ့၊ ဥဒါန်းတော် နောင်တစ်ခါတွင်ပေါ့၊ ခေါင်မဟာဘုရင် မှန်ခါတွေ့ပြီး၊ အမယ်လေး ချမ်းသာပေးတော်မူပါဘုရား’

ထိုသို့သော ‘အပြောများ’ဖြင့် ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကို ‘ဖမ်းစား’ရန် ရွှေမန်းတင်မောင်က အကွတ်များ၊ အပြောခွင့်များကို ကျင်းဖော်ပြီး ယက်တတ်သည်။ ဇာတ်ညွှန်းဆရာနှင့် ခေါင်းချင်း

ဆိုင်တိုင်ပင်ကာ ရွှေမန်းတင်မောင်၏ အားသာချက်များကို ဇာတ်ထုပ်တွင် ပေါ်လွင်အောင် သူ လုပ်ဆောင်တတ်သည်။ ပွဲစသည်မှ ပွဲပြီးသည်အထိ တစ်ဇာတ်လုံးတွင် ရွှေမန်းတင်မောင် တစ်ဦးတည်းကသာ ဇာတ်ကို စီးထားနိုင်သည်။ ရွှေမန်းတင်မောင်ဇာတ်မှာ ရွှေမန်းတင်မောင်သည် သူရဲကောင်း၊ ဇာတ်လိုက်။ ရွှေမန်းတင်မောင်သည် လူကြီးလူငယ်၊ ပျိုမျိုအိုအိုတို့၏ အသည်းစွဲဇာတ်မင်းသား။

‘ရွဲကုန်သည်’တွင် ရွှေခွက်ကို အခြားသော ရွဲသည်က ရရှိပိုင်ဆိုင်သွားပြီ။ သူလက်မဲ့ဖြစ်ရပြီ။ သူရင်ထဲမှာ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမှုဖြင့် ဗလောင်ဆူရပြီ။ သူသည် သူရူးကြီးဘဝသို့ ရောက်ရပြီ။

‘အရင်မိန်းမဖို့ ရွှေ... ဒီရွှေ၊ နောက်မိန်းမဖို့ ရွှေ... ဒီရွှေ။ အဟုတ်ပ မုချမသွေ ကျုပ် ရမယ့် ဒီရွှေ ဒီရွှေ၊ ကံခေလို့ ဆိုးချင်တော့ အမှန်ခြေထိုးလို့ ယူသွားတဲ့ ရွှေ... ရွှေ... ရွှေ... ရွှေ...’

ဟု သူ့အော်ဟစ်သံနှင့် သူ သရုပ်ဆောင်ပြကွက်ကို တစ်တိုင်းပြည့်လုံးက နှစ်ထောင်းအားရ ကြိုက်ခဲ့ကြသည်။ ရွှေမန်းတင်မောင်... တင်မောင် က၊သည်။ ရွှေမန်းတင်မောင်... တင်မောင် က၊သည်။

မောင်ကိုကို၊အမရပူဇော်အကိုးအကား။ လူထုဒေါ်အမာ၏ ရွှေမန်းတင်မောင်။

စာနုဒီစာအုပ်တိုက်

စာနုဒီတိုက်ထုတ်ထွက်ရှိပြီး စာအုပ်များ

နေလင်းဝင်း

ဝိဘတ်လိုက်သော အသုံးများ၊ စကားလုံးများ / ၁၀၀ဝိ -
ကြွယ်ဝရေးနည်းများ VERB PATTERN / ၃၀၀ဝိ -

နှစ်ဘက်လှိုင်းကျော်လွင်

ပုဒ္ဒဝင်အမြဲတေ / ၄၀၀ဝိ -

လင်းထိုက်

တရားမျှတလွတ်လပ်ခြင်းနှင့် မသွေခိုမြေ ခိုမြေ / ၁၀၀ဝိ -
တင့်တိုင်

ပိုင်းစာပိုင်းဘဝပိုင်းစိတ်ဓာတ် / ၂၅၀ဝိ -

ရဲသူမျိုး

အန်ချလိုက်တဲ့စာတွေ ပညာ့ခေတ်ဆောင်းပါးများ / ၁၂၀ဝိ -

တင်မောင်မြင့်

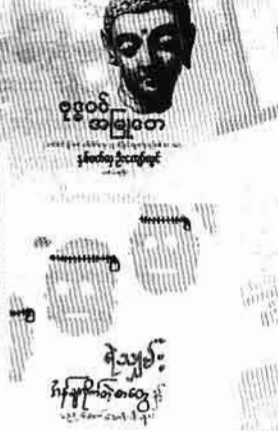
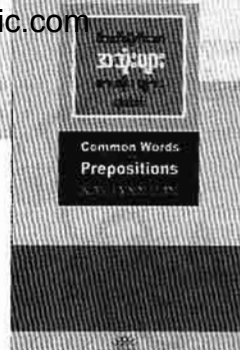
နိဿယဆရာတရားဆရာ ဂျွန်စတိန်းဘတ်၏
ဂန္ထမာနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ / ၁၅၀ဝိ -

ကျော်စွာမိုး

ပြည်သူတွေကို တောင်းပန်ရမယ်နှင့်
ဗိုလ်ချုပ်စင်ညွန့်ကိုလုပ်ကြံရန်ကြံစည်သူတစ်ဦးရဲဖွင့်ဟချက်
အပါအဝင်အခြားအင်တာဗျူးများ / ၃၅၀ဝိ -

ကဏ္ဍသိုလ်နေဝင်း (မြန်မာပြန်)

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရေးသားသော
ဧကံဆစ်တော်လှန်ရေးသမိုင်း / ၁၂၀ဝိ -

တင်မိုး

အမေ့ကျောင်း ကလေးကဗျာများ / ၃၅၀ဝိ -
ရောင်စုံပုံများနှင့် အတူ ကဗျာပေါင်း ၅၇ ပုဒ် ပါဝင်သည်။

တင်မိုး

အမေ့ကျောင်း ကလေးကဗျာများ / ၃၅၀ဝိ -
ရောင်စုံပုံများနှင့် အတူ ကဗျာပေါင်း ၅၇ ပုဒ် ပါဝင်သည်။

ချီရေး-စာနုဒီစာအုပ်တိုက်၊ အမှတ်-၉၇၃၊ ပျဉ်းမမြိုင်လမ်း၊ ၃၄ ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံ၊ ကုန်းမြို့။
ဖုန်း-၀၉ ၅၀၇ ၁၁၉၆၊ ၀၉ ၅၀၇ ၁၁၉၇။

ညက တစ်ရေခိုးတော့
ညနစ်နာရီ။ ကားသည်
တောင်ကုန်းမြင့်ကို
ရုန်းတက်နေသည်။
အဲယားကွန်း
အအေးဒဏ်ကြောင့်
တွဲလောင်းချထားသော
ခြေထောက်များ
ထုံကျဉ်နေ၏။
မီးရောင်က မှန်ပြာပြာ၊
တပ်ကုန်းမှာ ဆင်းသွားသည့်
ခရီးသည်များကြောင့်
ကားထဲမှာ လူ
သိပ်မကျန်ရစ်တော့။
ကျွန်တော့်ခရီးစဉ်က
ဆုံးတော့မည်။
တော်ပါသေးရဲ့။
ဝါဆိုမိုးက
နေပြည်တော်အလွန်မှာ
ရပ်ကျန်ရစ်သည်။
ကားမှန်ဆီသို့
မိုးစက်မိုးမှန်များ
ကျမလာတော့။
ရမည်းသင်းမြို့ကို
အရင်က
ဖြတ်သွားဖြတ်လာ
သဘောမျှသာ
ကျွန်တော်
ရောက်ဖူးသည်။
ယခုတော့
မနက်စောစောတွင်
ခရီးစဉ် ဆုံးလိမ့်မည်။
လာကြိုမည့်သူက
မနက်
ခြောက်နာရီဝန်းကျင်မှ
ရောက်မည်ဟု
ပြောပြထားသည်မို့
အတော်ပင်
အချိန်ဖြုန်းရပေဦးမည်။
ကားစပယ်ယာက
ဆင်းရမည့်
မှတ်တိုင်များကို
အော်ပေးပါသည်။

‘ကျွန်တော် ကိုနိုင်ပါ’
ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ကို အတင်းကာရော
ဝင်ရောက်နှုတ်ဆက်လာသူကို မော့ကြည့်မိသည်
လဲနေရာမှ ထ ဖြစ်လိုက်သည်
‘ကျွန်တော် ကိုနိုင်ပါ ဆရာ’

မင်းသားနှင့်
မင်းသမီး

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ရော၊ ကျန်ခရီးသည် သုံးဦးစလုံးက ဂိတ်ဆုံးအထိ စီးကြမည်မို့ ကားက တည့်တည့်မတ်မတ်ပင်။ နာရီစင်ကားဂိတ်သို့ ဆိုက်တော့သည်။ အချိန်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ည သုံးနာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်။ မြို့က မီးမပျက်၍ တော်ပါသေး၏။ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီ သုံးလေးစီးကလာခေါ်သည်။ ကျွန်တော်ထိုလူစုစုကို ဖြတ်၍ ကားမကွေ့မီက မြင်ခဲ့ရသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ မြို့က မနိုးသေး။ နေပြည်တော်-မိတ္ထီလာ ပြေးဆွဲသည့် ဒိုင်နာကားတစ်စီးက ခရီးသည်မျှော်နေသည်။ ဆိုက်ကားတစ်စီးက ကုန်ပစ္စည်းများကို တွန်းရင်း ကားဂိတ်ဆီသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လမ်းဆုံလမ်းလေးခွတွင် ဖွင့်ထားခြင်းပင်။ နံဘေးတွင် ဘူတာရုံလမ်း၊ ရှေ့တွင် ကားဂိတ်။ လမ်းတစ်ဖက်တွင်လည်း ကားရပ်သည့်မှတ်တိုင်မို့ မနက်စောစောမှာပင် လူစည်ကားနေ၏။

လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တွင် အချိန်ဖြန်းရတော့မည်။ ကျွန်တော် သွားရမည့်ရွာက ဆိုင်ကယ်ခရီးဖြင့် တစ်နာရီနီးပါး သွားရဦးမည်။ လာကြိုမည့်သူများကို မနက်စောစောကြီး ဆိုင်ကယ်စီးလာရမည်ကို အားနာသဖြင့် လင်းလင်းထင်းထင်းအချိန်မှ လာကြိုဖို့ ကျွန်တော် မှာထားသည်။ ပြီးတော့ ရန်ကုန်တွင် ကားလက်မှတ်ဖြတ်စဉ်က မနက် ငါးနာရီလောက်မှ

အမှန်ပြောရရင် ကျွန်တော် ခရီးပန်းနေသဖြင့် အိပ်စက်ချင်နေပြီ သို့သော် ကိုနိုင်ဆိုသူ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြီးမြင်ဖော်ရွေစွာ လာနှုတ်ခွန်း ဆက်ရင်း အသင့်ပြင်ကာ စောင့်ဆိုင်းနေသည်ကို ကျွန်တော် ဘဝင်မကျ သူပုံက မူမှန်ပုံမရ ကျွန်တော့်အတွက် ဝိတ်ကျဉ်းကျပ် ရှာသည်

ကားဂိတ်ရောက်မည့်ဟု အသိမှားခဲ့သည်။ တကယ်တော့ မနက် နှစ်နာရီခွဲလောက်မှာပင် ရောက်နိုင်ပါသည်။ စ၊ထွက်စဉ်က ခရီးသည်တစ်ဦးကို လမ်းမှာ စောင့်ပေးရင်း အချိန် တော်တော်ကုန်သွား၍ပင်။

ရမည်းသင်းမြို့သည် တဖြည်းဖြည်း နီးထလာသည်။ ဈေးလိုက်သူများ၊ ခရီးသည်များ လှုပ်ရှားလာကြပြီ။ တစ်

ခါတစ်ရံ ဆယ်ဘီးကုန်တင် ကားကြီးများက 'ဝို'ခေါ်ကာ ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။ ဒိုင်နာကားများက လူးလာခတ်လျက် ခရီးသည် ခေါ်နေသည်။ ဗလီကျောင်းဆီမှ ဝတ်တက်သံ ပြီးဆုံးသွားပြီး နောက် ဝတ်ပြုရာမှ ပြန်လာသူများကို တွေ့နေရသည်။ ဆွမ်းခံကြလာသော သံဃာတော်များကို တွေ့နေရသည်။ တစ်စတစ်စ ဝိုးသောက်အချိန်တွင် ဘူတာရုံသို့ ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ဝန်စည်လယ် မများလှ။ လက်ဆောင်ပေးမည့် စာအုပ်အချို့ပါသော လက်ဆွဲအိတ်နှင့် ခရီးသွားအိတ်တစ်လုံးသာ ပါသည်။ ဘူတာနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က မဝေးလှ။ ဘူတာသည် အဝင်လမ်းနှစ်ဖက်လုံး ဈေးဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ အဖျော်ယမကာဆိုင်များ ခြံရံထားသည်။ ရေကန်လိုလို၊ တူးမြောင်းလိုလို၊ ကျုံးဟောင်းလိုလို တစ်ခုကို ကျွန်တော် ကျော်လာပြီး ဘူတာဝင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ဘူတာမှာ မနိုးထသေး။ ဘူတာနှုတ်ခမ်းမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့ရသည်။

စကြိုများက ရှင်းလင်းနေသည်။ ကျောက်ပုံတန်းပြာများထက်တွင် အိပ်စက်နေသူ တချို့တလေ။ တခြားစကြိုထက်တွင် မိသားစုဟု ထင်ရသောလူတစ်စု အိပ်စက်နေသည်။ စကြို ဟိုမှာဘက်တွင် အကြော်ဆိုင်တစ်ဆိုင်။ ကွင်းပြင်ဆန်ဆန် မြင်ကွင်းက ရှင်းလင်းနေ၏။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်က ဤနေရာသို့ ခရီးတစ်ထောက်ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ပူးပူးကပ်ကပ် လူနေအိမ်များ၊ ဇိမ်မယ်များ၊ အရက်ပုန်းဆိုင်များဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေသည်။ ကျွန်တော် ခုံတန်းပြာပေါ်တွင် ခရီးဆောင်အိတ်နှင့် စာအုပ်အိတ်ကိုချပြီး ကျောဆန့်လိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် သုံးနာရီနီးပါး ထိုင်ခဲ့ရသည်မို့ လူကညောင်းညာငိုက်မျဉ်းနေပြီ။ ခရီးဖမ်းလှပြီ။ သို့သော် ဘူတာစကြိုဟူသော အသိက အိပ်စက်နို့မလုံ။ ဘူတာသည် တစ်ဖက်ကွင်းပြင်ဆီမှ ဖြတ်လာသော ဈေးလိုက်များ၊ ဖြတ်သွားသူများ၊ ခရီးသည်များဖြင့် နီးထနေပြီ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ အမျိုးသမီးသည် ဆိုင်ကို ပြင်ဆင်ပြီးပြီ။ စက်ဘီးကို သံလမ်းပေါ် ဖြတ်တင်ခရင်း စကြိုဘက်မှ တွန်းသွားသူများ တွေ့နေရသည်။ ဘာရယ်မှန်း မသိသော်ငြား ရုတ်တရက် ငိုက်လာသည်။ အိပ်လို့မဖြစ်သေး။ ကျွန်တော်လမ်းထဲ၊ လျှောက်ရတော့သည်။ မနက် ခြောက်နာရီခွဲတော့မည်။ အားတင်းထားရပေဦးမည်။

တစ်အောင့် အကြာတွင် ကံကောင်းထောက်မစွာ ရွာမှ မချီက ဖုန်းဆက်လာပြီး ဖြူနံ့တစ်ယောက်နှင့် ဆုံပေးပါသည်။ ထိုလူက ပိနိုပိုဝါးပါး အနွေးထည်အညိုရောင်ကို ဝတ်ထားသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ဆက်သွယ်ပြီး ထိုင်ခဲ့သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ပြန်ခေါ်လာသည်။

ဆိုင်နာမည်က ချစ်သူငယ်
ချင်း။ ကျွန်တော် မလိုက်ချင်
သော်ငြား သူ့ဆိုင်ကယ်ခေါ်
ရာသို့ လိုက်ရပြီ။ ကျွန်တော်
က ဧည့်သည်။ သူက ဧည့်ခံ
ဧည့်သူ။ သူက ကျွန်တော့်ကို
ထက်ဖက်ရည် ဒါနပြုသည်။
ကျွန်တော် တကယ်မသောက်
နိုင်။ ဆေးလိပ် မှာပေးသည်။
မိမိလောတာ မှာသည်။
ကျွန်တော့်ကို သူ့အိမ်သို့ ခေါ်
သွားဦးမည်အကြောင်း ပြော
ပြရင်း ရမည်းသင်းနယ်မှ ရွှေ
လုပ်ငန်းများကို ပြောပြသည်။
သူကိုယ်တိုင်လည်း ရွှေကုန်
သည်တစ်ဦး လုပ်ခဲ့သည်ဟု
သိရသည်။ ယခုတော့ လက်
ခွဲရွှေခေတ် မဟုတ်တော့။
ဧရာမကုမ္ပဏီကြီးများက
ဏန်ထုတ်လိုက်ကြပြီဟု ဆို
သည်။ ဒါမျိုး သတင်းတွေ
က မဆန်း။ စစ်ကိုင်းတိုင်း
နန်းမောက်နယ်ကို ရောက်စဉ်
က စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်
အကြောင်း ကြားခဲ့ဖူးသည်။
ကုမ္ပဏီကြီးကြီးများက ပထမ
တွင် လက်ခွဲလုပ်ကွက်လေး
များ ချပေးသည်။ ထိုလုပ်
ကွက်ကလေးများ တကယ်
အောင်မြင်ပြီဆိုလျှင် ပြန်ပြန်
သိမ်းလေ့ရှိသဖြင့် ဗိုလ်အောင်
သိမ်းဟု နာမည်ပြောင်ပေး
ခံရပုံကို သိရသည်။ ထို့ပြင်
ပြည်ချစ်ရပ်ရှင်မင်းသားတစ်ဦး
မှာလည်း ထိုနယ်မြေတစ်
ကြောတွင် ဘီလူးဖြစ်နေ
သည်။ သူ့ကို တော်တော်မုန်း
ကြသည်ကို နားနှင့်ဆတ်
ဆတ်ကြားခဲ့ရသည်။

ယခုလည်း ရမည်း
သင်းရွှေကြောတွင် တစ်နိုင်
တစ်ပိုင် ရွှေလုပ်ငန်းသမား
တွေ လုပ်ခွင့်မရှိကြတော့။

ကုမ္ပဏီကြီးကြီးတွေ အလှ
အယက်။ ဧကပေါင်းများစွာ
သိမ်းပိုက်၊ အဆင့်မြင့်တူးဖော်
ရှာဖွေကြ၊ ဝိသမလောဘကို
တရားဝင်လိုဝင်ခံကာ ရွှေ
ကကြီးကကွက်ဖြင့် အရှိန်
မြင့်နေကြပြီ။

ဆိုင်ကယ်က လေကို
ခွင်းကာ ပြေးနေသည်။ လမ်း
ညာဘက်တွင် စိုက်ခင်းများ
တပြန့်တပြော မြင်နေရ၏။
ဟိုးဝေးဝေးတွင် ရိုးမက တိမ်
တချုံဖြင့် ညိုနေသည်။ မိုး
မပြတ်သဖြင့် စိုက်ခင်းများ
စိမ်းစိုနေ၏။ တိုးဝင်နေသော
လေမှာ လတ်ဆတ်လှသည်။
ရန်ကုန်မှာလို မိုးဓာတ်တော့
မပါ။ ဆိုင်ကယ်သည် ကား
လမ်းပေါ်တွင် ပြေးရင်း
အချို့သစ်သားတံတားများကို
တော့ အလျှော့ပေးရသည်။
ကျူရင် ဆရာဖြစ်သော
ကိုလင်းက ရှင်းပြပါသည်။
တံတားတွေ မကောင်းတာ
ကြာလှပြီ။ ယခုထိ လာ
မပြင်သေး။ မိုးကြီးလာလျှင်
တံတားအောက်မှ ကွေ့ပတ်
သွား၍ ရတော့မည် မဟုတ်
ကြောင်း၊ ယခုတော့ တံတား
နံဘေးတွင် မြေကိုဖြုတ်ကာ
ကွေ့ပတ်သွားနေရကြောင်း၊
လူကြီးလမ်းကြောင်းရှိသဖြင့်
အတိုင်အတော ခံရတော့မည်
ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် တံတား
တည်ဆောက်သွားသူများကို
မေတ္တာပို့နေသည်။ တကယ်
ပြင်မည်ဆိုလျှင် ခက်ခဲလှ
သည်မဟုတ်။ တံတားများက

လူကြီးခြေဖြင့် ဆယ်လှမ်းပင်
မပြည့်။ အချို့ တံတားများက
တစ်ခုနဲ့တစ်ခုခွဲနေပြန်သည်။ သို့ရာ
တွင် ပျက်ချင်တိုင်းပျက်နေ
ကြသည်။ ကျေးလက်ခရီး
သည်များသာ အများဆုံး
အသုံးပြုကြသည်မို့ ပေယျာ
လကန်ပြုခံထားရပုံပင်။

ကိုလင်းက တံတား
တစ်ခုရောက်တိုင်း နံဘေးမှ
ရှောင်ကွင်းရင်း ရှေးဟောင်း
ရာဇဝင်နှင့် ဆက်နွယ်ပုံကို
ပြောလာသည်။ ဘယ်ရွာက
ဘယ်လိုကြောင့် ရွာနာမည်
ဘယ်လိုဖြစ်လာပုံ၊ ဘယ်ရွာ
က ဘယ်ကဲ့သို့ ပေါ်ပေါက်
လာပုံတို့ကို သိထားသမျှ
ပြောပြခြင်းပင်။ ပါးစပ်
ရာဇဝင်ဆိုသော်ငြား ဖြစ်
ကြောင်းစုံလင်ကို ဆက်စပ်ပြ
သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤ
အရပ်ဒေသသည် လွန်ခဲ့သော
နှစ်ပေါင်းရာချီကတည်းက
ရွာအဖြစ် ရပ်တည်လာခဲ့ကြ
ပြီ။ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုး နေ
ထိုင်ရင်း လူသားမျိုးဆက်
တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်ခဲ့ပြီ။
ဆိုင်ကယ်တစ်ဦး၊ ကားတစ်စီး
ဖြစ်လာခဲ့ကြပြီ။ ဖွံ့ဖြိုးတိုး
တက်လာခဲ့ကြပြီ။ မနေ့က
ည ၇ နာရီအထိ ရန်ကုန်တွင်
ရှိသော ကျွန်တော်ပင် နောက်
တစ်နေ့မနက် ၇ နာရီကာလ
မှာ ရိုးမတောင်ခြေအနီးသို့
ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် ခရီးနှင့်
နေပြီ။ မိုင်ပေါင်း သုံးရာ
ကျော်ကို ရောက်နေခဲ့ပြီ။

ဝကုန်းရွာကို ချိုးကွေ့
ဝင်လာသောလမ်းက အနိမ့်
ပိုင်းဖြစ်နေသည်။ လွန်ခဲ့သော
နှစ်နှစ်ကျော်က ကျွန်တော်
တစ်ခေါက် ရောက်ဖူးသည်။
ထိုစဉ်က တခြားလမ်းမှ လာ

ခဲ့သည်မို့ ရွာအဝင်လမ်းကို
ကျွန်တော် မမှတ်မိ။

မချို့တို့အိမ်ကိုရောက်
တော့ မီးဖိုချောင်ထဲမှ လှမ်း
နှုတ်ဆက်သံကို ကြားရသည်။
ကိုကျော်စွာက ကျွန်တော်တို့
ရှေ့က ကြိုသွားနှင့်သည်မို့
အိမ်ကို ရောက်နှင့်နေပြီ။
ကျွန်တော့်ကို ကျွေးမွေးစဉ်ခံ
နေဆဲမှာပင် ကိုလင်းက ကျူ
ရှင်ပြရဦးမည်မို့ ပြန်သွားနှင့်
တော့သည်။ ကျွန်တော်
မနက်စာစားပြီး ပင်ပန်းလာ
သမျှ အတိုးချကာ အိပ်စက်ဖို့
ပြင်တော့သည်။

ထမင်းစိုင်း နံဘေးမှာ
ပင် ခုတင်က အသင့်ပြင်
ထားသဖြင့် ကျွန်တော် လဲ
လျောင်းကာ အပန်းဖြေနေ
ဆဲ။

‘ကျွန်တော်’ ကိုနိုင်ပါ’
ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်
ကို အတင်းကာရော ဝင်
ရောက်နှုတ်ဆက်လာသူကို
မော့ကြည့်မိသည်။ လဲနေရာ
မှ ထ၊ ဖြစ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ကိုနိုင်ပါ
ဆရာ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့’
‘ကိုမာန်ရေ၊ သူနာမည်
က ကိုနိုင်တဲ့၊ က ကိုနိုင်
ဆရာ နားပါစေဦး၊ ဟုတ်ပြီ
နော်’

‘ဆရာ နားမလိုလား’
‘ဟုတ်ကဲ့’

သူက ကျွန်တော့်လက်
နှစ်ဖက်ကို လေးလေးစားစား
ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြုံးရွှင်စွာ ငေး
ကြည့်နေသည်။ ဘယ်လိုပါ
လိမ့်။ သူ့ပုံက မူမမှန်။ ဆံဝင်
ပုံစံမှာ ခေါင်းတုံးဆံတောက်။
အသက်က သုံးဆယ်ဝန်း
ကျင့်၊ မျက်နှာထားက တစ်ခု

ခု ဆန်းပြားနေ၏။

‘ကိုမာန်ရေ သူက ဒီလိုပဲ။ ရွာကို ဘယ်သူပဲလာလာသူ လာနှုတ်ဆက်တာပဲ။ ဒါက သူထုံးစံပဲ’

မချိုက ဈေးဆိုင်ခင်း ကျင်းနေရာမှ လှမ်းပြောပြနေခြင်းပင်။ ကိုနိုင်က ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးမလွဲဘဲ ပြီး၍ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် ဘာခိုင်းမလဲဆိုသည်ကို စောင့်စားနေရသည်။ ကျွန်တော် ခုတင်ပေါ်မှာ ပြန်လှဲတော့ သူက ခုတင်ခြေရင်းမှာ ဝင်ထိုင်ပြန်သည်။ ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရကောင်းနိုးနိုး ဖြစ်နေပြီ။

‘ကိုနိုင် ဆရာ အိပ်ပါစေဦး။ ဆရာ ဘယ်မှ မသွားသေးဘူး။ အိပ်ပါစေဦးနော်’

မချို လှမ်းပြောလာသည်။ ကိုနိုင်က ကျွန်တော်တကယ်အိပ်မှာလားဟု စူးစမ်းကာ ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ခုတင်ပေါ်မှ ထကာ တန်းလျားတွင် သွားထိုင်နေပါတော့သည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရနိုးနိုး၊ ထ၊ရနိုးနိုး ဖြစ်နေဆဲမှာပင် ကိုလင်းပြန်ရောက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာမိသည်။ အမှန်ပြောရရင် ကျွန်တော် ခရီးပန်းနေသဖြင့် အိပ်စက်ချင်နေပြီ။ သို့သော် ကိုနိုင်ဆိုသူ ရောက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြီးရွှင်ဖော်ရွေစွာ လာနှုတ်ခွန်းဆက်ရင်း အသင့်ပြင်ကာ စောင့်ဆိုင်းနေသည်ကို ကျွန်တော် ဘဝင်မကျ။ သူပုံက မူမှန်ပုံမရ၊ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ကျဉ်းကျပ်လှသည်။

‘ကိုနိုင် ရောက်နေပါလား၊ ဘယ်လိုလဲ ဆရာနဲ့’

အိပ်ရာမှ ထရင်း
ဆံပင်ကို သပ်ကာ
မျက်နှာသစ်ရန် ကျွန်တော် အပြင် ထွက်ခဲ့သည်
ရေတွင်းက ခြံထောင့်မှာ ရေပုံး
အစိမ်းကြီးထဲမှာ ရေတွေ ဖြည့်ထားသည်
ကိုနိုင်က ဘယ်မှ မသွားသေး
အိမ်ရှေ့တန်းလျားမှာ ထိုင်နေဆဲ

ဟင်း... ဟင်း’

သူက အကြောင်းသိသဖြင့် ရယ်မောနေသည်။ ကိုနိုင်က ကျွန်တော့်ကို လှည့်၍ပင် မကြည့်တော့။

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဆရာ၊ သူက ဒီလိုပဲ၊ ရွာကို ဘယ်သူပဲ လာလာသူ နှုတ်ဆက်တာပဲ။ အလှူခံလာရင် တောင် ရှေ့ကပြေးကြိုတာ၊ ဘယ်အိမ် ဝင်ရမယ်၊ ဘယ်လမ်းက သွားရမယ်၊ သူဘာ

သာလုပ်ပေးတာ။ ဆရာတော်တွေပါလာရင်လည်း ဘယ်အိမ်ကိုကြွမလဲ မေးပြီး အပြေးအလွှား ပြောပေးတာပဲ။ အဲဒါသူထုံးစံပဲဆရာရဲ့ ကျွန်တော် ကိုနိုင်ပါ’ လို့ နှုတ်ဆက်တာလေ။ ဆရာ ဘယ်သွားသွားသူ လမ်းပြမှာပဲ’

ကိုလင်း ဋီကာချနေသည်ကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော့်မျက်လုံးများက ဆက်၍ သည်းမခံတော့။ နံနက်လေပြည်များ တိုးဝင်နေသော ပြတင်းတံခါးကိုငေးရင်း ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားလေပြီ။

□ မိုးက ဒေါသတကြီး ရွာနေသည်။

လေပြင်းက ဝှေ့သဖြင့် တစ်ချက်တစ်ချက် ပြတင်းတံခါးများ တုန်ခါနေ၏။ သွပ်မိုးပေါ် ကျရောက်နေသော မိုးစက်များက ခဲကျနေသလို။

ကျွန်တော် မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ အလင်းမှာ သန့်ရှင်းနေ၏။ တိုးဝှေ့ကျီစယ်နေသော လေပြည်အေးက ကျွန်တော့်ကို ထပ်မံ ချော့သိပ်နေဆဲ။ ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်နေသည်။ ရန်ကုန်တွင် မိုးကြီးလေကြီးထန်သော နေ့ရက်များစွာကို စိတ်စွဲကာ အိပ်မက်မက်နေခဲ့သည်။ မနက် ကိုးနာရီကျော်ကျော်က အိပ်လိုက်သည်မှာ နေ့လယ် နှစ်နာရီ ထိုးနေပြီ။

‘ဆရာ ရေချိုးထားမလား၊ နည်းနည်းနေပူသေးတယ်၊ သုံးနာရီလောက်မှ ချိုးပါလား’

‘ကျွန်တော် တော်တော် အိပ်လိုက်တာပဲ’

အိပ်ရာမှ ထ၊ရင်း ဆံပင်ကို သပ်ကာ မျက်နှာသစ်ရန် ကျွန်တော် အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ ရေတွင်းက ခြံထောင့်မှာ။ ရေပုံးအစိမ်းကြီးထဲမှာ ရေတွေဖြည့်ထားသည်။ ကိုနိုင်က ဘယ်မှ မသွားသေး။ အိမ်ရှေ့တန်းလျားမှာ ထိုင်နေဆဲ။

‘အဲဒါ ကိုနိုင်ဖြည့်ထားတာ ဆရာရေ။ ကျွန်မတို့ ရေတွင်းက ရေနည်းနည်း နံတယ်။ အဲဒါ ဟိုဘက်အိမ်က ဆွဲပေးထားတာ’

‘ကိုနိုင် ဖြည့်တာပါ၊ ကိုနိုင်ပါ’

မချိုစကားကို သူက သူ့ကိုယ်သူ လက်နှစ်ဖက်လုံး ရင်ဘတ်ကိုပုတ်ကာ ဝင်ပြောပြသည်။ ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး မျက်နှာသစ်သည်။ ပြီးတော့ တန်းလျားမှာ ဝင်ထိုင်ကာ ဆေးလိပ်ဖွာနေရင်း ကိုနိုင်ကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ သူက စားပွဲပေါ်မှ ဂျာနယ်များကို ကျွန်တော့်ဘက် ကမ်းပေးပါသည်။

‘အိမ်မှာ ဘာအလုပ်လုပ်လဲ’

ကျွန်တော့်အမေးကို သူ ရုတ်တရက် မပြောတတ်။

‘တောထဲ မသွားဘူးလား’

ကျွန်တော် ထပ်မေးတော့ သူ ခေါင်းခါပြသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ကွမ်းယာထုပ်လက်ကျန် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော် ဆေးလိပ်ကမ်းပေးတော့ သူက မသေဘက်။

‘ကွမ်းစားမယ်နော်’ ဟု

ချက်က ကွမ်းယာ ယူစား
သည်။

‘ဆရာ ဘယ်မှ မသွား
သေးဘူး ကိုနိုင်ရဲ့။ အိမ်မှာပဲ
နေဦးမှာ’

မချိုက ဝင်ပြောတော့
သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညိတ်နေပြန်သည်။ ကျွန်
တော် ရွာထဲသွားလျှင် သူ
လိုက်ပို့မည့် ဝတ္ထုရေးရှိသည်
ဟု ယူဆကာ စောင့်စားနေ
ခြင်းပင်။

‘ကျွန်တော် သွားရင်
ခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်၊ အခု
ဘယ်မှ မသွားသေးဘူး’

ကျွန်တော် ထပ်မံပြော
ပြော သူ ပြုံးရွှင်စွာ စိုက်၍
ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်
တကယ်ပဲ အပြင်မထွက်ဘူး
လားဟု စူးစမ်းနေခြင်းပင်။
သူ ယုံကြည်အောင် ကျွန်တော်
က ခေါင်းညိတ်ပြောတော့မှ
တန်းလျားပေါ်မှ ထွက်ကာ
အပြင်သို့ ထွက်သွားတော့
သည်။

‘ရေခပ် ပေးတာ
ကျေးဇူးပဲနော် ကိုနိုင်’ဟု
ကျွန်တော် ထပ်ပြောပြော
သူ ပို၍ ဝမ်းမြောက်သွားပါ
သည်။

မချိုက ကော်ဖီမိတ်တစ်
ထုပ် ဖျော်လာပေးသည်။
ကျွန်တော် အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာ
ရင်း လက်ဖက်သုပ်စားကာ
ဒိုးသံချပ်စာသားအတွက် ပြန်
စဉ်းစားနေမိသည်။ မနက်ဖြန်
ဆိုလျှင် ကိုကျော်စွာနှမတော်
သူတို့ လင်မယား စာသင်
ကျောင်းဆောင် လှူဒါန်း
မည်။ သိန်းနှစ်ရာကျော် ကုန်
ကျခံထားပြီး ကိုယ်တိုင် စနစ်
တကျ နေ့ညမအား တည်
ဆောက်လှူဒါန်းခြင်း ဖြစ်

သည်။ ထိုပွဲဖြစ်ဖို့ အားခံနေ
သည်မှာ နှစ်ပေါက်ခဲ့လေပြီ။
မနှစ်က မချိုတို့ဆီ လာလည်
ကတည်းက ထိုပွဲကိုလာခဲ့ဖို့
မချိုတို့လင်မယားက ဖိတ်ခေါ်
ထားသည်။ ကြားကာလမှာ
လည်း ဖုန်းဖြင့်လှမ်း၍ ဖိတ်
ခေါ်သတိပေးနေသည်။
ကျွန်တော် မဖြစ်မနေလာခဲ့ပါ
မည့်အကြောင်း လက်တွေ့ပြ
ကာ ယခုရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းပင်။

ကိုကျော်စွာရော၊ မချို
ပါ စာဖတ်နာကြသည်။
အထူးသဖြင့် ဆရာ ဦးဝင်း
ငြိမ်းအပေါ် လေးလေးနက်
နက် တန်ဖိုးထားကြသည်။
ရွှေတွင် ဖော်ပြသော ဝတ္ထု၊
ဆောင်းပါး၊ အင်တာဗျူးတို့
ကို စဉ်ဆက်မပြတ် ဖတ်ရှု
အားပေးနေကြသူများပင်။
မချိုနှုတ်မှ တဖွဖွ ပြောနေ
သည့် စကားများထဲ၌ ဆရာ
ဦးဝင်းငြိမ်း၏ စာပေစေတနာ
များအပေါ် မည်မျှတန်ဖိုး
ထား အသိအမှတ်ပြုကြောင်း
များက အားရစရာပင်။ ထို
လေးစားတန်ဖိုးထားမှုများ
ကြောင့် ကျွန်တော် သူတို့
ဖိတ်ကြားချက်ကို ပို၍တန်ဖိုး
ထားမိသည်။ တကယ်တော့
ကျွန်တော်တို့အတွက် ရသ
စာပေပရိသတ်က တစ်နေ့
တခြားလျော့ပါးလာနေသည်။
စာအုပ်လက်ဆောင် ပေးသည်
ကိုပင် ဖတ်ပေးဖို့ အချိန်မပေး
နိုင်သူများ တိုးပွားလာသော
ကာလ။ အွန်လိုင်းမီဒီယာ၊ IT
နှင့် ရုပ်သံမီဒီယာတို့က တိုက်
စားဖဲ့ယူထားသဖြင့် စာဖတ်

ပရိသတ် လျော့ပါးနေသည့်
အချိန်။ မချိုတို့လို အညာ
ကျေးရွာလေးမှ စာဖတ်ပရိ
သတ်မျိုးကိုပြန်၍ လေးစားရ
မည်။ ကိန်းကြီးခန်းကြီးလုပ်
နေ၍ မဖြစ်။ သူတို့နှင့်
ကျွန်တော် တချို့သဘောထား
လေးများ မတူညီသည့်တိုင်
တူတာညီတာလေးတွေ တွဲ
လုပ်လိုရသည်မို့ ကျွန်တော်
ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင်။

အလှူရှင် ကိုဖိုးဌေး
ရောက်လာချိန်တွင် မနက်ဖြန်
ပွဲတွင် ပြင်ဆင်ထားသော
အမှာစကားကို သူက ဖတ်ပြ
သည်။ ဘာမှ ဟာကွက်မရှိ။
စေတနာသုံးတန်က ဟိုဘက်
ကိုပင် သာလွန်နေသည်။ နှစ်
နှစ်ကျော် သုံးနှစ်နီးပါး အချိန်
ယူ တည်ဆောက်ခဲ့သော စာ
သင်ကျောင်းဆောင်ကြီး အပြီး
သတ်ခဲ့ပြီ။ သားသမီးနောက်
ခံမရှိသော်ငြား ရွာမှ ကလေး
ငယ်များ တခြားကျေးရွာများ
သို့ အလယ်တန်းပညာ သွား
ရောက်သင်ယူနေရသည့် နိစ္စ
စူဝဖြစ်ရပ်များကို မမြင်လို၊
ဆက်၍မကြုံတွေ့စေလိုသော
စေတနာဖြင့် ကျောင်းဆောင်
အသစ် လှူဒါန်းခြင်းပင်။

ထိုအခြင်းအရာများကို
ကျွန်တော် လက်ခံသည်။ သို့
ရာတွင် အာဇာနည်ပတ်က
ထိုအလှူပွဲအတွက် အပ်တစ်
ချောင်း၊ အုတ်တစ်ချပ် မစိုက်
ထုတ်။ နှစ်ပေါင်းရှည်ကြာစွာ
တောင်တနေသော အလယ်
တန်းကျောင်းခွဲအဆင့်ကို ချ
မပေးသေး။ ကျောင်း
အဆောက်အအုံ လိုအပ်ချက်
အတွက် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။
ယခု အလှူရှင်ပေါ်လာပြီ။
အဆောက်အအုံကြီး မျက်မြင်

တွေ့ခါမှ ပါတီကဝင်၍
အမြတ်ထုတ်ကာ တေးသံ
သာယာ တည်နေပုံ ကို
ကျွန်တော် သဘောမတွေ့။
သို့သော် ကျွန်တော် မပြော
ရက်။ အားလုံး အဆင်သင့်
ပြင်ဆင်ထားရသော အလှူ
ရှင်တို့၏ မျှော်လင့်ချက်လေး
ထိခိုက်သွားမည်ကို မလိုလား။
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ရေးပေး
ရမည့် ဒိုးသံချပ်ကို ရေးပေး
သည်။ နီးရာစား ကြောက်
ရမည့်အရေးကို စာနာပေး
သည်။ ဤကျောင်းဆောင်
ကြီးလှူဒါန်းရသည့်အတွက်
အမျိုးသားလွှတ်တော် ဥက္ကဋ္ဌ
ကြီးမှ လွှဲပြောင်းလက်ခံရယူ
ကာ အလယ်တန်းကျောင်းခွဲ
ချပေးဖို့သည် စရာမပန်းတိုင်။
သူမှတစ်ပါး တခြား အားကိုး
မမြင်။ ထို့ကြောင့် ပါတီ
သီချင်းသံ လှိုင်လှိုင်ဖွင့်ကာ
ပါတီဂုဏ်ပြုထောက်ခံပွဲမျိုး
ပုံဖော်နေခြင်းကို နားလည်ပေး
ရမည်။ အရာရာက သူတို့
လက်ထဲမှာ။ ကျွန်တော် ဖွင့်
မပြောရက်သောကိစ္စမှာ ဤ
ဝကုန်းကျေးရွာလေးသည်
၂၀၀၈ နှင့် ၂၀၁၀ တွင်
အာဇာနည်ပတ်သို့ အကုန်ပုံ
အစာပေးခဲ့သည်။ သို့သော်
အစိုးရအာဏာရသွားချိန်တွင်
သက်ဆိုင်ရာလွှတ်တော်အမတ်
ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်ကြီး
သည် ရွာသို့ ခြေဦးမသန်း
တော့။ ဖုန်းခေါ်၍ပင် မဖြေ
တော့။ တစ်မိုင်မျှပင် မရှည်
သော ရွာနှင့် ကားလမ်းဆက်
သည့်လမ်းအတွက် အခါတစ်
ရာမက တောင်းဆိုပါလျက်
ဥပေက္ခာပြုထားဆဲ။ ရွာ၏
ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊
ဘာအရေးမှ အားကိုး၍ မရှိ။

ယခုတော့ ၂၀၁၅ ပွဲတော် အတွက် ပြန်၍ အာရုံစိုက် လာသည်။ ဒါကိုပင် မဟာ ဆုလာဘ်ကြီးရသကဲ့သို့ မျှော်လင့်စောင့်စားနေသူများ ကို ကျွန်တော် ဘာပြော ထွက်ပါမည်နည်း။ မှတစ်ပါး အားကိုးရာမမြင် ထားသော အဖြစ်။ ဆရာ ဇော်ဇော် အောင်ပြောသကဲ့သို့ 'ထဘီ မှန်းသိပေမဲ့ ချမ်းလွန်းလို့ ခြုံရသည့်အဖြစ်'။ ကျွန်တော် ကတော့ ထိုပွဲကို မတက်၊ အိမ်မှာပင် နေခဲ့တော့မည်ဟု ယတိပြတ် အဖြေပေးလိုက် သည်။ ဒါကို မချီတို့က လက်ခံပါသည်။ ဤသည် ကပင် တူတာကို တွဲလုပ်၍ မတူတာကို ခွဲလုပ်ခြင်းပင်။ ထိုကိစ္စကို ကျွန်တော် ရှင်း ရှင်းလင်းလင်းဖြစ်အောင် ရှင်းပြပါသည်။

ဒီပွဲမှာ NLD ပါတီ သီချင်းတွေ ဖွင့်ရင်လည်း ကျွန်တော် အဲဒီပွဲကို တက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါက ပညာရေး ကိစ္စ၊ အလှူရှင်က သူ စေတနာနဲ့ သူဘာသာ အကုန် လုပ်ပြီး လှူတာ။ ဘယ်ပါတီ အထောက်အပံ့မှ မပါဘူး။ ပါရင်လည်း ဒါဟာ အလှူ မသန်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီလိုပွဲမျိုးမှာ နိုင်ငံရေးအမြတ် ထုတ်တာကို ကျွန်တော် လက်မခံတာ၊ ဘယ်ပါတီပဲ လာလာ ဒါမျိုး ကျွန်တော် တက်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော့် သဘော ထားကို သိရလို့ မချီက ထပ် မခေါ်တော့ ကျွန်တော်လည်း ပို၍ လိပ်ပြာသန့်သွားတော့ သည်။

သူနဲ့ပတ်သက်ရင် တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ဘာ က ဘယ်လိုဆိုတာ သေသေ ချာချာ ပြန်လေ့လာရသေး တယ်။ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော် ဆံပင်ညှပ်နေတုန်း ရွာထဲက မအေးကြည်နဲ့ မဝင်းရီရောက်လာပြီး သူကို စ,တာ။ သူက ကျွန်တော်တို့ ဘေးမှာ ရှိနေတယ်။ ဟဲ့ ဝင်း ရီ၊ ကိုလင်းက သတိုးသား အရဲလုပ်မှာ အဲဒါကြောင့် ဆံပင်ညှပ်နေတာတဲ့။ ဟုတ် လား ဘယ်သူမင်္ဂလာဆောင် မှာလဲ မအေးကြည်က မေး တယ်။ မမြကြည်နဲ့ ကိုတင် ဝင်းလေဟာ၊ နင် မသိသေး ဘူးလား၊ ကိုလင်းက သတိုး သားအရဲလုပ်မှာဆိုတော့ သူ က ထ,အော်တော့တာပဲ။ လက်ညှိုးကြီးထိုးပြီး မအေး ကြည် ခင်ဗျားနော် ခင်ဗျား ဆိုပြီး ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်က နံရံ ကို လက်သီးနဲ့ ပိတ်ထိုးတာ ဝုန်းခနဲပဲ။ ကျွန်တော်က ကိုနိုင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ပေါ့။ သူဟာက ဇာတ်ရည် လည်မှ ကိုမာန်ရဲ့။ မအေး ကြည်ပြောတဲ့ ကိုတင်ဝင်းဆို တာ လူဖျိုကြီး၊ သူ့ကိုခေါ်ပြီး ဘာအလုပ်လုပ်လုပ် နိုင်းနေ ကျ။ သူက သူ့အစ်မနဲ့ ကိုတင်ဝင်းကို ကျိတ်ပြီး သဘောတူနေတာကိုး။ အခု ကိုတင်ဝင်း မင်္ဂလာဆောင် တော့မယ်ဆိုတော့ ပေါက်ကွဲ တာပေါ့။ မျက်ရည်တွေကို လည်လာတာမျှ။

“သြာ သနားစရာပဲ”

ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ ကိုမောင်အေးဆိုတာ တခြား ရွာကနေ ဒီရွာသူနဲ့ အိမ် ထောင်ကျပြီး ပြောင်းလာ တာ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကိုမောင် အေးဟာ တစ်ယောက်တည်း သမား၊ သူစိမ်းပေါ့ဗျာ။ ဒီရွာ မှာ ဘယ်သူနဲ့မှ ဆွေမျိုး မရှိ ဘူးလို့ မှတ်ထားတာ။ အဲဒါ ရွာထဲကို စဉ်းသည့်လာရင် သူက ထုံးစံအတိုင်း ဘယ် နားမှာတွေ့တွေ့ သူရင်ဘတ် ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ပုတ်ပြီး ကျွန်တော် ကိုနိုင်ပါလို့ ပြော ပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေကျ။ တစ်နေ့ကျတော့ ကိုမောင် အေးက သူ အဲဒီလို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်မလို့လုပ်နေတုန်း ဟောကောင် ကိုနိုင် အဲဒါ ငါ့ သားချင်းကွ ပြောလိုက်တော့ သူ တဲ့,ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်း မသိ ဘူး။ ဒေါသတွေထွက်လာ တယ်။ သူ့ကို စ,နေမှန်း သိ တာမှ မဟုတ်တာ။ သူက ကိုမောင်အေးနဲ့ စဉ်းသည့် ဘယ်လိုတော်သလဲလို့ ပြန်စူး စမ်းနေတာ။ ကိုမောင်အေးက ထပ်ပြောတယ်။ အဲဒါ ငါ့သားချင်းကွ၊ ယောက်ျား ချင်းလေကွာ၊ သူလည်း ယောက်ျား၊ ငါလည်း ယောက်ျား အမျိုးပေါ့ကွဆို တော့ သူ ဆက်ပြီး နှုတ် မဆက်တော့ဘဲ ထွက်သွား တာ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကိုမောင် အေးနဲ့ သားချင်းတော်ရင် နှုတ်မဆက်ရဘူးလို့ ထင် သွားတာကိုး။

‘ကိုမောင်အေးနဲ့ သူနဲ့ က မကြာမကြာ ပြဿနာ တက်လေ့ရှိတယ်ဗျ။ ကို မောင်အေးကလည်း သူ့ကို တွေတာနဲ့ စ,တော့တာပဲ။ တစ်ခါတုန်းက သူက ဆောင်းဘောက်ကြီးထမ်းပြီး ကိုမောင်အေးတို့ ခြံဝင်းရှေ့က ဖြတ်လာတာ။ ကိုမောင်အေး က ရေချိုးနေရင်းတွေ့တော့ ဟောကောင် ကိုနိုင်လို့ခေါ်ပြီး ရေနဲ့ လုံချည်ဖို့အောင် လှမ်း ပက်တာ သူ ဒေါသတွေ ထွက်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ဘူး။ ပါးစပ်ကတော့ အော် တာပေါ့ဗျာ၊ ပြီးတော့မှ အား နေတဲ့ လက်တစ်ဖက်နဲ့ ကိုမောင်အေးတို့ ခြံစည်းရိုး က ဝါးကပ်တိုင်နှစ်ချောင်းကို ဆွဲချိုးသွားတာ၊ ဘေးကလူ တွေကကြည့်ပြီး ရယ်ကြတာ ပေါ့။

‘သူ့မှာ ကိုဝင်းနဲ့ မညှိ ဆိုတဲ့ အစ်ကိုနဲ့အစ်မ ရှိသေး တယ်။ ကိုဝင်းကလည်း သူ လိုပဲ သိပ်ပုံမှန် မဟုတ်ဘူး။ သူတို့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်သူစိမ်း နဲ့တွေ့တွေ့ နာမည်ပြောပြီး မိတ်ဆက်ရမယ်လို့ မှတ်ထား တာဗျ။ တစ်ရက်ကျတော့ ရွာထဲက သူတို့အကြောင်း သိနေတဲ့လူက ကိုဝင်းကိုတွေ့ တော့ ‘ဟေ့ ကိုနိုင် ဘယ် သွားမလို့လဲ’လို့ နှုတ်ဆက် လိုက်ရော။ ကိုဝင်းဗျာ၊ ‘ကျွန်တော် ကိုဝင်းပါ’ဆိုပြီး တတွတ်တွတ် ရှင်းပြတော့ တာပဲ။ ကိုနိုင်လည်း ဒီလိုပဲ။ သူ့ကို ကိုဝင်းဆိုပြီး နှုတ် ဆက်တာနဲ့ ‘ကျွန်တော် ကိုနိုင်ပါ’ဆိုပြီး သူရင်ဘတ် ကို ပုတ်ပုတ်ပြီး သေသေချာ ချာ ရှင်းပြတာ။ တစ်ဖက်လူ

က စနေမှန်း မသိရှာဘူး။
တစ်ဖက်လူက သနားပြီး
တော့ ကိုနိုင်လားဆိုတော့မှ
သူဟာသူ ဘဝင်ကျသွား
တာ။ အခုလည်း ကိုမာန်ကို
ဧည့်သည်လို့ သူ မှတ်ထား
တာ။ ကိုမာန် ရွာထဲက မပြန်
မချင်း တွေ့တိုင်း ‘ကျွန်တော်
ကိုနိုင်ပါ’လို့ နှုတ်ဆက်နေ
တော့တာပဲ။ သူ့ကို ကိုမာန်
မမှတ်မိမှာကို သူဟာသူ
ဦးရိမ်နေတာ။

‘သူ အစိုးရိမ်ဆုံးကိစ္စ
က ကိုတင်ဝင်းကိစ္စပဲ။
ကိုတင်ဝင်းက သူ့ကို လူစမ်း
လို့ နာမည်ပေးထားတယ်။
သူ ခိုင်းစရာရှိရင် သံချောင်း
ခေါက်လိုက်တာနဲ့ ကိုနိုင်
ချက်ချင်းပြေးလာတာ။ သူ့ကို
ခေါ်မုန်း သိတယ်ဗျ။ ဒီရွာမှာ
သူ့ကို အလုပ်သေသေချာချာ
ခိုင်းတယ်။ ကျွေးစရာရှိရင်
ကျွေးတယ်။ ပေးစရာရှိရင်

ပေးတယ်ဆိုတာ ကိုတင်ဝင်း
ပဲလို့ သူ မှတ်ထားတာ။ ရွာ
ကလူတွေက သိတော့ သူ့ကို
တမင်စကြတယ်။ ကိုတင်
ဝင်းကို သူက သူ့အစ်မနဲ့
လည်း သဘောတူထားတာ
ကိုး။ ရွာထဲကလူတွေက
ကိုတင်ဝင်းတော့ ဘယ်သူနဲ့
မင်္ဂလာဆောင်တော့မှာ၊ ဗီဒီ
ယိုရုံမှာလည်း သူယူမယ့်
မိန်းမဘက်က မောင်က
ဇာတ်ကားဆိုင်ဘုတ် ဆွဲရ
တော့မှာ။ ရွာထဲ လှည့်အော်
ရင်လည်း ဘယ်သူ့ကိုသုံးမှာ၊
စက်မောင်းမှာက ဘယ်သူတဲ့
ဟဲ့ဆိုရင် ကိုနိုင် ဆွေဆွေခန့်
တော့တာပဲ။ အဲဒါတွေက သူ
လုပ်ပေးနေကျ အလုပ်တွေ။
ကိုတင်ဝင်းသာ မိန်းမရသွား
ရင် ဒါတွေ သူ မလုပ်ရတော့
ဘူးဆိုပြီး ပေါက်ကွဲတော့တာ
ပဲ။ ထိန်းလို့ကို မရတော့ဘူး။
သူက ပါးစပ်တော့ အင်မ

တန် စည်းကမ်းရှိတာ၊ အလှူ
အတန်းရှိလို့ ဝင်လာပြီဆိုရင်
သူ့ကို ချကျွေးမှ စားတာ။
စားပွဲပေါ်မှာ ဘာတွေ ဘယ်
လောက်ချပေးပေး မစားဘူး။
ထည့်ကျွေးတာကို စားတာ။
စားတာလည်း တစ်ကြိမ်ပဲ
စားတာ။ ထပ်မထည့်ဘူး။
သူ အကြိုက်ဆုံးက ကွမ်း
ယာ၊ ကွမ်းယာကတော့
ကျွေးသလောက် စားတယ်’
ကျွန်တော် သည်
ကိုလင်း ပြောသောစကား
များကို စိကာပတ်ကုံး နား
ထောင်ရင်း ဆမ်းမားဆက်
မွမ်၏ ဝတ္ထုစာသားလေးကို
အမှတ်ရမိသည်။ ‘ဂျော့
ဘုရင်မင်းမြတ်၏ နေမဝင်
အင်ပါယာထဲတွင် ထူးထူး
ဆန်းဆန်း ရှိတတ်သူ’ ဟု
သော ဝေါဟာရ စာသား
လေးပင်။ ယခု ကျွန်တော်တို့
ဒီမိုကရေစီ သမ္မတနိုင်ငံ

တော်ထဲမှာလည်း ထိုကဲ့သို့
ပင် ထူးဆန်းသူများ တွေ့ရ
သေးသည်။
မချိုက ကျွန်တော့်ကို
ရေချိုးဖို့ သတိလာပေးသဖြင့်
ရေတွင်းဆီသို့ ကျွန်တော်
ထွက်လာမိသည်။ ကျွန်တော့်
နံဘေးသို့ ရုတ်ခြည်းကပ်လာ
သော သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်
ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်မိသည်။
‘အဲဒါ ကိုနိုင် ခပ်
ထားတာ ဆရာ ချိုးဖို့ပါ။
ကျွန်တော် ကိုနိုင်ပါ’ ဟု
သော အသံကို ကြားလိုက်ရ
သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို
မရွံ့တော့၊ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို
ပြန်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ရင်း
ရေတွင်းဆီသို့ ဆက်လျှောက်
လာခဲ့သည်။

ရေတွေက ကြည်လင်
အေးစက်နေပါတကား။

မာန်တောင်လုံးပြန်၊

NENE:AP

ဘာသာစကား သင်တန်း

English Language Classes

U San Lin Tun

B.E (Metallurgy), Y.I.T
M.A(Thesis), ITBMU

Basic English Conversation

Vocabulary Enrichment Course (Basic)

Phonetics

Basic Writing Course (Academics)

Advanced English/Creative Writing Course

Chinese Language Classes

Daw Moe Moe Lwin

B.A (History)
Dip in Chinese (Y.U.F.L)

နိုင်ငံခြားသွားမည့်သူများအတွက် စကားပြော (၂) လ နှင့်
ပုံမှန် (ရေး၊ ဖတ်၊ ပြော) တန်းခွဲသစ်ရှိသည်။
ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား၊ ရုံးဝန်ထမ်းများအတွက်
တရုတ်စာ 4 skills တတ်မြောက်စေရန်
သင်ကြားပေးသည်။

သင်တန်းတည်နေရာ

၃၃၇ (စတုတ္ထထပ်)၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊ (လမ်း - ၄၀ ထောင့်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

© 01 245211, 01 251850, 09 49329071, 09 250280028

ကြယ်လွဲမိုး

အကြည့်မှ sign တို့၏ အကြွေ

၁။

အိမ်ပြတင်း
ပေါက်ကလေး
တွန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့်
နံနက်နေရောင်ခြည်တန်း
နုနုလေးက
ကိုယ်ပေါ်ကို နွေးခနဲ
ဖြာကျလာသည်။
အိမ်ရှေ့ဆံ့မှ
‘ဖရဲသီးစိတ်
ချိုချိုလေး’ ဟူသော
အသံနှင့်အပြိုင်
ဥဩတွန်သံ
တစ်ခွန်းစ
နှစ်ခွန်းစလည်း
နားထဲမှာ ခပ်ခွဲခွဲလေး
ကြားမိလိုက်
သေးသည်။
သေချာအောင်
လမ်းဟိုဘက်က
သရက်ပင်ကြီးကို
လှမ်းမျှော်
ကြည့်လိုက်တော့
ထင်ထားသည့်အတိုင်း
ပါပဲ။ အရွက်တွေ
ဝါလာပြီ။
အညှာမခိုင်သည့်
တချို့သစ်ရွက်တွေဆို
တောင်လေ
ယုံယုံဖြတ်အတိုးမှာပင်
စာဖြောဖြော
ကြွေကျနေသည်ကို

လှမ်းမြင်ရသည်။
နေ့ရောက်ပြီတဲ့။
ဟုတ်ပါသည်။ သည်အသံ
သည်မြင်ကွင်းတွေသည်
နေ့ရောက်ပြီဆိုသည့်အကြောင်း
သိသာထင်ရှားသည့်
သင်္ကေတ၊ အမှတ်လက္ခဏာ
တစ်နည်းအားဖြင့်
ဆိုင်းနီ (Sign) တွေပဲ
ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည်
နေ့ရာသီရောက်တိုင်း
အညှာပြန်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်
နေ့ရာသီ၏ဆိုင်းနီ (Sign) တွေ
မြင်ရလျှင် ကျွန်တော့်အဖေနှင့်
အမေရိရာ အညှာက
အိမ်ကလေးဆီပြန်ဖို့
သတိရလာတတ်ပါသည်။
ထိုသို့ သတိရလာမိသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် အညှာ
ပြန်ရမည့်အရေး တွေး၍
ပျော်နေမိလေသည်။
ကျွန်တော့် အညှာပြန်လျှင်
နှစ်တိုင်းလိုပဲ အဖေ
လာကြိုနေလိမ့်ဦးမည်။
ထို့နောက် ကားလမ်းမမှ
ဆယ့်ငါးမိုင်ဝေးသော
ကျွန်တော်တို့ရွာကလေးဆီ
အဖေ့ဆိုင်ကယ်လေးနှင့်

ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

ရာဇာစာတန်း
အမှတ် ၃၀၉၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၁၅

www.burmeseclassic.com

ပြန်ကြဦးမည်။ ရွာအပြန်လမ်းသည် လမ်းဟူ၍ ပီပီသသ မရှိသောကြောင့် ယာခရီးအစပ်၊ လယ်ကန်သင်းရိုးပေါင် နှင့် တစ်ခါတစ်ခါ ဖုန်ထူထူ လှည်းလမ်း ကြောင်းအတိုင်းလည်း ဖြတ်မောင်းကြ ရပေဦးမည်။ လမ်းကြမ်းကြမ်းတွေပေါ် ဖြတ်မောင်းရသည့်အခါတိုင်း အဖေက 'ငါ့သားရေ ကိုင်ထား၊ လမ်းကြမ်းတယ် ကွ'ဟု စိုးရိမ်စွာ ပြောလာပါဦးမည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က အဖေခါးလေးကို လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ ဖက်ထားလိုက် ပါဦးမည်။

အထက်ပါ ခံစားမှုတို့သည် နွေရာသီ၏ ဆိုင်းနံတွေ မြင်တွေ့ရာမှ ကျွန်တော် ခံစားမိသော ခံစားမှုဖြစ် သည်ဆိုခြင်းကို အထူးပြောစရာ လို တော့မည် မဟုတ်ပါ။

J။
ဆရာ ဇော်ဇော်အောင်၏ ရင်ထဲ မှာ ဝေ စကားပြေအယ်လ်ဘတ်စာအုပ် ထဲတွင် ဆိုင်းနံ(Sign)ကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့် ဆိုပြထားသည်မှာ 'ကြိုတင်သတ်မှတ် ထားသည့် သတ်မှတ်ချက်များကို အခြေ ပြုပြီး အခြားတစ်ခုခုကို ရည်ညွှန်း ဖော်ပြသည့် အရာအားလုံးကို အမှတ် လက္ခဏာ ဆိုင်းနံ (Sign) ဟု ဖွင့်ဆို ထားပါသည်။

စကားလုံး၊ စာသားတွေသာမက အရောင်၊ ဘုရားစေတီ၊ ဘာသာရေး အဆောက်အအုံနှင့် အကောင်အထည် မရှိသည့်ဒြပ်မဲ့တွေဖြစ်သည့် အချစ်၊ မေတ္တာ၊ အမုန်း၊ မနာလိုမှု၊ လွတ်လပ် ခွင့်၊ ငြိမ်းချမ်းရေး စသည်တို့သည် တစ် ခုခုကို ရည်ညွှန်းဖော်ပြသည့် ဆိုင်းနံ (Sign) တွေ ဖြစ်သလို လူ့ယဉ်ကျေးမှု အတွင်းမှာရှိသည့် ဘယ်အရာမဆို အားလုံးသည် ဆိုင်းနံ(Sign) တွေဖြစ် သည်' ဟု ဖတ်ရပါသည်။ ဆရာဇော် ဇော်အောင် ရေးသားထားသည့် အကြောင်းအရာများကို ကျွန်တော် ဉာဏ်မမီ၍ အလုံးစုံ နားမလည်သည့် တိုင် ထိုစာအုပ်ထဲတွင် ပါဝင်သော

စကားလုံးတွေ
ထွက်လာသည်
ကရဲ့၍
သူတို့၏
အမူအရာတို့သည်
တောင်းပန်
တိုးလျှိုးနေကြသည်
သူတို့၏
ခပ်ဖျော့ဖျော့
မျက်ဝန်းတွေသည်
ကျွန်တော်တို့ကို
ခယနေကြပါသည်
အသက်ရှင်လျက်နှင့်
ကျွန်တော်တို့ကို
ကြည့်နေသော
သူတို့၏
အကြည့်တွေသည်
သေနေကြသည်

စာပိုဒ်ကလေးတစ်ပိုဒ်ကိုတော့ စူးစူး စိုက်စိုက် ဖတ်ကြည့်မိသည်။

'လူရဲ့ဟန်အမူအရာတွေဟာ Sign တွေပဲ။ မျက်နှာရှုံ့နေတာ ဆိုင်းနံတစ်ခု ပဲ။ နာကျင်လို့၊ အလို့မကျလို့၊ မနှစ်သက် လို့၊ ဒုက္ခဝေဒနာခံစားနေရလို့ မျက်နှာ ရှုံ့နေတာ။ ပြုံးရယ်နေတာလည်း ဆိုင်းနံ တစ်ခု ဖြစ်တယ်။ သဘောကျလို့၊ နှစ် သက်ကြည့်နှိုးလို့၊ သုခတစ်ခုခု ခံစား ရလို့ ပြုံးရယ်နေတာပေါ့။ အလားတူပဲ အံ့ကြိတ်တာ၊ တောက်ခေါက်တာ၊ ခေါင်းညှိတ်တာ၊ ခေါင်းခါတာ၊ လက် သီးဆုပ်ပြီး လက်မောင်းတန်းတာတွေ ဟာ ဆိုင်းနံတွေပဲ ဖြစ်တယ်'

ကျွန်တော် ထိုစာပိုဒ်ကလေးကို ဖတ်နေရင်း မည်သူရေး၍ မည်သည့်

အတွက် ရည်ညွှန်းရေးသားထားမှန်း မမှတ်မိပေမဲ့ စာသားကလေးတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိသည်။ ထိုစာသား လေးက 'လှလှအဖေဟာ နက္ခတ်ဗေဒ ပညာရှင်တစ်ဦးပါ။ ဒါပေမဲ့ တချို့ ကြယ်ကလေးတွေအကြောင်းကိုတော့ လှလှလောက် မသိပါဘူး'တဲ့။

ဆိုင်းနံ(Sign)တွေ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ဆောင်ရာတွင် ကျွန်တော် အမှတ် ရမိလာသော အကြောင်းလေးနှင့် ယှဉ် ထိုးစဉ်းစားကြည့်မိသည်။ လှလှအဖေ က သူ သင်ကြားတတ်မြောက်ထား သော နက္ခတ်ဗေဒပညာရပ်များကို အသုံးချ၍ ကြယ်များသည် နေများပင် ဖြစ်၍ နေကဲ့သို့ပင် အလင်းရော အပူပါ လွှတ်သည်ဟု အခြေခံတွေးတောကာ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုကောင်း ဖွင့်ဆိုပါလိမ့် မည်။ ဒါပေမဲ့ လှလှကတော့ ကြယ် များသည် သူမ ညစဉ်ညတိုင်း ကိုင် တွယ် ကစားနေကျ ဘောလုံးကလေး တွေဟု သတ်မှတ်ကောင်း သတ်မှတ် ထားပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် လှလှ သိထားသော ကြယ်ကလေးတွေ အကြောင်း လှလှအဖေ မသိတာ မထူး ဆန်းနိုင်တော့ပါ။

ကျွန်တော် ဆိုလိုသည်မှာ လူ့ယဉ် ကျေးမှုအတွင်းတွင်ရှိသည့် ဆိုင်းနံ(Sign) တွေ မြောက်မြားစွာရှိသည့်အနက်မှ လူ့အမူအရာ ဆိုင်းနံ(Sign) တွေကို အဓိပ္ပာယ် ဖော်ဆောင်ရာတွင် လှလှ၏ ခံစားမှုနည်းဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဆောင် သည်က ပို၍ ယထာဘူတနည်းကျမည် ဟု စဉ်းစားမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၃။
ထိုနေ့ညက ကျွန်တော် တာဝန်ထူ ရာ မြို့ပတ်ဘူတာလေး၏ ခရီးသည် နားနေဆောင်များအတွင်းသို့ အခြေအနေ မဲ့မိသားစုများစွာ မိုးသံလေသံများနှင့် အတူ ဒရောသောပါး ရောက်ရှိခဲ့ဝင်လာ ကြသည်။ သူတို့ဆီမှာ စားအိုးစားနွဲ့ များလည်း ပါသည်။ လူမမည်းကလေး သူငယ်များလည်း ချီပိုးထားသူတချို့

လက်မှ ဆွဲထားသူတချို့ တွေ့နေရသည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုများကတော့ ခိုးရေများ ရွံ့စိုကာ နောက်မှ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ခြေပြတ်လက်ပြတ် ဒုက္ခိတများလည်း ဘူတာရုံကလေးထဲသို့ တရွတ်ဆွဲ ရောက်လာကြပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ဘူတာလေးသည် ညသန်းခေါင်ကျော်တွင် ညည်းသံညည်းသံ၊ ကလေးငိုသံများနှင့် ပွက်လောနီက သွားသည်။

ကျွန်တော်လည်း သူတို့ရောက်မလာခင် လှသံတွေ ကြားကတည်းက အပြင်ထွက်ကြည့်မိရာမှ ရောက်လာကြပြီးသည်အထိ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်ဆိုပြီး ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး။ တာဝန်ကျရကင်းအဖွဲ့နှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးတချို့ ရောက်လာကြမှ အကြောင်းစုံ သိရတော့သည်။ တခြား မြို့နယ်တွေမှ အခြေအနေမဲ့ ခေါ် အာဝါဒီးအာဝါဒီးတွေကို စီမံချက်တစ်ရပ်ချမှတ်ကာ မောင်းထုတ်လိုက်သောကြောင့် ကျွန်တော့်ဘူတာလေးဆီ စုပြုံရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ရပ်ကွက်လူကြီးများက တာဝန်ကျ ဘူတာစာရေးဖြစ်သည့် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ကာ ထိုလူစုဆီ ဦးတည်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ သူတို့နား ရောက်သွားတော့ တီဇွီကို ဖိနပ်နှင့်နှိပ် ပိတ်ပစ်လိုက်သလို လှုပ်ရှားမှုရာ အသံတွေပါ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ဘူတာရုံကလေးသည် သူတို့အတွက် တစ်ညတာ တည်းနီရောနေရာ(သို့မဟုတ်)ပြေးစရာတစ်ခုတည်းသောမြေဟု ရွေးချယ်ခဲ့ကြခြင်းဟာ မှားပြီဆိုသည့်အကြောင်း သူတို့ နှုတ်ဝန်းတွေမှ တစ်ဆင့်ခံစားသိရသည်။

စကားလုံးတွေ ထွက်မလာသည်ထဲလွဲ၍ သူတို့၏အမူအရာတို့သည် တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေကြသည်။ သူတို့၏ခပ်ဖျော့ဖျော့မျက်ဝန်းတွေသည် ကျွန်တော်တို့ကို ခယနေကြပါသည်။ အသက်ရှင်လျက်နှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်နေသော သူတို့၏အကြည့်တွေ

သည် သေနေကြသည်။

ထို့နောက် ထို့နောက်မှာတော့...
'ထွက် ထွက်'

'ဒီဘူတာမှာ နေလို့မရဘူး၊ သွားပြန်' ဆိုသည့် အော်ဟစ်မောင်းထုတ်သံတွေနှင့်အတူ ကလေးငိုသံ၊ ညည်းညည်းသံ၊ တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေကြသည့် အသံတွေနှင့် တောက်ခေါက်သံများက အပြင်မှာ ကြားနေရသည့် မိုးခြိမ်းသံများနှင့်အပြိုင် ကျွန်တော့်ဘူတာရုံကလေးသည် တစ်ကျော့ပြန်လည် ဆူညံသွားပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော့်ဘူတာရုံကလေးတွင် ညကြီးမင်းကြီး တင်ဆက်ကပြလိုက်ရသော ကမ္ဘာ့ပျက်စာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခုသည် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ပြီးဆုံးသွားချေပြီ။ ကံဆိုးသူတို့သွားရာ မိုးလိုက်ရွာမရွာ မသိပေမဲ့ ကံဆိုးသူတို့ကတော့ မိုးရွာထဲကို ထွက်သွားကြလေပြီ။

ဘူတာရုံကလေးထဲတွင် ရပ်ကွက်လူကြီးအချို့ တာဝန်ကျရကင်းမှ ရဲဘော်များနှင့် ကျွန်တော်သာ ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ခရီးသည်နားနေဆောင်၏ ကွန်ကရစ်ခုံတန်းရှည်အောက်ဆီမှ 'အင့်' ခန့် ကလေးငိုသံလိုလို အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ထိုနေရာဆီ အပြေးအလွှားသွားကြည့်ကြသည်။

ထိုကွန်ကရစ်ခုံတန်းရှည်အောက်တွင် မိုးကာအစုတ်ပိုင်းကလေးဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးခြုံကာ ပုန်းအောင်းနေသော လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့လိုက်ရသည်။ မိုးရေတွေကြောင့် ချမ်း၍ တုန်နေသလား၊ ကျွန်တော်တို့ကို ကြောက်၍ပင် တုန်နေသလားတော့ မသိ။ ပုန်းခြုံထားသော မိုးကာအစုတ်အပိုင်းလေးသည် တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ခါယမ်းနေသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲမှ

တစ်ယောက်က 'သွား ပြန်၊ ဒီဘူတာမှာ နေလို့မရဘူး' ဟု အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းလိုက်ပေမဲ့ ထိုသူဆီမှ ဘာမျှတုံ့ပြန်မလာ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲမှ လူတွေ စိတ်တိုသွား၍ ထင်ပါသည်။ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းသံတွေ ညစ်သွားသည်။ ထိုထဲမှ စိတ်မရှည်သူတစ်ယောက်က ခြုံထားသော မိုးကာအစုတ်ပိုင်းလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲလှန်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ စကားတစ်ခွန်း စ၊ ကြားလိုက်ရသည်။

'မိုးချုပ်နေပြီ ဘယ်ပြန်ရမှာလဲ'

တဲ့။
ထိုသို့ ခပ်တိုးတိုး ခပ်ယဲ့ယဲ့လေးဖြင့် ပြောလိုက်သော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ လေသံဖျော့ဖျော့ကလေးသည် ကျွန်တော်တို့ သူမကို ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် စကားတွေ ခန်းခြောက်သွားသည်အထိ အင်အားပြင်းထန်သွားသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကို ကြည့်လိုက်တော့ ယိကပ်ခြောက်သယောင်နေသော လက်အစုံဖြင့် ရင်ခွင်ထဲမှ ကလေးငယ်လေးကို တစ်ပါးသူ လုယူသွားမှာစိုးသည့်အလား အားကုန်ထွေးပွေ့ထားသည်။ ရောဂါတစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်သည် သူမ၏ခေါင်းတွင် ဆံပင်တွေက ဟိုတစ်ကွက်သည်တစ်ကွက်ကျွတ်ထွက်၍ စုတ်ဖွာနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူမအကြည့်တွေကတော့ မိုးသည်းညအမှောင်နက်နက်တွေဆီ ရီဝေဝေဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း သူမကို ကြည့်ကာ တူညီစွာငြိမ်သက်နေမိကြပါသည်။ ငြိမ်သက်သထက် ငြိမ်သက်နေကြသော ကျွန်တော်တို့၏ရင်အစုံအစုံမှာတော့ ခံစားမှုတွေက အမျိုးအစားကွဲပြားနေပါလိမ့်မည်။

ထိုအချိန်တွင် အပြင်မှာ ဟည်း၍ ဟည်း၍ ခြိမ်းနေသော မိုးခြိမ်းသံများသည် ကျွန်တော့်ဘူတာရုံကလေးအနားရောက်မှ ချိန်ကိုက်ဖောက်ခွဲလိုက်သည့်အလား နှစ်ချက်ဆင့် မြည်ဟည်းကား

ဘူတာရုံကလေး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားသည်။ ထိုမိုးခြိမ်းသံများသည် ကောင်းကင်မှ ထွက်ပေါ်၍ လာသလား၊ ကျွန်တော်ရင်ထဲမှပင် မြည်ဟည်းလိုက်လေသလားဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပင် ဝေခွဲရခက်ခဲပါသည်။

၄။

ကျွန်တော့်နံနက်စာသည် အိမ်တွင် ထမင်းကြော်ဖြစ်၍ ဘူတာရုံကလေးတွင် တာဝန်ကျသောနေ့များတွင် လက်ဖက်ရည်နှင့် အီကြာကွေးပင် ဖြစ်သည်။ လက်ဖက်ရည်ကို စွဲလမ်းနှစ်ခြိုက်ပေမဲ့ အီကြာကွေးကိုတော့ ကျွန်တော်အကြိုက်ကြီးမဟုတ်လှပါ။ မုန့်ဟင်းခါးလိုမျိုး အစားအသောက်တွေက လက်မှတ်ရောင်းရင်း စားဖို့ သိပ်အဆင်မပြေလှတာကြောင့် ယန်းကန်ခွက်ယောက်ကအစ ကရိုကထပြင်ဆင်စရာ မလိုသော အီကြာကွေးကိုပင် မှာယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မှာယူထားသော လက်ဖက်ရည်နှင့် အီကြာကွေးတစ်ချောင်း ရောက်လာလာချင်း အသင့်ဆောင်ထားသော ကြောခွက်ကလေးတွင် လက်ဖက်ရည်အိတ်ကို ဖြေကာ စွပ်ချလိုက်ပြီး အီကြာကွေးတစ်ခြမ်းဖဲ့ကာ လက်ဖက်ရည်တွင် နှစ်၍ စားနေမိသည်။ ကျွန်တော်စားနေသောအစားအစာတွေက ဘာကြောင့် မုန့်မသိ လည်ချောင်းထဲတွင် ထစ်ခံနေသည်ဟု ထင်နေသည်။ မျိုမကျ။ နောက်ထပ်စားဖို့ပင် တွန့်ဆုတ်နေမိသလို ဖြစ်နေမိသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း တစ်မျိုးကြီးဖြစ်လာတာကြောင့် ကျွန်တော့်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်စရာ ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော် ထိုင်နေသည့် လက်မှတ်ရောင်းခုံ၏ညာဘက် ပြတင်းပေါက်တွင် ကလေးငယ်လေးကို ရင်ခွင်ပိုက်ထားသော ညက ကျန်နေရစ်ခဲ့သည့် အမျိုးသမီး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိလိုက်သည့်အချိန်တွင် သူမအကြည့်တွေက ကျွန်တော် ကိုင်ထားသော

အစားအစာတွေဆီ ရွှေ့သွားသည်။ ကျွန်တော့်မျက်ဝန်းအစုံကို ဖြတ်ကြည့်သွားသော သူမ၏အကြည့်တွေထဲက ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု၊ အသနားခံတောင်းခံနေသည့် အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်သည့်အမှတ်လက္ခဏာတို့သည် ကျွန်တော့်ရင်ကို ဓားထက်ထက်နှင့် ဝင်အယမ်းခံလိုက်ရသလို စူးရှနာကျင်သွားပါသည်။

ကျွန်တော် မခံစားနိုင်တော့သည့် အဆုံး လက်ထဲမှ အစားအစာတွေကို သူမဆီ ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် ကမ်းပေးလိုက်သော အစားအစာ အကြွင်းအကျန်များကို သူမ မြန်ရှက်စွာ စားသောက်ပြီး 'ပြန်တော့မယ်'ဟု တိုးတိုးယဲ့ယဲ့လေး ပြောလိုက်တော့ ကျွန်တော် ဒုတိယအကြိမ် နာကျင်သွားရပြန်ပါသည်။ ပြန်စရာနေရာမရှိသော သူမက ကျွန်တော့်ကို 'ပြန်တော့မယ်'ဟု နှုတ်ဆက်သွားသောစကားသည် ရင်ထဲမှာ နင့်ကျန်ခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူမကို စိတ်ထဲကနေ ပြန်နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည်။

'ပြန်ပါ၊ အရှေ့ဘက်မှာ တရုတ်နိုင်ငံ၊ အနောက်ဘက်မှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ အဲဒီနှစ်နိုင်ငံရဲ့ကြားက စတုရန်းမိုင် နှစ်သိန်းခြောက်သောင်းကျော်ရှိတဲ့ မြန်မာလို့ နယ်နိမိတ်သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဘယ်နေရာမဆို ပြန်လို့ရပါတယ်'ဟု။

ကျွန်တော့်ဘူတာရုံကလေးထဲက နေ သူမ တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားသည်ကို ကြည့်နေရင်း စိတ်ကူးလေးတစ်ခုရလိုက်သည်။ သူမ၏ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု၊ အားငယ်စိုးထိတ်နေမှု၊ ခိုကိုးရာမဲ့နေ၍ သိမ်ငယ်ပျပ်ဝပ်နေမှု စသည့်လူမှုဒုက္ခ၏ အမှတ်လက္ခဏာဆောင်သည့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ခဲ့သောအကြည့်မျိုးကို ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ၏ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ရင်ဘတ်ပေါ် တင်ကြည့်လိုက်ချင်ပါသည်။

၅။

နယူတန်ကတော့ ပန်းသီးလေးတစ်လုံး မြေပေါ်ကြွေကျသွားသည်ကို

ကြည့်ပြီး မြေရဲ့ဆွဲအားဥပဒေ (The Law of Universal Gravitation) ကို ဖော်ထုတ်ခဲ့တာ တစ်ကမ္ဘာလုံး အသိပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ နယူတန် မမြင်လိုက်ရသည့် ပန်းသီးလေးတွေကို သနားနေမိသည်။ ထိုပန်းသီးလေးတွေလည်း မြေပေါ်ကို တည့်တည့်ပဲ ကြွေကျခဲ့မှာတော့ သေချာပါသည်။ မြေပေါ်ကို ကြွေကျတာချင်းအတူတူ နယူတန် မြင်ခွင့်ရလိုက်သည့် ပန်းသီးကလေးတွေက အဓိပ္ပာယ်ရှိသွားပြီး နယူတန် မမြင်လိုက်ရသည့် ပန်းသီးကလေးတွေကတော့ မြေပေါ်မှာ ပုပ်ပွသွားချင်သွား၊ ဒါမှမဟုတ် သက်ရှိသတ္တဝါတစ်ကောင်၏ဝါးမျိုခြင်းကို ခံရရုံမှတစ်ပါး တခြားအဓိပ္ပာယ် မရှိတော့ပြီ။

ကျွန်တော်တို့ဝန်းကျင်တွင် ဒုက္ခခံစားနေရ၍ မျက်နှာတွေ ရှုံ့မဲ့နေကြ၊ ခံစားချက်ပြင်းထန်နေကြ၍ လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြနေကြ၊ ယုံကြည်ချက်တစ်ခုခုကြောင့် စိတ်တန်းလမ်းလျှောက်နေကြ ဒါတွေသည် အဓိပ္ပာယ်လေးလေးနက်နက်ဆောင်နေသော လူတွေ၏ဆိုင်နံ့(Sign)တွေပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့အမှတ်လက္ခဏာဆောင်သော လူအချို့သည် နယူတန် မမြင်လိုက်ရသောနေရာတွင် ပန်းသီးကြွေသလို မြေပေါ်သို့ တည့်တည့် ကြွေကျခဲ့ဖူးပါသည်။ ကြွေကျနေကြပါသည်။

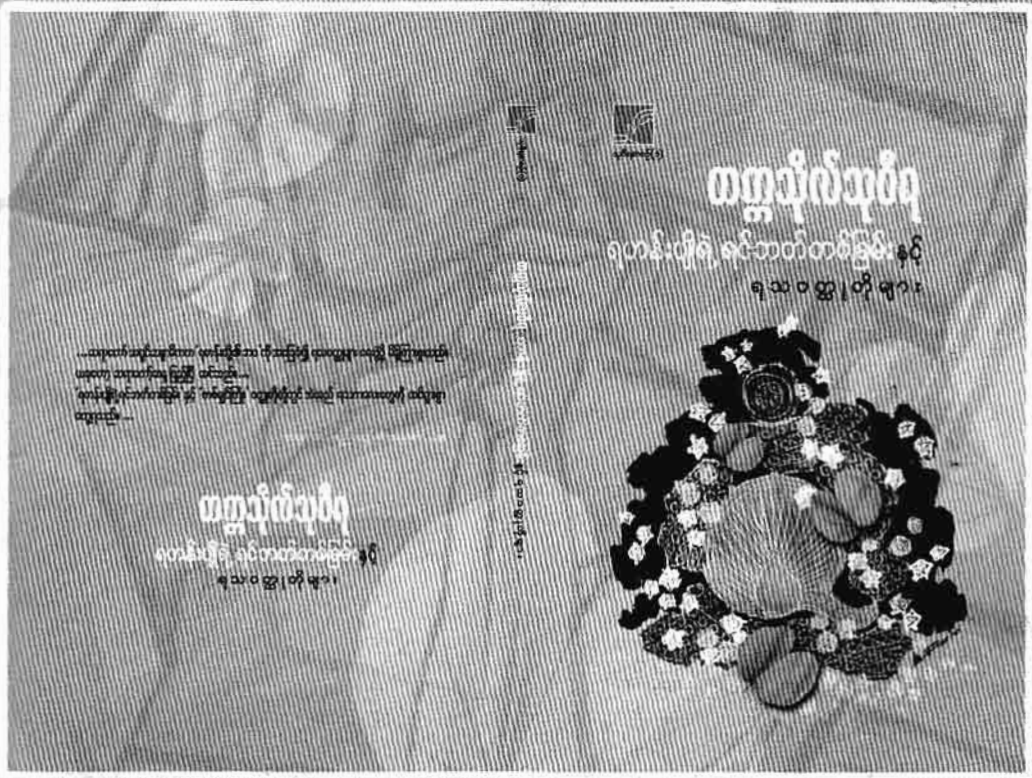
ထိုသို့ လူမသိသူမသိ အကြည့်ခံစွာ အစိမ်းလိုက်ကြွေခဲ့ဖူးသော၊ ကြွေကျနေကြသော ပန်းသီးကလေးတွေ အကြောင်းတွေ့ရင်း ကျွန်တော် ရင်ထဲနေမိပါသည်။ ထိုပန်းသီးကလေးတွေသည် နယူတန်လို အတွေးအခေါ်ရင့်သော ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးရှေ့မှောက်တွင် ကြွေဆင်းခွင့်ရခဲ့လျှင် ဘယ်လောက်များ အဓိပ္ပာယ်ရှိလိုက်လေသလဲဟုလည်း တွေးမိသည်။

သို့ပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ နယူတန်လိုတော့ လိုအပ်ပါသည်။

ကြယ်လွန်း

ရဟန်းတို့၏ ဘဝကို အခြေခံ၍ ရသပုံစံရေးဖွဲ့ထားသော ဝတ္ထုတိုများ...

တက္ကသိုလ်သုစီရ

ရဟန်းပျိုရဲ့ ရင်ဘတ်တစ်ခြမ်းနှင့်

ရသဝတ္ထုတိုများ

ဖြန့်ချိရေး-မျိုးဆက်သစ်စာပေ

၀၉ ၄၂၀ ၂၂၂ ၉၆၂၊ ၀၉ ၄၂၀ ၀၈၃ ၆၈၈

အသွားလှရင် (ခ) အသွား ဒေါ်တင်အေး။

အသွားလှရင် (ခ)
အသွား ဒေါ်တင်အေး။
ကျွန်တော်၏
မွေးစားအသွား။
မျက်စိလည်သွားပြီ
ထင်ပါသည်။ အသွားက
ကျွန်တော်အမေကို
မွေးစားထားသောကြောင့်
ကျွန်တော်ပါ
ရောယောင်၍ မွေးစားမြေး
ဖြစ်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။
အသွားက
စိတ်ကြီးသည်။
ဒေါသကြီးသည်။
မာနကြီးသည်။
သို့သော် ဘဝကို
ဒေါင်ကျကျ
ပြားကျကျ
ရုန်းကန်
ရသည်။
တစ်ချိန်က
အသွားတို့
ခေတ်ကောင်းချိန်က

သနပ်ခါးတောင်
ကိုယ်တိုင် သွေးမလိမ်းခဲ့ရ။
ရေချိုးမယ်ဟု
ဆိုလိုက်လျှင်
အိမ်ဖော်တွေက အဆင်သင့်
သွေးထားပေးရ၏။
သူကိုယ်တိုင်
မသွေးတတ်၍ မဟုတ်။
သနပ်ခါး အပျစ်အကျကို
ကြည့်ရုံနှင့်
သွေးထားသည့်လူက
စေတနာပါသည်။
မပါသည်။
စိတ်ပါသည်။ မပါသည်ကို
သိသည်။ စိတ်မထင်လျှင်
မထင်သလို
နားရင်းကလည်း
အအုပ်ခံရသေးသည်။
အသွား၏ဇာတိက
လှည်းကူးမြို့နယ်အပိုင်
ဓားပိန်ရဲစခန်း
လက်အောက်ခံ
တသိမအူ
ကျေးရွာလေးက ဖြစ်၏။
ရှေးလူကြီးတွေ၏
တစ်ဆင့်စကားကတော့
တသိ(တပ်သီ)ဟု
သုံးနှုန်းရခြင်း
ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။
မအူရွာနားရောက်လျှင်

စစ်တပ်ပင် မမြတ်ဘဲ သိသိ
သွားရသည် ဟု ပြောကြ
သည်။

ကျွန်တော်တို့ ရွာကို
သူပုန်ရွာ၊ ဓားပြရွာဟု ကင်
ပွန်းတပ်ထားကြ၏။ တစ်ချိန်
တစ်ခါက အကြီးအကျယ်
သူပုန်ထ၊ ခဲသောရွာဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်တို့ လူမဖြစ်ခင်
အချိန်က ဓားပိန် ရဲစခန်းလား၊
တရားရုံးလား (မမှတ်မိ) အဲဒီ
ရုံးတစ်ခုခန့်ဖြစ်သည်။ အဘွား
က သူ၏မောင် လူသတ်မှုကို
ရှေ့ဖတ်စာရေးကောင်းကောင်း
မထွက်ဆိုပေး၍ ရုံးပေါ်၌ပင်
ဓားနှင့် လိုက်ထိုးခဲ့ဖူးသည်
တဲ့။

အဘွား၌ မွေးစားသမီး
နှစ်ယောက် ရှိ၏။ အကြီးမ
တစ်ယောက်က မမြသန်း၊
နောက် တစ်ယောက်က
ကျွန်တော့်အမေ။ ဒေါ်မြသန်း
က မောင်မှမွေးသောသမီးနှင့်
ကျွန်တော့်အမေက အဘွား
ညီမအငယ်ဆုံးမှ မွေးသော
သမီး ဖြစ်သည်။ အဘွား
အရင်းက ကျွန်တော့်အမေကို
မွေးမည့်အချိန်တွင် သူ့အစ်မ
ဖြစ်သူ အဘွား ဒေါ်လှရင်
(မွေးစားအဘွား)ကို ရန်ကုန်
သို့ လှမ်းအကြောင်းကြား၏။

ထိုအချိန် အဘွားက
သောင်သောင်သာသာ ဖြစ်
နေသောအချိန် ဖြစ်သည်။
အဘွားကလည်း မနေသာ။
ရွာသို့ ပြေးရပြန်၏။ အမေ့ကို
မွေးမည့်အဘွားက ယောက်ျား
လည်း မရှိ၊ အားကိုးစရာ
အကြီးတွေကလည်း လူ
မမည်တွေပဲ ရှိသေးသည်။
ဒီကလေးကိုတော့ အစ်မပဲ
မွေးစားပါတော့ဟု ပြောပြီး
တစ်ခါတည်း မွေးချလိုက်

ကျွန်တော့်မှာ
သားသမီး
လေးယောက်
ရှိပါသည်
အဘွား၏
အကြောင်းများကို
ပုံပြင်သဖွယ်
ပြောပြရင်း
'မင်းတို့လည်း
ကျွန်းသေတ္တာနဲ့
ကြပ်ကြပ်အိတ်
ကြိုက်ရာ
ရွေးကြ'
ဟု
ရယ်သလို
မောသလိုနှင့်
သတိပေးစကား
ပြောထားဖူးသည်

လေတော့သတည်း။

□
ထိုအခါ၌ အကြီးမဖြစ်
သူ ဒေါ်မြသန်းလည်း အဖော်
ရသွားလေ၏။

အဘွား၌ ကျွန်းသေတ္တာ
တစ်လုံး ရှိသည်။ တော်တော်
ကောင်း၏။ ထိုကျွန်းသေတ္တာ
တွင် ထည့်ထားသောပစ္စည်း
ကို ခိုးယူရန် မလွယ်ကူ။
သေတ္တာ၏သော့က ဖွင့်လျှင်
လည်း ကလင်ကလောင် ဟု
အသံထွက်၏။ ပိတ်လျှင်
လည်း ထိုအသံ ထွက်၏။
သို့သော် အဘွားက နား

မကြားသူ ဖြစ်သည်။ အဘွား
၏ယောက်ျား အဘိုးက နား
ကြား၍ တော်တော့သည်။
မွေးစားထားသော သမီးနှစ်
ယောက်ကလည်း လက်ဆော့
ခြေဆော့ရှိသူများ မဟုတ်
ကြ။ အဘွားက ကျွန်းသား
ကို တော်တော် တန်ဖိုးထား
ပုံရသည်။ သူပိုင်ပစ္စည်းများ
ကို ကြည့်လျှင် အားလုံး
ကျွန်းတွေချည်း ဖြစ်သည်။
သမီးနှစ်ယောက် စာကြည့်
စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ ဆက်တီ
ခုံ၊ မှန်တင်ခုံ၊ ဗီရို၊ သေတ္တာ
အားလုံးကျွန်းတွေချည်း ဖြစ်
၏။ ကျွန်တော်ပင်လျှင် ကျွန်း
ဗီရိုတစ်လုံး အမွေ ရထား
သေး၏။

ထန်းခေါက် ဖာတွေ
လည်း ရှိပါ၏။ ထန်းခေါက်
ဖာတို့ကား အဝတ်အစား
အဟောင်းထည့်၊ လက်နှီးစုတ်
များ လျှော်ဖွပ်ပြီးလျှင် ထည့်
သည့် အဆင့် လောက်ပင်။
သို့သော် ရွာ သို့မဟုတ် တစ်
နေရာရာသို့ သွားလျှင်တော့
ထန်းခေါက်ဖာလေးကို အသုံး
ပြု၏။

အဘိုးဆုံးပြီးတော့
အဘွား စီးပွားကျသည်။ သို့
သော် အဘွား ဇွဲမလျှော့။
သူဌေးလိုနေခဲ့သော ရပ်ကွက်
ထဲ၌ပင် ဈေးလှည့်ရောင်း
သည်။ သူဌေးဆိုပြီး သူ့ကို
ဝိုင်းပြီးပေါင်းခဲ့ကြသူများထံ
တွင်လည်း လုံးဝ လက်မဖြန့်
ခဲ့။

ဒီလိုနှင့် ညီအစ်မနှစ်
ယောက်ကလည်း အပျိုပေါက်
တွေ ဖြစ်လာကြသည်။ အပျို
တွေဖြစ်လာသော ညီအစ်မနှစ်
ယောက်ကို အဘွားက 'ငါက
သင့်တော်လို့ စီမံတဲ့သူ ဒါမှ

မဟုတ် ညည်းတို့ နှစ်နှစ်ကာ
ကာ ကြိုက်လို့ လာတောင်း
တဲ့သူ၊ သင့်တော်တဲ့သူမျိုးကို
ပဲ ယူရမယ်။ အဲဒါဆိုရင်တော့
ကျွန်းသေတ္တာပဲ။ ဒါမှမဟုတ်
ညည်းတို့သဘောနဲ့ ညည်းတို့
တွေကရာ ပေါက်ပန်းဈေး
ယူလာလို့ကတော့ ဟိုထောင့်
မှာ ချထားတဲ့ ဖာစုတ်တစ်
လုံးနဲ့ အဝတ်အစားအစုတ်ပဲ
ရမယ်မှတ်'ဟု ဆုံးမလေ့ရှိ
သည်တဲ့။ ညီအစ်မနှစ်
ယောက်ကလည်း တုတ်
တုတ်တောင် မလှုပ်ရဲကြ။ ထို
အချိန်၌ အမေက တာမွေ
အ-ထ-က ၃ တက္ကလပ်
ကျောင်း၌ ၇ တန်းကျောင်း
သူ ဖြစ်နေပြီ။ အသံကောင်း
အဆိုကောင်းသူဖြစ်သဖြင့်
သင်္ကြန်တွေ၊ ရပ်ကွက်ပွဲတွေ
မှာ သီချင်းလိုက်ဆိုရသည်။
ဆုငွေတွေရသည်။ အဘွားကို
အကုန်အပ်ရသည်။ ကျေးဇူး
ဆပ်သည်။

မြန်မာအသံ၌ ဓာတ်
ပြား ၂ ချပ်လား၊ ၃ ချပ်လား
ရဖူးသည်။ အဘ စိန်ဝေလွင်
ဝိုင်းနဲ့ ဆိုခဲ့တာဟု ပြော
သည်။

ထိုနောက် အကြီးမ
ဒေါ်မြသန်း အိမ်ထောင်ကျ
သည်။ ကျွန်းသေတ္တာတစ်
လုံးရသွားသည်။ သံရုံးတစ်ခု
၌ အလုပ်လုပ်သူဖြစ်၏။ ဘာ
အလုပ်ဟု မသိပါ။ အဘွား
သဘောကျသည်။ လူကြီးတွေ
ကောင်းဆန်စွာ လာရောက်
တောင်းရမ်းကြသောကြောင့်
အဘွား ပို၍ ပီတိဖြစ်ရ၏။
ထို့နောက် ထိုယောက်ျား
အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ဘိလပ်သူ
ပြောင်းသွားရသည်။ ဒေါ်
သန်းလည်း လိုက်သွားရ

သည်။ အဘွားကတော့ သဘာဝတရားကို သိနေသူမို့ ပြဿနာ မရှိ။ အမေကတော့ အစ်မဖြစ်သူကို မခွဲစုဖူး အဝေးကြီးခွဲနေရမှာမို့ ဝမ်း နည်းရသည်တဲ့...။ မမ မြန် မြန်ပြန်လာရအောင်လုပ်နော်၊ မြန်မြန်ပြန်လာနော်ဟု တဖွဖွ မှာခဲ့သည်တဲ့။

ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ သူ့ ဘဝ၌ ဒီအမေနှင့် ဒီအစ်မ သာ အတူနေ ခိုးတူပေါင်ဖက် ဣဗ္ဗေနေခဲ့ကြရသည် မဟုတ် လော။

အဘွားက တစ်ဦး တည်းသော ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သမီးကို 'ကဲ ညည်းလည်း ကျွန်းသေတ္တာနဲ့ ဟာစုတ်တစ် လုံးပဲနော် ကြိုက်ရာရွေး'ဟု ဟန်ထားသည်။

ဒီနောက်တွင်တော့ အမေ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ရန် အကြောင်းတွေ ဖန်လာသည်။ ဆိုပါတော့ နောက်တော့လည်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်သွား သည်။

သို့သော် အဘွား၏ ကျွန်းဗီရိုတို့၊ ကျွန်းသေတ္တာ တို့ကိုကား ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရ တော့။ အကြောင်းမူ ရုပ်ရှင် ခါရိုက်တာကြီး ကျွန်တော် အဖနှင့် ကောက်ကောက်ပါ သွားသောကြောင့် ဖြစ်လေ သည်။

အဘွားက ဤသို့၍ နယ် ကျွန်းသေတ္တာ ကြိုက် သလား၊ ဖာတောင်းစုတ် ကြိုက်သလားဟု မပြောရုံ တစ်မည်ပင် ရာသေပေးခဲ့ဖူး သူ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်အမေ ခေတ်မှာတော့ ကျွန်တော် လည်း ယူချင်သည့် မိန်းမကို ယူခဲ့သည်။ သို့သော် မိဘမျိုး

ရိုးဂုဏ် မထိခိုက်အောင်တော့ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့ သည်။ ဒီအတွက် ကျွန်းဗီရို ကြီးတစ်လုံး လက်ဖွဲ့ခဲ့သည့် အပြင် ကျကျနန မင်္ဂလာ ဆောင်ပေးခဲ့၏။

အလတ်မတစ်ယောက် သာ အဖေရော အမေပါ သဘောမကျသူ(ပေါက်ပန်း ဈေးကလေကချေတော့ မဟုတ်) လူမျိုးခြားကို ယူ သဖြင့် ထန်းခေါက်ဖာတစ် လုံးနှင့်သာ ဆင်းသွားခဲ့ရ သည်။

အငယ်မကျတော့ လည်း သူ ဖူးစာဖက်တွေ့ သည့်အချိန်က အသက် ၃၀ ဖြစ်နေပြီ။ အမျိုးသားက ကျွန်တော်နှင့်ရွယ်တူ။ ကျွန် တော်ကော ကျွန်တော့် မိသားစုပါ ပြဇနကျ ရုပ်ကွက် ထဲမှာ ဆေးခန်းဖွင့်ထားသော ဆရာဝန်နှင့် အကြောင်းပါ သွားသည်။ အမေက ပညာ မတတ်သူ သူ့သမီးကို တစ် ချိန်ချိန်၌ ချန်ထားခဲ့ရမှာ စိုးရိမ်နေပုံရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က လည်း အဖေမဆုံးခင်က အဖေကို ဆေးလာထိုးပေး ရင်း တစ်ယောက်နှင့် တစ် ယောက် သဘောကျသွားကြ ပုံရသည်။ ရုပ်ကတော့ သိပ် မချောပါ။ ကျွန်တော်တို့ ညီ အစ်ကိုတွေလိုပါပဲ ပေစုတ် စုတ်နဲ့ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆေးခန်း၌ စွပ်ကျယ်ဖြင့် ဆေးကုချင် ကုနေသည်။ ဆရာဝန်ပုံတော့ တစ်စက်မျှ မပေါက်။ တစ်ခါတစ်ရံများ အပေါ်ပိုင်း အင်္ကျီပင်မပါ၊ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီကို မဝတ်ဘဲ ပန်းပေါ်တင်ထားသည့်အခါ

လည်း ရှိသည်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့် အမေကတော့ ကျွန်းဗီရိုလည်း မစီစဉ်ပေး။ ထန်းခေါက်ဖာလည်း မပေး သေး။

ညီမဖြစ်သူက အိမ်ပေါ် ကနေ ယောက်ျားနောက် ပြောင်း၍ လိုက်သွားသော အခါ၌ သူပိုင် မော်တော်ကား ကို အမေယူလိုက်တော့ဟူ၍ ပေးထားခဲ့လေသည်။ အငယ် မလည်း ဒီတော့မှ ကျွန်းဗီရို တစ်လုံး ရရှိလေတော့ သတည်း။

ကျွန်တော်တို့ခေတ်မှာ တော့ ကျွန်းသေတ္တာ၊ ကျွန်း ဗီရိုဆိုတာ မရှိသလောက် ရှား သွားသည်။ ဈေးကြီးလွန်း၊ ဝန်ကြီးလွန်း၍ ဝယ်မသုံးကြ တော့တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ခုခေတ်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ခေတ်၊ အလှမီနီယံဗီရို၊ ကြိတ် သားဗီရို၊ ဒါတွေ အသုံးများ သည်။ အပေါ့တွေ သုံးကြ လွန်းလို့လားမသိ၊ လူတွေ ကိုကြည့်လိုက်ရင်လည်း ခပ် ပေါ့ပေါ့သမားတွေက များ လာသည်။

သို့သော် လည်း ကျွန်တော် သိပ်သဘောကျ ခဲ့သော အဘွား၏ ကျွန်း သေတ္တာကို စွဲလမ်းစွာဖြင့် ကျွန်းသေတ္တာဟုသာ သုံးပါရ စေ။

ကျွန်တော်တို့ခေတ်မှာ တော့ ထန်းခေါက်ဖာ မရှိ သလောက်များ၊ မသုံး သလောက်လည်း ဖြစ်သွား သည်။ အထူးသဖြင့် မြို့ပြ တွေမှာ မသုံးတော့။ ဒီတော့ ကျွန်းသေတ္တာနှင့် ကြပ်ကြပ်

အိတ်ဟုသာ သုံးနှုန်းရတော့ မည်။

ကျွန်တော့်မှာ သား သမီး လေးယောက် ရှိပါ သည်။ အဘွား၏အကြောင်း များကို ပုံပြင်သဖွယ်ပြောပြ ရင်း 'မင်းတို့လည်း ကျွန်း သေတ္တာနဲ့ ကြပ်ကြပ်အိတ် ကြိုက်ရာရွေးကြ'ဟု ရယ် သလို မောသလိုနှင့် သတိ ပေးစကား ပြောထားဖူး သည်။

ပြောမည့်သာ ပြော ထားရသည်။ မိဘစကား မြေဝယ်မကျ နားထောင် သည့် သားသမီးက သည် ဘက်ခေတ်၌ တော်တော် ရှားလာသည်။ နောက်ဆုံးကျ တော့လည်း သူတို့ ရွေးချင် တာကို ရွေးကြမှာသာ ဖြစ် သည်။

အချစ်သည် ကျွန်း သေတ္တာကို မက်မောချင်မှ မက်မောမည်။ ကြပ်ကြပ် အိတ်ကို စုံမက်ချင်လည်း စုံ မက်နေမည်သာ ဖြစ်သည်။ မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာ မထိခိုက် ဖို့တော့ လိုသည်။ အမျိုးကို ချစ်ရမည်။

ခက်သည်က အချစ်၏ တန်ခိုးသည် ကျွန်းသေတ္တာ လည်း မကယ်နိုင်။

ကြပ်ကြပ်အိတ်က လည်း မနှိပ်ကွပ်နိုင်ပါ။

ကျွန်တော်ကတော့ 'ကျွန်းသေတ္တာနှင့် ကြပ်ကြပ် အိတ်'ကို ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် သဘောကျနေ လေသည်။

နှစ်သက်ရာကို ရွေး ချယ်နိုင်ကြပါစေ...

အသံ

အမှတ် ၃၀၉၊ ဩဂုတ် ၂၀၁၅
ရှင်မုလောင်း
ဝတ္ထုရှင်မုလောင်း

အမှတ် ၃၀၉၊ ဩဂုတ် ၂၀၁၅

ကောဠိသမ္ဘာ(ပုဒ်ကဏ္ဍ) သွေးသာကြသည်

၁။

ခုတလော အတွေးကြီး ဂုဏ်မငြိမ်ဖြစ်နေတာ ကြည့်ပြီး ဘနီပုစိတ်ထဲ လိပ်ခဲ
တည်းလည်းဖြစ်နေတာက တော်တော်ကြီး ကြာပြီ။ ခါတိုင်းဆို မီးစက်က
မီးမငြိမ်းခင် အိပ်ရာဝင်ချင်ဝင်၊ စွန့်မင်းဆေးလိပ်ကို ရဲခနဲ ရဲခနဲ ဖွာချင်ဖွာ၊
ဘုရားရှိခိုး အမျိုးမျိုး ဆိုချင်ဆို၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ထောင်က မန်ကျည်းပင်အောက်က
ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ် တူးလုံးပက်လက် လှဲချင်လှဲ၊ ဒါပဲ။

ခုတော့...

၉ နာရီခွဲ မီးစက်ပိတ်လည်း အတော်ကြီးကြာမှ ခုံဖိနပ်သံ တဒေါက်ဒေါက်နဲ့
ပြန်လာလို့လာ။ ညဆိုတာလည်းမသိ မှုန်တီမှုန်ဝါး မျက်လုံးနဲ့ ပိုးကောင်မွှားကောင်
တွေရင်လို့ ပူစရာရှိပေမဲ့ သမီးကြီးကမွေးတဲ့ မြေးတွေ အုပ်သင်းဖွဲ့ ညတိုင်း
ပို့ပေလို့သာပေါ့။ ခုလည်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တဝင်းဝင်းနဲ့။ အတွေးကြီး မူပျက်
နေတာကို တောင်ထင်မြောက်ထင် ထင်ရအောင်ကလည်း ဖိဝ ကျော် တစ်နှစ်စွန်း
ဆိုတော့ ဘနီပု သက်ပြင်းပဲ တဟင်းဟင်း ချနေရတော့တာ။
မေးပြန်ရင်လည်း စိတ်က လက်တစ်ဆစ်၊ ပက်ခနဲ ပြန်ပြောလို့
ကိုယ်က မခံချင်ဘဲ ဝန်းဒိုင်းထ၊ ကြိုရင် ကျော်မကောင်း
ကြားမကောင်းတွေ ဒီအရွယ် ဒီအတောမှ အရှက်ကွဲနိုင်တာ
ဆိုတော့...။

‘တော် မအိပ်သေးဘူးလား’

‘ဘယ်နှာ အိပ်မတုံး၊ ညည်းမှ မလာသေးတာ’

‘ကိုယ့်မျက်လုံးနဲ့ ကိုယ်အိပ်တာ၊ ကျုပ်နဲ့ ဘာဆိုသတုံး’
လာပြီ၊ စ၊ လာပြီ၊ လေပေါက်က။

ဘနီပု ကျွဲပြီး နည်းနည်းတိုသွားတာပေါ့။

‘အတွေးကြီး ခုတလော တော်တော် ခြေများနေတာ နော်’

‘တော် မသိပါဘူး၊ ကျုပ်ကိစ္စနဲ့ ကျုပ်ပါ’

‘အဲဒီကိစ္စက မြတ်သာနဲ့တော့ ဆိုင်မထင်ဘူးနော်’

ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တဲ့အကြည့်က ကြွေကျသွားတဲ့ ကြယ်ရောင်
လို တောက်တောက်ကြီးလို့ ဘနီပု ထင်လိုက်မိတယ်။

‘ဒီအရွယ် ဒီအတော ရောက်မှ ရန်ခစပါနဲ့တော်၊ မဓာရှာလွန်းလို့
မေးရင်း ရောက်တာပါ’

အပယ်ကြီး စကားမဆက်တော့ ကိုယ်တုံးလုံး ပန်းပေါ်တင်ထားတဲ့
ပုဆိုးစုတ်နဲ့ ကွပ်ပျစ်ကို ပုတ်ခါပြီး မှ တုံးလုံး ဝန်းခနဲ လှဲမိတယ်။

‘ဓာတ်ဘူးထဲ ရေနေပူသေးရဲ့လား’

‘မသိဘူး’

ဘနီပု ခပ်မာမာ ဘုတောတော့ အတွေးကြီးအပြီးက မှုန်ပေးရေးဆိုပေမဲ့ ဘနီ

အမြင်မှာ လှတန်း။ ဓာတ်ဘူး
ထဲက ရေနွေးကို အကြမ်း
ပန်း : ကန် ထဲ ထည့်။
လက်ထဲက အထုပ်ဖောက်၊
လျှာနဲ့လျက် ပြီးမှ
ရေနွေး : တစ် ကျပ် က်
သောက်တော့ စိတ်တွေ
တော်တော် အိုက်သွားတယ်။

‘အသဟာတွေက ဖျော်
ပြီးမှ သောက်ရတာမို့လား’
‘ဗိုက်ထဲရောက်တော့
ပျော်လိမ့်မပေါ့တော်’

ဒီအဘွားကြီး ဇောက်
တံ ဇောက် ကန်း : စိတ် က
အသက်ကြီးလေ သူ့အဖေနဲ့
တူလေပါလားလို့ တွေးမိတော့
ပြီးချင်ချင်ဖြစ်ပြန်ရာ။ ခေတ်
ကာလ အစားအသောက်တွေ
နဲ့လည်း သဟဇာတဖြစ်လှ
တာ မဟုတ်ဘူး။

ဟိုတုန်းကဆို ပဲခိုပြုတ်
လေး၊ ကုလားပဲပြုတ်လေး
ကြက်သွန်နီနီ ဆီမွေးသတ်
တစ်ခွက် တစ်ခွက် မနက်ရ
တာ ကြာပါပကော။ အနှစ်
၂၀ ကျော် ရှိထင်တာပဲ။
အတွေးမှာ အမြင်တွေက
တစ်သိကြီး။ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းလည်း ကျောင်းသား
ကိုရင် မရှိ၊ ကုလားတက်သံ
လည်း မကြား၊ ရွာမှာ ကြက်
တွန်သံတွေလည်း ရှားခဲ့တာ
ပေါ့။

မြို့က ဒကာ လှူတဲ့
စလောင်းဆိုတာကြီးနဲ့ ဘုန်း
ကြီးလည်း နှစ်ပါးသွားနေ
ထင်တာပဲ။ ညတိုင်း ကြားရ
တာက ရွာတောင်ဘက်
စက်မှုဇုန်က စက်သံတွေပဲ
ဂျုံးဂျုံး ဂျိမ်းဂျိမ်း ညနေ
တာကလား။ ရွာရံနဲ့ကို တွေး
ရင်းလွမ်းတော့ ခေတ်ကာလ
အမှောင်ပုဆိုးက သိုင်းခဲ့ခြင်း

အဲဒီ
ရထားလမ်းကြီး
လုပ်အားပေးလို့
ပြီးပတ်
ကျပ်တို့က
ဘာလုပ်ရမတုံး
မမျှော်လင့်တဲ့
မေးခွန်း
ဆိုတော့
ဘနီပု
အတွေးတွေ
မီးခွက်
လေတိုက်သလို
ဟုတ်ခနဲ
ငြိမ်းတော့တာ

တာ အနှစ် ၂၀ ကျော်။
အမယ် ကြီး ဆီ က
ဟောက်သံနဲ့အပြိုင် ဘနီပု
အတွေးတွေ လှိုင်းတော့တာ
ပေါ့။

၂။
ဒီတုန်းက ရွာမြေဆိုတာ
မြို့မြေနဲ့ မှီခိုသော သားဝေးခဲ့
တာ။ မြို့သွားရင် ခြေလျင်ပဲ၊
နောက်မှ ဘနီပုအိမ်မှာ ရာလေး
စက်ဘီးတစ်စီး၊ ဖိုးတန်ကြီး
အိမ်မှာတစ်စီး၊ အဲဒီနောက်မှ
သမက ထုတ်တဲ့ ရေဒီယိုလေး
တစ်လုံးစ၊ နှစ်လုံးစ။ ပြီး
တော့ လက်တစ်ဝါးသာသာ

တိုင်ထောင်ကြည့်ရတဲ့ အဖြူ
အမည်း TV ဆိုတဲ့ဟာ ပေါ်
လာတာ။

တစ်ခါကြည့် တစ်မတ်၊
အဟုတ်အဟုတ် မှတ်ရတာ။
နောက်တော့ ဗီဒီယို၊ ငါးမူး
တစ်ကျပ်၊ ခွေထိုးစက်၊
နေညီရင် ဇာတ်ကားကြေညာ
သံ ကျွက်ကျွက်ညှပ်လို့။ အဲဒီ
ကနေ ခေတ်က အဆင့်ဆင့်
တက်လာတာ။ ခုတော့
တရုတ်ဆိုင်ကယ် တဖုန်းဖုန်း၊
အပြားထည့်တဲ့စက်စုတ်၊ တိုင်
ကပ်နာရီစုတ်၊ ဓာတ်ခဲ မပါတဲ့
တုတ်မီးပျက်၊ အားသွင်းတဲ့
မီးပုံပြတ်တွေဆိုတာ တင်း
တောင်းတစ်လုံးစာ အမောက်၊
တစ်ရွာလုံး စုလိုက်ရင် ကား
တစ်စီးစာတော့ အသာလေး
ကျော်မှာပေါ့။ ခေတ်အပျက်
လက်ကျန်အမွေ ဈေးပေါပေါ
ပစ္စည်းအစုတ်တွေ တောင်ပုံ
ယာပုံ။ ဒါတောင် ဘက်ထရီ
အိုးပျက်၊ ရေသန့်ဘူးခွံ၊
အရက်ပုလင်းခွံ မပါဘူး။
တိုင်းပြည်ကြီး တိုးတက်ပုံ
များ ပြောပါတယ်။

အဲဒီခေတ်ပျက်ကြီး စ၊
ကြုံရတော့ ဘနီပု ဖြစ်လာ
မယ့် ကိနီပု အသက် ၄၆ နှစ်၊
သန်တုန်း မြန်တုန်း၊ အရွယ်
ကောင်းတုန်း။ လူကငယ်
ပေမဲ့ အဘွားကြီးဘက်၊ ကိုယ့်
ဘက် နှစ်ဖက်ပေါင်းတော့
သားတွေ အလှူကြီး ပေး
ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်း အမ
ဘွဲ့ထူးလေးနဲ့ပေါ့။

၅ မိုင်လောက် မြို့
ခရိယာ စ၊ နယ်ချဲ့ခံရတာ
စို့တွင်း ဆိုတဲ့ရွာ။ မြို့သစ်ဆို
တာရယ်၊ ဘူတာရယ်၊ ချည်
မျှင်စက်ရုံဆိုတာ ပေါ်လာ
တော့ စို့တွင်းတစ်ရွာလုံး

တောင်သူမျိုးတုံးမတတ်ဘဲ။
မြို့သစ်ဆိုတာတုန်းကတော့
ပိုင်းတစ်ကွက်စီ အလျော်
အစားသတ်မှတ်ပေမဲ့ နောက်
ဟာတွေကျ ခုန်ဆင်း။ ဘာ
သံမှကို မကြားရတော့ဘူး။
မြို့ကွပ်စိုစိုရိမ်ရေမှတ်က
ဘူတာနားမှာ အစသတ်နေ
တာ နှစ်နှစ်လောက် ကြာတာ
ပေါ့။

နောက်တော့...
အဲဒီနေ့ကို ဘနီပု သေ
တဲ့အထိ မေ့မယ် မထင်ဘူး။
နွေဦးပေါက် သင်္ကြန်ခိုး
လေး ပြုံးပြုံးဖြောက်ဖြောက်
ကျပြီးစ၊ မှာဖြစ်တာ။ ပုလွန်း
လို့ နွားစာတဲထဲ ကျားခဲ
ကျားခဲ ရေနွေးမိသောက်နေ
တုန်း-

‘ဘရေ...ဘ၊ ဘရေ
...ဘ’

အသံက အဝေးကြီးက
နေ တဖြည်းဖြည်း နီးလာမှ
မြေးဦး ဖိုးဆေးမှန်း သိတာ။
တစ်နေ့ကုန် အပူမြေဗလာမှာ
ခြေကုန်သုတ်လာတာက မိနပ်
မပါဘူး။ ဘယ်ကနေ ဖြေ
လာမှန်းလဲ မသိ။ နတ်ကျ
သလို ဆတ်ဆတ်တုန်လို့။

‘ဖိနပ်လည်း မပါပဲ၊
လားကွ၊ မင်းအမေ သိရင်
တော့ ကျောပုပ်တော့မှာပဲ’
ဘာတုံး၊ ညာတုံး မမေ
ရဲသေးဘူး။ ၇ နှစ်ဆိုတာ ထူ
ရာ မသွင်းနိုင်ပေမဲ့ လူမှန်း
သိစ၊ အရွယ်ဆိုတော့-

‘ရွာတောင်ဘက်မှာ
အလံတွေ အများကြီးပဲ ဘာ
ရ၊ လှချက်တော့ဗျာ အများ
ကြီးဗျ။ ကျုပ်တို့ ပဒဏ်
(ပုတတ်)လိုက်ရင်း တော
တာ’

ဘနီပု ထိုင် ရာထဲ
ငေါက်ခနဲ ထ၊ မိတဲ့အထိ။

စို့တွင်းတစ်ရွာလုံး မိုးခဲတဲ့ ကြမ္မာဆိုးက ဘနီပုတို့ဘက် အရိပ်ထိုးပြီဆိုတာ ချက်ချင်း သိလိုက်တယ်။

‘ကျုပ်တို့ အလံစိုက်တဲ့ လူတွေနား ရောက်ခဲ့သေး တယ် အဘရ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘလူခိုင်းတာတုံးဆိုတော့ အဘ ခိုင်းတာတဲ့။ ဘာလုပ် စို့တုံးဆိုတော့ ငဒိုလည်း မသိဘူး နေ့စားခရလို့ လုပ်သာ တဲ့။ အဲဒါ ဘ၊ခိုင်းထားတာ လား ကျုပ် သိချင်လို့ ပြေး လာတာ’

ဖိုးဆေး ဉာဏ်သွား ချက်ကတော့လို့ တွေးမိတော့ ဘနီပု မချီပြီးတောင် ပြီးဖြစ် လိုက်သေးတယ်။ ကလေးကို ရှင်းပြဖို့ အဘွားကြီး ဆန်ရွေး သလို စကားလုံးတွေ တော် တော်ကြီး ရွေးရသေးတာ။

‘မင်းက ငါ့ကို ဘယ့် နယ်ခေါ်တုံး’

ကလေးဆိုတော့ မျက် လုံးလေး ဝိုင်းလို့ လည်လို့ ဆို။

‘ဘ၊ကို ကျုပ်က ဘ၊ လို့ ခေါ်တာ ကြာပါပကော ဘ၊ရ’

‘အခု ဘယ်သူက လုပ် နိုင်းတယ်လို့ ပြောလိုက်တာ တုံး’

‘အဘကတဲ့ဗျ’

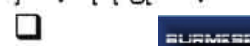
‘အဘကဆို အဘပေါ့ဗျ၊ ဘ ဘယ်လိုဖြစ်မတုံး ဘ၊က ဘ၊ပ’

ဘ၊တွေ အများကြီး ခွပ်သွားတော့ ဖိုးဆေး ဖင် ထုတ်ခေါင်းကုတ် ငုတ်တုတ် ခဲ။ ဘနီပုလည်း နားလည် အောင် ဒါထက် ရှင်းမပြ ဘတ်တော့ ကိုယ့်တုံးလုံးပေါ် မုဆိုးစုတ် ပန်းတင်ပြီး ရွာ

တောင်ဘက်ကို ဆတ်ခနဲ ထ၊ထွက်တာပဲ။

ရှေ့မြင်ကွင်းက အလံ တိုင်တွေကို အရှေ့အနောက် တောင်မြောက် မျှော်ကြည့် တော့ ရင်ထဲဆိုပြီး မျက်ရည် တွေ ဝဲတက်လာတော့တာ ပေါ့။ ရွာသုံးရွာပိုင်နက်ကို မြို့ကွပ်က အများခတ်ရုံတင် မကတော့ဘူး။

အနောက်ဘက်က ဖိုးချမ်းထန်းတောအောက် ကျ၊နေက ရောက်နေတော့ ထန်းပင်အုပ်ကို ဘနီပု နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်သလို ကြည့်ပြီးတော့ နေက စုတ် ခနဲ။ ဘနီပုတို့ဘဝ အမှောင် က အဲဒီနေ့က စ၊တယ်ဆိုရ မှာပေါ့။ စုံးစုံးမြုပ်တော့တာ။

၃။

‘ကျုပ်ကတော့ ပြော တာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လက်ခံ မယ့်ပုံတော့ မပေါ်ဘူး’

သမစာရေးက နေ ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ၊ အဲဒီကနေ ရ၊ဝ၊တ ရာထူးထိ တစ်ဆင့် စီ တက်လာတဲ့ သူကြီးအသံ က သိပ်ဟန်ပုံမကျဘူးလို့ ဘနီပု စိတ်ထဲ ထင်တွေးမိရဲ့။

‘မြို့သစ်လို့ ဝိုင်းတစ် ဝိုင်းစီ လိုချင်သာကွာ၊ လျော် ကြေး မလိုချင်ဘူး’ဆိုတော့ ဘနီပုကို စူးစူးကြီး ကြည့် တော့တာကလား။

‘အဲဒါ ခက်တာပေါ့ဗျ၊ ဧက ၆၀၀၊ လူတွေက အများကြီး၊ လမ်းဘေးဝိုင်းမှ ၃ သိန်း၊ ၂ သိန်း၊ ၁ သိန်း။

ဝိုင်းပေးပြထားတော့ ၁ သိန်း ဝိုင်းပေးရင် ဘယ့်နယ်လုပ် မတုံး၊ ခင်ဗျား ဧက ၂၀ ဆို ၂ သိန်းရမှာ၊ ၁ သိန်းဝိုင်း ထိုးပေးရင် ၁ သိန်း လက် တွေ့ရုံးမှာ။ အဲဒါမှ မိအေး နှစ်ခါနာမှာဗျ’

သူကြီး အသံဆုံးတော့ လူတွေက သင်လုံးတွေထဲ ဝုန်းခနဲ ခုန်ချပြီး ‘ဟုတ် တယ်’ ဖြစ်ကုန်တော့ ဘနီပု သက်ပြင်းကို မျှည်းချမိရဲ့။

‘အပြင်မှာ ၆ သောင်း ပေါက်တာကွာ၊ ၁ သောင်း ဆိုတော့ နည်းတာပေါ့’

ဆတ်ခနဲ ကြည့်တဲ့ သူကြီးအကြည့်က ပြီတော့ မယ့်မိုးလိုပဲလို့ ထင်မိရဲ့။

‘အဘလာမှ ပြောတော့ ကိုနီပုရာ’ဆိုတဲ့ သူကြီးအသံ အဆုံး ကွီးကော်...တီးတော် သံတွေ ကျွက်ကျွက်ညံတော့ ပျာယာတွေခတ်နေပုံများ မေ့ ရက်စရာမရှိဘူး။ ရွာက လူ တွေကတော့ အဘဆိုတာကြီး အရှင်လတ်လတ် မြင်ရတာ ကိုပဲ အဟုတ်အဟတ် မှတ် ရတော့တာကလား။

‘ကျုပ်က အလုပ်များ တော့ စကားလည်း ကြာကြာ မပြောနိုင်ဘူး။ အခု အလံ စိုက်ထားတဲ့ ဧရိယာထဲက မြေတွေ မလုပ်ကြနဲ့တော့။ လျော်ကြေးက တစ်ဧက တစ်သောင်းပေးမှာ။ စိတ်ချ၊ အလကားသိမ်းတာ မဟုတ် ဘူး။ ဘာပြောစရာ ရှိကြ သေးလဲ’

အသံတွေက မီးကို ရေ နဲ့ ငြိမ်းတာမှ ရှိခနဲ မြည်ဦး မှာပေါ့။ တောသူတောင်သား ဆိုပေမဲ့ ရှေ့ကဟာတွေ ပြား ပြားဝပ်နေတာကြည့်ပြီး နား

ရွက်တောင် မခတ်ရဲကြပေမဲ့ ဘနီပု ဆတ်ခနဲ ထမိရဲ့။

‘ကျုပ်တို့က မြို့သစ်လို့ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းစီ ရချင်တာ’

‘ခင်ဗျား ဘယ်နှဧက ပါသလဲ’

‘ဧက ၂၀’

‘နှစ်သိန်းရမှာပေါ့၊ ဝိုင်း ယူပြီး ဘာလုပ်မှာတုံး။ ဝန်း ခတ်၊ အဆောက်အဦဆောက်၊ လုပ်ငန်းပြရဦးမှာ၊ ဘာလုပ် မှာတုံး။ နှစ်သိန်း အေးအေး ယူပါလား’

ဘနီပု တွေခနဲတော့ ဖြစ်မိတာပေါ့။

‘ရေရှည်တွေးတာပေါ့။ ကျုပ်တို့ မြေမရှိ ဘာလုပ် စားမတုံး၊ အိုစာမင်းစာ ကျုပ် တို့မြေလေး ဝိုင်းဈေးတက် ရင်...’

‘အဲဒါက ဘယ်တော့ မှတုံး၊ ဆယ့်လေးငါးနှစ် အနှစ် ၂၀၊ ခင်ဗျား စောင့်နိုင် ရင်တောင် မစောင့်နိုင်တဲ့လူ က ရှိသေးတယ်။ နောင် ကျုပ်တို့မြေလို့ ထည့်မပြော နဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ဝိုင်းတာ သေရင် မြှုပ်တဲ့ ၆ ပေ ၂ ပေ တစ် ကျင်းစာပဲ။ ကျန်တာ အစိုးရ မြေ၊ နိုင်ငံတော်အတွက် လို အပ်ရင် ပေးရမှာပဲ၊ မှတ်ထား သွားကြတော့’

‘တောက်’

ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဘနီပု တောက်ခေါက်သံက အကျယ် ကြီးဆိုတော့ ဟောက်နေတဲ့ အဘွားကြီး ဆတ်ခနဲ ထ၊ ထိုင်တော့တာ ပေါ့။

‘တော် မအိပ်ဘဲ ဘာ လုပ်နေတာတုံး’

ဘနီပု မဖြေနိုင်ဘူး။ ကျက်သရေတုံးလွန်းတဲ့ အသံ နဲ့ ဟန်ကို ကြိုးစားမေ့တုံး

တောင် အနှစ် ၂၀ ကျော်
ဒဏ်ရာအမာရွတ်က အသား
မာတက်ကောင်းတုန်း ရှိသေး
တာ။

‘တောက်က ကျုပ်ကို
ခေါက်တာလား’

အသံက တိုးပေမဲ့
အဘွားကြီးကို ရွှေစောင်း
ကြည့်ရင်း ‘အကုန်လုံးကို
ဟေ့’ဆိုတဲ့ ဘနီပူအသံက
အကျယ်ကြီး။ ရွာညတစ်ခု
လုံး တုန်ဟည်းသွားတယ်
ထင်တာပဲ။ အဘွားကြီး
အသံတိတ်သွားမှ ဘနီပူ ပုဆိုး
စုတ် ခေါင်းခုလုပ်ပြီး တုံးလုံး
လှပေမဲ့ မျက်လုံးက မစင်း
ဘူး။ ညက တိတ်လှ ဆိတ်
လှပေမဲ့ ဘနီပူ အိပ်မက်ဆိုး
တွေကိုပဲ စိတ်ရှိလက်ရှိ မက်
ပစ်လိုက်တယ်။ ပိုက်ဆံ ပေး
ရတာမှတ်လို့ ဟင်း...။

၄။
‘အများကြီး မဟုတ်ပါ
ဘူး အရီးရယ် ၁၀၀ လောက်
ပါ။ တစ်နေ့ လုပ်ခပါတော်’

ယဉ်မြအသံက တိုးပေ
မဲ့ ရင်ထဲက အားကိုးတကြီး
စိတ်က အကြီးကြီး။ ဘူး
လေးရာ ဖရုံဆင့်၊ မီးလောင်
ရာ လေပင့်ဆိုတာလိုပဲ တစ်
ရွာလုံး ဒုက္ခမှာ နှစ်သိန်းဆိုတဲ့
လျော်ကြေးလေးခမျာ ခဏ
ခဏ ခေါင်းထောင်ထောင်
ထနေရတာရယ်။

‘ခုဟာက မင်းရေး
မင်းစာမို့ပါ အရီးရယ်။ တစ်
နေ့ ၆၀ လုပ်အားခက သား
အမိနှစ်ယောက် စားလောက်
ပေမဲ့ ပခုက္ကူ- မန္တလေး
ရထားလမ်း လုပ်အားပေးထဲ
က ပျက်ရက်တွေများတော့
ခက်တော့တာပေါ့။ ခုလည်း

တစ်နယ်လုံး
မြေယာ
သိမ်းခံရတဲ့
လူတွေဆိုတာ
မ. ယ. က
ရုံးထဲ
အလှူကြီး
ပေးနေသလိုပဲ
တစ်နေ့နဲ့ မပြတ်
တစ်ပတ်နဲ့မပြီး
ကိုယ့်အလှူညှိ
ပြီးလို့သာ
ထွက်ခဲ့ရတယ်
အဖြေက
တစ်ခုတည်း

၁၀ အိမ်ခေါင်းက ဆင့်သွား
ပြီးတော့ ပုံတောင်ပုံညာ
အလှည့်ကျတော့တာတဲ့’
အဘွားကြီးက ဘနီပူ
ကိုကြည့်တော့ ‘ပေးလိုက်ပါ
တော်’ဆိုတဲ့ အကြည့်က
ထင်းထင်းကြီး။ ယဉ်မြဆိုတာ
က ဆွေဦးမစပ်ပေမဲ့ သူ့
ကူလီသက်က ဘနီပူတို့တစ်
သက်ပဲ။

‘ပုံတောင်ပုံညာ သွား
တာ ထားပါတော့၊ နင့်သား
ဘယ့်နယ်လုပ်မတုံး’
‘ဘုန်းကြီးဆီ ကိုရင်
ဝတ်ပြီး အပ်ခဲ့ရမှာပေါ့ အရီး
ရဲ့၊ ကန်တော့ပွဲလေး ဝယ်ချင်

လို့၊ သက်နိုးကတော့ ညှိမ
ဆီက ရခဲ့တယ်’
‘ဘယ်ဘဝက အကု
သိုလ်တွေမှန်း မသိပါဘူး၊
မြို့ပေါ်ရပ်ကွက်တွေပါ ပါ
တာဆိုတော့ မိုးပြို အများပေါ့
အေ’

အဘွားကြီး စကားဆုံး
တော့ ယဉ်မြ ဘနီပူကို ငိုလှ
လှ မျက်နှာနဲ့ ကြည့်ရင်း-

‘ပုံတောင်ပုံညာဆိုတာ
အသံတာ ကြားဖူးတာပါ
အရီးရယ်၊ ငှက်တော ခွေး
တောတဲ့၊ ဖျားကြနာကြတာ
လည်း မနည်းဘူးတဲ့။ အမေ
ရေယဉ်က ပုဂံရှင်ဘုရင်ကို
လွှတ်မုန်းတာဆိုတော့ ထမင်း
စားခါနီးရင် ပုဂံ(ပန်းကန်)လို့
မတောင်းရဘူးတဲ့၊ ဧလုံလို့
ပြောရဆိုလား။ ကျုပ်သေ
သွားရင် သားစိတ်နဲ့ အသေ
တောင် ဖြောင့်ပါ့မလားဘဲ။
ပြေးကြည့်မှ သားအမိနှစ်
ယောက်ရှိတာ၊ ကျုပ်သေလို့
ကတော့ ဒီလောက် ဒုက္ခပေး
တဲ့ဟာတွေ အမေရေယဉ်လို
ရွှေဖိနပ် ရေပေါ်ရှပ်တိုက်စီး
သင်းတို့နေတဲ့ မြို့ကြီးကို
အမှုန့်ခြေပစ်မယ်’

ငွေ ၁၀၀ ကို ချွေးခံ
အိတ်ထဲ ထိုးထည့်ပြီး ယဉ်မြ
ထွက်သွားမှ ‘တိုတာနဲ့တိုင်း
တို၊ ရှည်တာနဲ့တိုင်း ရှည်၊
ဧက ၂၀ မြေသိမ်းခံရပေမဲ့
လောလောဆယ် ကျုပ်တို့
ဘဝ ယဉ်မြတို့လောက် မဆိုး
သေးဘူးလို့ ဖြေရတော့မယ်
ထင်ပါတော်’ဆိုတော့ ဘနီပူ
မချီပြီး၊ ပြီးရင်း စိတ်ထဲက
ပြောဖြစ်ပါရဲ့။

‘အိမ်ထောင် ကျတဲ့
သမီးကြီးကလွဲရင် ငါတို့
လည်း ၁၀ တန်း၊ ၈ တန်း၊

၇ တန်း ကျောင်းသားတွေနဲ့
ပါအေ’ ဆိုတဲ့ အသံက
အပြင်မလျှံပေမဲ့ ရင်ဘတ်ထဲ
က ကျွက်ကျက်ညှန်နေတာ
အဘွားကြီး သိ မထင်ဘူး။
‘အဲဒီရထားလမ်းကြီး
လုပ်အားပေးလို့ ပြီးပတဲ့၊
ကျုပ်တို့က ဘာလုပ်ရမတုံး’
မမျှော်လင့်တဲ့ မေးခွန်း
ဆိုတော့ ဘနီပူ အတွေးတွေ
မီးခွက် လေတိုက်သလို ဟုတ်
ခနဲ ငြိမ်းတော့တာ။ ဦးသော
ဘိတ သင်ခဲ့တဲ့ ပရိတ်ကြီး
၁၁ သုတ်၊ ဖတ်ဖူးသမျှ
စာတိုပေစ အကုန် လှန်လှော
ရှာတာတောင် အဖြေက မိုဠ်
လို မရေမရာရယ်။

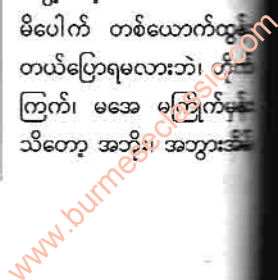
‘ဘုရားဖူးသွားဖို့ ထင်
တာပါပဲ အဘွားကြီးရယ်’ဆို
တော့ ‘ဘုရားပဲတော် အိမ်
တိုင်းရှိတာ၊ ဒီလောက် ဒုက္ခ
ခံရမှာလား’တဲ့။

‘ကျုပ်လည်း အမေ
ရေယဉ် ဖြစ်ချင်တော့တာပဲ
တော်’

မှုန့်ရေးရေး ကြယ်
ရောင်နဲ့ ဆန်းစ၊ လရောင်မှာ
အမယ်ကြီးမျက်နှာပေါ်ထ
အာယာတာနဲ့ ဒေါသတွေထ
အခင်းလိုက် ထင်းထင်းကြီး

‘ဖလပ်...ဖလပ်...
အောက်...အီး...အီး...
အွတ်’

သောက်ပလုတ်တုတ်
ကြက်တွန်သံဟ၊ ရှားရှားပါး
ပါး၊ ဟိုနေ့က မြေးအငယ်
ကောင် ကြက်ပျွေပြီး အိမ်
ရောက်လာတဲ့အဖြေ ခုန
တွေတော့တာကလား။ တစ်
မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်း
တယ်ပြောရမလားဘဲ၊ ဟို
ကြက်၊ မအေ မကြက်မှန်း
သိတော့ အဘိုး၊ အဘွားအိမ်

ထားခဲ့တာ။

‘မအိပ်သေးဘူးလား အဘိုးကြီး’

ကြက်တွန်သံက ဘန်ပု အတွေးကို အစသတ်သလို အဘွားကြီးကို အိပ်နေရာက ထုပ်နှိုးလေသလားပဲ။

‘အတွေးတွေက တောရောက် တောင်ရောက်ပါဟာ၊ စိတ်က ယဉ်မြတ်သားအမိဆီ ရောက်သွားလို့’

‘ယဉ်မြသေတော့ ရွာထဲ လူတွေနဲ့ ကျုပ် လိုက်သွားတာ မမြင်ရက်စရာပါတော့၊ တောတောင်ဆိုပေမဲ့ ရေရှားချက်ကလည်း မပြောနဲ့တော့၊ ကျောက်ကြိုကျောက်ကြား၊ သောက်လည်း ဒီရေ၊ ချိုးလည်း ဒီရေ၊ ဆပ်ပြာမြှုပ်တွေကိုဝေလို့။ အိမ်ထောင်ခွဲအကြီးမ မလိုက်ရအောင် ရှိတာလေး ရောင်းချ၊ လူငှားထည့်ရတာ မိဘကျေးဇူးသိတတ်တာ မဟုတ်ဘူး’

‘ခက်တာပဲ အဘွားကြီးရယ်၊ အဲဒါ မိဘမေတ္တာလေ၊ ဘယ်နှယ် စကားထဲ ထည့်ထည့်ပြောနေတာတုံး၊ ယဉ်မြဆုံးတော့ ကိုရင်ခေါက်စ ဘုန်းကြီးမလိုသလေ’

‘မထူးပါဘူးတော်၊ ဦးပွင်းလည်း ရွှေဝါရောင်ပြီးကတည်းက အစပျောက်သွားတာ ကျုပ်တော့ သေပြီထင်တာပဲ’

‘ပျံလွန်တော်မူတယ်ပြောပါဟာ၊ ညည်းမလည်းနဲ့’

စကားမဆက်ဘဲ ကိတ်ပေးအတိတ်အမှောင် အတွေးတွေက အိမ်လည်ထွက်လို့ ဆုံးတော့ဘူး ထင်ပါ၊ ဘန်ပု

ကွပ်ပျစ်ပေါ် တုံးခနဲ ပြန်လှဲတော့ အဘွားကြီးက ဆေးလိပ်မီး တရဲရဲနဲ့ ငုတ်တုတ်။

၅။

‘ဘရေ... ဘ’

ညတုန်းက အိပ်ရေးပျက်ထားတော့ ဘန်ပု ကွပ်ပျစ်ပေါ်အလှံမှာ မေးခနဲ၊ ဆိုင်ကယ်သံအရပ် အော်သံပါထွက် ဖိုးဆေးမှန်းသိတော့ မလှုပ်ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်တယ်။ ကွပ်ပျစ်ဘေး ဝင်ထိုင်ရင်း-

‘ဘ အိပ်နေသလား’ ဆိုတော့ ပြုံးချင်ချင်ဖြစ်လာရော။

‘မအိပ်ပါဘူးကွာ၊ လှဲနေတာ’

‘ကျုပ်တို့ အသိမ်းခံရတဲ့မြေတွေ ပြန်ရတော့မှာဗျာ၊ ရ’

‘ဟေ’ ဆိုတဲ့ ဘန်ပု အသံနဲ့ ‘နင့် ဘယ်သူပြောတုံး တောက်တီးတောက်တက်’ ဆိုတဲ့ အဘွားကြီးလေသံက တစ်ထပ်တည်း။

‘မနက်ဖြန် စက်မှုဇုန်ရှင်းလင်းဆောင်မှာ လွှတ်တော်က မြေယာစစ်ဆေးရေး ကော်မရှင်လာမှာတဲ့။ ကျုပ် မြို့ရုံးက အတိအကျ ကြားခဲ့တာဗျာ’

ဘန်ပု ငေါက်ခနဲ ထ၊ ထိုင်ပြီး ဖိုးဆေးကို စေ့စေ့ကြည့်မိတော့တာပေါ့။ သင်း၅ နှစ်သားကနေ G.T.C ကျောင်း၊ လေယာဉ်ကွင်း၊ မြစ်ရေတင် စပါးစီမံကိန်းဆိုပြီး တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် သိမ်း

လိုက်တာ ကုန်မှ ရပ်တော့ ဖိုးဆေး အသက်တောင် အစိတ်ကျော်တာကို စိတ်နဲ့ မှန်းကြည့်နေမိတာရယ်။

‘မင်းနဲ့ မြတ်သာမြေးမကြိုက်နေဆီ’

‘အာဗျာ...ဘကလဲ’

ဖိုးဆေးမျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်တော့ ဘန်ပုက ဟဲခနဲ ရယ်ရင်း-

‘ရအောင်ယူကွ၊ မြတ်သာနဲ့ မင်းဘွားအေက ငယ်ရည်းစားတွေ၊ အကြွေးကျေအောင်ချေကွာ’

သေခြင်းဆိုးဆိုတဲ့ အသံအဆုံး အဘွားကြီးလက်ဝါးက ကျောပေါ် ဘုံးခနဲကျတော့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် ရယ်သံက ကျွက်ကျွက်ညီရော။

၆။

အနှစ် ၂၀ ကျော်ကာလမှာ ရှင်းလင်းဆောင်ဆိုတာ နှစ်ခါပဲ ရောက်ဖူးတယ်။ မြေသိမ်းခံရတုန်းက တစ်ခါ၊ ခုနှစ် ၂၀ ကျော်ကြာတော့ တစ်ခါက။ လူတွေက ဘယ်လောက်များသလဲ ဆိုတော့ ရှင်းလင်းဆောင်တောင် မဆုံ၊ အပြင်ဘက် လျှံထွက်နေတော့ ဘန်ပု ပါးစပ် ဟ၊နေရတယ်။

ဟ၊ဆို မနက်အစောကြီးကတည်းက ကျားမကျားခဲ မျှော်လင့်ချက်ကြီးတွေနဲ့ဆိုတော့ သူခေါ်နိုး၊ ငါခေါ်နိုး မျှော်ရကိုးရတာဆိုတော့ မွန်းတိမ်းတာနဲ့ ဗိုက်

ထဲ တကြုတ်ကြုတ်မြည်တော့တာ။ ဆိုင်တွေ မရှိဘူးလားလို့ မေးစရာ ရှိတာပေါ့။ အလှည့်ကျော်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မတုံး ဆိုတာကြီးကလည်း ရှိသေးတော့ ငတ်ပေါ့။ ‘ကွင်း အမှတ် ၃၁၆၊ ဦးပိုင် N1ဦးနီပု’။ ဘဝမှာ ကြားသမျှ အသံတွေထဲ နားဝင်ပီယံ အရှိဆုံးပဲ။

‘ပြော အဘ၊ မကြောက်နဲ့၊ အဘ ပြောချင်တာ အကုန်ပြော’

ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လား၊ အိပ်မက်လားဆိုပြီး အသားဆိတ်ကြည့်မိသေးတာ။ ခေတ်ဆိုတာကြီးက အဲဒီလောက်ထိ ပြောင်းသလားပေါ့။

‘အဘမှာ မြေခွန်ဟောင်းတွေ ရှိလား’

‘ရှိပါမောင်ရာ ၁၉၇၉ကတည်းက မြေခွန်၊ ၂၀၀၇ထိ ထွက်ထားတာ’

ဘန်ပု ပုဆိုးခါးပုံစံကြားက မြေခွန်ဟောင်း ဝါဝါ အလိပ်လေးကို စားပွဲပေါ်ချပေးတော့ လက်တွေတောင် ဆတ်ဆတ်တုန်လို့။

‘ဒါဆို EE ဦးဌေးမြင့်က ၂၀၀၈ မှာ သိမ်းတာပေါ့’

‘မဟုတ်သေးဘူးကွ ငါ့ တူရ၊ အဲ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အဘလို့ ခေါ်ရမှာလား၊ ငါက မင်းကို အဘမခေါ်တာမင်း ငရဲကြီးမှာ စိုးရိမ်လို့ကွ’

ရှေ့က အမတ်တွေရော၊ ရှိသမျှလူတွေ အကုန်လုံး မပြီးဘဲ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်လိုက်ကြတာ ရှင်းလင်းဆောင် အစိုးပွင့်မတတ်ဘဲရယ်။ အဲဒီထဲက တစ်ယောက်က အဘ

ဖြစ်ဖူးတော့ မျက်နှာပူစရာ
တွေ ဖြစ်ကုန်တော့တာပေါ့။
တတ်နိုင်ဘူး။ ရှေ့မျက်နှာ
နောက်ထားပဲ။

‘ကဲ အခု ကျွန်တော်က
အဘကို အဘလို့ ခေါ်ပြီဗျာ
ကျေရော’

ရယ်သံတွေက တော်
တော်နဲ့ မရပ်ဘူး။ အားတွေ
ရှိလာလိုက်ပုံများ လောင်း
တောင်းနဲ့ လောင်းထည့်လို့
တင်းတောင်းထဲက လျှံကျ
သွားသလိုပဲ။ ပြည့်လိုက်ပုံ
များ၊ လွှတ်တော်အမတ်နဲ့
လယ်သမား ဆက်ဆံရေး
တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးတာ ကြုံ
ရတာကိုး။ လွှတ်ပျော်ပေါ့။
လွှတ်တော်က လူတွေနဲ့လေ။

‘ကဲ ပြောတော့ အဘ
ရ၊ ကျုပ်တို့ ကြားချင်လှပြီ’

‘ဌေးမြင့်က တိုက်ရိုက်
သိမ်းတာတော့ မဟုတ်ဘူး
ကွ။ အဲဒီတုန်းက မ-ယ-က
က အတွင်းရေးမှူး၊ ဝင်းတင်
နဲ့ မြေစာရင်းရော စိုက်ပျိုး
ရေးပါ အဖွဲ့စုံပေါ့။ စပါးစီမံ
ကိန်း မစိုက်ရင် ချက်ချင်း
သိမ်းဆိုပြီး ကန်သင်း တင်
ခိုင်းတာဟေ့’

‘အဘတို့က ဘာလို့
မလုပ်ကြတာတုံး’

‘အဲဒီ ၂၀၀၇ မှာ တို့
ရွာက ရွာတစ်ခြမ်းလုံး မီး
လောင်ခံရတာ အကြီးအကျယ်
ပါကွာ။ TV ထဲတောင် ပါ
ပေါ့။ နေစရာ မရှိ၊ စားစရာ
မရှိတဲ့လူတွေ ဘယ်ကစရိတ်
စကတွေနဲ့ လုပ်ရမှာတုံး’

ဘန်နီပုစကားဆုံးတော့
လူသံတွေ ရဲ့ခနဲ တိတ်သလို
ရှေ့က မေးနေတဲ့လူတောင်
ငိုင်းသွားတော့တာ။ စာလိုက်
ရေးနေတဲ့ ကလေးဆို ပါးစပ်

မတရားသဖြင့်
သိမ်းသမျှ
သွေးပွက်ပွက်
အန်စေမဟဲ့
ရေသွား၊ ရေဘေး၊
ကုန်းသွား၊
ကုန်းဘေး၊
ဆွေခုနစ်ဆက်
မျိုးခုနစ်ဆက်
ကျိန်စာလို့
မှတ်ဟဲ့
တောထဲသွား၊
ကျား၊
လယ်ထဲသွား၊
မြေပွေး၊
ပြီးရင်
ငရဲမှာ
သစ်ငှက်ဖြစ်
မကျွတ်စေဟဲ့
ငါအမေ
ကျိန်စာ
တိုက်တယ်

တောင် ဟောင်းလောင်းပွင့်
လို့။

‘အဘဟာက လေ
ယာဉ်ကွင်းလို စီမံကိန်းကြီး
မဟုတ်တော့ သမ္မတနဲ့ လွှတ်
တော်မှာ တင်ပြပေးမှာပါ။
မြို့နယ်လယ်စီကို လွှဲပေးခဲ့
မယ်၊ လုပ်မပေးရင် ကျွန်တော့်
ဆီ ဖုန်းဆက် ဆိုပြီး ရေးပေး
တော့ပျော်လိုက်ပုံများ၊ ရွာပြန်
လျှောက်တဲ့ ဘန်နီပု ခြေလှမ်း
တွေမြေကြီးနဲ့ ထိ၊မထင်ဘူး။
ရင်ကော ခေါင်းမော ကြလို့။

ခုမှ လူမှန်နေရာမှန် ပြန်
ရသလိုပဲ။ မြေပြန်ရရ မရရ
အဘ အခေါ်ခံရတာတင် တန်

သဟ၊ နှိတ်ပဟနဲ့ မဟုတ်
မဟုတ် အတွေးတွေက ဝင်ဝင်
လာသေးတာ...။

၇။
အဲဒီကနေ စတဲ့ ရောဂါ
ပဲ။ နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ
ထင်ပါရဲ့။ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်
ကနေ တစ်လ၊ နှစ်လ၊ ၆
လကျော်မှာ မြို့ရုံးက ခေါ်စာ
ထွက်တယ်။ အမှုစစ်ဖို့တဲ့။
ကိုယ်က တရားခံကျနေတာ
ပဲ။ မေးတဲ့လူလည်း ကြည့်
ဦး၊ မြေသိမ်းတုန်းက ရှေ့ဆုံး
ကပါတဲ့ စိုက်ပျိုးရေး မန်နေ
ဂျာ။

သိပြီးသားကိစ္စ၊ အပ်
ကြောင်းထပ်နေတဲ့ မေးခွန်း၊
အပ်ကြောင်းထပ်နေတဲ့ အဖြေ။
အဲဒီအခြေအနေမှာ တစ်နှစ်
ကျော်ကြာတော့ ဘန်နီပု ယောင်
တောင်တောင်တွေ ဖြစ်လို့။

ဒီနေ့ မနက်အစောကြီး
အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဆီက ဆင့်
စာရတော့ သိပ်မသွက်တော့
ဘူး။ ကိစ္စတော့ ပြတ်ချင်နေ
ပြီ။ ရရင်ရ၊ မရရင်လည်းနေ
ဆင့်ဟိုဒင်း ခွေးမျှော်၊ ကိုယ့်
ပစ္စည်းနဲ့ကိုယ် မလုပ်ချင်
တော့ဘူး။

တစ်နယ်လုံး မြေယာ
သိမ်းခံရတဲ့ လူတွေဆိုတာ
မ-ယ-ကရုံးထဲ အလှူကြီးပေး
နေသလိုပဲ။ တစ်နေ့နဲ့ မပြတ်၊
တစ်ပတ်နဲ့မပြီး၊ ကိုယ့်အလှူည့်
ပြီးလို့သာ ထွက်ခဲ့ရတယ်။
အဖြေက တစ်ခုတည်း။

ဘယ်သူမေးမေး ဒါပဲ။
မြို့နယ်တရားရုံးမှာ တရားစွဲ
ပါတဲ့။ လွှဲစာပေးပါမယ်တဲ့။
လုပ်ကြပုံများ ပြောပါတယ်။
ဒေါသတွေ ထွက်ရပုံများ
စက်မှုဇုန် ရှင်းလင်းဆောင်

ရှေ့ ရောက်တော့ စိန်းစိန်းပါ
အောင် အကြာကြီး ရပ်
ကြည့်မိတဲ့အထိပဲ။ ပြစ်ရာ
သက်သေက ဒါကြီးပဲ ရှိတော့
တာဆိုတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် အဲဒီ
ရှင်းလင်းဆောင်ကြီးကို ကိုင်
ပေါက်ပစ်လိုက်ချင်တာ။ ရွာ
နားရောက်မှ ဘန်နီပု ခြေလှမ်း
တွေ ဆတ်ခနဲ တန့်သွား
တယ်။

အဘွားကြီးမေးရင်
ဘယ်လို ဖြေရမတုံးပေါ့။

မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့
အိမ်အထွက်က အဘွားကြီး
မျက်နှာ ပြေးမြင်တော့ ရင်ထဲ
လှိုက်ခနဲ နှင့်ခနဲကြီးကို ခံရ
ခက်တာ။

၈။

တစ်လမ်းလုံး တန့်နဲ့
ဖြစ်လာတဲ့ ဒေါသက အိမ်
ရောက်တော့ သင်္ကြန်ရေ
ဖောင်းလို ဝုန်းခနဲ ကွဲတော့
တာပဲ။ မြေးတွေပေါ် မိတ်
တာစဉ်တာပေါ့။ ငါ့ကို နင်
တို့ ဘွားအေဆီ ခုပိုကြပေါ့။
မြေးအငယ်ကောင်က မျက်နှာ
ငယ်လေးနဲ့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်
တင်ပြီးပို့တာ။

‘နင်တို့ကို တစ်သင်္ဘာ
လုံး လုပ်ကျွေးလာတာ မအေ
အိုကို ခုထိ ခိုင်းစားချင်သကဲ့
လို့ ဒေါသတကြီးဆိုတော့
သမီးကြီးကလည်း ခြေမကိုင်
မိ လက်မကိုင်မိတွေကို ခြေ
လို့။

‘မယ်မြ’
မော့အကြည့်မှာ မျက်
လုံးတွေက အရောင်တောက်
လို့။

‘ရဲ့ခဲပလား၊ ပေးလို့
ပလား’

အနှစ် ၂၀ ကျော်ကြာ

မျှော်လင့်ချက်ကြီးက ဘနီပု တစ်ကိုယ်လုံး ဝုန်းခနဲ ပစ် ဆောင် လိုက်တာများ၊ အသည်းတွေ နှလုံးတွေပါ ဆတ်ဆတ်တုန်ကရော။ စိတ် အလှုပ်မှာ တစ်စဉ်သွားက လက်ခလယ် တစ်ဝက်ထိ မြုပ်သွားတာတောင် အဘွား ကြီးက သိပုံ မကြဘူး။

‘ကိုဖိုးနီ ရဲခဲပလား၊ ချီပို့လား’

ဘနီပု အဘွားကြီးဘေး ဆတ်ခနဲ ထိုင်ပြီး ‘မယ်မြ ရယ်’လို့ တစ်ခွန်းပဲ ဆိုနိုင် တယ်။ တစ်စဉ်ပြတ်နေရာ က သွေးတွေ စိမ့်ခနဲ ရဲခနဲ။ ထုံးဘူးထဲက ထုံးတစ်ကော် ကော်ပြီး သုတ်ဖို့ လုပ်တော့ အဘွားကြီးက သူ့လက် အထိမခံဘူး။

‘ကျုပ် မေးတာ ဖြေ ခမ်းပါတော့၊ လက်တံစဉ် ပြတ်တာ အဆန်း မဟုတ် ဘူး’

မြေးအငယ်ကောင်က မအေ ပြေးပြောပုံကြရဲ့။ တဲ နားမှာ ယောက်ယက်ခတ်လို့ ကျန်းမာရေးမှူး ခေါ်ခိုင်းသံ လည်း ကြားရဲ့။

‘တရားရုံးတိုင် တရား စွဲတော့ ရရောလား’

ဒီမေးခွန်းက ဘနီပုတို့ ဘဝနဲ့ လက်လှမ်းမမီတဲ့ မေး ခွန်း။

‘ပြောပါဦးတော့၊ ရမတဲ့ လား’

‘နိုင်ရင်ရမှာပေါ့ဟာ၊ ချွံ့ရင် မရတော့ဘူးပေါ့’

‘နိုင်အောင် ဘယ်နှယ် လုပ်ရမှာတုံး၊ ရွာတော်ရှင် ကန်တော့ပွဲ ပေးရမှာလား၊ ကျိုကြီးကျော်ပွဲ ပေးရမလား၊ အိမ်တွင်းပန်းဆက်ရမှာလား’

‘တရားသူကြီးတွေ၊ ရှေ့နေတွေ၊ ဆိုင်ရာတွေ ငွေ ဆက်ရမှာဟေ့’လို့ ဒေါသ တကြီးပြောတော့ အဘွားကြီး မျက်လုံးတွေ ဝိုင်းလို့ လည် လို့။

ကျန်းမာရေးမှူးလေး လာပြီး လက်ကို နှစ်ချက်ချုပ် တော့ အဘွားကြီးက တစ် ချက် မညည်းဘူး။ ‘သတ္တိ ကောင်းလှပါလား အရီးလေး ရဲ့’လို့ ပြောတော့ ‘လက်က အနာထက် ရင်ဘတ်ထဲက ပိုနာသဟဲ့ ဆေးဆရာရဲ့’တဲ့။

‘မေးခိုင်း ကာကွယ် ဆေးတော့ ညနေမှ ထိုးပေး မယ် အရိုးရဲ့၊ ကုန်နေလို့ ကျုပ် မြို့ပြန်ဝယ်ခဲ့မယ်’ဆိုပြီး ဆေးအိတ်ပြင်တော့-

‘တရားမမှုဆိုတာ ဘာ ပြောတာတုံး ဆေးဆရာရဲ့’ လို့ ဘနီပု လွှတ်ခနဲ မေး လိုက်မိတယ်။

‘တရားမမှုဆိုတာ ငွေ ကုန်ရတဲ့ အမှုပေါ့ ဘာ၊ ရ၊ အကြာကြီး ၄၊ ၅၊ ၆ လ အနည်းဆုံးပဲ။ ပစ္စည်းတန်ဖိုး ကို ငွေအချိုးနဲ့ တင်ရမှာ’

စကားအဆုံးမှာ ဘနီပု နဲ့ အဘွားကြီး အကြည့်ချင်း ဆုံကြတော့တာပေါ့။

‘ကိုင်း ဘယ်နှယ်လုပ် ကြမတုံး’ဆိုတာကြီးက လမ်း တစ်ဝက်မှာ အရှိန်ပြင်း ပြင်း တိုက်မိတဲ့ ဆိုင်ကယ် နှစ်စီးလိုပဲ။ ကျိုးရင်ကျိုး၊ ကန်းရင်ကန်း၊ သေချင်သေ ပဲ။

၉။

‘ဟေ့ အမေရေယဉ် ဟေ့၊ အမေဟေ့’

အော်သံကြီးက စူးစူး နက်နက်ကြီး၊ ပါးစပ်က ကယောင်ကတမ်း အော်နေ ပေမဲ့ အဘွားကြီးက ကွပ်ပျစ် ပေါ်တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ် နိုင်ဘူး။ သုံးရက်လောက် တငွေငွေ ဖျားရာကနေ ဒီနေ့ တော့ ချစ်ချစ်တောက် ပူ တော့တာ။ ညှော်ဝင်သလား လို့ ဆရာမောင် ဆေးနီမှုန့်နဲ့ မောရိယမန်းဆေး ရောတိုက် တာ နှစ်ထုပ်ကုန်တယ်။

သမီးကြီးက ရွာလယ် က နတ်ကတော် ခေါ်မေး တော့ ထွက်ချက်များ-

‘အမေက ဘယ်ကလာ ခဲ့တာတုံး’

မျက်လုံးမဖွင့်တဲ့ လူနာ ဘေး နတ်ကတော်က ဆန် တစ်ပြည်နဲ့ ငွေတစ်ထောင် ရဖို့အရေး ဇွတ်အတင်း မေး တော့ ဘနီပု နှုတ်ခမ်းတစ် ချက် မဲ့တက်သွားတယ်။ ဆေးရုံပို့ခေါ်ခိုင်းတဲ့ သုံးဘီး မလာမချင်းတော့ သဘောရှိ ကလောဟိ လွှတ်ထားလိုက် တယ်။

‘ငါ ပုံတောင်က လာခဲ့ တာဟေ့၊ မင်းဆိုးမင်းညစ် နေတဲ့ ပုဂံနေပြည်တော် ငါ့ ပညာနဲ့ အမှုန့်ခြေဖို့ လာခဲ့တာ ဟေ့’

လူကသာ မလှုပ်နိုင် တာ အသံက မာလိုက်သမု၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဘေး အိမ် ပါတီဆိုင်းဘုတ်တင်ဖို့

လာတဲ့လူတွေ မျက်နှာ ဆီး ရွက်သာသာနဲ့ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိတွေဖြစ်လို့။

‘မတရားသဖြင့် သိမ်း သမျှ သွေးပွက်ပွက် အန်စေ မဟဲ့၊ ရေသွား ရေဘေး၊ ကုန်းသွား ကုန်းဘေး၊ ဆွေ ခုနစ်ဆက် မျိုးခုနစ်ဆက် ကျိန်စာလို့ မှတ်ဟဲ့။ တော ထဲသွား ကျား၊ လယ်ထဲသွား မြွေပွေး၊ ပြီးရင် ငရဲမှာ သစ် ငုတ်ဖြစ် မကျွတ်စေဟဲ့၊ ငါ အမေ ကျိန်စာတိုက်တယ်။ နင်တို့ ပုဂံနေပြည်တော် အရည်ပျော်မယ့်နေ့ မဝေး တော့ဘူးဟဲ့’

ဘနီပု ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထသွားတယ်။ သုံး ဘီးပေါ်တင် ဆေးရုံပို့တော့ လမ်းတစ်ဝက်မှာတင် သတိ လစ်ကရော။ အဝေးက သား သမီးတွေဆီ ဖုန်းဆက်၊ တစ် ရွာလုံး ယောက်ယက်ခတ်နေ ချိန်မှာ ရွာဦးဆရာတော်နဲ့ ဘနီပု တစ်ပါးတစ်ယောက် ဆေးရုံက အမယ်ကြီးဘေး ရောက်နေတာပဲ ရှိတယ်။ သတိအလည်မှာ ဘနီပုကို လက်ယပ် ခေါ်ရှာတယ်။ လေသံက သဲ့သဲ့လေး။

‘တရားစွဲဖြစ်အောင်စွဲ နော်၊ အိမ်နဲ့ဝိုင်းပါ ရောင်း၊ တော် နေစရာမရှိရင် ဘုန်း ကြီးကျောင်းသွားနေ၊ အရှုံး မပေးနဲ့၊ ကျုပ်မြေ ရအောင် ပြန်ယူပေး’

‘ဒကာမကြီး သတိ ထားလေ၊ ဆောက်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းကန်ဘုရားတွေ ပြန် သတိရမှပေါ့။ ဒေါသနဲ့ သေ ရင် ငရဲ၊ လောဘနဲ့သေရင် ပြိတ္တာ၊ မောဟနဲ့သေရင် တစ္ဆေသရဲ၊ အယူမလွဲပါနဲ့’

ဒကာမကြီးရယ် လို့ ဘုန်းကြီး ဖြေတော့ လက်အုပ်ကလေး ချီပြီး သတိမေ့သွားပြန်ရော၊ ပြေ့ မထင်ပါဘူး။ တစ်သက် လုံးပေါင်းလာတာ ဘနီပု သိတာပေါ့။

ရေခဲဇလုံတွေနဲ့ ရေဖတ် တိုက်ကြ၊ ရှိသမျှ မြေးမြစ် တိတ်တိတ်တွေ ဖတ်ဖတ်မော ရော၊ ဆရာဝန်တွေ ဆရာမ တွေလည်း ချွေးတွေရွဲလို့၊ ဆရာဝန်မက သမီးကြီးကို လက်တို့ခေါ်တာမြင်တော့ အဲဒီတော့မှ ဘနီပု လန့်ပြီး ဘုရားတစ်ခါ တ၊မိတယ်။

ည နှစ်ချက်တီးတော့ ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ လှုပ် လာတယ်။ 'ကောင်းပဟဲ့'လို့ ဝမ်းသာအားရ အနားကပ် တော့ ဘနီပုကို မြင်ပုံမကြ ဘူး။ ဆေးရုံခေါင်မိုး စူးစူး ကြီးကြည့်လို့။ 'ပြုခဲ့သမျှ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို အားပြု ပါတယ်ဘုရား၊ မြယာပင် လယ်တောသည် တပည့် တော်မ ဘိုးဘေးဘီဘင်ပိုင် ယာမြေပါဘုရား၊ ဤမှန် သောသစ္စာစကားကြောင့် ခုဘဝကလွန်ရင် မြယာပင် လယ်ကွက်ထဲမှာ မြွေဟောက်မ ဖြစ်၊ မတရား သိမ်းသူတို့ရဲ့ ဆွေခုနစ်ဆက် မျိုးခုနစ်ဆက် ပေါက်သတ် လက်စားချေနိုင် ရပါလို့၏ အရှင်ဘုရား'

လက် အုပ် ကလေး ဖုတ်ခနဲ အပြတ်မှာ ဘနီပု မျက်ရည်တွေ အမယ်ကြီး မျက်နှာပေါ် ပြုတ်ကျကုန် တယ်။ မလူပဲ တော့တဲ့ မျက်လုံးတွေ ပိတ်ပေးပြီး အမယ်ကြီး မျက်နှာပေါ် ဘနီပု မျက်ရည်တွေ အထွေး လိုက်ပြုတ်ကျနေတာ အကြာ

ကြီး။
ပစ္စည်းမဲ့ ဒေါသက ပေါက် ကွဲ ထွက် လာတဲ့ ကျိန်စာတွေ စုမိတဲ့နေ့၊ ဒီမြေ ဒီရေကြီး ပျက်စီးမယ့်နေ့...၊ အဲဒီနေ့...၊ 'မတောင်း ကောင်းတဲ့ဆု ပြုရက်လေ ခြင်း မယ်မြရယ်'ဆိုတဲ့ ဘနီပု အသံအဆုံး။

ဆေးရုံခန်းမှာ မြေးတွေ ငိုသံ ဖုံးသွားတာ အဘွားကြီး ကြားနိုင်မှာ မဟုတ်တာ လည်း သိလိုက်ပါရဲ့။

၁၀။
တစ်အိမ်လုံး တိတ် ဆိတ်ပြီး နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ အမြဲနေတဲ့ ကွပ်ပျစ်က ဘနီပု ကို ခြိမ်းလားခြောက်လား လုပ်တဲ့ဒဏ် ၆ လလောက် ခံရတော့ ဘနီပု အိမ်မကပ် ဘဲ သမီးကြီး လယ်ဘက် ခြေဦးပဲ ခဏခဏ လှည့်ဖြစ် တယ်။

စိုက်ပြီးစ၊လယ်တွေက တမန်းလှန့်ပြီးလို့၊ အစိမ်း ရောင်ပေါက် မြေပေါ်တစ် တောင်လောက်ကို မြောက်နေ တာ။ ခုချိန်မှာတော့ ရေသွင်း ရုံပေါ့။ တဲဘေးက ဘူးစင်နဲ့ ဟင်းရွက်စိုက်ခင်းဘေး သမီး နဲ့မြေးတွေ အလုပ်ရှုပ်နေတာ ငေးနေတုန်း-

'ဘရေ...ဘ မြွေ ဟောက်ကြီး...အကြီးကြီး ဟျ'

ကန်သင်းကြားကနေ ပေါက်ပြားပစ်ချ၊ တံဆီ ပြေး ပြီး နကန်တစ်ချောင်းဆွဲ ပြန် ပြေးတဲ့ ဖိုးဆေးနောက် 'ဟေ့ ကောင် နေဦး နေဦး'လို့ အော် ပြီး အတင်းပြေးလိုက်မိရဲ့၊ ဖိုးဆေးက ရိုက်မလို့ လက်

အမြောက်မှာ ဘနီပု အတင်း ဖက်ထားမိတယ်။

'ဘ...ဘာလုပ်တာ တုံး၊ လွတ်သွားလိမ့်မယ်၊ လွတ်ပါဗျ'

ဖိုးဆေးကိုဖက်ထားတဲ့ ဘနီပု တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ် ဆတ်တုန်လို့။

မြွေဟောက်ကြီးက ပါးပျဉ်းတကားကားကနေ မာန်ချပြီးမှ ဘနီပုကို ခေါင်း ထောင်ကြည့်နေတာ အကြာ ကြီး၊ ဒီတော့မှ ဘေးက နဂိုး ဂျစ်လောက် မြွေဟောက် ပေါက် ၅ ကောင်ကို မြင်မိ တယ်။ သင်းတို့ သမီးလယ် ကွက်ထဲ ပေါက်ကြ၊ မွေးကြ သကဲ့။ ဒါဆို စိုက်ချိန်ပျိုးချိန် ကနေ ခုအချိန်ထိ အခင်းထဲ က လူတွေ ဘေးမသိ ရန်မရှိ နေကြတာက-

'မယ်မြ'လို့ သတိအရ မှာ ဘနီပု ရင်ဘတ်ထဲအောင် ပြီး အသက်ရှူတွေ ကျပ်လာ တယ်။ ခေါင်းထောင်ကြည့် နေတဲ့ မြွေအုပ်က ကန်သင်းပဲ ခြားတဲ့ မြယာပင်ကွက်ထဲ လျှောခနဲ လျှောခနဲ ဝင်သွား တာမြင်တော့ ခေါင်းထဲ မိုက် ခနဲ။ အသက်ကို ကြိုးစား ရှူပေမဲ့ မရတော့ဘူး။

'တပည့်တော်လည်း မယ်မြနဲ့ ပေါင်းဖက်၊ မြယာ ပင်ကွက်မှာ မြွေဟောက်ကြီး ဘဝနဲ့ မတရားပြုသူတွေကို ပေါက်သတ်နိုင်ရတဲ့ကိုယ် ဖြစ်ပါစေဘုရား'

ကပျာကယာ ဆု တောင်းသံအဆုံးမှာ ဘနီပု ဘယ်ဘက်ရင်အုံက မခံမရပ် နိုင်အောင် အောင်အပြီးမှာ အမှောင်ကြီးဝင်လာသလို နားထဲမှာ မြွေတုန်သံ မြွေတွေ

မြွေတွေ...။
'လာကြပါဦးဗျို၊ ဘ မူးလဲသွားလို့၊ အမေရေ ဘ မူးလဲသွားပြီဗျ'

မြေးကြီး ဖိုးဆေးအသံ က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဝေးသွား တာပဲ ဘနီပု သိလိုက်တော့ တယ်။ ရွာဘက်က ဖွင့်လိုက် တဲ့ အသံချဲ့စက်ထဲက နီနီ ဝင်းရွှေရဲ့ တို့များ×××ဆု တောင်း×××မှားခဲ့လေ သလား အချစ်ရယ် ဆိုတဲ့ သီချင်းသံက မြယာပင်လယ် တောနဲ့ ရေရင် ကွဲလယ် တစ်ကြောမှာ လွင့်လွင့်လေး မျောလို့ရယ်လေ။

မတောင်းကောင်းတဲ့ ဆုကို ပြုသွားတဲ့ ကျောင်း အမကြီး မယ်မြ၊ မတောင်း ကောင်းတဲ့ဆုကို ထပ်ပြုသွား တဲ့ ဘုရားဒကာကြီး ဘနီပုရဲ့ သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပွေ့ရင်း 'ဘရေ...ဘ၊ ဘရေ...ဘ' လို့ အော်ဟစ်ငိုယိုနေတဲ့ မျိုးဆက်သစ် ဆင်းရဲသား လယ်သမားလေး ဖိုးဆေးနဲ့ မျက်ရည်တွေက လယ်ကွက် ထဲမှာ အဆက်မပြတ်ကျနေ သလို တစ်ဘဝစာ အပူပေး အပူကြီး ပူစေတဲ့ နေလုံးက တော့ သူနဲ့ ဘာမှ မဆိုင် သလို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်လို့။

'ဘရေ...ဘ' ဖိုးဆေး တမ်းတသံက ဆုတောင်း မှားခဲ့လေသလား အချစ်ရယ် ဆိုတဲ့ သီချင်းသံနဲ့ အတူ ငိုသံ ရှိုက်သံတွေသာ လယ်တစ် ကြောမှာ လွင့်လွင့်လေး မျော နေလေရဲ့။

(လက်တွေ့ကို ရင် ဘတ်ဖြင့် ရေးဖွဲ့သည်။)

အောင်မြီးကျော်၊ ပခုက္ကူ

ဘာသာစကားကို အသုံးပြု၍ ပြောဆိုရေးသားရာတွင် (၁) ဘာကိုပြောသည်၊ ရေးသည်ဟူသော အပိုင်းနှင့် (၂) ဘယ်လိုပြောသည်၊ ရေးသည်ဟူသော အပိုင်းဟူ၍ အပိုင်း ၂ ပိုင်း ရှိပါသည်။ 'ဘာကို' ဟူသော အပိုင်းသည် အကြောင်းအရာနှင့်ဆိုင်၍ 'ဘယ်လို' ဆိုသော အပိုင်းသည် 'ပြောပုံရေးပုံ' နှင့် ဆိုင်သည်။ 'ပြောပုံရေးပုံ' ကို 'ဟန်' ဟု ခေါ်သည်။ 'ဟန်' တွင် 'ပြောဟန်' ရော 'ရေးဟန်' ပါ အကျုံးဝင်ပါသည်။

ဟန်အယူအဆကို ၂ မျိုးခွဲနိုင်သည်။ 'တန်ဖိုးဖြတ်ဟန်' နှင့် 'သရုပ်ဖော်ဟန်' တို့ဖြစ်သည်။ 'တန်ဖိုးဖြတ်ဟန်' အယူအဆအရ ဟန်ဟူသည် စာတိုင်းတွင်ရှိသော လက္ခဏာမဟုတ်။ စာကောင်းပေကောင်းတို့တွင်သာ ရှိသော ဝိသေသလက္ခဏာ ဖြစ်သည်။ စံတစ်ခုဖြင့် သတ်မှတ်သော လက္ခဏာ ဖြစ်သည်။ ထိုအယူအဆအရ 'ဟန်ရှိသောစာ' သည် နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်၍ 'ဟန်မရှိသောစာ' သည် မနှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်သည်။ 'သရုပ်ဖော်ဟန်' အယူအဆအရမူ ဟန်ဟူသည် စာတိုင်းတွင် ရှိသော သွင်ပြင်လက္ခဏာဖြစ်သည်။ စာတိုင်းတွင် ဟန်ရှိသည်။ ထို အယူအဆအရ 'ရှိတ်စပီးယား၏ဟန်'၊ 'စာအုပ်တိုက်တစ်တိုက်၏ဟန်' စသည်ဖြင့် သုံးသည်။ 'ရိုးရိုးသုံးဟန်'၊ 'ဥပဒေသုံးဟန်' စသည်ဖြင့်လည်း သုံးသည်။ စိတ်ပိုင်းအခြေအနေ၊ လူမှုအခြေအနေတို့ကို မူတည်၍ ရည်ညွှန်းသည်။

တန်ဖိုးဖြတ်မှုနှင့် သရုပ်ဖော်မှု သဘောနှစ်မျိုးစလုံးကို ဘာသာစကားလေ့လာရာမှာ အသုံးပြုသည်။ တန်ဖိုးဖြတ် လေ့လာမှုသည် ဘာသာစကား၏ ရသမြောက်အသုံးများ လေ့လာရာတွင် ပါဝင်သော လက္ခဏာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ နှုတ်မှုရေးရာ၊ အဟောအပြောနှင့် စာပေဝေဖန်ရေးတို့တွင်လည်း ပါဝင်သည်။

သရုပ်ဖော်လေ့လာမှုမှာမူ သိပ္ပံဆိုင်ရာ လေ့လာမှုများနှင့် ဘာသာစကားကို တန်ဖိုးမဖြတ်ဘဲ အရှိအတိုင်း ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ ဖော်ပြမှုများတွင် အကျုံးဝင်သည်။ မည်သည့်သဘောဖြင့် သုံးသည်ဖြစ်စေ ဟန်သည် ကွဲပြားခြားနားသော သွင်ပြင်များထဲမှ သွင်ပြင်တစ်ခုကို ရွေးချယ်အသုံးပြုရသည့်သဘော ရှိသည်။ သို့ဖြင့် ခမ်းနားသောဟန်နှင့် ရိုးရိုးဟန်၊ သိပ္ပံသုံးဟန်နှင့် ဘာသာရေးသုံးဟန် စသည်ဖြင့် ကွဲပြားခြားနားသော သွင်ပြင်လက္ခဏာများကို ခွဲခြားရသည်။ ဖော်ပြနိုင်သောသွင်ပြင်အမျိုးထဲမှ တစ်ခုကို ရွေးချယ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟန်လေ့လာရာတွင် ရွေးချယ်မှုသဘောသည် အချက်အချာ ဖြစ်သည်။

အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ဖော်ပြနိုင်သော ဘာသာစကား သွင်ပြင်အမျိုးမျိုးထဲမှ သွင်ပြင်လက္ခဏာတစ်ခုကို သိသိမှတ်မှတ်ဖြစ်စေ၊ အမှတ်မဲ့ဖြစ်စေ ရွေးချယ်သုံးနှုန်း နှုတ် ဟန်ဟု ခေါ်သည်။ ထိုသွင်ပြင်လက္ခဏာ၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုကိုမူ (ဘာသာ ရေးဆိုင်ရာ ရှေးအသုံးအနှုန်းတစ်ခုကိုဖြစ်စေ၊ ကာရန်ပုံစံတစ်ခုကိုဖြစ်စေ၊ ဟာသတစ်ခု ကိုဖြစ်စေ တုံ့ပြန်ပုံကဲ့သို့) အလိုလို သိစိတ်(ဗီစိတ်)ဖြင့် တုံ့ပြန်နားလည်နိုင်သည်။ ဤသို့ တုံ့ပြန် နားလည်လျှင်ပင် လုံလောက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုတုံ့ပြန်မှုကို ရှင်းပြရန် အတွက်မူ အလိုလိုသိစိတ်သာမက ဟန်ကိုဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ လေ့လာမှုလည်း လိုအပ် သည်။ ထိုလေ့လာမှုကို 'ရေးဟန်ပညာ' သို့မဟုတ် 'ဟန်ဗေဒ'ဟု ခေါ်သည်။

ဟန်သည် အခြေအနေကို အကြောင်းပြု၍ အစုအဖွဲ့လိုက်ဖြစ်စေ၊ တစ်ဦးချင်း ဖြစ်စေ ဘာသာစကားကို အသုံးပြုမှုဖြစ်သည်။ ဤနေရာတွင်မူ ဟန်ကို အသုံးပြုသူ၏ ဖင်ကို သွင်ပြင်လက္ခဏာထင်ဟပ်နေသော ဘာသာစကား အသုံးအဖြစ် ရှုမြင်နိုင် ပါသည်။

ဘာသာစကား အသုံးပြုပုံ ကွဲပြားခြားနားမှုကို ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ လေ့လာလိုလျှင် သတ်မှတ်လေ့လာသည့် စာတစ်ပုဒ်တွင် ထိုသွင်ပြင်လက္ခဏာများ အကြိမ်ကြိမ်ပါဝင် သည့် 'ကြိမ်နှုန်း'နှင့် ဖြန့်ကြက်အသုံးပြုသည့် နယ်ပယ်ပမာဏကို လေ့လာရန် လိုအပ်သည်။ ကွဲပြားခြားနားသည့်အတိုင်းအတာကို လေ့လာရန် လိုအပ်သည်။ ဤသို့ လေ့လာရာတွင် ကိန်းဂဏန်းစာရင်းဇယားဆိုင်ရာ နည်းနာများကို အသုံးပြုရမည် ဖြစ်သည်။ လေ့လာသောနမူနာစာပိုဒ်များမှ ကွဲပြားခြားနားသော အချက်များသာမက တူသော အချက်များလည်း လေ့လာရသည်။ တူသောအချက်များမှ ဘာသာစကား ၏ ဘုံလက္ခဏာများ ပေါ်ထွက်လာမည်ဖြစ်သည်။

ကိန်းဂဏန်းစာရင်းဇယား နည်းနာများဖြင့် ကြိမ်နှုန်းနှင့် ဖြန့်ကြက်အသုံးပြုမှုကို လေ့လာရာတွင် ဝါစစီများ၊ ဝေါဟာရ ရင်းမြစ်များ၊ ဝေါဟာရများ၊ ဝါကျများနှင့် စာကြောင်းများ၏အရှည်ပမာဏ၊ စာရေးသူတစ်ယောက်အသုံးပြုသော ဝေါဟာရ ပမာဏနှင့် ကွဲပြားမှုတို့ကို လေ့လာသည်။ စကားတစ်လုံးချင်းကိုလည်း အသေးစိတ် လေ့လာပြီး ထိုအထဲတွင် တစ်ကြိမ်တည်းသာ သုံးသော ဝေါဟာရမျိုးကိုလည်း လေ့လာသည်။ ဘာသာစကားတစ်ခုလုံး ခြုံမိအောင် လေ့လာထားသော လက္ခဏာ များကိုစံပြု၍ ကွဲပြားသောလက္ခဏာများကို ထိပ်ဖြင့် ချိန်ထိုးတိုင်းတာရသည်။

ဟန်လေ့လာရာတွင် အလဲအလှယ်သုံးခြင်း မဟုတ်ဘဲ ပုံသေသုံးသည့် အသုံးများ (ဥပမာ အင်္ဂလိပ်စာတွင် 'g' နောက်က 'w' လိုက်ခြင်း)ကို မလေ့လာပါ။ ပုံသေမဟုတ်ဘဲ အလဲအလှယ်ရွေးချယ်သုံးနှုန်းသည့် အသုံးများကိုသာ လေ့လာပါသည်။ စာရေးသူ တစ်ယောက်သည် မည်သည့်အသုံးများကို ရွေးချယ်သုံးနှုန်းကြောင်း ဖော်ထုတ်လေ့ လာခြင်းဖြစ်သည်။

စာရေးဆရာ မည်သူဖြစ်ကြောင်း မဖော်ထုတ်နိုင်၍ အငြင်းပွားနေသည့်ပြဿနာ များတွင် မည်သည့်စာရေးဆရာ၏လက်ရာဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြုနိုင်ရန် ထိုစာထဲမှ စကားလုံးများ၏ ကြိမ်နှုန်းနှင့် အသုံးဖြန့်ကြက်မှုကိုလေ့လာပြီး စာရေးသူထင်ရှားပြီး ဖြစ်သော အခြားစာများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ ထိုစာ၏ စာရေးသူ မည်သူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်နိုင်သည်။ ထိုဖော်ထုတ်မှုကို လက်ခံယုံကြည်သည့်အတိုင်းအတာမှာမူ ကွဲပြားခြားနားသည်။ ဤနည်းဖြင့် စာရေးသူ မည်သူဖြစ်မည်ဟု အငြင်းပွားနေသည့် ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းဖော်ထုတ်ခဲ့ကြသည်။ စာရေးသူ တစ်ဦးချင်းတွင် ပင်ကိုဟန် နှိုင်းယှဉ်အလျောက် စာထဲမှ ပင်ကိုဟန်ထင်ဟပ်နေသော ရေးသားသုံးနှုန်းပုံများကို စိစစ်ကာ မည်သူ၏လက်ရာဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အနာဂတ် ကာလတွင် အထူးဖန်တီးထားသော ကွန်ပျူတာပရိုဂရမ်များကို အသုံးပြု၍ ဟန်ကွဲပြား မှုများကို တိတိကျကျ လေ့လာနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရပါသည်။

ဘာသာစကားကို
အသုံးပြု၍
ပြောဆို
ရေးသားရာတွင်
(၁) ဘာကိုပြောသည်
ရေးသည်ဟူသော
အပိုင်းနှင့်
(၂) ဘယ်လိုပြောသည်
ရေးသည်ဟူသော
အပိုင်းဟူ၍
အပိုင်း ၂ ပိုင်း
ရှိပါသည်
'ဘာကို'ဟူသော
အပိုင်းသည်
အကြောင်းအရာနှင့်
ဆိုင်၍
'ဘယ်လို'ဆိုသော
အပိုင်းသည်
'ပြောပုံရေးပုံ'နှင့်
ဆိုင်သည်

လူတစ်ယောက်၏ ပြောဟန်ရေးဟန်ကို စိစစ်၍ ထိုသူ မည်သူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်သည့်အလုပ်ကို မူခင်းကိစ္စများတွင်လည်း အသုံးပြုနိုင်သည်။ ယင်းကို 'မူခင်းဘာသာဗေဒ' ဟု ရည်ညွှန်းတတ်ကြသည်။ အသံဖမ်းစက်ဖြင့် ဖမ်းထားသော ကာယကံရှင်၏ပြောဆိုပုံကို စိစစ်ပြီး သက်သေပြရသည့်အလုပ်တွင် အားနည်းချက်များ ရှိသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုကာယကံရှင် ပြောဆိုသည့်စကားမှာ ပမာဏအနေဖြင့် မများလှသည့်အပြင် ဘာသာစကားလက္ခဏာများမှာလည်း ကွဲကွဲပြားပြားမရှိလှသည့်အတွက် သက်သေအထောက်အထားပြုရန် အားနည်းခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုစိစစ်ချက်များသည် တရားရုံးသက်သေအဖြစ် ဩဇာသက်ရောက်မှုရှိကြောင်း မူခင်းအများအပြားတွင် တွေ့ရသည်။ သာဓကအားဖြင့် ပြရလျှင် ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် 'တင်မိုသီအီဗန်စ်'ဆိုသူသည် သူမိန်းမနှင့်ကလေးကို သတ်မှုဖြင့် ကြီးပေးခံရသည်။ နောက် ၃ နှစ်ကြာသောအခါ

ဂျန်ခရစ်စတီးဆိုသူ၏အိမ်တွင် လူသေအလောင်းများစွာတွေ့ရပြီး ဂျန်ခရစ်စတီးလည်းကြီးပေးခံရသည်။ လေ့လာစူးစမ်းမှုများ ပြုလုပ်ပြီးနောက် တင်မိုသီအီဗန်စ်ကို ကြီးပေးခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း ဆုံးဖြတ်ပြီး ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် ထိုပြစ်ဒဏ်ကို ပြန်လည်ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။(ကာယကံရှင်မှာမူ ကြီးပေးခံရပြီး ဖြစ်သည်။)

အီဗန်စ်၏ အမှုကို စစ်ဆေးစဉ်က သူ့မှာ အပြစ်ရှိကြောင်း ရဲများကို ဝန်ခံထွက်ဆိုခဲ့သော်လည်း တရားခွင်သို့ ရောက်သောအခါ အီဗန်စ်က သူ့မှာ အပြစ်မရှိကြောင်း၊ ထိုအချိန်က သူသည် စိတ်ကို အစိုးမရဘဲ ဖြစ်နေသည့်အတွက် ဘာပြော၍ ပြောမိမှန်း မသိသည့် အခြေအနေဖြစ်ကြောင်း၊ ဝန်ခံလျှင် ရဲများက ရိုက်နှက်မည်ကို ကြောက်လန့်စိုးရိမ်ပြီး လူသတ်မှု ကျူးလွန်ပါသည်ဟု ထွက်ဆိုမိခြင်းဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲငြင်းဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် သူထွက်ဆိုချက်ကို လက်မခံဘဲ တရားရုံးက ကြီးမိန့်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အီဗန်စ်သည် စာမတတ်သည့်အတွက် ရဲများကို ဝန်ခံစဉ်က သူထွက်ဆိုချက်ကို ရဲများက လိုက်ရေးထားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဝန်ခံချက်ကို ပြန်လည်စိစစ်ကြည့်သောအခါ ရှေ့နောက်သွေဖည်နေသော ပြောပုံဆိုပုံများကို တွေ့ရသည်။ စကားလုံးများ၊ ပုဒ်များ၊ ဝါကျများကို စနစ်တကျ စိစစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုဝန်ခံချက်မှ ပြောဟန်ဆိုဟန်များသည် သူ ပုံမှန်ပြောပုံနှင့် များစွာခြားနားသွေဖည်လျက် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုစိစစ်ချက်အရ အီဗန်စ်၏ ငြင်းဆိုမှုမှာ မှန်ကန်ကြောင်း အတည်ပြုပြီး ပြစ်ဒဏ်ကို ပြန်လည်ပယ်ဖျက်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြောဟန်ဆိုဟန် စိစစ်မှုသည် မူခင်းဆုံးဖြတ်မှုကိုပင် အထောက်အကူပြုကြောင်း စိတ်ဝင်စားဖွယ် တွေ့ရပါသည်။

မောင်ခင်မင်၊ ဇေယျာ

Ref: David Crystal. The Cambridge Encyclopedia of Language. Chapt. 12.

ဖြစ်ချင်တိုင်း မဖြစ်လာလို့ စိတ်ဓါတ်ကျနေပြီလား

- မိမိဘက်မှ ဘယ်လောက်ပေးဆပ်ပေးဆပ် နားမလည်တဲ့ ချစ်သူ/ခင်ပွန်းကြောင့် သောတဖြစ်နေပါသလား။
- သူဘက်မှ သစ္စာမဲ့မှု၊ ရက်စက်မှုတွေကို ခွင့်လွှတ်ထားတာတောင် မိမိပေါ်နားမလည်ပဲ စွန့်လွှတ်ဖို့သူဘက်က ကြိုးစားနေပြီလား။
- ဘက်စုံဒေါင့်ရုံက ကြိုးစားပြီး မိမိဘက် ပြန်ပါလာဖို့ စည်းရုံးပေမဲ့ ဘာမှဖြစ်မလာလို့ စိတ်ဓါတ်ကျနေပြီလား။
- တစ်သက်လုံး ကောင်းလာခဲ့သူက လတ်တလော သာယာမှုနေ့နက်ပါပြီး အခြားလူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြောင်းလဲသွားပြီလား။
- ပူလောင်မှုတွေကို ဆက်လက်သည်းမခံနိုင်တော့လို့ ရှေ့ဆက်ရမလား၊ ရပ်လိုက်ရမလားဆိုပြီး ဒွဲဟာ ဖြစ်နေပါသလား။

ဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်လာစေဖို့

သုတေသန ထက်ငွေ့စနစ်

LL.B, LL.M, DBL, DML

(ဆန်းစစ်သည့် သုတေသနအောင်ကုန်)

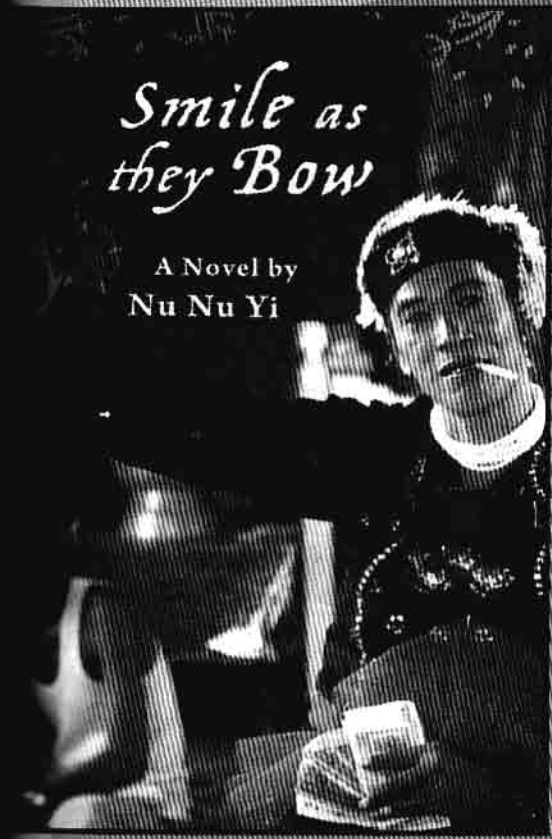
တိုက် - 40 G-2 ဦးစိစာရလမ်း၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာ၊ 41 ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံ။

Ph: 09 5164326, 09 73106180, 09 43094806

နုနုရည်အင်းဝ

ပြုံး၍လည်း ကန်တော့ခံတော်မူပါ
ရယ်၍လည်း ကန်တော့ခံတော်မူပါ

စာရေးဆရာ၏မူရင်းအတိုင်း
အခြေတိအတောက်မရှိ အသစ်ပြန်လည်
ပုံနှိပ်၍ ပြန်ကြားပို့ ထွက်ပါတော့မည်။

Smile as they Bow

A Novel by
Nu Nu Yi

နုနုရည်အင်းဝ

ပြုံး၍လည်း ကန်တော့ခံတော်မူပါ
ရယ်၍လည်း ကန်တော့ခံတော်မူပါ

အဓိကဇာတ် အားပေးခဲ့ကြတဲ့
ဒေါ်ဇော်နုနုနု... စာရေးဆရာလေးကြီးအတွက်...
(ဖုန်းနံပါတ် ၉၅၀၀၀၀၀၀၀၀) ဖုန်းနံပါတ်များများ ခိုအကျ
တောင်းပေးခွင့်တောင်းအဖို့ လေ့လာတတ်စားပေး
တွက်ပါတော့မယ်။

စာပေ

ထုတ်(၁၃၃)၊ မြေညီထမ်းလမ်း(၄၀)အောက်၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့်မဟာမိတ်လမ်းကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

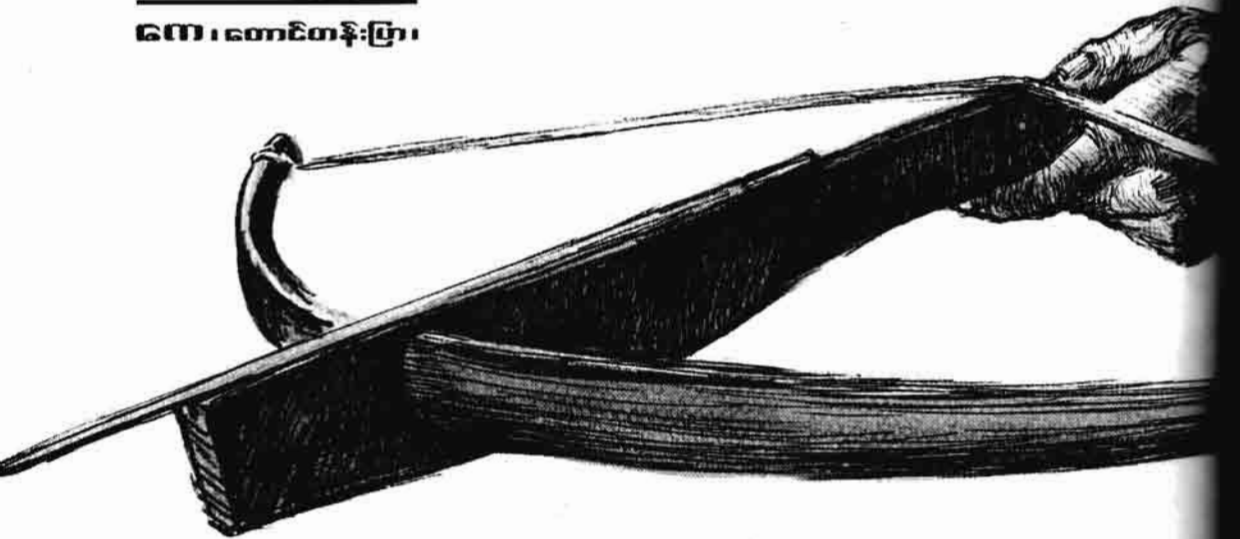
ဖုန်း ၉၅၀၂၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

email : zabutalu@gmail.com

မိုးပိရွာမှာ ရောင်နီဦးလေး သန်းလို့လာပြီ

၆၈၁။ စတင်စာနိုးပြာ။

လကွယ်ည။ အမှောင်ပေါ်	ရွာတစ်ရွာရှိသည်ဟု ပြောပြလျှင်
အမှောင်ဆင့်၍ မှောင်မည်း	ဟုတ်ရဲ့လားဟု အံ့သြနိုင်၏။
တိတ်ဆိတ်နေသော	အပ်ကျသံလေးပင် မကြားရလောက်အောင်
သန်းခေါင်ယံအချိန်။	တိတ်ဆိတ်၍ မှောင်မည်းနေသော
မိုးပီတောင်ခြေက	သန်းခေါင်ယံတွင် လူတစ်ယောက်
မိုးပိရွာလေးသည်	တိတ်တဆိတ် လှုပ်ရှားနေသည်။
သန်းခေါင်ယံညဉ့်အောက်တွင်	သူ့မှာမည်က အွမ်းကီးဖြစ်သည်။
မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်၍	ပုံပန်းသဏ္ဌာန်က ခပ်ပုပု ဂင်တိုတို။
နေလေသည်။	ဟမ်ဘုံရွာသားဖြစ်သည်။ အသက်က
လူတစ်ယောက်က	၂၅ နှစ်ရှိပြီ။ သူသည် မိုးပိရွာကလေးဆီသို့
ဒီတောင်ခြေတွင်	လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း တရွေ့ရွေ့

Myint Swe

www.burmeseclassic.com

လာနေ၏။ ညက မှောင်မိုက်လွန်းလှသဖြင့် သူ့မျက်လုံးရှေ့ လက်တစ်မိုက် အကွာက အရာဝတ္ထုကိုပင် ဘာအရာဝတ္ထုလဲဆိုသည်ကို မနည်းခွဲခြားနေရသည်။

ဒီထက် မှောင်မိုက်တိတ်ဆိတ်သော ညမျိုးလည်း ဒီကမ္ဘာလောကတွင် မရှိနိုင်တော့ဟု အွမ်ကီးက တွေးမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလို မှောင်မိုက်နေသော ညက သူလှုပ်ရှားမှုအတွက် လုံခြုံမှု ရှိသဖြင့် ကျေနပ်နေမိလေသည်။ တကယ်တော့ ဒီအမှောင်နှင့် ဒီလမ်းတွင် သူလှုပ်ရှားလာခဲ့သည်မှာ အကြိမ်အခါပေါင်း မနည်းတော့ပြီ။ ပြောရလျှင် ငါးနှစ် ငါးမိုးပင် ကြာခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ့ခြေနှစ်ချောင်းက ဘယ်ဟာခလုတ်၊ ဘယ်ဟာ ကန်သင်း ဆိုသည်ကို ကျက်မိနေ၏။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ပီပီရီရီ ပြင်ဆင်လာခဲ့သည်မို့ အောင်မြင်ရမည်ဟု အပိုင် တွက်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် အမှောင်သည် သူ့အဖို့ အရေးကြီးသည်။ အမှောင်သည် သူ့အဖို့ မရှိမဖြစ် လိုအပ်နေသည်။ အမှောင်မရှိလျှင် မဖြစ်သော သူသည် သူ့ခိုးလည်း မဟုတ်၊ ဓားပြလည်း မဟုတ်၊ တောကောင်ချောင်းသည် မုဆိုးလည်း မဟုတ်ပါ။

အွမ်ကီးသည် ဆောင်ဓားပါသော ကြိမ်ပလိုင်းလေးကို ဘယ်ပခုံးမှာ လွယ်ထားပြီး ညာပခုံးမှာတော့ မြားဘူးလွယ်ထားသည်။ မြားဘူးထဲတွင် အဆိပ်လူးမြားတံ ဆယ်ချောင်းခန့် ထည့်လာခဲ့သည်။ လက်ထဲမှာတော့ တောင့်တင်းသန်မာလှသော လေးနှင့် မြား

အုပ်ကျ
သံလေးပင်
မကြားရ
လောက်အောင်
တိတ်ဆိတ်၍
မှောင်မည်းနေသော
သန်းခေါင်ယံတွင်
လူတစ်ယောက်
တိတ်တဆိတ်
လှုပ်ရှားနေသည်
သူနာမည်က
အွမ်ကီး
ဖြစ်သည်

တစ်ချောင်းကို အသင့်အနေအထား ကိုင်ဆောင်လာခဲ့သည်။ အွမ်ကီးသည် ခြေလှမ်းဆယ့်ငါးလှမ်းမျှ လှမ်းတိုင်းလှမ်းတိုင်း တစ်ကြိမ်ရပ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်ရင်း စောင့်ကြည့်သည်။ ဒီလိုတရွေ့ရွေ့လာရင်း မိုးပီရွာလေးနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီး၍လာသည်။ တကယ်တော့ မိုးပီရွာလေးသည် အိမ်ခြေနှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်သာရှိသော ရွာကလေးဖြစ်သည်။ ရွာထိ ပ်ရောက်လာသည်နှင့် အတန်ကြာရပ်ရင်း ရွာ၏ အခြေအနေကို အကဲ

ခတ်သည်။ ဘာမျှ ထူးခြားမှုမရှိ။ ရွာလေးသည် အမှောင်အောက်တွင် ပျောက်ကွယ်မတတ် တိတ်ဆိတ်၍ နေ၏။ အွမ်ကီးသည် အမှောင်ထဲတွင် တစ်ချက် ပြုံးမိလိုက်သည်။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် စိတ်ချလက်ချ နောက်ကျောလှုပ်လှံနှင့် သူလှုပ်ရှား၍ရပြီ။ ပထမတော့ ရွာအဝင်လမ်းကနေ တိတ်တဆိတ်ဝင်ဖို့ စဉ်းစားသေး၏။ သို့သော် သူဝင်ရမည့်အိမ်က ရွာလေး၏ အစွန်ဆုံးမှာ ဖြစ်နေသည်။ ရွာတန်းရှည်ကလေးမို့ အိမ်ခြေနှစ်ဆယ်ခန့်ကျော်ပြီးမှ ထိုအိမ်သို့ ရောက်မည်။ ရွာလယ်လမ်းမ အတိုင်းဝင်လျှင် တစ်ကောင်ကောင်သောခွေးက သူ့ကိုယ်အနံ့ရမှာ သေချာသည်။ ခွေးတွေက သူ့ကိုယ်နံ့ရသွားလျှင် သူ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ သိထဲရေသွန်သလို ဘာမျှ အရာထင်မည် မဟုတ်တော့။ သူသည် ထိုသို့တွေးပြီး ရွာအပြင်တောစပ်က ဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အွမ်ကီးသည် ရွာလေးကို ကွင်း၍ တောစပ်အတိုင်း ခြေကို ဖွဖွလေးနင်း၍ ပတ်လာခဲ့၏။ သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေက ကြောင်တစ်ကောင်လို ညင်သာလှသည်။ မကြာမီ သူဝင်ချင်သော အိမ်အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ အိမ်လေးသည် အရင်ကအတိုင်း ဘာမျှ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိသေး။ သူသည် ပလိုင်းထဲ အသင့်ယူဆောင်လာသော အမဲလုံးတွေကို ထုတ်၍ ခပ်တိုးတိုးလေး ဖုတ်သပ်သည်။ ခွေးတွေ ရှိလိုရှိပြား ခေါ်ကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ခွေး

တစ်ကောင် ကြောင်တစ်ခြားမှ ထွက်မလာချေ။ သူသည် သက်ပြင်းချရင်း ဒီတစ်ခါတော့ လာရ ကျိုးနပ်ပြီဟု ကျိတ်၍ ကျေနပ်နေမိ၏။

အွမ်ကီးသည် အိမ်ရှေ့နှင့် အနီးဆုံး ချုံထဲတွင် အသာကလေး ဝင်၍ နေရာယူလိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့သို့ တစ်ယောက်ယောက် ထွက်လာလျှင် ချက်ချင်းသိနိုင်သော နေရာဖြစ်သည်။ သူသည် လေးနှင့်မြားကို အသင့်အနေအထား ချိန်ရွယ်ထားရင်း အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ၏။ ဘယ်အချိန် အိမ်ရှေ့တံခါး ပွင့်လာမလဲဟု တစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့်နေသော အွမ်ကီးတစ်ယောက် ကျောပင် ပူလာတော့သည်။ ဘာမျှ ထူးခြားမလာသေး။ အိမ်ရှေ့တံခါးပွင့်လာဖို့ မပြောနှင့် အိမ်ထဲတွင် ချောင်းဟန်သံ အိပ်မောကျ၍ ဟောက်သံတို့ပင် မကြားရချေ။ အိမ်လေးသည် အိမ်မဟုတ်သလို အမှောင်အောက်တွင် တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေ၏။ ကြာတော့ ဒီအိမ်မှာ အိမ်ရှင်တွေရှိကော ရှိရလားဟု သံသယ ဝင်လာမိသည်။

□
ပခုက္ကူ-မင်းတပ် ခြေဆွဲနေသော ခရီးသည်တင် မိနီဘတ်စ်ကားလေးတစ်စီးသည် ပုံတောင်-ပုံညာတောင်တန်းတွေကို ကျော်၍ ယောလွင်မြစ်တွင် တရိပ်ရိပ် ခြေလွှားနေလေသည်။ ရှေ့ဆုံးခုံတန်းတွင်လိုက်ပါလာသော အွမ်ကီးသည် တူရုရာ အော်ခပ်ဝေးဝေးဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ဟိုးခပ်ဝေးခပ်ဝေး

မှာ တောင်တန်းတွေကို မှိုင်းဖျ
ဖျ လှမ်းမြင်ရသည်။ ထိုသို့
မြင်လိုက်ရသည့် တစ်ခဏ
အတွင်း အွမ်ကီးတစ်ယောက်
လှိုက်ခနဲကြည့်နှုံးသွားသည်။
ဒီတောင်တန်းတွေက သူ့မွေး
ရပ်မြေ ချင်းတောင်တန်းများ
ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဒီမွေးရပ်
မြေ ချင်းတောင်တန်းနှင့် ခွဲခွာ
ခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်သုံးမိုးပင်
ကြာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

‘မြူးလီ အစ်ကို ဟိုမှာ
သုံးနှစ် အလုပ်လုပ်သွားလုပ်
မယ်။ ဟိုက ပြန်လာမှ
တရားဝင် လက်ထပ်ကြတာ
ပေါ့နော်။ သုံးနှစ်ကလေးပဲ
အစ်ကိုကို စောင့်ပါ။ အစ်ကို
မင်းကို ဆင်းဆင်းရဲရဲ မထား
ချင်ဘူး။ အစ်ကို ငယ်ရွယ်
တုန်းမှာ ငွေများများ ရှာချင်
သေးတယ်။ အစ်ကိုကို ဘာမှ
မပုန့်နော်။ သူများတွေလည်း
ဒီလိုပဲ သွားလုပ်နေကြတာ။
တကယ်တော့ သုံးနှစ်ဆိုတာ
ဘာမှ မကြာပါဘူးဟာ’

အွမ်ကီးသည် မိဘစုံရာ
နှင့် ဇနီးလောင်းလေး မြူးလီ
ကို သူတို့ရွာမှာ သွားရောက်
နေစပ်ကြောင်းလမ်းတုန်းက
တဖွဖွ မှာကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။ ချစ်ရသူ ခင်ပွန်း
လောင်း၏ ခရီးသည် နှစ်
ယောက်စလုံး၏ ရွှေရောင်
အနာဂတ် မဟုတ်လား။
မြူးလီတစ်ယောက် မျက်
ရည်စက်လက်နှင့် ကျန်ခဲ့ရမှ
တစ်ပါး ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ
လေ။

ထိုအချိန်က ဒီတောင်
ခေါ် မြို့ကလေးတွင် လူငယ်
တိုင်း မလေးရှားရူး ချူးကြ
သည်။ အများစုကတော့
အပေါ်လမ်းက မဟုတ်။

အွမ်ကီးသည်
အမှောင်ထဲတွင်
တစ်ချက်
ပြီးမိလိုက်သည်
ဒီအတိုင်း
ဆိုလျှင်
စိတ်ချ
လက်ချ
နောက်ကျော
လုံလုံနှင့်
သူ
လှုပ်ရှား၍ရပြီ

အောက်လမ်း မှောင်ခိုလမ်း
က သွားကြသည်။ မလေး
ရှားက ပြန်လာကြသော
လူငယ်တချို့ ရွှေဖြစ်လာကြ
သည်။ ဒီတော့ စွန့်စားချင်
သော လူငယ်များပီပီ တစ်
ယောက်နှင့် တစ်ယောက်
အားကျမခံ ရှိတာထဲခွဲရောင်း
ချပြီး မလေးရှား ထွက်ကြ
သည်။ အွမ် ကီးကော
ဘာသားနဲ့ ထုထားတာမို့လို့
လဲ။ မြူးလီကို လက်ထပ်
သည့်အခါ တင်သမည့် ခွား
နောက် နှစ်ကောင်နှင့် မြေတစ်
ကွက်ရောင်းသည်။ ပြီးတော့
ငွေလာပို့ပြီး မလေးရှား ပြန်

ထွက်မည့် အဖော်တစ်ယောက်
နှင့် လိုက်ချသွားလေသည်။
သူတို့သည် မလေးရှား
မြေပေါ်သို့ ရောက်သွားကြပါ
၏။ သို့သော် အောက်လမ်းမှ
တရားမဝင် ခိုးဝင်လာသူများ
မဟုတ်လား။ တရားဝင်
အလုပ်သမားများလိုတော့
ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်နေ၍ မရကြ
ပါ။ သူတို့သည် လူသူမနီး
သော တောတောင်တွေထဲ
တဲလေးတွေထိုးပြီး ပုန်းလှို့
ကွယ်လှို့ နေကြရသည်။
မလေးရှားရဲတွေ လှုပ်ရှားမှုကို
နားစွင့်ရင်း နေ့အချိန် အလုပ်
ဝင်ရသလို ညအချိန်တွေမှာ
လည်း အလုပ်ဝင်ကြရသည်။

အလုပ်ရှင်က ဖုန်းဆိုး
တောကြီးများ ဖြစ်နေသည့်
မြေရိုင်းတွေကို ရှင်းလင်းခိုင်း
သည်။ ဆီအုန်းခြံလုပ်ရန် ဖြစ်
သည်။ အလုပ်က ပင်ပန်း
ဆင်းရဲလှသည်။ မိုးလင်းက
မိုးချုပ် ထမင်းစားချိန်ကလွဲ၍
နားချိန်မရကြ။ ယုတ်စွအဆုံး
ယားသည့်နေရာကို ထိုးတား
မှတ်ဖို့ပင် အချိန်မရကြ။ လုပ်
အားခကလည်း တရားဝင်
အလုပ်သမားတစ်ယောက်
ရသော လုပ်အားခ၏ ထက်
ဝက်ပင် မရကြချေ။ သူတို့
ဘဝက လုပ်အားခ နည်း၍ဟု
ဆိုကာ ဆန္ဒပြ၍လည်းမရပါ။
သူတို့က အောက်လမ်းက လာ
သူတွေ မဟုတ်လား။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ရှင်က မသထား
ရေစာ အသက်ရှူ ချောင်ရုံ
ကလေး လုပ်အားခပေးတာ
ကိုပဲ သူတို့မှာ ကျေးဇူးတင်နေ
ရသည်။

အိမ်က ထွက်လာတုန်း
က ချစ်ဇနီးလေး မြူးလီကို
သုံးနှစ်လောက်ပါဟု ကတိ

ပေးခဲ့သော အွမ်ကီးတစ်
ယောက် သူကတိအတိုင်း သုံး
နှစ်အကြာမှာ ပြန်လာခဲ့ပါ
သည်။ အိမ်က ထွက်လာ
တုန်းက ရှိစုစုရောင်းချပြီး
ယူခဲ့တာက ဆယ်သိန်း။ အခု
အိမ်ပြန်ပါလာတာက သိန်း
တစ်ရာကျော်။ အလုပ်က
ပင်ပန်းဆင်းရဲလှသော်လည်း
မြူးလီ မျက်နှာလေးနှင့်
အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ်နှင့်
စုဆောင်းခဲ့ရသည့်ငွေတွေ။
တရားဝင် အလုပ်သမား သုံး
နှစ်အတွင်း သိန်းလေးငါးရာ
အိမ်ပြန်ပို့နေချိန်တွင် သူက
သိန်းတစ်ရာကျော်သာ ပိုက်
လာနိုင်ခဲ့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဒီငွေ သိန်းတစ်ရာကျော်လည်း
အိမ်ပြန် မျက်နှာပန်းလှသည့်
ပမာဏမို့ သူကျေနပ်မိပါ
သည်။

သူ ရွာပြန်ရောက်တော့
သေရွာမှ ရှင်သန်ထမြောက်
လာသော လူတစ်ယောက်ကို
တွေ့လိုက်ရသလို ဆွေမျိုး
တွေအားလုံး ဝမ်းသာနေကြ
သည်။ ဝမ်းအသာဆုံးက
ဘယ်သူရှိမလဲ၊ နူးနူး(မေမေ)
ပေါ့။

‘သား အွမ်ကီးရယ်၊
မသေကောင်း မပျောက်
ကောင်း။ သားကို လှေမှောက်
တဲ့အထဲ ပါသွားတယ်လို့ပဲ
နူးနူးတို့ သတင်းကြားတာ။
မချမ်းသာရင် နေပါစေ၊ ရှင်
သလား သေသလား မကြား
မသိနိုင်တဲ့ ရေခြားမြေခြား
တိုင်းတစ်ပါးကို မသွားပါနဲ့
တော့နော်’

နူးနူးက ဝမ်းသာ မျက်
ရည်တွေ တလည်လည်နှင့်
တားရှာသည်။ ‘စိတ်ချပါ
နူးနူးရယ်၊ နူးနူးတို့က ထပ်သွား

ပါဦးဆိုရင်တောင် ကျွန်တော် မသွားတော့ပါဘူး။ မြူးလီ ကော နေကောင်းရဲ့လား။ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်လာမှန်း သိရင် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာ မလဲ။ ကျွန်တော်နဲ့မြူးလီ လက်ထပ်ပြီးရင် အိမ်လေး တစ်လုံးဆောက်မယ်။ ပြီးရင် ပုစဉ်းခေါင်းလေးတစ်စီးထောင် ပြီး မင်းတပ်-မတူပီ ဆွဲမယ်”

အွမ်ကီးက သူ၏ ရွှေ ရောင် အိပ်မက်တွေကို ရွှန်း ရွှန်းဝေအောင် ပြောပြသည်။ နူးနူးက သားဖြစ်သူကိုကြည့် ပြီး ရင်ထဲမှာ မချီရှာ။

“သား အွမ်ကီး၊ မြူးလီ လေ နိုင်ထန်းနဲ့ အိမ်ထောင် ပြုသွားပြီ။ သူတို့သားလေး တောင် သုံးနှစ်ထဲ ရောက်ပြီ လေ။ သားပြန်မလာနိုင်တော့ ဘူးထင်ပြီး အိမ်ထောင်ပြု သွားတာ။ မြူးလီလည်း အပြစ်ပြောလိုတော့ မရဘူး လေ။ သားရယ် မိန်းမတွေ မရှားပါဘူး။ သားအတွက် နူးနူးမြင်ထားတာ တစ်ယောက် ရှိတယ် ဟိုလေ...”

“တော်...တော်ပြီ နူးနူး၊ ကျွန်တော့် နှလုံးသားထဲမှာ မြူးလီကလွဲ လို့ ဘယ် မိန်းကလေးကိုမှ အစားထိုး လို့ မရဘူး။ သုံးနှစ်လောက် တော့ စောင့်ကြည့်ပါဦးလား။ ကြားသတင်းတွေကို ယုံရ သလား။ ကျွန်တော်... ကျွန်တော်...”

ဆိုနှင့်ကြေကွဲနေသော အွမ်ကီးစကားက လည် ချောင်းဝတွင် တုန်ယင်တစ်ဆို့ သွားသည်။ လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်၍ အံကို တင်း တင်းကြိတ်ထားသဖြင့် မေး ရိုးတွေထောင်လာ၏။ ထောင်

အွမ်ကီးသည် အိမ်ရှေ့နှင့် အနီးဆုံး ချုံထဲတွင် အသာကလေး ဝင်၍ နေရာ ယူလိုက်သည် အိမ်ရှေ့သို့ တစ် ယောက်ယောက် ထွက်လာလျှင် ချက်ချင်း သိနိုင်သော နေရာဖြစ်သည်

နေသော မေးရိုးတွေပေါ် မျက် ရည်တွေက တာကချီသော ရေ ပမာ စီးကျလာတော့သည်။

“ချွတ်...”

အိမ်ပေါ်တွင် ချွတ်ခနဲ ကြမ်းနင်းသံနှင့်အတူ ဓာတ်မီး ရောင်လေးပါ ဖျတ်ခနဲ လင်း လက်သွားသည်။ အတိတ် ပင်လယ်ကြီးထဲ နှစ်မျောနေ သော အွမ်ကီးတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ခေါင်းထောင် လိုက်၏။ သူတို့ရှိပါလားဟု တွေးရင်း အိမ်ပေါက်ဝဆီသို့ လေးနှင့်မြားကို ချိန်ရွယ်လိုက် ၏။ သန်းခေါင် ယံတွင်

အပေါ်အပါးသွားရန် တစ် ယောက် ယောက် တော့ ထွက်လာမှာ သေချာသည်။ ဘယ်သူ ထွက် လာမလဲ။ နိုင်ထန်းလား၊ မြူးလီလား။ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ယောက်စလုံး များလား။ ဘယ်သူ ထွက် လာ ထွက်လာ အွမ်ကီးအဖို့ တော့ အကြောင်းမထူးပါ။ သစ္စာမဲ့သူတို့၏ သွားရာလမ်း ကား သေခြင်းမှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ။ လူ့လောကတွင် သစ္စာတရား ဖောက်ပြန်မှု ထက် ကြီးလေးသော အပြစ် လည်း မရှိပြီ။ ထိုအပြစ်မျိုး ကျူးလွန်သော လူလည်း လူ လောကနှင့် မထိုက်တန်ပြီ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ကို အသက် ရှင် နေထိုင်ခွင့်ပေး၍လည်း မရပြီ။ အွမ်ကီးသည် ထိုသို့ တွေးရင်း အံကို တင်းတင်း ကြိတ်ရင်း အိမ်ရှေ့တံခါးဆီသို့ စူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်၏။ ခဏကြာတော့ အိမ်ရှေ့တံခါး ပွင့်လာပြီး လူတစ်ယောက် ဓာတ်မီးထိုး၍ထွက်လာသည်။ အွမ်ကီးသည် လေးညို့ကို ရုတ်တရက် ဆွဲတင်လိုက်၏။

“ဟာ...”

ဓာတ်မီးရောင်ထဲတွင် လူတစ်ယောက်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်သဖြင့် သူ အံ့သြသွားသည်။ အိမ်ရှေ့ ထွက်လာသူက နိုင်ထန်း လည်းမဟုတ်၊ မြူးလီလည်း မဟုတ်ပါ။ ဓ နှစ်အရွယ် သူတို့သားလေးဖြစ်နေသည်။ ဪ... ဒီကလေးတောင် ဒီအရွယ် ရောက်လာပြီကိုး။ သူတောင်မှ မလေးရှားမှာ သုံးနှစ်၊ ရွာပြန်ရောက်တာ ငါးနှစ်ရှိပြီပဲ။ အချိန်တွေ များ ဘာမျှ မကြာလိုက်ပါလား။

တကယ်တော့ ဒီကလေးမှာ အပြစ်မရှိ။ လူကြီးတွေကိစ္စ နှင့် ဘာမျှမဆိုင်ပါ။ အွမ် ကီးသည် ထိုသို့တွေးရင်း ခေါင်းပု၍ အသာလေး ပြန် ဝပ်နေလိုက်သည်။ ကလေး သည် ကပြင်ပေါ်တွင် အပေါ့ အပါးကိစ္စရှင်း၍ အိမ်ထဲ ပြန် ဝင်သွား၏။ ဒီတစ်ခါတော့ နိုင်ထန်းနှင့် မြူးလီ ဘယ်သူ အရင် ထွက်လာမလဲ။

သို့သော် အချိန်အတော် လေး ကြာသွားသည်။ ဘယ် သူမှ ထွက်မလာချေ။ အွမ် ကီး ရင်မောသွားပြန်သည်။ မကြာမီ အိမ်ထဲတွင် မီးရောင် လေး တလက်လက် လင်းလာ သည်ကို သတိထားမိလိုက် ၏။ ရေနံဆီမီးအိမ်လေး ထွန်း ထားပုံရသည်။ အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သန်းခေါင် ယံ ကျော်လာခဲ့ပြီ။ အရုဏ် တက် ကြက်တွန်သံတို့ပင် ကြားနေရပြီ။ အွမ်ကီးတစ် ယောက် ဒီအတိုင်း ထိုင်စောင့် နေ၍ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုသည် ကို နားလည်လိုက်သည်။

တစ်အောင်မျှ ပတ်ဝန်း ကျင် အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ချုံထဲကနေ အသာလေး ထွက် လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ လေး ကားလေးအတိုင်း အသာလေး နင်း၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ သည်။ ကလေးက တံခါးညီ သေချာပြန် မပိတ်ခဲ့။ ကလေး တစ်ကိုယ်စာ ဟ၊နေသော တံခါးပေါက်မှတစ်ဆင့် အိမ် ထဲသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ စောစောက ကလေးသည် အိပ်ရာထက်တွင် ဝမ်းလျှာ မှောက်၍ စာကျက်နေသော ကိုတွေ့လိုက်သည်။ နိုင်ထန်း နှင့် မြူးလီ ဘယ်မှာ အိပ်နေ

သလဲ။ မီးရောင်လဲ့လဲ့အောက်တွင် မျက်လုံးကစားကြည့်သည်။ မတွေ့။ တစ်အိမ်လုံးမှာ ဒီကလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာလား။ ဒါဆို နိုင်ထန်းနှင့်မြူးလီ တောင်ယာမှာ အိပ်ကြတာသေချာပြီ။ သူ တောင်ယာ လိုက်သွားရမလား။ သို့သော် အချိန်မရှိတော့ပြီ။ သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဒီအတိုင်း ပြန်တာ ကောင်းမလား။ ဆင်ကောင်ကြီး အမြီးကျမှ တစ်ရသည့်အဖြစ်မျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်။ ငါးမရ ရေချိုးပြန်ဆိုသလို လာရကျိုးနပ်အောင်တော့ တစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်တော့မည်။ အချိန်လည်း သူ့အတွက် မရှိတော့။ အွမ်ကီးသည် ထိုသို့တွေးရင်း စာကျက်နေသော ကလေးကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်၏။

တကယ်တော့ ဒီ

ကလေးသည် နိုင်ထန်းနှင့်မြူးလီတို့၏ အသည်းနှလုံးလေးပဲ။ သစ္စာဖောက်တို့၏ သွေးလေးဆိုတော့ ဒီကလေး၏ သွေးလည်း သစ္စာမရှိနိုင်။ ဒီအသည်းနှလုံးလေးကို ခြွေပစ်မှ သူ့အသည်းနှလုံးတွေ ကြေပွပျက်စီးခဲ့ရသလို သင်းတို့ အသည်းနှလုံးတွေလည်း ကြေပွပျက်စီးတော့မှာပေါ့။ သူ မျက်ရည်ကျခဲ့သလို သင်းတို့ မျက်ရည်တွေလည်း တစ်ပေါက်ပေါက် ကျတော့မှာပေါ့။ ကျုပ်ကို မခုတ်ရလျှင် ကျုပ်ကို လှန်ပစ်ရမည်။ အွမ်ကီးသည် ထိုသို့တွေးပြီး ကလေးကို မြားနှင့် ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။ ကလေးသည် သူ့အပေါ် ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ဆိုးကြီးကို တစ်စက်ကလေးမျှ မရိပ်မိချေ။ စာတစ်ပုဒ်ကိုသာ သံကြီးမဲကြီး ကျက်နေရှာသည်။

အထက်မြန်မာနိုင်ငံ မြေပြန့်ဒေသများကို သိမ်းပိုက်ခဲ့ပြီးသော နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့သည် ချင်းတောင်ဒေသကို ဆက်လက် သိမ်းပိုက်ရန် ချီတက်လာကြရာ တာရှန်းချင်းမျိုးနွယ် အကြီးအကဲ ကြွမ်ဘိဦးဆောင်သော ချင်းတော်လှန်ရေးသမားတွေက ခုခံတော်လှန်ခဲ့ကြပါသည်။

ကလေး၏ စာကျက်သံတွေသည် အွမ်ကီးနားတွေမှ တစ်ဆင့် အသည်းနှလုံးသို့ တိုင်အောင် စီးဝင်သွားခဲ့လေသည်။

‘နယ်ချဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေကို တော်လှန်ခဲ့တဲ့ ချင်းတော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် ကတာရှန်းချင်းအကြီးအကဲ ကြွမ်ဘိဦးဆိုပါလား။ ဪ... ငါ စာမတတ်ခဲ့လို့ ကိုယ့်လူမျိုးရဲ့ သမိုင်းကို မသိခဲ့

တာဘဲ။ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် စာကြိုးစားတဲ့ ကလေးပါလား။ ဒီကလေးကို ငါသတ်လိုက်ရင် ငါတို့ချင်းလူမျိုးတွေထဲက ခေတ်ပညာတတ်တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးတော့မှာပါလား။ တကယ်တော့ ဒီကလေးဟာ မိုးပိရွာရဲ့ အနာဂတ် ရွှေရောင်လေးပါလား’

အွမ်ကီးသည် ထိုအတွေးများ ဝင်လာပြီးနောက် ဘာမျှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ချာခနဲလှည့်၍ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ ပြန်ထွက်လာတော့ မိုးပိရွာမှာ ရောင်နီဦးလေး သန်းလို့လာခဲ့ပြီလေ။

■

ကော၊တောင်တန်းပြာ၊ ဖန်ခံချက်။ ။ ငယ်သူငယ်ချင်း ဆလိုင်းတစ်အောင် ပြောပြသော ဖြစ်ရပ်မှန်လေးတစ်ခုအား ခံစားရေးဖွဲ့ပါသည်။

ခြင်္သေ့ပရတ်ဆီ *Lion* BALM

- ကိုယ်လက်အဆစ်အပျက်တို့တွင် နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း၊ ဇက်ကြောတက်၊ ဓါးကိုက်၊ သွားနာခြင်း၊ ခြင်၊ ယင်၊ မှက်ကိုက်ခြင်း၊ အအေးမိခြင်းကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။
- ခါးမြက်၊ အဆစ်လွဲ၊ အကြောရောင်၊ လေပြန်ရောင်၊ ခေါင်းကိုက်၊ ကြွက်သားများ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်းကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

- ကလေးသူငယ်များ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများနှင့် ပရတ်ဆီ အပူမကြိုက်သူများအသုံးပြုနိုင်ရန် အတွက်ထုတ်လုပ်ထားပါသည်။
- နှုတ်ခမ်းခြောက်ခြင်း၊ ကွဲခြင်းနှင့် ကျီးတန်းပါးစပ်ဖြစ်ခြင်းများကိုလည်း သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

Lion RUB

Medlite Co., Ltd.
No. (127) Pyay Nawaddy Lane, Shwepyithar Tsp., Yangon, Myanmar. Ph: 09-73250607, Mdy: 09-91017258
E-mail: medlitewin@gmail.com

ခြင်္သေ့ပရတ်ဆီ(ပျော့)

မိုးမိုး

မိုးမိုး ရှု
မိဘမိသားသမီးများ
မြင့်သန်း

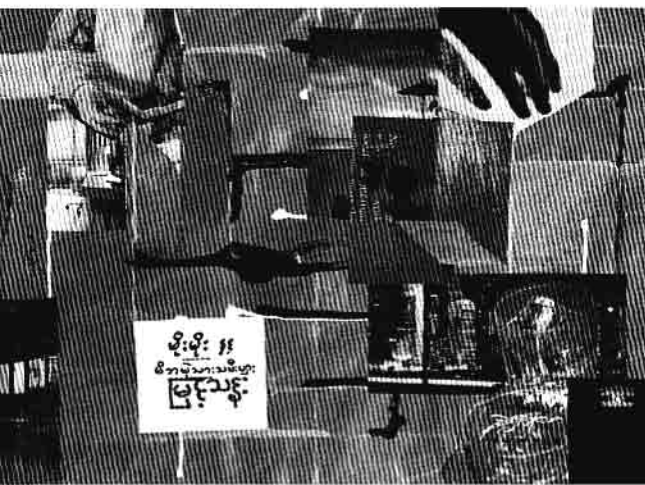
New
e
local and internat
editions, more th

work
internat

အမှတ်တံဆိပ်များကို ၂၀၁၅
ခုနှစ်မှစ၍
အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်

သားကလေး၊ တော်မီနဲ့ ဟိုကောင်မလေးတွေ-
ဂယ်ထရုတစ်ယောက် သင်တန်းပြီးသွားပေတဲ့
ဂူးစတပ်ဖ်ကပဲ သူဌေးကြီးကို တိုက်ရိုက်ပြောပြီး
အလုပ်သင် လက်ထောက်စားဖို့မျိုးအဖြစ်
ဆက်ခန့်ထားတယ်။ ဂယ်ထရုကလည်း အစားအစာကို

ဆန်းသစ်ချင်တဲ့လူဆိုတော့ သူဌေးကြီးကိုယ်တိုင်
သဘောကျတယ်။ အစဉ်အလာအတိုင်းသုပ်တဲ့
ပုစွန်အစိမ်းသုပ်တို့၊ ဝက်သားအစိမ်းသုပ်တို့မှာ
ဒီဂျော့နံ့မှာစတာဒိထဲ နှစ်ထားပြီးမှ သုပ်တော့
သူဌေးကြီးက သိပ်သဘောကျတာပဲ။ ဒီလိုနဲ့
ဂယ်ထရုတစ်ယောက် မိုးမိုးအိမ်မှာ သုံးနှစ်ကျော်
ကြာသွားတယ်။ ဒီက တိုင်းရင်းသားစကားကိုလည်း
မှတ်နေအောင် တတ်တာ။ အလကားကောင်တွေ
ဒီမှာရှိနေတဲ့အခါတော့ တရုတ်ကလေးနဲ့
သွားလာနေတတ်တယ်။ အဲဒီအခါမျိုးကျရင်
ဟိုတယ်ဝင်းထဲက သူ ရှေးထားတဲ့အခန်းမှာ
အိပ်တတ်တယ်။ ဂယ်ထရုအပြောအရတော့
တရုတ်ကလေးအခန်းမှာ သူ သွားအိပ်လို့မရဘူး။
တရုတ်ကလေးကသာ သူ့အခန်းမှာ လာအိပ်လို့ရသတဲ့။
အလကားကောင်တွေရဲ့မိန်းမတွေကတော့ လုံခြုံရေးအရ
စိစစ်ပြီး ကင်းလွတ်ခွင့်ရထားတာဖြစ်လို့
သူတို့အခန်းတွေမှာ နေလို့အိပ်လို့ရသတဲ့။ အတူနေတဲ့
မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းဆိုရင်လည်း လုံခြုံရေးအရ
စိစစ်ပြီးသားတွေမှပဲ အတူနေလို့ရသတဲ့။ မိုးမိုးကတော့
အဲဒီလောက်အထိ နားမလည်ဘူး။ အတူတူ
အိပ်နေကြမှတော့ လုံခြုံရေးကင်းလွတ်ခွင့်ဆိုတာက
ဘာဖြစ်လို့ လိုအပ်နေရသေးတာလဲဆိုတာ
တွေးကြည့်ပေတဲ့ မိုးမိုးဆီမှာတော့ အဖြေကို

ပေါ်မလာဘူး။ နားကို မလည်နိုင်ဘူး။ နားမလည်နိုင်တာတွေ
အထဲမှာ သေချာတာကတော့ ဒီကောင်တွေဟာ ရေနံလာရှာ
တာတော့ မဟုတ်ဘူး။
လေးနှစ်လောက်အတွင်းမှာ အဲဒီ အလကားကောင်တွေ
ဆိုတာနဲ့ မိုးမိုး အတော့်ကို ရင်းနှီးလာတယ်။ မိုးမိုး စီးကရက်
ကြိုက်မှန်းသိလို့ သူတို့ရောက်လာရင် မိုးမိုး အခန်းဝမှာ
အကောက်ခွန်လွှတ်ဆိုင်က အိတ်တွေနဲ့ ထည့်ထားတဲ့ စီးကရက်
အတောင့်တွေ ချထားတတ်တယ်။ နောက်တော့ မိုးမိုးကိုယ်တိုင်
က တောင်းပန်ယူရတယ်။ မင်းတို့ တစ်ခါဝယ်လာရင် ငါ
တစ်နှစ်လောက် သောက်ရတယ်လို့၊ အဲသလို ပြောလည်း
မရပါဘူး။ ဝယ်လာကြတာပါပဲ။ ဂူးစတပ်ဖ်အတွက်တော့
ကျောညှက်ကောင်းကောင်း ပါလာတတ်တယ်။ သူတို့ ဘာလာ
လုပ်ကြမှန်း မသိပေတဲ့ သူတို့လာရင် ပျော်ကြတယ်။ တစ်ခါ
တလေ သူတို့မိန်းမတွေ ပါလာတတ်တယ်။ မိန်းမတွေဆိုပေ
တဲ့ ဖမကောင်ရဲ့ မိန်းမနဲ့ အဖြူကောင်ရဲ့မိန်းမ ဂျယ်မာလို့ခေါ်
တဲ့ အင်္ဂလိပ်မကလေးလောက်ပဲ။ နှစ်ယောက်စလုံးက ဒီဘက်
ကအစာ ကြိုက်တယ်။ ဒီကောင်တွေချည်းပဲဆိုရင် အလုပ်ပြီးခါ
မှ မိုးမိုး ချက်ပြုတ်ရတယ်။ ဒီကောင်မလေးတွေ ပါလာရင်
တော့ ရောက်ကတည်းက ချက်ရတော့တာပဲ။ မနက်စာအဖြစ်
ခေါက်ဆွာတို့၊ လတ်နုတို့၊ ကနောင်ဂျင်းနာမ်ရာတို့လိုမျိုးတွေ
ချက်ပေးရတယ်။ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာလည်း စားကြတယ်။
ဂုံမင်းနဲ့ ဝက်သားစင်းကောကို စပ်စပ်ကလေး ချက်တာမျိုး
ဂယ်ထရုသုပ်တဲ့ ဒီဂျော့နံ့မှာစတာဒိနဲ့ ပုစွန်အစိမ်းသုပ်မျိုး
ဂယ်ထရုနဲ့လည်း လုံးကြတယ်။ သူတို့ ရောက်နေတဲ့ လေး-
ငါးရက်လောက်အတွင်းမှာ ဂယ်ထရုကို သူတို့နဲ့ နေရမယ်
စီးဖို့ခန်းထဲမှာ လာလုပ်စရာ မလိုဘူးလို့ ဂူးစတပ်ဖ်ကိုယ်တိုင်
ညွှန်ကြားထားတယ်။ ဒါက ဂူးစတပ်ဖ် စိတ်သဘောတစ်ခု
တည်းနဲ့တော့ ဟုတ်ပုံမရဘူး။ ဂူးစတပ်ဖ်က သူမီးဖိုခန်းထဲထ
လူတွေကို ခဏ ခေါ်သုံးတာတောင် မကြိုက်တော့ ခုဟာက
အဘိုးကြီးဆီက တန်းလာတဲ့ ညွှန်ကြားချက်ပဲနေမယ်လို့ မိုးမိုး
တွေးကြည့်မိတယ်။ ဂူးစတပ်ဖ်ကတော့ ပြောတယ်။ သူတို့နဲ့
ဂယ်ထရု ရှိနေရင် ငါ့ဆီလာပြီး ချေးမများကြတော့ဘူး။ ခု
မိုးမိုးရှိနေတော့ ဟန်ကျတယ်။ ဒီက အစာချက်ဖို့က မိုးမိုး
တာဝန်ပဲတဲ့။ ဒါပေတဲ့ ဂယ်ထရုက လန့်တယ်။ ဒီဟာမတွေထ
ငါ့ထက် သောက်နိုင်တယ်တဲ့။ ကောင်မလေးတွေကတော့
သူတို့အလုပ်က အားတဲ့အခါ၊ ခွင့်ရတဲ့အခါမျိုးမှာ လိုက်လာ
တတ်ကြလို့ တစ်နှစ်မှာ တစ်ခေါက်၊ နှစ်နှစ် တစ်ခေါင်
လောက်ပဲ။ ဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာမရှိတော့လည်း မနက်စာ
စားပြီးကတည်းက ရေကူးကန်နံ့သေးမှာထိုင်ပြီး ရှမ်းမိ
သောက်၊ ဝိုင်သောက်ပဲ။ မိုးမိုးအားနေတာနဲ့ ကြုံရင် ခေါ်ပြီး
စကားပြောရင်း ဝိုင်တိုက်ကြတယ်။ တစ်ခွက်စ၊ နှစ်ခွက်စ
နောက်ဆုံးတော့ မိုးမိုးလည်း မူးကရော။ တစ်ခါတလေတော့
ကောင်မလေးတွေနဲ့ သောက်နေရင်း သူ့သားကလေးထံ

သတိရမိတယ်။ သူ့သားကလေးက သူ့ကို ဘီယာသောက်တာ သင်ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ တစ်ခွက်နှစ်ခွက်လောက် သောက်တာ ကျန်းမာရေးအတွက် ကောင်းတယ်လို့ ပြောဖူးတယ်။ အခု ကောင်မလေးတွေကလည်း အဲဒီလိုပဲ ပြောကြတာကိုး။

မိုးမိုးနဲ့ ဂယ်ထရုတ်နှစ်ယောက်သား ဒီကောင်မလေးတွေ နဲ့ ထိုင်ပြီး စားကြသောက်ကြတဲ့အခါ မိုးမိုးရော ဂယ်ထရုတ်က စကားအစ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ မိုးမိုးကတော့ ဒီကောင်မ လေးတွေရဲ့ ယောက်ျားတွေက ကျွန်တော်တို့ဟာ အလကား ကောင်တွေပါလို့ သူ့ကိုပြောတာကို သိပ်စိတ်ထဲမှာ မတွေ့ဘူး။ သူ့အမြင်မှာကတော့ လူဆိုတာ တစ်ခုခုဖြစ်ချင်တာချည်းပဲ။ သူ့ဆိုလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းဆရာမ ဖြစ်ချင် တာ။ ဖြစ်လာတော့လည်း ဂုဏ်ယူတယ်။ နောက်ဆုံး ဒီမှာ တိုင်းရင်းသား အစားအစာ ချက်တာ သင်ပေးရတဲ့ ဆရာမ ဖြစ်လာတာကိုပဲ ဂုဏ်ယူနေသေးတာ။ သားကလေးကိုလည်း အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ သူ့လို ကျောင်းဆရာ မဖြစ်တောင် သူ့ယောက်ျားလို စာရင်းကိုင်တော့ ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒီကောင် မလေးတွေရဲ့ ယောက်ျားတွေပြောတဲ့ အလကားကောင် ဆိုတာ နှိုးတော့လည်း မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဒီအကောင်တွေက သူတို့ ကိုယ်သူတို့ အလကားကောင်တွေပါလို့ ပြောပေတဲ့ အလကား ကောင်တွေ မဟုတ်မှန်း မိုးမိုး ရိပ်မိတယ်။ ဒါပေတဲ့ ဘာမှန်း မသိဘူး။ တစ်ခါက သူ့သားကလေးက ပြောဖူးတယ်။ တစ် ခုခု ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာက ပင်ပန်းစရာကြီး အမေရာတဲ့။ ဘာမှ မဖြစ်ဘဲ နေရတာက လွတ်လပ်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလားတဲ့။ မိုးမိုး အဲဒီအကြောင်းကို သူ့ယောက်ျားကို ပြောပြတော့၊ အဲဒါ မင်းရဲ့သား တက္ကသိုလ်မှာ ကွန်မြူနစ်တွေနဲ့ပေါင်းလို့ အဲဒီလို မြင်လာတာပဲလို့ ပြောဖူးတယ်။ မဟုတ်နိုင်တာဘဲ၊ ကွန်မြူနစ် ဆိုတာက တောထဲနေတာပါ။ တက္ကသိုလ်မှာ ကွန်မြူနစ် မရှိပါ ဘူးလို့ ပြန်ပြောတော့ သူ့ယောက်ျားက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းခါတယ်။ ခု ဒီအလကားကောင်တွေကတော့ ကွန်မြူနစ် ဆွေ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး။ ကွန်မြူနစ်ဆိုတာက တောထဲမှာနေ။ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်၊ မပြောင်မရောင်နဲ့။ ဒီကောင်တွေကတော့ မေတ်ကျကျ ဝတ်တတ်စားတတ်တယ်။ မပြောတတ်ဘူး။ မေတ်ကျကျနေတဲ့ ကွန်မြူနစ်ဆိုတာလည်း ရှိချင်ရှိမှာပဲလို့ နီမိုး သဘောထားလိုက်တယ်။

ကောင်မလေးတွေကလည်း တစ်မျိုး။ နင်တို့ယောက်ျား တွေ ဘာလုပ်ကြတာတဲ့၊ ရေနံလာရှာတာလားလို့ မိုးမိုးက မေးဖူးတယ်။ မပြောတတ်ဘူးတဲ့။ သူတို့အလုပ်အကိုင် အကြောင်း တစ်ခါမျှ မေးမကြည့်ဖူးဘူးတဲ့။ ဟဲ့၊ နင်တို့နဲ့ ခေါင်းနေတဲ့ယောက်ျား၊ နင်တို့နဲ့အတူ တစ်အိပ်ရာတည်း အိပ်တဲ့ယောက်ျားက ဘာလုပ်ကိုင်မှန်း နင်တို့ မသိဘဲ ဘယ်လို ခေါင်းသင်းနေကြသလဲလို့ မေးတော့၊ ကျွန်မတို့က သူတို့နဲ့သာ ခေါင်းသင်းနေတာ၊ မိုးမိုးပြောသလို တစ်အိပ်ရာတည်း အတူအိပ် တာတော့ မှန်တယ်။ ကျွန်မတို့က သူတို့အလုပ်နဲ့ ပေါင်းသင်း

နေတာ အိပ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲတဲ့။ ဒီလိုဖြင့် နင်တို့နဲ့သူတို့ အလုပ်အကြောင်း မပြောဘူးလား။ ငါ့ယောက်ျား ရှိတုန်းကဆို သူ့အလုပ်အကြောင်း ငါ့ကိုပြောတယ်။ ငါကလည်း ငါ့အလုပ် အကြောင်း သူ့ကိုပြောတယ်။ နင်တို့ယောက်ျားက သူတို့ အလုပ်အကြောင်း ပြောချင်ရင် ဘယ်သူ့ကို သွားပြောမှာလဲလို့ မိုးမိုးကမေးတော့ သူတို့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ ပြောမှာပေါ့လို့ ပြန်ဖြေတယ်။ ကျွန်မတို့ကိုပြောလို့ ကျွန်မတို့ကကော ဘာသိ မှာလဲတဲ့။ သူတို့လုပ်နေတာ သူတို့အလုပ်၊ သူတို့ကျွမ်းတဲ့ အလုပ်။ ကျွန်မတို့လုပ်နေတာ ကျွန်မတို့ကျွမ်းတဲ့ အလုပ်။ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ထိပ်တိုက်တိုးစရာ မရှိဘူး။ အလုပ် ဆိုတာက ဘဝလို မဟုတ်ဘူး။ ဘဝဆိုတာကသာ ထိပ်တိုက်တိုးကြတာ တဲ့။ ဒီအပိုင်းတော့ မိုးမိုး မမီတော့ဘူး။ ဂယ်ထရုတ်ကလည်း သူ့တရုတ်ကလေးအကြောင်း သိချင်လို့ လှည့်ပတ်မေးတာပဲ။ ဘာမှ ထွက်မလာဘူး။ ဒီတော့လည်း အလကားကောင်တွေနဲ့ ညားမှတော့ ဒီကောင်မလေးတွေလည်း အလကားနေမှာပဲလို့ပဲ မိုးမိုးစိတ်ထဲမှာ ထားလိုက်တော့တယ်။

တစ်ခါကတော့ သူတို့ယောက်ျားတွေက စီစဉ်ပေးလို့ ဆိုသလားပဲ အနောက်မြောက်ဘက် ဖန်ကနေတစ်ဆင့် ဘန်သ တုံအထိ သွားကြတယ်။ သတုံက မယ်မောက်မြစ်စပ်မှာ။ ဟိုး နယ်စပ်နားအထိပဲ။ သူတို့ယောက်ျားတွေကတော့ လိုက် မသွားကြဘူး။ ဂယ်ထရုတ်ရယ်၊ တရုတ်ကလေးရယ်၊ မာရီယို ရယ် ပါသွားကြတယ်။ အဆစ်ပါသွားတာက တော်မီ။ ဝှေးစတပ်ဖိက ရောက်ဖူးအောင် မင်းလိုက်သွားချင် လိုက်သွား ပါလားလို့ ပြောတာနဲ့ သွားမယ့် မနက်ကျခါမှ ပါသွားတာ။ ဒါပေတဲ့ ပြန်လည်းလာရော တော်မီက ပြောတော့တာပဲ။ နောက်တော့ဖြင့် ဒီဟာမတွေနဲ့ ခရီးမသွားတော့ဘူးတဲ့။ ဘာလို့ လဲလို့ မိုးမိုးကမေးတော့ သူတို့မှာ အကြောက်အလန့် မရှိဘူး။ မယ်အလ်ကနေ သဘာဝကြီးဝိုင်း လုပ်ထားတဲ့ ဖန်ကြီးဝိုင်းကို ဖြတ်ပြီး နယ်စပ် သွားကြည့်မယ်လုပ်လို့ လိုက်လာတဲ့ လုံခြုံ ရေးတွေက အတော့်ကို ပြောယူရတယ်။ စိတ်မချရဘူး၊ အန္တရာယ်ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်က ဝင်ပြောတော့ ပန်ချာပီဖြစ် ပြီး နင်က ဘာလို့ ကြောက်တတ်ရတာလဲ၊ နင်က သေမှာ ကြောက်သလားတဲ့။ ကြောက်တယ်လို့ဖြေတော့ နင်က ပန်ချာပီ ပဲ။ သမိုင်းထဲမှာ ပန်ချာပီတွေက သတ္တိရှိတယ်၊ စစ်တိုက် ကောင်းတယ်လို့ ရေးတယ်။ နင်ကျခါမှ ဘာလို့ ကြောက်ရ သလဲတဲ့။ ဟဲ့၊ ငါက သမိုင်းထဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်လူ။ သမိုင်းထဲကဟာတွေက စာလုံးတွေ၊ စကားလုံးတွေနဲ့ ရေးထား တာ။ စာလုံးတွေ စကားလုံးတွေနဲ့ ရေးထားတာတွေက စာလုံး တွေ၊ စကားလုံးတွေ ရှိနေသရွေ့ အသက်ရှင်နေတာ။ ငါ့က တကယ့်လူ။ တကယ့်လူဆိုတာက တစ်သက်ပဲရှိတယ်။ ဘဝ ဆိုတာ တစ်ခါပဲ။ တစ်ဘဝမှာ နှစ်ခါနေနိုင်တာက You only live twice ဆိုတာက ကျိမ်းစံဘွန်းတစ်ယောက်တည်း။ ငါ့က ကျိမ်းစံဘွန်း မဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်လူ။ တကယ့်လူမှ စစ်တိုက်

နေတဲ့ ပန်ချာပီ မဟုတ်ဘူး။ ထမင်းဟင်းချက်နေတဲ့ ပန်ချာပီ။
 နောက်ပြီး ငါက ဒီမှာမွေးတာ၊ ဟိုမှာမွေးတာ မဟုတ်ဘူး။
 အရှိပါရိယာရိုင်းတို့၊ ကက်သရီနာကာ(အိ)တို့ကို ဒီဒီဒီကြည့်ပြီး
 အိပ်မက်မက်နေတဲ့ကောင်လို့ ချဲ့တော့မှ ကိစ္စပြတ်သွားတယ်။
 တော်မီပြောလို့ မဆုံးခင် မိုးမိုး အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်မိ
 တယ်။ နောက်တော့ တော်မီပါ ရယ်တယ်။ ရိုင်းတော့ နည်း
 နည်းရိုင်းသွားတယ်။ ဒါပေတဲ့ မတတ်နိုင်ဘူး။ သူတို့က
 ပညာတတ်တော့ သမိုင်းအထောက်အထားနဲ့ ယှဉ်ပြီး ပြောချင်
 တာ။ ကျွန်တော်က သမိုင်းထဲက ဇာတ်ကောင်လည်း မဟုတ်
 ဘူး။ သေရဲတယ်။ သတ်ရဲတယ်ဆိုတဲ့ သတ္တိမျိုးလည်း မရှိ
 ဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ပိုက်ဆံမျက်နှာ၊ ဂုဏ်မျက်နှာ
 မကြည့်ဘဲ ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်နေရတာ
 ဟာ သတ္တိတစ်မျိုးပဲ။ အသက်ရှင်နေတယ်ဆိုတာက သတ္တိရှိ
 ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ သတ္တိရှိနေလို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ အသက်
 ရှင်နေတာဟာ ရှင်နေဖို့ပဲ။ ကျွန်တော် အသက်ရှင်နေတာဟာ
 သူများဖို့ မဟုတ်ဘူးလို့ တော်မီက ထပ်ပြောပြန်တယ်။ မိုးမိုး
 ကတော့ တော်မီကိုရော ဟိုကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကိုပါ
 နားလည်တယ်။

မိုးမိုး နားလည်တယ် ဆိုတာကလည်း သူ့သားကလေး
 ပြောပြဖူးလို့၊ မြို့တော်ကြီးမှာ တက္ကသိုလ်သွားတက်နေရာက
 ကျောင်းပိတ်ရက် အိမ်ပြန်လာတုန်း သူ့သားကလေးကို သူက
 ဆုံးမတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ့သားကလေးက သူ့ကို ပြန်ပြော
 တယ်။ အမေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်မတူရင် လူတွေမြင်ပုံ မတူတော့
 ဘူးတဲ့။ ဒီမှာလည်း တက္ကသိုလ် ရှိတာပဲ။ မြို့တော်ကြီးမှာ

တစ်ခါတလေတော့ ကောင်မလေးတွေနဲ့ သောက်နေရင်း
 သူ့သားကလေးကို သတိရမိတယ်
 သူ့သားကလေးက သူ့ကို ဘီယာသောက်တာ
 သင်ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ တစ်ခွက်နှစ်ခွက်လောက် သောက်တာ
 ကျန်းမာရေးအတွက် ကောင်းတယ်လို့ ပြောဖူးတယ်
 အခု ကောင်မလေးတွေကလည်း အဲဒီလိုပဲ ပြောကြတာကိုး

လည်း တက္ကသိုလ်ရှိတာပဲ။ ဟိုက တက္ကသိုလ်က ကျောင်းသူ
 ကျောင်းသားတွေ၊ ဆရာဆရာမတွေနဲ့ ဒီက တက္ကသိုလ်က
 ကျောင်းသူကျောင်းသားနဲ့ ဆရာဆရာမတွေတောင် မြင်ပုံ သိပ်
 မတူကြဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်မတူတော့ လူတွေမြင်ပုံ၊ နားလည်
 လက်ခံပုံ မတူကြဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ ကိုယ်က လုပ်ယူ
 လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်က အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ အထဲ
 မှာ သွားနေရတာ။ အဲဒီကျခါမှ အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုတည်း
 မှာ အဲဒီလူတွေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုမြင်တယ်ဆိုတာ နားလည်
 သတဲ့။ အဲဒီတုန်းကတော့ မိုးမိုးအဖို့ နားလည်သလိုလိုပဲ။
 သားကလေးနဲ့ မတွေ့ရတာ ကြာလာခါမှ သူပြောတဲ့ စကား

တွေ နားလည်လာတယ်။ နားလည်ဆို မိုးမိုးဟာ သူ့ယောက်ျား
 မရှိတော့မှ၊ သားကလေးနဲ့လည်း မတွေ့ကြရတော့မှ ခုလို
 ကျောင်းဆရာမဘဝက ထွက်ပြီး တခြားလူတွေနဲ့ ရောနှော
 လုပ်ကိုင်ရတော့မှ တကယ့်ဘဝထဲ ရောက်လာတာ။ အရင်က
 တော့ ကလေးတွေကို ဆရာလုပ်နေရတာဟာ သူ့ဘဝ တစ်ခု
 လုံးပဲကိုး။ အချိန်တန် စာပြပေးရတာကိုပဲ အလွန်ကြီးမားတဲ့
 ကိစ္စလို့ ထင်ခဲ့တာ။ တကယ့်ဘဝကြီးထဲ ရောက်ခါမှ ငါက
 ချည်း ပြောနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ သူများပြောတာလည်း နားထောင်
 ရဦးမှာဆိုတဲ့ အသိတရား ရလာခဲ့တယ်။ ဒီမှာ အလုပ်ဝင်စက
 လည်း စကားပြောတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ တော်မီကပဲ အတော်
 ကလေး သင်ပေးဖူးသေးတယ်။ မိုးမိုးပြောတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကား
 ထဲမှာ နှင်သိတယ် မဟုတ်လား(ယူနီး)ဆိုတာတွေ သိပ်ပါနေ
 တယ်လို့ တော်မီက ပြောတယ်။ ဒီစကားလုံးကို သိပ်မသုံးရ
 ဘူးတဲ့။ အဆင့်အတန်းတစ်ခုခုလူတွေကြားမှာ အဲဒီလိုသုံး
 တာဟာ စော်ကားသလိုဖြစ်တတ်တယ်တဲ့။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်
 သား။ မိုးမိုး တစ်ခါမျှ မစဉ်းစားခဲ့မိဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို
 နှင်သိတယ် မဟုတ်လားလို့ ပြောလိုက်တာဟာ အကြိမ်
 တော်တော်များလာရင် နှင် ဘာသိလို့တဲ့ဆိုတဲ့သဘော ရောက်
 သွားတာပဲ လို့ မိုးမိုး တစ်ကြိမ်မျှ မတွေးမိခဲ့ဘူး။

နောက်တော့ ကောင်မလေးတွေလည်း တော်မီကို ခင်
 သွားကြတယ်။ သူတို့လာတဲ့အခါ တော်မီကြိုက်တဲ့ ဒီဒီဒီတွေ၊
 ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်နဲ့ ကုလားကြိုက် အင်္ကျီတွေ ဝယ်လာပေး
 တတ်ကြတယ်။ အရင်ကတော့ နောက်ရင်းပြောင်းရင်းနဲ့ တော်မီ
 ကို သတ္တိမရှိတဲ့ ပန်ချာပီလို့ ခေါ်ကြသေးတယ်။ ဒါပေတဲ့
 ဖမကောင်က နှင်တို့ နောက်ပြီး
 ခေါ်တာက လူတစ်ဖက်သား
 ကို စော်ကားနေတာပဲ။ ယဉ်
 ကျေးတဲ့ တိုင်းကြီးပြည်ကြီး
 သားတွေဟာ ကိုယ့်စကားလုံး
 က သူများကို မထိခိုက်အောင်
 ထိန်းတယ်။ ဘာရယ်ညာရယ်
 ပြောလို့ ကောင်မလေးတွေက
 မခေါ်ကြတော့ဘူး။ ဖမကောင်

တွေကတော့ တော်မီကိုလည်း ခင်တယ်။ ဖမကောင်နဲ့ တော်မီ
 တို့စကားပြောရင် အဲဒီယဉ်ကျေးတဲ့ တိုင်းကြီးပြည်ကြီးသား
 ဆိုတဲ့ စကားလုံးက အတော်ပါတယ်။ ဖမကောင်ရယ်၊ ကလေး
 ကလား အဖြူကောင်ရယ် ရောက်လာကြရင် တော်မီက
 မနုတ်ကသန်ဆိုတာ ချက်ရတယ်။ သူတို့က နေ့တိုင်း သောက်
 တာ။ တော်မီက မြည်းကြည့်ပါလားဆိုတာနဲ့ မိုးမိုး မြည်း
 ကြည့်လိုက်တာ တစ်ချီတည်းနဲ့ လန့်သွားရော။ မင်းဟာ
 အတော် အရသာဆိုးပါကလားလို့ပဲ ပြောလိုက်မိတယ်။
 ကျန်းမာရေးအတွက် ကောင်းတယ်လို့ တော်မီက ပြောတယ်။
 ဟုတ်လောက်တယ်။ ကျန်းမာရေးအတွက် ကောင်းတယ်

ဆိုတာတွေက အရသာမရှိတာ များတယ်။ တောမချက်တဲ့ အလူးပူရီကိုတော့ မိုးမိုး ကြိုက်တယ်။ သူတို့အလုပ်အကိုင်တွေ ပြီးသွားတဲ့အခါ မနက်စာစားရင် ဖမကောင်က အလူးပူရီ စားတယ်။ အဖြူကောင်က ပလာတာ စားတယ်။ နှစ်ယောက် စလုံးအတွက် ဂျာရပ်တီတွေစားတဲ့ သက်သတ်လွတ်သီးစုံဟင်း အမြဲချက်ပေးရတယ်။ ပြီးတော့ သရက်သီး လဆီးသောက်တယ်။ အဲဒီနှစ်ကောင်က ဖြူတာနဲ့ ညှိတာကလွဲလို့ အတော်တူတယ်။ စားတာကအစ တူတယ်လို့ မိုးမိုး သတိထားမိတယ်။ ကုလားစာ ပိုစားကြတယ်။ မိုးမိုးချက်တဲ့အထဲက သူတို့နှစ်ယောက် အမြဲစားတာကတော့ ကအင်လီရန်ပဲ။ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်နဲ့ချက်တဲ့ သီးစုံဟင်း။ အရင်ကတော့ တောဘက်က လူတွေ စားတဲ့ဟင်း။ မိုးမိုး ငါးခြောက်များများ၊ ငါးပိများများ ထည့်ပါလို့ အဖြူကောင်က ပြောတယ်။ ပလာတူး ငါးကြော်လည်း စားတတ်တယ်။ ဖမကောင်က လက်ပံခေါင်း အခြောက်လှန်းထားတာကို မန်ကျည်းသီးနဲ့ ချဉ်ရည်ချက်ပေးရင် ဝိစက်နဲ့ သောက်လေ့ရှိတယ်။ ဆန်းတော့ ဆန်းတယ်။ တစ်ခါတော့ နင်တို့နှစ်ယောက်က ငါချက်တာ မကြိုက်လို့လားလို့ မေးမယ်လို့ မိုးမိုးစိတ်ထဲက ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေတဲ့ သားကလေးကို သတိရလိုက်မိလို့ မမေးဖြစ်တော့ဘူး။ တစ်ခါက အိမ်မှာ မိုးမိုး စိတ်တိုင်းကျ ကြက်ကြော်နေတုန်း သားကလေးက ပြောတယ်။ လျှိုင်ခရော လမ်းဆီက မက္ကဆီကို ကြက်ကြော်သွားစားမယ်လို့တဲ့။ မိုးမိုး စိတ်ထဲမှာ အတော့်ကို မချမ်းမသာ ဖြစ်ခဲ့ရဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူစိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မှန်း သိလို့ထင်တယ် သူယောက်ျားက ပြောတယ်။ လူငယ်ဆိုတာက အပြောင်းအလဲ ကြိုက်တတ်တာကိုး။ မင်း ချက်တာပြုတ်တာ မကြိုက်လို့ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ခုတော့ မိုးမိုးစိတ်ထဲမှာ သူတို့ချက်ပြုတ်ခန်းထဲက လူတွေ၊ ဒီအလကားကောင်းတစ်သိုက်၊ ကောင်မလေးတွေ အားလုံးဟာ သူ့သား သမီးတွေလိုပဲ။ အရွယ်ရောက်နေတဲ့ မိဘမဲ့ကလေးတွေ သူ့ဆီ ရောက်လာသလိုပဲ။ ဘာကြောင့် စိတ်ထဲမှာ အဲဒီလို ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာကိုတော့ သူ မသိဘူး။ ဒါပေတဲ့ သူ့သားကလေးကတော့ ပျောက်မသွားဘူး။ မှိန်မသွားဘူး။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေရဲ့ရှိနေခြင်းက သူ့သားကလေး အနားမှာ မရှိနေခြင်းကို ပိုပြီး သိသာလာစေတယ်။ သူတို့တစ်တွေရဲ့ လက်ခံခြင်း၊ ငြင်းဆိုခြင်းဆိုတာတွေဟာ သူ့သားကလေးလိုပဲ။

နယ်ငင်ယုက်ပတ် ဆက်စပ်ခြင်းများ၏ ရှိနေခြင်း

တစ်နေ့ ချက်ပြုတ်ခန်းအပြင်ဘက်က သစ်ဝင်ရိပ်အောက်မှာ မိုးမိုးတို့ နှစ်ယောက်သား ထိုင်စကားပြောကြရင်း ဂူးစတပ်မိဆီက သံတင်းတစ်ခု ကြားရတယ်။ သူဌေးကြီးက ဆီရစ်ရိုရုပ်မှာ ဟိုတယ်တစ်ခု ထပ်ဝယ်တယ်ဆိုတာပဲ။ ဂူးစတပ်မိက ဂယ်ထရုကို မေးတယ်။ နင် အဲဒီမှာ တာဝန်ခံအကြီးတန်း စားဖိုမှူးလုပ်မလားတဲ့။ ဂယ်ထရုက အံ့အားသင့်သွားတယ်။ တကယ်လားလို့ ပြန်မေးတော့ ဂူးစတပ်မိက

ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ နင် မြို့တော်ကြီးက သူဌေးကြီးဟိုတယ်တွေမှာလည်း သွားလုပ်ခဲ့ဖူးပြီ။ ဟောင်ကောင်တို့၊ ရှန်ဟိုင်းတို့ဆိုမှာလည်း သွားလုပ်ခဲ့ဖူးပြီ။ ဟိုတလောဆီက တိုမီးဖိုခန်းထဲမှာလာပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်နေတဲ့ ငနဲက နင့်ကို လာကြည့်တာလို့ ဂူးစတပ်မိက ပြောပြတယ်။ ဂယ်ထရုက ကျေနပ်ပုံ မပေါ်ဘူး။ ငါ့ကိုလာပြီး ထောက်လှမ်းတာပဲပေါ့လို့ ဒေါသသံနဲ့ပြောတော့ သူ့ဆရာက အသာလေပြေထိုးတယ်။ ဒီကနေ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်၊ တစ်နိုင်ငံကိုတစ်နိုင်ငံ ထောက်လှမ်းကြတာဟာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပဲ။ နင့်ကို စောင့်ကြည့်နေတာက နင်ချက်တာပြုတ်တာတင်မကဘူး။ နင့်မှာ တခြား ဘာအရည်အသွေးရှိသလဲ၊ ဘယ်လိုအလုပ်နဲ့ သင့်သလဲ၊ နင့်အနေနဲ့ တခြားလူတွေကို ဦးဆောင်နိုင်သလားဆိုတာမျိုးတွေကို သိချင်လို့လာပြီး ကြည့်နေတာလို့ ဂူးစတပ်မိက ပြောတယ်။ ဂယ်ထရုကတော့ မကျေနပ်ဘူး။ ငါ ဘာမှ မလုပ်ချင်ဘူး။ အစားအသောက်ပဲ ချက်ချင်တယ်။ ခုကိစ္စမှာ နင်သိထားတာတွေ ရှိဦးမယ်။ နင် အပြည့်မပြောဘူး မဟုတ်လားလို့ ဂယ်ထရုက ပြန်မေးတယ်။ ဂူးစတပ်မိက အသာပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်တယ်။ ပြီးမှ ငါ့မီးဖိုခန်းဟာ ငါ့နိုင်ငံပဲ။ ဒီအပြင်ဘက်ကဟာတွေ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး။ သိလည်း မပြောဘူးလို့ ဘဲ ပြန်ပြောတယ်။ မိုးမိုးကတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေတာကို နားထောင်နေရင်း စီးကရက်ကိုသာ ဖွာနေမိတယ်။ ဘာမှ ဝင်မမေးမိဘူး။

မိုးမိုးစိတ်ထဲမှာတော့ တစ်မျိုးချည်း ဖြစ်လာမိတယ်။ စီးကရက်ဖွာနေရင်း သူ့ဘာသာသူ အတွင်းစိတ်ထဲက ပြဿနာကို ရှာကြည့်နေမိတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာပဲ ဂယ်ထရုက မိုးမိုးရောလို့ ဂူးစတပ်မိကို မေးသံကြားလိုက်ရတယ်။ ဂူးစတပ်မိက မိုးမိုးကိုကြည့်ပြီး ဂယ်ထရုကို လှည့်ကြည့်ရင်း မိုးမိုးက ဘာဖြစ်သလဲလို့ ပြန်မေးလိုက်တယ်။ ဒီတစ်ခဏမှာပဲ သူ့စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ်လိုက်မိတဲ့ အချက်အပေါ် အဖြေတစ်ခု ရလာတယ်။ ဂယ်ထရုတစ်ယောက် သူ့ဘဝထဲက ပျောက်ဆုံးသွားမှာ မိုးမိုး စိတ်ပူလိုက်မိတဲ့အချက်ပဲ။ ခုဆို ဂယ်ထရုက သူ့သားကလေး နေရာကို မသိမသာ ဝင်လာခဲ့တဲ့ တစ်ဦးတစ်ယောက် ဖြစ်စပြုလာပြီ။ ဂယ်ထရုဟာ သူ့သားကလေး မဟုတ်ပေတဲ့ မိုးမိုးအတွက် ကွက်လပ်တစ်ခုကို ဝင်ဖြည့်ထားပေးတယ်။ အချိန်ပြည့် မဟုတ်ပေတဲ့ အချိန်ပိုင်းအဖြစ် အချိန်အတော်များများကို ဂယ်ထရုက ယူထားတယ်။ တကယ်လို့ ငါ ဟိုမှာ သွားလုပ်ရမယ်ဆိုရင် မိုးမိုးကို တစ်ခါတလေ မရနိုင်ဘူးလား။ ငါ့အတွက် အစားအသောက် စီစဉ်တဲ့ဘက်မှာ အကြံပေးနိုင်တာပေါ့လို့ ဂယ်ထရုက ဆင်ခြေတစ်ခုပေးရင်း မေးပြန်တယ်။ ဂူးစတပ်မိက ဘာမှ ပြန်မဖြေသေးဘဲ သူ့သောက်လက်စ ကိုကာကိုလာဘူးကို ကြည့်နေရင်း လက်နဲ့ အသာလှည့်ပြီး ဆော့ကစားနေတယ်။ ကိုကာကိုလာဘူးကိုပဲ ကြည့်နေရင်း ပြုံးပြီး နင့် ချစ်စားတဲ့ တရုတ်ကလေးနဲ့လည်း

ပိုတွေ့ရမှာလို့ ပြောရင်း မိုးမိုးကို လှမ်းကြည့်တယ်။ မိုးမိုးကို အလကားကောင်တွေ အဲဒီဘက်ကို ခဏ ရွှေ့ကြမယ်လို့လည်း ကြားတယ်။ ကြားတာနော်။ တခြားလူတွေလည်း လျှောက် ပြောမနေနဲ့ဦးလို့ ပြောပြန်တယ်။ မိုးမိုးစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ် သွားပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ မိုးမိုး ချက်ချင်း သိလိုက်မိ တယ်။ ဒီအလကားကောင်တွေဆိုတာ ဒီဘက်ကို မလာတော့ ရင် အနည်းဆုံး လွမ်းတော့သွားကြရမှာပဲလို့ သူ့စိတ်ထဲက ဖြစ်လိုက်မိတာ။ ဂူစတပ်မိ ငါ သိတယ်။ နင့်မှာ သိထားတာ တွေ အများကြီးရှိတယ်။ နင် ငါတို့ကို ပြောနေတာတွေဟာ နင်သိထားတာအထဲက တစ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်ပဲ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။ ဟိုအကောင်တွေလာပြီးရင် နင်လည်း သုံးလေး ရက် ပျောက်သွားတယ်။ မြို့တော်ကြီးသွားတယ်။ ဟောင် ကောင် ဟိုတယ်ကလိုလို့ သွားရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက် တွေနဲ့ နင် ပျောက်သွားတယ်။ နင်ဟာ စားဖို့မျိုးကြီးသက်သက် မဟုတ်မှန်း ငါ ဒီရောက်ကတည်းကရိပ်မိတယ်။ ငါ သိတယ်။ ဟိုအကောင်တွေရယ်၊ အဘိုးကြီးရယ်၊ နင်ရယ် တစ်ကျိတ် တည်းပဲ မဟုတ်လားလို့ ဂယ်ထရက ချဲ့တော့တာပဲ။

ဂူစတပ်မိက ကိုကာကိုလာဘူးကို ကောက်ကိုင်လိုက် ရင်း ထိုင်ရာက ထလိုက်တယ်။ ဘာမှ မပြောဘဲ မိုးမိုးကို ကြည့်နေရင်း နင် သွားချင်သလား။ မသွားချင်ဘူးလားဘဲ ငါ့ကို ပြောလို့ ဂယ်ထရကိုပြောတယ်။ နောက်တော့ မိုးမိုးကို လှည့် ကြည့်လိုက်ရင်း မိုးမိုး သိပါတယ်။ ငါဟာ စားဖို့မျိုးကြီး ဆိုတာ။ ငါ့အလုပ်ရှင်ဟာ အဘိုးကြီး။ ဒီတော့လို့ ပြောပြီး ဂူစတပ်မိက စကားပြောနေတာကို ရပ်လိုက်တယ်။ ဂယ်ထရ

ကလေးက ပြောတယ်။ မီးမီးခန်းသုံးဖို့ အသီးအရွက်တွေ လာပို့ရင် ငါ ကိုယ်တိုင် နေတိုင်း စိစစ်တယ်။ ငရုတ်သီးအထုပ်တွေထဲက တစ်စောင်ထုတ်ယူပြီး ငါကိုယ်တိုင် ကိုက်ကြည့်တယ်။ ငရုတ် သီးဟာ စပ်မှာပဲဆိုတာ ငါ သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ငရုတ်သီး ဟာ ဘယ်လိုစပ်တယ်ဆိုတာ ငါ သိဖို့လိုတယ်။ မဟုတ်ဘူး လား မိုးမိုးလို့ ပြောရင်း မိုးမိုးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ မိုးမိုးက အသာခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း စိတ်ထဲက ကောက် ချက်ချလိုက်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဂူစတပ်မိဆိုတဲ့အကောင် က အဲဒီလိုမျိုး။ သူပြောသလိုပဲ တာဝန်ဝတ္တရားအတွက် တာဝန် ဝတ္တရား ကျေပွန်ရမယ်ဆိုတာမျိုးလို့။ ဂူစတပ်မိက စကား ဆက်ပြန်တယ်။ အဘိုးကြီးက နင့်ကို အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက် လို့ ပြောရင်၊ မိုးမိုးကို ချက်ပြုတ်ခန်းထဲ မလာစေနဲ့တော့လို့ ပြောရင် သူပြောတဲ့အတိုင်း ငါ လုပ်ရမှာကအရင်။ သူမှန်တာ မှားတာ ငါ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး။ နောက်မှ ဘာကြောင့်လဲဆို တာ သူနဲ့ဆွေးနွေးရမယ်။ နင် သဘောပေါက်သလားလို့ ဂယ် ထရကို ကြည့်နေရင်း မေးလိုက်တယ်။ ဂယ်ထရက ခေါင်း ညိတ်ပြတယ်။ မိုးမိုးကတော့ သူတို့ဆရာတပည့် နှစ်ယောက် ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ဂူစတပ်မိဟာ အဲဒီလို လူမျိုးဆိုတာတော့ မိုးမိုး ကောင်းကောင်းသိတယ်။ သူချက် ပြုတ်ခန်းထဲမှာ မိုးမိုးလုပ်လာခဲ့တာ ကြာပြီကိုး။ သူ့ကို မိုးမိုး နားလည်တယ်။ တကယ်တမ်းမှာတော့ မိုးမိုး နားမလည်နိုင် တာ ဂယ်ထရပဲ။ သူ့သားကလေးကို သူ နားမလည်နိုင်ခဲ့သလို ဂယ်ထရကိုလည်း နားလည်အောင် သူကြိုးစားကြည့်ပေတဲ့ သိပ်နားမလည်ဘူး။

မိုးမိုးကတော့ ဒီကောင်မလေးတွေရဲ့ယောက်ျားတွေက ဂျွန်တော်တို့ဟာ အလကားကောင်တွေပါလို့ သူ့ကိုပြောတာကို သိပ်စိတ်ထဲမှာ မတွေ့ဘူး သူ့အမြင်မှာကတော့ လူဆိုတာ တစ်ခုခုဖြစ်ချင်တာချည်းပဲ သူဆိုလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းဆရာမ ဖြစ်ချင်တာ

ဂူစတပ်မိက မတ်တတ် ရပ်နေရာက ဂယ်ထရကို ကြည့် လိုက်တယ်။ ဂယ်ထရက သူ ဆရာကို အတော်ကြာအောင် စိုက် ကြည့်နေပြီးမှ တစ်လတစ်ခါ မိုးမိုးကို ရရင် ငါ သွားမယ်လို့ ပြောတယ်။ မိုးမိုးက ဘာဝင် ပြောရမှန်း မသိဘူး။ ဂယ်ထရတို့ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်အကြား

ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း နင် အိမ်နံနံအယ်ကန့်ကို သိတယ် မဟုတ်လားလို့ မေးတယ်။ ဂယ်ထရက ပြုံးဖြဲဖြဲ လူချင်းတော့ အသေအချာမသိဘူးလို့ ပြန်ဖြေတော့ ဂူစတပ်မိက ခွေးမလို့ အရင်ပြောတယ်။ ပြီးမှ ကန့်က ပြောဖူးတယ်။ တာဝန်ဝတ္တရား ဟာ တာဝန်ဝတ္တရားအတွက် ကျေပွန်ရမယ်တဲ့။ ငါ့အဖို့တော့ ဒါပဲ။ ငါ့ အချက်အပြုတ်ခန်းနဲ့ ငါ့အလုပ်ရှင်က ပေးအပ်တဲ့ တာဝန်တွေကို ကျေပွန်ရမှာပဲ။ ငါဟာ ကမ္ဘာကြီးကို ကယ်တင် ဖို့၊ ကမ္ဘာကြီး ပိုပြီးကောင်းလာဖို့ ဆိုတာမျိုးတွေ၊ လူ့အခွင့် အရေး ဘာဘာညာညာ စတာတွေ တောင်းဆိုဖို့ ကြွေးကြော်နေ တာမျိုးတွေ လုပ်နေတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ထိုင်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေ

မှာ သူက ဈေးကစားစရာလို ဖြစ်နေတယ်။ ဂူစတပ်မိက သူရပ်နေရာကနေ ရှေ့တိုးသွားပြီး ဂယ်ထရကို သူ့ညာဘက် လက် ကမ်းလိုက်ပြီးတော့ အိုကေလို့ ပြောတယ်။ ဂယ်ထရ လည်း ထိုင်ရာက ထပြီး ဂူစတပ်မိ လက်ကိုကိုင်ပြီး သဘော တူလိုက်တယ်။ ဂူစတပ်မိက သူ့လက်ထဲက ကိုကာကိုလာ ဘူးကိုမော့သောက်လိုက်ပြီး မိုးမိုးရှေ့လာလိုက်ပြီး သူ့လက် ကမ်းပြန်တယ်။ မိုးမိုးလည်း ဘုမသိဘမသိနဲ့ အသာလက်ချ နှုတ်ဆက်ရင်း သဘောတူသလိုလုပ်လိုက်မိတယ်။ ပြီးမှ လက်ကို မဖြုတ်သေးဘဲ ဂူစတပ်မိ ထိုင်ပါဦးဟာ၊ ငါ့အနား နည်းနည်းတော့ ရှင်းပြပါဦး။ ငါက ဘာဖြစ်လို့ ပြီးကိုသွား

မှာလဲလို့ မေးလိုက်မိတယ်။ ဂူစတပ်ဖ်က ဘာမှ မကုန်တော့တဲ့ ကိုကာကိုလာဘူးကို ထပ်မောလိုက်ရင်း ပြန်ထိုင်တော့မှ မိုးမိုးက လက်လွှတ်လိုက်တယ်။ သူ့ကို ဘာလို့မမေးသလဲလို့ ဂူစတပ်ဖ်က မိုးမိုးကိုကြည့်နေရာက ဂယ်ထရုဘက်ကို အသာ မေးငေါ့ပြလိုက်တယ်။ မိုးမိုးက ဂယ်ထရုကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဂယ်ထရုက ပြီးစိတ်လုပ်နေတယ်။ ဒီကောင်မနဲ့တော့ဖြင့် မဖြစ်သေးပါဘူးလို့ မိုးမိုးစိတ်ထဲဖြစ်လိုက်မိတာနဲ့ ဂူစတပ်ဖ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဂူစတပ်ဖ်က ပခုံးတွန့်ပြတယ်။ သူ သွားဖို့ မိုးမိုးက လိုအပ်တယ်ဆိုတော့ ငါက သဘောတူရတာပဲ။ ငါ့မှာ ရွေးချယ်စရာ မရှိဘူး။ ရွေးချယ်စရာမရှိတာကို ရွေးလိုက်ရတာဟာ ရွေးချယ်မှုတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား မိုးမိုးလို့ ဂူစတပ်ဖ်ကပြောတယ်။ မိုးမိုးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီးခါမှ ဂူစတပ်ဖ်ပြောတာကို အသေအချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ နားလည်သလိုလိုပဲ။ သေချာထပ်ပြီး စဉ်းစားကြည့်တော့ နောက်ဆုံးပိုင်းကလေးကို မိုးမိုး နားမလည်လှဘူး။

ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဲဒီသွားရမှာလဲလို့ မိုးမိုးကမေးတော့ လေယာဉ်ပျံစီးသွားပေါ့။ ဟိုတယ်က စရိတ်ပေးမှာပေါ့။ လေးဆယ့်ငါးမိနစ် တစ်နာရီ၊ အဲဒီလောက်ပဲ ကြာတာလို့ ဂူစတပ်ဖ်က ဖြေတယ်။ ပြီးတော့မှ ဂူစတပ်ဖ်က ဂယ်ထရုကို ကြည့်လိုက်ရင်း မိုးမိုးကို တစ်ကြိမ်မှာ နှစ်ရက်ထက် ပိုခေါ်ထားရဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဂယ်ထရုကတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ငါက အဲဒီမှာ ဘာလုပ်ရမှာတုံးလို့ မိုးမိုးက သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို မေးလိုက်တယ်။ ဂူစတပ်ဖ်ကတော့ သူထုံးစံအတိုင်း ပခုံးတွန့်ပြရင်း ဂယ်ထရုဆီ မေးငေါ့ပြန်တယ်။ ဟိုရောက်တော့ သိမှာပေါ့ မိုးမိုးရာလို့ ဂယ်ထရုက လှမ်းပြောတယ်။ ခုထိတော့ မိုးမိုး ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ နားမလည်ဘူး ဆိုတာကလည်း သိပ်တော့ မဆန်းလှဘူး။ မိုးမိုးဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ မသိဘဲ၊ နားမလည်ဘဲ လုပ်ခဲ့ရတာတွေ အများကြီး။ ဒီတော့လည်း ဂူစတပ်ဖ်ပြောဖူးတဲ့ နားမလည်တာတွေကို နားလည်တယ်လို့ သဘောထားလိုက်ရင်းက နားလည်တယ်ဆိုတာတွေဟာ ဘာမှ နားမလည်တာတွေဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေတဲ့လည်း ဘယ်လူမှ သူတို့ဘဝကို သူတို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နားလည်ခဲ့တယ်ဆိုတာမျိုးမှ မရှိဘဲ လေလို့ တွေးရင်း မိုးမိုးက အသာစိတ်လျှော့ချလိုက်တော့တယ်။ နင်ကော အဲဒီကို မပြောင်းဘူးလားလို့ ဂူစတပ်ဖ်ကို မေးလိုက်မိတယ်။ အဘိုးကြီးက ငါ့ကို ဒီမှာရှိနေစေချင်တယ်။ ဂယ်ထရုနဲ့ တော်မီကို အဲဒီကို ပြောင်းစေချင်တယ်လို့ ဂူစတပ်ဖ်က ဖြေတော့ မိုးမိုးနဲ့ဂယ်ထရုတို့ အံ့အားသင့်သွားကြတယ်။ သူတို့က မေးမယ်လို့ လုပ်နေတုန်း ဂူစတပ်ဖ်က လက်ကာပြလိုက်ပြီး ဆက်ပြောပြန်တယ်။ ဟို ဟိုတယ်က အကြီးတန်းစားစားဖို့မျိုးတွေကို မပေးဘူး။ သူတို့ရဲ့ တခြားဟိုတယ်ကို ယူသွားကြမယ်။ ဒီတော့ အကြီးတန်း လက်ထောက်စားဖို့မျိုးနှစ်ယောက် လိုတယ်။ နင်တို့လုပ်တာကိုင်တာ ကြည့်ပြီး နင်နဲ့

တော်မီကို လိုချင်တယ်။ နင်က ဆွစ်ကျောင်းဆင်းမို့ အဲဒီအချက်မှာ တော်မီထက်သာတယ်။ ဒါပေတဲ့ လူတကာကို ချီချင်တဲ့ နှင့်ပါးစပ်ပေါက်ကို ကြောက်တယ်။ နှင့်ကို ပြောပါ့မယ်လို့ ငါက အာမခံထားတယ်။ ပြီးတော့ တော်မီကို ဆွစ်ဇာလန်ပို့ဖို့ စီစဉ်တယ်။ ခု အဲဒီက ကျောင်းပြီးတာနဲ့ တော်မီ ဟိုကို တန်းလာမယ်။ နင်တို့နှစ်ယောက်နေရာမှာ ငါ့အတွက် လူစားလိုလို့ ပထန်ကို တောင်းထားတယ်။ နောက်လကုန်မှာ ပထန်ရောက်မယ်။ ကိုင်း ဒါပဲတဲ့။

ဒီတော့ မိုးမိုးစိတ်ထဲမှာ ပထန်ကို သတိရလိုက်မိတယ်။ ဒီမှာ နှစ်ပတ်လောက် လာလုပ်သွားတယ်။ လူကောင်က ကြီးကြီး၊ ဖြူဖြူ။ ဥရောပတိုက်သားနဲ့တူတယ်။ အင်မတန် ပျော်တတ်တယ်။ သူဌေးကြီးကပဲ လွှတ်လိုက်တာ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ခုလို စီစဉ်ထားမှန်း မိုးမိုးတို့ မရိပ်မိကြဘူး။ သူက ဟောင်ကောင်ရွက်လှေအသင်းကနေ ကျောက်တရစ်က ရွက်လှေအသင်းကို ပြောင်းလာတဲ့ စားဖို့မျိုး။ ကျောက်တရစ်က ရွက်လှေအသင်းကလည်း သူဌေးကြီးတို့ လက်အောက်ကပဲ။ အဲဒီအထက်နားက တောင်ရွက်လှေသင်းက လူတွေနဲ့လည်း ခင်ပွဲရတယ်။ အဲဒီမှာက အဖြူကောင်တွေများတယ်။ ဂယ်ထရုကတော့ အဲဒါ စားလျှို့ဝှက်စုတဲ့နေရာလို့ ပြောတာပဲ။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မိုးမိုးက ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ။ တစ်နေ့ နေ့ခင်း မိုးမိုးတို့လူသိုက် သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာထိုင်ပြီး စီးကရက်သောက်ရင်း စကားပြောနေကြတုန်း ပရင်နဲ့ ဂူစတပ်ဖ်က ပထန်ကို ခေါ်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ ဂူစတပ်ဖ်က မိုးမိုးဟာ တစ်ပြည်တစ်ရွာကလာပြီး ဒီကအစားအသောက်တွေ ချက်ပုံချက်နည်းကို လေ့လာသင်ယူနေသူတွေကိုသင်တဲ့ ဆရာမကြီးပဲ။ အမေကြီးပဲလို့ မိတ်ဆက်ပေးတော့ ပထန်က ရုတ်တရက် မြေကြီးပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး မိုးမိုးကို ဦးချတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အမေကြီးရဲ့တပည့်ရင်းလို သဘောထားပါ။ အမေကြီးရဲ့ သားသမီးတစ်ယောက်လို သဘောထားပါ။ ခိုင်းပါ။ အော်ပါ။ သင်ပေးပါတဲ့။ မိုးမိုး ဘာပြောရမှန်း မသိဘူး။ အိုကေ အိုကေလို့ပဲ ပြောပြီး ထ၊ခိုင်းရတယ်။ အဲဒီတုန်းက သားကလေးကိုလည်း ချက်ချင်း သတိရလိုက်မိတယ်။ သားကလေးက သူတို့လင်မယားကို ညစဉ်ကနဲတော့လေ့ရှိတယ်။ ခု မိုးမိုး စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးသွားသလိုလိုပဲ။ သူ့သားကလေး အတော်ကြီးလာတော့ သူတို့လင်မယားကို ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဆူချင်ရင် မအော်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး။ ကောလိပ်ကျောင်းသား ဖြစ်နေပြီတဲ့။ အဲဒါကို မဆီမဆိုင် သတိရလိုက်မိတော့လည်း ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်မိပြန်ရော။ သူတို့ စီးဖိုခန်းမှာ ဆယ်ရက်လောက် ပထန် လာလုပ်သွားတယ်။ နေ့ခင်းဘက်မှာ အလုပ်စတတ်တယ်။ သူ ရောက်လာလို့ မိုးမိုးကိုတွေ့ရင် အနားကိုလာပြီး မိုးမိုးရဲ့ ခြေဖုမိုးကို သူ့လက်မနဲ့အသာတိုပြီး သူ့လက်မကို သူ့နဖူးနဲ့တိုလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လက်ဖျပ်ချီ

တယ်။ ပထမဆုံးအကြိမ်ကတော့ မိုးမိုး လန့်သွားမိတယ်။
နောက်တော့ တော်မီက ပြောပြလို့ သူ့ကို အင်မတန်ရိုသေလို့
လုပ်တာပဲဆိုတာ သိရတယ်။ တခြားလူတွေခေါ်သလို မိုးမိုး
လို့မခေါ်ဘဲ အမား(အမေ)လို့ပဲ ခေါ်တယ်။

တော်မီနဲ့ ကွာတာကတော့ ပထန်က ကုလားစာ မချက်
တတ်ဘူး။ ဟောင်ကောင်မှာမွေးတာ။ သူ့အဖေက အင်္ဂလိပ်
တွေ အုပ်ချုပ်တဲ့ ဟောင်ကောင်ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့က အရာရှိ။ ဘိုး
အကြီးက ဂေါ်ရခါးတပ်က စစ်ဗိုလ်ကြီး။ အမေက နီပေါလ်
မ။ သူ့အမေကိုယ်တိုင်က ဟောင်ကောင်က နေသန့်လမ်းထိပ်
မှာရှိတဲ့ ချုံကင်းအဆောက်အအုံမှာ ထမင်းခိုင် ဖွင့်ထားသတဲ့။
သူ့အမေချက်တဲ့ ဘရဟ္မာဏီနဲ့ ပလောင်ရိုက်စံက နာမည်ကြီး
ဆိုပဲ။ ပထန်က အင်္ဂလိပ်စကားကို အင်္ဂလိပ်အသံထွက်နဲ့ ပြော
တယ်။ တရုတ်လိုကတော့ ဖွတ်နေတာပဲ။ ပထန်မှာက ရာဇဝင်
ကလေးနဲ့။ သူ ဒီမှာလာလုပ်နေတုန်း တစ်ရက်တော့ သူဌေး
ကြီးရဲ့ စဉ်းစားတဲ့ တရုတ်တစ်သိုက် ရောက်လာတယ်။ ခြောက်
ယောက် ခုနစ်ယောက်ပဲ။ နောက်ဘက်က မြက်ခင်းပြင်ထဲမှာ
ညစာ ပြင်ကျွေးရတယ်။ ညစာ မစားခင် မန်နေဂျာချုပ်က
ဂူးစတပ်စ်ကို လှမ်းခေါ်တော့ ဂူးစတပ်စ်က စဉ်းစားဖို့မျိုးအနေနဲ့
မိတ်ဆက်ပေးဖို့ ပထန်ကိုပါ ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်အထိ
ဂူးစတပ်စ်ကိုယ်တိုင် ပထန် တရုတ်စကားတတ်မှန်း မသိသေး
ဘူး။ အဘိုးကြီးရဲ့ စဉ်းစားတဲ့လောလို့ ကျွေးမွေးရရင် ဂူး
စတပ်စ်က ထွက်ပြီး တွေ့ရလေ့ရှိတယ်။ မန်နေဂျာချုပ်က
ဂူးစတပ်စ်ကို စားဖို့မျိုးချုပ်အဖြစ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီး အင်္ဂလိပ်လို
ပြောဆိုနေကြတုန်း ဂူးစတပ်စ်အနားမှာ ရပ်နေတဲ့ ပထန်က

မိုးမိုးပြောတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားထဲမှာ နှင်သိတယ်
မဟုတ်လား(ယူနန်း)ဆိုတာတွေ သိပ်ပါနေလို့ တော်မီက ပြောတယ်
ဒီစကားလုံးကို သိပ် မသုံးရဘူးတဲ့။ အဆင့်အတန်းတစ်ခုနဲ့
လူးတွေကြားမှာ အဲဒီလိုသုံးတာဟာ တော်ကားသလို ဖြစ်တတ်တယ်တဲ့
ဟုတ်တော့ ဟုတ်သာ။ မိုးမိုး တစ်ခါမျှ မစဉ်းစားခဲ့ဘူး။
လူတစ်ယောက်ကို နှင် သိတယ် မဟုတ်လားလို့ ပြောလိုက်တာဟာ
အကြိမ်တော်တော်များလားရင် နှင် ဘာသိလို့တုံးဆိုတဲ့သဘော
ရောက်သွားတာပဲ

ခွင့်တောင်းပြီး ချက်ပြုတ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာတယ်။ မိုးမိုးကို
ခဏလိုက်ခဲ့ပါလို့ ခေါ်တာနဲ့ မိုးမိုးလည်း ဘုမသိဘမသိ ထ၊
လိုက်သွားရရော။ အနားရောက်တော့ ဂူးစတပ်စ်ရော မန်နေဂျာ
ချုပ်ပါ အံ့အားသင့်သွားကြတယ်။ ဒီတော့မှ ပထန်က ခွင့်
တောင်းပြီး ဒီက အမေကြီးက တိုင်းရင်းသား အစားအစာကို
ချက်မှာပါ။ သူဌေးကြီးကိုယ်တိုင် ခန့်ထားတာပါ။ ဂူးစတပ်စ်
က စားဖို့မျိုးချုပ်ပါ။ ကျွန်တော်က စဉ်းစား အကူစားဖို့မျိုး
ပါလို့ တရုတ်လို ပြောလိုက်တယ်။ မိုးမိုးရော ဂူးစတပ်စ်နဲ့
မန်နေဂျာချုပ်ရော ပထန် ဘာပြောမှန်း မသိကြဘူး။ ဒီတော့မှ
တရုတ်စဉ်းစားတဲ့အချင်းချင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်

ယောက်ကြည့် ဖြစ်ကုန်ကြပြီး ရုတ်တရက် ဘာပြောကြရမှန်း
မသိ ဖြစ်သွားတယ်။ နောက်တော့မှ တရုတ်စဉ်းစားတဲ့တစ်
ယောက်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း
ရယ်စရာ ပြောကြတာပါ။ ခင်ဗျားတို့ကိုရော သူဌေးကြီးကိုရော
စော်ကားတဲ့သဘော မဟုတ်ပါဘူးလို့ အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်
တယ်။ ဒီတော့မှ ပထန်က ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ကလည်း တိုင်း
ရင်းသား အစားအစာကို ဘယ်သူချက်တယ်ဆိုတာ သိစေချင်
လို့ပါ။ ခင်ဗျားတို့အချင်းချင်း ပြောတာကို ချောင်းနားထောင်
နေတာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့
မှ တရုတ်စဉ်းစားတဲ့လည်း ပြီးနိုင်ကြတယ်။ လက်ခုပ်တီး
ကြတယ်။ အဲဒီအထိ ဘာဖြစ်မှန်း ဘယ်သူမျှမသိကြသေးဘူး။

နောက်တော့ မီးဖိုခန်းထဲရောက်ခါမှ ပထန်က ပြန်ပြောပြ
တယ်။ ဂူးစတပ်စ်ရယ်၊ မန်နေဂျာချုပ်ရယ်နဲ့ တရုတ်စဉ်းစားတဲ့
ခေါင်းဆောင်နဲ့ အင်္ဂလိပ်လို စကားပြောနေကြတုန်း အဲဒီထဲက
တရုတ်နှစ်ယောက် သုံးယောက်က သူနဲ့ ဂူးစတပ်စ်ကို ကြည့်
ပြီး ဒီအဖြူကောင်တွေက ချက်လို့ကပြင့် ဒီက တိုင်းရင်းသား
အစားအစာဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် ကောင်းမှာလဲလို့ အချင်းချင်း
တရုတ်လို ပြောနေသတဲ့။ တစ်ယောက်ကတော့ ထောက်ခံတဲ့
အနေနဲ့ အဘိုးကြီးကပြောတော့ ငါ့ဟုတ်တယ်က တိုင်းရင်းသား
အစားအစာက ဒီက တိုင်းရင်းသားစစ်စစ်က ချက်မှာဆိုတော့
ဒီအဖြူကောင်တွေကို အဘိုးကြီးက တိုင်းရင်းသားလက်မှတ်
ထုတ်ပေးထားတဲ့ပုံပဲလို့ ပြောပြီး ရယ်နေကြသတဲ့။ ဒါကြောင့်
သူလည်း မိုးမိုးကို လာခေါ်တာလို့ ရှင်းပြတယ်။ ဂူးစတပ်စ်
ကတော့ သိပ်သဘောကျသွားပြီး ကျေးဇူးပဲလို့ပြောရင်း

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တယ်။ မင်း
တရုတ်လိုပြောတတ်တာ ငါ မသိ
ဘူး။ ဘာစကားတတ်သေးလဲ
လို့မေးတော့ ပထန်က ဂူးစတပ်စ်
ကို ဂူးစတပ်စ်နဲ့ဂယ်ထရုတ်တို့
တစ်ခါတလေပြောလေ့ရှိတဲ့သူတို့
ဘာသာစကားမျိုးနဲ့ ပြန်ပြော
တယ်။ ဂူးစတပ်စ်နဲ့ အတော်
ကြာကြာ တွတ်တိုးနေကြတာပဲ။

ဘာတွေပြောမှန်းတော့ မိုးမိုး မသိဘူး။ နောက်တော့ မိုးမိုးကို
ပြောတယ်။ ဒီက ဘာသာစကား သင်ပေးစမ်းပါ။ ဆဲတာကို
အရင်ဆုံး သင်ပေးပါတဲ့။ မိုးမိုးကတော့ ရယ်လိုက်ရင်း အေး
အေးလို့ပဲ ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီနေ့က ဂယ်ထရုတ်ရက်အားမို့ ဒီအကြောင်းတွေကို
မသိလိုက်ဘူး။ အိမ်ရောက်တော့မှ ပြောပြလိုက်ရတယ်။
နောက်နေ့ အလုပ်ဆီ မိုးမိုးရောက်တော့ ရောက်ရောက်ဆင်
တော်မီက လက်ဖက်ရည်ခွက်နဲ့ မိုးမိုးကို စောင့်နေတယ်။
အဲဒီနေ့က ဂူးစတပ်စ်ရဲ့ ရက်အား။ ချက်ပြုတ်ခန်းမှာ ဘာစား
လူကြီး။ တော်မီက မျက်နှာရိပ်ပြခေါ်တာနဲ့ပဲ မိုးမိုးလည်း

ချက်ပြုတ်ခန်းထဲ မဝင်သေးဘဲ သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ တော်မီ
 သူလာပေးတဲ့လက်ဖက်ရည်ကို သောက်ရင်းနဲ့ နှစ်ယောက်သား
 ထိုင်စကားပြောတယ်။ ဂယ်ထရုတစ်ယောက် ဘာဖြစ်နေသလဲ
 လို့ တော်မီက မေးတယ်။ မသိဘူးလို့ မိုးမိုးကဖြေတော့
 တော်မီက ပြောတယ်။ ဂယ်ထရုရောက်လာတာနဲ့ ပထန်ကို
 ဂျာမန်လိုပြောတယ်။ ပထန်က ဂျာမန်လိုမတတ်ဘူးလို့ ပြော
 တော့ ဂယ်ထရုက ဆဲတယ်ထင်တယ်။ ပထန်ကတော့ တစ်လုံး
 ၉ သိပ်မရဘူး။ လျှောက်ရင်းသွားရင်း ဂျာမန်လို ဆဲဆဲနေတယ်
 ထင်လို့ ကျွန်တော်က ပြောလိုက်တယ်။ ဒီအခန်းထဲမှာ
 ဂူးစတပ်ဖ်က လူတိုင်း အတတ်နိုင်ဆုံး အင်္ဂလိပ်လို ပြောကြရ
 မယ်လို့ ပြောထားတယ်လို့။ ဒီတော့ ဂယ်ထရုက နင် ဂူးစတပ်ဖ်
 မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာနဲ့ ငါကတော့ ဂူးစတပ်ဖ် မဟုတ်ဘူး။
 ဒါပေတဲ့ ဒီကနေ့ ငါ့တာဝန်။ နင် စိတ်ထဲမှာ မကျေမနပ်
 ဖြစ်နေရင် အလုပ်လုပ်မနေနဲ့ အိမ်ပြန်တော့။ ငါက ပြန်ခွင့်ပေး
 နိုင်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော့်ကို တောင်း
 ဖန်တယ်။ ထပ်လည်း မပြောတော့ဘူး။ ဒီတော့မှ မိုးမိုး
 လန့်သွားတယ်။ ငါပြောလိုက်တာ မှားများသွားသလားလို့
 စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်သွားတယ်။ တော်မီက ထပ်မေးတယ်။
 တကယ်ရော ပထန်က ဂျာမန်လို တတ်သလား။ သူ့ကြည့်ရ
 တာကတော့ တစ်လုံး မှ နားလည်ပုံပေါ်ဘူးတဲ့။ ဟေ...လို့
 မိုးမိုးပါးစပ်က ထွက်သွားတော့တယ်။ ပြီးမှ ငါ့ရှေ့မှာတော့
 သူတို့ချင်း ပြောနေကြတာပဲ။ ဂျာမန်လိုထင်တာပဲ။ ခုတော့
 ဘာ ဘာသာစကားမှန်း အသေအချာမသိဘူးလို့ ပြောလိုက်
 တယ်။ ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး။ နောက်တစ်နာရီဆို ပထန်
 အလုပ်ပြီးပြီ။ မိုးမိုးလည်း ရောက်လာတော့ အဆင်ပြေတယ်လို့
 တော်မီက ပြောတယ်။ တကယ်တော့ တော်မီက သတ္တိမရှိတဲ့
 ဖန်ချာပီလို့ နာမည်ရပေတဲ့ အင်မတန် လူကြီးဆန်တဲ့ကောင်။

အဲဒီညနေဘက် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မိုးမိုးက ဂယ်ထရု
 ကို တည့်တည့်ပဲ မေးကြည့်လိုက်တယ်။ နင် ပထန်ကို
 အကြောင်းမရှိဘဲ ဆဲနေတယ်ဆိုလို့။ ဒီတော့ ဂယ်ထရုက ဟုတ်
 တယ်လို့ ဝန်ခံရင်း ပြုံးတယ်။ ဘာလို့ ဆဲရတာလဲလို့ မိုးမိုးက
 မေးလိုက်မိပြန်တယ်။ ဂယ်ထရုက မိုးမိုးကိုကြည့်ရင်း မိုးမိုးပဲ
 ပြောတာမဟုတ်လား။ ဒီကောင် ဂျာမန်လိုတတ်တယ်လို့ ပြန်
 ဖြေတယ်။ မိုးမိုးလည်း အတော်အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ဟဲ့၊
 ငါက တတ်တယ်ထင်လို့ ပြောတာပဲ။ နင်တို့လူမျိုးက တခြား
 လူမျိုးတွေကို ဂျာမန်လိုတတ်တယ်ဆိုရင် သွားဆဲရတဲ့အကျင့်
 ရှိသလားလို့ မေးလိုက်မိတယ်။ ဂယ်ထရုက ရယ်ရော။ အဲ
 သလို မဟုတ်ပါဘူးလို့ အရင်ပြောတယ်။ ဒီလိုလို့ အစချီရင်း
 မိုးမိုးကို ရှင်းပြတယ်။ မနက်က ချက်ပြုတ်ခန်းမှာ ပထန်ကို
 တွေ့တော့ ငါက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မေးတယ်။ နင် ဂျာမန်
 လို တတ်သလားလို့။ မတတ်ဘူးလို့ သူကဖြေတယ်။ ဒီတော့
 မိုးမိုးကပြောတယ် နင်နဲ့ ဂူးစတပ်ဖ်နဲ့ ဂျာမန်လိုပြောနေတယ်
 လို့။ သူက ပြန်ပြောတယ်။ မိုးမိုး နားကြားမှားလို့ ထင်တယ်

တဲ့။ ဂျာမန်လို အော့ဖ်ဒါဒါနီး တစ်လုံးတော့ ငါတတ်တယ်
 တဲ့။ ဒီတော့ ဒီကောင် ဂျာမန်လို တတ်မတတ် သိရအောင်လို့
 ဂျာမန်လို ရစရာမရှိအောင် ဆဲကြည့်တာလို့ ဂယ်ထရုက ပြော
 တယ်။ မိုးမိုးမှာ နားထောင်နေရင်း ငိုရအခက် ရယ်ရအခက်။
 ဒီတော့လို့ မိုးမိုးက စကားထောက်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့
 ငါ ဘယ်လောက်ဆဲဆဲ သူက မသိသလို၊ မကြားသလိုဘဲနေ
 လို့ ဒေါသထွက်လာတယ်လို့ ဂယ်ထရု ပြန်ပြောတယ်။ မတတ်
 လို့နေမှာပေါ့လို့ မိုးမိုးကပြောတော့ မဟုတ်ဘူး မိုးမိုး။ ဒီကောင်ဟာ
 သူလျှိုလုပ်စားတဲ့အကောင် ဖြစ်မယ်။ သူလျှိုတွေဟာ ဘာသာ
 စကား လေး၊ငါးမျိုးတတ်ပေတဲ့ မတတ်သလို ဆောင်နေတတ်
 တယ်။ သူတို့ကို ဘယ်လိုဆဲဆဲ၊ မဟုတ်တာပြောပြော မသိချင်
 ယောင်၊ မကြားချင်ယောင် ဆောင်နိုင်တယ်။ အဲသလိုဖြစ်အောင်
 ကျင့်ထားတာလို့ ဂယ်ထရုက ရှင်းပြတယ်။ မိုးမိုးအတွက်တော့
 အတော်အတွေးရ ကျပ်သွားတယ်။ နောက်တော့မှ သတိရတာ
 နဲ့မေးကြည့်လိုက်တယ်တဲ့။ အဆဲခံနိုင်အောင် ကျင့်ထားလို့ရ
 သတဲ့လား။ အေ ကောင်းတော့ ကောင်းသား။ နင်ပြောတာ
 ဟုတ်ပါပြီတဲ့။ အဲသလို လေ့ကျင့်ထားတယ်ဆိုတာ နင်ကကော
 ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ။ နင်ကရော သူလျှိုမို့လား။ ဂယ်ထရု
 အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ပြီးမှ ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ကြည့်
 ပူးတာပဲလို့ မရေမရာနဲ့ပြန်ဖြေတယ်။ ဒီကောင်ကတော့ သေချာ
 ပါတယ်။ စားဖိုမှူးရိုးရိုး မဟုတ်ဘူး။ သူလျှိုလုပ်စားတဲ့ ကောင်
 မျိုးတွေပဲ။ ချက်ပြုတ်ခန်းထဲ ဝင်လာတိုင်း အခန်းတစ်ခုလုံးကို
 မျက်လုံးနဲ့ လှည့်ပတ်ကြည့်တတ်တာ သူ သတိထားမိတယ်လို့
 ထပ်ပြောတယ်။ မိုးမိုးကတော့ အဲဒီလောက်အထိ စဉ်းစား
 မကြည့်မိဘူး။ ကိုယ့်အပေါ်ကောင်းတဲ့လူတွေအပေါ် ကိုယ်က
 ကောင်းရမှာပဲလို့ သဘောထားတယ်။ ဂယ်ထရုကတော့ ပထန်
 ကို သိပ်မကြိုက်လှဘူး။ မိုးမိုး တွေးကြည့်လို့ရသလောက်က
 တော့ သူ့နေရာကိုဝင်လှမယ်ထင်လို့များလားပဲ။ မိုးမိုးကို ပထန်
 က အမေလို့ခေါ်တာကိုလည်း ဂယ်ထရုက သိပ်ဘဝင်မတွေ့
 လှဘူး။ ပထန် လာမယ့်အကြောင်း ပြောပြီးတော့ ဂူးစတပ်ဖ်က
 လှည့်ထွက်သွားတော့မယ်လို့လုပ်တယ်။ ငါထင်တယ်။ ပထန်
 ဟာ ရိုးရိုးစားဖိုမှူး မဟုတ်ဘူးလို့ ဂယ်ထရုက အဆက်အစပ်
 မရှိဘဲ ပြောလိုက်တယ်။ ဂယ်ထရုက စိတ်ထဲမှာရှိနေရင် ထိန်း
 မထားတတ်တဲ့လူမျိုး။ ဂူးစတပ်ဖ်က ဂယ်ထရုကို ကြည့်ပြီး
 ပြုံးလိုက်ရင်း တချို့လူတွေကတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့လူပါလို့
 ပြောတာကို ယုံတဲ့လူကလည်း ယုံနေတတ်သေးတာကိုးလို့
 ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားရော။ မကြားတကြား လမ်းဆဲလိုက်
 ရင်း ဂယ်ထရုက လက်ထဲမှာ ဆုပ်ထားတဲ့ စက္ကူလက်သုတ်
 ပဝါလုံးကလေးနဲ့ ဂူးစတပ်ဖ်ရဲ့ ကျောကို လှမ်းပြီး ပေါက်လိုက်
 ပေတဲ့ စက္ကူလုံးကလေးဟာ ဂူးစတပ်ဖ်ရဲ့ ကျောကို မထိဘဲ
 လေထဲမှာ လွင့်သွားတော့တယ်။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

■ မြင့်သန်း

ရွာခံတွေကလည်း
အခေါက်ခေါက်
အခါခါ
ကျွန်းနေကြပေမဲ့
ကျိုးနေတဲ့
အပိုင်းကို

အရှည် နှစ်တောင်မရှိ တရုတ်
ခြောက်တစ်ပျဉ် ချပ်ပေါ်ကနေ
သတိနဲ့ ဖြည်းဖြည်း တွန်းယူလို့
တစ်ဖက်ကို အရောက်မှာ
ဆိုင်ကယ်ဒေါက်ကိုထောက်၊
ပုဆိုးကိုပါ ပြင်ဝတ်လိုက်ပြီး
ဆိုင်ကယ်ပေါ် ခွထိုင်လိုက်ပေမဲ့
စက်မမှီးဘဲ ငူငိုငိုနေမိတယ်။
တစ်ခုခုကို လုပ်သင့် မလုပ်သင့်
ချီတဲ့ ချတုံ ဖြစ်နေသလိုလို၊
လမ်းသွားလမ်းလာများကလည်း
သူ့ကို မမြင်သလို ဘာသိ ဘာသာ
ဖြတ်ကျော်သွားကြတယ်။

ခွပြီးတစ်မျိုး
ရှောင်လိုတစ်နည်း
ဖြစ်ကတတ်ဆန်း
ကျွန်းနေကြတာပါပဲ
ကျန်တဲ့
ဆိုင်ကယ်သမား
စက်ဘီးသမားတွေ
လူတွေ ကတော့
ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိ
ရိုတယ်တောင်
သဘောမထားတာ
လွန်တယ်
မဆိုသာ

အတ္တတံတားခင်းမိသူ

လမင်းမောင်မောင်

ခါတိုင်းဆိုရင် 'ဆရာသွားပြီလား'
လို့ တွေ့သမျှလူတွေ
နှုတ်ခွန်းခြွေနေကျ။ ခုတော့လည်း
တစ်ခါမှ မသိဖူးတဲ့
သူစိမ်းတစ်ယောက်လိုပါပဲ။
လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်ကအထိ
ဒီတံတားပေါ်မှာ တိရစ္ဆာန်မျိုးစုံ၊
လူပေါင်းစုံ၊ ယာဉ်ထိုထို ဥဒဟို
သွားလာ ကျော်ဖြတ်နေခဲ့ကြ

Noni 16

သေးတာပါ။ ဒါကိုကြည့်ပြီး သူ့မှာ ပီတိတွေ တစ်ခွက်ခွက် ခံစားခဲ့ရတာ ဘာမှ မကြာ လိုက်။ ခုတော့ တံတားက တစ်စစီ ကြွေလို့ သံတိုသံစ၊ အုတ်ကျိုးအပိုင်းတွေ၊ အင်္ဂတေ အကွဲအချပ်တွေ ဟိုတစ်စ ဒီ တစ်စ ဖရိုဖရဲ။ ဒါတွေကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာမကောင်း။ နာမည်တပ်ရခက်တဲ့ ဝေဒနာ ပေါင်းစုံနဲ့ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးက ခုထက်ထိ မွန်းကျပ်နေတုန်း ပဲ။ လူကလည်း မောဟိုက်နေ သလိုလိုကြီး။ ပြီးတော့ တစ် ခုခုအတွက် နောင်တရမိ သလိုလို ခံစားချက်က ရင်ဝ တည့်တည့်မှာ မီးကျိုးခဲထည့် ထားရသလိုကြီးကို ဖြစ်နေ တော့တာ။ နောင်တတော့ နောင်တပဲ။ ဘာနောင်တလဲ ဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ အသိဆုံး ပါ။

ကို ကြည် မောင် က အညာသား အသက်သုံးဆယ် ကျော်စ လူပါကြီး။ အလုပ်က အထက်တန်း အင်္ဂလိပ်စာပြ ကျူရှင်ဆရာ။ လူငယ်ပေမဲ့ အာစရိယာဂိုဏ်းဝင်ပီပီ အနေ ရိုးတယ်။ အေးတယ်။ တည် တည်တံ့တံ့လည်း ရှိတယ်။ သားမယားကိစ္စ မရှိသူပီပီ ရပ်၊ ရွာ သာရေး၊ နာရေး အလှူအတန်း ရက်ရော တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကျော် လောက်ကမှ ဒီတောင်ပေါ် ဒေသ မြို့ကလေးရဲ့ မနီး မဝေး ခန၊ ရှမ်း၊ မြန်မာ၊ ဂေါ် ရခါး၊ ဟိန္ဒူ လူမျိုးပေါင်းစုံ တဲ့ ရွာကလေးမှာ အခြေချနေ လာသူ။ အယူဝါဒနဲ့ စရိုက်စုံ လှတဲ့ ဒေသမှာ ကိုကြည် မောင်က အရွယ်မရွေး၊ လူ

ဒေသဟပ်
ငြာသံပေး
တွန်းနေတဲ့
အသံများ
ကြားရပြီးတဲ့
နောက်ရက်
မနက်မှာတော့
မြို့ထဲဘက်
ချိုးကွေ့ရာ
တံတားရဲ့
ညာဘက်ပိုင်း
အက်ကွဲနေတာကို
တွေ့လိုက်
ရတဲ့အခါ
ကိုကြည်မောင်ရဲ့
ပီတိတွေလည်း
အခိုးပြန်
ပျောက်ကွယ်
သွားရပါလေရော

မရွေး အားလုံးနဲ့ သင့်တင့် အောင် ပေါင်းတတ်သူပါ။ နွေရာသီ အခမဲ့ စာသင်တတ် တော့ ရွာမှာက သူတပည့် တွေ အများသားပေါ့။ အရက်၊ ဖဲ၊ ဂဏန်းပေါင်းစုံ လောင်းကစားကြ၊ ပြဿနာ ပေါင်းစုံ ဖြစ်ကြနဲ့ အရွပ် အယှက်တွေနဲ့ လုံးထွေးနေ တတ်ကြတဲ့ လူအများစုထဲမှာ ကိုကြည်မောင်ကတော့ ကျိုး တွေကြားက ဗျိုင်းတစ် ကောင်ပမာလို့ ဆိုရလောက် အောင် ထင်းထင်းကြီး ပေါ် နေသူတစ်ယောက်ပါ။ ဒီ အရပ်မှာတော့ ဟိန္ဒူ၊ ဂေါ်

ရခါးတွေရဲ့ နာရေးမှာ ဖဲပိုင်း ကို ဆယ့်သုံးရက်ထိ နေရာ ညပါ ထောင်တတ်တာက မလေ့ဖြစ်နေပြီ။ ကိုကြည် မောင်က အရက်၊ လောင်း ကစား၊ အပျော်အပါး ဘာမှ မရှိတဲ့သူ...ဆိုတော့ လူတိုင်း က လေးစားကြ၊ ချစ်ခင်ကြ တာ ဘာမှ မဆန်းဘူး။ အဲ မနေ့ကအထိသာ ဆိုပါတော့ လေ။ ခုတော့ ကိုကြည်မောင် ရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် တစ်ရွာလုံး က မယုံနိုင်လောက်အောင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် သွားခဲ့ကြ ရပါပြီ။ ကိုကြည်မောင်ရဲ့ ငုပ်နေခဲ့တဲ့ အတွင်းစိတ်သဘော ထားက ဘွင်းဘွင်းကြီး ပေါ် ထွက်ခဲ့ပြီကိုး။ ကိုကြည်မောင် က ကျိုးတွေကြားက ဗျိုင်း မဟုတ်တော့ဘူး။ ပြဿနာ က အခြားတော့မဟုတ် တံတားခင်းရာက အစပြုခဲ့ ခြင်း။

ဒီတံတားက မြို့ထဲနဲ့ ဆက်ထားတဲ့ လမ်းမတံတား တော့ မဟုတ်ဘူး။ လမ်းမ ကနေ ကိုကြည်မောင်တို့ ခြံတွေဘက်ကို ခွဲထွက်သွား တဲ့ လမ်းခွဲတစ်ခုရဲ့အစပ် ရေ မြောင်းကိုပုန်းထားတဲ့ တံတား။ သို့ပေမဲ့ လိမ္မော်ခြံ၊ ကော်ဖီ ခြံကြီးတွေရှိရာလမ်းဖြစ်လို့ သိန်း ရာထောင်ချီတန်တဲ့ ကားတွေရော၊ ခြံလုပ်ငန်းတွေ အတွက် သုံးကြတဲ့ ဖောက်ား၊ ထော်လာရီ၊ သုံးဘီး၊ လှည်း၊ ဆိုင်ကယ်၊ စက်ဘီး ပါမကုန် လှ၊ နွားတိရစ္ဆာန် မျိုးစုံတို့ ကူးသန်းသွားလာကြရတဲ့ တံတားတစ်ခုပါ။

ကိုကြည်မောင် ဒီရွာ ရောက်စက ယိုင်နဲ့နေတဲ့

သစ်လုံးတံတားကို ခိုင်အောင် ပထမ ပြုပြင်ခဲ့ပြီး၊ မနုစံ ခိုးတွင်းမှာ တံတား ပျက် သွားတော့ အဟောင်းဆိုင်က သစ်တွေဝယ်ပြီး သစ်သား တံတား ခင်းခဲ့ပါသေးတယ်။ အဟောင်းဈေးနဲ့ ဝယ်ခဲ့တာ တောင် ငွေငါးသောင်းကျော် ကုန်ခဲ့သေးတာပါ။ အဲဒီ တံတားကလည်း အခု ဝါ မခင်ခင်ကလေးတင် ကျိုး သွားခဲ့ပြန်ပါတယ်။ လိမ္မော် ခြံတွေ၊ ကော်ဖီခြံတွေက အများကြီးပါ။ အင်ဂျင်နီယာ ခြံလို့ ရွာကခေါ်တဲ့ မုံရွာဘက် က သူဌေးခြံက ရေကန်လုပ် ရာမှာ ဖောက်ားကြီးတွေနဲ့ အုတ်သယ်တော့ တံတားက မခံနိုင်ဘဲ ကျိုးပါလေရော။ ဒီတံတားအကျိုးပေါ်ကနေ ခြံသူဌေးတွေရဲ့ သိန်း ရာ ထောင်ချီတန်တဲ့ ကားမျိုးနဲ့ ကူးနေကြပေမဲ့ ခြံစောင့်တွေ ကပဲ မတင်ပြလိုလား။ ဘာ ကြောင့်ရယ်မသိ တံတား ပြုပြင်ဖို့ရာ ယောင်လို့ စိတ် ကူးကြဟန် မတူပါ။

ထင်းလှည်းပိုင်ရှင် ဂေါ်ရခါးလူမျိုး ရှာနဲ့ ထော် လာရီပိုင်ရှင် ဟိန္ဒူလူမျိုး ချက်စူ၊ ဖောက်ားပိုင်ရှင် မြို့ အောင် စတဲ့ ရွာခံတွေက လည်း အခေါက်ခေါက်အခါ ခါ ကူးနေကြပေမဲ့ ကျိုးနေတဲ့ အပိုင်းကို ခွဲပြီးတစ်မျိုး၊ ရှောင် လိုတစ်နည်း ဖြစ်ကတည်း ဆန်း ကူးနေကြတာပါ။ ကျန်တဲ့ ဆိုင်ကယ်သမား၊ စက်ဘီးသမားတွေ၊ လူတွေ ကတော့ ဖုတ်လေတဲ့အခါ ရှိတယ်တောင် သူတို့ မထားတာ လွန်တယ် ဆို သာ။ တစ်ယောက်ယောက်

ပြင်နိုး၊ ပြင်နိုးနဲ့ ကိုကြည်
မောင် စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပေမဲ့
ရက်တွေကြာလာတော့ တစ်ခု
ခုလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။
မိုးများတဲ့ ဒေသဆိုတော့ သစ်
သားတံတားက ရေရှည်ခံဖို့
ဆိုတာ မလွယ်ဘူးလေ။

□
‘လုံးပတ် တစ်ပေခွဲ၊
အရှည် ခြောက်ပေ တစ်လုံး
ခုနစ်သောင်းပါခင်ဗျာ’

ကွန်ကရစ် အိမ်ဆောက်
ပစ္စည်းဆိုင်က ကောင်လေးရဲ့
စကားကြောင့် ပိုက်လုံးခင်းဖို့
စိတ်ကူး ပျက်ရပြန်တယ်။
တစ်လုံးတည်းနဲ့လည်း အလုပ်
မဖြစ်၊ နှစ်လုံးဆိုရင်လည်း
တစ်သိန်းကျော်။ တိုက်ခ၊
လုပ်အားခနဲ့ဆိုတော့ ဒီ
ကုန်ကျစရိတ်ကို ကိုကြည်
မောင် မတတ်နိုင်ပြန်။ သုံး၊
လေးရက် စဉ်းစားပြီးမှ
စိတ်ကူးတစ်ခုရတာကြောင့်
အကောင်အထည်ဖော်ဖို့
အဓိကကျသူတွေကို စည်းရုံး
ဖို့ရာ ကိုကြည်မောင် ကြိုးစား
ရပြန်ပါရော။

‘လှည်းဘီးပြင်လိုက်
တာ ငါးသောင်းလောက် ကုန်
သွားလို့ အကြွေးတောင် တင်
နေတယ် ဆရာရယ်’ ရှာနဲ့ရဲ့
စကား။ ထော်လာဂျီပိုင်းရှင်
ချက်စူကျပြန်တော့ ချည်းကို
ပါရော။ ‘ဆရာရေ...တစ်နေ့
ကုန် မောင်းရမှ ဆီဖိုးတောင်
အနိုင်နိုင်ပါဗျာ။ စက်က
လည်း ခဏခဏ ပြင်နေရ
တော့ ခုတလော သိပ်မပြေ
လည်ဘူးဗျာ’။ မြင့်အောင်ကျ
ပြန်တော့လည်း အများနဲ့
ကုသိုလ်ယူဖို့ ဝါသနာရှိဟန်
မတူ။ ‘တတ်နိုင်ရင် တစ်
ယောက်တည်းသာ လုပ်

လိုက်ချင်တယ် ဆရာ၊ အများ
နဲ့က ဇယားသိပ်ရွပ်တာရယ်။
အင်ဂျင်နီယာတို့ သူဌေးတွေ
တော့ ဒီလောက်ကလေးကို
မမြင်လောက်ပါဘူး။ သူတို့မှ
မလုပ်ရင်လည်း ပစ်သာထား
လိုက်ဆရာရေ၊ စေတနာ
ပေါက်တဲ့လူလုပ်တော့ ဖြစ်
လာလိမ့်မပေါ့’

ရွာခံလူတွေထဲမှာကို
က ပူးပေါင်းရွက်ဆောင်မှု၊
စည်းလုံးမှုတွေ လုံးလုံးလျား
လျား မရှိတော့တာကို
ကိုကြည်မောင် နားလည်ခွင့်
ရလိုက်ပါတယ်။ အင်ဂျင်နီ
ယာခြံက ခြံစောင့် ဒေါ်ဌေးကို
တီးခေါက်ကြည့်ပြီး-

‘အစ်မတို့ မပြောရရင်
လည်း ကျွန်တော် ပြောကြည့်
ပေးမယ်လေဗျာ’

ဒီစကားကြားတော့
ဒေါ်ဌေးခမျာ ခြေတကား
ကား၊ လက်တကားကား၊
လည်တခါခါ၊ ခေါင်း
တယမ်းယမ်းကို ဖြစ်ကရော။

‘အမယ်လေး မလုပ်ပါ
နဲ့ ဆရာရယ်။ ဟိုတစ်နေ့က
လာတုန်းကတောင် ခြံက ဝင်
ငွေမရှိသေးဘူး၊ ထွက်ငွေတွေ
များနေလို့တဲ့လေ။ ညည်း
လိုက်တာများ သူဌေးဆိုပေ
မဲ့ တစ်ပြား၊ နှစ်ပြားမှတ်လို့
ခွာတဲ့သူဌေးမျိုးပါ ဆရာ
ရယ်။ ကျွန်မတို့တောင် သူ
ပေးတဲ့ လခနဲ့ မလောက်ဘူး။
ထင်းခုတ်တဲ့အလုပ် တစ်ဖက်
က လုပ်နေလို့သာ ထမင်း
နပ်မုန့်နေတာပါ။ သူတို့ကား
တွေ ကူးနေကြတာပဲ။
တံတားပျက်တာ မြင်တာပေါ့
ဆရာရယ်၊ မပြင်ချင်ကြလို့
သာပေါ့။ ကျွန်မတို့က ထူးပြီး
တင်ပြနေဖို့ လိုတာမှ မဟုတ်

တာ

‘ဒါလည်း ဟုတ်ပါ
တယ်လေ’

ကိုကြည်မောင် သူဌေး
ခြံတွေကို စည်းရုံးဖို့ လက်
လျှော့လိုက်ပါပြီ။ ဒေါ်ဌေး
က-

‘ဆရာကိုများ တွက်
ကပ်ကြသလားမှ မသိတာ’

‘ဗျာ...ဘာကို တွက်
ကပ်နေကြတာလဲ အစ်မရဲ့’

ဒေါ်ဌေးစကားကို
ကိုကြည်မောင် ဘယ်လိုမှ
သဘောမပေါက်နိုင်ပါ။

‘ဪ...ဆရာခြံက
တံတားနဲ့ အနီးဆုံး ဖြစ်နေတာ
ပဲလေ’

‘ဗျာ...’

□

စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချ
တံတားကုသိုလ် သူပဲ ယူ
တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး
မိုးတွင်း အလုပ်ပါးလို့ အား
နေတဲ့ ပန်းရန်ဆရာ သောင်း
မြင့်နဲ့ စကားပြောကြည့်
တော့...

‘အကုန်အကျ သက်
သာအောင် လုပ်ပေးပါမယ်
ဆရာ’

ဆိုတာနဲ့ပဲ မိုးလေကင်း
တဲ့ ရက်ကလေးမှာ သစ်သား
တံတားကိုဖျက်၊ အုတ်စိကွန်
ကရစ်အခင်း တံတားတစ်ခု
ဖြစ်ဖို့ ကိုကြည်မောင် ကြိုး
စားခဲ့ပါတော့တယ်။ အကုန်
အကျသက်သာအောင် လုပ်
ပေးပါမယ်ဆိုတဲ့ ကိုသောင်း
မြင့်က လုပ်အားခကိုတော့
လျှော့မယူတဲ့အပြင် တစ်
ထောင် ပိုယူလို့ တစ်ရက်ကို
ငါးထောင် ပေးရပါတယ်။
အလုပ်ဆင်းလို့ နေ့တစ်ဝက်
မရောက်ခင် မိုးရွာခဲ့လို့က

တော့ အလုပ်က နားပြီးသား
ပဲ။ ဒါပေမဲ့ လုပ်ခကတော့
နေ့တစ်ဝက်ခ အပြည့်ယူ
တယ်။ မိုးရွာလို့ ပန်းရန်
အလုပ် နားတဲ့ရက်တွေမှာ
တံတားနားမှာ ပုံထားရတဲ့
သဲ၊ မြန်း၊ မှတ်ကျောက်တွေ
က လက်သည် မပေါ်ဘဲ
လျှော့လျှော့ကုန်တဲ့ အဖြစ်နဲ့
ကြုံခဲ့ရပြန်တော့ ကိုကြည်
မောင်တစ်ယောက် စိတ်
အပျက်ကြီး ပျက်ပြီပေါ့။
အုတ်၊ သဲ သယ်ကြဖို့ အကူ
အညီတောင်းတော့ လူတွေ
ရော၊ ယာဉ်တွေပါ ကိုယ်
ရောင်ကိုယ်ဝါတွေ ပျောက်
ချက်သား ကောင်းချက်
တော့။ ဒီလိုနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်
က လူတွေကို ကိုကြည်မောင်
စိတ်ကုန်စ ပြုလာခဲ့တော့
တာပဲ။

တံတားလုပ် နေစဉ်
အတွင်းမှာပဲ ကိုကြည်မောင်
ရဲ့မျက်နှာမှာ အရင်က ကြည်
လင်မှုတွေပျောက်၊ အလိုလို
တည်တည်ကြီး ဖြစ်နေခဲ့ရော
ဆိုပါတော့။ ယာဉ်မျိုးစုံ
ပိုင်ရှင်တွေကလည်း ကိုကြည်
မောင်မို့ လမ်းမှာ တွေ့ရင်
အရင်လို နှုတ်မဆက်ရဲကြ
တော့ဘူး။ ကူမလုပ်ကြတာ
ကို သူတို့ဘာသာ မျက်နှာ
ပူကြရင်းက ဒီလိုဖြစ်ကုန်ကြ
တာပါ။ အချို့ကတော့ ဖြတ်
သွားဖြတ်လာကြရင်း...

‘ဆရာ တံတားဖွင့်ပွဲ
လုပ်ဦးနော်’

စကားရော ဖောရော
လုပ်ကြပေမဲ့လို့ ဘယ်သူမှ
ရေတစ်ပုံး ကူမဆွဲ၊ မဆလာ
တစ်ဒယ် ကူမသယ်ခဲ့ကြပါ။
ဒီတော့လည်း တံတားမပြီး
ခင်ကတည်းက ကိုကြည်

မောင် ရင်ထဲမှာ ဘာမှန်းသိသလိုလို၊ မသိသလိုလို အလုံးကြီးတစ်ခုက ခိုးလိုးခဲ့လုကြီးဖြစ်နေခဲ့တာ ဆိုရမယ် ထင်ပါရဲ့။ ဒီလိုနဲ့ပဲ အုတ် နှစ်ရာငါးဆယ်၊ ဘီလပ်မြေသုံးအိတ်၊ ထုံးနှစ်အိတ်၊ မေမြို့သံ ထော်လာဂျီတစ်စီး၊ ဗြန်း တစ်စီး၊ မှတ်ကျောက်တစ်စီး၊ ငါးမူးလုံးသံချောင်း ကိုးဆယ်ခြောက်ပေ(ငွေတစ်သိန်းခန့်) အကုန်ခံလိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ တစ်ပတ်အတွင်းမှာပဲ နှစ်ပေအကျယ် ၃, လေးလက်မ အခင်းနဲ့ အရှည်ဆယ်နှစ်ပေ တံတားတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ရော။ တံတားသွေ့သွေ့ခြောက်လို့ အခင်းအကာတွေ ဖယ်ပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဆိုသလိုပါပဲ။ ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေကြတဲ့ ယာဉ်ပေါင်းစုံ၊ လူပေါင်းစုံ၊ တိရစ္ဆာန်ပေါင်းစုံတို့ဟာ ၃၁ ဟို ကူးကြ သန်းကြတော့တာပါပဲ။ ဒါတောင်မှ သစ်သားတံတားအဟောင်းက ကျန်တဲ့ လေးပေကျော်ကျော်ကလေး အတော် တောင့်တင်းနေသေးတာ၊ ဖျက်ရမှာ နှမြောလို့ ချန်ထားခဲ့တဲ့ အပိုင်းကို ကြည့်ကြ၊ မြင်ကြပြီးသကာလ...။

‘ဆရာကလည်း ဒါလောက်ကလေးကျမှ တစ်ခါတည်း ခင်းလိုက်ပြီးရော။ ထူးပြီး ကုန်မှာကျနေတာပဲ’ ဆိုတဲ့ ဝေဖန်သံကြားရတော့ ဟုတ်ပါတယ်လေဆိုပြီး သစ်သားတွေကို မဖယ်တော့ဘဲ အပေါ်ကနေ ကွန်ကရစ် ထပ်လောင်းပေးခဲ့ပြန်တော့ တံတားအရှည်က ဆယ့်ခြောက်ပေ ကျော်သွားခဲ့

တယ်။ အဒါလေး ခင်းတော့ပန်းရန်ကို မငှားဘဲ ကိုကြည့်မောင် တစ်ယောက်တည်း လုပ်ခဲ့သေးတာပါ။ ချိုးကျူးထောမမှာသံတွေ ကင်းဆိတ်စွာ၊ ဝေဖန်ရှုတ်ချသံတွေ စည်ဝေစွာနဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ တံတားပေါ်မှာ ကူးကြသန်းကြတာတွေ ကြည့်ပြီး ရင်ထဲက ဒေါမနုဿတွေကို တဖြည်းဖြည်း လျှော့ချ၊ ပီတိကို အစားထိုးယူခဲ့ပြီ။

‘တပည့်တော် ဘဝမှာလည်း အခက်အခဲမှန်သမျှ ကျော်လွှားနိုင်တဲ့ကိုယ် ဖြစ်ရပါစေဘုရား’ လို့ အိမ်ကဘုရားမှာ ကိုကြည့်မောင်တောင်းဆုခြေခဲ့သေးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မရမက ဖန်တီးမွေးမြူယူခဲ့ရတဲ့ ရင်ထဲက ပီတိတွေဟာ ဘာကြာကြာ ခံစားလိုက်ရတာမှတ်လို့။

လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးရက်လောက်က ခိုးသည်းသည်းထဲမှာ ယောက်ျား လေး၊ ငါးယောက်နဲ့ ခါတော်မီအပင်ကြီးတွေ အပြည့်တင်ထားတဲ့ ဖောက်ားတစ်စီး ရွံ့ထဲဗွက်ထဲ တဂူးဝူး ရုန်းကန်မောင်းနေသံ၊ အော်ဟစ် ငြာသံပေးတွန်းနေတဲ့ အသံများ ကြားရပြီးတော့ရက် မနက်မှာတော့ မြို့ထဲဘက် ချိုးကွေ့ရာတံတားရဲ့ ညာဘက်ပိုင်း အက်ကွဲနေတာကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါ ကိုကြည့်မောင်ရဲ့ ပီတိတွေလည်း အခိုးပြန်ပျောက်ကွယ်သွားရပါလေရော။ စုံစမ်းလိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ မီးသွေးဖုတ်သမားသန်းဇော်စောင့်တဲ့ခြံ အရောင်းအဝယ် မန္တလေးမှာပဲ ရှေး

တည့်ငွေချေကြပြီး ခြံပိုင်ရှင်အသစ် ခြံကို စစ်ဆေးဖို့ လာမကြည့်မီ စည်းရုံးမှာ ပေနှစ်ဆယ်လောက် မြင့်နေပြီဖြစ်တဲ့ ခါတော်မီပင်ကြီးတွေကို အမြစ်ဆုံကြီးတွေပါ ပါအောင် တူးပြီး ‘စံကားဝါ’ ပျိုးခင်းကို ရောင်းချတဲ့ သတင်း တိတိကျကျ သိရပါလေရော။ ပန်းရန် ကိုသောင်းမြင့်နဲ့ ကပ်လျက်နေတဲ့ သန်းဇော်ကို သွားတွေတော့...

‘ဂဏန်းသင်္ချာ အကြွေးတွေ တင်နေတာမို့ ကျုပ်လည်း ကြိမ်ကြိရာ ဘေးပေါက် ရှာမိတာပါ ဆရာရယ်။ တစ်ပင်မှ သုံးထောင့်ငါးရာတည်း ရတာပါ။ စံကားဝါက ပြန်ရောင်းတာ တစ်ပင်ကို နှစ်သောင်းခွဲတောင် ရတာပါ။ တံတားပြင်ဖို့ ကျွန်တော် သွားပြောပေးပါမယ် ဆရာ’

အရက်ကလေး သောက်လိုက်၊ စာရွက်နဲ့ ခဲတံနဲ့ အမြဲတွက်ချက်နေတတ်တဲ့ ဆင်းရဲသား သန်းဇော်ကို ကိုကြည့်မောင် ဘာမှ အတင်းအကျပ် မပြောရက်ပါ။ ကိုကြည့်မောင်ရဲ့ ခြံထဲက ပန်းပင်မျိုးစုံက စံကားဝါခြံက ဝယ်ထားတာတွေချည်း သိန်းဂဏန်းလောက် ရှိတာပါ။ ခင်မင်ရင်းစွဲလည်း ရှိတာကြောင့် ကိုယ်တိုင်ပဲ တံတားကိစ္စကို သွားပြောခဲ့ပါတယ်။ သို့သော်... သို့သော်...

‘ဆရာရယ် ကျွန်မတို့က လမ်းကောင်းရဲ့လားလို့ အတန်တန်မေးပြီးမှ သွားဝယ်ခဲ့တာပါ။ တံတား လုပ်စကတည်းက သန်းဇော်က

လာစပ်ထားတာပါ။ သူ့သူဌေး အသစ်ကလည်း လာခါနီး။ ဆရာတံတားကလည်းအပြီး တိုက်ဆိုင်သွားတာ၊ အားတော့နာပါတယ် ဆရာရယ်။ တစ်ပင်နှစ်သောင်းခွဲရတယ် ဆိုပေမဲ့ အပင်တိုင်းက ရှင်ချင်မှ ရှင်တာပါ။ သေတဲ့အပင်အတွက် ပြန်စိုက်ပေးရတာ ကျွန်မတို့အတွက် သိပ်မကျန်ပါဘူးရှင်။ သန်းဇော်ကမှ အသားတင် ရတာပါ။ ကျွန်မတို့တာဝန် အရှင်းကြီးပါ’

ဆို လေသောအခါ ရောင်းသူရော၊ ဝယ်သူကပါ တာဝန်မယူကြလေတော့ နဂိုက အနာမကျက်သေးတဲ့ ရင်ဘတ်ကြီးဟာ ပိုလို့သာ အောင့်လာ နာလာတော့တာ လွန်တယ် ပြောမရတော့ဘူးပေါ့။ သို့သော်လည်း ပညာတတ်ပီပီ သတိထား စဉ်းစားရင်း ကုန်လှ တစ်သောင်း ကျော်ကျော်ပေါ့။ နောက်ဆုံး အနေနဲ့ အကုန်ခံပြီး ပြင်လိုက်ပါမယ်လေလို့ စိတ်ကို ဆုံးမနေတုန်း...

လောဘတကြီး မနိုင်ငံနဲ့ နင်းကြိတ်ခဲ့ကြတဲ့ လူတွေကို ဝေဖန်သံ အလျှင်းမပါဘဲ -

‘ဆရာရေ ဘီလပ်မြေခိုလို့ ဖြစ်ရတာ’

‘သုံးတဲ့ သံလုံးတွေက သေးသေးကလေးတွေဟာကို’

‘ဆရာက ခိုပြီး... မန်းလေးသံ မသုံးဘဲ မေမြို့သံသုံးတာ ဘာခံနိုင်မှ တုန်း’။ စတဲ့...စတဲ့...

တံတားပေါ်ကနေ ဖြတ်၊ ခြံရှေ့က မောင်းနှင်

သွားကြတဲ့ ထိုထိုယာဉ်များ
ပေါ်က သူကောင်းသားတို့ရဲ့
နှုတ်ဆက်သံလား။ ငါ့သံ
လား။ လှောင်ပြောင်သံလား။
သရော်ခနဲသံလား မသိနိုင်တဲ့
လေသံနဲ့ ဝေါဟာရများက
တို့စယ်ကလူ ပြုစားကြရင်း
က စကားလုံး လက်နက်များ
ဟာ ကိုကြည်မောင်ရဲ့
ဆင်ခြင်တဲ့တရား၊ သည်းခံ
နိုင်မှု စွမ်းအားတွေကို တစ်ခု
ကျန် ဖျက်ဆီးလိုက်ကြတဲ့
အခါမှာတော့...။

□

မနေ့က မနက်ခင်း
ကျွန်းရှင်သွားရာက နေ့လယ်
ခင်း ပြန်လာတဲ့အခါမှာ
ဆိုင်ကယ်ကို ဘေးမှာရပ်၊
ပုဆိုးချွတ်တဲ့ပြီး ဘောင်းဘီ
တိုတိုနဲ့ နီရဲတွတ်နေတဲ့
မျက်နှာ၊ ချွေးတလုံးလုံး၊
ဒေါသတကြီး ဟည်းထနေတဲ့
မောဟိုက်သံကြီးနဲ့ ယူလာတဲ့

သံတူးရွင်းကြီးကို ထိုးစိုက်၊
ထိုးစိုက်တဲ့ပြီး တံတားတစ်ခု
လုံး ကြေခွနေအောင် ထိုးခြေ
တူးဆွနေတဲ့ ကိုကြည်မောင်
ကို တွေ့ကြရတော့တာပဲ။

မြင်မြင်သမျှ လူကြီး၊
လူငယ်၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ
ဘယ်သူမှ တစ်ခွန်း ဝင်မပြော
ရဲကြဘူး။ သူတစ်ယောက်
တည်း လုပ်ထားတဲ့ တံတား
ကိုး။ ရွာထဲမှာတော့ တီးတိုး
တီးတိုး ဝေဖန်ကြ၊ ကဲ့ရဲ့ကြ၊
စကားတင်းဆိုကြတော့တာ
ပေါ့။ ကိုကြည်မောင်ကို
လည်း နေ့ချင်း၊ ညချင်းကို
ရွံ့ကြောက်ကြီး ကြောက်ကုန်
ကြတော့တာလေ။ တကယ်
ကတော့ ကိုကြည်မောင်က
ခုမှ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ တစ်သား
တည်း ဖြစ်သွားတော့တာ
ဘယ်သူမှ မသုံးသပ်တတ်
ကြဘူး။

□

ချုံတုချုံတု ဖြစ်နေရာက
ကိုကြည်မောင် ဆိုင်ကယ်
ပေါ်ကဆင်း၊ ဖင်ထိုင်ခုံဖွင့်၊
တူးလံဘောက်စိထဲက သား
ရေကြိုး ထုတ်ယူတယ်။ ပြီး
တော့ တံတားပျက်ပေါ်မှာ
ကန့်လန့်ခင်းထားတဲ့ ခြောက်
တစ်ပျဉ်ချပ်ကို ကောက်ယူ
ပြီး ဖင်ထိုင်ခုံမှာ အလျား
လိုက် သေသေချာချာ ချည်
လိုက်တယ်။ သူ့ လုပ်ရပ်ကို
နွားကျောင်း ထွက်လာတဲ့
ဂေါ်ရခါးလေး ဂျီစနိုးက မြင်
တော့ အထူးအဆန်း ဖြစ်ဟန်
တူပါရဲ့။

‘ပျဉ်ချပ်က ဘာလုပ်ဖို့
လဲ ဆရာ’

ကိုကြည်မောင်က
လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆိုင်ကယ်ကို
နှိုးလိုက်တယ်။

‘အပြန်ကျရင် တံတား
ကူးဖို့ပေါ့ကွ၊ ထားခဲ့ရင် ငါ
ပြန်လာချိန်တွေရ ကံကောင်း။

လောလောဆယ် ဒီပျဉ်ချပ်က
ငါ့တံတားပဲဟေ့’

ပြောလည်းပြီး ရော
ဆိုင်ကယ်ကို ဆောင့်ကြီး
အောင့်ကြီး မောင်းထွက်သွား
တော့တာပဲ။ ဂျီစနိုးကတော့
ခေါင်းတခါခါ၊ လည်တခါခါ
နဲ့ နားမလည်နိုင်ရှာ။ ထို့အတူ
ပါပဲ ကိုကြည်မောင်ရဲ့ ရင်ထဲ
မှာလည်း တော်တော်နဲ့
ပျောက်ဖို့ခက်လှတဲ့ နောင်တ
တစ်ခုကိုလည်း ဘယ်သူမှ
နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး
လေ။ အဲဒီ နောင်တကတော့
တံတားကို ဖျက်ခဲ့တဲ့
နောင်တ လုံးဝ မဟုတ်တာ
သေချာတယ်။ နောင်တတော့
နောင်တပဲ။ ဘာနောင်တလဲဆို
တာ ကိုကြည်မောင်သာ
အသိဆုံး။

■

လမင်းမောင်မောင်

အတိတ်သက်ကြီးများဖြင့်
အာဇာနည်အသွေး ကောင်းမွန်သော
ပဟတ်စတစ်အိတ် အမျိုးမျိုးကို
ထုတ်လုပ်ပေးလျက်ရှိပါသည်

ဝန်ခံ

ပလတ်စတစ်အိတ်လုပ်ငန်း

အမှတ်(၁၂)၊ သီရိလမ်း၊ ဟေ့တန်၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်
ဖုန်း ၆၄၁၁၃၄ ၊ ၇၂၂၇၆၈ ၊ ၆၄၅၉၈၇

မြန်မာ့အသံ ၂၀၁၅

၁၇ ခုနှစ်မြောက် နှစ်ပတ်လည် ဩဂုတ် ၂၀၁၅

*အဓိက ကတော့ ခင်များ
 တစ်ကို ကျော်နိုင်ဖို့ပဲဗျ။
 တစ်ကို ကျော်နိုင်ပြီးရင် တစ်ဒသမ
 ကိုး ကိုး ကိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊
 နှစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ဒသမ
 ဘယ်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်
 ခင်များ သွားချင်သလောက်
 ရောက်အောင်သွားဖို့ မခက်ခဲတော့ဘူး။
 နောက်ဆုံး သုံး၊ ဖြစ်ချင်ချင်၊
 လေး၊ဖြစ်ချင်ချင်ဗျာ
 ခင်များ ဖြစ်ချင်သလောက်
 ဆက်လျှောက်လို့ရပြီ*
 မှားယွင်းမှုတစ်ခုကို

အစပျိုးကြည့်ဖို့ ခက်ခဲပေမဲ့
 တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှားယွင်းပြီး
 သွားလျှင်တော့ နောက်ထပ် အကြိမ်များစွာ
 မှားယွင်းဖို့ မခက်ခဲတော့သည့်သဘောကို
 မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ရှင်းပြစဉ်ကတော့
 သူသဘောကျ နှစ်ခြိုက်စွာ
 ရယ်မောဖူးခဲ့သည်။ တရားဝင်
 မိန်းမနှစ်ယောက် ယူထားသည့်အပြင်
 ကြားပေါက်တွေပါ
 ပေါများနေသူတစ်ယောက်အကြောင်းကို
 မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့်
 စကားစပ်မိကြသည်။
 ဘယ်လိုစိတ်နဲ့များ မိန်းမတွေ

ရေဒီယို

အစသင်္ဃာတစ် အစုးသင်္ဃာတစ်

အများကြီး ယူဖြစ်သွားတာလဲ
မသိဘူးနော်ဟု ကျွန်တော်က
ညည်းညူမိချိန်မှာ မိတ်ဆွေ
ဖြစ်သူက စားနောက်သလိုလို
နှင့် ပြန်ဖြေသော စကားဖြစ်
သည်။ အများတွေ အကြိမ်
များစွာ မကြုံချင်လျှင်တော့
တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမှားနိုင်
အောင် ကြိုးစားတဲ့။ သူဆုံးမ
သော စကားကို ပြန်တွေးပြီး
ကျွန်တော်တောင် သဘောကျ
စိတ်နှင့် ပြီးချင်ချင် ဖြစ်ခဲ့ရဖူး
သည်။

၁။

မကူညီနိုင်ပါဆိုသော
ကိစ္စတစ်ရပ်ကို အကြိမ်များ
စွာ တောင်းဆိုလာသည့်အခါ
တိုင်း ကျွန်တော် ခေါင်းရှုပ်ရ
သည်။ အခေါက်ပေါင်းများ
စွာ ရောက်လာပြီး အကူအညီ
တောင်းနေသော ဒီအမျိုးသမီး
ကြောင့် ကျွန်တော့်ခေါင်းတို့
ပူရသည်။ ကျွန်တော့်အတွေး
တို့ ဗျာဠာရသည်။ ယခု
နောက်တစ်ခေါက် ထပ်လာ
ပြန်လေပြီ။ လာတိုင်းလည်း
သူမလက်ထဲမှာ ကိုင်ဆောင်
လာသမျှ လက်ဆောင်ပစ္စည်း
တွေကို ကျွန်တော် မယူဝံ့၊
မထိဝံ့။ ဒီတစ်ခေါက်တော့
ချွေးမဖြစ်သူပါ ပါလာသည်။
'ကူညီပါ ဆရာရယ်၊
ကျွန်မတို့လည်း ဆရာကို
တောင်းပန်ရတာ အားနာလှ
ပြီ။ ကျွန်မမှာလည်း ဒီသား
လေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ
ဆရာရယ်။ အမှုကလည်း
နှစ်ခုဖြစ်နေလို့ပါ။ လက်ဝယ်
တွေ့ရှိမှုက ရှောင်လို့မရဘူး။
ဆေးသုံးတဲ့ အမှုလေးတော့
ပေါစေချင်လို့ပါ ဆရာရယ်။
ဆရာနဲ့ ကျွန်မတို့ကလွဲပြီး

မည်သူမျှ
မသိစေရပါ
ဆိုသော
တောင်းဆိုမှု
တစ်ခုက
ကျွန်တော့်
စိတ်ထဲမှာတော့
တစ်သက်တာ
အရိပ်ထင်နေမည့်
မကောင်းမှု
တစ်ခုလို့ပင်
မြင်မိသည်

တခြား ဘယ်သူမှ မသိစေရ
ပါဘူး။ ဆရာအကျိုးလည်း
မယုတ်စေရပါဘူး။
ကဏ္ဍားရေလွှတ်သလို
တတွတ်တွတ်နဲ့ တောင်းဆိုနေ
သော အမေဖြစ်သူ ဒီအမျိုး
သမီးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်
လည်း စိတ်မကောင်း။ သား
ဇောနဲ့ခို အသံလေးက တုန်
ချင်ချင်၊ မျက်ရည်လေးက
အဝံသားနှင့်။ သားဖြစ်သူက
မူးယစ်ဆေးဝါး လက်ဝယ်
တွေ့ရှိမှုဖြင့် အချုပ်ထဲမှာ။
မူးယစ်ဆေး သုံးမသုံးက
တော့ ဆီးစစ်ထားသည့်အဖြေ
ရမှ တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်
ချက် ချရမှာဖြစ်သည်။
'ဆရာ့ ကုတ်နံပါတ်
လေး ရေးပေးရုံပါပဲ ဆရာ

ရယ်။ ဆရာ့ကို ဘာမှ မထိ
ခိုက်အောင် လုပ်ပါမယ်။
ကုတ်နံပါတ်ရရင် ကျန်တဲ့
အပိုင်းကို ကျွန်မတို့ဘာသာ
ကြိုးစားမှာပါ'
ကုတ်နံပါတ်လေး
တစ်ခုပါပဲဆိုသည့် စကားကို
ကြားတိုင်း ကျွန်တော် ကျော
ချမ်းမိသည့် အကြိမ်ပေါင်း
မနည်းတော့။ သူတို့တောင်း
သည့်ကုတ်နံပါတ်လေး ပေးရုံ
ဆိုသည့်စကားမှာ လွယ်လွယ်
ကူကူ ဖြစ်နေသလောက်
ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ခက်
ခဲသည်။ ပေးပိုင်ခွင့် မရှိ။ ပေး
လို့မရ။ ဥပဒေနှင့်မလွတ်
ကင်း။ ကျင့်ဝတ်နှင့်လည်း
ညီမျှမှုမရှိ။ ဒါတွေကို သူတို့
ကိုယ်တိုင် သိရှိမည်ဖြစ်သော်
လည်း ကျွန်တော့်ကျင့်ဝတ်
ကိုအလေးထားဖို့ထက် သူတို့
အပူက ရှေ့တန်းရောက်နေ
သည့်အနေအထားမှာ ကျန်တာ
တွေကို မေ့မတ်ထားလေသည်
လား မတွေးတတ်။
မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲမှု
ရှိမရှိ ဆေးစစ်ပေးရသည့် လူ
နာတိုင်းကို ဆီးနှုမူမှာ ရယူပြီး
ဆီးထဲတွင် မူးယစ်ဆေးဝါး
တွေ့ရှိမရှိ စစ်ဆေးပေးနိုင်ရန်
ဓာတုဗေဒဝန်ရုံးသို့ လျှို့ဝှက်
ကုတ်နံပါတ်ဖြင့် ပို့ပေးရသည်။
ဒီကုတ်နံပါတ်သည် လူနာကို
စစ်ဆေးပေးသူ တာဝန်ကျ
ဆရာဝန်က လျှို့ဝှက်ပေးရ
တာဖြစ်ပြီး ကာယကံရှင်
ဆရာဝန်နှင့်တာဝန်ခံ စာရေး
ကြီးတို့မှလွဲ၍ တခြားမည်သူ
မျှမသိစေရ။ ဓာတုဗေဒဝန်ရုံး
က ဆီးအဖြေလွှာ ပြန်ကြား
လာသောအခါမှ လူနာစာရင်း
နှင့်တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးပြီး တရား
ရုံးကို ပို့ပေးရတာဖြစ်သည်။

သူတို့သားဖြစ်သူ ဆီး
နမူနာအတွက် ကျွန်တော်ပေး
လိုက်သော လျှို့ဝှက်ကုတ် နံ
ပါတ်ကို လာရောက် တောင်း
ခံနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီ
ကုတ်နံပါတ်ကို ရပြီးလျှင်တော့
ဓာတုဗေဒဝန်ရုံးသို့ ဆက်လက်
အကူအညီတောင်းခံကြဦးမည်
ဆိုသည်။ သူတို့ပြောသော
အကူအညီတောင်းခံသည်
ဆိုတာက အများကို အမှန်၊
အမှန်ကို အများဖြစ်အောင်
မတရားသော နည်းလမ်းဖြင့်
ကြိုးစားကြမည်ဖြစ်သည်။
တစ်ဖက်လူက ကူညီမည်၊
မကူညီမည်ကိုတော့ ကျွန်တော်
လည်း မသိပါ။
ဟိုဘက်က ကိစ္စတွေကို
မသိသော်လည်း ဒီဘက်က
ကိစ္စက ကျွန်တော်နှင့် သက်
ဆိုင် လာသောအချိန်မှာ
ကျွန်တော့်ဆီကို အရင်ဆုံး
ရောက်လာကြခြင်းပင် ဖြစ်
သည်။ သူတို့ပြောသလို မည်
သူမျှ မသိစေရပါဆိုသော
တောင်းဆိုမှု တစ်ခုက
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့
တစ်သက်တာ အရိပ်ထင်နေ
မည့် မကောင်းမှုတစ်ခုလို့ပင်
မြင်မိသည်။
ကျူးလွန်သူ သည်
ကျူးလွန်ခြင်းအတွက် ငြစ်
ဒဏ်ခံရမည်မှာ လောက၏
သစ္စာတရားတစ်ခုပင်။ ဒီ
သစ္စာတရားကို ဖောက်ဖျက်
ဖို့ ကြိုးစားသူတိုင်းသည်
လက်ရှိခဏတွင် အပြစ်မ
လွတ်ကင်းနေစေကာမူ အနာ
တန်လျှင်တော့ သစ္စာတရား
၏ တန်ပြန်ပြစ်ဒဏ်ခံသော
တွေကိုတော့ မလွှဲမရှောင်
ကြုံတွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။
သူတို့ဘက်က ဘယ်ဆုံး

ဘောင်းဆိုပါစေ လောက၏
သစ္စာတရားကို တေဒု
က္ခိတော် မဖောက်ဖျက်ချင်
ပါ။ လောကက ပြန်လည်ချ
ဇာတ်မည့် အပြစ်ဒဏ်တို့ကို
လည်း ကျွန်တော် ကြောက်ရွံ
ပါသည်။

လာတိုင်းလည်း မျက်
ရည်လည်ရွှံဖြစ်နေတတ်သည့်
ဒီအမျိုးသမီးကို ကြည့်ပြီး
ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း
အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ရသည်။
ချေးမဖြစ်သူမှာ ကိုယ်ဝန်
အရင်အမှာနှင့်။ အိမ်မှာလည်း
စာလေးနှစ်ယောက်က ရှိသေး
ပြန်သည်။ မတတ်နိုင်။ ဝဋ်
ကြွေးမကျေသေးလျှင်တော့
ဆပ်ကြရမည်ပင် ဖြစ်သည်။
ဒီတစ်ခေါက်လည်း လာ
လမ်းအတိုင်းသာ ပြန်ပေရော။
သူတို့ကြီးစားမှုသည် အရာ
မထင်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ
မကူညီနိုင်ပါဆိုသည့်အကြောင်း
ဆက်ပြားဟောင်းတစ်ပုဒ်သာ
ဖြစ်ဖွင့်ပြလိုက်ပါသည်။ ဒီ
တိစ္ဆာနှင့် ပတ်သက်ပြီး နောက်
ထပ် လာမတွေ့ရန်ကိုတော့
အားနာနှင့်ပင် အပိုဆောင်း
ဘောင်းပန်ဖြစ်လိုက်ပါသည်။

၂။
နေရာက ခရိုင်မြို့တစ်ခု
၏ အဝေးပြေးကားဂိတ်မှာ။
ထားဖြင့် တင်ပေးလိုက်သော
နေ့ညးတစ်ခုကို ထုတ်ယူဖို့
ထားမရောက်သေး၍ စောင့်
နေသည့် အချိန်ခဏအတွင်း
သူတို့နှစ်ယောက်ကို အမှတ်
မထင် မြင်လိုက်မိခြင်းဖြစ်
သည်။ သူတို့ဆိုတာက
နိုင်ငံခြားသား စုံတွဲတစ်တွဲ။
နိုင်ငံခြားသားတွေ အရောက်
အပေါက်နည်းသောမြို့ဖြစ်

လောက၏
သစ္စာတရား
ကိုတော့
ကျွန်တော်
မဖောက်ဖျက်ချင်ပါ။
လောကက
ပြန်လည်
ချမှတ်မည့်
အပြစ်ဒဏ်
တို့ကိုလည်း
ကျွန်တော်
ကြောက်ရွံ
ပါသည်။

သည့်အတွက် ကျွန်တော်
အပါအဝင် လူတော်တော်များ
များက စိတ်ဝင်တစား ကြည့်
နေကြသည်။ မြင်စက နိုင်ငံ
ခြားသား စုံတွဲတစ်တွဲဆိုသော
အသိဖြင့် ကြည့်မိသည့်အချိန်
ခဏအတောအတွင်းမှာ ထိုစုံတွဲ
မှ မိန်းကလေးဖြစ်သူ၏ လတ်
တလော ဒုက္ခကို မြင်မိလိုက်
ခြင်းပင်။

လက်ထဲမှ ရေသန့်ဘူးခွံ
နှင့် အအေးဘူးခွံကို တစ်
လှည့်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်
လှည့် ကြည့်နေရင်း စိတ်ရှုပ်
ထွေးနေပုံရသော သူမကို
ကျွန်တော် စိတ်ဝင်တစား
ကြည့်နေမိသည်။ သူမ၏
မျက်ဝန်းတွေက တစ်စုံတစ်
ရာကို ရှာနေသလိုမျိုး။

ကြည့်စမ်းကွ၊ ဟိုနိုင်ငံ
ခြားသူက အမှိုက်ပုံးရှာနေတာ
နဲ့ တူတယ်။ ခက်တယ်ကွာ။
ကားကွင်းထဲမှာ အမှိုက်ပုံးနဲ့
တူတာဆိုလို့လည်း ဘာမှ မရှိ
ဘူး။ ငါတို့မြို့တော့ သိက္ခာ
ကျပါပြီကွာ။

ဘေးနားက လူတစ်
ယောက် ပြောနေသော စကား
သံက ကျွန်တော့်နားထဲ ဝင်
လာသည်။ ဟုတ်ပေလိမ့်
မည်။ လက်ထဲမှ ဘူးခွံတွေ
အတွက် သူမ ရှာနေသည်မှာ
အမှိုက်ပုံးဖြစ်ဖို့ ကျိန်းသေနေ
သည်။ ကျွန်တော့် ဘေးပတ်
ဝန်းကျင်မှာ ရှိလိုရှိငြား လိုက်
လံ ရှာတော့လည်း ဘေးက
လူ ပြောသလိုပင် အမှိုက်ပုံး
နှင့် တူတာဆိုလို့ ဘာမှ
မတွေ့။ ဒီမြို့တင်မဟုတ်၊ ဒီ
နိုင်ငံပါ သိက္ခာကျပြီဆိုသော
အတွေးနှင့်အတူ ကျွန်တော့်
စိတ်ထဲမှာ ရက်ရွံ့စိတ်တစ်ခု
က အလိုလို ဝင်လာခဲ့သည်။
သူမမျက်နှာကို ပြန်ကြည့်မိ
ပြန်တော့ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေဟန်
က အထင်သား။

လက်ထဲမှ ဘူးခွံတွေကို
မြေပြင်ပေါ် လက်လွှတ်
စပယ် ချပစ်လိုက်ဖို့လည်း
သူမအတွက် ဝန်လေးနေဟန်
တူသည်။ ဘေးက အဖော်
ယောက်ျားလေးက တစ်ခုခု
ကို ပြောတော့ သူမ ခေါင်းကို
ခါယမ်းပြီး ရယ်နေတာကို
မြင်ရသည်။ သူ့ဘေးက
အဖော်က ဘူးခွံတွေကို တစ်
နေရာရာကို လွှင့်ပစ်လိုက်ဖို့
အကြံပေးနေတာလား၊ သူမ
က မလုပ်နိုင်ပါဟု ခေါင်းခါ
နေခြင်း ဖြစ်လေမလား ကျွန်
တော်လည်း သေချာမတွေး
တတ်။ ကျွန်တော်နှင့် ဝါးနှစ်

ပြန်ခန့် အကွာမှာ ရှိနေသော
ကြောင့် သူတို့ပြောသော ဘာ
သာစကားကိုလည်း သေချာ
မကြားရ။

သူမ ဘာဆက်လုပ်မလဲ
ဆိုတာကိုတော့ သိလိုစိတ်
ပြင်းပြစွာဖြင့် ဆက်ကြည့်နေ
မိသည့် အချိန်မှာပင် သူမ
အတွက် ကယ်တင်ရှင်က
ပေါ်လာခဲ့သည်။ ပုစုခရူ
အမှိုက်ခွံမျိုးစုံ ထည့်ထား
သော ပီနီအိတ်တစ်လုံးကို
ကျောပေါ်မှာ အားပါးတရ
ပိုးလာသော အသက်ဆယ်နှစ်
ခန့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်
သူမရှေ့ကို ရောက်လာခဲ့ပြီး
သူမလက်ထဲက ဘူးခွံတွေကို
တောင်းယူလိုက်သည်။ သူမ
မျက်နှာက ကယ်တင်ရှင်တစ်
ယောက်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ
သလိုပြီးပျော်သွားပြီး ကလေး
ငယ်ကို ချက်ချင်း ပေးလိုက်
သည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်တော်
သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်
လေးလေး ချမိသည်။

ခရိုင်မြို့တစ်ခု၏ အဝေး
ပြေး ကားကွင်းအတွင်းမှာ
အမှိုက်ပုံးဆိုတာ မရှိလောက်
အောင် ညံ့ဖျင်းသော စနစ်ကို
အပြစ် တင် ရမည် လား။
အမှိုက်ပုံး ထားမပေးသော
ကားဂိတ်တွေကို အပြစ်တင်
ရမည်လား။ ဒါမှမဟုတ် မြင်
အောင် ကြည့်ဖြစ်သော ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုပဲ အပြစ်တင်ရမည်
လား။ မည်သူ့ကို အပြစ်တင်
ရမလဲ မသိသော အခြေအနေ
တစ်ခုမှာ ဘာကိုရှက်မှန်း
မသိ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ သိမ်
ငယ်စိတ်တစ်ခု ဝင်လာသည်။
စိတ်ထဲမှာ မသက်မသာ
ခံစားမှုနှင့်အတူ လတ်တ
လော ဒုက္ခကို ဖြေရှင်းသွား

သောကလေးငယ်ကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။

ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးတင်လို့ မှ အားမရသေးခင်မှာ မထင်မှတ်ထားတာတစ်ခုက ရုတ်ခြည်း ပေါ်လာသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အခြေအနေ ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားပြန်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကိုရောက်သွားသော ကလေးငယ်သည် သူ့အတွက် အသုံးတည့်မည်ထင်သော ရေသန့်ဘူးခွံကို အိတ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး အသုံးတည့်ဟန်မတူသော အအေးဘူးခွံကို မြေပြင်ပေါ်ပစ်ချလိုက်သည့် ခဏမှာတော့ ဘုရားတ၊မိသည်နှင့်အတူ ဒီမြင်ကွင်းကို သူမမြင်ပါစေကြောင်း အပြေးအလွှား ဆုတောင်းမိလိုက်သည်။

သို့သော် သူမကတော့ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လိုက်သည်နှင့်အတူ ကလေးငယ် ပစ်ချလိုက်သော အအေးဘူးခွံကို အပြေးအလွှား ပြန်ကောက်ယူနေသည်ကို မြင်လိုက်သော အခါမှာတော့ စိတ်ထဲမှာ ရှက်ရွံ့နေလင့်ကစား ကျွန်တော်သူမကို မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်။ မိမိနိုင်ငံအတွင်းမှာတောင် မဟုတ်၊ သူတစ်ပါးတိုင်းပြည်မှာတောင် သူမ၏စည်းကမ်းရှိမှု၊ စည်းကမ်းသိမှု၊ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေကို မဖောက်မပြား လိုက်နာကျင့်သုံးတတ်အောင် သင်ကြားပြသပေးသော သူမနိုင်ငံမှ ခေါင်းဆောင်တို့ကိုပါ ကျေးဇူးတင်စိတ်နှင့် ချီးကျူးမိသည်။ စည်းစနစ်တွေ မကောင်းမွန်

လူတမ်း
မစေ့ခဲ့သော
နေ့ရက်များ
ခြားခြား
ချွေတာခြင်း
နှင့်အတူ
ရောင်ရဲ
တင်းတိမ်မှုကို
အဖော်ပြုခဲ့ရသော
နေ့ရက်များ
ထိုနေ့ရက်
များစွာအတွက်
ပိတ်ညစ်ညူး
မိခဲ့ဖူးတာ
မှန်ပေသိ
ကျွန်တော်
ပိတ်ဓာတ်
မကျခဲ့ဖူးပါ

သေးသော နိုင်ငံတစ်ခုမှာ လွယ်လင့်တကူ ချိုးဖောက်ခွင့်ရနေသည်တောင် မိမိကိုယ်ကျင့်တရား၊ မိမိစိတ်ဓာတ်အသိဉာဏ်ကို မချိုးဖောက်နိုင်သော သူမအတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိသည်။

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာလည်း ဒီလိုစည်းစနစ်ကျသော လူမျိုးတွေများလျှင် ကောင်းလိုက်မှာဆိုသော အတွေးက ကျွန်တော်ခေါင်းထဲ အလိုလို ဝင်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်အပါအဝင် လူတော်တော်များများမှာ ကောင်းမွန်စွာ မလည်ပတ်နိုင်ခဲ့သော စနစ်တစ်ခု၏ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ စည်း

ကမ်းတွေ ချိုးဖောက်နေခဲ့ကြတာက အများသား။ ကြာသောအခါ အလေ့အကျင့်တစ်ခုလိုပင် ဖြစ်လာနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင် ဘယ်လောက် များနေခဲ့ပြီလဲ ဆိုတာကိုတောင် ပြန်တွေးမကြည့်ရဲ။ ဒါပေသိ မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် နောက်ထပ်စည်းကမ်းတွေ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေကို တတ်နိုင်သလောက် စောင့်ထိန်းဖို့ ကြိုးစားထိန်းသိမ်းရမည်ဆိုသော အသိတရားတစ်ခုကိုတော့ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရခဲ့လိုက်သည်။

၃။
ယခုတော့ စာအိတ်တစ်လုံးကြောင့် ကျွန်တော်ခေါင်းကိုက်နေပြီ။ ဆေးရုံမှဆင်းသွားသော လူနာတစ်ယောက်က လာကန်တော့တာပါဆိုသော မုန့်ပုံးတစ်ပုံးထဲမှာ စာအိတ်တစ်လုံးပါလာခဲ့သည်။ လူနာတစ်ယောက်က ကန်တော့တာပါဆိုပြီး ထည့်ပေးလိုက်သော မုန့်ပုံးနှင့် စာအိတ်သည် လူနာနှင့်မပတ်သက်ကြောင်း သိလိုက်ရချိန်မှာ ကျွန်တော်ခေါင်းတွေ ရှုပ်ထွေး နောက်ကျိခဲ့ရသည်။
မုန့်ပုံးထဲမှာ စာအိတ်အပြင် ကျွန်တော့်ကို ကုတ်နံပါတ်ပေးဖို့ တောင်းပန်ထားသောအကြောင်းနှင့်အတူ ဒီကိစ္စအတွက် နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာမဖြစ်စေရပါဟု ကတိပေးထားသော စာတစ်စောင်ပါ ပါလာခဲ့သည်။ ထိုစာထဲမှာ ပြန်လည်ဆက်သွယ်ဖို့အတွက် ဖုန်းနံပါတ်

တစ်ခုလည်း ပါလာခဲ့သည်။ စာအိတ်ထဲမှာတော့ ဘယ်ရွှေဘယ်မျှမှန်း မသိသော ငွေကြေးပမာဏတစ်ခုပါမည်ဆိုတာတော့ ဖွင့်ကြည့်စရာ မလိုလောက်။ လူတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ကျင့်တရားကို နှုတ်နှင့်တောင်းဆိုမရသည့်အခါ ငွေကြေးဖြင့်တောင်းဆိုဖို့ ကြိုးစားကြပြန်သည်။ ဖာတစ်လုံးခေါင်းကျား ဇာတ်ထဲကလို အိုအသင်လောက ဟုမရေရွတ်ရလေတော့မလား ကျွန်တော် မသိ။ ခက်လိုက်သောလူလောကပါလားဟု သံဝေဂတောင် ရချင်ချင်။

စာအိတ်ကို ကိုင်ကြည့်မိသည့် ခဏမှာတော့ ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် ကောင်းမလားဟူသော အတွေးဧဝင်လာခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုအတွေးနှင့်အတူ တစ်ထုတ်ကျော်ဖြတ်ပြီးရင် နောက်ထပ်ဘယ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ကျော်ဖြတ်လို့ ရပြီဟူသော မိတ်ဆွေစကားကို နားထဲမှာ ခြံလည်ကြားယောင်လာမိသလို ရေသန့်ဘူးခွံတွေအတွက် စိတ်သောကရောက်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏မျက်နှာကိုပါ ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်ခဏမှာတော့ စာအိတ်ကို ဖွင့်မကြည့်ဖို့ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လူလောကတွင် ဆင်းရဲမှုကို ကျွန်တော် မကြောက်တတ်တော့ပါ။ လူတစ်ယောက်ခွဲသော နေ့ရက်များ၊ ခြွေချွေတာခြင်းနှင့်အတူ တောင်းတိမ်မှုကို အဖော်ပြုခဲ့ရသော နေ့ရက်များ။ သူမရက် များစွာအတွက် စိတ်ညစ်ညူးမိခဲ့ဖူးတာ မှန်သေး

ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်မကျခဲ့ဖူးပါ။ အတိတ်က ပြုခဲ့ဖူးသော အကုသိုလ်ကြောင့်သာ ဒီဘဝမှာ ဆင်းရဲပင်ပန်းရခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု မိမိစိတ်ကို ပြန်လည်အားပေးမိသည်နှင့်အတူ နောက်ထပ်လည်ပတ်ရဦးမည့် သံသရာအတွက် ဝဋ်ကြွေးတွေကို ချိုးစေ့မချမိစေဖို့ ကျွန်တော့်အသိတရားကို ကြိုးစားဆောက်တည်နေဆဲပင်။

အလုံးစုံ ပြည့်စုံနေသော အနေအထား မဟုတ်သော်လည်း လက်ရှိ ကျွန်တော့်ဘဝသည်လည်းကောင်း၊ စိတ်သည်လည်းကောင်း ဆင်းရဲနေသည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်မှာ စွဲမှတ်မနေသရွေ့ ကျွန်တော်သည် မဆင်းရဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ထိုယုံကြည်ချက်နှင့်အတူ မိမိသိက္ခာတရားကို တဒင်္ဂ ချမ်းမြေ့မှုနှင့် မလဲလှယ်မိအောင် ကြိုးစားနေထိုင်ခဲ့သည်။

အကယ်၍ စာအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ခဲ့လျှင် အထဲမှာ ပါလာသည့် ငွေကြေးပမာဏက ကျွန်တော့်ကို တပ်မက်မှု မဖြစ်စေနိုင်ဟု ကျွန်တော် အာမ မခံနိုင်ပါ။ ပါရမီဆိုတာကို ဖြည့်ကျင့်နေဆဲ သာမန်ပုထုဇဉ်လူသား ကျွန်တော့်အတွက် ဒီစာအိတ်သည် ဖြားယောင်းမှုတစ်ခုပင်။ တစ်ကို ကျော်ဖြတ်ဖူးလျှင်တော့ တစ်နောက်မှာ လိုက်လာနိုင်သော အကြိမ်များစွာသော ကိုယ့်ကျင့်တရား စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်မှုတွေကို နောက်ထပ် ကျော်ဖြတ်ဖို့ ကျွန်တော်

ဝန်လေးတော့မည် မဟုတ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်မချနိုင်သော အခြေအနေတစ်ခုမှာ တစ်ကို မကျော်မိစေဖို့ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ကြိုးစားထိန်းသိမ်းရဦးမည်ဆိုသော အသိနှင့်အတူ စာထဲမှာ ပါလာသော ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ကျွန်တော် ခေါ်ဆိုနေမိသည်။

□ ၄။

ပေးထားသော လက်ဆောင်တွေကို ပြန်လာယူဖို့ အကြောင်းကို ဖုန်းဆက်ပြီး သွားသည့် အချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေက ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းပင်။ နောင်တတရားသည် ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာ မချဉ်းကပ်ခဲ့။ နောက်ထပ် ဖြားယောင်းမှုတွေကို လက်မခံချင်သည့် အဆုံးမှာတော့ ရပ်တန့်က မရပ်လျှင် သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်ရပါမည်ဟု ကျွန်တော် ခြိမ်းခြောက်မိသည်။ ဒီလိုမှ မခြိမ်းခြောက်ခဲ့လျှင်တော့ နောက်ထပ် ချဉ်းကပ်မှု၊ ဖြားယောင်းမှုတွေကို ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေရဦးမည် မဟုတ်ပါလော။ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုတရားကို ကြိုးစားတည်ဆောက်နေချိန်အတွင်း ဖြားယောင်းမှုတွေကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ရှားတတ်စေဖို့လည်း ကျွန်တော် ကြိုးစားရဦးမည်။ တစ်ဖက်သားကို ပူပန်ပွားစေခဲ့သည့် အတွက်တော့ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါ။

အဖန် တလဲလဲ ဖြစ်ခြင်း၊ အဖန်တလဲလဲ လည်ပတ်ခြင်း သံသရာမှာ ပြုခဲ့ဖူး

သမျှ ကုသိုလ် အကုသိုလ်၏ ကံတို့သည် အရိပ်ပမာလိုက်လာတတ်ကြောင်းကို ဗုဒ္ဓဘုရားက သာဓကများစွာနှင့် ပြဖူးခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ယောက်ဖြစ်သော ကျွန်တော်သည် သံသရာ၌ လည်ပတ်ရမည်ကို မကြောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ဘဝမှာတော့ သိစိတ်ကြောင့်ဖြစ်စေ၊ မသိစိတ်တို့ကြောင့်ဖြစ်စေ ပြုမိခဲ့သော အကုသိုလ်၏ အကျိုးဆက်ကြောင့် နောက်ထပ် လည်ပတ်ရမည့် သံသရာတို့တွင် ပင်ပန်းဆင်းရဲရမည်ကိုတော့ ကြောက်ပါသည်။ အတိတ်ဘဝတွင် ပြုဖူးသမျှ အကုသိုလ်တို့ကို မလွဲမသွေ ဆပ်ကြရမည်ဖြစ်ပေသိ လက်တွေ့ဘဝတွင်တော့ နောက်ထပ်ဆပ်ဖို့ရာ အကြွေးတွေကို မဆင့်ပွားချင်ပါ။

ဖြားယောင်းတတ်သော ပတ်ဝန်းကျင်တို့ အလယ်တွင် တစ်ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်၏ နောက်မှ ဒသမတွေကိုလည်းကောင်း၊ နှစ်ကိုလည်းကောင်း၊ သုံးကိုလည်းကောင်း မရောက်ဖို့ရန်အတွက် မိမိစိတ်ဓာတ်၊ မိမိအသိဉာဏ်ကို မပျောက်မပျက် ပကတိအတိုင်း တည်ဖို့ကိုတော့ ကျွန်တော် ကြိုးစားစောင့်ရှောက်ရဦးမည်။ ထို့အတူ မှားယွင်းသော ဖြားယောင်းမှုတို့မှလည်း အခါခပ်သိမ်း ကင်းလွတ်ဆေးနိုင်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းတစ်ခုကိုလည်း ရင်ထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ်တောင်းဆိုနေမိသည်။

ဇေဦးယျာ

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၄-၁၁)
တိုက်အမှတ် ၁၇/၁၉
၃ လွှာ၊ ၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၅၀၁
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

အသက်တစ်ရာ မနေရ၊
 အမှုတစ်ရာ တွေ့ရဆိုတာ
 ကျုပ်အတွက်
 ဖြစ်နေမလားဘဲ။
 ကျုပ် အသက်က
 ၈၀ ကျော်ရုံ ရှိသေးတယ်။
 ဒါပေမဲ့
 ကျုပ် ဖြတ်သန်းရတဲ့
 အပူတွေက မနည်းဘူး။
 ဒီနေ့၊ ဒီအရွယ်၊
 ဒီအချိန်အထိ
 အကုသိုလ်ကံတွေ
 အကျိုးပေး
 ကောင်းနေတုန်း။
 အရေးရယ်၊
 အကြောင်းရယ်ဆို
 ဘယ်သူမှ အားကိုးစရာ
 မရှိဘူး။ ညကြီးမင်းကြီး
 ကသိလိုက်တာ မပြောနဲ့။

မွေးခန်းထဲ
 သူတို့
 ဝင်သွားကြပေမဲ့
 ကျုပ်ရင်က
 မပူဘူး။
 ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊
 ကံလို့ပဲ
 တွေးလိုက်တယ်
 ဒီလောက်
 ဆိုးတဲ့ကံဟာ
 ဒီထက်
 ဆိုးလည်း
 မပူတော့ဘူး
 အဆုံးစွန်
 သေရုံပေါ့
 အဲဒီလို
 ပစ်ပစ်နှစ်နှစ်ကြီးပဲ
 ကျုပ်
 တွေးပစ်
 လိုက်ချင်တယ်

ကံကြမ္မာရေ ကျေးဇူး

နေဂျီ၊ ကျောက်တိုင်၊

မြင့်မောင်နဲ့ လှခင်လေး
 အလွယ်တကူ နှိုးရလို့
 တော်သေးတယ်။
 မဟုတ်ရင် မလွယ်ဘူး။
 ကျုပ်ကလည်း
 ဆိုမင်းမစွမ်း။
 ဒီလိုပေါ့လေ။
 လောကကြီးက
 အားလုံးတော့လည်း
 ဘယ်ဆိုးနိုင်မလဲ။
 အကောင်းလေးတွေလည်း
 ရှိရဦးမှာပေါ့။
 လိုက်ဖို့ပေးတဲ့
 သူတို့ညီအစ်ကိုကလည်း
 တော်ရှာတယ်။

ပိုက်ဆံလေး ၅၀၀ ပေးတာ
တောင် မယူကြဘူး။ မနက်
အလုပ်ဆင်းရမှာမို့သာ သူတို့
ပြန်ရတာ။ စောင့်တောင် နေ
ပေးချင်တာတဲ့။ ကိစ္စမရှိဘူး
ပေါ့။ ဒီရောက်ရင်ပဲ ဝမ်းသာ
လှပြီ။ ကျန်တာ ဆရာဝန်တွေ
လုပ်ကြလိမ့်မယ်ပေါ့။

လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်
ရသူတွေချင်း စာနာလို့ ပြန်
လွှတ်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့်
အခန်းဝမှာ ကျုပ်တစ်
ယောက်တည်း။ နာရီစက်သံ
တချောက်ချောက်ကလွဲရင်
အားလုံးက ငြိမ်လို့။ ၁၂ နဲ့ ၆
မှာ တန်းနေတဲ့ လက်တံတွေ
ကို ကြည့်ရင်း ကျုပ် သက်မ
မောတွေ ခဏခဏ မှုတ်ထုတ်
နေဖြစ်တယ်။

မွေးခန်းထဲ သူတို့ ဝင်
သွားကြပေမဲ့ ကျုပ်ရင်က မပူ
ဘူး။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ ကံလိုပဲ
တွေးလိုက်တယ်။ ဒီလောက်
ဆိုးတဲ့ကံဟာ ဒီထက်ဆိုး
လည်း မပူတော့ဘူး။ အဆုံး
စွန်သေရုံပေါ့။ အဲဒီလို ပစ်ပစ်
နှစ်နှစ်ကြီးပဲ ကျုပ် တွေးပစ်
လိုက်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့်
အင်္ဂုလီမာလသုတ်လည်း
မရွတ်ဘူး။ ဘာဆုတောင်း
မှလည်း မပြုဘူး။ စိတ်က
သင်း (ဒင်း)အကြောင်း တွေး
လိုက်ရုံနဲ့ ဒေါသဖြစ်လာတယ်။

သမီးလေးတစ်ယောက်
ရှိပါတယ်။ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့
ပီပီပြားပြား မဟုတ်ဘူး။
ကျုပ် အထိန်းမတတ်တာ
လည်း ပါမှာပေါ့လေ။ ဖတ
ဆိုးလေးဆိုပြီး အလိုလိုက်ခဲ့
လို့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ အရွယ်
ရောက်ကတည်းက ဟိုလူနဲ့
ဘာလိုလို့၊ ဒီလူနဲ့ ဘာလိုလို့။
ငယ်ငယ်ကတည်းက ခြေ

တပြည်းပြည်း
အိုမင်း
မရွမ်းပြစ်လာတဲ့
ကျုပ်အတွက်
မြေးလေးက
လက်ကသုံး
တောင်ဝှေးလို့
ကျုပ်
ယုံတယ်
ဘဝမှာ
မြေးလေးအတွက်
ကျုပ်
အသက်ရှင်ဖို့
လိုသလို
ကျုပ်အတွက်
မြေးလေး
အသက်
ရှင်ရမယ်ပေါ့

မငြိမ်ဘူး။ ကျုပ်လည်း စိုးရိမ်
တာနဲ့ တည်တည်တံ့တံ့ဆိုပြီး
ငအေးနဲ့ ပေးစားလိုက်တယ်။
တဒဂံတော့ အေးရောပဲ။

ငအေးဆိုတာက ပါးစပ်
ထဲ လက်ထည့်ရင်တောင်
ကိုက်တတ်တဲ့ သူစားမျိုး
မဟုတ်ဘူး။ တစ်နေ့လုံး နေ
တာတောင် စကားကို လေး၊
ငါးခွန်း ပြောချင်မှပြောတာ။
အဲဒီလောက် အေးတယ်။ သူ
လယ် သူယာနဲ့ဆိုတော့ ဘာမှ
ပြန်ကြည့်စရာမလိုဘူး။ ကျုပ်
စိတ်အေးပြီပေါ့။ ထင်ခဲ့တာ
လေ။ အခုတော့ ခဏပဲ။
သားလေးတစ်ယောက်ရတာ
နဲ့ ကျုပ်သမီး စ၊ဖောက်
တော့တယ်။

ဒီလယ်ဒီယာတွေကို
ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်လုပ်ပြီး

ကြီးခဲ့တာကို သူ့ကျမှ
မလုပ်ချင်ပါဘူးတဲ့။ ပင်ပန်း
လွန်းတယ်တဲ့။ သူများတွေလို
တစ်ဖက်ကူးမယ်တဲ့။ ကျုပ်
ရင်ဘတ်ဖိပြီး ဘုရားတ၊ရ
တယ်။ သူများတွေ သွားကြ
တယ်ဆိုတာက ယောကျ်ား
သားတွေ၊ အမျိုးသမီးဆို လူ
လွတ်တွေ၊ လယ်တစ်ကွက်၊
ယာတစ်ကွက် မရှိကြတဲ့
အခြေခံ လူတန်းစားတွေ။ ဒီ
လူတွေ သွားတာက ဘာ
အကြောင်းလဲ။ ဒီမှာနေလည်း
သူရင်းငှား၊ ဟိုသွားလည်း
သူရင်းငှား။ ဒီတော့ ပိုက်ဆံ
ပိုရတဲ့နေရာ သွားကြတာ
မဆန်းဘူး။

အခု သူ့မှာက လယ်နဲ့
ယာနဲ့၊ လင်နဲ့သားနဲ့။ ဘာ
သွားစရာလိုလဲ။ ကျုပ် ပြော
တယ်၊ မရဘူး။ ဒါနဲ့ ငအေး
ကို ပြောခိုင်းပါတယ်။ ပိုဆိုး
တာပဲ။ ငအေးဆိုတာက သူ
တစ်ချက်မွေ့မှ မရှိတာကိုး။

ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်သမီး တစ်
ဖက်ကူးသွားတယ်။ ကျုပ်
အိမ်ပေါ် မြေးတစ်ယောက်
ရောက်လာတယ်ပေါ့။ သူ
သွားတော့ ကျုပ်မြေး ဘာရှိ
ဦးမလဲ၊ နှစ်ခါလည်ပဲ ရှိသေး
တယ်။ ကျုပ်မှာ ကသီလိုက်
တာ မပြောနဲ့။ ကလေးတစ်
ယောက် မွေးရတာ လွယ်
မှတ်လို့။ ချေး၊သေးကအစ
ကိုယ်တိုင် လုပ်ရတာ။ ဖအေ
ကလည်း ပြန်မကြည့်ဘူး။ နို့
မှုန့်ကုန်လို့ သွားပြောမှ စပါး
ထိုးချိန်ပေးတာရယ်။ ကြာ
တော့ ကျုပ်လည်း မပြော
တော့ဘူး။ ကိုယ်ပဲ ကြိုးစား
ပြီး ရုန်းလိုက်တယ်။ အလုပ်
ပေါ်ရင် ကလေးကျောပိုး
လုပ်တာပဲ။ သူသွားစ သား

လေးအတွက်ဆိုပြီး ပိုက်ဆံ
နှစ်သိန်း ပို့တယ်။ ဒီနောက်
မလာတော့ဘူး။

ကျုပ်အင် ကျုပ်အားခ
တော့ မူလတန်းပြီးတာနဲ့
မြေးလေးကို ကျောင်းထုတ်
လိုက်ရတယ်။ စာတော်ပေ
ဆက်မရုန်းနိုင်တော့ဘူး။
ကျောင်းစရိတ်ဆိုတာကြီး
ဒီအမယ်ကြီး ဘယ်တတ်နိုင်
မလဲ။

အဲဒီလိုနဲ့ ကျုပ်တို့
သတင်းတစ်ခု ရောက်လာ
တယ်။ သင်း(ဒင်း) နောက်
ယောကျ်ား ယူတယ်တဲ့
အမျိုးထဲ ဒါမျိုး တစ်ယောက်
မှ မရှိဘူး။ ကြားစ ကျုပ်
ရှက်လိုက်တာ မပြောနဲ့။
ယူတဲ့ယောကျ်ားက လူလွတ်
ဆို တော်သေးတယ်။ အ
ဟာက ကလေးနှစ်ယောက်
မယားကြီးငုတ်တုတ်။ အဲ
ဘက်မှာ လူလွတ်ဖြစ်မ
ဒီဘက်မှာ ငုတ်တုတ်ကြီး
ရှိတာပဲ။ ကြားတဲ့နေ့က မြေ
လေး ငိုတယ်၊ ကျုပ်လည်း
ငိုတယ်။

ငအေးကတော့ ဘာ
မဖြစ်သလိုဘဲ။ နောက်တစ်
အကြာ သူလည်း နောက်
မိန်းမ ယူတယ်။

မြေးလေးအတွက်
သနားမိတာက လွဲရင် ငအေ
အပေါ် ကျုပ် အပြစ်မ
ဘူး။ ကိုယ့်သမီးက
ဖောက်ထားတာဆိုတော့
ယူတာ မဆန်းဘူးပေါ့။

ဘာပြောပြော ကံဆိုး
တဲ့ မြေးလေးအတွက်
သနားတယ်။ အဖေကြီး
တော့ မိသွေးနဲ့၊ အမေကြီး
တော့ ပထွေးနဲ့။ ကျုပ် နို့
ပေါ့။ ကျုပ် သေသွားရင်

တဲ့ အတွေး ဝင်လာတိုင်း မြေးလေးကို ပိုချစ်ရတယ်။ ပိုပြီးလည်းအားကိုးလာတယ်။

တဖြည်းဖြည်း အိုမင်း ခွမ်းဖြစ်လာတဲ့ ကျုပ်အတွက် မြေးလေးက လက်ကသုံး တောင်ငွေးလို့ ကျုပ် ယုံတယ်။ ဘဝမှာ မြေးလေး အတွက် ကျုပ် အသက်ရှင်ဖို့ လိုသလို ကျုပ်အတွက် မြေးလေး အသက်ရှင်ရမယ်ပေါ့။

အဲဒီလို မြေးအသွား နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝက သာယာနေတုန်း သင်း(ဒင်း) ပြန်ရောက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး။ ဗိုက်ကြီး တငေါ့ငေါ့နဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ တံတွေးခွက်ဆိုတာ ကျုပ် ကူးနေကျ ကန်ကြီးလိုပဲ။ မြေးလေးက ငို၊ ကျုပ်က လည်း ငိုပေါ့။

ဒင်းကတော့ မျက်နှာ ပြောင်လွန်းတယ်။ သူ့

ယောက်ျား ပြန်လာလို့ လိုက်လာတာတဲ့။ ဒီရောက်တော့ ယောက်ျားက အရင်မိန်းမကြီးနဲ့ ပြန်ပေါင်း၊ ငအေးကလည်း နောက်မိန်းမယူထားတာမို့ ကျုပ်ဆီ တက်လာတာတဲ့။ တောင်းဆိုပလုံးဆို မဟုတ်တော့လည်း ကြည့်နေရတာပေါ့။

လက်တွေ့ဆိုတာ ရိုက်ချင်လွန်းလို့ ယားနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဗိုက်ကြီးကြည့်ပြီး မရိုက်ရက်ပါဘူး။ တကယ်ဆို နောက်ယောက်ျား ယူတယ်ထားဦး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ယူပါလား။ နောက်တစ်ချက် မလွတ်မလပ်ဖြစ်စေ ထားလိုက်ဦး။ ဘာကြောင့် ဒီဗိုက်ကြီး ပေါင်ခံရတာလဲ။ အခုတော့ ကိုယ်ပဲ ဒုက္ခ။

ယောက်ျားကတော့ မိန်းမကြီးနဲ့ ပြန်ပေါင်းထုပ်ပြီး ဖြောင့်လို့။ ဒင်းမှာသာ ကားကားနဲ့။

အခုတော့ မွေးခန်းထဲ ရောက်ရပြီ။ ဒင်းထိုက်နဲ့ ဒင်းကံလို့ တွေးနေတုန်း အခန်းတံခါး ပွင့်လာတယ်။ ကျုပ် မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို အပြေးတစ်ပိုင်းနဲ့ လှုပ်လှုပ် ရှားရှားကြီးတော့ မလုပ်ဖြစ်ဘူး။ လုပ်ချင်စိတ်လည်း မရှိဘူး။

“လူနာအသွားလား”

ဆရာဝန်လေး မေးတော့ အမေပါ” လို့ဖြေရတယ်။

“စိတ်တော့ မကောင်းဘူး အသွားရေ”

ဆရာဝန်စကားကြောင့် ကျုပ် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။ အမှိုက်မဆီပေမဲ့ သမီးမို့ ချစ်တော့ ချစ်ရတာပဲ။

ဆရာဝန် ပွင့်ပြောလာမယ့် တဒင်္ဂအချိန်ဟာ ကျုပ်အတွက် သိပ်ကြာလွန်းတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ အစွမ်း

ကုန် ကြိုးစားတာပဲ အသွားရေ၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးက ကန်လန်ကြီးဆိုတော့ အတော်ခက်ခဲတယ်။ အားလုံး ကြိုးစားကြတာတောင် အပြင်ရောက်ပြီး မကြာခင် ကလေးဆုံးသွားတယ်။ လူကြီးတော့ ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲ”

ဆရာဝန်ရဲ့ လက်ချောင်း သွယ်သွယ်လေးတွေကို ကျုပ် ဆုပ်ဖြစ်သွားတယ်။ ရင်ထဲမှာလည်း ဝမ်းသာလုံးက ဆို့လို့။ တော်တော်နဲ့ စကား မပြောနိုင်ဘူး။ ခဏကြာမှ စကားတစ်ခွန်းကို ရင်ခတ်သံကြီးနဲ့ လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ကြီး ပြောဖြစ်လိုက်တယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ။ တကယ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ”

နော်၊ ကျောက်တိုင်။

မြိုင်ဝီဇေဝီ နိုင်ငံကျော် ဆန်ကြာခေါ် ဂျပ် နော်

လူမျိုးဘာသာမရွေး စားသုံးနိုင်ပါသည်

DUWUN

RICE VERMICELLI

★ ဂျပ် ဆန်ကြာသည် သန့်စင်ပြီးမွေးသော ဆန်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားပါသည်။ စာတုပစ္စည်းလုံးဝ မပါဝင်ပါ။ ခေတ်မီ အခြောက်ခံစက်ဖြင့် အခြောက်ခံခြင်းဖြစ်ပြီး နေရောင်ခြည်မသုံးပါ။ ထို့ကြောင့် ပိုပြီး သန့်ရှင်းပါသည်။ ကြာခံ၏ မူလအရသာဖြစ်သည့် ဆန်၏ အာဟာရနှင့် သဘာဝ အနံ့အရသာ မပျောက်ဆုံးပါ။ အရသာမချဉ်သည့် အတွက်ကြောင့် စားသုံးသူအတွက် အလွန် ကောင်းမွန်သော အရသာဖြစ်ပါသည်။

★ ဂျပ် ဆန်ကြာသည် ကြော်ငြာလုပ်ရက်ကြာ စားသုံးရန် အထူးသင့်လျော်သည့် ကြာခံဖြစ်ပါသည်။

ဝယ်ယူအားဝေးထော ခံစားရန်အတွက်

ဂျပ်မီးစားရ ရ

အထူးထူးတစ်ခိုဝါထည်

သိစိတ်နှင့် မသိစိတ်တို့က
လွန်ဆွဲနေကြသည်။
စကားသံတွေကို
ကြားနေရသော်လည်း
စကားလုံးများ၏
အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ မမှတ်မိ။
ကျယ်လောင်လာလိုက်
တိုးဖျော့သွားလိုက်။
သိလိုက် မသိလိုက်။
ဒီစကားသံတို့က စိတ်ကို
အနှောင့်အယှက်ပြုနေတာတော့
အမှန်ပင်။ တိတ်ဆိတ်မှုကို
ဖက်တွယ်ရင်း နှစ်မြိုက်စွာ
အိပ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။
မနေ့ညနေ ၆ နာရီ ရထားပေါ်
စ၊ရောက်ချိန်ကတည်းက
ကျွန်မမျက်ဝန်းတွေ ကောင်းမွန်စွာ
အမှားမယူရသေးခဲ့။
တရိပ်ရိပ် ကျန်ခဲ့သော
မန္တလေးမြို့၏ နယ်နိမိတ်တွေ၊
ပြီးတော့ အခြားမြို့တွေ။

အရိပ်မှပေးသော ပုဒ် အသံ

လင်းယဉ်နွဲ့၊ ဗြူသစ်ကလေး၊

မြို့ပြအရိပ်တွေ
ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီးပြန်တော့
ရေပွေးနေသည့် လယ်ကွင်းတွေ၊
ရွာငယ်လေးတွေ။
ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းတွေကို
ငေးကြည့်လာခဲ့ရင်းမှာပင်
ကာလာပျောက်ကာ
မိုးချုပ်ခဲ့သည်။
ဝသန်မိုးလ၏ ကောင်းကင်ယံတွင်
မိုးသားတိမ်ရိပ်တို့က
ထူလိုက်ပါးလိုက် ရှိနေကြ၏။
မိုးရိပ်တို့ကြောင့်
လရောင်မှိန်ပျံ့ပျံ့သာ ရရှိနေသော
ညသည် နက်ရှိုင်းသည်ထက်
နက်ရှိုင်းလာခဲ့သော်လည်း
ကျွန်မမျက်လုံးတို့က

ကြောင့်စိစိနှင့် ရှိနေဆဲသာ။ ရထားတွဲအတွင်းကို ကျွန်မ ဝှေ့ဝဲ အကဲခတ်မိပြန်သည်။ မီးရောင်အောက်မှာ ပုံသဏ္ဌာန် မျိုးစုံနှင့် အိပ်ပျော်နေကြသော ခရီးသည်များကိုတွေ့ရသည်။ ပုခက်လွှဲသလို ယမ်းခါနေ သည့် မန္တလေး-မြစ်ကြီးနား အဆန်ရထားကြီး၏ ပြတင်း ဝမှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ အတန်ကြာသည်အထိ ငေးနေ မိသည်။ မှုန်ဝါးဝါးလရောင် အောက်တွင် သစ်ပင်၊ ချုံပင် တို့က ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ကျန် ရစ်ခဲ့ကြ၏။ မိုးရနံ့ပါသော လေက တသုန်သုန်တိုက်ခတ် လာသည်။ လေပြည်၏အေး မြသော အထိအတွေ့ကိုရခါမှ မျက်လုံးတို့က မှေးစင်းဖော် ရလာကြသည်။ အိပ်စက်ခြင်း နှင့်မိတ်ဖွဲ့ကောင်းနေဆဲမှာပင် အနီးကပ်ဆုံးနေရာမှ ရုတ်တ ရက် ကမ္ဘာထဲပျက်၏။ ဆူ ညံ့ပွက်လောရိုက်သံများက အိပ်စက်ခြင်းတို့ကို ကုတ်ဖဲ့ယူ ငင်သွားတော့သည်။ ရုန်းရင်း ဆန်ခတ်လှုပ်ရှားမှုများနှင့်အတူ ကျွန်မအပေါ်သို့ ပြိုကျလာသည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခု။ အထိတ် တလန့် ကျွန်မ ခုန်ထလိုက်မိ သည်။ အိပ်ငွေ့မပြယ်ချင် သေးသောမျက်လုံးများလည်း တစ်မူဟုတ်ချင်း ပြူးကျယ် သွားရ၏။ ပြိုကျလာသည့် အရာကို အလျင်စလို ကျွန်မ ကြည့်လိုက်တော့... ဘုရား ရေ...လူ...လူတစ်ယောက် ပါလား။

ဆွဲခြင်းတစ်ခုကို လက် တံတောင်ကွေးမှာ ချိတ် လျက်အနေအထားဖြင့် ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှတစ်ဆင့်

တိတ်တိတ်
ငြိမ်သက်
သွားသည့်
ကောင်မလေးကို
ကျွန်မ
လှမ်းကြည့်မိ
ပြန်သည်
ပစ္စုပ္ပန်မှ
လွတ်ထွက်
နေပုံရသော
ကောင်မလေးမှာ
ရထားကြမ်းပြင်ကို
တွေတွေကြီး
စိုက်ကြည့်ကာ
မျက်ရည်များက
ပါးပြင်ပေါ်ကို
တလိမ့်လိမ့်
စီးကျနေလေသည်

ကျွန်မရှေ့မှ ပစ္စည်းတင်ရန် ပါရှိသော စင်လေးကြားထဲကို လိမ့်ဆင်းကျသွားသော ညို ညိုတုတ်တုတ် ကောင်မလေး တစ်ယောက် ဘေးတစောင်း လဲကျသွားသည်။ ကျွန်မ၏ ခြေအစုံနားဆီမှ ရေသန့်ဘူး တွေ၊ အချိုရည်ဘူးတွေ ပြီး တော့ ဆီးသီး၊ မက်မန်းသီး အချဉ်ထုပ်တွေက ပြန့်ကျဲကန် သည်။ လဲကျသွားသော ကောင်မလေးမှာ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ရင်း အနားမှ အချို ရည်တစ်ဘူးကို ကောက်ယူ

ကာ တစ်ဖက်လူအား ပစ် ပေါက်လိုက်သည်။ မျက်နှာ ကို ထိမှန်ခံလိုက်ရသော ထိုလူမှာ အင်အားကြီးသော ဒေါသတို့နှင့် ကောင်မလေး ကို ကန်ကျောက်ရန် အား ထုတ်လိုက်သည်။ ပြဿနာ အရင်းအမြစ် ကို မသိကြသော်လည်း အနီး အနားရှိ ခရီးသည် အမျိုးသား များက ဘုမသိ၊ ဘမသိ ဝင် ဆွဲကြရသည်။ မီးတောက် နေသည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့် လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး ကာ ကက်ကက်လန် ရန်တွေ နေသော ကောင်မလေးမှာ ကျားရိုင်းမလေးတစ်ကောင်နှင့် တူနေလေသည်။ ပြာနှမ်းကွဲ အက်နေသည့် ကောင်မလေး ၏ အသံကြောင့် စကားလုံး များက ပီပြင်သဲကွဲစွာ ထွက် ကျလာခြင်းမရှိ။ အသက် အရွယ် ကွာဟမှုကိုပင် မဆင် ခြင်နိုင်ဘဲ ဒေါသဘီလူးစီးနေ သည့် အသက်သုံးဆယ်ကျော် ခန့်ရှိမည်ထင်ရသော အသား မည်းမည်း၊ ဆံပင်ကောက် ကောက်၊ မျက်လုံးနီနီနှင့် လူ ရောင်လွင့်နေသော ထိုအမျိုး သားမှာ နှုတ်ထွက်ကြမ်းစွာ ဆဲဆိုရင်း ဖျန်ဖြေဆွဲခေါ်သူ နောက်ကို ယက်ကန်၊ ယက် ကန်နှင့်ပါသွားခဲ့သည်။ မကြံ ဖူးသည့် အနီးကပ်ရန်ပွဲကြောင့် ကျွန်မ ဒူးတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေအောင် ကြောက်လန့် သွားမိသည်။ တလုပ်လုပ် လှုပ်ခါနေ သည့်ရင်ကို လက်နှင့် အသာ ဖိရင်း ကောင်မလေးကို ကြည့် လိုက်သည်။ ကြောက်ရွံ့တုန် လှုပ်သည့်ဟန် စိုးစဉ်းမျှ ရှိမ နေဘဲ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ

လွင့်စဉ်ပြန်ကျသွားသည့် သူမ ၏ပစ္စည်းများကို ဆွဲခြင်းထဲ ပြန်ကောက်ထည့်နေသည်။ ကျွန်မ ခြေထောက်နားမှ ပစ္စည်းတချို့ကို ကောက်ယူ ပေးရင်း ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့် မိသည်။ ဖရိုဖရဲကျနေသော ဆံပင်တွေကြားမှ နုနယ်လွန်း သေးသောမျက်နှာလေးကို တွေ့ ရသည်။ ရှိလှမှ တစ်ဆယ့် လေး၊ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် သာ။ စာသင်ခန်းတစ်ခုထဲမှာ ခိုလှုံနေသင့်သည့်အရွယ်။ ပြည့်တင်းနေသော ပါး မိုမိုလေးပေါ်မှာ ဝိုင်းစက်ညီ ညာစွာ လိမ်းခြယ်ထားသည့် သနပ်ခါး ပါးကွက်လေး နှစ် ခုကို ကျွန်မ ငေးကြည့်မိ သည်။ သစ်လွင်ခြင်းတွေ ပျောက်ဆုံးနေသည့် လိမ္မော် ရောင်အောက်ခံတွင် ကာတွန်း ရုပ်များစွာ ပါဝင်သော ဇေယျ သား အင်္ကျီနှင့် ဒူးဆစ်ကျော် ကျော် ခပ်ပွပွဘောင်းဘီတို့ ထက်အောက် ဆင်တူဝတ် ဆင်ထားသည့် ကောင်မလေး မှာ ဝိုင်းကူ ကောက်သိမ်းနေ နေသော ကျွန်မကို ကြည့်ကာ 'ကျေးဇူးပါ အစ်မ'ဟု ခြေ ရင်း ကျွန်မနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင် အရှေ့မှတစ်ဆင့် ရဲရဲတင်း တင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်မရဲ့ အသွေး က ခရီးသည်အဒေါ်ကြီး မှ တောတာကိုသတ်ထားဆဲဖြစ် ထိုအဒေါ်ကြီး ဘယ် ဘူတာမှာ ဆင်းသွားနုန်း တောင် ကျွန်မ မသိလိုက် တောင်မလေးမှာ ပွန်ခဲ့သော သွေးစိုသွားသည့် သူမ၏ တောင်ဆစ်နားမှ ဒဏ်ရာ အင်္ကျီအောက်နားစလေး

ဖိကာ၊ ဖိကာ သုတ်နေလေသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ စနိုးတာပါတစ်ခုကို ကျွန်မ ထုတ်ပေးလိုက်တော့ ကြောင်အမ်းအမ်း ကြည့်နေပြီးမှ တရိုတသေ လှမ်းယူရှာသည်။

‘ညိုမ’
ရုတ်တရက် ဟိန်းထွက်လာသည့် အနားမှ ခေါ်သံကြောင့် ကောင်မလေးရော ကျွန်မပါ ပြိုင်တူ မော့ကြည့်မိကြသည်။ အသက်လေးဆယ်ခန့် အသားလတ်လတ်နှင့် ပုပုဝဝ လူကြီးတစ်ဦးကိုတွေ့ရသည်။ ထို လူ ၏မျက်နှာပြင်မှာ ပြတ်ထွက်လှမတတ် တင်းမာနေပြီး မေတ္တာဓာတ်နှင့် အနေဝေးသည့်မျက်လုံးတို့က ရန်လိုမှုတွေ ဖိတ်စဉ်ကျနေသည်။

‘နင့်ကို ရထားပေါ်မှာ ရန်မဖြစ်ရဘူးလို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီရထားမှာ ဗွီအိုင်ပီတွေ ပါလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ စည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်တဲ့အတွက် နင့်နာမည်ကို စာရင်းထဲက ဖျက်ရမလား’

‘ဩ ကျုပ်နာမည်ဖျက်ရင် ဟိုလူနာမည်ပါဖျက်လေ၊ အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးတဲ့ စကားလာမပြောနဲ့၊ လူကိုတွေ့တိုင်း ရန်ရှာနေတာ။ ကျုပ်က ငြိမ်ခံနေရမှာလား’
ဝုန်းခနဲ ခုန်ထကာ ရုတ်ခြည်း အရိုင်းဆန်သွားသည့် ကောင်မလေး၏ လေသံအသုံးအစွဲတို့က ကြမ်းရုသည်။ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ဖစ်ပေါက်လိုက်သော စကားလုံးတို့ကြောင့် ထိုလူကြီးမျက်နှာမှာ မည်းမှောင်သွားခဲ့သည်။

‘နင် ဒီနေ့အတွက် နေ့စဉ်ကြေး နှစ်ရာနဲ့ လစဉ်ကြေး ငါးရာ အခုချက်ချင်း လာသွင်း’

‘ဈေးဦးမပေါက်သေးတာ ဘာနဲ့သွင်းရမှာလဲ’

‘အေး မသွင်းနိုင်ရင် မနက်ဖြန်ကစပြီး နင် ဈေးမရောင်းရဘူး’

လေသံ ပြင်းပြင်း၊ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ထိုလူကြီးထွက်သွားမှ ကျွန်မ အသက် ၀၀ ရှူရဲတော့သည်။ ကျွန်မရှေ့မှ ဒုတိယမို့ ရန်ပုံထပ်ဖြစ်မှာကို ရင်တမမနှင့် စိုးရိမ်ပူပန်နေမိတာ အမှန်ပင်။ ဒါဟာ ကောင်မလေး ကြုံတွေ့နေရသည့် နိစ္စခူဝ စရိုက်တွေလား။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည့် ကောင်မလေးကို ကျွန်မ လှမ်းကြည့်မိပြန်သည်။ ပစ္စုပ္ပန်မှ လွတ်ထွက်နေပုံရသော ကောင်မလေးမှာ ရထားကြမ်းပြင်ကို တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်ကာ မျက်ရည်များက ပါးပြင်ပေါ်ကို တလိမ့်လိမ့် စီးကျနေလေသည်။ ပိုင်းစက်နေသည့် ပါးကွက်လေးမှာ ထက်ခြမ်း ကွဲအက်သွားပြီ။ အမျိုးအမည်မသိသော ခံစားမှုတစ်ခုက ကျွန်မ၏ ရင်အစုံကို မွန်းကျပ်ဆို့နှင့်စေ၏။ ကျွန်မထက် ဆယ်စုနှစ် တစ်စုခန့် ငယ်ရွယ်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသော ကောင်မလေး၏ မျက်ရည်စက်တို့က ကျွန်မနဲ့လုံးသားကို ထိထိခိုက်ခိုက် ပွတ်တိုက်သွားစေခဲ့သည်။

ဒီ မျက် ရည် တွေ မှာ နာကျင်ထိခိုက်မှုတွေ၊ ခါးသီး

နာကြည်းမှုတွေ၊ မနိုင်ရင်ကန်ထမ်းထားရသည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေ ဘယ်အတိုင်း အတာထိများ ပါဝင်နေလေမလဲ။ မနက်ဖြန်ဆိုသည့် အနာဂတ်ကို သော့ခတ်ခံလိုက်ရသော ကောင်မလေးအတွက် ပိုက်ဆံခုနစ်ရာက အသက်တမျှ အရေးကြီးနေခဲ့ပြီ။

ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ထိုင်ကြည့်နေရသည်က ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ တာဝန်မဲ့သူလို ခံစားရက်ရွံ့လာမိသည်။ ကောင်မလေး၏ အခက်အခဲ မှန်သမျှတို့ ကင်းစင်သွားစေဖို့ ခိုင်မာသည့် အာမခံချက်မျိုး ကျွန်မမှာ ရှိမနေသော်လည်း မာယာမပါ၊ ကာလာမပါသော အဖြူရောင် မျက်ရည်စက်လေးတွေ အခိုက်အတန့်ကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် စံသွားအောင်တော့ ကျွန်မလုပ်ပေးချင်သည်။

စိတ်ဓာတ်တွေ ပြုတ်ကျသွားပုံရသော ကောင်မလေးမှာ မေမြောနေရာက သတိပြန်လည်လာသူလို အနီးရှိ ပတ်ဝန်းကျင်အား မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် ဟိုဟို ဒီဒီ ရှေ့ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တို့ကို လက်ဖမိုးနှင့် ခပ်သွက်သွက် သုတ်လိုက်ပြီး ဆွဲခြင်းကို လက်မှာ ပြန်ချိတ်ကာ လေးကန်နွေးဖင့်စွာ ထလိုက်သည်။

‘ညီမလေး အစ်မကို ရေသန့်သုံးဘူးနဲ့ အချိုရည်သုံးဘူး ရောင်းပေးပါ’

နှမ်းရော်နေသည့် မျက်နှာကလေး ချက်ချင်း လတ်ဆတ်သွားသည်။ ခဏအတွင်းမှာပင် မျက်ဝန်းများလည်း အရောင်ပြောင်းသွား

၏။ ကောင်မလေး၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်ရင်း ကျေနပ်မှုကို ကျွန်မ ခံစားရသည်။ ကျွန်မ ဈေးဦးဖောက်ပေးပြီး နောက်မှာတော့ ကျွန်မတို့တွဲမှ ခရီးသည်တော်တော်များများ ကောင်မလေးဆီမှာ ဝယ်ယူအားပေးလို က်ကြသည်။ ကောင်မလေး မျက်နှာပေါ်မှ ပျော်ရွှင်မှုအရိပ်တို့က ကျွန်မနှလုံးသားကို လာဟပ်နေခဲ့သည်။

‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အစ်မရယ်၊ ညိုမရဲ့ ဈေးခြင်းလေး ခဏထားခဲ့ဦးမယ်နော်။ နေ့စဉ်ကြေးနဲ့ လစဉ်ကြေးသွားသွင်းလိုက်ဦးမယ်။ ဒီနေ့ ညိုမ စုကြေးရမယ့် အလှည့် အစ်မရဲ့’

က ရာ ခု ရေ လွှတ်တတွတ်တွတ်ပြောရင်း သွက်လက်သော ခြေလှမ်းတို့နှင့် အခြားတွဲဆီ ကောင်မလေးကူးသွားသည်။ ခဏကြာတော့ ကောင်မလေး ပြန်ရောက်လာသည်။ ကြွပ်ကြွပ်အိတ် အမည်းရောင်နှင့် ထုပ်ထားသော ခပ်ပါးပါး အထုပ်တစ်ထုပ်နှင့် အဖြူရောင်ထမင်းဘူးတစ်ဘူး ကိုင်လာခဲ့သည်။

‘အစ်မ ထမင်းစားပါဦး၊ ညိုမ မနက်စာ မစားရသေးဘူး။ အခုမှ စားလိုက်ဦးမယ်’

‘စား စား ညီမလေး’
ဟု ပြောကာ လက်မှ နာရီကို မသိမသာ ကျွန်မ ငုံ့ကြည့်မိသည်။ နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီ ကျော်ချိန်မှာမှ မနက်စာစားရသည့် ကောင်မလေး။ ‘ဂျိုးတောင်’ ဘူတာနှင့် ‘နမ်းခမ်း’ ဘူတာတို့ကို မီးရထား

ကြီးက တရိပ်ရိပ် ဖြတ်ကျော်
ခဲ့ပြီ။ လောကလူ့ဘောင်၏
နေရာအသီးသီးတွင် ကောင်မ
လေးကဲ့သို့ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ
အသက်ရှူနေရသည့် ဘဝ
တွေ ဘယ်လောက်အထိ များ
ပြားနေလေ့ဦးမလဲ။ ပလုတ်
ပလောင်း စားနေသော
ကောင်မလေးကို ကြည့်ရင်း
ကောင်မလေး၏ ထုပ်ပိုးထား
သည့် ဘဝအပိုင်းအစ တချို့
ကို ဆွဲထုတ်ကြည့်လိုစိတ်
ပြင်းပြလာသည်။

‘ညီမလေးရဲ့ မိဘတွေ
က ဘာလုပ်ကြသလဲ၊
မောင်နှမတွေရော ရှိလား’
ကောင်မလေး၏ မျက်
ဝန်းမှာ အရည်ကြည်တွေ စို့
လက်လာပြီး နှစ်လိုရိပ်များနှင့်
ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။
□

‘အမေ’ကို ကြည့်ပြီး
ညိုမ မျက်ရည်ကျရသည်။
တုတ်တစ်ချောင်းကို အားပြု
ရင်း ထောင့် ထောင့်နှင့် လမ်း
လျှောက်ကျင့်နေသော အမေ
ကို ညိုမ မကြည့်ရက်။
ရထားအဆင်းမှာ အမေ ခြေ
ချော်ကျသွားကြောင်း သတင်း
ကို ကြားရစဉ်က အမေရှိရာ
ကို အရူးတစ်ပိုင်း ပြေးလာခဲ့
သည်။ အမေအတွက် စိုးရိမ်
ပူပန်မှုက မျက်လုံးတွေ
ပြာဝေလာသည်အထိပင်။
မိသားစုတာဝန်ကို အမေနှင့်
အတူ ညိုမ ထမ်းပိုးခဲ့ရသည်
မှာ အမေဆုံးပြီးကတည်းက
ဖြစ်သည်။ အမေ ရထားပေါ်
မှာ ဈေးရောင်းနေချိန်တွင်
ညိုမက ဘူတာမှာ ဈေး
ရောင်းရသည်။ မရောင်းရ
ပြန်သွင်း စနစ်ဖြစ်သော်လည်း
အခြားဆိုင်များထက် ဈေး

အဒိဇွေးက
ညိုမကိုပဲ
ရန်လုပ်တာ
အဒိဇွေးကို
ညိုမ
တအားမှန်းတယ်
ထမင်းလည်း
မကျွေးချင်ဘူး
ဒီဇွေးသေမှ
ညိုမ
အိမ်ပြန်အိပ်မှာ
မြန်မြန်
သေပါစေလို့ပဲ
အမြဲ
ဆုတောင်းတယ်

တစ်ဆ မြင့်နေတတ်သည့်
ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်တွင် ပစ္စည်း
တချို့ကို ကျေးဇူးရှင်အဖြစ်
သတ်မှတ်ကာ ညိုမတို့ ယူငင်
ရောင်းချကြရသည်။
ပုံမှန်မရှိသော လူနှစ်ဦး
၏ ဝင်ငွေသည် မိသားစု
အတွက် လောက်ငမူ မရှိ
သော ရက်စွဲတို့ကသာ ပိုများ
ခဲ့သည်။ အများကို ငဲ့ပြီး
အနည်းကို စတေးခြင်းသည်
မြင့်မြတ်သော လုပ်ရပ်ဟူ
သော ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့်
ဒဿနများနှင့် ညိုမ မရင်းနှီး

ခဲ့သော်လည်း မောင်လေးနှင့်
ညီမလေးတို့ကို ကျောင်း
ဆက်ထားနိုင်ရန်အတွက်
‘အကြီး’ ဆိုသည့်အသိ မေတ္တာ
စိတ်တစ်ခုနှင့်ပင် ညိုမ ကျေ
ကျေနပ်နပ် ကျောင်းထွက်ခဲ့
သည်။ အခုလို အခြေအနေ
တွင်တော့ အမေ ရထားပေါ်
တက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။
အမေနှင့်ညိုမ နေရာချင်း လဲမှ
ဖြစ်တော့မည်။

‘အမေ အမေနေရာမှာ
ညိုမ အစားဝင်မယ်ဆိုတဲ့
အကြောင်း ဦးထွန်းငြိမ်းကို
သွားပြောလိုက်တော့မယ်နော်’

လေးပင်သော သက်
ပြင်းချသံနှင့်အတူ ညိုမကို
လှမ်းကြည့်လာသည့် ညိုမိုင်း
ဝေသီနေသော အမေမျက်ဝန်း
ထဲမှာ နောင်တတွေ ပါနေခဲ့
သလား၊ တောင်းပန်မှုတွေ
ပါနေခဲ့သလား၊ ညိုမ အဖြေ
မရှာချင်တော့။
□

အမေအရှေ့က ထွက်
လာစဉ်ကလောက် ညိုမ ခြေ
လှမ်းတွေ မသွက်တော့။ ဖြစ်
နိုင်လျှင် ဒီအိမ်ကို ညိုမ မလာ
ချင်။ ဒီလူအသိုင်းအဝိုင်းနှင့်
လည်း မပတ်သက်ချင်။ သို့
ပေမဲ့ ဒီလမ်းကိုလျှောက်ပြီး
ဒီစခန်းကိုရောက်အောင် သွား
ဖို့ကလွဲလို့ အခြားရွေးစရာ
လမ်းကမရှိ။

‘ငါတို့အဖွဲ့ လူဦးရေက
(...)ယောက် ရှိတယ်။ (...)
ဘူတာကနေ (...)ဘူတာ
အထိက ငါတို့နယ်ပဲ။
အဖွဲ့ဝင်အားလုံး နေ့စဉ်ကြေး
နှစ်ရာကို နေ့တိုင်း သွင်း
ရမယ်။ လစဉ်ကြေးက ငါးရာ
သွင်းရမယ်။ အဲဒီလစဉ်ကြေး
က စုကြေးအဖြစ်ထားတယ်။

မဲနှိုက်ပြီး နံပါတ်စဉ်အလိုက်
လကုန်ရင် စုကြေးရမယ်။
ငါတို့ဈေးသည်တွေ ရထား
ပေါ်မှာ ဈေးရောင်းခွင့် မရှိ
ဘူး။ ဒီလို ရောင်းလို့ရအောင်
နေ့စဉ်ကြေးကောက်ငွေနဲ့ နား
လည်မှု လုပ်ထားရတယ်။
အဓိကက ရထားပေါ်မှာ
ပြဿနာမဖြစ်ရဘူး။ နယ်
မကျော်ရဘူး။ ခြေညှိ ညည်း
အမေရော သက်သာရဲ့လား။
ညည်းလည်း စိတ်တွေလျှော့
ပြီး ညည်းအမေအိမ် ပြန်အိပ်
တော့လေ အဟဲဟဲ’

မချီမချဉ် မျက်နှာပေး
ကြီးကို ရွံမုန်းစွာ ကြည့်မိ
သည်။ ထောင်းခနဲ တက်
လာသော ဒေါသတို့ကို ဖြန့်
မျှီချလိုက်ရသဖြင့် ဒေါသ
အဆိပ်သင့်ကာ ရင်တစ်ခုလုံး
ပူလောင်ခံခက်လွန်းလှ၏။
□

‘ညီမလေးက အမေ့
အတူတူ မနေဘူးလား’
‘နေပါတယ်၊ ညဆိုရင်
တော့ ဒေါ်ကြီးအိမ်မှာ သွား
အိပ်တယ်၊ ညိုမကို ခွေးကိုက်
မှာစိုးလို့ အိမ်မှာတော့ မအိပ်
ဘူး’

‘ခွေးကိုက်မှာစိုးလို့ အိမ်
မှာမအိပ်ဘူး ဟုတ်လား’
ပဟေဠိ ဆန်သော
ကောင်မလေးစကားကြောင့်
အံ့ဩမှုနှင့်အတူ သံယောင်
လိုက်ပြီး ကျွန်မ ပြန်မေးမိသည်။
‘ဟုတ်တယ် အစ်မရဲ့
အဲဒီခွေးက ညိုမကိုပဲ ရန်လုပ်
တာ။ အဲဒီခွေးကို ညိုမ
တအားမှန်းတယ်၊ ထမင်း
လည်း မကျွေးချင်ဘူး။ ဒီ
ခွေးသေမှ ညိုမ အိမ်ပြန်အ
မှာ၊ မြန်မြန်သေပါစေလို့ပဲ
အမြဲ ဆုတောင်းတယ်’

အသံ ဉာဏ် နှိမ့် ပါး သည့် အဟိတ်တိရစ္ဆာန်တစ် ကောင်အား ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေသည့် ကောင်မလေးကို ကျွန်မ အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြ နေမိတော့သည်။ ကောင်မ လေး၏ မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ ဗုန်းတီးရိပ်တို့က တလက် လက် ထလို။

‘အဲဒီခွေးကို ညီမလေး တို့အိမ်က မွေးထားတာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟင်အင်း... အဲဒီခွေး ကို အမေပဲ မွေးထားတာ’

တူက လေခက် လေ အဖြေရှာမရသည့် ပုဗ္ဗတစ် ပုဒ်လို ဖြစ်နေသော ကောင်မ လေး၏ စကားတို့ကြောင့် ကျွန်မခေါင်းတွေ နောက်ကျိ ချပ်ထွေးလာသည်မို့ ခပ်မ ဆိတ်သာ နေလိုက်တော့ သည်။ မီးရထားကြီးက ‘နဘား’ဘူတာကို စဝင်နေ ပြီ။ ဆင်းရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေသော ကောင်မလေးက ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်သဖြင့် လိုက်လံခွာပြီးရင်း ခေါင်း ညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကောင်မ လေးဆင်းပြီး မကြာခင်မှာပင် ကျွန်မတို့တွဲနှင့် အရှေ့စွန်းစွန်း ဘူတာရုံအတွင်းမှ ဆူဆူညူညူ အသံများကြောင့် ကျွန်မနည်း တူ ကျွန်မတို့တွဲမှ ခရီးသည် တချို့လည်း ပြတင်းပေါက်မှ ထွက်ကြည့်ကြသည်။ အား လုံး၏ အာမေဍိတ် အသံတို့ က တညီတညွတ်တည်း ထွက်ကျလာကြ၏။

‘ဟာ... အဲဒီနှစ် ယောက်ပဲ’

လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေ သူ နှစ်ဦးကို ဆွဲဖျန်သူဖျန်၊ စိုင်းအုံကြည့်သူက ကြည့်နှင့်

မြင်ကွင်းက လှပခြင်းမရှိ။ ဖျန်ဖြေသူတွေလက်ထဲမှာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန် အော်ဟစ်ရုန်း ကန်နေသော ကောင်မလေး ကို တွေ့ရသည်။ ရထားပေါ် မှ ရန်ပွဲအတွက် မကျေပွဲ ပြန် ခွဲကြသည်လား။ ရထားကြီး က ‘နဘား’ဘူတာမှ တငြိမ့် ငြိမ့် ထွက်ခွာစပြုပြီ။ ကောင် မလေးတို့ ရန်ပွဲနားက ကျွန်မ တို့တွဲ ဖြတ်ကျော်နေပြီ။ အော် ဟစ်ရုန်းကန်ခြင်းများ ရပ်တန့် ကာ မျက်ရည်များစိုလူးနေ သည့် မျက်ဝန်းအစုံနှင့် ကျွန်မ ကို ကောင်မလေး မော့ကြည့် နေရှာသည်။

‘အဲဒီလူက ဘာဖြစ်လို့ ဒီကောင်မလေးကိုပဲ အနိုင် ကျင့်နေတာလဲ’

မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်တည် လာသော ဒေါသတို့က နှုတ် ဖျားမှ သတိလက်လွတ် ခုန် ထွက်လာကြသည်။

‘အဲဒါ သူ့အမေရဲ့ နောက်ယောကျ်ားလေ၊ ကောင်မလေးရဲ့ ပထွေး’

‘ဟင်’

အသံရှင်ကို လှည့်ကြည့် မိသည်။ ရထားပေါ် ဈေး သည် အမျိုးသမီးကြီးတစ် ဦး။

‘အဲဒီ ထွန်းသိန်းက မအေပါမကဘူး၊ သမီးကိုပါ ကြံချင်နေတာ၊ ကောင်မလေး က အကပ်မခံတော့ ပြဿနာ ကို အမျိုးမျိုး ရှာနေတာပဲ’

‘အဲဒီလို အနိုင်ကျင့်နေ တာကို အဒေါ်တို့ ဈေးအဖွဲ့ ခေါင်းကရော မဆုံးမပေးဘူး လား’

‘ထွန်းသိန်းက ဈေးအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ထွန်းငြိမ်းရဲ့ ညီလေ၊ အဲဒီထွန်းငြိမ်းကပါ

အားပေးအားမြှောက်သမား’

ကျွန်မ ခုံပေါ်ကို ပျော ခွေကျသွားရသည်။ အားအင် တွေ ပျောက်ဆုံးကုန်သည့် နှယ် ခံစားရ၏။ ‘အဲဒီခွေးကို အမေပဲမွေးထားတာ’ဆိုသည့် စကားသံလေးက နားအစုံမှာ ကြားယောင် လာသည်။ ခေါင်းက တစစ်စစ် ထိုးကိုက် လာသဖြင့် မျက်စိစုံမှိတ်ကာ မှိန်းနေလိုက်ရသည်။ စုံမှိတ် ထားသော်လည်း မျက်ရည် များ ဖိတ်ကျကာ နာကျင် ကြေမွနေသည့် မျက်ဝန်းတစ် စုံကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်တွေ့နေရ သည်။ အာရုံထဲမှာ စွဲထင်ရစ် နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံက အရှိန်ပြင်းပြင်း လေဟုန်ခွင်း လာသည့် မြားတစ်စင်းပမာ ရင်ဘတ်ကို ထုတ်ချင်းဖောက် စိုက်ဝင်၏။ အလိုမကျနိုင် သော စိတ်တို့နှင့် တစ်စုံတစ်ခု ကို အပြစ်ဖွဲ့ရန် ကျွန်မ ကြိုး စားနေမိပြန်သည်။ အရွယ်နှင့် မထိုက်တန်စွာ နေရာချထား ပေးခဲ့သည့် ကံကြမ္မာကိုပဲ အပြစ်တင်ရမလား။ ဒါမှ မဟုတ် ဗြဟ္မစိုရ်တရားတို့နှင့် အဆက်ဖြတ်ခံထားရသည့် ရာဂမီး လောင်ကျွမ်းနေသော စိတ်ဓာတ် အပိုင်းပိုင်း အပြတ် ပြတ်တွေကို ပြုစုပျိုးထောင် နေသည့် အနိမ့်စား ယောက်ျား စုကိုလား။ ဒါမှမဟုတ် ထန်း လဲလျှင် ပေပင်ကို တွယ်ငင် လိုသော နွယ်ပင်တို့၏ အလေ့ အထက် မဆန်ကျင်နိုင်ခဲ့သည့် ကောင်မလေး၏မိခင်ကိုလား။

ဒါမှမဟုတ်...။ ဒါမှ မဟုတ်...။ ဒါမှမဟုတ်...။

■
လင်းယဉ်နွဲ့
မြို့သစ်ကလေး၊

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၄-၀၁)
တိုက်အမှတ် ၁၇/၁၉
၃ လွှာ၊ ၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၅၀၁

E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

ရွှေအမြဲတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၃၀၉၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၁၅

ဒီလမှာတော့ စာမူအများစုဟာ အရေးအသား ပြေပြစ်ကြပေမဲ့ အကြောင်းအရာရွေးချယ်မှုနဲ့ တင်ပြပုံအပြင်အဆင်မှာ ရိုးစင်းနေသေးတာကို သတိထားမိပါတယ်။ ဝတ္ထုတိုဆိုတာ ဇာတ်ကြောင်းအဓိကမဟုတ်ဘဲ ဇာတ်ကို ဘယ်လိုပြောသလဲ၊ ဘယ်လိုရေးသလဲဆိုတာက ပိုပြီး အဓိကကျတယ်လို့ သဘောထားကြစေချင်ပါတယ်။

၁။ ရွေးချယ်မှု ညချမ်းကိုကို

ဘာသာရေးနောက်ခံအချစ်ဝတ္ထုဖြစ်ပြီး ဝါဒဖြန့်ချိရေးဆန်လှတဲ့ တင်ပြပုံဖြစ်ပါတယ်။ အတွေးမလွတ်လပ်တဲ့အတွက် အရေးကလည်း ပုံစံခွက်ထဲမှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။

၂။ အမျှော်တွေ လင့်လင့်သွားတဲ့ မျှော်လင့်မှုတွေ လင်းသစ္စာဦး

အရေးအသား အတန်အသင့် ပြေပြစ်ပါတယ်။ အစပိုင်း ဝါကျနှစ်ပိုဒ်ကို စကားပြေနဲ့ရေးပြီး ကျန်တစ်ပုဒ်လုံးကို စကားပြောနဲ့ ရေးထားတာ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဆင်းရဲသားနောက်ခံ စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပေမဲ့ အပြောကို အားပြုလွန်းတဲ့အတွက် စာဖတ်သူရဲ့ ကိုယ်တိုင်စိတ်ကူးနဲ့စာနာမှုကို ရမယ့်အစား ဝါဒဖြန့်ချိနေရသလို ဖြစ်သွားတဲ့စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါတယ်။

၃။ မငြင်းလိုက်ပါနဲ့ စိမ်းရယ် မင်းစော

စာပိုဒ်တစ်ပိုဒ်မှာ နောက်ဆုံးစာကြောင်းက လွဲရင် ပုဒ်မ၊ ပုဒ်ဖြတ် လုံးဝမပါဘဲ ရေးထားတဲ့စာမူဖြစ်နေပါတယ်။ အပြန်အလှန်စကားပြောတွေကို ဖွဲ့ရာမှာလည်း စာကြောင်းမခြား၊ ကွဲကွဲပြားပြားဖြစ်အောင် ရေးထားတာ မတွေ့ရပါဘူး။ အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်ပြီး ထူးခြားမှု မရှိပါ။

၄။ သစ်စိမ်းချိုး၍ ကျိုးသည့်နောက်တွင် ရင်ထက်ခိုင်းမြိလွန်း

အရေးအသား ပြေပြစ်ပါတယ်။ အချစ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး အကြောင်းအရာ ရိုးစင်းတာကလွဲလို့ ဝတ္ထုရဲ့အစနဲ့အဆုံးတွေကို အချိတ်အဆက်မိမိ ရေးထားနိုင်ပါတယ်။ ကြိုးစားပါဦး။

၅။ တွယ်တာရာမှာ အမြစ်၏အလုပ် မငယ်လေး

စာစိစာကုံးနဲ့ ဆောင်းပါးကို ရောပြီး ဝတ္ထုလုပ်ထားသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ စာများများဖတ်ပြီးမှ စာရေးဖို့ ကြိုးစားပါ။

- ၆။ မရနိုင်သော ရဟန်း
- ၇။ မွေးနှင့်မွေး
- ၈။ မေတ္တာရှင်မလေး
- ၉။ သံဝေဂတရား ဖြူလေး(လယ်ဝေး)

အရေးအသား အားနည်းချက်များတဲ့ စာမူဖြစ်ပါတယ်။ စကားပြော၊ စကားပြော ရောနေသလို စာပိုဒ်ခွဲထားပုံတွေလည်း မသပ်ရပ်ပါဘူး။ လက်ရေးစာမူဖြစ်ပြီး ခြစ်ရာဖျက်ရာလည်း များလှပါတယ်။ စာမူ လေးပုဒ်စလုံးမှာ တွေ့ရတာကတော့ ကိုယ် ပြောချင်တာကို စာဖတ်သူ လက်ခံရအောင် ဇွတ်တွန်းပြောတဲ့ ဝါဒဖြန့်ချိရေးဟန်ပါပဲ။ ဇာတ်ကို ကိုယ် လိုချင်သလို အဆုံးသတ်နိုင်ဖို့အတွက် လက်ရှိ အခြေအနေတွေနဲ့ ကင်းကွာတဲ့ ဥပဒေဆိုင်ရာ အဆုံးအဖြတ်တွေကို ပြီးလွယ်စီးလွယ် ထည့်ရေးထားတာမျိုးတွေလည်း တွေ့ရပါတယ်။ ဝတ္ထုဆိုတာ လူသားဆန်မှုအငွေ့အသက်ကို စာဖတ်သူ လူသားများကိုယ်တိုင်က လိုက်ပါတွေးတော့ ပုံဖော်ရင်း ခံစားသိရှိသွားအောင် အခင်းအကျင်း၊ အပြင်အဆင်များနဲ့ ပုံဖော်နိုင်လေ ဝတ္ထုကောင်း ဖြစ်လေဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့။

၁၀။ အမေဆိုသည်မှာ ရွှေသိမ့်သိမ့်စံ

ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရွှေအသစ်ကဏ္ဍဟာ ဝတ္ထုတိုစာမူများကို ဖတ်ရှုအကြောင်းပြန်ရွေးချယ်တဲ့ ကဏ္ဍသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆောင်းပါးစာမူများ ပိုရန် မလိုပါ။

၁၁။ အဆိပ်သင့်ခဲ့ကြသူများ ဆုလှိုင်းထက်

ရွှေနဲ့လုံးသားလို့ ခေါင်းတပ်ထားပေမဲ့ အချစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အတွေးဆောင်းပါးသာ ဖြစ်ပါတယ်။ စကားပြော၊ စကားပြော ရောထွေးနေပါတယ်။ စာများများဖတ်ပြီးမှ စာရေးဖို့ ကြိုးစားပါ။

၁၂။ တရားသူကြီးပုံပြင် ထွန်းကျော်လှ

ဒီစာမူမှာလည်း စကားပြော၊ စကားပြော ရောထွေးနေပြီး ဆောင်းပါးဆန်တဲ့ အတွေးကို ဝတ္ထုဖြစ်အောင် ဇွတ်တွဲထားသလိုဖြစ်နေပါတယ်။ စာများများ ဖတ်ပါဦး။

၁၃။ အိတ်စောလောင် ခြေသလုံး ရှန်းဦးပေါ် ထုံးစံနယ် ကျွဲရဲပေါင်း

ကျေးရွာမလှေတစ်ခုကို အခြေခံပြီး ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ စာမူဖြစ်ပါတယ်။ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်အဖြစ် ရေးဖွဲ့ဖို့ ပိုသင့်တော်ပါတယ်။

၁၄။ လူသားတစ်ယောက်ကို ပြန်လည်ရှာဖွေတွေ့ရှိခြင်း ကိုထက်(ကလော)

ဒီတစ်ပုဒ်ကလည်း ဆောင်းပါးဆန်ဆန် ရေးထားတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး လူသားဆန်မှုကို ပေါ်လွင်ထင်ရှားအောင်

ရေးဖွဲ့ပုံဖော်တဲ့နေရာမှာ ဒီလောက်အခင်းအကျင်းနဲ့ မလုံလောက်နိုင်ပါဘူး။

၁၅။ လက်ကျန်ကြီး
အဓမ္မ(ညောင်ပင်)

ဝတ္ထုတိုဆိုတာ လူသားတွေရဲ့စရိုက်သဘာဝကို ပေါ်လွင်အောင် ဖွဲ့ဆိုရာတိုမှ သီးသန့်ထူးခြားဆန်းပြားတဲ့ ဇာတ်ကောင်မျိုး မဟုတ်ရင် အများစုကြီးဖြစ်တဲ့ လူအုပ်စုတစ်စုစီရဲ့ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ စရိုက်သဘာဝကိုပဲ ရေးဖွဲ့ရရှိထုံးစံရှိပါတယ်။ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဇာတ်ကောင်လုပ်ရင် ကလေးအများစုကြီးရဲ့ စရိုက်သဘာဝကို ထင်ဟပ်နိုင်ရပါမယ်။ စာရေးသူက ဇာတ်နာအောင်၊ ဇာတ်ထူးအောင် ရည်ရွယ်ကာ အလွန်အကျွံဖွဲ့ဆိုပုံဖော်လိုက်တဲ့အတွက် ဝတ္ထုတိုရဲ့ အနှစ်သာရဖြစ်တဲ့ လူသားဆန်မှုကို မဖော်ကျူးလိုက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ရတာပါပါတယ်။ ဒီစာမူမှာ ဇာတ်ကောင်တွေကို သတိထားပြီး ပုံဖော်မထားလေတော့ စာရေးသူ ဖြစ်ချင်တဲ့ဇာတ်အတိုင်း ဇာတ်ကောင်တွေက သဘာဝမကျစွာ ဖြစ်နေတာကို သတိထားမိပါတယ်။

၁၆။ သံပေသီး

၁၇။ အပျိုကြီးဘဝ ချစ်ဒုက္ခ
ဆွေဝင်းနီ(ပွင့်ဖြူ)

စာရေးကောင်းတဲ့ စာမူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာမူတွေမှာ မလိုအပ်ဘဲ ဖောင်းပွနေတဲ့ အဖွဲ့အနွဲ့ အခင်းအကျင်းတွေ ပါနေပါတယ်။ အပျိုကြီးဘဝ ချစ်ဒုက္ခ မှာ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ကိုက်ညီအောင် သက်သေသက္ကာယတင်းကျမ်းနဲ့ ရေးဖွဲ့ထားသလို ဖြစ်နေတာမို့ ရှည်လျားပြီး ဖောင်းပွအိုင်ထွန်းနေပါတယ်။ သံပေသီး ကိုတော့ ဖောင်းပွနေပေမဲ့ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

နောက်ထပ် ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြပေးလိုက်တာတွေကတော့

- သထုံငယ်ငယ်ရဲ့ အတုများနှင့်နေထိုင်ခြင်း
 - ဒဏ္ဍာရီရဲ့ ကျွန်မမှာ အပြစ်ရှိပါသလား
 - သွန်းလျှံခရဲ့ တန်ပြန်တိုက်စစ်
 - သုဒ္ဓရဲ့ ဦးဖုန်းလူ
 - ခိုင်မြဲလွန်း(တကောင်း)ရဲ့
- စိတ်ကိုခတ်တဲ့ ဂယက်လှိုင်း တို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလအတွက် ဆရာမ မသီတာ(စမ်းချောင်း)တင်ပြလာတဲ့ ရွှေအသစ်ဝတ္ထုတို ၆ ပုဒ်စလုံးဟာ အကောင်းတွေချည်းပဲလို့ ဆိုလောက်အောင် ကောင်းကြပါတယ်။ မဆိုစလောက် အပြစ်ကလေးတွေတော့ ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အသစ်များဖြစ်တဲ့ အတွက် ခွင့်လွှတ်နိုင်လောက်တဲ့ အနေအထားဖြစ်လို့ ၅ ပုဒ်ကို ကျွန်တော် ရွေးပေးလိုက်ပါတယ်။ တစ်ပုဒ်ပဲ ကျန်ရစ်ပါတယ်။ အဲဒီတစ်ပုဒ်ကတော့ ဆရာ ဆွေဝင်းနီ(ပွင့်ဖြူ)ရေး

သားတို သံပေသီး ဝတ္ထုဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုကို ချန်ခဲ့ရခြင်း အကြောင်းကတော့ ကန့်သတ်ထားတဲ့စာမျက်နှာကို ကျော်ပြီး ၁၀ မျက်နှာအထိ ကွန်ပျူတာနဲ့ စာစီထားပါတယ်။ ကွန်ပျူတာစာစီမယ်ဆိုရင် ၁၃ ပိုဒ်နဲ့ ၄ မျက်နှာလို့ ကန့်သတ်ထားပါတယ်။ ကျော်သင့်ကျော်သိုက်လို့ ကျော်မယ်ဆိုရင် ခွင့်ပြုဖို့ စဉ်းစားနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ၁၀ မျက်နှာဖြစ်နေခြင်းက မလိုအပ်ဘဲ ဖောင်းပွနေတဲ့ အရေးအသားများကြောင့် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ပုဒ်ကိုတော့ ကျွန်တော် ချန်လှပ်ခဲ့ပါတယ်။

နောက်ထပ်ပြောစရာတစ်ခုကတော့ မေလ ရွှေအသစ်ကဏ္ဍမှာ ကျွန်တော် ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ ဆရာ ပွင့်သစ်မိုးရဲ့ ‘အချစ်ထက်ပိုတဲ့အချစ်’ က စာဖောင်ဖွဲ့ရာမှာ စာမျက်နှာ ၉ မျက်နှာအထိ ထွက်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ချန်လှပ်ထားခဲ့ရပြီး ဒီလမှ ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။ ကန့်သတ်စာမျက်နှာကို မကျော်ကြဖို့ ကျွန်တော် အထူးသတိပေးလိုပါတယ်။

အရေးကြီးတဲ့အချက်တစ်ခု ပြောချင်ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီကို အီးမေးလ်ကတစ်ဆင့် စာမူတွေ ပို့ကြပါတယ်။ အခက်အခဲကို နားလည်တဲ့အတွက် လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆက်သွယ်ရမယ့်လိပ်စာအတိအကျ၊ ဖုန်းနံပါတ် စတဲ့ အချက်အလက်တွေ ဖော်ပြဖို့တော့ လိုပါလိမ့်မယ်။ အကြောင်းကိစ္စရှိတဲ့အခါမှာ ပြန်လည်ဆက်သွယ်နိုင်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒသမအကြိမ်မြောက် ရွှေအမြုတေစာပေဆုပေးပွဲအတွက် အကဲဖြတ်အဖွဲ့ အကြိုက်တွေတဲ့ စာမူနှစ်ပုဒ် ရှိပါတယ်။ တစ်ပုဒ်က မင်းတုန်းမောင်စိမ်းလွင်နဲ့ နောက်တစ်ယောက်က တခြားဆရာတစ်ဦးပါ။

ဆက်သွယ်ရမယ့်လိပ်စာကို ရှာလိုက်တဲ့အခါ ဆရာ မင်းတုန်းမောင်စိမ်းလွင်ကိုသာ ဆက်သွယ်လို့ရနိုင်ပြီး တခြား ဆရာတစ်ယောက်က ဘာအချက်အလက်မှ မပါပါဘူး။ သူ့စာမူက အီးမေးလ်နဲ့ ပို့ခဲ့တာဖြစ်ပြီး အဲဒီမှာ ဘာမှရေးမထားပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့စာမူကို မစဉ်းစားတော့ဘဲ မင်းတုန်းမောင်စိမ်းလွင်ကို ရွေးချယ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီအခွင့်အရေးမျိုးလည်း နောက်ထပ်ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်တဲ့အတွက် သက်ဆိုင်ရာ ဆရာအနေနဲ့ အင်မတန်နစ်နာပါတယ်။ ဒါကြောင့် အချက်အလက်ပြည့်စုံစွာ ဖော်ပြဖို့ မမေ့ကြစေချင်ပါဘူး။

ဒီလ ရွှေအသစ်များအဖြစ် ဖော်ပြပေးလိုက်တာတွေကတော့

- သထုံငယ်ငယ်ရဲ့ ‘အတုများနှင့်နေထိုင်ခြင်း’
 - ဒဏ္ဍာရီရဲ့ ‘ကျွန်မမှာ အပြစ်ရှိပါသလား’
 - သွန်းလျှံခရဲ့ ‘တန်ပြန်တိုက်စစ်’
 - သုဒ္ဓရဲ့ ‘ဦးဖုန်းလူ’
 - ခိုင်မြဲလွန်း(တကောင်း)ရဲ့
- ‘စိတ်ကိုခတ်တဲ့ ဂယက်လှိုင်း’ တို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

■ ဝင်းငြိမ်း

ကျွန်းသမီး

၁။

‘ဒီအမျိုးသမီး ခွဲကြီးလိုက်တာဟယ်’

ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်မကလည်း သန္တာဖြူ၏စကားကို
စိတ်ထဲမှ ထောက်ခံလိုက်မိသည်။ ကျွန်မတို့
ထိုင်စောင့်နေသော အလှပြင်ဆိုင်ရှေ့ရှိ ဖုန်းဆိုင်လေးမှ
အမျိုးသမီးကို ကြည့်၍ သန္တာဖြူ ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ကလေးလေးတစ်ဖက်နှင့် ဖုန်းပြောနေသော
ထိုအမျိုးသမီးကို သူမ၏ကျယ်လောင်သော
စကားသံကြောင့် ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
အလှပြင်ဆိုင်ထဲ စဝင်လိုက်ကတည်းက
သတိထားမိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးက
ကျွန်မတို့နှင့် အရွယ်ချင်း သိပ်မကွာလှ။
အလွန်ဆုံးရှိမှ ကျွန်မတို့ထက် တစ်နှစ်၊
နှစ်နှစ်လောက်သာ ကြီးနိုင်သည်။ အမျိုးသမီးက
အနည်းငယ် ပိုသီဖတ်သီနိုင်ပေမဲ့ သားအမိ
နှစ်ယောက်လုံး ရွှေငွေလက်ဝတ်လက်စားတွေနှင့်မို့
ကြည့်ရသည်မှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံထဲက ဖြစ်ပုံရ၏။
ကြားနေရသည့် စကားအသွားအလာအရ
ည အိမ်ပြန်မအိပ်ဘဲ အလည်လွန်နေသည့် ယောက်ျားနဲ့
စကားများနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်မှ
တယ်လီဖုန်းနှင့်ဆက်လျှင် မကိုင်၍ ရပ်ကွက်ထဲမှ
ဖုန်းဖြင့် လှမ်းဆက်ရကြောင်းလည်း ပါ၏။
ထိုအမျိုးသမီးကိုကြည့်ရသည်မှာ ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေးကို
သူများတွေ သိမှာလည်း ရှက်ပုံမရပေ။ အသံခပ်စူးစူးဖြင့်
အော်ဟစ် ပြောဆိုနေသည်မှာ စွာလောင်နေပေသည်။

မည်သို့ပင်
ဖြစ်စေ
ကျွန်မ
ရိုးသားခဲ့သည်ကို
ကျွန်မ
ကိုယ်စောင့်နတ်
သိမည်ဆိုပေမဲ့
မသိနိုင်သော
လူအချို့၏
ရောင်ပြောင်ရိပ်
စွန်းသော
မျက်လုံးများကို
ကျွန်မ
ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏

စကားထဲတွင် ကလေးနေ့ မကောင်းသည့်အကြောင်း လည်းပါ၏။ ကျွန်မက ဘာ ရယ်မဟုတ် ကလေးလေးဆီ အကြည့်ရောက်သွားသော အခါ ကလေးနေ့မကောင်းဘူး ဆိုသည်မှာ ကလေးအဖေ အိမ်ပြန်လာစေရန် အကြောင်း ပြချက် သက်သက် မဖြစ်နိုင် ပေ။ တစ်နှစ်ဝန်းကျင်အရွယ် ကလေးလေးက သမီးမိန်း ကလေးဖြစ်ပုံ ရသည်။ စာ အတွန်အစည်းလေးပါသည့် အနွေးထည်ပန်းနုရောင်လေး ဝတ်ပေးထားသော ကလေး လေး၏ မျက်နှာလေးသည် ခပ်နွမ်းနွမ်းဖြစ်နေ၏။ ထို အမျိုးသမီး ဖုန်းဆက်နေသည့် တစ်လျှောက်လုံးတွင်လည်း ကလေးက ဂျီကျနေဟန်ရကာ ကလေးခို၍ မတ်တတ်ရပ် ဖုန်း ပြောနေစဉ်တွင်လည်း ကိုယ်ကို စည်းချက်လိုက်သလို တလှုပ် လှုပ်နှင့် လှုပ်နေရသေးသည်။

ဖုန်းကလည်း ခဏပြော လိုက် ပြန်ကျလိုက်ဖြစ်နေ၏။ ဖုန်းဆိုင်တွင် တခြားဖုန်းဆက် မည့်သူ မရှိ၍သာ တော်သေး သည်။ အမျိုးသမီးက ကျ သွားသည့်ဖုန်းကို ပြန်ခေါ် သည့်အခါ 'တိ...တိ...တိ' ဟူသော ဖုန်းဝင်နေသည့်အသံ ကိုသာကြားနေရ၍ 'သတ် မှတ်ချိန်အတွင်း ပြန်လည်ဖြေ ကြားခြင်း မရှိပါ' ဟု ဖုန်းက ကျသွားပြန်သည်။ နောက် တစ်ကြိမ် ထပ်ခေါ်ပြန်သည့် အခါ ဟိုဘက်က မနေနိုင် တော့ဟန်နှင့် ဖုန်းပြန်ဖြေလေ သည်။ သည်လိုနှင့် စကား မဆုံးခင် ဖုန်းက ကျသွားပြန် သည်။ (ဟိုဘက်က တမင် ချပစ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်၏)

ဤသို့ဖြင့် ဖုန်းဆက်သည့် ကိစ္စက ဖုန်းကျသွားလိုက် ပြန်ခေါ်လိုက်နှင့် ဂျာအေးသူ အမေ ရိုက်သလိုဖြစ်နေ၏။

သူတို့ လင်မယားနှစ် ယောက် ဂျာအေးရိုက်သည် က ဘာမျှမဖြစ်ပေမဲ့ ဖြစ်နေ သည်က ကလေးပင်။ အမေ လုပ်သူက ညာလက်ဖြင့် ဖုန်း ခွက်ကိုင်၍ ဖုန်းပြောနေသည် ကို ဘယ်ဘက်ခါးထစ်ခွင်၍ အချိန်ထားရသော ကလေးက သူ့အမေလက်မှ ဖုန်းကြိုးကို လှမ်း၍ဆွဲလေ၏။ ထိုအခါ အမေလုပ်သူက ကြိုးနှင့်မမီ အောင် ကလေးကို ခွာထုတ် လိုက်။ ကလေးကလည်း မမီ၊ မီအောင် ကိုယ်ကို ယွန်း၍ လှမ်းဆွဲလိုက်လုပ်နေသည်မှာ ကလေးကို ချီထားသည်နှင့် မတူတော့ဘဲ ချိုင်းကြားတွင် ပစ္စည်းတစ်ခုခု ညှပ်ထား သည်နှင့်ပင်တူနေ၏။ ကျွန်မ လည်း ကလေးလေးကို သနားစိတ်ဝင်ကာ-

'သန္တာဖြူ ကလေး လေးကို ငါသွားကူချီပေး လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင် တယ်နော်'

'ဟယ် ရှုပ်ရှုပ်ယှက် ယှက် ကိုယ်နဲ့လည်းသိတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ မတော် အီးတွေ ဘာတွေ ပါချနေဦးမယ်၊ ဟို မှာ နေမကောင်းဘူးလို့ပြောနေ တာ မကြားဘူးလား။ နေရာ တကမပါချင်စမ်းပါနဲ့၊ ကိုယ့် ဟာကိုယ် နေစမ်းပါဟာ'

အဲဒီနောက်မှာတော့ သန္တာဖြူက ဆိုင်မှ ကောင်

မလေးလာပေးသော မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်တွေကို ဟိုလှန်ဒီလှန် လုပ်နေပေမဲ့ ကျွန်မက ထို သားအမိအပေါ် စိတ်မပြတ် နိုင်သေးပေ။ ထိုအချိန်တွင် ကလေးက စူးစူးဝါးဝါး အော် ငိုလိုက်၏။ သို့သော် ကလေး အမေလုပ်သူက ဖုန်းပြောမြဲ၊ ဖုန်းကျသွားလျှင် ပြန်ခေါ်မြဲ ပင်။ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မနေ နိုင်တော့၍ သန္တာဖြူကိုလည်း အဖော်ညီမနေတော့ဘဲ 'အစ်မ ကလေးကို ကျွန်မ ချီပေး ထားမယ်'ဟု ကိုယ့်သဘော နှင့်ကိုယ် စီမံလိုက်ပါသည်။ ကလေးလေးသည်လည်း ကျွန်မလက်ပေါ် ရောက်သော အခါ သက်သောင့်သက်သာ အချိန်ရ၍လား၊ ကျွန်မကို နှစ်လို၍ပဲလားဆိုသည်ကို မသိနိုင်ပေမဲ့ အင်တိုတိုသွား သည့်အပြင် ဝူးဝူးဝါးဝါး ပြောကာ ငြိမ်နေလေသည်။

'မသိတဲ့ လူတွေက တော့ တို့နှစ်ယောက်ကို ပြောင်းပြန်ထင်တော့မှာပဲ။ နင့်ကိုအပျိုထင်ပြီး၊ ငါ့ကို ကလေးမအေလိုလေ'

ကျွန်မအပြောကို သန္တာ ဖြူက သူ၏နဂါးအတိုင်း ခပ်မြူးမြူးရယ်၍-

'ဟင်အင်း...ငါဆိုရင် တော့ နင့်ကို ကလေးမအေ လို့မထင်ဘူး၊ ကလေးထိန်းလို့ ပဲထင်မှာ။ ဟား...ဟား...'

သူ့စကားနှင့်သူ အကြီး အကျယ်သဘောကျနေသော သန္တာဖြူကို ကျွန်မအမြင် ကတိကတ်နှင့် မျက်စောင်း တစ်ချက် ပြင်းပြင်းထိုးလိုက် မိသည်။

ဒါပေမဲ့လည်း အခု အချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်

ကိုမေးမိလျှင် သန္တာဖြူကဲ့သို့ ပင် ဖြေမည်ထင်သည်။ ပြော လည်း ပြောချင်စရာပါပဲလေ။ ဒီနေ့ လပြည့်နေ့ ဆိုင်ပိတ် သည့်မို့ ကျွန်မအပြင်ထွက်ရန် အစီအစဉ်မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရာထ မနက်စာစားပြီး သည်နှင့် စာကြည့်ခန်းရှင်း နေခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်လလုံး လုံး ဖတ်ချင်သည့်စာအုပ် ယူ ဖတ်ပြီးလျှင် အပျင်းကြီးပြီး အစီအစဉ်တကျ ပြန်မထားဘဲ အလွယ်ထိုးတင်ထားမိသည် မို့ ဝတ္ထုစာအုပ်များကြားတွင် အင်္ဂလိပ်အဘိဓာန်စာအုပ် ရောက်နေသလို၊ တက်ကျမ်း စာအုပ်များကြားတွင်လည်း ဆေးမြီးတိုစာအုပ်က ရောက် ချင်ရောက်နေ၏။ မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်များကလည်း တောင် တစ်အုပ်မြောက်တစ်အုပ် ဖြစ်နေသည်မို့ မရှင်း၍လည်း မဖြစ်တော့ပေ။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မက တိရုပ်နှင့် ပါတိတ် အရောင် မှိုင်းမှိုင်း အတွဲအစပ် ဝတ်ဆင် ဝတ်ပြီး(စာအုပ်တွေ ရှင်းပြီး မှပဲ ရေတစ်ခါတည်း ချိုးလိုက် တော့မည်ဟူသော အတွေးနှင့်) အိပ်ရာထကာတည်းက ဘာမျှ မလမ်းထားသည့် မျက်နှာ ပြောင်နှင့် စာအုပ်တွေ ရှင်းနေ ချိန်တွင် သန္တာဖြူက သူ ကလေး မူကြိုပြုပြီးအပြန်တွင် ကျွန်မတို့အိမ် ရောက်လာ သည်။ အကြောင်းက ကျွန်မ တို့အိမ်နှင့် နှစ်လမ်းကွေ့မှ အလှပြင်ဆိုင်သို့ သွားရန် ခေါ်သည့် ဆိုသောအခါ လမ်း လက်စ မပြတ်သေးသည့် ကျွန်မက ပြန်လာလျှင် သူ လုပ်ရမည့်အတွက် ဘာမျှ ပြင်ဆင်မနေတော့ဘဲ

အတိုင်းပင် ထလိုက်ခဲ့မိ၏။
ပိုဆိုးသည်မှာ ဆိုင်သွားခါနီး
မှ လက်ဝတ်လက်စား ဝတ်
လျှော့သော ကျွန်မက ဆိုင်နား
သည့် ဒီလိုနေမျိုးမှာ နားက
အစ နားပေါက်ဟောင်းလောင်း
နှင့်ပို ကျွန်မ အဆင်းသရုပ်က
မရွှေသန္တာဖြူ ပုံဖော်သည့်
ဇာတ်ကောင်နှင့် ကွက်တိပင်
ဖြစ်လိမ့်မည်။

ထို အဆင်အပြင်ကြောင့်
ဝဲထင်၊ ကလေးအမေဖြစ်သူ
ထိုအမျိုးသမီးက ဖုန်းဆက်၍
ပြီးသွားသောအခါ ကျွန်မ
လက်ထဲမှ ကလေးကို ခပ်
တည်တည်လာချီ၍ ဘာသိ
ဘာသာနှင့်ပင် ထွက်သွား
လေ၏။ သန္တာဖြူက စိတ်ထဲ
မပါသည့်တိုင် ယဉ်ကျေးမှု
အရပင် ကျေးဇူးတင်စကား
လေး မပြောသွားသော ထို
အမျိုးသမီးကို မျက်စောင်း
ကြီးနှင့်ကြည့်ကာ မကျေမချမ်း
ကျန်ခဲ့သည်။ ကျွန်မလည်း
အစပထမတွင် တအံ့တဩ
ဖြင့် စိတ်ထဲတစ်မျိုးလေး ဖြစ်
ခဲ့သွားပြီးမှ 'အို...ငါစိတ်
သန့်သန့်နဲ့ ကူညီခဲ့တာပဲဟာ'
ဟု ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြန်ဖြေ
ရ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ
ကလေးလေးက သူ့အမေ
ဆက်ထဲ ပါသွားရင်းက
ကျွန်မဘက် လည်ပြန်လှည့်
ကြည့်၍ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်
ဖြိုးဖြိုးခဲ့သည်ကပင် ကျွန်မ
ဇောတနာထားရကျိုး နပ်ပြီ
မဟုတ်ပါလား။

J

သန္တာဖြူက ကျွန်မကို
သိသော လက်လာကုတ်၍
ကျွန်မကလည်း မသိသော
ဘဲကောင်နှင့် ပြန်တွက်လိုက်

၏။ အကြောင်းက ကျွန်မတို့
ရှေ့မှ ရောက်နေသော စုံတွဲ
တစ်တွဲကြောင့် ဖြစ်သည်။
ကျွန်မတို့လာသည့် အလှပြင်
ဆိုင်က အမျိုးသမီးသီးသန့်
ဖြစ်၍ ကောင်လေးက သူ
ကောင်မလေးနှင့် အဖော်
လို က်လာဟန် တူ သည်။
ကောင်လေးကော ကောင်
မလေးပါ နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်
လောက်သာ ရှိဦးမည်။ ထို
ကောင်မလေး ညှပ်မညှပ်ဆံပင်
ပုံစံကို ကောင်လေးက ကိုယ်
တိုင်ကိုယ်ကျ ဝင်ဝင်ပြောနေ
လေသည်။ ကောင်မလေးက
လည်း သဘောကျကျေနပ်
ဟန်နှင့် အမူပိုပိုလေး ဟန်
များနေသည်မို့ သန္တာဖြူတစ်
ယောက် အူယားနေပုံရသည်။

ကျွန်မက အဖြစ်သည့်
နေသော စုံတွဲကိုရော၊ ဘာမှ
မဆိုင်ဘဲ အူယားနေသော
သန္တာဖြူကိုရော ရယ်ချင်နေမိ
သည်။ ကျွန်မကလည်း
ဘာရယ်မဟုတ် ထိုစုံတွဲကို
ငေးနေမိရာမှ ကောင်လေးကို
မြင်ဖူးသလိုလို ရိုလာ၏။
'ဒီကောင်လေးကို ဘယ်မှာ
မြင်ဖူးပါလိမ့်'ဟု စိတ်ထဲမှာ
အဖြေရှာနေစဉ်မှာပင် 'ငါ
စနေနေ့တုန်းက မင်္ဂလာ
ဆောင်သွားတာ ကျော်သူရနဲ့
တွေ့ခဲ့တယ်'

အဆက်အစပ်မရှိဘဲ
ရုတ်တရက်ထပြောလိုက်သော
သန္တာဖြူ၏စကားကြောင့်
ကျွန်မ အဖြေရသွားသည်။
ဪ...ဒါကြောင့် ကိုး။
ဒီကောင်လေးက အသားညို

၍ ကျော်သူရက အသားဖြူ
သည်ကလွဲလျှင် တော်တော်
လေးဆင်သည်ဟု ပြော၍ရ
၏။ ဒါကြောင့်လည်း မြင်ဖူး
သလိုလို ရင်းနှီးသလိုလို ဖြစ်
နေသည်ကိုး။ ထိုအရာကို
သန္တာဖြူလည်း သိပုံရသည်။

'နှင့်ကို နှုတ်ဆက်ဘူး
လား' ကျွန်မအမေးကို သန္တာ
ဖြူက-

'ဘယ်နှုတ်ဆက်ရဲပါ
မလဲ၊ သူလား လူကြားထဲ
အရှက်ကွဲခံမှာ'

ကျွန်မက သန္တာဖြူ၏
စိတ်ကိုသိနေ၍ ပြီးရုံသာ ပြီး
နေလိုက်သည်။ အင်း...
ကျော်သူရလည်း ကျွန်မလိုပင်
သန္တာဖြူ၏စိတ်ကို သိခဲ့သူပဲ
လေ။ ဘယ်နှုတ်ဆက်ရဲပါ
မလဲ။

'အဲဒါ ငါ့အမူအရာကို
ကြည့်ပြီး ငါ့ယောက်ျား ကိုရဲ
ကလေ အသိလား၊ နှုတ်
မဆက်ဘူးလားဆိုတော့ ငါ
ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲသိလား'

'ဘယ်လို ပြန်ပြော
လိုက်တာလဲ'

သန္တာဖြူမျက်နှာက
အတော်ပင် အားရကျေနပ်
နေသည့်ဟန်ဖြင့်-

'နှုတ်ဆက်ရလောက်
အောင် မခင်ဘူးလို့၊ အဲဒီလူ
က အခြောက်လေ ဆိုပြီး
မျက်နှာကို မှင်သေသေလုပ်
ပြီး ပြောလိုက်တော့လေ ကိုရဲ
က တကယ်ယုံသွားပြီး တစ်
ချိန်လုံး ကွက်ကြည့်ကွက်
ကြည့်လုပ်နေပြီးတော့ မထင်
ရဘူး နော်တဲ့လေ'

ကျွန်မမှာ မထင်ထား
သည့်အဖြေကြောင့် အသံ
ထွက်အောင်ပင် ရယ်လိုက်မိ
သည်။ သန္တာဖြူယောက်ျား

ပြောသလိုပင် ကျော်သူရသည်
အင်မတန်မှ ယောက်ျား ပီသ
စွာ ချောမောကြည့်ကောင်း
သူဖြစ်၏။ ဒီလိုလူမျိုးကို
အခြောက်ဟုဆိုလျှင် မည်သူ
က ယုံကြည်နိုင်ပါ့မလဲလေ။
သို့ပေမဲ့ ကျော်သူရ၏အကျင့်
စရိုက်သည် အမှန်ပင်ယောက်ျား
မဆန်ခဲ့ပါ။ ပြောရမည်ဆို
လျှင် သန္တာဖြူ အရေခွံခွာချင်
လောက်အောင် မုန်းသော
ကျော်သူရသည် သန္တာဖြူနှင့်
မည်သည့်ပြဿနာမျှ မရှိခဲ့
ပါ။ ကျွန်မနှင့်သာ။ ကြာ
တော့ကြာခဲ့ပါပြီ။ လွန်ခဲ့သော
လေးနှစ် ကျွန်မတို့တက္ကသိုလ်
နောက်ဆုံးနှစ်က ဖြစ်လေ
သည်။

ထိုစဉ်က ကျော်သူရ
သည် ကျွန်မတို့နှင့် တစ်ဖွဲ့
တည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်၏။
ကျွန်မတို့အဖွဲ့ထဲမှ ရဲသီဟ
အောင်နှင့်ပတ်သက်၍ နောက်
ဆုံးနှစ်မှပေါင်းမိကာ အဖွဲ့ထဲ
သို့ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။
ဒီလိုနှင့် ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်း
တွေ နောက်ဆုံးနှစ် အရေး
ကြီးသည်ဟု ဆိုကာ ကျူရှင်
တက်ကြ၏။ သို့သော် ချို့တဲ့
သော မိသားစုမှ ကျော်သူရ
က မပါပေ။ ဤအဖြစ်ကို
ကျန် သူငယ်ချင်းများက
ဘယ်လိုမျှမနေပေမဲ့ ကျွန်မ၏
စိတ်ထဲ၌ သူငယ်ချင်းငါး
ယောက်တွင် သူတစ်ယောက်
တည်း ပဲ့ကျန်နေခဲ့သည်မို့
သနား၊ အားနာစိတ်ဝင်မိ၏။

သူ့နေရာတွင် ကိုယ်သာ
ဆိုလျှင်ဟူသော ကိုယ်ချင်းစာ
စိတ်နှင့် ကျွန်မတတ်နိုင်သည့်
ဘက်မှ သူ့ကို ကူညီပေးခဲ့
သည်။ ကျူရှင်တွင်ပင်
သည့်သင်ခန်းစာများကို သူ

အား ပြန်ရှင်းပြပေးမိသလို (နဂါးကတည်းက အဖွဲ့ထဲတွင် ကျွန်မက စာရှင်းတော်သည် ဟု နာမည်ကြီးသူပါ) သင်ခန်းစာနှင့်ပတ်သက်သော လိုအပ်သည့် စာရွက်စာတမ်းများက အစ မိတ္တူကူးပေးခဲ့သည်။ ဤအရာတွေသည် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အပေါ် ကျွန်မတတ်နိုင်သမျှ ဖေးမကူညီခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ သူ့နေရာတွင် အခြားသူတစ်ယောက်ဆိုရင်လည်း (မိန်းကလေးဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားလေးဖြစ်စေ) ကျွန်မ ကူညီခဲ့မိမှာ အမှန်ပင်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မ စေတနာကို ကျွန်မ ကိုယ်စောင့်နုတ်သိသလို ကျော်သူရလည်း သိလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်မ လူကဲခတ်မှားခဲ့၏။ စေတနာကို တန်ဖိုးမထားတတ်သော သူကိုမှ ကျွန်မ စေတနာထားခဲ့မိပုံပင်။

ဘာကြောင့် ဆိုလျှင် ကျွန်မက ကျော်သူရကို တစ်ဖက်သတ် သဘောကျ၍ အတင်းလိုက်ကပ်နေသည်ဟု ကျော်သူရက လျှောင်ပြောင်ကာ လျှောက်ပြောခဲ့၏။ ထိုသတင်းကို တခြားတစ်ယောက်ထံမှသာ တစ်ဆင့်ကြားခဲ့ရလျှင် ကျွန်မ ယုံကြည်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျော်သူရ၏နှုတ်ထွက်စကားကို မထင်မှတ်ဘဲ ကျွန်မနှင့် သန္တာဖြူတို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကြားခဲ့ကြ၍သာ။

ကျွန်မမှာ ထိုအကြောင်းကို ကြားရစဉ်က မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် မှင်တက်အံ့သြမိ၏။ အခုချိန်ထိလည်း ဒီအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြန်စဉ်းစားမိလျှင် ကျွန်မ၏ မည်သည့်အမူအရာက သူ့ကိုအထင်လွှဲစေခဲ့သလဲ၊ အထင်မှားစေခဲ့သလဲဆိုသည်ကို ကျွန်မ စဉ်းစား၍မရပါ။ ကျွန်မက အစ်ကိုတွေ မောင်တွေကြားတွင် ကြီးခဲ့သူဖြစ်၍ ဟန်များတတ်သူ မဟုတ်ပေ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနှင့် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းသာပြောဆိုလှုပ်ရှား ပြုမူတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ကုန်ကုန် ပြောရလျှင် ‘ကျော်သူရ’ ဟူသော သူ့နာမည်ကို ပင် (ကျွန်မက ဘယ်သူ့ကိုမဆို နာမည် အပြည့်အစုံ ခေါ်တတ်ကျင့်ရှိသူမို့) တချို့သူငယ်ချင်းတွေခေါ်သလို ‘ကိုသူ’ ဟုပင် အများဆွတ်၍ မခေါ်ခဲ့ဖူးပါ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကျွန်မရိုးသားခဲ့သည်ကို ကျွန်မ ကိုယ်စောင့်နုတ် သိမည်ဆိုပေမဲ့ မသိနိုင်သောလူ အချို့၏ လျှောင်ပြောင်ရိပ်စွန်းသော မျက်လုံးများကို ကျွန်မ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။ အခုချိန်မှာ ပြန်တွေးမိလျှင် ထိုအဖြစ်အပျက်တွင် ကျွန်မဘက်မှ အရှက်ရစရာ ဘာအမှားမှ မရှိခဲ့ဘူးဆိုပေမဲ့ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်မ အလွန်အမင်း ရှက်ရွံ့ခဲ့မိ၏။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ စေတနာကို အရောင်ဆိုးတတ်သော လူအချို့ကြောင့် တစ်ဖက်သားကို ကူညီဖို့ရာ ကြောက်ရွံ့လက်တွန့်မိခဲ့သေးသည်။

အဆုံးသတ်မှာ ကျွန်မတို့အဖွဲ့တွင် မူရင်းသူငယ်ချင်း လေးယောက်သာ ပြန်

ဖြစ်သွားခြင်းပင်။ သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်မကို ကျော်သူရနှင့် တွေ့လျှင် မခေါ်ဖို့၊ လုံးဝလှည့်မကြည့်ဖို့ ကလေးဆန်ဆန် ဝိုင်းသင်ကြပေမဲ့ (ထိုအထဲတွင် သန္တာဖြူက အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်) ကျောင်းပြီးသွားကတည်းက သူနှင့် ကျွန်မ တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖြစ်ကြပါ။ အချိန်တွေကြာလာသောအခါ ကျွန်မရင်ထဲမှ ကြောက်စိတ်တွေသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အနည်ထိုင်လာသလို လောကကြီးမှာ ‘ကျော်သူရ’ လို လူတွေချည်းပဲ မဟုတ်ပါဘူးလေဟု ကျွန်မဖြေသိမ့်လာနိုင်ပါသည်။

□

သူ့ ‘ရတနာ ငါခေါင်းလျှော်လက်စနဲ့ ဆံင်ပါ ပေါင်းလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်နော်’

‘ကတုံးပါ တုံးလိုက်ရင် ပိုတောင်ကောင်းသေး’

ကျွန်မအဖြေကြောင့် သန္တာဖြူ ခေါင်းလျှော်ရန် ခုတင်ပေါ် တက်ရင်းနှင့် ကျွန်မကို မျက်စောင်းထိုးသွားသေးသည်။

ထိုနောက် သန္တာဖြူကို စောင့်ရင်း ဆိုင်မှ အလှအပ ဆိုင်ရာ မဂ္ဂဇင်းများကို ဟိုလှန် ဒီလှန်လုပ်နေမိသည်။ ထိုစဉ် အနားရောက်လာသော လူရိပ်ကြောင့် မော့ကြည့်မိသောအခါ ခုနက ကျွန်မ ချီထိန်းပေးသော ကလေး၏အမေ ဖြစ်နေလေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက ကျွန်မကို ခဏဟူ၍ အပြင်သို့ခေါ်၏။ ကျွန်မလည်း အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဟူသော

အတွေးနှင့် အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ထိုအမျိုးသမီးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် (ထိုအမျိုးသမီး၏အမေ၊ ကလေး၏အဘွားဖြစ်ဟန်တူသော) ရွှေတွေတခဲကြီးဝတ်ထားသည့် အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်က ရပ်စောင့်နေ၏။ ကျွန်မက အကျိုးအကြောင်း မေးရန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် အမျိုးသမီးက ထိုအဒေါ်ကြီးကို ‘အမေ ဒါခုနက သဲသဲကို ချီပေးတဲ့သူပဲ’ ဟု ပြောလိုက်သည်။ ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အဲဒီ အဒေါ်ကြီးက ကျွန်မ၏တစ်ကိုယ်လုံးကို အထက်အောက် စုန်ဆန်ကြည့်၍ ‘နင်ကိုက လူတကာ အယုံလွယ်တာ ကိုးအေ’ ဟု သူ့သမီးအား အပြစ်တင်သံစွက်၍ ပြောလေ၏။ ကျွန်မမှာ သူတို့နှစ်ယောက်၏ စကားအသွားအလာကို သဘောမပေါက်၍ ဘာကိုဆိုလိုမှန်း မသိသေးဘဲ မအူမလည် ဖြစ်နေစဉ် ကျွန်မအနားကို တိုးကပ်၍ လေသံနိမ့်ချကာ ပြောလိုက်သော အဒေါ်ကြီး၏ စကားကြောင့် ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး လန့်ဖျပ် တုန်ယင်သွားမိသည်။

‘ငါ့တူမကို အဒေါ်တို့ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး၊ အဲဒါ ခုနက ကလေးဆီက ငါ့တူမ ယူထားတဲ့ ကလေး လက်ကောက်လေး ပြန်လိုချင်တယ်’

အဒေါ်ကြီး၏ ပိုင်နိုင်သူသော စကားကြောင့် ကျွန်မမှာ အံ့သြထိတ်လန့်လွန်း၍ ဘာစကားမျှ ပြောမထွက်ဘဲ မှင်တက်နေမိစဉ် အဒေါ်ကြီးက သူ့သမီးကို (ကလေး

အမေ ဖြစ်သူကို) လူဆိုတာ အခြေအနေ ကြည့်ရသေးကြောင်း၊ ကိုယ့်ကို အလွယ် လာကူညီတယ် ဆိုကတည်းက အကြောင်းမဲ့ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ အခုခေတ်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံရကြောင်း စသည်တို့ကိုပြောလိုက်သည်မှာ အစတွင် အသံနှိမ့်၍ ပြောသော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် နဂိုမူလအသံဖြစ် ဟန်တူသော ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်တွေ ဖြစ်လာတော့၏။

သူတို့သားအမိနှစ်ယောက် ဘယ်လိုပြောပြော ကျွန်မက တကယ်ပင် ဘာမျှ မသိသူမို့ လက်ကောက်လေးကို ကျွန်မ မယူကြောင်းကိုသာ အရိုးသားဆုံးနှင့် အထပ်ထပ်အခါခါ ပြောရပေသည်။ ကျွန်မညာဏ်မိသမျှ စဉ်းစား၍ အဆိုတင်သွင်းသမျှလည်း တစ်ခုမှ မဖြစ်နိုင်ဟု ဆို၏။

ကလေး လက်ကောက်လေးက စွပ်ရေချွတ်ရ လွယ်တယ်ဆိုပေမဲ့ ကျပျောက်ရလောက်အောင် ချောင်မနေကြောင်း၊ ဒီမနက်လည်း အိမ်ကို ဘယ်သူစိမ်းမှမလာကြောင်း၊ အိမ်မှကောင်မလေးများကလည်း ယုံကြည်ရသော ဆွေမျိုးရင်းချာများပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ အသေချာဆုံးက ဖုန်းဆိုင်သို့ မလာခင်လေစီမံးတို့ က်မည်စိုး၍ အနွေးထည်ဝတ်ပေးတုန်းကပင် လက်ကောက် ရှိသေးကြောင်း၊ ဖုန်းဆိုင်မှအပြန်ကလေးကို မုန့်ကျွေးပြီး အင်္ကျီလဲပေးတော့မှ လက်ကောက်မရှိတော့တာ သိရကြောင်း၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်

ကြောင်းတို့ကို အဒေါ်ကြီးက ဟန်ပါပါဖြင့် တစ်စတစ်စနှင့် များလာသော လူတွေကို တိုင်တည်သလိုလိုနှင့် ဇာတ်ကြောင်း လှန်လိုက်သည်မှာ လူအားလုံး၏အကြည့်တွေက ကျွန်မဆီ ရောက်လာကြသည်။ သူ့အတွေးနှင့်သူ့အထင်က ဟုတ်နေတော့၏။ ကျွန်မမှာသာ ဘာပြောပြောသူတို့က လက်မခံသောအခါ မည်သို့ဖြေရှင်းရမည်ကို မသိတော့ဘဲ လူက ဟန်၍ထုံနေတော့သည်။

အဒေါ်ကြီး၏အသံ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြောင့် သန္တာဖြူလည်း ခေါင်းလျှော်ပြီး ဆံပင်ကို ရေပင်မသုတ်နိုင်ဘဲ ခေါင်းကို တဘက်ပေါင်း၍ အပြင်သို့ ရောက်လာ၏။ ကျွန်မလည်း အားရှိသွားပြီး အနားရောက်လာသည့် သန္တာဖြူကို လက်လှမ်းဆွဲသောအခါ အဒေါ်ကြီးက မည်သို့အမိပ္ပာယ်ပေါက်သွားသည်မသိဘဲ ကျွန်မက ထွက်ပြေးတော့မည့်အလား ကျွန်မလက်ကို အတင်းဆုပ်ကိုင် ဖမ်းဆွဲထားလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မကို အနုနည်းနှင့် အေးအေးဆေးဆေး တောင်း၍မရလျှင် ရပ်ကွက်ရုံးသို့ သွားမည်ဆို၏။ ကျွန်မလည်း သန္တာဖြူကိုအားကိုးတကြည့် လှမ်းကြည့်မိသောအခါ သူ့မျက်ဝန်းတွေက မဆိုင်တာတွေ ဝင်ပါချင်ဦးမိန်းမရဲ့ အခုတော့ မှတ်ပလားဟု ပြောနေသလိုပင်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် တစ်စတစ်စများလာသော လူပရိသတ်တွေကလည်း 'ယူထားရင် ရုံးလိုက်ရဲပါ

မလား ဆိုတာရော၊ ကလေးတွေကို လက်ဝတ်ရတနာ မဆင်တာအကောင်းဆုံးပဲ' ဆိုတာရော၊ 'လူတွေအကျင့်ပျက်ကုန်ပြီ' ဆိုတာရော၊ 'ရုံးမရောက်ခင် အေးအေးဆေးဆေးတောင်းနေတုန်း ထုတ်ပေးလိုက်ပါလား' ဆိုတာရော သူတို့အထင်နှင့် သူတို့ ကျွန်ကျည်နေ၏။ အဒေါ်ကြီး၏ အပြောကောင်းမှုကြောင့်လား၊ ကျွန်မ အဆင်အပြင်ကြောင့်လား မသိပေမဲ့ပွဲကြည့်ပရိသတ်အားလုံး၏ အကြည့်တွင်ကျွန်မသာလျှင် တရားခံဆိုသလိုဖြစ်နေပေသည်။

'မေမေကြီး သဲသဲလက်ကောက်လေး ပြန်တွေ့ပြီ' ထိုအချိန်တွင် အဒေါ်ကြီးနံဘေး လာရပ်၍ ပြောလိုက်သော ၁၇၊ ၁၈ အရွယ်ကောင်မလေး၏စကားကြောင့် အသံအားလုံး ရှဲခနဲ ငြိမ်ကျသွားသည်။ အဒေါ်ကြီးက ကောင်မလေး၏လက်ထဲမှ လက်ကောက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူ၍ 'ဘယ်က တွေတာလဲ' ဟု အလျင်စလိုမေး၏။ ကောင်မလေးက ကလေးအမေဖြစ်သူကို လက်ညှိုးထိုး၍ 'သဲသဲ အင်္ကျီလေးတွေ လျှော်တော့ မာမာကြီး စမ်းမိလို့ အင်္ကျီလက်ရှည်ကို အူပြန်ထုတ်ပြီး ကြည့်လိုက်တာ လက်ကောက်လေး ဖြစ်နေတာ၊ အစ်မ သဲသဲကို ထမင်းကျွေးပြီး အင်္ကျီလဲပေးတုန်းက အင်္ကျီလက်ရှည်အဖျားက ဇာအစည်းအတွန့်တွေနဲ့ ကျပ်နေတာဆိုတော့ အင်္ကျီလက်ရှည်ထဲ ကျွတ်ပါသွားတာနဲ့မှာပေါ့'။

ကောငယ်မလေး၏

စကားအဆုံးတွင် ကျွန်မ ခူးတွေတုန်လာကာ ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်တော့၍ အနီးရှိခုံတစ်ခုသို့ အမြန်ဝင်ထိုင်လိုက်မိသည်။ လူပရိသတ်များကလည်း အဖြေသိသွားသောအခါ ပွဲပြီးသွားသည့်ပမာတဖြည်းဖြည်းနှင့် အလျှိုလျှိုပြန်ထွက်သွားကြသည်။ ကျွန်မမှာသာ ပြဿနာတစ်ခုမှ လွတ်မြောက်သွားပြီဆိုသော်လည်း ကျွန်မစိတ်တွေပေါ့ပါးမသွားသည်မှာ သေချာပါသည်။ ထို့နောက် သူတို့၏ဖျားယွင်းစွပ်စွဲမှုအပေါ် ကျွန်မအား တောင်းပန်စကားတစ်ခွန်းမျှမဆိုသေးဘဲ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြစ်တင်နေသော ထိုသားအမိနှင့် ကျွန်မအပါအဝင် အားလုံးကို ဒေါသထွက်နေပြီဖြစ်သော သန္တာဖြူတို့ စကားအချေအတင် ဆက်ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်မ သန္တာဖြူကိုလည်း မတားမိဘဲ အခုမှပင် နားတွေအူလာသလို ခံစားရကာ မျက်လုံးထဲတွင် ကျော်သူရကိုချည်း မြင်ယောင်နေမိပါသည်။

အင်းလေ...လောကကြီးမှာ လူအားလုံးဟာ ကျော်သူရတို့လိုချည်း မဟုတ်နိုင်ပေမဲ့ ကျော်သူရလို လူတွေလည်း အများကြီးရှိနိုင်သေးတာပဲ မဟုတ်လား။ နောက်တစ်ခါတွေဆိုရင်တော့ဖြင့်...ဟင်း။ ကျွန်မစိတ်တွေ လေးလံနောက်ကျီလာ သလိုပင်။ တစ်ကြိမ်ဆို ကိုယ့်အပြစ်မဟုတ်ပေမဲ့ အကြိမ်ကြိမ်ဆို ကိုယ့်အပြစ်များ ဖြစ်နေမလားလို့လေ...။

သို့

ဦးရွှေကောင်း

(ကံကြီးရွှာ)

မကွေးမြို့နေ ခင်ဗျားသား

ကျောင်းသား

၂၀၀၀-၂၀၀၅

မောင်ကောင်းထက်က

သို့

တနင်္လာနေ့မှာ ဘဏ်မှ

ကျောက်တော်ရွာမှ ဦးကြည်မောင်ခင်ဗျား၊

ငွေလွှဲလိုက်ပါရန်

မူဆယ်မြို့နေ သမီး မလှမြင့်ထံမှ ဖုန်းလာပါသည်။

ဖုန်းဆက်ပါသည်။

မနက်ဖြန်(တနင်္ဂနွေလဆုတ် ၇ ရက်) မနက် ရှစ်နာရီခွဲတွင်

အကျိုးအကြောင်းကို

ဖုန်းပြန်ဆက်မည်၊ ဖုန်းလာစောင့်ပါ။

မနက်ဖြန်ညနေ သုံးနာရီမှာ

၀၆၂-၄×××

သူ့အဆောင်ဖုန်းအား

ကျောင်းစုရွာ

ပြန်ဆက်စေလိုပါတယ်တဲ့

စာပို့ခ- ၁၀၀/-

ခင်ဗျား

ဖုန်းခ- ၁၀၀/-

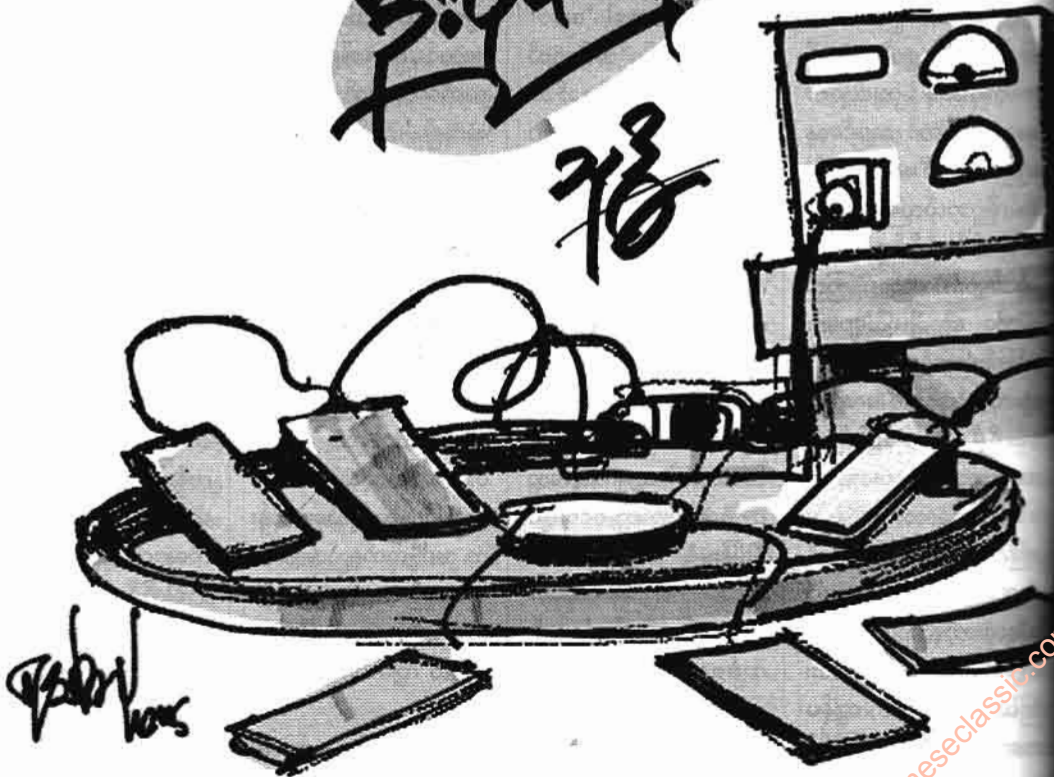
၀၆၂-၄×××

ကျောင်းစုရွာ

စာပို့ခ- ၁၀၀/-

ဖုန်းခ- ၁၀၀/-

ဦးဖုန်းမ
၇၆

ပေးထားတာကိုပဲ ကျုပ်က ကျေးဇူးတင်ရတယ်။ ဝင်သမျှ ဖုန်းစကားကို ဆိုင်ရှင်က စာနဲ့ပြန်ရေးပေးတာပါ။ ဖုန်းစာများများပို့ရလေ ကျုပ်အဖို့ ပိုက်ဆံပိုရလေပါပဲ။ စာပို့ရမယ့်ရွာက ဝေးရင် စာပို့ခဆိုတဲ့နေရာမှာ ၁၀၀ ကျပ်အစား ၂၀၀ ဆိုလည်း ဟုတ်ရဲ့၊ ၃၀၀ ဆိုလည်း ဟုတ်ရဲ့ကိုး။ စာလက်ခံတဲ့အိမ်တွေကလည်း စာပို့ခဆိုတာကို ဘယ်လောက်ပဲကျကျ မငြိုမငြင်ပေးကြတာပါပဲ။ ရပ်စွန့်ရွာစွန့် အလုပ်ထွက်လုပ် ဒါမှမဟုတ် ပညာသွားသင်နေတဲ့ အိမ်သားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဆက်သွယ်ပေးနေတဲ့ ကျုပ်ကို ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်းတစ်ယောက်လို ကြိုကြတာ ချည်းပါပဲ။ ကံကြီးရွာက ကိုရွှေကောင်းဆိုရင် ကျုပ်လာတာကိုမြင်တာနဲ့ သူ့သားကျောင်းသားဆီကို ငွေလွှဲရမယ်ဆိုတာ တန်းသိနေပြီ။ ပန်းရွာက မစောအေးဆိုရင် မြဝတီမှာနေတဲ့ သမီးကြီးက လူကြိုနဲ့ ငွေထည့်ပေးလိုက်ကြောင်း လှမ်းပြောနေကျဆိုတော့ ကျုပ် စက်ဘီးကလေးနဲ့ဝင်လာတာမြင်ရင် ငွေတွေကို မြင်ရသလိုပဲတဲ့။ ကျုပ်လိုက်ပို့နေရတဲ့ ဖုန်းစာကလေးတွေထဲမှာကိုက ဘဝတွေပါနေပြီးသားမဟုတ်လား။ အဲသလိုဘဝတွေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ တွယ်ဆက်နေရတာကပဲ ကျုပ်ဘဝရှင်သန်ဖို့ ဖြစ်လာနေမှတော့ စက်ဘီးခြေနင်းတုံးပေါ်ခြေစုံတင်နင်းရင်း ဖုန်းစာပို့အလုပ်ကို ကျုပ် ပျော်နေတော့တာပေါ့။

ဒေါ်မီးကို
ကျုပ်က
အမြင်မတော်တော့
ပြောရပါတယ်
ကြည့်ဦးလေ
သူ
ဖုန်းဆက်တာ
စကားပြောတဲ့
ဘက်က
နားရွက်ဆီ
ရောက်နေပြီး
နားထောင်တဲ့
နေရာက
ပါးစပ်
ရောက်နေတာကိုး
ကြိုးခွေကလေးကို
အောက်မှာ
မထားဘဲ
အပေါ်
ရောက်နေပြီး
ပြောင်းပြန်
ဖောက်ထိုး
ကိုင်ထားတာပါ

၂၀၀၅-၂၀၁၀
‘ရွာမြောက်ပိုင်းထဲက ဦးချော၊ ဒေါ်မြတ်တင်၊ ရွှေလိက သမီးဆီက ဖုန်းလာနေပါတယ်။ ဖုန်းလာစောင့်လှည့်ပါခင်ဗျား’
တစ်နယ်လုံးမှာမှ တစ်လုံးသာရှိခဲ့တဲ့ တယ်လီဖုန်းလေးနားမှာ ကျုပ် ထိုင်နေရပြီ။ အရင်ကလို ရွာစဉ်လှည့်ပြီး ဖုန်းစာပို့တဲ့အလုပ်ကို ကျုပ် မလုပ်ရတော့ပါဘူး။ ဖုန်းဆိုင်ပိုင်ရှင်ကပဲ ပြောင်းပေးလိုက်တာလား၊ ခေတ်ကပဲ ပြောင်းပေးလိုက်တာလား မသိပေမဲ့ ‘စက်ဘီးအိုတစ်စီးနဲ့ ရွာစဉ်လည်’ ဘဝကနေ ကျုပ်အလုပ်က တယ်လီဖုန်း

လေးနားမှာ တပိုတပါး ထ၊ သွားဖို့တောင် မလွယ်တဲ့ ထိုင်ရာမထ အလုပ်မျိုး ဖြစ်သွားပါတယ်။ တစ်နယ်လုံးမှာ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးပဲ ရှိရာက ရွာတိုင်းလိုလိုမှာ ‘ဖုန်းအနီးအဝေး ပြောနိုင်သည်’ ဆိုတဲ့ အိမ်ကလေးတွေ ရှိလာတော့ ကျုပ် စက်ဘီးကလေးကို ချောင်ထိုးလိုက်ရတော့တာပါပဲ။ ကျုပ်ကတော့ ဖုန်းနဲ့ အနီးဆုံးကို ရောက်သွားရတယ်။
ရွာတစ်ရွာ ဖုန်းတစ်လုံး ရှိလာပြီဆိုပေမဲ့ တောနဲ့မြို့ဆက်သွယ်ရေးက ရပ်တယ်မရှိတော့ ကျုပ်တို့တစ်ရွာလုံးက ဒီဖုန်းလေးဆီကို ပြေးလာကြရတုန်း။ မြို့က ဖုန်းသံကြားရင် ကျုပ်က သက်ဆိုင်ရာအိမ်ကို ထ၊ ပြေးပြီး ပြောရတယ်။ ဖုန်းဆိုင်ရှင်က အခြားစီးပွားရေးတစ်ခုကိုလည်း အာရုံကျသွားပြန်တော့ ဒီဖုန်းကိစ္စအဝဝကို ကျုပ်ကုပ် လွှဲတယ်။ ရွာထဲ ပြေးပြီး အကြောင်းကြားတုန်း ဖုန်းက လာတတ်ပြန်တော့ ကျုပ်လည်း တစ်အိမ်တက်ဆင်းလိုက်မပြောနိုင်တော့ဘူး။ အလုပ်ရှင်ကို သူ့အိမ်ဝင်းထောင့်က မန်ကျည်းပင်ထိပ်လော်စပိကာချိတ်ခိုင်းရတော့တာပါ။ ကျုပ်က တယ်လီဖုန်းနားမှာပဲ ထိုင်ပြီး ဆိုင်ရှင်လုပ်ပေးထားတဲ့ အသံချွတ်နဲ့၊ လော်စပိကာနဲ့၊ မိုက်ကရိုဖုန်းနဲ့ ရွာလုံးကြား လှမ်းအော်ရတယ်။
‘ရွာတောင်ပိုင်းထဲက ဒေါ်စိမ်း- ကြယ်ခေါင်မှ သား မောင်ကျော်ဆီက ဖုန်းလာနေပါတယ်။ ဖုန်းကို

ဘေးချထားတာပါခင်ဗျား။ မြန်မြန်လာခဲ့ပါ ဒေါ်စိမ်း’ လို့ ကျုပ် အသံချွတ်က အော်လိုက်တာနဲ့ သိပ်မကြာဘူး ဒေါ်စိမ်းရောက်လာတာပဲ။ ရှိုးတိုးရှုနဲ့တန့်၊ ဖြစ်နေတဲ့ ဒေါ်စိမ်းကို ဘေးချထားတဲ့ စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်ပြောဖို့ ကျုပ်က ညွှန်ကြားရတယ်။ ဒေါ်စိမ်းလည်း စားပွဲပေါ်က ကြိုးဖုန်းကို ကောက်ကိုင်တဲ့ပြီး-
‘ဟယ်လို... ဟယ်လို ငကျော် သား နေကောင်းလား’ လုပ်တော့တာပါ။ ‘ဒေါ်စိမ်း ခင်ဗျား ဖုန်းဆက်တာက ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတယ်ဗျ၊ အဲသလို မဟုတ်ဘူး’ တယ်လီဖုန်းမှ ဖြောင့်အောင်မကိုင်တတ်တဲ့ ဒေါ်စိမ်းကို ကျုပ်က အမြင်မတော်တော့ ပြောရပါတယ်။ ကြည့်ဦးလေ၊ သူ ဖုန်းဆက်တာ စကားပြောတဲ့ဘက်က နားရွက်ဆီရောက်နေပြီး နားထောင်တဲ့နေရာက ပါးစပ်ရောက်နေတာကိုး။ ကြိုးခွေကလေးကို အောက်မှာမထားဘဲ အပေါ်ရောက်နေပြီး ပြောင်းပြန်စောက်ဆဲ ကိုင်ထားတာပါ။
သူ ဖုန်းဆက်တာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတယ်ဆို ကျုပ်က ဆိုတော့ ဒေါ်စိမ်းလည်း ချက်ချင်းပြင်တာပါ။ ‘လိုဟယ်... လိုဟယ်’ တဲ့။
ဒီအလုပ်မှာ ကျုပ် ချစ်ပါတယ်။ စာပို့တုန်းက ငွေရယ်ကြေးရယ်လို့ ဆုပဲကိုင်ကိုင် မရှိတော့ ကျုပ်ရဲ့ စားရေးသားရေးကို ဖုန်းဆိုင်ရှင်က တာထဲ

ထားတာဆိုတော့ တစ်ကောင်ကြက် အိုကြီးအိုမဖြစ်တဲ့ ကျုပ်အဖို့ ဘာပူစရာလိုတာမှတ်လို့။

၂၀၁၀-၂၀၁၅

ဒီဘက်ပိုင်းနှစ်တွေမှာတော့ ကျုပ်အသက်ကလည်း ခုနစ်ဆယ်နား နီးပြီ။ တယ်လီဖုန်းနဲ့ ပတ်သက်ဆက်သွယ်တဲ့အလုပ်ကိုပဲ နှစ်ရှည်လများ လုပ်ခဲ့တာဆိုတော့ တယ်လီဖုန်းဆိုတဲ့အသံကြားရင် ကျုပ်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးတော့ ခံစားရတယ်။ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ခံစားမှုမျိုး မဟုတ်ပေမဲ့ တယ်လီဖုန်းဟာ ကျုပ်အသက်မွေးမှုအလုပ်တစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့တာပါလားဆိုတဲ့ အတွေးက ခံစားတတ်တဲ့စိတ်ကို ကိုင်လှုပ်တာပါ။ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းလိုလိုမှာ တယ်လီဖုန်းတွေ ရှိလာတယ်။ ဖုန်းမှ ကြိုးဖုန်း အထိုင်ခွက်တောင် မဟုတ် ချင်ကြတော့ပါဘူး။ လက်တွင်းဆုပ် ဖုန်းကလေးတွေ ကိုယ်စီနဲ့ ဖြစ်လာကြတယ်။ နံ့ထမ်းသာဆိုရင် ပင်စင်စား အရွယ်ကိုတောင် လွန်နေပြီ ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်၊ မိသားစုသာရှိရင် ကျိုးစောင့်ကြက်နှင် ရှိရတော့မယ့်အရွယ်မှာ ကျုပ်က အခုအရွယ်အထိ အလုပ်လက်မဲ့ မဖြစ်သေးဘူးဗျ။ ကျုပ်အလုပ်ရှင်က ကျုပ်ကို အလုပ်ပေးထားတုန်း။ တယ်လီဖုန်းတွေရဲ့ တာဝန်ကို ထမ်းနေရတုန်း။

ဖုန်းအားသွင်းသည် တစ်ခါသွင်းလျှင် ၁၀၀ ကျပ်

ကျုပ်အလုပ်က ရွာထဲ

က ဖုန်းပိုင်ရှင်တွေ လာပို့သမျှဖုန်းတွေရဲ့ အားသွင်းကြိုးပလပ်ခေါင်းတွေကို ပလပ်ပေါက်တွေမှာ လိုက်ထိုးရတယ်။ အားပြည့်မပြည့် စောင့်ကြည့်ရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျုပ်တို့ရွာမှာ ဖုန်းအားသွင်းစရာ လျှပ်စစ်မီးမှ မရှိတာကိုး။ ဗိုအားပြည့်ပြည့် ဆိုလာပြန်နဲ့ ဘက်ထရီ ဆိုးကလည်း စီးပွားရေး အကွက်မြင်တဲ့ ကျုပ်အလုပ်ရှင်လို လူမျိုးတွေမှ ဦးဦးဖျားဖျား ဝယ်နိုင်တာ မဟုတ်လား။ ရပ်ဝေးရွာဝေး အလုပ်ထွက်လုပ်၊ ပညာသွားသင်နေပါတယ်ဆိုတဲ့ အိမ်သားတွေ ဆိုတာလည်း ရွာတွေမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့အိမ်တွေကို အခြေခံလိုအပ်ချက်တွေထဲက ဆွဲမထုတ်နိုင်ကြရှာသေးပါဘူး။ သူများ ဖုန်းခေတ်မို့ တဖုန်းဖုန်းလိုက်မြည်နေကြရပေမဲ့ တန်ဖိုးနည်း ဖုန်းကလေးတွေကိုတောင် မရှိမဖြစ်မို့ ခြစ်ခြစ်ကုတ်ကုတ် ဝယ်ထားရတာဆိုတော့ ဆိုလာပြန် ထောင်သုံးနိုင်တဲ့ အိမ်က ခပ်ရှားရှားပါ။ အားတစ်ခါသွင်းမှ ၁၀၀ ကျပ်ဆိုတဲ့ဆီကိုပဲ အားကုန်ဖုန်းကလေးတွေကိုင်ပြီး ပြေးလာကြတော့တာ။

ဒီအလုပ်မှာလည်း ကျုပ် ပျော်တာပါပဲ။ ကျုပ်ပူတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ၂၀၁၅ အလွန်မှာ ကျုပ်တို့ရွာ လျှပ်စစ်မီးရလိုက်တော့ သေပြီဆရာပဲ။ ကျုပ်အလုပ်ရှင်ကတော့ ပြောပါတယ်။

ဦးဖုန်းလူ ခင်ဗျား ဒီအလုပ်က တော်တော်နဲ့ ပြုတ်ဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ 'စိတ်သာချနေ'တဲ့။ ■ သုဒ္ဓ

၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၁ ရက်နေ့မှ ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၉ ရက်နေ့အထိ

- (၁) ဝေဟိဏ်း(ကောလင်း) နောက်ကွယ်မှ ပြင်ဦးလွင်၊
- (၂) ဝေမိုးသောက်(တောင်တွင်း) အဖူးစိမ်းလေးများ၊ မကွေး၊
- (၃) ဥဩ(ချယ်ရီမြေ) ကြယ်တွေလင်းတဲ့ကောင်းကင် ဆိုတာ ကျုပ်တို့ကမ္ဘာနဲ့ အဝေးကြီးမှာ ပြင်ဦးလွင်၊
- (၄) ကိုဂျိုးအံ ငါ့ရဲ့ညတွေ အရင်အတိုင်းပေး၊ မုံရွာ၊
- (၅) ပိုပိုအောင်(ဝန်းသို) မေတ္တာညွှန့်သောနှလုံးသား၊ မြစ်ကြီးနား၊
- (၆) ထက်ရှား မျိုးရိုးဂုဏ်သိက္ခာ၊ တောင်ကြီး၊
- (၇) သံပို ကြွေမှာဆိုး၏သားကောင်၊ ရန်ကုန်၊
- (၈) နေညီမလေး ဖြူနှင်းဖုံးသောချစ်ခြင်း၊ ရန်ကုန်၊
- (၉) မောင်သုတ အလံအလှယ်၊ ရန်ကုန်၊
- (၁၀) ထွန်းတေဇာ ထွက်ပေါက်မဲ့နှလုံးသား၊ ရန်ကုန်၊
- (၁၁) တောမြင့်မြေ(ကျွန်းလှယဉ်) စစ်မဖြစ်ရာမြေ၊ ပခုက္ကူ၊
- (၁၂) မင်းမူပိုင် ကျွန်တော်နှင့်ယုံကြည်ခြင်းနဂါးတစ်၊ ရန်ကုန်၊
- (၁၃) ရွှေပိုးအိမ်(ပဲခူး) ငြိတွယ်၊ ရန်ကုန်၊
- (၁၄) နွေဇွန်(မန်း) ကက်ကင်းဝေဒနာ (Email)
- (၁၅) ဝေဟိဏ်း(ကောလင်း) အနားကွပ်မရှိတဲ့ တောင်း၊ ပြင်ဦးလွင်၊
- (၁၆) ထွန်းအောင်ရင် ဟန်းဖုန်း...ဆန်းဖုန်း၊ ရန်ကုန်၊
- (၁၇) ခေတ်ကျော်စွာ(ရန်ကုန်) ဦးခေါင်းနဲ့တက္ကသိုလ်၊ ရန်ကုန်၊
- (၁၈) ပြုံးနဲ့ပါဝါ၊ ရွှေ့၊ သထုံ၊
- (၁၉) ပြုံးနဲ့ပါဝါ၊ တောသမ၊ သထုံ၊
- (၂၀) ကျင်ကိုချန် ပန်းပျိုးသူတို့၏ပိတ်၊ ရန်ကုန်၊
- (၂၁) မိုးမမောင် နိယာမလွန်၊ မအူပင်၊
- (၂၂) ခိုင်လေး(ရွှေတောင်) တတိယအရွယ်၏ ဒုတိယဝေဒနာ၊ ပဲခူး၊
- (၂၃) ဖြူစင်သန့် သူတို့ကို၊ ရန်ကုန်၊
- (၂၄) ကိုပန်းစကား မေမေလက်စွမ်း၊ ကျားဖမ်းကျွမ်း၊ ရန်ကုန်၊
- (၂၅) ကိုပန်းစကား ဆင်ဖမ်းမလား၊ ကျားဖမ်းမလား၊ ကြက်ဖမ်းမလား၊ ရန်ကုန်၊

အေးမြတ်မြတ်ချို ပြုစုသည်။

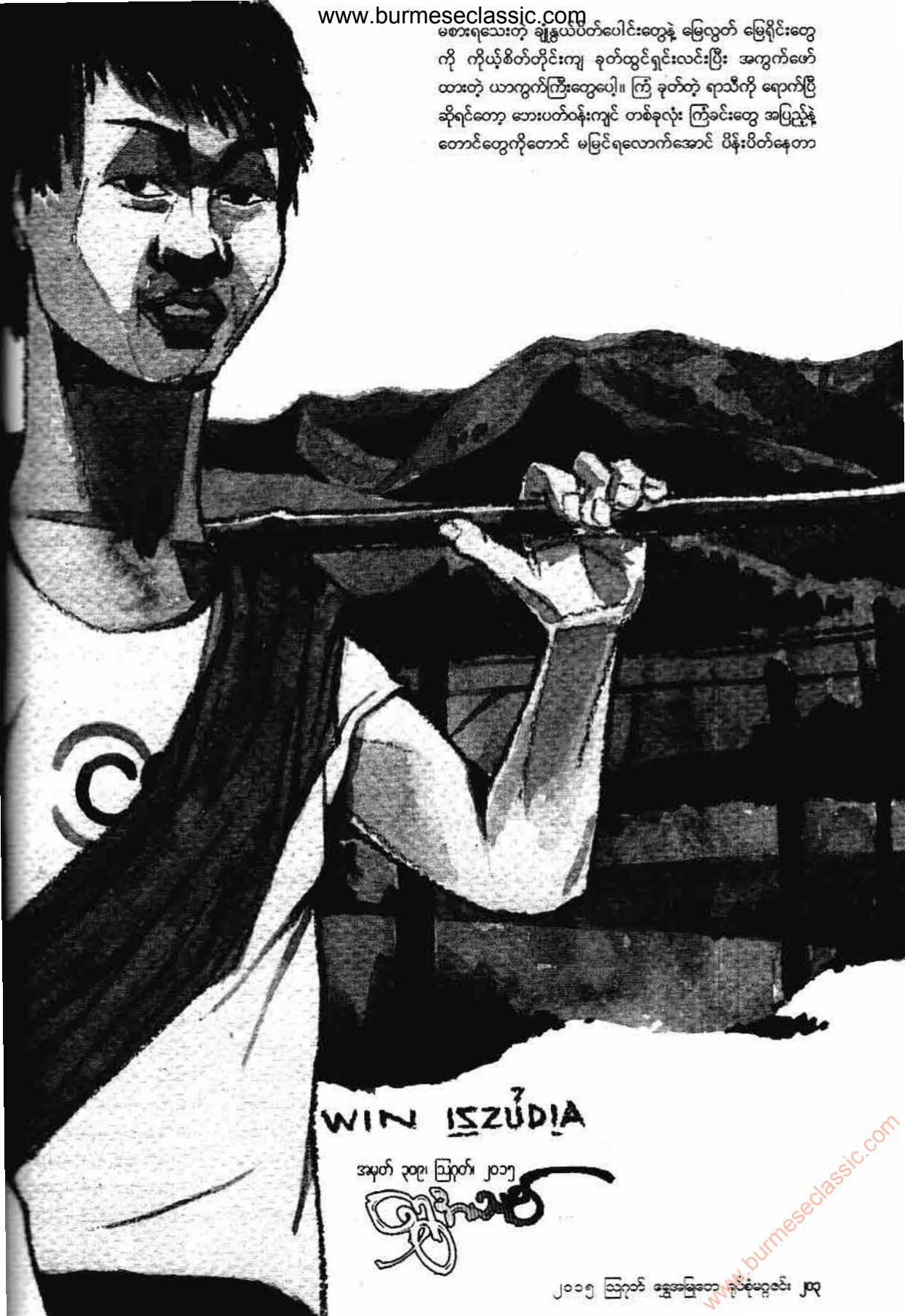
ကျောင်းပြီးသွားတော့ ကျွန်တော့်မိဘတွေ
ကြံစိုက်နေတဲ့ ယာခင်းတွေကို သွားကူ
လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ယာခင်းတွေရှိတဲ့ နေရာက
တော်တော်ကို တောခေါင်တဲ့ နေရာပါ။ ပေါက်ခေါင်းမြို့ရဲ့
တောင်ဘက် မိုင်နှစ်ဆယ်လောက် သွားရသေးတယ်။

ပန်းစုံအစုံ အစပ်၊ ရှားပြင် ကြိုးဝိုင်းနားမှာဆိုတော့ တောင်တွေ၊
လျှိုမြောင်တွေနဲ့ သဘာဝအလှတရား အပြည့်အဝမြင်ရတဲ့ နေရာ
တစ်ခုပေါ့။ အဲဒီမှာရှိတဲ့ ယာကွက်တွေက ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်
ထွင်ထားတဲ့ ထွင်ကွက်တွေဆိုတော့ တကယ့်ကို တစ်မျှော်တစ်
ခေါ်ကြီးတွေပါ။ ထွင်ကွက်ဆိုတာက ဘယ်သူမှ လုပ်ကိုင်

တန့်ပြန်တိုက်ခတ် ပွန်းမျှော်

မစားရသေးတဲ့ ချွန်လုပ်ပေါင်းတွေနဲ့ မြေလွတ် မြေရိုင်းတွေ
ကို ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းပြီး အကွက်ဖော်
ထားတဲ့ ယာကွက်ကြီးတွေပေါ့။ ကြံ ခုတ်တဲ့ ရာသီကို ရောက်ပြီ
ဆိုရင်တော့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး ကြံခင်းတွေ အပြည့်နဲ့
တောင်တွေကိုတောင် မမြင်ရလောက်အောင် ပိန်းပိတ်နေတာ

WIN ISZUDIA

အမှတ် ၃၀၉၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၁၅

ရွှေအမြဲတော်

၂၀၁၅ ဩဂုတ် ရွှေအမြဲတော် ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း ၂၀၃

ပေါ့။ အဲဒီကြံခင်းတွေရဲ့ အလယ်မှာ ကျွန်တော်တို့ တဲတိုက်ကလေး ရှိပါတယ်။ တဲတိုက်ဆိုတာက ကျွန်တော်တို့ဒေသအခေါ်ပေါ့။ တဲလေးတွေ လေး၊ငါး၊ ဆယ်လုံးစုပြီး ဆောက်ထားတာကို ပြောတာပါ။ ဥပမာ- ခွေးရဲ့ ရွာသားတွေ စုပြီး ဆောက်ထားတဲ့ တဲလေးတွေ ရှိနေရာကို ခွေးရဲတဲတိုက်၊ ကြို့ပင် ရွာသားတွေ စုပြီး ဆောက်ထားတဲ့ တဲစုလေးကို ကြို့ပင် တဲတိုက်ဆိုပြီး အလွယ်ခေါ်ကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ တဲတိုက်လေးကတော့ နယ်ပေါင်းစုံက လူတွေ စုနေကြတာဆိုတော့ တဲတိုက်ရဲ့ အလယ်မှာရှိတဲ့ မင်းလမ်းလို့ခေါ်တဲ့ လမ်းမကြီးကို အစွဲပြုပြီး မင်းလမ်းတဲတိုက်လို့ခေါ်ကြတာပေါ့။

မင်းလမ်းတဲတိုက်က တခြားတဲတိုက်တွေနဲ့ တော်တော်ကို အလှမ်းဝေးတယ်။ ပဲခူးရိုးမတောစပ်နား ရောက်နေပြီဆိုတော့ တောကောင်တွေ ဘာတွေကလည်း ပေါ်မူပေါ့။ တစ်ခါတစ်ရံ တဲတိုက်တွေထဲအထိ တောဝက်တို့ ဂျီတို့လို အကောင်မျိုးတွေ ရောက်လာတတ်တယ်။ ဟင်းစားလိုလို၊ ညဘက်ထွက်လိုက်ရင် ယုန်နဲ့ တောကြောင်ကတော့ မတွေ့ချင်အဆုံး အဲလောက်ကို ပေါတာ။ ပြီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒေသအခေါ် မိုးချေးလို့ခေါ်တဲ့ ပျံလွှားငှက်ပေါ့။ ဒီကောင်တွေက ကြံပင်တွေကြီးလာပြီဆိုရင် တအားပေါတာ။ ညဘက် ကြံရွက်တွေပေါ်မှာ အိပ်ကြတာလေ။ ကြံခင်းတစ်

ဘုံတော
ထောင်တဲ့
ကိုင်းက
သုတ်ကိုင်း
အမျိုးစားပါ
ကိုင်းမှာ
မိပြီဆိုတာနဲ့
အကောင်က
မြေကြီးနဲ့
မထိတော့ဘဲ
လေထဲမှာ
တွဲလောင်းကြီး
ဖြစ်နေတာပေါ့
ဘယ်နေရာကိုပဲ
မိမိ
နောက်ရက်အထိ
အသက်ရှင်ဖို့ဆို
တော်တော်
မလွယ်ပါဘူး

ခင်းတစ်ခင်းကို အကောင်ထောင်နဲ့ချီပြီး အိပ်ကြတာဆိုတော့ တောနေ လူတန်းစားတွေရဲ့ ညဈေးလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ ပျံလွှားငှက်တွေကို ဖမ်းဖို့ လက်နက်က ကျွန်တော်တို့ တဲတိုက်တွေမှာ တစ်တဲကိုတစ်ခုစီ ဆောင်ထားကြတယ်။ လက်ဖြစ်ပေါ့။ ခဲယဉ်းယဉ်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်လဲလောက် ရှည်တဲ့ ဝါးလုံးလေး တစ်လုံးပါ။ လုံးပတ်က နွားထမ်းပိုးကျည်းတဲလောက်ပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီဝါးရဲ့ အဖျားမှာ တစ်ထွာသာ

သာလောက်ရှိတဲ့ လောက်လေးမျောရဲ့ အစွန်းတစ်ဖက်ကို အဖျားချင်းကပ်ပြီး ခိုင်အောင် စည်းထားလိုက်ပါတယ်။ မျောကြိုးရဲ့ နောက်တစ်ဖက်မှာတော့ နတ်တိုင်တွေမှာရစ်တဲ့ နတ်ခေါင်းခပ်လတ်လတ်တစ်လုံးကို ချည်ပြီးပြီဆိုရင် ငှက်ပစ်တဲ့လက်နက် ရပြီပေါ့။ အဲဒီလက်နက်နဲ့ ညဘက် အိပ်တန်းတက်နေတဲ့ ငှက်တွေကို သွားပစ်တာပါ။ ပစ်ပုံပစ်နည်းကလည်းလွယ်ပါတယ်။ ဝါးတံမှာ တပ်ထားတဲ့ နတ်ခေါင်းလေးကို အရင်းထိ ရောက်အောင်ဆွဲပြီး လက်မနဲ့ ဖိထားရတယ်။ ကျန်တဲ့ ဝါးတံအဖျားက အိပ်နေတဲ့ ငှက်ကို ချိန်ပေါ့။ တညှီပြီဆိုမှ ဖိထားတဲ့လက်ကို လွှတ်လိုက်။ ဒါဆိုရင် နတ်ခေါင်းလေးက ငှက်ကို မှန်သွားပြီး ငှက်တစ်ကောင်ရပြီပေါ့။ အဲလိုနည်းနဲ့ ဖမ်းကြတာဆိုတော့ တစ်ညတစ်ညကို အကောင်ရေ လေးငါးရာလောက် ကိုရတာ။ ဒါက ကျွန်တော်တို့လို သာမန်လူတွေ ငှက်ဖမ်းတဲ့နည်းပေါ့။ မုဆိုးအလုပ်ကိုပဲ ပရော်ဖက်ရှင်နယ် လုပ်စားနေကြတဲ့ လူတွေလည်း ရှိတယ်။ သူတို့ကတော့ တောထဲဝင်ပြီး တောဝက်၊ ဂျီ၊ သမင်တို့လို အကောင်မျိုးတွေကို ရှာကြတာ။ မုဆိုးဆိုလို့ သေနတ်တွေ ဘာတွေနဲ့ ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးတွေ တကားကားနဲ့ တောထဲမှာ သွားလာပစ်ခတ်နေတယ်မထင်နဲ့၊ လုံတွေ မိုန်းတွေပဲ ရှိကြတာ။ တော်တော်ကောင်းကောင်း လက်နက်ဆိုလို့ ဒူးလေးပေါ့။ အဲလိုပဲ အမဲလိုက်

ထွက်ကြတာ။ ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ ဦးခွေးဆိုးဆိုတဲ့ မုဆိုးကြီးတစ်ယောက် ရဲ့ တယ်။ နာမည်ရင်းက ဘယ်လိုခေါ်လဲဆိုတာ တဲတိုက်ကလူတွေ အကုန်လုံး မသိကြဘူး။ သူ့နာမည်ရင်းကို သူကိုယ်တိုင်တောင် မမှန်လောက်ပြီထင်တယ်။ ဘေးလူတွေ ပြောပြတာတော့ ဦးခွေးဆိုးမွေးထားတဲ့ ခွေးကြီးတွေကိုက်လွန်းလို့ ကွယ်ရာမှာ ခေါ်ကြရင်းနဲ့ နာမည်တွင်သွားတယ်ပြောတာပဲ။ မြန်မာလူမျိုးများနာမည်ပေးကလည်းကောင်းကြတယ်လေသိတယ်မလား။ သူနေတာက ကျွန်တော်တို့တဲတိုက်နဲ့ တောင်ဘက် တစ်ခေါ်သာသာလောက်မှာ သီးခြားတဲလေးထိုးပြီး သူ့မိသားစုနဲ့ နေတယ်။ သူ့မိသားစုမှာက ဦးခွေးဆိုးကြီး မိန်းမရယ်၊ သားသုံးယောက်ရယ် ရှိတယ်။ အငယ်ဆုံးကောင်ကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ရွယ်တူပေါ့။ ဒီကောင်နာမည်က ဘိုတောလို့ခေါ်တယ်။ နာမည်နဲ့လိုက် အောင်လည်း တကယ် မဝေတော့တော့ နေတတ်တဲ့ကောင်၊ စိတ်ရင်းကတော့ တော်တော်ကို ကောင်းတယ်။ အနုစားလည်း ခံတတ်တယ်။ သူလုပ်ချင်တာကို လုပ်နေရရင် နော်နေတဲ့ကောင်မျိုးပေါ့။ သူတို့တဲလေးက ငှက်ပျောင်တွေ ပတ်လည် ဝိုင်းပြီးတော့ စိမ်းစိမ်းစိုစိုနဲ့ နေချင်စရာကောင်းတယ်လေ။ နေ့လယ်နေခင်း ဘေးနေရာတွေမှာ ပူချင်သလောက် ပူပူစေ ဘိုတောတို့ တဲကလေးကတော့ အေးအေးစိမ့်စိမ့်နဲ့ နေလိုထိုင်လို

ကောင်းတုန်း။ ကြိုခင်းတွေ နဲ့လည်း လှမ်းတော့ လေလေး တဖြူဖြူကလည်း အမြဲ တမ်း တိုက်နေတယ်။

ကျွန်တော့်ကို သူတို့ ဆွေ မျိုးရင်းချာလို သဘောထား တာ။ ကျွန်တော် ရောက်သွား ပြီဆိုရင် တစ်မိသားစုလုံး ဝမ်းသာကြတယ်။ ကျွန်တော် ကလည်း ရွတ်ရွတ်နောက် နောက်တွေ ပြောတတ်တာ ကိုး။ သူတို့မှာရှိတဲ့ အစား အသောက် မုန့်ပဲသရေစာ အကုန်ချပြီး စကားထိုင်ပြော ကြတယ်။ ကျွန်တော်သိချင် တဲ့ တောအကြောင်း တောင် အကြောင်းတွေ မုဆိုးအတွေ့ ကြုံတွေ့ အကုန်ပြောပြတယ်။ သူတို့ပြောပြတဲ့ အတွေ့အကြုံ တွေထဲမှာမှ တောဝက်ကြီး တစ်ကောင်နောက်ကို လိုက် ခဲ့တဲ့ အဖြစ်ကလေးကို ကျွန် တော် တော်တော် သဘော ကျမိတယ်။ ကျဆို လူတွေ လည်း ကံကောင်းလို့ မသေ ကြတာပေါ့။ အမဲလိုက် ခွေးကြီးနှစ်ကောင်ကတော့ နေရာမှာတင် ပွဲချင်းပြီးသွား တယ်ဆိုပဲ။ သူတို့ တောပစ် ထွက်ရင် လိုက်ချင်တယ် ပြောလည်း သူတို့က မလိုက် ခိုင်းဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ည ဘက် ကြောင်လိုက်၊ ယုန် လိုက်လောက်ပဲ ခေါ်တာ။ ဟိုကောင် ဘိုတေနဲ့ပေါ့။ ဘိုတေက မီးရိုက်လည်း ကောင်းတယ်လေ။ မီးရိုက် တယ်ဆိုတာက ညဘက် တောပစ်ထွက်တဲ့ လူတွေသုံး တဲ့ အသုံးအနှုန်း။ ညဘက် ပစ်မှာဆိုတော့ အနည်းဆုံး ဓာတ်ခံ ငါးခဲထိုး ဓာတ်မီး တစ်လက်ပါရတယ်။ ည

ထွက်တဲ့ ငုံးလေးတွေကတော့ အဲလို မီးအားကောင်းတဲ့ ဓာတ်မီးမျိုးသာပါလို့ကတော့ လွယ်တယ်။ ယာကွက်ထဲ လျှောက်သွားလိုက်၊ အိပ်နေ တဲ့ ငုံးထ၊ ပျံသွားရင် မီးနဲ့သာ လှမ်းထိုးထားလိုက် တန်းပြီး တော့ ပြန်ပြတ်ကျတာ။ အဲဒီ ပြတ်ကျတဲ့ နေရာကို မီးလေး ထိုးထားပြီး သွားကောက်ရုံ ပဲ။ ဘယ်မှ မသွားတတ်တော့ ဘူး။ အဲဒီနေရာမှာတင် ဝပ်နေ တော့တာ မီးကောင်းဖို့ပဲ လို တာပေါ့။ အဲ...ခုနက မီးရိုက် တယ်ဆိုတာကလည်း အဲလို နည်းနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ရယ်။ သူက နည်းနည်းတော့ ပညာ သားပါတယ်။ ဘို တေ ကြောင်လိုက်ထွက်တဲ့ အခါ မျိုးကျ ကျွန်တော် လိုက်သွား တယ်။ ကိုယ်ကအတွေ့အကြုံ လိုချင်တာကိုး။ တောထဲမှာ ကြောင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ယုန်ဖြစ်ဖြစ် တွေ့ပြီးဆိုရင် ဝါးနှစ်ပြွန်လောက် ထိ ခြေသံလုံလုံနဲ့ ကပ်သွား တယ်။ ပြီးတော့မှ ဆတ်ခနဲ ဆို ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးထားလိုက် တယ်။ အကောင်ကို ထိုးတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အကောင်နဲ့ သုံး လေးပေလောက် ကို အကွင်းလေးပေါ်အောင် ထိုး ထားလိုက်တာ။ ပြီးတော့မှ ဝေ့ဝေ့ပြီး ကစားပြတယ်။ အကောင်ကို ဖြူဆွယ်တာ ပေါ့။ သူက မီးကို စိတ်ဝင် စားလာအောင် လုပ်ပြရ တယ်။ အကောင်က မီးကို သဘောကျပြီး မီးနားကပ် လာပြီဆိုရင်တော့ မီးကို အသာလေး ဘေးကို ဖြည်း ဖြည်းချင်း ရွှေ့ပေးကြည့် တယ်။ အဲဒီမီးနောက်ကို လိုက်လာတယ်။ နောက် နှစ်

နေရာ သုံးနေရာလောက် ပြောင်းပြီး ရွှေ့ကြည့်လို့ မီး နောက်ကို လိုက်သွားတယ် ဆိုရင်တော့ သေချာတယ်။ ဒီကောင် ဘိုတေလက်စာ မိ သွားပြီဆိုတာပေါ့။ ဘိုတေက လည်း သူ ကစားချင်သလို ကစားလို့ရပြီဆိုရင် သူ့ဆီ ရောက်အောင် ဖြည်းဖြည်း ချင်း ဆွဲခေါ်ယူတယ်။ လက် တစ်ကမ်းလောက် ရောက်ပြီ ဆိုမှ လက်ထဲကတုတ်နဲ့ ဖြတ် ကျွေးလို့ က်တာ။ ဟော တစ်ကောင်ပဲ။ ဒီကောင်က အကူသိုလ်အကျိုးပေး ကောင်း တယ်။ သူထွက်သွားပြီဆိုရင် ဘယ်တော့မှ လက်ချည်း ပြန် လာတယ် မရှိရဘူး။ အသေး အကြီး ကွာရင် ကွာမယ်၊ အကောင်ဗလောင်ကတော့ ပါလာပြီးသား။ အဲလောက် ကို အကျိုးပေးကောင်းတဲ့ ကောင်။ လောက်လေးက လည်း တည့်သလား မမေးနဲ့ အမြီးဆိုအမြီး ခေါင်းဆိုခေါင်း အဲလို စိန်ခေါ်ပစ်နေတာ။ ကျွန်တော်ကလည်း လူက သာ ဘာတစ်ခုမှမလုပ်တတ် တာ ဒါမျိုးသွားလာနေရရင် ပျော်နေတဲ့သူဆိုတော့ နှစ် ယောက်သား တတွဲတွဲနဲ့ ပေါင်းမိနေတာပေါ့။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် ပျင်း ပျင်းရှိတာနဲ့ အိပ်နေတော့ ဘိုတေရောက်လာပြီး နို့ တယ်။ တောထဲမှာ ကိုင်း ထောင်သွားဖို့ လာခေါ်တာတဲ့ လေ။ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်း ထဲကျဆိုသလိုပေါ့ နှစ်ခါ မခေါ်ရပါဘူး၊ ကျွန်တော် လူးလဲထ မျက်နှာ ကပျာက သီသစ်ပြီး တန်းလိုက်တော့ တာပေါ့။ ကိုင်းထောင်လိုက်

တဲ့ အတွေ့အကြုံက ကျွန် တော် မကြုံဖူးသေးဘူးလေ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တဲ ကနေ နာရီဝက်သာသာ လောက် လမ်းလျှောက်ရင်ပဲ ဘိုတေ ကိုင်းထောင်တဲ့ လျှို့ တွေဆီကို ရောက်သွားတယ်။ လျှို့ကြီးတွေက အနည်းဆုံး ဝါးသုံးပြွန်လောက်တော့ နက် မယ်ထင်တယ်။ အဲဒီထဲမှာက တောကြက်၊ မြွေပါ၊ ခါ၊ ဒေါင်းတို့လို အကောင်မျိုး တွေ ပေါမူပေါ။ သူကလည်း ဒီလိုကောင်တွေရဲ့ ဝင်လမ်း၊ ထွက်လမ်း၊ သွားလမ်း၊ လာ လမ်းတွေကို ခြေရာကောက် ပြီးထောင်တာ။ တစ်ခု ကြောက်ရတာကတော့ ငန်း မြွေနဲ့ တောကြီးမြွေဟောက် ပေါ့။ ဒီလိုကောင်မျိုးတွေ လည်း ပေါတယ်လေ။ ငန်း လိုက်လိုက်တော့ မော့ပြီသာ မှတ်။ တစ်ခါကလည်း ကျွန် တော်အစ်ကို ရန်နိုင်ဦးပေါ့၊ နွားကျောင်းရင်း တောကြက် လျှို့ထဲဆင်းသွားတာ မြင်လို့ ဆင်းပြီး လိုက်သွားတာ ရှေ့ က တောကြက်ကို ချောင်းနေ တုန်း နောက်ဘက်က တရား ချွန်းနဲ့ နှာမှတ်သံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လူ ကြီးခြေသလုံး သာသာလောက် ရှိတဲ့ ငန်းမြွေကြီး ပါးပျဉ်း ထောင်ထားတာ သူ့အရပ် တောင် ကျော်နေပြီတဲ့။ ငန်းဆို တာကလည်း မေးတင်လို့ ရမှ ပေါက်တာဆိုတော့ သူ အသာလေး ငြိမ်ကြည့်နေရ တာပေါ့။ ငန်းကလည်း ပါးစပ်ကြီး တဖြဲဖြဲနဲ့ ပေါက်ဖို့ ကို အားယူနေတယ်။ အဲဒီ အချိန် ကံကောင်းသွားတာက သူ့ခွေးက သူ့ဆီကို လိုက်လာ

တာနဲ့ တိုးပြီး မြေကိုအတင်း ဝင်လုံးတော့တာ။ လူလည်း အဲဒါနဲ့ကျမှ အတင်း ကုန်းပေါ် ပြေးတက်၊ ဘေးလူတွေကို ခေါ်ပြီး ဝင်ရိုက်ရတာ။ ခွေး ကတော့ အနေရာတင်ပဲ သေ သွားတယ်။ လူအစား ဝင် အသေခံလိုက်သလိုပေါ့။ ငန်း လိုက်ပြီ ဆိုရင်လည်း သဲကြီး မဲကြီး မတွေ့မချင်းလိုက်တာ ဆိုပဲ။ အိမ်ရောက်သွားရင် တောင် လွတ်ပြီမထင်နဲ့၊ အိမ်ပေါ်ထိ လိုက်တာ။ အဲ လောက်ကို ဆိုးတဲ့ကောင် တွေ။

ဘိုတေထောင်တဲ့ ကိုင်း က သုတ်ကိုင်း အမျိုးစားပါ။ ကိုင်းမှာမိပြီဆိုတာနဲ့ အကောင် က မြေကြီးနဲ့ မထိတော့ဘဲ လေထဲမှာ တွဲလောင်းကြီး ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဘယ်နေရာ ကိုပဲမိမိ နောက်ရက်အထိ အသက်ရှင်ဖို့ဆို တော်တော် မလွယ်ပါဘူး။ သူ ကိုင်းတွေ ထောင်ပြီးသွားတော့ အချိန်က လည်း ရသေးတယ်ဆိုတော့ ကာ နှစ်ယောက်သား ငုံး ထောင်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် ပါတယ်။ ငုံးထောင်တဲ့အလုပ် က လွယ် မလိုလို့နဲ့ ခက်လို့ ဆိုရမယ်။ သူ ငုံးထောင်တဲ့ နည်းကို ကျွန်တော်တို့ အခေါ် အဝေါ်နဲ့ ငုံးပူတယ်လို့ ခေါ် တယ်။ အရင်ဆုံး ငုံးထောင် တဲ့ ဂုတ်ကလေးတွေကို အကွက်ထဲမှာထောင်ပြီးမှ ငုံး အထီးအော်တဲ့ အသံကိုပေး ပြီး ထောင်ချောက်တွေရှိတဲ့ နေရာကို များခေါ်တဲ့နည်းပါ။ အသံတုမှာလည်း ဒီကောင်က ရပြီးသား သိတယ်မလား၊ အကုသိုလ် ကောင် လေ။ အရည်အချင်းက ဒီနေရာမှာ

အပြည့်အဝရှိတယ်။ ငုံးတွေပေါ်တဲ့ နှမ်းခင်း တစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့ ရွေး လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ နှမ်းခင်းရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံ လောက်မှာ ထောင်ချောက် တွေကို စည်းတားသလို စီပြီး ထောင် ထားလိုက် တယ်။ ထောင်ချောက်တွေကို ဂုတ်လို့ ခေါ်တယ်။ ဂုတ်ဆိုတာက ဘီးကုတ်နဲ့တူလို့ ခေါ်တာလို့ ပြောတာပဲ။ တစ်ထွာသာသာ လောက် ဝါးခြမ်းအစိုလေးကို လေးကိုင်းပုံကွေးပြီး ကြိုး တပ်ထားတာပါ။ မသိရင် လေးအသေးစား ပုံလေးပါပဲ။ အဲဒီကြိုးမှာ ငါးဖမ်းပိုက်ကို အိတ်ရှုံ့လေးလိုလုပ်ပြီး သိ ထားတာပါ။ အဝကို ဟးပြီး ထောင်ရတယ်။ ငုံး ဝင်တိုးပြီ ဆိုရင်တော့ အိတ်ကလေးက ဝင်ပေါက် ပြန်ပိတ်သွား အောင် လုပ်ထားတာဆိုတော့ အပြင် မထွက်နိုင်တော့ဘူး ပေါ့။ အဲလို လုပ်ထားတဲ့ ထောင်ချောက် ကလေးတွေ ပါ။ အဲဒီဂုတ်တွေကို တစ်လစ် လောက် ခြားပြီး ထောင်ထား လိုက်ကြပါတယ်။ ကြားက လွတ်နေတဲ့ နေရာကိုတော့ ငုံးတွေ ထွက်မသွားအောင် နှမ်းပင်တွေနုတ်ပြီး တားထား လိုက်တယ်။ ငုံး ဆိုတဲ့ အကောင်ကလည်း တစ်ခုခု ကို အလန့်တကြားမဖြစ်ရင် ကြက်တွေလိုပဲ မြေကြီးပေါ် လမ်းလျှောက်ပြီး သွားတတ် တယ်လေ။ အဲဒီလို ပြင်ဆင် ပြီးပြီဆိုရင်တော့ ဘိုတေရဲ့ ငုံး

ပူတဲ့လုပ်ငန်းကို စပြီး။ ဂုတ် တွေရဲ့နောက်က ကန်သင်းရိုး ကို ကွယ်ပြီး နေရာယူလိုက်ပါ တယ်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော် တို့တွေ ချိုးကူတဲ့ပုံမျိုး လက် နှစ်ဖက်ကို ပါးစပ်မှာတွေပြီး တော့ 'ပူ...ပူ...ပူ...'ဆို တဲ့ အသံကို မနားတမ်း ပေး တယ်။ သူပြောတဲ့အတိုင်းဆို ရင် သူအော်တာက အထီး အော်တဲ့ အသံတဲ့။ သိပ်မကြာ ခင်မှာဘဲ အကွက်ထဲက ငုံးမ တွေ အသံပြန်ပေးပြီး တရွေ ရွေ့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ဆီ လျှောက်လာနေတာကို နှမ်း ပင်တွေကြားထဲကနေ မြင်နေ ရပါပြီ။ နှမ်းပင်တွေနဲ့ ကာ ထားတော့ သွားမရဘဲ ပိုက် ကာထားတဲ့ နေရာကို အပေါက်ထင်ပြီး ဝင်တိုးနေ ကြပြီ။ ကြာကြာ မစောင့် လိုက်ရပါဘူး ထောင်ချောက် တွေအားလုံး အကောင်တွေနဲ့ ပြည့်သွားပြီပေါ့။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်နဲ့ဘိုတေ ပုန်းနေ တာကနေ ထွက်လာပြီး ထောင်ချောက်တွေကို လိုက် ဖြုတ်ပြီး ပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်က ရှေ့ကလျှောက် ပြီး ဘိုတေက ထောင်ချောက် တွေနဲ့ ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်လာပါတယ်။ လမ်းပေါ် ရောက်တော့ 'ဟေ့ကောင် ဒီမှာကြည့်စမ်း...'နောက်က နေ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြော တယ်။ ကျွန်တော် လှည့် ကြည့်လိုက်တော့ အမွေး ပြောင်အောင် နုတ်ထားတဲ့ ငုံးလေးတစ်ကောင် ကျွန်တော် နားက ဖြတ်ပြီးသွားတာကို တွေ့လိုက်တယ်။ ဒါကို ဘိုတေက လောက်လေး ထုတ်ပြီး လှမ်းပစ်လိုက်

တယ်။ လက်ကလည်း ဖြောင့်တော့ ခေါင်းတည့် တည့်မှန်သွားတယ်။ ငုံးလေး ပြေးနေရင်း တုန်းခနဲ လဲကျ သွားတာပေါ့။ 'ပိုင်ဘူးလား ဟဲ ဟဲ'ဆိုပြီး သူ လက် ဖြောင့်ကြောင်းကိုတောင် ကြားနေလိုက်သေး။ လဲနေတဲ့ ငုံးလေးကို သွားကောက်ပြီး သူလွယ်အိတ်ထဲကို ထည့် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နောက် ငုံးတစ်ကောင်ကို ထုတ်ပြီး အရှင်လတ်လတ် အမွေးနုတ် နေပြန်သေး။ 'ဟေ့ကောင် အဲ လိုကြီး အရှင်လတ်လတ် တော့ မနုတ်နဲ့ကွာ၊ မင်းတို့ တဲကို ပြန်ရောက်မှ နုတ်'။ ကျွန်တော်ပြောတော့ မချီ မချဉ်မျက်နှာနဲ့ 'မင်း မသိပါ ဘူးကွာ၊ ဒီကောင်တွေက အရှင်လတ်လတ်နုတ်ရတာ ကွ၊ သေသွားရင် အသား တွေပါ ပြုပါလာတာ နုတ် မကောင်းတော့ဘူး'။ ကျွန် တော် ထပ်မပြောတော့ပါ။ ပြောလည်း ရမယ့်ကောင် မဟုတ်မှန်း သိပြီးသားမို့လို့ အမွေးနုတ်ခံနေရတဲ့ ငုံးလေး ကိုသာ ကြည့်ပြီး စိတ် မကောင်း ဖြစ်နေပါတော့ တယ်။ နုတ်ပြီးတော့လည်း ဒီအတိုင်းမထားဘူး ခုနက အကောင်လိုပဲ လက်ထဲက နေလွှတ်ပေးလိုက်ပြီး လောဏ် လေးနဲ့ ပစ်ပြန်တယ်။ သေရင် ပြန်ကောက် အိတ်ထဲထည့် ပြီး နောက်တစ်ကောင် ထပ် ထုတ်။ ကျွန်တော် မကြည့် ချင်တော့လို့ ရှေ့က ခပ်သွယ် သွက်လျှောက်ပြီး ပြန်လာ လိုက်တယ်။ နောက်မှာ ဘာ သာ ဘယ်လိုလုပ်လုပ် လုပ်ချင်တာလုပ်နေစေ ဆိုပြီး

တောပေါ့။ တဲကိုပြန် ရောက်
တဲ့အထိ ကျွန်တော့် မျက်လုံး
ထဲမှာ အမွှေးမရှိတော့တဲ့
ငုံးလေးကို အသက်ဘေးက
လွတ်အောင် ပြေးလွှားနေ
တာကို မြင်နေတုန်းပါ။
တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်
လို့လည်း ဘုံတော့ကို မှတ်
ချက်ချမိပါတယ်။

နောက်ရက်တွေ ဘုံတော
သွားတဲ့နောက်ကို မလိုက်ဖြစ်
ပါ။ မလိုက်ဖြစ်တာကလည်း
မအားလို့လေ။ အိမ်မှာ ငှား
ထားတဲ့ သူရင်းငှားက နေမ
ကောင်းဖြစ်နေတော့ သူနေရာ
မှာ ကျွန်တော် ဝင်လုပ်နေရ
တယ်။ နွားစာရိတ်၊ နွားစာ
ကျွေး၊ ရေစည်တိုက် သူလုပ်
ရတဲ့ အလုပ်တွေ အကုန်လုံး
ကျွန်တော် လုပ်နေရတာပေါ့။
ဘုံတောလည်း မအားလို့ထင်
တယ် ကျွန်တော့်ကို လာ
မခေါ်ဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်
သူနဲ့ မတွေ့ဖြစ်တာ တစ်ပတ်
သာသာလောက် ဖြစ်သွား
တယ်။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်
တော် နွားစာစဉ်းနေတုန်း တဲ
တိုက်ထဲက ဦးဝင်းမောင်
ရောက်လာတယ်။

‘ဟေ့ ကောင် မင်း
သူငယ်ချင်း ဘုံတော ဆုံးလိုတဲ့
လေကွာ၊ မင်း မကြားဘူး
လား’

ကျွန်တော် အလန်
တကြား ထ၊ရပ်လိုက်မိတယ်။
‘ဟာ...ဦးမောင်ဝင်း
ဟုတ်လို့လားဗျာ၊ ကျွန်တော်
မကြားပါဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ကို
မသန်းမေ ပြောသွားတာ။
မနက်ကမှ ဖြစ်သွားတာတဲ့။
မီးသွေးဖိုထဲ ကျွဲကျတာဆို
လားပဲ။ ငါ ခုသွားမလို့ မင်း

လိုက်မှာဆို သွားမယ်လေ’
‘သွားမယ်လေ ဦးလေး
ခဏလေး နွားစာထည့်ပေး
ခဲ့ဦးမယ်’

နွားစာကျွေးရင်း ကျွန်
တော် စဉ်းစားမိနေတာက
ဘုံတောက သတိကောင်း
တယ်။ တောင်ကုန်းတွေနား
သွားရင်း ကျွန်တော့်ကို မီး
သွေးဖိုတွေနား မကပ်အောင်
ပြောပြတတ်တယ်။ မီးသွေးဖို
တွေက ဒီတိုင်းကြည့်ရင်
မမြင်ရဘူးလေ။ မြေကြီးထဲ
မှာ လိုက်တူးပြီး ဖုတ်ကြ
တာကိုး။ သွားနေလာနေကျ
မဟုတ်လို့ကတော့ ခြေ
ထောက်ကို အပူဟပ်မှ
မီးသွေးဖိုမှန်း သိကြတာ။
ဘယ်နားမှာ ဘယ်သူမီးသွေး
ဖိုရှိတယ်၊ ဘယ်ဖိုက ဘယ်
တော့လောက်ဆို ဖော်မှာက
အစ သိထားတဲ့ကောင်။ အဲဒီ
လိုကောင်က မီးသွေးဖိုထဲ ကျွဲ
ကျတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်
တော့ တော်တော် အံ့သြနေ
တယ်။ နွားစာထည့် ပြီး
ဦးမောင်ဝင်းနဲ့ကျွန်တော်
ဘုံတောတို့ဘက်ကို ထွက်
သွားခဲ့ကြပါတယ်။

‘အောင် မလေး...
သားလေးရဲ့ အဖြစ်ဆိုးလိုက်
တာကွယ်၊ မင်းနေရာမှာ
အမေသာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့
လား ဟီး ဟီး...’

တဲနား ရောက်ခါနီး
တော့ ဘုံတော့အမေရဲ့ စိတ်
မချမ်းသာစရာ ငိုသံကြီးက
ကျွန်တော်တို့ကို ခရီးဦးကြို
လိုက်ပါတယ်။ ခြံထဲကို ဝင်

လိုက်တော့ တဲရှေ့မှာ ပြင်
ထားတဲ့ ဝါးစင်အထက်မှာ
ဘုံတောတစ်ယောက် စန့်စန့်
ကြီး လှဲလိုပါ။ သူ့ဘေးနား
မှာက သူ့အမေနဲ့အတူ
ဒေါ်ကြီးသုံးလေးယောက်
ငိုကြယိုကြနဲ့၊ စိတ်မသက်
သာစရာ မြင်ကွင်း။ တဲပေါ်
ကို ဦးမောင်ဝင်း တက်သွား
တာနဲ့ ကျွန်တော်ပါ နောက်က
လိုက်တက်သွားခဲ့ပါတယ်။
အပေါ်မှာတော့ ဦးခွေးဆိုး
ကြီးတစ်ယောက် ဖက်ကြမ်း
ဆေးလိပ်ကြီးကို ထောင်း
ထောင်းထအောင် ဖွာပြီး ငူငူ
ကြီး ထိုင်နေတာပေါ့။ သူ
သားတွေထဲမှာမှ အငယ်ဆုံး
ကောင် ဘုံတော့ကို အချစ်ဆုံး
ဆိုပဲ။ မိန်းမသားတွေလို အော်
ဟစ် ငိုမနေပေမဲ့ မုဆိုး
လူကြမ်းကြီး ရင်ထဲမှာ သား
အတွက် ဘယ်လောက်
ပူဆွေးသောက ရောက်နေရ
တယ်ဆိုတာ ကြည့်ရုံနဲ့ သိ
နိုင်တာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်
ယောက်လည်း ဦးခွေးဆိုး
ကြီးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်
ပြီး ဖိုးဇော်တို့ရှိတဲ့ ဝိုင်းကို
ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ဖိုးဇော်
က ကျွန်တော်နဲ့ ညီအစ်ကို
ဝမ်းကွဲတွေ။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ
ကွာ...ဒီကောင်’

ကျွန်တော် မေးတာကို
ဖိုးဇော်က-

‘အေးကွာ ငါလည်း
တော်တော်ခေါင်းခြောက်သွား
တယ်၊ ငါရှေ့မှာတင် ဖြစ်
သွားတာကွာ’

‘ဟေ...မင်း အနားမှာ
ရှိတယ်လား’

‘အေးကွာ... ဒီကောင်

သတိလွတ်သွားတာလား
ဘာမှန်းကို မသိပါဘူးကွာ၊
ထူးဆန်းတာတစ်ခုရှိတယ်။
ငါ ခုထိ စဉ်းစားမရသေး
တာပေါ့’

ဖိုးဇော်အပြောကို ဝိုင်း
ထဲရှိတဲ့သူတွေ အကုန်လုံး
ငြိမ်ပြီး စောင့်နေကြတယ်။

‘ဒီကောင် လောက်
လေးပစ် လက်တည့်တာကို
သိတယ်နော်’

ဝိုင်းထဲက တစ်ယောက်
က-

‘အာ မင်းလမ်းမှာ
ဘုံတော့လက်ကိုမိတဲ့ကောင်
တစ်ယောက်မှ ရှိဘူးဟ၊ ပျံ
နေတဲ့ငှက်တောင် လွတ်လို့
လား’

‘အေးလေ’

နောက်တစ်ယောက်က
ထောက်ခံတယ်။ ဖိုးဇော်က
တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး-

‘ငါ့နားမှာ ဘုံတော ငုံး
တစ်ကောင်ကို ပစ်ဖို့ ချိန်နေ
တာ မြင်လိုက်တယ်။ ငုံးက
လည်းထွက်မပြေးဘူးကွာ၊ သူ
ကိုပြန်တောင် ကြည့်နေလိုက်
သေးတယ်။ ငါကတော့ ဒီငုံး
ရပြီလို့ ထွက်ထားတာ။ အဲဒီ
မှာ ဘုံတော လှမ်းပစ်လိုက်
တော့ ငုံးက တစ်ချက်ပဲ ယိုင်
သွားပြီး ထွက်ပြေးသွား
တယ်။ ပထမတော့ ငါလည်း
ကြောင်သွားတယ်။ သေချာ
ပေါက်ရပြီ ထွက်ထားတာ
ကိုး။ အဲလိုထွက်ပြေးသွား
တော့ ဘုံတောလည်း နောက်
ကနေ ပြေးလိုက်သွားတာ
ပေါ့ကွာ၊ ငါလည်း သတိဝင်
ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့...
ဒီကောင် တက်လိုက်သွားတာ
လေးလေးဖိုးချီရဲ့ မီးသွေးဖို
ပေါ် ရောက်နေပြီ။ သတိပေး

မယ် ကြံရုံရှိသေး ဒီကောင်
ကျွဲကျသွားတာပဲကွာ*

*ဟာ...ကျွတ်ကျွတ်
...ကျွတ်...မဖြစ်သင့်တာကို
ကွာ*

ဖိုးဇော်စကားဆုံးတော့
ဦးလေးမောင်ဝင်းရဲ့ စုတ်
သပ်တဲ့ အသံပါ။ ပြီးမှာ
ဖိုးဇော်က ဆက်ပြီး-

*ငါ သူ့ဆီကို ရောက်
သွားတော့ ဒီကောင် မီးကျိုးခဲ
တွေပေါ် လဲနေတယ်။ ပူတာ
ကလည်း တော်တော်ပူတာ
ဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ တန်းပြီး
ဆွဲထုတ်လို့ မရဘူးကွာ။
နောက်ဆုံး သူ အပေါ်ကို
ပါလာတော့ တစ်ကိုယ်လုံး
လောင်ထားပြီး အဝတ်အစား
တောင် မရှိတော့ဘူးကွာ။
တကယ်မှ ခဏလေးရယ်။
ငါလည်း သူ့အစ်ကိုတွေကို
သွားခေါ်ပြီး ဒီကို ပြန်သယ်
လာခဲ့တာ*

တောက... အေးကွာ၊
စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ ကဲ
ငါပြန်တော့မယ်။ မင်းတို့ ညီ
အစ်ကို နေခဲ့မှာလား။ ငါ အိမ်
ကို ပြောထားလိုက်မယ်လေ
ကွာ*

ဦးမောင်ဝင်း ပြန်ချင်နေ
ပုံရတယ်။ သူ့မှာကလည်း
အလုပ်တွေနဲ့ကိုး။

*နေနေဦးလေး ကျွန်
တော်တို့လည်း ပြန်လိုက်ခဲ့
မယ်၊ ညမှပဲ လာစောင့်ပေး
တော့မယ်လေ။ ကဲ ငါတို့ ပြန်
လိုက်ဦးမယ်ကွာ*

နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်
တော်နဲ့ဖိုးဇော် ဦးလေးနောက်
လိုက်လာခဲ့ပါတယ်။ လမ်း
ရောက်တော့ ဖိုးဇော်က-

*ဟောကောင် မင်းကို ငါ
ပြောတဲ့ အံ့ဩစရာဆိုတာ
လေကွာ...ငါ ပြောရင်
မင်းယုံမှာလား*

*ဘာကိုလဲကွာ၊ ဘာကို

ယုံရမှာလဲ

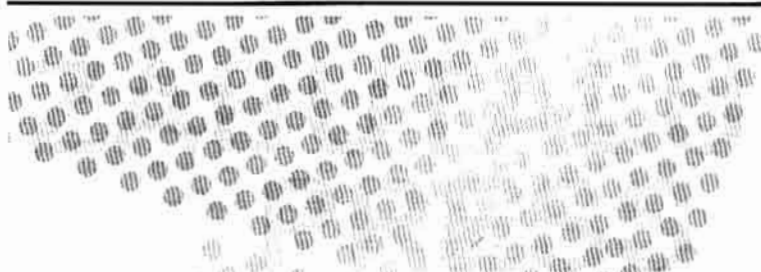
အဲလို ပြောလို ကံ မှ
ဖိုးဇော်က-

*ဒီလိုကွာ၊ ငါ သူ့ကို အိမ်
ပြန်ပို့ပြီးတော့ ငါ့ဦးထုပ်နဲ့
ရေဘူး ကျန်နေခဲ့လို့ ပြန်သွား
ယူရသေးတယ်။ သူနဲ့ငါ
တွေ့တဲ့နေရာမှာပေါ့။ အဲလို
သွားရှာရင်း ငါ ဘာတွေ
တယ်မှတ်လဲ၊ သူပစ်လိုက်တဲ့
ငုံးလေးလေကွာ သူပစ်လိုက်
တဲ့ နေရာမှာပဲ သေနေတာကွာ*
ကျွန်တော် ဖိုးဇော်ကို
တအံ့တဩနဲ့ လှမ်းကြည့်
လိုက်တယ်။

*အေးကွာ... ငါလည်း
သေသေချာချာ မြင်လိုက်
တာက သူပစ်လိုက်တုန်းက
တကယ်ကို ထွက်ပြေးသွား
တာပါကွာ။ ဘယ်လိုမှ မမှား
နိုင်ပါဘူး။ ပိုပြီး သေချာတာ
က အဲဒီငုံးလေးမှာ အမွှေးတွေ
တစ်ပင်မှ မရှိဘူး*

ဖိုးဇော်စကားအဆုံးမှာ
ကျွန်တော် ငူငူကြီးရပ် ကျန်
နေခဲ့မိတော့တယ်။ သူ နောက်
ဆုံး ပြောသွားတာ ငုံးလေးမှာ
အမွှေးမရှိဘူးတဲ့။ ပြန်ပြီး
ဆက်စပ်ကြည့်တော့ သူ သေ
သွားတာကရော အဝတ်
အစားတောင် မရှိတော့ဘူး။
ပြီးတော့ သူပစ်ခဲ့တဲ့ နေရာမှာ
ငုံးလေးက သေနေပြီးသား
လေ။ ကျွန်တော် သဘော
ပေါက်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ကို
ငုံးလေးက ကောင်းကောင်း
လက်စားချေလိုက်နိုင်ပြီလို့
ပေါ့။ ဘုံတောရေ နောက်နောင်
ဘဝ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးတွေ
မကြုံပါစေနဲ့ကွာ။ ဝဋ်ကြွေး
ရှိရင်လည်း ဒီဘဝမှာတင်
ကျေပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်း
ပေးလိုက်ပါတယ် သူငယ်ချင်း
ရာ။ ။

သွန်းသျှံ

စာအုပ်အမျိုးမျိုးကို စာမူပေးပြီးပါက စာအုပ်ဖြစ်သည့် အထိတာဝန်ယူ လုပ်ဆောင်ပေးပါသည်။

နုနုတိုက်

စာအုပ်အမျိုးမျိုးကို စာမူပေးပြီးပါက စာအုပ်ဖြစ်သည့် အထိတာဝန်ယူ လုပ်ဆောင်ပေးပါသည်။

- Calendar ➤ Pamphlet ➤ Name Card
- Table Calendar ➤ Box ➤ Voucher
- File Holder ➤ Booklet ➤ Letter Head

➤ Lable အမျိုးမျိုးကို စိတ်တိုင်းကျအရည်အသွေးပြည့်ဝစွာ
ဆောင်ရွက်ပေးနေပါသည်။

တော်ကပ်ချုပ်စက်ဖြင့် စာအုပ်အမျိုးမျိုးကို ချုပ်လုပ်ပေးပါသည်။

အမှတ် ၁၃၃၊ ပြေညီထမ်း၊ လမ်း၄၀၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့် မဟာဝိဇ္ဇာလမ်းကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ပုသိမ်

ကားဝါသရုပ်ဆောင်သင်ပာန်းရဲ့

ဆက်သစ်လေး

ရွှေမှုန်ရတီ

8 Days Interview မှ

အနုပညာပျိုမင်းက ပြိုင်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာရွှန်လွင်သင်တန်းမှာ သင်တန်းတက်နေတုန်း လာပြီးရွေးချယ်သွားတာပါ။ ဒါရိုက်တာတိုင်းက လာရွေးသွားတာပါ။ မော်ဒယ်လ်တွေအကုန်လုံးကို သင်တန်းမှာ လာကြည့်ပြီး ရွေးသွားတာပါ။

ဘယ်လို talent တွေ ခြေသေးလဲ။
ဘာမှ မလုပ်ပြရပါဘူး။ ဆရာတိုင်းက စံကားဝါသရုပ်ဆောင် သင်တန်းမှာ ရွှေမှုန်တက်တုန်းက ကိုယ့်ဆရာလည်းဖြစ်နေတယ်။ သရုပ်ဆောင်သင်တန်းလည်း တက်ထားတယ်ဆိုတော့ ရွေးလိုက်တာပါ။

သင်တန်းကရော ဘယ်လိုတက်ဖြစ်တာလဲ။
ပထမက ဆယ်တန်းလောက်မှ တက်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခုနစ်တန်းလောက်က စတက်ဖြစ်ခဲ့တာ။ သင်တန်းတက်တာက သုံးလ၊ ရပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်သင်တန်းထဲမှာက ငါးလ။ ရှိုးလျှောက်တာလည်း ရှိသေးတယ်။

တတ်ကားရိုက်မယ်ဆိုတော့ သရုပ်ဆောင်သင်တန်းတက်ခဲ့တာနဲ့ ကွက်တိပဲပေါ့ဟုတ်လား။
ဟုတ်ကဲ့ ရိုက်ကွင်းက ရွှေမှုန်အတွက် စိမ်းမနေဘူး။ အနုပညာအခြေခံရှိထားတော့ လုပ်ရတာအဆင်ပြေတယ်။ သင်စရာလည်း မလိုဘူး။ သင်တန်းမှာကတည်းက ခေါင်းစခြေအဆုံး ဆရာတွေက သင်ပေးတာဆိုတော့ သင်စရာမလိုတော့ဘူး။ အနုပညာပျိုမင်းထဲဝင်ပြီး ရိုက်ကွင်းတွေ လိုက်ကြည့်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအတွက် ရိုက်ကွင်းတွေကို ရွှေမှုန်ကြုံဖူးတော့ မစိမ်းတော့ဘူး။ ကြောက်လန့်နေတာလည်း မရှိဘူး။

သုန္ဒရီအထူးပညာဒါန သရုပ်ဆောင်(အခြေခံ) သင်တန်းသို့ တက်ရောက်လိုသူများ ဆက်သွယ်တက်ရောက် နိုင်ပါပြီ။

ရွှေပုပွားဦးအုံးရိုင်(တာဝန်ခံ)
စံကားဝါသရုပ်ဆောင်သုတေသနသင်တန်း
အမှတ် ၂၊ မိုးကောင်းလမ်း၊ စံကားဝါအိမ်ရာ၊ စံကားဝါခန်းမ၊ ရန်ကုန်
ပုန်း - ၅၄၁၀၀၂ (ရွေးချယ်လက်ခံပါမည်)
လှိုက်လှဲသော စေတနာဖြင့် နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုလျက်။
(မည်သည့်ငွေကြေးတစ်စုံတစ်ရာမျှ ကောက်ခံမည် မဟုတ်ပါ)
Browser ထဲက facebook.com မှာ

www.burmesepress.com

၁။

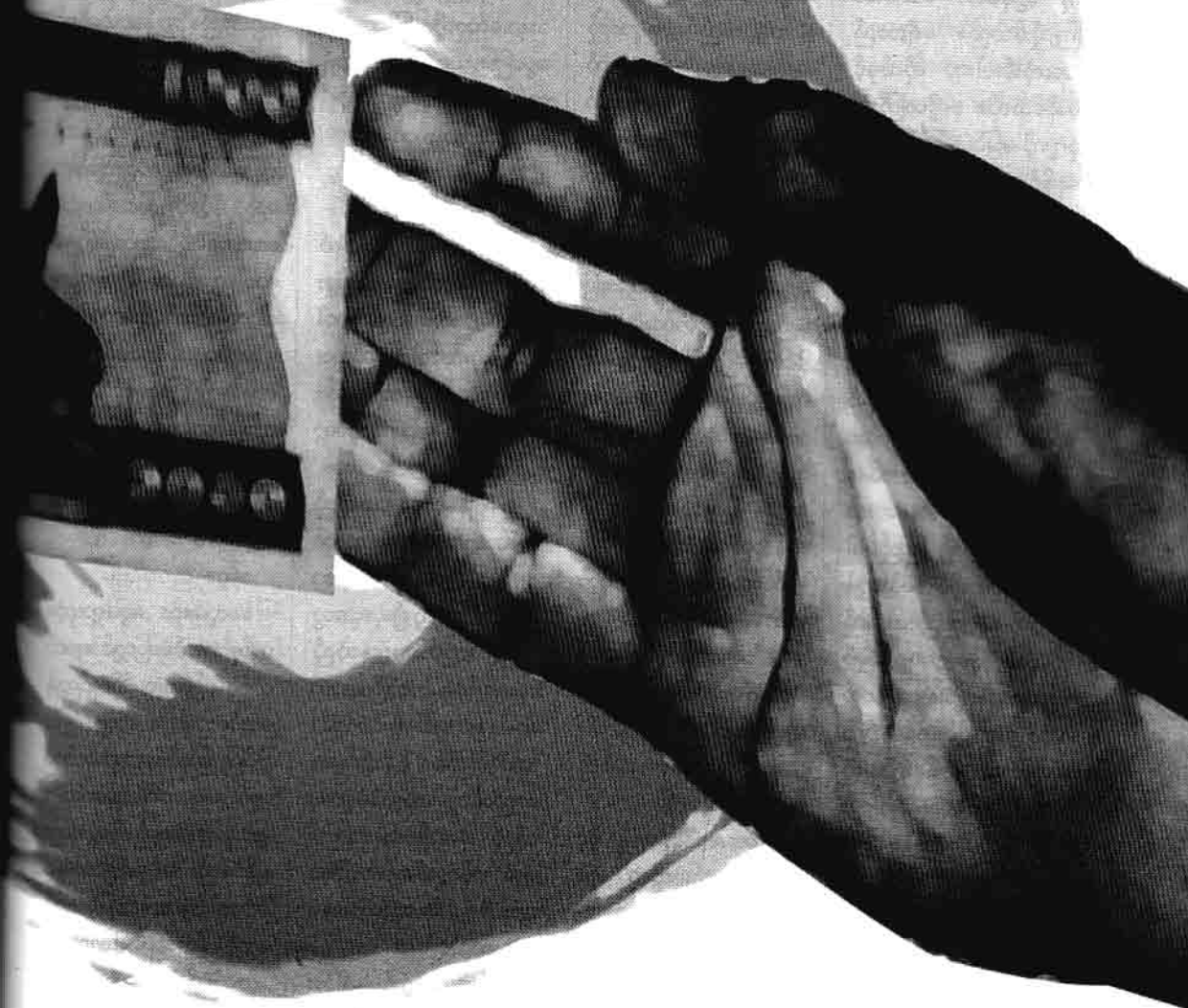
*သနားကြပါ
ခင်ဗျာ။
အစ်ကိုကြီးတို့၊
အစ်မကြီးတို့ ပေးမကျွေးမှ
စားရသောက်ရမယ့်
ကျွန်တော်ဒုက္ခိတို့ ထမင်းမိုးလေး
စွန့်ကြဲခဲ့ကြပါ ခင်ဗျာ*
တစ်မိမိခွာနေသည့်
မိုးရေစက်များထဲတွင် အင်္ကျီ မပါ၊
ခြေဗလာဖြင့် တစာစာ
အော်ဟစ်နေသည့် လူတစ်ယောက်။
ထိုလူ၏ခြေလက်များတွင် ရေစို၍
ပွန်းနေသည့်အနာများမှ သွေးပုပ်၊
ပြည်ပုပ်များက ရွံရှာဖွယ်အတိ။
အသံများ ပြာအဲ့အဲ့ဖြစ်သည်အထိ
အသနားခံအော်ဟစ်နေသည့်
ထိုလူသည် မိုးနှင့်အတူ
ရောပါလာသည့် လေပြင်းတစ်ချက်
အရှေ့တွင် အေးခိုက်သွားသည်ထင့်
တစ်ချက်တစ်ချက် တုန်ခါသွားလေ
သည်။ မိုးထဲရေထဲမှ ဒုက္ခသည်
တစ်ယောက်၏မြင်ကွင်းကို
ကျွန်တော် မကြည့်ရက်နိုင်စွာ
မျက်နှာလွှဲမိသည်။
မော်တော်ယာဉ်ကလည်း
ထွက်နိုင်ခဲ့လှ၏။ ဧရာဝတီ
မြစ်ရေသည် အဆက်မပြတ်
သွန်းရွာနေသော မိုးသက်လေ
ပြင်းထဲတွင် လှိုင်းထန်နေသော
ကြောင့် မော်တော်
မထွက်နိုင်သေးသည်လား။
*ထမင်းမိုးလေး စွန့်ကြဲခဲ့ကြပါ
ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် မိုက်ဆာလို့ပါ*
မမြင်ရက်၍ မျက်နှာလွှဲ

အမှတ် ၃၀၉၊ ဩဂုတ် ၂၀၁၅

ခိုင့်မျက်ဝန်းထဲတွင် အဆင်မပြေခြင်း၏
နောက်ဆက်တွဲပူပန်မှုများ စွန်းထင်းနေခဲ့သည်။
သားကြီး၏ကျူရှင်စရိတ်နှင့် စာအုပ်ဖိုးများ
သမီးငယ်၏အနည်းငယ် စိုးရိမ်ရသည့် ကျန်းမာရေး
မူလတန်းပြကျောင်းဆရာ ကျွန်တော်၏ နည်းပါးလှသော
လစာငွေ၊ အဖြစ်အပျက်အစားလုံးသည် မိသားစု
ကျပ်တည်းခြင်းဟူသည့် အခြေအနေတစ်ခုကို
ရောက်ရှိစေခဲ့ပါသည်။

ခိုင်မြလွန်း
စာရေးဆရာ
စာအုပ်အုပ်စု

ထားသော်လည်း အသံက တော့ ကြားရသေးသည်။ မနေနိုင်၍ ကြည့်မိပြန်တော့ လည်း ပြာရီနေတဲ့ နှုတ်ခမ်း၊ မျှော်လင့်နေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ပေါင်လယ်ခန့်အထိနက်သည့် မြစ်ရေထဲ အထိ ဆင်းပြီး တောင်းခံနေသော ဒုက္ခိတာကြီး။ မော်တော်ထဲမှ ခရီးသည်များ ကို ကျွန်တော် မသိမသာ ကြည့်မိသည်။ ခရီးသည် အားလုံးနီးပါးက ကိုယ်နှင့် မဆိုင်သလို။ ဒုက္ခိတာကြီး၏ ဒုက္ခကို မမြင်၊ မကြား၊ မသိ။ နေနိုင်လွန်းကြပါ၏။ ကျွန်တော့်အင်္ကျီအပေါ်အိတ်ကပ် ကို အသာအယာစမ်းမိတော့ ခပ်ပြားပြား အထိအတွေ့။ ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော့် အိတ်ကပ်ထဲတွင် တစ်ထောင် တန်ငွေစက္ကူတစ်ရွက်နှင့် မော်တော်လက်မှတ်တစ်စောင်သာ ရှိသည်ကို ကျွန်တော် သိနေသည်။ မော်တော်နံ့ဘေးက ရေထဲကို ထပ်၍ ကြည့်မိပါသည်။ တိုက်ဆိုင်စွာပင် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်လာသည့် ထိုလူ၏ မှိန်မျော့မျော့ မျှော်လင့်မျက်လုံးများ။ ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုနှင့်အတူ ရော၍ ခပ်လေးလေးကြီး ချပ်လိုက်ပါသည်။

□

J။
‘အစ်ကို အဆင်ပြေပါ့မလားဟင်’
အိမ်က အထွက်တွင် ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်၍ ပြောလိုက်သော အများစုတို့၏ တုန်ခါနေသည့် ခိုင်စကားသံတို့ကို ပြန်လည် ကြားယောင်မိသည်။ ခိုင်မျက်

ဝန်းထဲတွင် အဆင်မပြေခြင်း၏ နောက်ဆက်တွဲပုဒ်မူများ စွန်းထင်းနေခဲ့သည်။ သားကြီး၏ကျရှင်စရိတ်နှင့်စာအုပ်ဖိုးများ၊ သမီးငယ်၏အနည်းငယ်ရှိမရှိရသည့် ကျန်းမာရေး၊ မူလတန်းပြကျောင်းဆရာ ကျွန်တော်၏ နည်းပါးလှသော လစာငွေ၊ အဖြစ်အပျက်အားလုံးသည် မိသားစု ကျပ်တည်းခြင်းဟူသည့် အခြေအနေတစ်ခုကို ရောက်ရှိစေခဲ့ပါသည်။ လစာထုတ်မည့်ရက်သည်လည်း အတော်အတန် လိုသေးသည်။ ထိုအခြေအနေကို ဖြေရှင်းရန် နည်းလမ်းတစ်ခုသာ ကျွန်တော်တွေးမိပါသည်။ အဆင်ပြေမည်ဟုလည်း တပ်အပ်မပြောနိုင်ပါ။ မြို့ပေါ်တွင် အခြေကျနေပြီဖြစ်သောသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထံမှ ငွေကြေးအကူအညီတောင်းရန် ဖြစ်သည်။ မိုးရာသီဖြစ်၍ သီးနှံကုန်သည် မျိုးဦးတစ်ယောက် နယ်ဘက်ဆင်းဖြစ်မှာ မဟုတ်သေး။

‘အဆင်ပြေမှာပါ ခိုင်ရယ်၊ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းတော့ မျိုးဦးလည်း အိမ်မှာ ရှိမှာပါ။ အဆင်ပြေအောင် အစ်ကိုကြိုးစားခဲ့ပါမယ်’
အေးစက်နေသည့် ခိုင်လက်ဖျားလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ဖုတ်ညစ်ပြီး အေးပေးစကားပြောခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော့်စကားသံတွေမှာ အင်အားတွေ ပျောက်ဆုံးသည်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သိနေသည်။ အတွေးစများတွင် တဒင်္ဂကပ်ငြိသွားသော ကျွန်တော်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ကိုယ်တိုင်နားလည်လိုက်

ရသည်။ ထိုတစ်စုံတစ်ရာသည် ငွေကြေးဆိုသည့် အရာပင် ဖြစ်သည်။ ငွေကြေးဟူသည် ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် အဓိကကျသော အခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင်နေခဲ့သည်လား။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ကျန်းမာသန်စွမ်းသော လူတစ်ယောက်အတွက် ငွေကြေးသည် ဤမျှခက်ခဲနေလျှင် မိုးထဲရေထဲမှ သနားစရာဒုက္ခိတာကြီးအတွက် ငွေကြေးဟူသည်...။ ကျွန်တော်၏ဆုံးဖြတ်ချက် ပို၍ ခိုင်မာသွားပါသည်။

□

၃။
‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ညီလေးရယ်၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ။ ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ စီးပွားလာဘ် လာဘာတွေလည်း တိုးတက်ပြီး လိုရာဆန္ဒတွေ ပြည့်စုံနိုင်ပါစေ’

ကျွန်တော် ပေးသည့် တစ်ထောင်တန်ငွေစက္ကူ တစ်ရွက်ကို တုန်ယင်နေသော လက်ဖြင့် ယူ၍ ဆုတွေ တတွတ်တွတ်ပေးနေသည့် လူ။ ရေထဲမှ တက်ပြီးနောက် ကမ်းစပ်ပေါ်တွင် လည်း အကြိမ်ကြိမ် ရှိခိုးဦးချနေသည့်ထိုလူ။ သဲသဲမဲမဲရွာနေသည့် မိုးရေစက်များကြားတွင် ထိုလူ၏ဆုတောင်းသံများကို မသဲမဲကွဲကြားနေရသေးသည်။

‘ကိုမျိုးဦးတို့ မရှိဘူးဗျ။ မိသားစုလိုက် ခရီးထွက်သွားကြတာ တစ်ပတ်လောက်တော့ ရှိပြီ’
အနည်းငယ်ရင်းနှီးနေသော တစ်ဖက်ခြံမှ လူတစ်ယောက်၏ အဖြေနှင့်အတူ

သော့ခလောက်တန်းလန်းနှင့် ခြံတံခါးရှေ့မှ လှည့်ပြန်ခဲ့ရသော ကျွန်တော့်အဖြစ်အပျက်။ ထိုအဖြစ်အပျက်အားလုံး တစ်ခဏမျှ မေ့ပျောက်သွားပါ၏။ တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်၍ ထမင်းဆိုင်တန်းဘက်ဆီ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသွားသော ထိုသူ၏ကျောပြင်ကို ကြည့်မိသေးသည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ကျေနပ်စိတ်ဖြင့် ကြည်နူးမိပြန်သည်။ မျှော်လင့်ချက်များစွာဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်အလကကို စောင့်ကြိုနေရာ မည့် ခိုင်ကို မြင်ယောင်မိသောအခါ ခိုင်လည်း ကျေနပ်မှာပါဟု ဖြေသိမိ၍ တွေးမိပါသည်။ စိတ်ရင်းကောင်းမွန်ရှာသော ခိုင်သည်လည်း ကျွန်တော် ပြုလုပ်လိုက်သော ကုသိုလ်တစ်ခုအတွက် ကြည်နူးစွာဖြင့် သာဓုခေါ်နိုင်မည်မှာ အသေအချာပင်ဖြစ်သည်။

□

၄။
လူမသေ ငွေမရှားတဲ့ တစ်ခု အဆင်မပြေလျှင် နောက်တစ်ခု စဉ်းစားရမည်ဟု ကျွန်တော်တွေးမိ၏။ ကျေနပ်ခြင်းဖြင့်ကြည်လင်နေသော စိတ်ထဲတွင် အရာရာကို အကောင်းမြင်ချင်လာသည်။ ငွေကြေးရနိုင်မည့် အစီအစဉ်တစ်ခုကို ခေါင်းအေးအေးဖြင့် ကျွန်တော် တွေးနေမိပါသည်။
‘ဟိတ်... ကောင်းကျောင်းဆရာ’
ပခုံးကိုပုတ်၍ အနီးခေါ်လိုက်သောလူတစ်ယောက်ကြောင့် ကျွန်တော့်အလေးချိန်ရပ်တန့်သွားရသည်။ မိုးအင်္ကျီအပြာရောင်ကို ဝတ်ဆင်

ထားသော ထိုသူ၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရခိုန့်တွင် ရုတ်တရက် ကျွန်တော် အံ့သြမှင်တက် သွား၏။

‘မျိုး...မျိုး...ဦး’

စကားသံများ ထစ်ထစ် အအဖြစ်နေသော ကျွန်တော် အနီးတွင် မျိုးဦးသည် ဝင်ထိုင် လိုက်သေး၏။ ပြီးမှ-

‘ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်နေ တာလဲ၊ ငါ မျိုးဦးပါဟ။ မင်း သူငယ်ချင်း မျိုးဦးမှ မျိုးဦး အစစ်’

ဟု ပြောသည်။ တစ် ဆက်တည်း ခေါင်းပေါ်တွင် ဆောင်းထားသော မိုးကာ ခေါင်းစွပ်ကို ချွတ်ခွာ၍ ထပ် ပြောနေပြန်သည်။

‘အခုမှ ခရီးက ပြန် ရောက်တာ။ မင်း လိုက်လာ တယ်၊ အရေးကြီးတယ်ဆိုလို့ ငါ ချက်ချင်း လိုက်လာတာ။ မော်တော်တောင်မှ မိပါ့မလား လို့။ ကဲ...ပြော၊ မင်းမှာ ဘာအခက်အခဲ ရှိလို့လဲ’

မျိုးဦးသည် ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း မျိုးဦးအစစ်ဖြစ် သည်ဟု ကျွန်တော်ကိုယ် ကျွန်တော် ယုံကြည်မိခိုန့်တွင် ကျွန်တော် သူ့ကို မည်သည့် စကားမှ ပြန်မပြောနိုင်သေး ပါ။ ၎င်း၏လက်မောင်းကို နှစ်ချက်သုံးချက်ခန့် ခပ်ဖွဖွ လေး ထိုးပစ်လိုက်၏။ ပြီးမှ မော်တော်ပေါ်ရှိ လူတချို့ တလေ၏ စူးစမ်းနေသည့် အကြည့်များနှင့် လေတိုက် လိုက်၍ ပက်ဝင်လာသည့် မိုးရေစက်များကို လွစ်လျှံပြု ၍ ‘ဟား...ဟား...ဝမ်းသာ လိုက်တာကွာ၊ ဝမ်းသာလိုက် တာ’ ဟု အစချီပြီး ကျွန်တော် ဒုက္ခများကို ငယ်သူငယ်ချင်း

မျိုးဦးအား ဖောက်သည်ချစ် ပါတော့သည်။

၅။

လေငြိမ်၍ မိုးစဲသွားပြီ ဖြစ်သည်။ မော်တော်ထွက် တော့မည်။ မျိုးဦးသည်ပင် ကျွန်တော့်ဒုက္ခများကို မျှဝေ ခံစား၍ ကျွန်တော် လိုအပ် သည့်အကူအညီများပေးကာ ပြန်သွားပြီဖြစ်သည်။

‘မောင်မင်းကြီးသား ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ စီးပွားလာဘ်လာဘတွေ တိုး တက်ပြီး လိုရာဆန္ဒတွေ ပြည့်စုံ နိုင်ပါစေ’

တစ်ကိုယ်တည်း တီးတီး ရွတ်ဆိုနေမိသော ကျွန်တော် သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ချက် ချင်းသတိရလိုက်၏။ ကျွန် တော် ရွတ်ဆိုလိုက်သော ဆု တောင်းစကား။ ကျွန်တော့် အတွက် လူတစ်ယောက်က ဤဆုကိုပင် တောင်းပေးခဲ့ သည်။ စေတနာအတိုင်း သည် အံ့သြစရာ ကောင်း လွန်းလှ၏။ အံ့သြသည့်စိတ် နှင့်အတူ ဆိပ်ကမ်းမှ တွန်း ထိုးထွက်ခွာစပြုနေပြီဖြစ်သော မော်တော်ပေါ်မှနေ၍ ဆိပ် ကမ်းပေါ်ရှိ ထမင်းဆိုင်တန်း ဘက်ဆီသို့ မှတ်မှတ်ရရ လှမ်း ကြည့်မိသည်။ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်ပင်။ ထမင်းဆိုင် တန်းဘက်ဆီမှ လူတစ် ယောက် ထွက်လာ၏။ မိုးရွာ ပြီးစ ကြည်လင်နေသော မြင် ကွင်းသည် အရာရာကို ရှင်း ရှင်းလင်းလင်းဖြစ်နေစေသည်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်းမှတ်မိပါ ၏။ ထိုလူသည် ကျွန်တော် ထမင်းမိုး ကူညီလိုက်သော လူပင်ဖြစ်သည်။ ထိုခဏတွင်

အနည်းငယ်လွဲချော်နေသော အချက်တချို့ကို ကျွန်တော် မြင် တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဆိုင်ထဲ မှ ထွက်လာသော ထိုလူ၏ ခြေလှမ်းတို့သည် ဟန်ချက် မညီစွာဖြင့် ယိမ်းထိုးနေကြ သည်။ ငိုက်စိုက်ကြီး ကျနေ သော ဦးခေါင်းသည်လည်း ရှေ့ နောက်၊ ဝဲ၊ ယာ ပတ် ဝန်းကျင်ကို ဥပေက္ခာပြုထား ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် မိုးရွာ ပြီးစ ရေအိုင်ငယ်များအတွင်း သို့ ရပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပြုလဲ ကျနေသည်မှာ မြင်၍ပင် မကောင်းတော့။ ‘ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစ’ ဟု ကျွန်တော် မျက်လုံးကို သေချာစွာ ပွတ် သပ်၍ ကြည့်မိသည်။ အင်္ကျီ မပါသည့် ကျောပြောင်ကြီး သည် ထိုလူမှ ထိုလူအစစ်ဟု သက်သေခံနေပါသည်။ ထို လူသည် လဲကျနေသော ရွှံ့ ဗွက်အိုင်ထဲမှ ကုန်းရုန်း၍ ထ လာသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ် လိုက်၏။ တဒိုင်းဒိုင်းနှင့်ဆူညံ စွာ ထွက်ပေါ်လာသော မော် တော်စက်သံကြားတွင် ဆိပ် ကမ်းပေါ်မှ အော်ဟစ်နေသော ထိုလူ၏အသံကို ကျွန်တော် ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ရ သေးသည်။ တစ်ချိန်တည်း မှာပင် ကျွန်တော်လိုက်ပါလာ သည့်မော်တော်သည်ဧရာဝတီ မြစ်ရေပြင်ပေါ်တွင် အရှိန်ပြင်း ပြင်းဖြင့် ခရီးနှင်နေပြီဖြစ်သည်။ မြို့၏ ဆိပ်ကမ်းသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေးကွာမှန် ဝါး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ သို့ သော် ကျွန်တော်၏နားထဲတွင် အသံတစ်ခု ပဲ့တင်ထပ်၍မြည် နေဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

၆။

ကျွန်တော် ပေးလှူခဲ့ သော အလှူဒါနတစ်ခုကို ခိုင်အား ပြန်လည်မျှဝေပေးရန် ကျွန်တော် စိတ်ကူးထားပါ သည်။ ခိုင်သည်လည်း ကြည်နူးစွာဖြင့် သာဓုခေါ် နိုင်မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံ ကြည်ထားပါသည်။

‘ဘယ်ခွေးမှ လူမထင် ဘူးကွ။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ် သောက်တာ။ ဘယ်သူ့ဂရု စိုက်ရမှာလဲ။ မိုက်တဲ့ကောင် ထွက်ခွဲ’ တဲ့။

နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ် ၍ မြည်နေသောအသံများ သည် ကျွန်တော်စိတ်ကူးများ ကို တစ်စစ ပဲ့ခြေနေကြ၏။ နောက်ကျိမ္မန်းကျပ်လာသည့် စိတ်၏ လှိုင်းဂယက်များကို ဖြောင့်ခိုန့် ကျွန်တော်မျက်လုံး များကို ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင်ဆီ သို့နေရာရွှေ့မိပါသည်။ ကျွန် တော် လိုက်ပါလျက်ရှိသော မော်တော်အပါအဝင် မော် တော် အကြီးအသေး၊ သင်္ဘော၊ လှေ၊ သမ္ဗန်များသည် ဧရာ ဝတီမြစ်ရေပြင်ပေါ်တွင် အစုန် အဆန်ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်နေ ကြသည်ကို ကျွန်တော် တွေ့ မြင်နေရသည်ပဲ။ အရှိန်ဖြင့် ခုတ်မောင်းနေကြသော မော်တော် ရေယာဉ်များကြောင့် ဧရာ ဝတီမြစ်ရေပြင်သည် လှိုင်း ဂယက်မျိုးစုံ ထကြွလျက် မငြိမ်မသက် ရှိနေပါသည်။ ထို့အတူကျွန်တော်၏ စိတ်ရေ ပြင်သည်လည်း အသွင်ပြောင်း သော သို့မဟုတ် အပြောင်း အလဲ မြန်လွန်းသော လှိုင်း ဂယက်များဖြင့်...

နိုင်မြဲလွန်း၊တကောင်း၊

‘သာဓု... သာဓု... သာဓု...’

ကျန်းမာချမ်းသာ ကြပါစေကွယ်။

ဒီထက်မက ကြီးပွားတိုးတက်ပြီး

လှူနိုင်တန်းနိုင်ကြပါစေကွယ်။

ကောင်လေး မင်းလည်း

မှန်မှန်ကန်ကန်နေကွ။ မဟုတ်တာတွေ

မလုပ်နဲ့ ကြားလား။

ကန်တော့သူက လာကန်တော့လို့သာ

ဆုပေးရတယ်။ ကျုပ်က သူများတွေလို

ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ပြေပြေပြစ်ပြစ်

ဆုပေးတတ်တာ မဟုတ်တော့ အခက်သား။

အေးလေ ဆုပေးတတ်ရအောင်

ဒီအသက်အရွယ်အထိ ကျုပ်ကို ဘယ်သူ

လာကန်တော့ဖူးတာမှတ်လို့။

လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ်ကမှ ကျုပ်ကို

မပျက်မကွက် လာကန်တော့တာဆိုလို့

ကောင်လေးတို့မောင်နှမပဲ

ရှိတာ မဟုတ်လား။

လူပျိုကြီး တစ်ကိုယ်တည်းလည်းဖြစ်၊

အသက်ကလည်း ဟိုမရောက်

ဒီမရောက်ဆိုတော့ ရပ်ကွက်ထဲက

အကန်တော့ခံစာရင်းမှာလည်း

မပါပြန်ဘူး။ ဒီတော့

ဆုမပေးတတ်တာလည်း

အဆန်းတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

ကျုပ်က ပေးတတ်သလို ဆုပေးရင်း

လက်ဆောင်ခြင်းထဲက မုန့်ထုပ်တွေကို

အစစ်တွေမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့

ကြည့်မိပြန်သည်။

အကျင့်ကြီးတစ်ခုလို့ဖြစ်နေတော့

ဖျောက်ဖျက်ဖို့က ခက်နိုင်သားလား။

ကိုယ်နဲ့နှိုင်းလို့ ရိုင်းချင်သလားတော့

ကျုပ် မသိ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က အတုမျိုးစုံ

ဖန်တီးပြီး ကျင်လည်နေထိုင်ခဲ့သူဆိုတော့

အရာရာကို အစစ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားဆိုတဲ့စိတ်နဲ့

အရင်ကြည့်တတ်တာ အကျင့်ကို

ဖြစ်လို့နေပေါ့။ လက်ဆောင်ခြင်းထဲက

ပစ္စည်းတွေလို ကျုပ်တို့ မဖတ်တတ်တဲ့

စာတန်းနဲ့ မုန့်တွေကလည်း အတုတွေ

ရှိနိုင်တယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့

ကျင်လည်ခဲ့တဲ့အတုလောကမှာ

ဆိုရိုးတစ်ခု ရှိတယ်ဗျ။

‘ကိုယ်နားမလည်နိုင်တာ

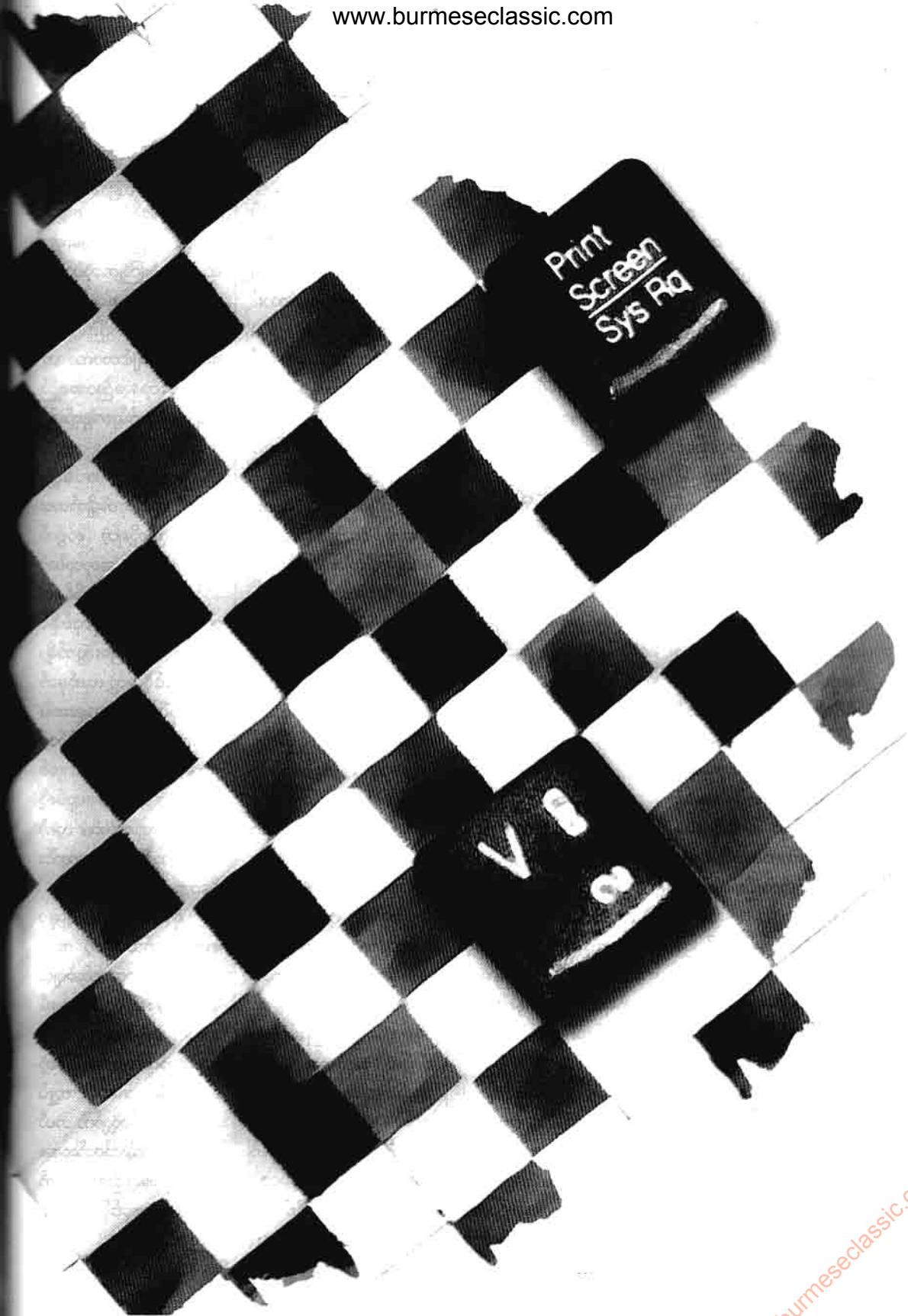
သထုံ-ငယ်ငယ်

အတုများစွာ

ရဲအော်ခြင်း

အမှတ် ၃၀၉၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၁၅

အိုအိုအို

အားလုံးက အတု ဖြစ်နိုင်
သည်'တဲ့။ အရက်အတု၊
ပိုက်ဆံအတု၊ ဆန်အတုတဲ့၊
ပြီးတော့ ကြက်ဥအတုလို့
တောင် ကြားခဲ့ဖူးသေးတယ်။
ကျုပ်တို့ကမ္ဘာကြီးမှာ အပေါ
ဆုံးက အတုပဲဗျ။ အစစ်
တစ်ခု အတုတစ်ထောင်လို့
တောင် ပြောကြရတယ်
မဟုတ်လား။

အစစ်ရှိလို့ အတုတွေ ရှိ
လာရတာလား၊ အတုရှိလို့
အစစ်ဖြစ်လာရတာလားတော့
ကျုပ်လည်း မသိဘူး။ အချို့
အတုများဆို ပြောင်ပြောင်
တင်းတင်းကို အစစ်ကို ဖြ
ခြောက်နေကြတာဗျ။ အစစ်
တွေကို အလဲထိုးပြီး စင်ပေါ်
ရောက်သွားတဲ့ အတုတွေ
လည်း ဒုန့်ဒေး။ ဟုတ်တယ်
ဗျ။ တချို့အတုတွေရဲ့ လှည့်
စားချက်တွေဆို သုံးစွဲနေသူ
တွေပါ မျက်စိလည်ကုန်ရော။
ပိရီလိုက်ပုံများ၊ သေသပ်
လိုက်ပုံများဗျ။ ဘာပဲပြော
ပြော နောက်ဆုံးတော့ အတု
ဆိုတာမျိုးကတော့ အစစ်နဲ့
ယှဉ်လိုက်ရင် အလိုလို သိမ
ငယ်သွားတတ်တာမျိုးဆိုတာ
တော့ ကျုပ်လည်း မငြင်းပါ
ဘူး။

'ဦး ကျွန်တော်တို့ ပြန်
ဦးမယ်'

'ဪ အေး... အေး
မင်းတို့ မောင်နှမလည်း ရပ်
ကွက်ထဲက ပြောင်းသွား
လိုက်တာ အခုလို တွေ့ရ
တော့ ဝမ်းသာတယ်ကွာ။ ကဲ
ကဲ ပြန်ကြတော့ မိုးချုပ်ရင်
လှိုင်းကားတွေက ခက်တာနဲ့၊
ကားစီးရင် ခါးပိုက်နှိုက်
လည်း သတိထားဦးကွ။
ကိုယ်နားရောက်လာတဲ့ ခရီး

ကျုပ်တို့ဆိုင်က
မိတ္တူဆိုင်လို့
ဆိုင်းဘုတ်
ချိတ်ထားပေမဲ့
လုပ်လို့ရတဲ့
စာရွက်စာတမ်း
အကုန်
အတုလုပ်တဲ့ဆိုင်
မှတ်ပုံတင်
လိုင်စင်
ဘွဲ့လက်မှတ်
အစုံ
လုပ်နိုင်တယ်
နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့
အလုပ်ဝင်ဖို့
ဘွဲ့လက်မှတ်
အတု
လုပ်တာမျိုးက
အဆန်း
မဟုတ်ဘူး

သည်တိုင်း ခရီးသည်အစစ်
လို့ မထင်နဲ့၊ အတုတွေလည်း
ရှိတတ်တယ်။ သတိနဲ့သွား
ကြ ဟုတ်လား'

ကျုပ်ရဲ့စကားကြောင့်
ကောင်လေးတို့မောင်နှမက
ရယ်ရယ်မောမော နှုတ်ဆက်
ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားကြ
တယ်။

ပါလာပြန်ပြီ ဒီအတု။
ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ပဲ၊
အတုမပါရင်ကို စကားမပြော
တတ်တော့တာ။ အစွဲဆိုတာ
ဖျောက်ဖို့ တော့ အခက်သား။
အဲဒီလို ကျုပ် ဖျောက်ဖျက်ပစ်
ဖို့ခက်တဲ့ အတုတွေထဲမှာ

လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ်လောက်က
ကောင်လေးတို့မောင်နှမ
အတွက် လုပ်ပေးခဲ့ဖူးတဲ့
အတုလေးလည်း ပါတာပေါ့
ဗျာ။

'ဦး ကျွန်တော် အလုပ်
လေးတစ်ခု အပ်ချင်လို့'

'ဆို ဘာလုပ်မှာလဲ၊

မိတ္တူလား၊ စာရိုက်မှာလား'

'မဟုတ်ဘူး ဦး၊

ကျွန်တော်က ဟို...လေ...'

မိတ္တူကူးမှာလည်း

မဟုတ်ဘူး၊ စာရိုက်မှာလည်း

မဟုတ်ဘူးဆိုကတည်းက

ကောင်လေး ဘာလုပ်ချင်လဲဆို

တာ ကျုပ်က သိပြီးသား။

ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးပုံစံက

နှမ်းနှမ်းပါးပါး။ ကြည့်လိုက်

တာနဲ့ ပိုက်ဆံကောင်းကောင်း

ထွက်မယ့်ပုံမျိုး မဟုတ်တာ

အသိသာကြီး။ ဒီလောကမှာ

ကျုပ်တို့နဲ့ ဆက်ဆံသူတွေက

ငွေကြေးတတ်နိုင်သူတွေ များ

တယ်။ တချို့ဆို ကိုယ်တိုင်

မလာဘူး။ သူ့အဆက်

အသွယ်နဲ့သူ လာကြတာ။

'မိတ္တူ ကွန်ပျူတာ စာ

စီစာရိုက်ဆိုင်လာပြီး မိတ္တူ

လည်း မကူးဘူး၊ စာရိုက်မှာ

လည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတော့

မင်းက ဘာလုပ်မှာလဲ'

'ကျွန်တော် အလုပ်

လေးတစ်ခုလောက် အပ်ချင်

လို့၊ ဟိုလေ ကျွန်တော့်မှာ

ပိုက်ဆံ အလုံအလောက်ပါ

တယ်၊ ကျသလောက်ပေးပါ

မယ်'

'ဘာလဲ ဘွဲ့လက်မှတ်

လား'

'မဟုတ်ဘူး ဦး'

'မှတ်ပုံ တင် လား၊

ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်လား'

'မဟုတ်ဘူး ဦးရ၊
ကျွန်တော် လိုချင်တာက
ဟို... လေ'

'မင်းက ဘာလဲကွာ
ရှင်းရှင်းပြော ပေးကောင်၊ ငါ
တို့ဆိုင်မှာ မရဘူးဆိုတာ မရှိ
ဘူး။ မြန်မာနိုင်ငံက စက္ကန့်
လုပ်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ
ထဲက မင်းကြိုက်တဲ့ဟာကို
ပြော၊ ရကို ရစေရမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ ဦး၊ ကျွန်
တော် လိုချင်တာက ဟို
ကျောင်းက ပညာအရည်
အချင်းမှတ်တမ်းစာရွက်ပါ
'ဘာ'

ကျုပ်တို့ဆိုင်က မိတ္တူ
ဆိုင်လို့ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထား
ပေမဲ့ လုပ်လို့ရတဲ့ စာရွက်
စာတမ်း အကုန် အတုလုပ်တဲ့
ဆိုင်။ မှတ်ပုံတင်၊ လိုင်စင်၊
ဘွဲ့လက်မှတ် အစုံလုပ်နိုင်
တယ်။ နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့၊
အလုပ်ဝင်ဖို့ ဘွဲ့လက်မှတ်
အတုလုပ်တာမျိုးက အဆန်း
မဟုတ်ဘူး။ Scanner တစ်
လုံးနှင့် Colour Printer တစ်
လုံးရှိရုံနဲ့ အားလုံး လုပ်လို့
ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား။ လက်
ရာ သေသပ်ဖို့၊ ပညာကောင်း
ဖို့တော့ လိုတာပေါ့ဗျာ။

ရိုးရိုးစာရွက်ပေါ်မှာ
ဇယားကွက်သာပါတဲ့ အဖြေ
အမည်း ပညာအရည်အချင်း
မှတ်တမ်းဆိုတာ ကျုပ်
အတွက် ခက်လှတာ မဟုတ်၊
အခုကောက်လုပ် အခုဖြစ်တဲ့
အလုပ်မျိုး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်
သက်တမ်းတစ်လျှောက် ဘယ်
သူကမှ ကိုးတန်းလပတ်စာမေး
ပွဲ ပညာအရည်အချင်းမှတ်
တမ်း အတုလုပ်ခိုင်းတာမျိုး
မကြုံဖူးဘူး။
'ဦးရယ် လုပ်ပေးပါ

ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ညီမလေး
ကျောင်းထွက်ရမှာစိုးလို့ပါ”
‘နေပါဦး မင်းညီမ
လေးက ဘာလို့ ကျောင်းထွက်
ရ မှာလဲ’

‘ညီမလေးက စာမေးပွဲ
ကျရင် ကျောင်းထွက်ရမှာ ဦး
ရ၊ အမေက စာမေးပွဲ တစ်
ဘာသာကျတာနဲ့ ကျောင်း
ထုတ်မယ်လို့ ပြောထားတာ။
အခု ညီမလေးက အင်္ဂလိပ်
တစ်ဘာသာ ကျသွားတယ်၊
ဦး မလုပ်ပေးရင် ညီမလေး
ကျောင်းထွက်ရမှာဗျ’

‘ဘယ်လို ဘယ်လို
မင်းဟာက ဘာမှန်းကို မသိ
တော့ဘူး၊ လာ ဆိုင်ထဲဝင်
ထိုင်ပြီး ငါ့ကို ရှင်းရှင်းပြော
စမ်း’

ကျုပ်စကားကြောင့်
ကောင်လေးက မျက်နှာငယ်
လေးနဲ့ ဆိုင်ထဲက ခုံတန်း
လေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။
ကောင်လေးမျက်ဝန်းမှာ ရစ်
သီဝေရိုက်စ၊ ပြုလာသော
မျက်ရည်စက်တို့ကို ကျုပ်
တွေ့နေရတယ်။ ကောင်လေး
ရဲ့ အဲဒီလိုပုံကို မြင်ရတော့
ဒီအလုပ်ကို ကျုပ် လုပ်ဖြစ်
တော့မယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကိုယ်
ကျုပ် သိနေတယ်။

‘ကဲ... ပြော... ငါတို့
ဆိုင်က အတုလုပ်တာတော့
မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ လာလုပ်
ခိုင်းတိုင်းလုပ်ပေးတာမဟုတ်
ဘူး၊ တစ်ချက်မှားသွားတာနဲ့
ငါတို့ ကားသွားမှာကွ’

‘ဒီလိုပါ ဦး၊ ကျွန်တော်
ခုနစ်တန်းအောင်တဲ့နှစ်မှာ
အဖေ ဆုံးသွားပါတယ်။
ကျွန်တော် ရှစ်တန်းနှစ်
ရောက်တော့ အမေက
ကျွန်တော်တို့မောင်နှမကို

ညီမလေးက
စာမေးပွဲ
ကျရင်
ကျောင်းထွက်ရမှာ
ဦးရ
အမေက
စာမေးပွဲ
တစ်ဘာသာ
ကျတာနဲ့
ကျောင်း
ထုတ်မယ်လို့
ပြောထားတာ
အခု
ညီမလေးက
အင်္ဂလိပ်
တစ်ဘာသာ
ကျသွားတယ်
ဦး
မလုပ်ပေးရင်
ညီမလေး
ကျောင်းထွက်
ရမှာဗျ

ကျောင်းဆက်မထားနိုင်တော့
ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ညီမလေး
ကျောင်းမထွက်ရအောင်
ကျွန်တော် ကျောင်းထွက်ပြီး
တော့ ကားစပါယ်ရာလိုက်ခဲ့
တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု အမေ
ကျန်းမာရေးက မကောင်း
လာတော့ ကျွန်တော်တစ်
ယောက်လုပ် စာတည်းနဲ့
အဆင်မပြေတော့ပြန်ဘူး၊
အမေက ညီမလေးကို
ကျောင်းထွက်ပြီး အလုပ်
လုပ်ခိုင်းတယ်။ ညီမလေးက
ကျောင်းမထွက်ချင်ဘူး။
ကျွန်တော်ကလည်း ညီ
မလေးကို ကျောင်းဆက်

တက်စေချင်တယ်။ ညီမ
လေးကို ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်
စေချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့
မောင်နှမ အတိုက်အခံလုပ်ပြီး
ငြင်းလွန်းတော့ အမေက
ညီမလေးကို ကျောင်းဆက်
တက်ခိုင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့
စာမေးပွဲကျတယ်ကြားတာနဲ့
ကျောင်းထွက်ရမယ်လို့ ကတိ
ပေးခဲ့ရတယ်။ အခု ညီ
မလေးက လပတ်စာမေးပွဲမှာ
တစ်ဘာသာကျသွားတယ်’

‘မင်းညီမလေးက
လည်းကွာ၊ အစ်ကိုက ဒီ
လောက်အပင်ယန်းခံပြီး ကျောင်း
ထားပေးတာကို စာကြိုးစား
မှပေါ့ကွ၊ စာမေးပွဲ ကျရတယ်
လို့ကွာ၊ ညံ့ပ’

ကျုပ် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်
ဝေဖန်လိုက်တာကြောင့်
ကောင်လေးက ဦးခေါင်းကို
ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခါယမ်းလိုက်
တယ်။ ပါးပြင်ပေါ်က မျက်
ရည်စက်တွေက ကျုပ်ခြေ
ရင်းအထိ လွင့်လာတယ်ဗျ။

‘မဟုတ်ဘူး ဦး၊
မဟုတ်ဘူး၊ ညီမလေး ညံ့
တာ မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော့်
ကြောင့်။ အိမ်စရိတ်ကို
ကျွန်တော် လောကင်အောင်
မရှာနိုင်တော့ ညနေ ကျောင်း
ဆင်းချိန်ဆို ညီမလေးက
ကားဂိတ်ထဲမှာ ဈေးရောင်း
ရှာတယ်။ ကျွန်တော် တား
ပေမဲ့ မရဘူး၊ ပြီးတော့ နေ
မကောင်းတဲ့အမေကိုလည်း
ပြုစုရ...’

ကောင်လေးက စကား
ကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်
တော့ဘူး၊ မျက်ရည်စတွေ
ပြည့်လျှံနေသော မျက်လုံး
တွေနဲ့ ကျုပ်ကို တွေ့ကြို
ကြည့်နေတယ်။ ကောင်လေး

ရဲ့မျက်နှာပေါ်က သူ့ညီမ
လေးအပေါ် ထားတဲ့ မေတ္တာ
တရားကို ကျုပ် ကောင်း
ကောင်းမြင်နေရတယ်။ ကျုပ်
ချလိုက်မိတဲ့ သက်ပြင်းနှိုက်
သံနောက်မှာ ကျုပ် ဘာလုပ်
ရမယ်ဆိုတာ ထင်ထင်ရှား
ရှား ပေါ်နေတယ်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ငါက အား
လုံးဘာသာစုံအောင်တဲ့ ပညာ
အရည်အချင်းမှတ်တမ်းတစ်ခု
လုပ်ပေးရမယ်၊ မင်းတို့ အမေ
ကို ပြမယ်။ ဘာသာစုံအောင်
နေတာ မင်းတို့အမေတွေ့ရင်
မင်းညီမလေး ကျောင်း
မထွက်ရတော့ဘူး။ ကျောင်း
ကပေးတဲ့ ပညာရည်မှတ်
တမ်းကိုတော့ ကျောင်းကို
ပြန်အပ်မယ်၊ မင်း လိုချင်တာ
အဲဒီလို ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် ဦး၊ ပြီး
တော့ ဦးတတ်နိုင်မယ်ဆိုရင်
ညီမလေးရဲ့ ပညာအရည်
အချင်းမှတ်တမ်းမှာ မိဘအုပ်
ထိန်းသူအနေနဲ့ လက်မှတ်ထိုး
ပေးပါလား။ ဟိုလေ ပြီး
တော့ ညီမလေးက စာမေးပွဲ
ကျတော့ မိဘအခေါ်ခံ ထိ
ထားတယ်၊ အဲဒါ အတန်းပိုင်
ဆရာမနဲ့ ဦး လိုက်တွေ့ပေး
ပါလားဟင်...’

‘ဟ ကောင်လေး မင်း
ဟာက မလွန်ဘူးလား၊ ငါ့မှာ
လည်း ငါ့အလုပ်နဲ့ ငါကွ။
တခြားလူတစ်ယောက်သွား
ရှာကွာ’

‘လုပ်ပါ ဦးရယ်၊ ကူညီ
လက်စနဲ့ ကူပါဦးဗျာ၊
ကျောင်းကလည်း လေးတာမှ
မဟုတ်တာ၊ တကယ်ဆို ဦးနဲ့
ကျွန်တော်တို့က တစ်ရပ်
ကွက်တည်းနေတဲ့ တစ်ပိုင်း
တည်းသားတွေပဲဟာ ဦး

ကျေးဇူးကို ကျွန်တော် တစ်သက်မမေ့ပါဘူးဗျာ့

ဟင်း

ကျုပ် ဘာမှ ဆက်မပြောချင်တော့ဘူး။ ဒုတိယအကြိမ် ကျုပ် သက်ပြင်းရှိက်လိုက်မိပြန်တယ်။ ကောင်လေးပြောသလိုပဲ ပို့မယ့်ပို့အဆုံးရောက်အောင် ပို့ရတော့မှာပေါ့ဗျာ။

ရှစ်နှစ်လောက်ကြာခဲ့ပေမဲ့ ကောင်လေးတို့အတွက် ကျုပ်လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ အတုလေးက ကျုပ်ဘဝအတွက် ကျေနပ်စရာဖြစ်နေတုန်းဗျ။ ကောင်လေးက ဘယ်လောက်ကျလဲလို့မေးတော့ တစ်ပြားမှပေးစရာမလိုဘူးလို့ မျက်နှာတည်ကြီးနဲ့ ကျုပ် ပြောလိုက်ရတဲ့အရသာက အခုထိ လျှာများမှာ စွဲနေတုန်းပဲ။ အဲဒီတုန်းက ကောင်လေး ကျုပ်ကို ကြည့်နေတဲ့ အကြည့်က ရေခဲရေခဲ အင်ဂျင်ပိုင်ရောပြီး ကျုပ်နှလုံးသားထဲကို လောင်းချလိုက်သလို ချောမွေ့အေးမြသွားတာဗျ။

ကျုပ်က ငွေနောက်ကောက်ကောက်ပါအောင်လိုက်ပြီး အတုတွေ လုပ်ခဲ့တယ်။ အချိန်တန်တော့ ကျုပ်သင့်ငွေရှင်းပြီး အပေါ်ယံသကာလောင်းထားတဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုးပဲ ကျုပ် ကြားဖူးခဲ့တာ။ ကောင်လေးက ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ တစ်လုံးမှ မပြောခဲ့ပေမဲ့ ကျုပ်ကျေနပ်တယ်။ ကောင်လေးရင်ထဲက စစ်မှန်တဲ့ မေတ္တာတရားကို ကျုပ် ခံစားခဲ့ရတယ်။ အတုတွေကြားထဲမှာ

ကျင်လည်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်အတွက် စစ်မှန်မှုတစ်ခုကို ရခဲ့တယ်။

ဟုတ်တယ်လေ၊ အခုဆို ကောင်လေးက ဝင်ငွေမဆိုးလှတဲ့ ကားဒရိုင်ဘာကြီးဖြစ်နေပြီ။ ကောင်လေးရဲ့ ညီမလေးက ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုရဲ့ဝန်ထမ်းတဲ့။ ကောင်လေးတို့ဘဝတွေ အခုလို အဆင်ပြေသွားတာ ကျုပ် လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ အတုလေးကြောင့်ဆိုရင်လည်း မမှားဘူးပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်လား၊ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ဘဝ အသက်ရှင်ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် အတုတွေ လုပ်နေရဦးမှာပဲ။ အတုတွေကြားမှာ ကျင်လည်နေဦးမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာ အခွင့်အရေးထပ်ရှိခဲ့ရင် တန်ဖိုးရှိတဲ့ အတုတွေကိုပဲ လုပ်ကြည့်ချင်မိတယ်။

ဟုတ်တယ်လေဗျာ၊ အတုဆိုတာကလည်း လူတွေကိုအန္တရာယ်မပြုဘူး၊ အကျိုးတောင်ပြုသေးတယ်ဆိုရင် တန်ဖိုးရှိတာပဲ မဟုတ်လား။ စိတ်အမျိုးမျိုး၊ စရိုက်အတွေ့တွေ ပိုင်ဆိုင်ကျင်လည်နေကြတဲ့ လူလောကမှာ အရာတိုင်းတော့ အစစ်ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲဗျာ။ အတုနဲ့ အစစ်ဆိုတာ ရောထွေးထိပ်နေမှာပဲ မဟုတ်လား။ အတုဆိုတာလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အဆိုးမပေးဘူး၊ ကောင်းကျိုးလေး ပေးနိုင်တယ်ဆို လက်ခံရမှာပဲ မဟုတ်လား။

အဲဒီတော့ ကျုပ်ဘဝမှာ နောက်ထပ် တန်ဖိုးရှိတဲ့ အတုလေးတွေလုပ်ဖို့ စိတ်အားထက်သန်နေမိတာ မှားလားဗျာ...

သထုံ-ငယ်ငယ်

ရွှေအသစ်စာမူများအတွက် စည်းကမ်းချက်များ

ရွှေအသစ်ကဏ္ဍသို့ ရောက်ရှိလာသောစာမူများတွင် စာမျက်နှာနှစ်ဖက် ရေးသားခြင်းမျိုး၊ ဘေးမျဉ်းမသားဘဲ စာပိုဒ်လည်းမခွဲကာ သတ်ပုံအမှားအယွင်းနှင့် ပေးပို့လာခြင်းမျိုး များပြားလာသည်ကို တွေ့ရှိနေရပါသည်။ ယခုအခါ ရွှေအသစ်စာမူများမှာ လစဉ်ဖတ်ရှုပြန်ကြားနိုင်သည့် အရေအတွက်ထက်များစွာကျော်လွန်နေသည့်အတွက် စည်းကမ်းနှင့်မညီသည့် စာမူများကို နောင်တွင်ပြန်ကြားချက်၌ ထည့်သွင်းဖော်ပြသွားမည် မဟုတ်ဟု အသိပေးထားပါသည်။ လိုက်နာရန်စည်းကမ်းများကို ရွှေအသစ်စာမူပေးပို့သူများ သိရှိနိုင်စေရန်ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ နောင်လများမှစ၍ အောက်ဖော်ပြပါစည်းကမ်းချက်များနှင့် မကိုက်ညီသည့်စာမူများကို ပြန်ကြားချက်တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်းမပြုတော့ဘဲ ပယ်လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်အကြောင်းကြားအပ်ပါသည်။

- ၁။ စာမျက်နှာတစ်ဖက်တည်းသာ ရေးသားပါ။
- ၂။ ဘေးမျဉ်းသားပါ၊ စာပိုဒ်ခွဲပါ။ စကားပြောများကို မျက်တောင်အဖွင့် အပိတ် ထည့်ပေးပါ။
- ၃။ လက်ရေးလက်သား ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ထင်ထင်ရှားရှား ရေးသားပါ။ သတ်ပုံမှန်ကန်အောင် စစ်ပေးပါ။
- ၄။ လက်ရေးစာမူဆိုလျှင် A4စာမျက်နှာ ၆ မျက်နှာထက် မပိုစေရပါ။ ကွန်ပျူတာစာစစ်စာမူဆိုလျှင် A4စာမျက်နှာတွင် ၁၃ ပိုဒ်ဖြင့် ၄ မျက်နှာထက် မပိုစေရပါ။
- ၅။ စာမူအမည်နှင့် ကလောင်အမည်ကို ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြပါ။
- ၆။ မိမိကိုယ်တိုင်ရေးသားကြောင်း ခံဝန်ချက်ပါရှိရန် လိုအပ်ပါသည်။
- ၇။ အခြားမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ပေးပို့ထားခြင်း မပြုရပါ။
- ၈။ ဆက်သွယ်ရန် နေရပ်လိပ်စာအပြည့်အစုံ ထည့်သွင်း ဖော်ပြရန် လိုအပ်ပါသည်။
- ၉။ ဝတ္ထုသစ်များသာဖြစ်ရမည်။ အွန်လိုင်းတွင်တင်ပြီး ဝတ္ထုမျိုးမဖြစ်စေရ။ မိမိဝတ္ထုတိုစုစည်းမှုတွင် ဖော်ပြပြီးသည့် ဝတ္ထုတိုမဖြစ်စေရ။
- ၁၀။ စာမူကိုစွန့်ပတ်သက်၍ သိလိုသည်ဖြစ်စေ၊ တစ်စုံတစ်ခုပြောကြားလိုသည်ဖြစ်စေ ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်းတိုက်၊ တယ်လီဖုန်းအမှတ် ၀၁-၉၀၁၀၅၀၁ အေးမြတ်မြတ်ချီနှင့်သာ ဆက်သွယ်ရန်လိုပါသည်။ အသိပေးစာများ၏ အီးမေးလ်သို့ဖြစ်စေ၊ ဖုန်းဘွတ်သို့ဖြစ်စေ ဆက်သွယ်ခြင်းမပြုရပါ။

စည်းကမ်းချက်နှင့်မညီ၍ ပြန်ကြားချက်တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြမည်မဟုတ်သည့်စာမူများကို ကာယကံရှင်ထံ ပြန်လည်ပေးပို့နိုင်မည် မဟုတ်ပါသဖြင့် မိမိတို့၏စာမူများ လက်ခံမိတ္တူထားရှိကြပါရန် အသိပေးအပ်ပါသည်။

အသိပေး(ရွှေအမြဲတေမဂ္ဂဇင်း)

လိမ္မော်ဖြူများ

White Butterflies
Colin McPhedran
သီရိ(စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်)

လိမ္မော်ဖြူများ

White Butterflies
Colin McPhedran

သီရိ(စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်)

Collin McPhedran ၏ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ ဖြစ်ပါသည်။

- သူ၏ကလေးဘဝမေမြို့ကမ္ဘာ့
- နာဂတောင်တန်းများပေါ်မှ ခြေလျှင်ခရီးကြမ်းကြီး၊
- သူ့အားပိုက်ထွေးကြိုဆိုခဲ့ရာအိန္ဒိယမြေ၊
- မျှော်လင့်ချက်များဖြင့် လှမ်းထွက်ခဲ့သည့် သွေးချင်းတို့၏အနောက်ကမ္ဘာ့
- မာနကိုအခြေပြု၍ စိတ်အလိုအတိုင်း လွင့်ခဲ့သည့် အရှေ့ခရီး၊
- ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက်ဝမ်းစာရှာခဲ့ရပုံများ၊
- တောင်ပေါ်ဘူတာလေးတစ်ခုသို့အရောက် မေမြို့တစ်ဝှေ့ခြောက်ခံရသူတစ်ဦးပမာ ရင်သပ်ရှုမောလွမ်းသည့်ဇောဖြင့် ကျန်ရစ်နေဖြစ်ခဲ့သည့် သူ၏ဒုတိယမေမြို့၊
- ရာစုနှစ်ဝက်ကျော်ကြာမှ ထုတ်ဖော်ရေးသားလာသည့် သူ့ဘဝဇာတ်လမ်းကို သူ့အသံ သူ့ဟန်မပျက် ခံစားမျှဝေထားပါသည်။

ဇေယျာတလူစာပေမှ ဇူလိုင်လကုန်တွင် ဖြန့်ချိပါမည်။

ဇေယျာတလူစာပေ

အမှတ်(၁၃၃)၊ ငြေညီထမ်းလမ်း(၄၀)အောက်၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့်မဟာဝန္ဓလကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း-၃၉၈၂၂၀၊ ၀၉၀၆၁၀၇၄၀၊

E-mail : zabutalu@gmail.com

*အချစ်မသိတဲ့ မိန်းမ၊
အချစ်မရှိတဲ့ မိန်းမ...

အိမ်ထောင်သက်တမ်း

အနှစ် ၂၀ ဝန်းကျင်၊

သားနှင့်သမီး

အရွယ်ရောက်ခါမှ

ကိုဇော်မျိုး၏ရင်ထဲ

မကျေမနပ် အလိုမကျ

ပေါက်ကွဲသံက

အရက်ရှိန်နှင့်အတူ

အချိန်ကိုက်

ညစဉ်အိပ်ရာထဲ

ဝင်လှဲအိပ်တိုင်း

ကြားနေကျပင်

ဖြစ်သည်။

အသံက

လေးတွဲတွဲဖြင့်

ဆက်ပြောနေ

ပြန်သည်။

*တောက်

ခံစားချက်

တိုက်ဆိုင်တာလည်း မရှိ၊

စက်ရုပ်နဲ့တူတဲ့ မိန်းမ

အေ...

အဟင်း...ဟင်း...

တော်သေးတာပေါ့...

ကလေးနှစ်ယောက်တော့

မွေးလို့ရလို့*

ကိုဇော်မျိုး

ပြောစကားကြောင့်

မလွန်းအိမ် နှုတ်ခမ်း

လုပ်ရုံသာ ပြုံးမိသည်။

ကိုဇော်မျိုး၏ အတွေး၊

အပြောနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်က

မလွန်းအိမ်၏အတွေးပင်

ဖြစ်သည်။ မလွန်းအိမ်က

ရေးနေဆဲ

ကုန်ပစ္စည်းစာရင်းကို

အထပ်ထပ် ပြန်စစ်၊

ငွေထုတ်ဘောက်ချာ ရေး၊

စာအိတ်ထဲထည့်နှင့်

အလုပ်စားပွဲမှာပင်

အလုပ်ဆက်လုပ်နေဆဲ၊

ကိုဇော်မျိုးက ပြောရင်း ခဏကြာ ပါးစပ်တလှုပ်လှုပ်နှင့်
ငြိမ်သွားပြီဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် မလွန်းအိမ်၏
ဟန်းဖုန်းမြည်သံ။ မလွန်းအိမ် ဖုန်းဖွင့် နားထောင်လိုက်၏။
တစ်ဖက်မှပြောသူက တက္ကသိုလ်တက်စဉ်က
ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ရသော သူငယ်ချင်း မေမြတ်မွန် ဖြစ်သည်။
မေမြတ်မွန်က ယခု မုဒုံတွင် အထက်တန်းပြဆရာမ
ဖြစ်နေကြောင်း၊ တာဝန်ကာလပြည့်တော့မည်၊
ဒီနှစ် ကျောင်းပိတ်သည်နှင့် ရန်ကုန်သို့
တာဝန်ပြောင်းရွှေ့ရမည်ဟု။ မလွန်းအိမ်၏အခြေအနေကို
မေးပြန်သည်။ သားနှင့်သမီးအကြောင်းကို သိရသည်နှင့်
မလွန်းအိမ်အတွက် အင်အားများရှိနေသည်ကို

မင်းမိုး

အချစ်ထက်ပိုတဲ့အချစ်

အမှတ် ၃၀၉၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၁၅

ရွှေမာဏ

၂၀၁၅ ဩဂုတ် ချစ်မြေတစ်ခုရပ်ဝန်း ၂၂၀

ကြားနေရ၍ ဝမ်းသာကြောင်း၊ သူမမှာသာ အပျိုကြီးဘဝ ယနေ့တိုင် မစွန့်စားရဲသေးကြောင်း၊ အားလပ်သည့် အချိန်တွင် ဝတ္ထုကို၊ ဆောင်းပါးများ ရေးဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုယ်တိုင်အိမ်ထောင်မပြုသော်လည်း အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကောင်းကောင်းနားလည်ကြောင်း အားပါးတရပြောနေသည်ကို နားထောင်ရသည့် မလွန်းအိမ်စိတ်ထဲတွင် လန်းဆန်းသွားသည်။ မေမြတ်မွန်က သားအတွက် ဒီနှစ် ၁၀ တန်းဖြေရန် အထောက်အကူဖြစ်မည့် အမှတ်ပေးစည်းမျဉ်းအကြောင်း အရာ ပို့လိုက်မည်ဟု ပြောပြီးနောက် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားစ၊ ဖြတ်လိုက်ကြသည်။ မလွန်းအိမ် ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး ကျောင်းစာလုပ်နေသည့်သားကို ကြည့်မိသည်တွင် သားက ဘိုင်အိုပုံတစ်ပုံဆွဲနေသည်မှာ ထပ်ကာထပ်ကာဖိဆွဲနေ၏။ မလွန်းအိမ် လုပ်လက်စ၊ စာရင်းများကို ခဏရပ်ထားခဲ့ပြီး သားအနားတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ သား၏မျက်နှာ ကြည်လင်ခြင်းမရှိ။ မလွန်းအိမ်က သား၏ဦးခေါင်းမှ ဆံပင်လေးများကို ခပ်ဖွဖွလေးကိုင်ရင်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘သား ဘာစားချင်သေးလဲ’

သားက ခေါင်းခါရုံသာ ခါလိုက်သည်။ ပုံဆက်ဆွဲနေ၏။ မလွန်းအိမ်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

‘သား စာမေးပွဲကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဖြေနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်’

သားက မလွန်းအိမ်ကို တစ်ခွန်းမျှ တုံ့ပြန်မပြော။ ပုံကိုသာ အာရုံစိုက် ဆွဲနေသည်။ နံရံမှ နာရီကို မလွန်းအိမ် ကြည့်မိသည်တွင် သမီးအိမ်ပြန်နောက်ကျနေပြီဟု ပူပန်စိတ်က နှိုးဆော်လာသဖြင့် သား၏ အနားမှထ၊ ပြီး မှန်တံခါးမကြီးဖွင့်၍ ဝရံတာမှ အပြင်လမ်းမဆီသို့ လမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ မလွန်းအိမ်၏ ဝေဝေဝါးဝါး မြင်ကွင်းက တဖြည်းဖြည်း ပီပြင်လာသည်။ ဆိုက်ကားဖြင့် ပြန်လာနေသည့် သမီးကိုတွေ့ရမှ စိတ်မောပြေသွားသည်။ မလွန်းအိမ်က အိပ်ခန်းဘက်သို့ ပြန်ဝင်လာပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ တံခါးသော့ကို ကောက်ယူလိုက်၏။ မြေညီထပ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းလာလိုက်သည်။ တံခါးကို ခပ်သွက်သွက်ဖွင့်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည့် မလွန်းအိမ်၏ စကားသံက စိုးရိမ်သံတွေ ပေါ်နေပြန်၏။

‘သမီးရယ် နောက်ကျလိုက်တာ’

ဆိုက်ကားပေါ်မှ မဆင်းမီ ဆိုက်ကားခပေးရန် ဟန်ပြင်နေသည့် သမီးက နှမ်းနယ်သည့် မျက်နှာဖြင့် မိခင် မလွန်းအိမ်ကို ကြည့်ရင်း ခပ်ညည်းညည်းပြောလိုက်သည်။

‘ဘုရင့်နောင်လမ်းဆုံရောက်ဖို့ကို ကားကျပ်လို့ လမ်းပိတ်တာ အတော်ကိုကြာတယ်။ ပိုဆိုးတာက

ဆိုက်ကားနဲ့ ဒီဝင်းထဲဝင်လာတဲ့အချိန် အစအပြောတွေက စည်းကမ်းမရှိကြဘူး။ လမ်းလျှောက် ပြန်လာရရင် တကယ်မလွယ်ဘူး’

သမီးက ပြောပြောဆိုဆို ဆိုက်ကားခပေးနေသည်။ ဆိုက်ကားဆရာက နေရောင်အပြည့်ခံထားရသည့် မျက်နှာကို အားပြုပြီးကာ သမီးကို အားပေးစကားပြောစကားကြောင့် သမီးနှင့်သားအတွက် ဝန်းကျင်တွင်မိတ်ဆွေကောင်းများ ရှိနေသည်ကို မလွန်းအိမ် ကျေနပ်စွာ သိခွင့်ရပြန်သည်။

‘ဒီမှာက နယ်ပေါင်းစုံက ကားသမားတွေ ကုန်စောင့်ရင်း လာစုမိနေကြတော့ စိတ်လွတ်နေကြတဲ့ ကောင်တွေ များတယ် တူမရဲ့။ ကိုယ့်မိဘက ဒီမှာစီးပွားရှာချိန်ဖြစ်နေတော့ သည်းခံရမှာပဲ။ ဦးတို့ ဆိုက်ကားအဖွဲ့က တူမတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို မှတ်မိနေကြတယ်။ ‘ရှိုင်း’ကုန်စည်ပို့ဆောင်ရေးဂိတ်ဆိုရင် ဆိုက်ကားဆရာအားလုံး သိကြတယ်’

ဆိုက်ကားပေါ်မှ သမီးဆင်းအပြီး ဆိုက်ကားဆရာပြောပြီးသည်နှင့် ဆိုက်ကားပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။ မလွန်းအိမ်က သမီးပန်းကို သိုင်းဖက်ကာ အပေါ်တက်လှေကားအတိုင်း တက်လာစဉ် သမီးက ညည်းညည်းညူညူ ထပ်ပြောပြန်သည်။

‘အသွားအပြန်ခရီးက ဝေးလွန်းရတဲ့အထဲ ဒီလှေကားတွေက သုံးလွှာအထိ တက်ရသေးတာ ခါးတွေ

တောင် နာတယ်’

မလွန်းအိမ် ရင်ထဲ နှင့်ခနဲ ခံစားရပေမဲ့ အပြုံးမပျက် သမီး၏ ပန်းကို ဖျစ်ညှစ်ကာ ချောပြောရသည်။

‘သမီး ပင်ပန်းတာ အမေ သိတာပေါ့။ သမီးအဖေ အလုပ်ကို ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်တဲ့ အထိ အမေတို့ သည်းခံကြရမယ်။ အမေ ဒီနေ့ သမီး ကြိုက်တဲ့ ဘဲဥကို အလုံးလိုက်မွန်းပြီး အန်သလွန်သီးနဲ့ ကုလားပဲနဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးနဲ့ ရောပြီး ချက်ထားတယ်။ ငပြာရည်ချက်လေးလည်း သမီးအကြိုက် ချက်ထားတယ်’

အပေါ်ခန်းသို့ ရောက်ချိန်တွင် သမီးမျက်နှာလေး ကြည်လင်နေပြီဖြစ်သည်။

သမီးနှင့် သားတို့ ကျောင်းသွားကြရန် ထမင်းချိုင့်၊ မုန့်ဖိုး၊ အနွေးထည်ဝတ်သွားရန်မှအစစ မလွန်းအိမ် စီစဉ်ပေးနေရင်းမှ မှန်တံခါးမကြီး အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်မိလိုက်သည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး နှင်းမှုန်များက အပြည့်နေရာယူထားကြသည်။ နှင်းရည်စက်များပင် တဖြောက်ဖြောက်ကျနေ၏။ သွားခါးသမီးက သူ၏ နှာခေါင်းထိ လေးဖြင့် မလွန်းအိမ် ပါးပြင်ကို ထိရဲလေးတို့ထိပြီးမှ လှေကားအတိုင်း ဆင်းသွားသည်။ မလွန်းအိမ်၏ပါးပြင်တစ်ဖက် အေးခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ သားက သူ၏ စားအုပ်များကို အာရုံထဲထည့်ပြီးသည်နှင့် သူ၏အိမ်နောက်သို့ လိုက်ဆင်းသွားသည်။ သမီးနှင့် သားအ

၏အိပ်ရာ သိမ်းဆည်းပြီး လျှော်ရန်အဝတ်များ စုစည်းနေစဉ် ကိုဇော်မျိုး အိပ်ရာမှ ထလာသည်။ မျက်နှာက ပွရောင်းရောင်းနှင့် မှုန်မှုန်မှိုင်းမှိုင်း။ မလွန်းအိမ်ကို မေးသည့်အသံက အက်တက်တက်ဖြစ်နေသည်။

‘ကလေးတွေ ကျောင်းသွားကြပြီလား’

‘ခုပဲ သွားကြပြီ’

ကိုဇော်မျိုးက မေးရင်းဖြင့် ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်သွားသည်။ မလွန်းအိမ်ကဖြေရင်းဖြင့် လျှော်ရန်အဝတ်များကို စုစည်းနေ၏။ ထိုစဉ် ဆက်တီစားပွဲပေါ်မှ ကိုဇော်မျိုး၏ ဟန်းဖုန်းမြည်သံ၊ မလွန်းအိမ်ဖုန်းဖွင့်နားထောင်လိုက်သည်။ ကိုဇော်မျိုး ဖုန်းမကိုင်နိုင်သည့်အချိန်တိုင်း မလွန်းအိမ်ပြောနေကျမို့ အခက်အခဲ မရှိပြောနိုင်ပြီဖြစ်၏။ ခဏအကြာ ကိုဇော်မျိုး ရေချိုးခန်းမှ ထွက်လာသည်။ မလွန်းအိမ်က ဖုန်းကို ကိုဇော်မျိုးလက်ထဲပေးရင်း ကုန်သည်ထံမှနှင့် ကားအံ့နာထံမှ အခြေအနေတို့ကို သိထားသမျှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောနေစဉ် ကိုဇော်မျိုးက ဖုန်းအဝင် Call ကို တစ်ချက်ဖွင့်ကြည့်ပြီး ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်ရှိ စာရင်းစာအုပ်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။ မလွန်းအိမ်ကို တုံ့ပြန်စကားတစ်ခွက် မပြော။ မလွန်းအိမ်စိတ်ထဲ ကိုဇော်မျိုး၏ အပြုအမူကို သဘောမကျ။ မလွန်းအိမ်က ကိုဇော်မျိုးကို တစ်ခွန်းမျှ ထပ်မပြောဘဲ လျှော်ရန်အဝတ်များကို ပွေ့ကိုင်ကာ ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ရေချိုးခန်းထဲ

ရှိ ဘိုထိုင်အိမ်သာအဖုံးက ဖွင့်ထားလျက် ဆိုးရွားလှသော ချဉ်စူးစူးအနံ့ပြင်းပြင်းက မလွန်းအိမ်ကို မညှာမတာ ရိုက်ခတ်လာသည်။ မလွန်းအိမ်က အဝတ်များကို လျှော်ချံပေါ်တင်ထားပြီး ဘိုထိုင်အိမ်သာကို သန့်ရှင်းဆေးကြောနေစဉ် မလွန်းအိမ်ရင်ထဲ၌ အားငယ်ခြင်းမှန်းမသိ၊ ငြီးငွေ့ခြင်းမှန်း မသိအမည်မသိ ခံစားချက်က စူးစူးနှင့်နှင့်ဖြစ်လျက် မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်တို့ ဝဲခိုလာပြန်၏။ လှေကားမှ အသံကို မလွန်းအိမ် သတိပြုမိလိုက်သည်။ ဖိနပ်နောက်ဖျားပိုင်း တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ လေးကန်စွာ ခြေလှမ်းချကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသည့်အသံ၊ မြေညီထပ်ရှိ အလုပ်ခန်းသို့ ကိုဇော်မျိုး ဆင်းသွားပြီဟု မလွန်းအိမ် သိလိုက်၏။ ပြည့်တက်လာသည့် မျက်ရည်စများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မလွန်းအိမ် ထိတ်လန့်စွာတွေးရင်း ကိုဇော်မျိုးနှင့် ဆုံစည်းခဲ့ရဘဝပုံရိပ်ကို ပြန်လည်တွေးမိပြန်သည်။

ယခင်တစ်ချိန် မလွန်းအိမ်၏ ဘဝပုံရိပ်ထဲမှ ဖခင်သည် ကျန်းမာရေး ချိုးချိုးကျနေချိန်၊ အစ်ကိုအစ်မများသည်ပင် လက်လုပ်လက်စားဘဝနှင့် လည်ပတ်နေကြရချိန် ဘဝပုံရိပ်၏ အချိန်နှင့်တိုက်ဆိုင်စွာပင် ဖခင်၏ တပည့်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ ကိုဇော်မျိုးကို မလွန်းအိမ် စတင်မြင်ခွင့်

ရလာသည်။ မလွန်းအိမ်ကို မြင်မြင်ချင်း နှစ်သက်သဘောကျနေသည့် ကိုဇော်မျိုး၏ ပွင့်လင်းစွာ တောင်းဆိုချက်ကို ဖခင်ကိုယ်တိုင်က ပင် မလွန်းအိမ်ကို နားချလက်ခံစေခဲ့သည်။ ခန္ဓာဝန်ကို မနိုင်ဖြစ်နေသည့် ဖခင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် သမီးမလွန်းအိမ်ကို စိတ်ချချင်သည့် အရိပ်က ထင်ဟပ်နေခဲ့သည်။ အစ်မနှစ်ယောက်က မလွန်းအိမ် ငယ်သေးသည်ဟု ပြောရုံမျှသာ အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်ခြင်း မရှိခဲ့။ ကိုယ့်အားကိုယ် မနည်းပင် ရုန်းကန်နေကြရသည့် ဘဝများမို့ ဒီထက် ပိုမပြောခဲ့ကြပေ။ မလွန်းအိမ်၏ ထိုစဉ် နုနယ်သော အတွေးကဖြင့် ကိုဇော်မျိုး၏ တက်ကြွသည့် အပြု၊ ဖျတ်လတ်သော အတွေးရှိပုံ၊ ဖခင်နှင့် မောင်နှမများပေါ် စေတနာ သဒ္ဓါ တရားကောင်းမွန်ခြင်း၊ မလွန်းအိမ် သဘောအတွေဆုံးမှာ တက္ကသိုလ်ပညာဆက်သင် နိုင်ခြင်းပင်။ မျိုးစေရာ မလိုပေ။ မလွန်းအိမ်၏ ကျေနပ်နိုင်သော အတွေးများက အလယ်တန်းပညာရေးသာရှိသော်လည်း ငွေရှာကောင်းသည့် ကိုဇော်မျိုးအပေါ် အပြစ်မမြင်ခဲ့။ မလွန်းအိမ် မိမိကိုယ်ကို မမြင်နိုင်သည့်အရာတစ်ခု ရှိခဲ့သေးသည်။ အချစ်ဖြစ်သည်။ မလွန်းအိမ်စိတ်ထဲတွင် အချစ်နှင့် ပတ်သက်သည့် ခံစားချက်နက်ရှိုင်းမှု ပမာဏ မြည်းစမ်းခွင့် သဘာဝကို မှီဝဲခွင့်ပင် မရခဲ့။ အိမ်ထောင်သက်တမ်းတစ်လျှောက်

လုံးတွင် ကိုဇော်မျိုးဘက်မှ စိတ်အလိုသို့ မရောက်နိုင်ခြင်းကို မလွန်းအိမ် မသိခဲ့။ သိရန် ကြိုးစားဖြည့်ဆည်းရမည်ကို သဘောမျှင် အားထုတ်ခြင်းမပြုနိုင်ခဲ့။ မလွန်းအိမ်သိသည်က ဘဝ၊ မိသားစုဘဝအခြေအနေ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပညာ ဂုဏ်သိက္ခာ အားလုံး မြင့်မားနေရမည်ဟု။ မလွန်းအိမ် မည်မျှအတွေးကြာသွားသည်မသိ ဆေးကြောတိုက်ချွတ်နေသည့် ဘိုထိုင်အိမ်သာခွက်တစ်ခုလုံး ပြောင်လက် နေပေ၏။ မလွန်းအိမ် ပါးပြင်သို့ လိမ့်ဆင်းလာသော မျက်ရည်များကို မသုတ်ဘဲ လွတ်လပ်စွာ ကျခွင့်ပေးထားလိုက်သည်။ ထိုစဉ် မလွန်းအိမ် ဟန်းဖုန်းမှ ဖုန်းခေါ်သံ မြည်လာသည်။ မလွန်းအိမ် ကယုကယာထကာ ရေချိုးခန်းမှ ထွက်လာပြီး ဖုန်းဖွင့်နားထောင်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အသံက ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုယောက်ျား၏ပြောသံနှင့် စကားလုံးများက မလွန်းအိမ်၏မကြည်လင်နေသည့်စိတ်ကို ဒေါသဖြစ်ရန် နှိုးဆွနေ၏။

‘ဂိတ်ပိုင်ကတော် လား’

‘အခု ပြောတာ ဘယ်သူလဲ’

‘အသံက အရင်အတိုင်း မာတုန်းပဲနော်’

မလွန်းအိမ် တစ်ဖက်မှ ပြောနေသည့်အသံကို ကျက်မိသွားသည်။ မလွန်းအိမ်၏ စိတ်များ ဒေါသဖြစ်ရန် ဦးတည်လှုပ်ရှားစပြုလာသည်။ မလွန်းအိမ်က ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စများကို မကျန်

အောင် သုတ်လိုက်ပြီး ပြောသည်။

‘နင် ဘာကိစ္စနဲ့ ဖုန်းဆက်တာလဲ’

‘ကျုပ်အသံကို မှတ်မိသေးတာပဲ။ ခင်ဗျားကို သိစေချင်လို့။ ခင်ဗျား ခေါ်ပြီးတဲ့ ကုန်သည်ဆိုရင် တခြားဂိတ်က ဆွဲယူလို့ကို မရဘူး။ ကျုပ်လည်း မရဘူး။ သိပ်တော့ မာန်တက်မနေနဲ့ ဒီလုပ်ငန်းကို မိန်းမတွေလုပ်လို့ ရေရှည် အဆင်မပြေနိုင်ဘူး နော်။ ခင်ဗျားယောက်ျားကိုလည်း အားကိုးလို့ရမယ်များ ထင်နေလား။ အရက်ကျွံနေတဲ့ ခင်ဗျားယောက်ျားကို သိပ်အထင်ကြီးနေတယ်ပေါ့’

‘အဲဒါနဲ့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ နင့်လို ဂိတ်မျိုးကို ပြန်ခန့်ဖို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်မဝင်စားဘူး’

‘နီး... နီး... နီးပါဗျာ ကျုပ်ကလည်း စိတ်မပါတော့ပါဘူး။ ခင်ဗျား အိမ်ရောင်းလိုက်ရတယ်ကြားလို့ အခြေမဲ့အနေမဲ့ဘဝကို သနားလို့ပါဗျာ ဟား ဟား ဟား...’

မလွန်းအိမ် သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားကာ ရင်ထဲသိမ်းဆည်းအမှန်စကားကို ဒေါသသံဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။

‘ဟေ့ ဒီမှာ ရှိသမျှ စည်းစိမ် ကုန်သွားပါစေ။ ငါ့ယောက်ျားဂိတ်ပိုင်လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ တစ်ရက်ပဲ ရပ်တည်နိုင်ရင်တောင် ကျေနပ်တယ်ဟဲ့။ နောက်နောင် ငါတို့နဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်နဲ့’

မလွန်းအိမ် ပြောပြီး

သည်နှင့် ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ မလွန်းအိမ်ရင်ထဲ ပို၍နာကျင်ခံခက်ဖြစ်ရသည်။ ကိုဇော်မျိုးကို အရက်ဖြတ်ရန် နားချသော်လည်း မည်သို့မျှ မထူးခြား။ ကိုဇော်မျိုးကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရလွန်းသဖြင့် မလွန်းအိမ်ကိုယ်တိုင် လုပ်ငန်းအသေးစိတ်ကို ဂရုစိုက်လေ့လာလုပ်ကိုင်ဖြစ်လာသည်။ လုပ်ငန်းသဘောသဘာဝကို မလွန်းအိမ် နားလည်လာသည်။ ဂိတ်မျိုးမငှားဘဲ ကိုဇော်မျိုးကိုယ်တိုင် လုပ်နိုင်သည်ကို မလွန်းအိမ်ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်လာသည်။ မလွန်းအိမ်၏ အတွေးများ နာရီလက်တံပေါ်တွင် ပြေးလွှားနေသည့်ပမာ။ စာရင်းလုပ်သည့်စားပွဲမှ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်လျက်က ပင်တားဆီးမရသည့်အတွေးစိတ်နှင့် တိုက်စစ်ဆင်နေစဉ် လေ့ကားအတိုင်း လေးကန်စွာ ခြေလှမ်းတက်လာသည့်အသံကို ကြားရမှ အတွေးစတိုက် ပြတ်တောက်ကုန်သည်။ ကိုဇော်မျိုး ထမင်း အနည်းငယ်စားပြီး တစ်ရေးအိပ်တော့မည်ကို မလွန်းအိမ် သိလိုက်ပြီဖြစ်၍ ထမင်းပွဲပြင်ရပေဦးမည်။ ထမင်းစားပွဲတွင် ဟင်းစုံလင်စွာ စီမံထားသော်လည်း ကိုဇော်မျိုးစားသည်က အားမရစရာ။ စားကောင်းစေရန် ဂရုစိုက်ချက်ရကျိုး မနပ်ဟု ငြို့ငြင်ချင်သည့်စိတ်ကို မလွန်းအိမ်က ချိုးနှိမ်ကာ

ထမင်းစားပွဲ သိမ်းနေ၏။ ကိုဇော်မျိုးက ဆက်တီခုံတန်းရှည်တွင် နောက်ကျောမှီထိုင်ရင်း သွားကြားထိုးတံဖြင့် သွားကြားထိုး နေသည်။ မလွန်းအိမ် ပန်းကန်များသိမ်းဆည်းပြီးချိန်တွင် ကိုဇော်မျိုးမှီထိုင်ရာမှ ဆက်တီခုံလက်တန်းကို ခေါင်းအုံးအိပ်ငိုက်မျှင်းစ ပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် အောက်ထပ်လေ့ကားဝမှ အလုပ်သမားကောင်လေး၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘အန်တီ အောက်ထပ်မှာ ကုမ္ပဏီက တာဝန်ခံရောက်နေတယ်’

မလွန်းအိမ်က လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

‘အေး အေး ကိုဇော်မျိုးဆင်းလာလိမ့်မယ်’

မလွန်းအိမ်က ကိုဇော်မျိုးကို အသာလှုပ်နှိုးရင်း ကုမ္ပဏီတာဝန်ခံရောက်နေကြောင်း၊ ဆင်းတွေ့ရန်ပြောသည့်တွင် မသံမကွဲ လေသံဖြင့်ပြောပြီး ဆက်အိပ်နေပြန်၏။ ထပ်နှိုးသော်လည်း မလွန်းအိမ်ကို အော်ငေါက်ပြန်၏။ ကိုဇော်မျိုးကို မလွန်းအိမ် ရပ်ကြည့်ရင်းမှ အတွေးများက အလှအငင် ဖြစ်နေကြသည်။ လှေပေါက်စီးရင်းလိုရာကမ်းကို မရောက်မီ မြုပ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်နေသည့်ဖြစ်အပ်။ ပညာရည်မှန်းချက် လက်တစ်ကမ်းသာ ကုန်ရှိနေသည့် သားနှင့်သမီးကိုလည်း စိတ်ဒဏ်ရာ မရစေချင်။ လုပ်ငန်းဂုဏ်သိက္ခာကိုဆည်ရင်း အမှားအယွင်းကြောင့် လျော်လိုက်ရသည့်ငွေက အိမ်ရောင်းပြီး ဆပ်ရ

သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ မလွန်းအိမ်ကိုယ်တိုင် လုပ်ငန်း နားလည်လာချိန်တွင် ဝင်ရောက်အားဖြည့်လုပ်ကိုင်သဖြင့် လုပ်ငန်းက လိုက်လာပြန်သော်လည်း ကိုဇော်မျိုးက အေးဆေးလွန်းလှသည်။ မလွန်းအိမ်ရင်ထဲက ခံစားချက်များက မငြိမ်မသက်။ ရေကိုမြင်ပါလျက်၊ ရေနင့် နီးပါလျက် ခပ်သောက်မရသည့်အဖြစ်။ မလွန်းအိမ်၏ ရင်ထဲ ဖျော်လင့်စိတ်နှင့် ပူပန်စိတ်တို့ အားပြိုင်နေချိန်တွင် အလုပ်သမားကောင်လေး၏ ထပ်မံလာခေါ်သံကို ကြားရပြန်၏။

‘အန်တီ’
‘အေး... အေး လာပြီဟေ့’

မလွန်းအိမ် အသံဖြင့်လိုက်ပြီး ခေါင်းမှ ဆံပင်များကို ခပ်မြန်မြန် သပ်ရပ်စေသည်။ အင်္ကျီစကို ခါးမှအသာဆွဲ ဆန့်လိုက်ပြီး အလုပ်ခန်းရှိရာသို့ မှန်မှန်သွက်သွက် ဆင်းလာလိုက်သည်။ အလုပ်စားပွဲတွင် ကုမ္ပဏီတာဝန်ခံနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ချိန်တွင် မလွန်းအိမ်က မိမိ၏ မျက်နှာကြည့်လင်အားဖြည့်သည့် အပြုံးကိုဖြည့် ဆည်းထားလိုက်၏။ ကုမ္ပဏီမှ ထွက်လာမည့် ကုန်တင်ချိန်၊ တန်ချိန်အလိုက် သုံးရမည့်ကားအမျိုးအစားတို့ကို မလွန်းအိမ်က ချင်တွက်ဆပြီး ကုမ္ပဏီတာဝန်ခံနှင့် ကာခရေးနန်း ညှိနှိုင်းပြောကြသည်။ ကုမ္ပဏီတာဝန်ခံ ပြန်သွားပြီးလျှင် မရှေးမနှောင်းပင် မလွန်းအိမ်၏ အိမ်မနစ်ယောက် ရောက်

လာကြသည်။ မလွန်းအိမ်က အစ်မများနှင့် လွတ်လပ်စွာ စကားပြောလို သည်။ မလွန်းအိမ်က အလုပ်သမား ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို အနားသို့ ခေါ်လိုက်၏။

‘မောင်မိုးက ဘယ် ကားတွေ ထပ်ဝင်လာလဲဆို တာ စက်ဘီးနဲ့ကွင်းထဲပတ် ကြည့်’

‘ဟုတ်ကဲ့’
‘အောင်ကြီး မင်းက ကုန်လာပို့မယ့်ကားကို ထိပ် က သွားစောင့်ကြည့်နေ၊ ဂိတ် နေရာကို သူတို့ မသိသေး ဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့’
အလုပ်သမားကောင် လေးနှစ်ယောက် ထွက်သွား ကြသည်။ မကြီးနှင့် မလေး တို့က အိမ်ဆိုင်အတွက် ဘုရင့်နောင်ပွဲရံတွင် ကုန် ခြောက်လာဝယ်ရင်း သတိရ ၍ ဝင်လာကြောင်း၊ အထားခံ သည်ကြော်လှော်လာသည့် စားဖွယ်ရာများပါရှိသော ဘူး များကိုပေးရင်း စကားစ၊ လာ ကြသည်။

‘ငါတို့အတွက် ဘာမှ စဉ်းဝတ်ကျေမနေနဲ့၊ ငါ့ညီမ ပင်ပန်းနေတယ် မဟုတ် လား။ တစ်သက်လုံးပညာနဲ့ပဲ သိမ် သိမ်မွေ့မွေ့နေချင်တဲ့ ငါ့ညီမ ဒီလုပ်ငန်းဝန်းကျင်နဲ့ မအပ်စပ်ပါဘူးအေ’

မလေးက ဆက်ပြော ၏။

‘ဟုတ်တယ် ညီမရယ်၊ အိမ်ရောင်းလိုက်တာလည်း မှားတယ်လို့ ထင်တယ်။ အခု ဆို အိမ်ဈေးတွေ နှစ်ဆသုံးဆ တက်နေပြီ။ အဖေသာရှိသေး ရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရှာမှာ

ပဲ’
မကြီးက ထပ်ပြောပြန် ၏။

‘အေးလေ မောင်ဇော် မျိုးကို အားကိုးမိခါမှ အား လွန်ပြီးလဲကျရတော့မယ့် အဖြစ်မျိုး ငါ့ညီမရောက်နေ ပြီ။ လုပ်ငန်းကို ရပ်သင့် တယ်ထင်တယ်နော်’

မလွန်းအိမ်က အစ်မနှစ် ယောက်၏ စကားကို နား ထောင်ရင်း အကောင်းဆုံး ဆုံးဖြတ်ပါမည်ဟု ပြောလိုက် ရ၏။ အစ်မနှစ်ယောက် ပြန် သွားကြပြီးနောက် မလွန်းအိမ် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချမိလိုက် သည်။

□
နံနက်ခင်း အချိန်တိုင်း ထူးကဲစွာ အေးမြခြင်းက ဆောင်းရာသီ၏တာဝန် ကျေပွန်လွန်းပေသည်။ သမီး နှင့်သားတို့ ကျောင်းသွားကြ ပြီဖြစ်၏။ ကိုဇော်မျိုးလည်း နေ့စဉ်ပြုနေကျအတိုင်း ပုံမှန် ပင် ဖုန်းစာအုပ်ကို ကာ အလုပ်ခန်းရှိရာ မြေညီထပ်သို့ ဆင်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။ အပေါ်ခန်းတွင် တစ်ယောက် တည်းရှိနေသည့် မလွန်း အိမ်က အိမ်အလုပ်များကို လက်စ အမြန်သိမ်းဆည်း ပြီးနောက် အလုပ်စာရင်းများ ပြန်စစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ပတ်အတွင်း လုပ်ငန်း အားနှင့် ဝင်ငွေအား၊ ကုန်ကျ စရိတ်တို့အားတို့ကို မလွန်း အိမ်က အသေးစိတ်တွက်

ချက်စိစစ် သုံးသပ်နေရင်း ရင်ထဲတွင် ပူပန်စိတ်က ဖွံ့မီးကဲ့သို့ တလိုက်လိုက် တငွေငွေ ဖြစ်လာသည်။ ရွှေဆက်ရမည် လုပ်ငန်း အခြေအနေအတွက် ပြတ် သားသည့်အဖြေတစ်ခုရရန် ကိုဇော်မျိုးနှင့် ဆွေးနွေးမှ ဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။ မလွန်းအိမ်က ကိုင် လက်စ စာရင်းကို လက်စ ဖြတ်ကာ အလုပ်ခန်းရှိရာသို့ ဆင်းလာလိုက်သည်။ ကိုဇော် မျိုးဘေးတွင် မလွန်းအိမ် ထိုင်မိချိန် ကိုဇော်မျိုးထံမှ အရက်နဲ့ စူးစူးရှရှ ရလိုက် သဖြင့် မလွန်းအိမ်စိတ်ထဲမှ ဖြစ်တည်စဒေါသလှိုင်းများ ရုန်းကြွလာကြသည်။ မလွန်း အိမ်၏ ပြောစကားများက သိမ်မွေ့မှု ခန်းခြောက်ကုန် ပြီထင်၏။

‘အစောကြီးရိုသေး တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ သောက် ထားတာလဲ။ ယောက်ျား ဒီလိုသာ သောက်နေရင် ဒီလုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ လုပ်ငန်းက ကျယ်ပြန့်တယ်၊ အခန်းငှားခ ဈေးကြီးတယ်။ အလုပ်သမား စရိတ်နဲ့ ဖုန်းဖိုးစရိတ်တွေနဲ့ ဘယ်လို ဆက်ထိန်းမလဲ ပြော’

ကိုဇော်မျိုး၏ မကြည် လင်သည့် အတွေးအာရုံက ရီဝေဝေ မှုန်မှိုင်းမှိုင်းဖြင့် မလွန်းအိမ်စကားကို တုံ့ပြန် ပြောရသည်ကိုပင် မနည်း အားယူနေရပုံ။

‘အာ ဒီမိန်းမ’

ဒီလောက်နှင့်ပင် ရပ် နေပြန် ၏။ မလွန်းအိမ် အပြောတွင် ဒေါသသံများ

ပိုထင်ရှားလာသည်။ မိမိ ထက် အသက် ၁၀ နှစ် ကြီး သည်ကိုပင်မမှေကာ ပြောမိ ပြန်သည်။

‘နင့်ဟာနှင့် ပျော်သလို နေတာကစွဲ မရှိဘူး။ ငါတို့ မိသားစုဘဝတွေ အရည်ပျော် ကုန်ပြီ။ ဘာကို အားကိုးမလဲ၊ ဘယ်မလဲငွေ၊ ဘယ်မလဲ နှင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဂုဏ် သိက္ခာ။ ငါက အကြောင်း မဟုတ်ပေမဲ့ ကလေးနှစ် ယောက် ဘယ်လောက် သနားဖို့ကောင်းလဲ။ လုပ်ငန်း ပိုင်ရှင်ရဲ့သားသမီးဆိုပြီး အမည်ခံပဲ ရှိတယ်။ ရွှေ ကျောင်းပြောင်ပြောင် ဝမ်း ခေါင်ခေါင်ဖြစ်နေတာ နင် မသိဘူးလား။ နင့်မှာ နှလုံး သား မရှိဘူးလား။ သက်မဲ့ ဒီအရက်ကို နှင့်စိတ်က နိုင် အောင် မတွန်းလှန်နိုင်ဘူး လား။ မပြတ်နိုင်တာလား၊ မဖြတ်ချင်တာလား က ပြော စမ်းပါ’

ကိုဇော်မျိုးက မလွန်း အိမ်ကို ဒေါသတကြီး ကြည့် နေရင်း လက်တစ်ဖက်က လက်သီးဆုပ်ကာ စားပွဲ မျက်နှာပြင်သို့ရှိသမျှ အားဖြင့် ထိုးလိုက်ရင်း ပါးစပ်မှလည်း အားကုန် အော်ပြော၏။

‘ဟား တော်တော့၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ ဒီလို အသုံးအနှုန်း မျိုး ဘယ်တုန်းက ပြောဖူး လဲ။ တော်တော်မိုက်ရိုင်းတဲ့ မိန်းမ’

မလွန်းအိမ်က နောက် ဆုတ်လိုစိတ် မရှိ။ ငိုသံပါ ရင်း ဆက်လက်ပေါက်ကွဲ နေမိသည်။

‘အေး ငါက ရိုင်းတယ် ပဲထား။ နင့်ရဲ့ အခု ပုံခံက

လုပ်ငန်းတင် မကဘူး၊ မိသားစုဘဝကိုပါ သတ်နေတာ။ အဲဒါ နင် သိလား။ အရက်ကို မဖြတ်နိုင်ရင် ငါလည်း ကလေးနှစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး ထွက်သွားတော့မယ်”

မလွန်းအိမ် မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်စများကို လက်ဖမိုးဖြင့် ပွတ်ပစ်ရင်း လေကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွား၏။ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလုံးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ထိုင်နေကြသည့် အလုပ်သမားကောင်လေးနှစ်ယောက်က ကြည့်နေရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြ၏။ ကိုဇော်မျိုးက ဒေါသအရှိန်ဖြင့် ကိုယ်ဟန်အနေထားကို အားတင်းထိန်းရင်း ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ညဘက် အလုပ်သိမ်းပြီဖြစ်သည်။ သမီးနှင့်သားပြန်ရောက်လာကြပြီး၍ မလွန်းအိမ် ထမင်းပွဲပြင်နေ၏။ ကိုဇော်မျိုးက ဝရံတာဘက် ထွက်ရပ်ကာ ရှေ့ကားဝင်းဆီသို့ ငေးကြည့်နေသည်။ မည်သည့်အကြောင်းအရာကို ကိုဇော်မျိုး တွေးနေမည်ဟု မလွန်းအိမ် မသိပါ။ မလွန်းအိမ် သိသည်က ဒီနေ့ညပိုင်း ကိုဇော်မျိုး ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေသည်။ ထမင်းပိုင်းသို့ ကိုဇော်မျိုး လာထိုင်၏။ မိသားစုလေးယောက် စုံညီ ထမင်းစားကြချိန်၊ မလွန်းအိမ်က နံးချည့်မျှောလွန်းနေသော ကိုဇော်မျိုး၏ မျက်နှာကို အကဲခတ် ကြည့်နေဆဲ။ ထိုစဉ် သမီးက ခပ်သွက်သွက် ဟင်းခပ်၍ အဖေ

၏ ပန်းကန်ထဲထည့်ပေးရင်း အားပေးစကားပြောလာသည်။
“အဖေကြီး ထမင်းများများစား၊ ဒါမှ အဖေကြီးအားရှိမှာ”

ထမင်းလုတ်နယ်နေသည့် ကိုဇော်မျိုး၏လက်တို့က တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ မျက်လုံးအကြည့်တို့အားပျော့လွန်းနေ၏။ သားက ထမင်းစားနေရင်း အဖေ၏ လက်များတုန်ယင်နေခြင်းကို ကြည့်ပြီး အမေ မလွန်းအိမ်၏ မျက်နှာကို တစ်ဆက်တည်း ကြည့်ပြန်၏။ မလွန်းအိမ်က ခပ်ပါးပါး အပြုံးဖြင့် ရွှင်စွာ ပြောရ၏။

“ကျန်းမာရေးအား နည်းချိန်က ဒီလိုပဲ သားရေ၊ ဘာမှ မစဉ်းစားနဲ့၊ သားစားပြီးရင် စာကျက်ဖို့ လုပ်ရမယ်။ စာမေးပွဲက တစ်ပတ်ပဲ လိုတော့တာ”

မလွန်းအိမ်က သမီးကို ပါ တစ်ဆက်တည်း မေးဖြစ်သွားသည်။

“သမီးလည်း စာမေးပွဲဖြေနိုင်တယ်မို့လား”

သမီးက ယုံကြည်စိတ်အပြည့်ရှိ မျက်နှာထားလေးဖြင့် ပြောသံက ခွန်အားရှိပေ၏။

“B-tech ဘွဲ့အတွက် လုံးဝသေချာတယ်အမေ၊ BE ဆက်တက်ခွင့်ရသည်ဖြစ်စေ၊ မရသည်ဖြစ်စေ ဆက်မတက်တော့ဘူးနော်”

သမီးက မလွန်းအိမ်ကို

ပြောရင်းမှ ဖခင်ဘက်ကို ဆက်ပြောဖြစ်သည်။

“အဖေကြီး ကျန်းမာရေး၊ ဂရုစိုက်နော်၊ သမီးလည်း အလုပ်လုပ်မှာ”

သမီး၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပညာလောဘရှိခဲ့သော မလွန်းအိမ်က အားမတန်၍ မာန်လျှော့ပြုမို့ အပြုံးဖြင့်သာ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ သားက ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် စာကြည့်စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ စာကျက်ရန် အစပျိုးနေ၏။ သမီးက စားပြီး ပန်းကန်အချို့ကို သိမ်းဆည်းယူကာ မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်သွားချိန် ဖြစ်သည်။ ကိုဇော်မျိုး ထမင်းစားနေသည်ကို မလွန်းအိမ်က စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်ရင်း အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် မေးမိသည်။

“ယောက်ျား ညနေပိုင်းသောက်မထားဘူး ထင်တယ်”

ကိုဇော်မျိုးက လက်ဆေးဇလုံထဲကို လက်ထည့်ဆေးပြီး လက်သုတ်နှင့် လက်သုတ်နေရင်း ခေါင်းသာယမ်းပြသည်။ မလွန်းအိမ်က စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ထပ်မေးပြန်သည်။

“ဒီအတိုင်း တုံးတိတ် ဖြတ်လို့ရရဲ့လား၊ နည်းနည်းချင်းဖြတ်ရတာဆို”

ကိုဇော်မျိုးက မလွန်းအိမ်ကို တုံ့ပြန်မပြောဘဲ တုန်ယင်နေသောလက်ကို အားပြုထပြီး ဆက်တီထိုင်ခုံတွင် သွားထိုင်နေ၏။ မလွန်းအိမ်က ထမင်းပိုင်းကို လက်စသိမ်းလိုက်ပြီးနောက် သားစာကြည့်စားပွဲ အနားတွင် ခဏထိုင်ချိန်၊ သား၏ မေးခွန်းက သား၏မျက်နှာပေါ်

က ခံစားချက်နှင့် ထပ်တူဖြစ်နေသည်။

“အမေ သား ကျောင်းကပြန်လာချိန် အောက်ထပ်မှာ အလုပ်သမားနှစ်ယောက် ပြောနေတာ ကြားခဲ့ရတယ်။ ဒီမှာ လုပ်သွားတဲ့ဂိတ်မှူးက ဝင်ငွေစာရင်းတွေ ဖျောက်တာတွေ၊ လျော်ကြေးငွေတွေ ပေးရတာတွေကြောင့် သားတို့ စီးပွားပျက်ရတာဆို၊ ခုလည်း အဲဒီလူ အဖေ့လုပ်ငန်းတွေကို နှောင့်ယှက်နေတုန်းဆို ဟုတ်လား အမေ”

“ဒါက လူကြီးတွေကိစ္စပါ သားရယ်၊ သားရဲ့ ကျောင်းစာကိုသာ ဂရုစိုက်၊ အန်တီမေမြတ်မွန် ပို့လိုက်တဲ့ အမှတ်ပေးစည်းမျဉ်းပုံစံကို သေချာလေ့လာနော်။ သား ၁၀ တန်းအောင်ရင် အမေ့အတွက် အားတစ်ခုပဲ၊ သားခေါင်းထဲမှာ စာအကြောင်းပဲတွေး။ စာမေးပွဲအတွက် လိုအပ်တာတွေ အမေ အားလုံး စီစဉ်ထားတယ်”

သားက ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေရာမှ လူကြီးဆန်ဆန် ပြောလာသည်။

“သားအတွက် မပူနဲ့ အမေ၊ အဖေ့ကိုပဲ ဂရုစိုက်ပေး”

မလွန်းအိမ်စိတ်ထဲ ပီတိလွှမ်းသွားသည်။

□
ဒီနေ့မှ နှင်းက ပိုများနေသည်။ ဝန်းကျင်အနေအထားကို သဲကွဲအောင်ပင် မမြင်ရ။ မြောက်ပြန်လေက အားပြုပြန်သဖြင့် အဒေါ့ဓာတ်က ထူးကဲစွာ အားသာလျက်။ သမီးက Auto Cam သင်ရန် သင်တန်းသွားပြီဖြစ်

သည်။ သားက စာကျက် Guide ထဲသို့ သွားပြီဖြစ်၏။ မလွန်းအိမ်က ကိုဇော်မျိုး အတွက် ခြေအိတ်တစ်စုံယူကာ အလုပ်ခန်းရှိရာသို့ ဆင်းလာပြီး ဖုန်းပြောနေသည့် ကိုဇော်မျိုးဘေးရှိ ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မြေညီထပ်က အလုပ်ခန်းဖြစ်၍ တံခါးအကျယ် ဖွင့်ထားရသည်။ လေအေးများက မညာမတာတိုးဝင်နေဆဲ။ ကိုဇော်မျိုး၏ ဖုန်းပြောသံကို မလွန်းအိမ်သတိထားနားထောင်မိ၏။ အသံက မကြည်လင် လုံးထွေးနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ မလွန်းအိမ်က ကိုဇော်မျိုးကို အကဲခတ်ကြည့်နေစဉ် ကိုဇော်မျိုးက လက်ထဲမှ ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်ချအထား လက်က တဆတ်ဆတ်တုန်နေရင်း မတ်တတ်ရပ်လျက်ပင် စားပွဲတစ်ဖက်သို့ ခြေလှမ်းထွက်လိုက်၏။ ကိုဇော်မျိုး၏ ညာဘက်ခြေက ရွေ့မသွား။ မျက်နှာက ဖြူဖပ်နေသည်။ မလွန်းအိမ် ကြည့်နေရင်း ထိတ်လန့်စိတ်ကြောင့် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထပြီး ကိုဇော်မျိုး၏ ခြေထောက် ခြေချင်း ဝတ်နေရာကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ရေခဲတမျှ အေးစက်နေ၏။ ကိုဇော်မျိုး၏ စကားသံက မပီမသနှင့်၊ နှုတ်ခမ်းနှင့် ပါးပြင်တစ်ဖက်က ပုံစံ မမှန်ရှိလာပြီး လူက ခွေကျလာသည်။ မလွန်းအိမ် ဆွဲထိန်းနေစဉ် အလုပ်သမားကောင် လေးနှစ် ယောက် အနားပြေးလာပြီး ကိုဇော်မျိုးကို ပွေ့ချီလျက် အပေါ်အိမ်ခန်းသို့သို့ ပို့ပေးကြသည်။

ညဘက် သမီးနှင့်သား

တို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် အိပ်ရာထဲမှိုင်းနေသည့် အဖေဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီးချိန်တွင် သမီးက သူ၏ အခန်းထဲဝင်ကာ ကျိတ်ပြီးငို၏။ သားက လွယ်ထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို အမြန်ပစ်ချလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်သွား၏။ မလွန်းအိမ် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သားနောက်မှ လိုက်သွား၏။ ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဖွင့်ထားလျက် သားက အတွင်း ကြွေလက်ဆေးကန်ရှေ့တွင် ရပ်ပြီး ဒေါသတကြီး ရှိုက်ကြီးတင်ငို၏။ မလွန်းအိမ် ရေချိုးခန်းအပြင်ဘက် ဘေးတိုက်အနေအထား ရပ်ကာ ဖုန်းကန်များသိမ်းဆည်းနေရင်း သားကို အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။ သားက ငိုသံအောအောဖြင့် ကြိုးဝါးပြောဆိုသည်။

‘အဒီကောင်ကို သတ်မယ်၊ ငါ့အဖေ ဒီလိုဖြစ်သွားအောင်လုပ်တဲ့ အဒီကောင်ကို ရအောင်သတ်မယ်’

သား၏ ကြိုးဝါးစကားကြောင့် မလွန်းအိမ် အံ့ဩထိတ်လန့်ဖြစ်ရသည်။ ဤမျှထိ သား၏ရင်ထဲ ခံစားချက်အကျိတ်အခဲ ရှိနေမည်ဟု မထင်မိ။ မလွန်းအိမ်ရင်ထဲမှ ပြင်းအားများစွာသော ဝမ်းနည်းစိတ်ကို ထိန်းရင်း သားဘက် တည်တည် ရပ်ပြီး တည်ငြိမ်စွာပင် အသံမာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ယောက်ျားဖြစ်ပြီး

မျက်ရည်မကျနဲ့၊ မင်းက ကျောင်းသား၊ ဒီလိုကြမ်းတမ်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးကို အမေ မကြိုက်ဘူး။ စာမေးပွဲအောင်ဖို့ပဲ အရင်လုပ်စမ်းပါဦး၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောမနေနဲ့’

သားက ဘာမျှ ထပ်မပြော၊ သူ၏မျက်လုံးအိမ်နှင့် မျက်နှာပြင်မှ မျက်ရည်များကို ရေနှင့် မျက်နှာသစ်လိုက်၏။ လှိုက်ကာလှိုက်ကာ ရှိုက်သံဖြင့်ပင် ရေချိုးခန်းမှ ထွက်သွား၏။ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သော မလွန်းအိမ်၏ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များ အင်အားကြီးစွာ ပြည့်တက်လာသည်။

ညဉ့်အချိန်ကို ဖောက်ထွင်းနေသည့် ကုန်ကားကြီးများ မောင်းနှင်သည့်အသံကို ကြားနေရ၏။ ရန်ကုန် ပြန်ဝင်လာသည့် ကုန်ချရန် မောင်းဝင်လာသံနှင့် ကုန်ပြည့်၍ ထွက်ခွာသွားသံတို့မှာ ကုန်ကား ကြီးသည်နှင့်အညီ တုန်ခါမှုက သိသာလှသည်။ တဝေါပေါ ကားသွားသံကြီးက မလွန်းအိမ်၏ သောကပြည့်နေသော စိတ်နှလုံးကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေ၏။ မလွန်းအိမ်၏ မျက်ဝန်းမှ ပြည့်ပြည့်လာသည့် မျက်ရည်စများကို စင်အောင်သုတ်လိုက်၏။ ကိုဇော်မျိုးကို လိမ်းဆေးဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ခပ်ပါးပါးနွေးသွားအောင် လိမ်းပေးထားလိုက်သည်။ စောင့်ဖြင့် ခေါင်းမှခြေဖျားထိ တစ်ချက်မျှ လွတ်မသွားအောင် ခြုံပေးပြီး စောင့်ကြည့်နေစဉ် သမီးအခန်းမှ ငိုသံသဲ့သဲ့ကို မလွန်းအိမ်

ကြားရသဖြင့် ကိုဇော်မျိုးအနားမှ ထလာပြီး သမီးကို ဝင်ကြည့်မိသည်။ သမီးက မလွန်းအိမ်အနားရောက်သည်နှင့် မလွန်းအိမ်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ငိုသံပါနှင့် တိုးလှူစွာမေးလာသည်။

‘အမေ အဖေကြီး ဘာဖြစ်သွားနိုင်လဲဟင်’

မလွန်းအိမ်က စိတ်နှလုံး၏ ခံစားချက်များကို စည်းချက်မှန်အောင် ကြိုးစားရင်းနှစ်သိမ့်ပြောလိုက်သည်။

‘အဖေကြီး မကြာခင် ကျန်းမာလာမှာပါ သမီးရယ်၊ ဆရာဝန်ပုံပြီး အားဆေးတစ်ပုလင်းသွင်းပေးထားတယ်။ အရက် ဖြတ် လို့ ဖြစ်တဲ့ လက္ခဏာပဲ။ ဟိုတစ်ခေါက် ဖြစ်တာထက်တော့ ပိုပြီး ပြင်းထန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာပဲ ရအောင်ကုမယ်။ အမေတို့အားလုံးရဲ့ မေတ္တာအားနဲ့ ဂရုစိုက်ရင် အဖေကြီး ကျန်းမာလာမှာပဲလို့ အမေယုံကြည်တယ်။ အမေတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ သမီးရယ် ဘာအားငယ်စရာရှိလဲ၊ ဖိုက်တင်း...’

မလွန်းအိမ်က ပြုံးပြီး ဟန်နှင့် လုပ်ပြလိုက်သဖြင့် သမီးက ပြုံးသွား၏။ သမီးကို စောင့်ဆွဲခြုံပေးရင်း အိပ်ပျော်အောင်အိပ်ရန်၊ အားရှိမှ အဖေကို ပိုဂရုစိုက်နိုင်မည်ဟု အားပေးပြီး သမီး ငြိမ်သက်သွားမှ ထွက်လာလိုက်သည်။ သားအခန်းထဲ မလွန်းအိမ် ဝင်ကြည့်ပြန်သည်။ သားအိပ်ပျော်နေ၏။ သား၏ မျက်ဝန်းစပ်နှင့် ပါးပြင်ပေါ်မှ လက်ကျန်မျက်ရည်စများကို မလွန်းအိမ်က ညဉ့်သာစွာ

သုတ်ပေးလိုက်သည်။

မလွန်းအိမ် တစ်ယောက် လုပ်ငန်းကို ထဲထဲဝင်ဝင် ဦးဆောင်နေရင်းဖြင့် ပင် ပြက္ခဒိန်မှ ရက်များ လအဖြစ်သို့ တစ်လပြီးတစ်လ ပြောင်းလဲခဲ့ပေပြီ။ ကိုဇော်မျိုး၏ ကျန်းမာရေးသည်လည်း ဒေါင်ဒေါင်မြည်မဖြစ်သေးပေသိ။ စိတ်ချရသည့် အခြေအနေရှိလာပြီဖြစ်သည်။ ယနေ့နံနက် အစောပိုင်း မရောက်မီ တစ်ညလုံး မလွန်းအိမ်ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့။ သား ဖြေဆိုထားသည့် ၁၀ တန်းစာမေးပွဲ အောင်စာရင်းကို မနက်လင်းသည်နှင့် သွားကြည့်ရမည်ကို တွေးမိတိုင်း စိတ်မောနေမိသည်။ မလွန်းအိမ် ဘုရားရှိခိုးနေရင်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းနေမိသည်။ ထိုစဉ် အနားရှိ ဟန်းဖုန်းမြည်သံကြောင့် မလွန်းအိမ် ဖုန်းနားထောင်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်း မေမြတ်မွန်၏အသံ။ မေမြတ်မွန်က ရန်ကုန်သို့ တာဝန်ကျပြောင်းရွှေ့လာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သား၏ အောင်စာရင်းအခြေအနေသိချင်ကြောင်း ပြောလာသည်။ မလွန်းအိမ်က သား အောင်စာရင်းကြည့်ပြီးသည်နှင့် မေမြတ်မွန်နှင့် ဆုံကြမည်ဟုပြောပြီး ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။

ကော်ဖီဆိုင်တွင် မလွန်းအိမ်နှင့် မေမြတ်မွန်တို့ ဆုံဖြစ်ကြသည်။ မလွန်းအိမ်က သား စာမေးပွဲအောင်ပေမဲ့ ဂုဏ်ထူးမပါသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်ဟု ပြော၏။ ဂုဏ်ထူးမပါသော်

လည်း တစ်နှစ်တည်းနှင့် အောင်သည်ကိုပင် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူစရာဟု မေမြတ်မွန်က နှစ်သိမ့်အားပေးရင်းမှ မလွန်းအိမ် အိမ်ထောင်ရေးအခြေအနေကို မေးသည်တွင် မလွန်းအိမ်က ရင်ထဲ လှိုက်ခတ်လာသည့် သောကလှိုင်းကို ထိန်းကွပ်ကာ သုံးသပ်ဆင်ခြင်သဘောဖြင့် ပြောပြသည်။ ကိုဇော်မျိုးအနေဖြင့် မိမိအပေါ် ဘာကြောင့် အလိုမကျနိုင်ဖြစ်ရသည်ကို မရိပ်မိခဲ့သည်မှာ မိမိ၏ အားနည်းချက်ပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ အလိုမကျစိတ်ကို အရက်ဖြင့် ဖြေသိမ့်ရင်း စွဲစွဲမြဲမြဲသောက်လာခြင်းကြောင့် ကျန်းမာရေးအပြင် စီးပွားရေးနှင့် မိသားစုသာယာချမ်းမြေ့မှုကိုပါ ထိခိုက်ရကြောင်း၊ သို့ပေမဲ့ သား ၁၀ တန်းအောင်သွားသည်က အောင်မြင်ခြင်းတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း၊ မလွန်းအိမ်၏ စကားစပြတ်သွားမှ မေမြတ်မွန်က မလွန်းအိမ်ကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်ရင်း ကိုဇော်မျိုးအခြေအနေကို မေးသည်။

“အခုကော ကိုဇော်မျိုးအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလေ”

မလွန်းအိမ်က အေးဆေးစွာပင် တွေ့ကြုံခဲ့ရအဖြစ်တို့ကို အကျဉ်းချုံးကာ ပြောလိုက်သည်ကို မေမြတ်မွန်က စူးစူးစိုက်စိုက် နားထောင်နေမိသည်။

“လူကော စိတ်ကော အားနည်းနေသေးတယ်။ အချိန်ယူရဦးမယ်လို့ ထင်တယ်။ ဖြစ်ခါစက ဆရာဝန်က ဆေးရုံတင်ခိုင်းတာ သူက တအားကြောက်နေတာဆိုတော့ တို့အနေနဲ့ သူ့ကို ဆေးရုံ

မပို့ရက်တော့ဘူး။ သူ့စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်တာ တစ်ပတ်ကျော်တယ်။ တို့မှာ ညတိုင်း မအိပ်ရဘူး။ ကြောက်စိတ်ဝင်နေတဲ့သူကို အားပေးရတာကြောင့်တို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အင်အားအပြည့်ပုံမျိုး မာန်သွင်းထားရတယ်။ သူက ဒီဂိတ်လုပ်ငန်းပဲ လုပ်တတ်တာ။ ဂိတ်လောကကနေ အရှုံးနဲ့ ထွက်မသွားချင်ဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ တို့လည်း အိမ်ရောင်းလို့ရတဲ့ လက်ကျန်ငွေလေးနဲ့ အခန်းခဆက်တင်ပြီး တို့ကိုယ်တိုင် ရအောင် အလုပ်လုပ်နေတယ်။ အားထားရတဲ့ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်လည်း ရှိနေတော့ အဆင်ပြေပါတယ်။ တို့က ဒီလုပ်ငန်းကို ဝါသနာမပါဘူး။ သူ ကောင်းလာတဲ့အချိန် ပြန်အလုပ်လုပ်နိုင်အောင် ထိန်းပေးထားတဲ့ သဘောပါ။ လုပ်ငန်းရှင်သန်တာ သူ့ဘဝ ရှင်သန်တာနဲ့ အတူတူပဲလို့ တို့ ယူဆတယ်။ အခုဆို သမီးလည်း အလုပ်ဝင်နေပြီ။ သားလည်း ၁၀ တန်းအောင်ပြီဆိုတော့ သူတို့ဘဝလေးတွေလည်း အတန်အသင့် စိတ်ချရပြီလေ”

မလွန်းအိမ်၏ ခံစားချက်ဘဝအမောပြောစကားများပြီးချိန်၊ နားထောင်နေသည့် မေမြတ်မွန်က မိမိခံစားသိမြင်သည့်အတိုင်း မလွန်းအိမ်ကို လှိုက်လှဲစွာ ပြောလိုက်မိသည်။

“လွန်းအိမ်... ဘဝကို အလေးအနက်ထား စဉ်းစားပေးတဲ့သူဟာ မေတ္တာတရားကြီးမားသူပဲ... အဲဒါ အချစ်ထက်ပိုတဲ့အချစ်ပဲ သူငယ်

ချင်း” မေမြတ်မွန်ထံမှ မမျှော်လင့်ထားသော စကားကို မလွန်းအိမ် ကြားလိုက်ရချိန်တွင် နှလုံးသားက ညင်သာစွာ လှုပ်ခတ်နေသည်ကို မလွန်းအိမ် အံ့သြစွာ သတိပြုမိလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်သံကြားရ၍ အိတ်ထဲမှ ဖုန်းကို နှိုက်ယူလိုက်၏။ ဖုန်းဖွင့်နားထောင်ကာ တစ်ဖက်နှင့် အပြန်အလှန် လုပ်ငန်းကိစ္စပြောဖြစ်သည်။ မေမြတ်မွန်က ပီတိအပြုံးဖြင့် ဖုန်းပြောနေသည့် မလွန်းအိမ်ကို ကြည့်နေမိ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ရှိုင်းဂိတ်ပါ။ ဟုတ်ကဲ့ ၁၂ ဘီး၊ ၁၀ ဘီး၊ ၆ ဘီး၊ တွဲကားလည်း ရှိတယ်။ လိုချင်တဲ့ကားကိုသာ ပြော။ ဒါဆို ကွန်တင်နာမှာပါတဲ့ ပစ္စည်းအားလုံး ရှိုင်းဂိတ်အတွက်ပဲ ထားပေးပါ။ သတ်မှတ်ရက်အတွင်း မန္တလေးရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်။ ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ပါ။ စိတ်ချပါ။ နောက်မှာရီဝက်အတွင်း ကုန်တင်ပို့မယ့် ကားနံပါတ်တွေ ပြန်ပြောမယ်နော်”

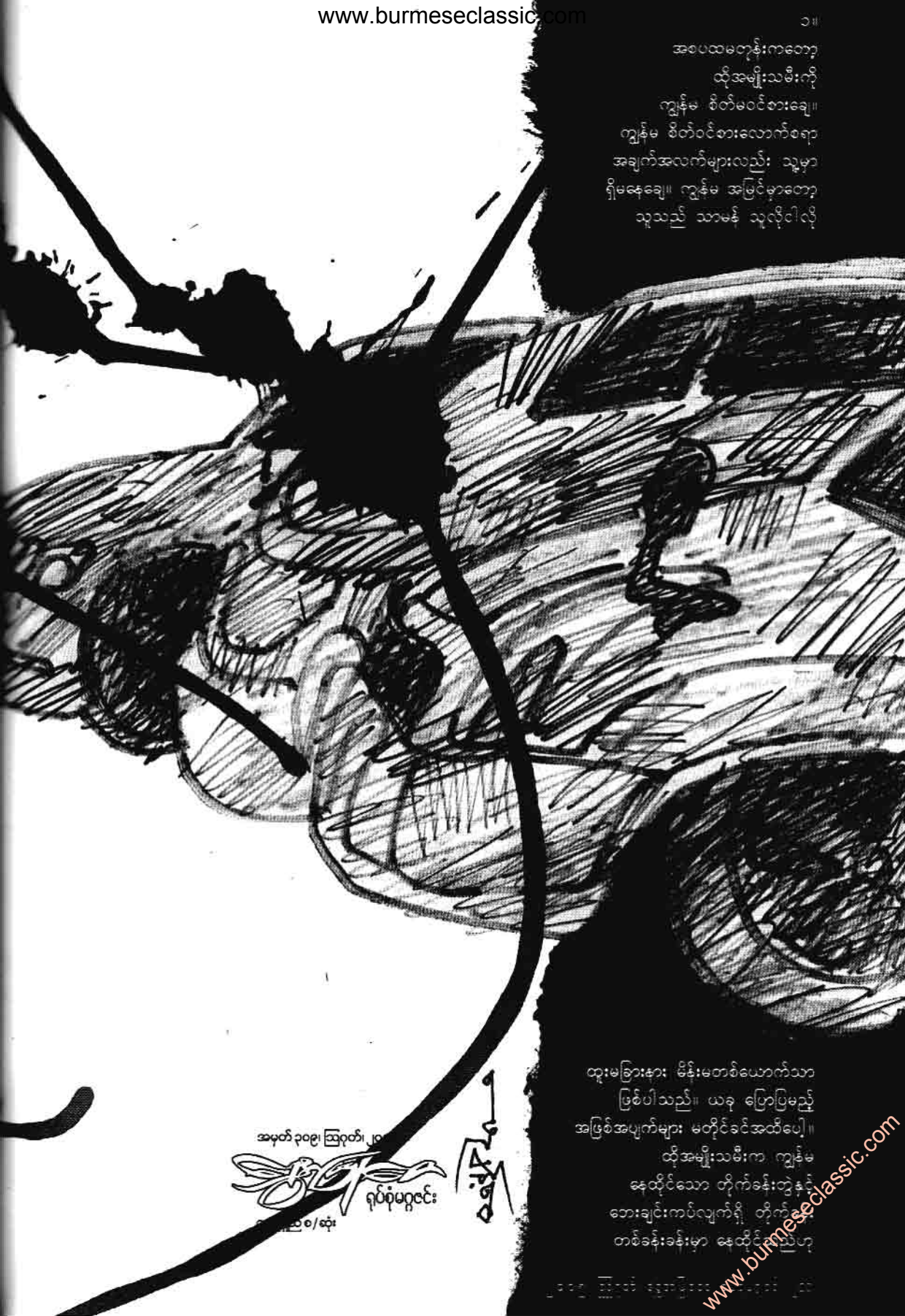
မလွန်းအိမ်က ဖုန်းပိတ်ပြီး သူငယ်ချင်း မေမြတ်မွန်ကို အားနာစွာဖြင့် နှုတ်ဆက်စကားပြောကာ ဦးစွာ ပြန်လာခဲ့သည်။ အပြန်လမ်းတွင် မလွန်းအိမ်၏ အတွေးထဲ၌ မေမြတ်မွန် ပြောခဲ့သည့် နောက်ဆုံး စကားကိုသာ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ကြားယောင်နေမိတော့သည်။

ပွင့်သစ်မိုး

ပါကင်တလွှေ ပုညစင်

အဝေထမတုန်းကတော့
 ထိုအမျိုးသမီးကို
 ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားချေ။
 ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားလောက်စရာ
 အချက်အလက်များလည်း သူ့မှာ
 ရှိမနေချေ။ ကျွန်မ အမြင်မှာတော့
 သူသည် သာမန် သူလိုငါလို

အမှတ် ၃၀၉၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၁၁
 ရုပ်ရှင်ပရိသတ်
 ၁၀/၁၁

၁၀/၁၁

ထူးခြားနား မိန်းမတစ်ယောက်သာ
 ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ပြောပြမည့်
 အဖြစ်အပျက်များ မတိုင်ခင်အထိပေါ့။
 ထိုအမျိုးသမီးက ကျွန်မ
 နေထိုင်သော တိုက်ခန်းတွင်
 ဘေးချင်းကပ်လျက်ရှိ တိုက်ခန်း
 တစ်ခန်းခန်းမှာ နေထိုင်သည်ဟု

ကျွန်မ သိထားသော်လည်း သူနေတာ ဘယ်အထိပဲ၊ ဘယ်အခန်းဆိုတာ ကျွန်မ မသိ။ သိလည်း မသိချင်။ သိအောင်လည်း ကြိုးစား အားထုတ်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ နားလည်လွယ်အောင် ခေတ်စကားဖြင့် ခပ်ရှင်းရှင်း ပြောရလျှင် လုံးဝ လုံးဝကို စိတ်မဝင်စားပါဘူးပေါ့။

ကျွန်မ နေထိုင်သော တိုက်က နှစ်ခန်းတွဲ၊ ရှစ်ထပ်တိုက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက ထိုတိုက်၏ ၄ ထပ်မြောက်မှာ နေထိုင်သည်။ ထိုအမျိုးသမီး နေထိုင်သော တိုက်သည်လည်း ကျွန်မတို့တိုက်လိုပဲ နှစ်ခန်းတွဲ ရှစ်ထပ်တိုက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့တိုက်တွင် တိုက်ခန်း စုစုပေါင်း ၁၆ ခန်း ရှိပြီး ထိုအမျိုးသမီးတို့ တိုက်တွင်လည်း တိုက်ခန်းပေါင်း ၁၆ ခန်း ရှိလေသည်။ တိုက်ခန်း ဆိုသော်လည်း ပေ ၂၅× ပေ ၆၀ တိုက်ခန်းများမို့ သာမန် ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းများ လောက်နီးနီး ကျယ်ဝန်းလေသည်။ ဓာတ်လှေကား မရှိတာက လွဲလို့ပေါ့။

လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ခန့်က ကျွန်မ ထိုတိုက်ခန်းကို ပြောင်းရွှေ့လာချိန်မှာ ကိုယ့်တိုက်ရှေ့မှာ ကိုယ့်ကားကို ချောင်ချောင်ချိချိ ရပ်ထားရသည်မှာ အေးအေးလူလူ ရှိလှလေသည်။ ကျွန်မတို့ တိုက်ရှေ့တွင် ကား ၅ စီးလောက် ချောင်ချောင်ချိချိရပ်ရန် နေရာရှိ၏။ ၁၆ ခန်းအနက် ကိုယ်ပိုင်ကားရှိသော အခန်းက ၄ ခန်းလောက်သာ ရှိ၏။ ထို ၄ ခန်းတွင်မူ ၁ ခန်းတွင် ကားတစ်စီးသာရှိလေရာ ကိုယ့်

ညညဆို ကိုယ့်ကား တံဆိပ်ကလေးများ ခွာအခိုး ခံရလေမလား ကိုယ့်ကားမှန်များ အဖြုတ်ခံရမလား ကိုယ့်ကားကို ဘယ်သူ လက်ဆော့ပြီး ခြစ်သွားမလဲ ဘယ်ငနာက ကားမောင်းရင်း ထိပါး ပွတ်ဆွဲ သွားလေမလဲဟု ပူရတာတစ်မျိုး

ကားကို ကိုယ့်တိုက်ခန်း ရှေ့မှာ အေးအေးလူလူ ရပ်ထားလို့ရုံသာမက ဝါသနာပါလျှင် ကျန်နေရာလွတ်လေးမှာ မီးဖိုကလေးချ၊ အကင်ကလေးကင်ကာ New Year Eve ညများမှာ Happy New Year အော်လိုတောင် ရသေးသည်။ ပြောရမယ်ဆို အဲဒီတုန်းကတော့ သာသာယာယာပဲ ပေါ့။

ကျွန်မက ဟိုနားဒီနားလည်း အိမ်လည်သွားလေ့မရှိ။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် အမြဲ ရှုပ်နေတတ်သူ။ အပြင်သွားစရာရှိလျှင်

တိုက်ပေါ်ကဆင်း၊ ကားပေါ်တက်။ အပြင်က ပြန်လာလျှင် ကားရပ်ပြီးတာနှင့် အိမ်ပေါ်တန်းတက်သွားတတ်သူမို့ အိမ်နီးနားချင်းများနှင့်လည်း ရင်းနှီးခြင်း မရှိလှပေ။ ထိုအမျိုးသမီးကိုတော့ ကျွန်မကား အဝင်အထွက်တွေမှာ အနီးအနားမှာ လမ်းလျှောက်သွားလာနေတာမျိုး တွေ့မိတာကလွဲ၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်တောင် ဆုံခဲ့လေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ အိမ်ကို ကျန်နယ်ပို့သူမှတစ်ဆင့်၊ နားနို့ပို့သူမှတစ်ဆင့်၊ ခေါင်းလျှော်ဆိုင်မှတစ်ဆင့် ထိုအမျိုးသမီးသည် စရိုက်ကြမ်းကြောင်း၊ အိမ်ဖော်များကို နှိပ်စက်ကြောင်း၊ အိမ်နီးချင်းများကို ပြဿနာရှာတတ်ကြောင်း ကြားသိရသော်လည်း မိန့်မတချို့မှာရှိတတ်သော သဘာဝမို့ ထူးဆန်းတယ်လို့လည်း မထင်မိပေ။

ဤသို့ ကျွန်မဘဝနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း အလျှင်မရှိသော၊ ကျွန်မ လုံးဝ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားခဲ့သော ထိုအမျိုးသမီးသည် တစ်နေ့သောအခါမှာ ကျွန်မနှင့် သက်ဆိုင်လာလိမ့်မည် ဆိုတာကို အဲဒီတုန်းကတော့ ကျွန်မ ဘယ်လို ကြံသိနိုင်ပါ့မလဲ။

□
၂။
ခေတ်ကာလသည် ပြောင်းလဲ၍ လာလေသည်။ ယာဉ်အိုယာဉ်ဟောင်း လဲလှယ်ရေး စီမံချက်ကြောင့်ပင် လူလတ်တန်းစား တော်တော်များများ ကားစီးနိုင်လာကြလေသည်။ ရွှေတစ်ကျပ်သား ၃ သိန်းပင် မပြည့်သော

၂၀၀၅ ခုနှစ် ဝန်းကျင်ကာလတုန်းက ၁၉၈၄ ခုနှစ်ထုတ် ဆလွန်းကား စုတ်ပလုတ်တုတ်လေးကိုပင် သိန်း ၁၅၀ နီးပါး ပေး၍ စီးခဲ့ရသော သနားစရာ မြန်မာပြည်သူပြည်သား လူအများသည် ခုချိန်မှာတော့ ဟိုအရင်က ဟိုကတော့များသာ စီးနိုင်ခဲ့သော သိန်းထောင်ကျော်တန်မတ်ခံတော့ ရွှေငါးလိုကားမျိုး သူဌေးသားများ ဝေါခနဲ ဗျူးခနဲ မောင်းသွားပြီဆို လေသော ကြည့်နေခဲ့ရသော ကယ်လီဒီနား စက်ရုပ်ကားများကို သိန်း ၁၅၀ ဝန်းကျင် လောက်ဖြင့် ခေါင်းခေါက်၍ ဝယ်နိုင်လေပြီ။

ထို့ကြောင့်ပင် လမ်းပေါ်၌ ကားများ များလာသည်နည်းတူ ကျွန်မတို့တိုက်ရှေ့ ကားပါကင်ကလေးမှာလည်း စည်ကား၍ လာလေသည်။ ရှိသည့် နေရာထက် ရပ်ရမည့် ကားအစီးရေက များလာသောအခါ ကားပါကင်နေရာ ရရှိရေးသည် ကားရှင်တို့၏ နှလုံးအိမ်ကို ခြိမ်းခြောက်လာခဲ့တော့သည်။

တိုက်ခန်း ၁၆ ခန်းအတွက် ကားရပ်စရာ နေရာမှာ ၆ နေရာသာရှိလေရာ ကားရှင်တို့သည် (ဦးသူထိုင်) စနစ်ကို ကျင့်သုံးကြရသည်။ အိမ်ပြန်နောက်ကျ၍ ပါကင်နေရာမရလျှင် လမ်း၏ တစ်ဖက်ခြမ်း လမ်းဘေးနေရာများ အနီးအနား အိမ်ရှာခန်းများမှာ ဝေးဝေးလံလံသွားရပ်ရ၏။ ထိုသို့ ရပ်ကြရခြင်းကြောင့် ကားရှင်တို့သည် အိပ်မပျော်သောညများ၊ အိပ်

ရေးပျက်သောသူများ၊ စိုးရိမ်
ထိတ်လန့်စရာ မနက်ခင်းများ
ကို ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းကြရ
၏။

ညညဆို ကိုယ့်ကား
တံဆိပ်ကလေးများ ခွာအခိုး
ခံရလေမလား။ ကိုယ့်ကားမှန်
များ အဖြုတ်ခံရမလား။ ကိုယ့်
ကားကို ဘယ်သူလက်ဆော့
ပြီး ခြစ်သွားမလဲ။ ဘယ်ငှာ
က ကားမောင်းရင်း ထိပါး
ပွတ်ဆွဲသွားလေမလဲဟု ပူရ
တာတစ်မျိုး၊ မနက်မိုးလင်း
လို့ ယာဉ်ထိန်းရဲများလာလျှင်
ကိုယ့်ကားနံပါတ်ကို မှတ်
သွားမှာ စိုးရတာတစ်မျိုး၊
ကရိုန်းနှင့် လာဆွဲသွားမှာ ပူရ
တာကတစ်ဖုံတို့ကြောင့် မနက်
ဆိုလည်း အိပ်ရာထဲမှာ နှပ်
မနေနိုင်အားဘဲ စောစောထ
ကာ ကားသွားရွှေ့ရလေသည်။
စင်စစ်မှာတော့ ရန်ကုန်မြို့
ကြီး၌ တစ်နေရာစာ ပါကင်
မရှိဘဲ ကားဝယ်စီးခြင်းသည်
အိမ်မရှိဘဲ ခွေးမွေးသည်နှင့်
ဆင်တူလေသည်။

ထိုအချိန်ကာလများမှာ
ပင် ၈ လွှာတိုက်ခန်း ဝန်တာ
လေးတစ်ခုမှ အရိပ်ကလေး
ကို ကျွန်မ သတိပြုမိလာရ
သည်။ ကျွန်မ အပြင်က ပြန်
လာတိုင်း၊ ကျွန်မ အပြင်ကို
သွားတိုင်း ထိုလူရိပ်သဏ္ဌာန်
လေးကို မြင်တွေ့ရလေ့ရှိ၏။
ပထမတော့ အမှတ်တမဲ့၊
နောက်တော့ အမှတ်ထင်ထင်
ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။ မကြာခင်မှာ
ပင် ထိုအရိပ်သဏ္ဌာန်လေး
အကြောင်းကို ကျွန်မ၏ အိမ်
အကူ ကောင်မလေး ပြော
စကားအရ သိခွင့် ရခဲ့လေ
သည်။

‘အစ်မ...ဟိုမိန်းမ...

ဟိုမိန်းမ...တွေ့လာ...အမြဲ
ဥစ္စာခြောက်နေတဲ့မိန်းမ’

‘ဟင်...ဘယ်မိန်းမ
လဲ...ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဟို ဘာ ကံ တို ကံ က
အပေါက်ဆိုးဆိုးနဲ့ ပြဿနာ
အမြဲရှာတတ်တဲ့မိန်းမလေ၊
ဟို ဝန်တာမှာ အမြဲထိုင်ထိုင်
ပြီး ပါကင်စောင့်တစ္ဆေ ဖြစ်
နေတာလေ’

‘ပါကင်စောင့်တစ္ဆေ’

ကျွန်မက ကောင်မ
လေး၏ အသုံးအနှုန်းကို
ထူးဆန်းသွားကာ တီးတိုးရေ
ရွတ်ရင်း မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိ
၏။

‘ဟုတ်တယ်လေ အစ်မ
ရဲ့ သူကားဝယ်ပြီးကတည်း
က တိုက်ရေမှာ သူကားရပ်
ဖို့ နေရာကို သူဘာသာ မျဉ်း
ဆွဲပြီး သတ်မှတ်တယ်။ သူ
ကား ထွက်သွားတာနဲ့ အဲဒီ
နေရာမှာ ရေပုံးတွေ၊ ထိုင်ခုံ
တွေ၊ သစ်သားချောင်းတွေ
ချပြီး နေရာဦးထားတယ်။
ပြီးရင် အဲဒီ ၈ ထပ် ဝန်တာ
မှာ ထိုင်ပြီး သူကား ပြန်မလာ
မချင်း သူနေရာကို ပုံကြည့်
ပြီး စောင့်တော့တာပဲ။ သူ
ပါကင်လို့ သူဘာသာ သတ်
မှတ်ထားတဲ့ နေရာမှာ သူများ
ကား ဝင်ရပ်လို့ကတော့
အပေါ်ကနေ လှမ်းအော်ပြီး
ထာဝီစွန်တောင်ဆွဲ ဆင်းလာ
ပြဿနာရှာတော့တာ အစ်မ
ရေ’

ကောင်မလေး စကား
ကြောင့် ‘ဪ... လောက
မှာ ဒီလိုလူမျိုးလည်း ရှိပါ

သေးလား ဟို ကျွန်မ အံ့ည
မိရလေသည်။

ကျွန်မ နားလည်ထား
တာကတော့ တိုက်ခန်း ၁၆
ခန်းရှိသည့် တိုက်ရေ ပါကင်
၆ နေရာကို ဘယ်အခန်းကမှ
မပိုင်ဆိုင်ချေ။ ပိုင်ခွင့်လည်း
မရှိ။ မြေညီထပ်အခန်းက
လည်း မပိုင်။ ၈ ထပ်က
အခန်းရှင်လည်း မပိုင်။ ဘုံ
ပိုင်ဖြစ်သော ထို ၆ နေရာစာ
ပါကင်လေးမှာ ဦးသူရပ်
စတမ်းသာ ဖြစ်လေသည်။
ဒီသဘောတရားလောက်ကို
တော့ အရွယ်ရောက်ပြီးသူ
တိုင်းဆင်းရဲချမ်းသာ အယုတ်
အလတ် အမြတ်မရွေး မည်
သည့်ပညာမဲ့ ပညာတတ်
မဆို နားလည်သဘောပေါက်
လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိတာ
က ကျွန်မ အမှားသာ ဖြစ်
တော့သည်။

တစ်ခါက ဂျာနယ်
သတင်းတစ်ပုဒ်တွင် ကျွန်မ
ဖတ်ခဲ့ဖူး၏။ တိုက်ခန်းတွင်
နေထိုင်သူများသည် ကိုယ်
ပိုင်ကားပါကင် နေရာတစ်
နေရာအတွက် စည်ပင်ကို
တစ်လ ၃ သောင်း အခွန်
ဆောင်၍ ကိုယ့်တိုက်ခန်းရှေ့
တွင် ခရမ်းရောင် ကိုယ်ပိုင်
ပါကင်တစ်နေရာ ယူနိုင်
ကြောင်း၊ သို့သော် ကိုယ်နေ
သည့် တိုက်ရှိ အခြားအခန်း
ရှင်များ၏ သဘောတူညီမှု
လက်မှတ်တော့ လိုအပ်
ကြောင်း ဖြစ်၏။ ထိုသတင်း
ဖတ်မိချိန်က ကျွန်မသည်
ရုတ်တရက် ဝမ်းသာသွားမိ

ကာ ကျွန်မခင်ပွန်းအား လှမ်း
ပြောမိလေသည်။

‘မောင်ရေ...ခင်လေး
တို့ခရမ်းရောင်ပါကင် လျှောက်
ရအောင်လေ၊ တစ်လမှ သုံး
သောင်းတည်း အခွန်ဆောင်
ရမှာဆိုတော့ မဆိုးဘူး
မောင်ရေ...’

‘ခင်လေးကို ဘယ်
အခန်းရှင်က သဘောတူညီ
ကြောင်း လက်မှတ်ထိုးပေး
မယ်ပြောလဲ၊ သုံးသောင်း
ပေးလို့ အဆင်ပြေစတမ်းဆို
ခင်လေးကိုတောင် သူတို့က
အရင်လက်မှတ်လာထိုးခိုင်း
ကြမှာပေါ့’

‘အင်း...ဒါလည်း
ဟုတ်ပေသား’

မောင်ပြောတော့ ကျွန်မ
က ပန်းကလေးတွန့်ကာ ပြီး
မိခဲ့လေသည်။ ဒီလိုနှင့်ပဲ
သူများကား ထွက်သွားရင်
ကိုယ့်ကားလေးကို နေရာ
လွတ်မှာသွားထိုး၊ ကိုယ့်ကား
ထွက်တော့ သူများကားလာ
ထိုးဖြင့် အဆင်ပြေသလို၊ ဖြစ်
သလို၊ ကြိုသလို ပါကင်ကိစ္စ
ကိုဖြေရှင်းလာခဲ့ရသော်လည်း
ပါကင်နေရာဦးဖို့တော့ တစ်
ခါမှ မကြံစည်မိဖူးချေ။

အိမ်က ကောင်မလေး
က ပြောပြသော ‘ပါကင်
တစ္ဆေ’အကြောင်း ကြားသိ
ပြီး နောက်မှာတော့ ‘ပါကင်
ဦးသူများ’ကို ကျွန်မ သတိပြု
မိလာရလေသည်။

တချို့ဖြေညီထပ်
အခန်းရှင်များသည် သူတို့
အခန်းရှေ့ ပါကင်နေရာကို
သူတို့အပိုင်ဟု မျက်နှာပြောင်
ပြောင်ဖြင့် သတ်မှတ်ထားကြ
၏။ သူတို့ကား ထွက်သွား
လျှင်လည်း ထိုနေရာကို

ဘယ်သူ့ကိုမှ အချိန်ပိုင်း၊ နာရီ ပိုင်းမျှ ဝေမပေးလိုကြဘဲ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း ပါကင် နေရာမှာ လူလဲ၍ စောင့်ကြပ်ရန်တစ်စုံ၊ ပစ္စည်း ပစ္စယ အစုံပလုံ ချ၍တစ် နည်း ပါကင်တစ်နေရာစာ အတွက် သူတို့မှာ အသိဉာဏ် မဲ့ကြောင်း သူတို့၏ စိတ် ဓာတ် အဆင့်အတန်းကို ဖော် ပြကြလေသည်။

ကျွန်မကတော့ ပါကင် ဦးရဲမှာကို အလွန် ရှက်တတ် သူ ဖြစ်လေသည်။ ပါကင်ကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ရန်စွယ် တင်ငါ့ငါ့ စောင့်ကြပ်သူများ သည် ကိုယ်မပိုင်သော နေရာ တစ်ခုအတွက် ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ် ပြန်ချရသူများဟုသာ ယူဆမိ၍ ဖြစ်သည်။

ပါကင်ဦးသူများထဲ တွင် ထိုအမျိုးသမီးကတော့ အဆိုးဝါးဆုံး ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်မ အပြင်က ပြန်လာချိန် မှာတွင် သူမကို မြေပြင်အနီး တစ်ဝိုက်တွင်ဖြစ်စေ၊ ဝေဟင် အနီးတစ်ဝိုက်တွင်ဖြစ်စေ မကြာခဏ မြင်တွေ့ရလေ့ရှိ ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဒီအနီး အနား တစ်ဝိုက်ရှိ အခန်းရှင် များ အားလုံး သူ့အကြွေး မကင်းသလို မျက်နှာထားမျိုး ဖြင့် သူ့သတ်မှတ်သော သူ ပါကင်ကို ပတ်၍ လျှောက် နေတတ်သလို တစ်ခါတစ်ရံ မှာတော့ ဝ ရွာ ဝရံတာတွင် ထိုင်ကာ သူ့နေရာကို မမှိတ် မသုန် စောင့်ကြပ်နေပုံအား မိုးကောင်းကင် နောက်ခံဖြင့် မြင်တွေ့ရလေ့ ရှိလေသည်။

ထို အမျိုးသမီး၏ ပါကင်ဦးသော ပစ္စည်းများ မှာလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်

www.burmeseclassics.com ရုတ်တရက် ရင်တုန်သွားကာ...
ဟယ်... မောင်ရေ...
ဒီမှာ လာကြည့်ပါဦး၊ အစင်း ရာကြီးကို ထင်းနေတာပဲ။ ဒါ မတော်တဆ ခြစ်မိတာမျိုး မဟုတ်ဘူး မောင်ရေ၊ တမင် ရည်ရွယ်ပြီး တကူးတက သေသေချာချာ အားစိုက် ဆွဲခြစ်ပစ်လိုက်တာမျိုးပဲ။ မောင် ကားကို မနေ့က ဘယ် မှာ ရပ်မိသေးလဲ’
ကျွန်မက အစင်းရာကြီး ကို ကြည့်ကာ ရင်ဘတ်ဖိ၍ ပြောမိတော့ မောင်က မျက်နှာ အပျက်ပျက်ဖြင့်...
‘မနေ့က မောင် သွား တာတော့ ကားပါကင်ရော ပါကင်စောင့် ဝန်ထမ်းတွေပါ ရှိတဲ့ နေရာပဲ ခင်လေးရဲ့။ ဪ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မနေ့က မောင် အိမ်ကို ခဏ ပြန်လာတော့ မောင်တို့ တိုက် ရှေ့မှာ ပါကင်နေရာ မလွတ် တာနဲ့ နေရာလွတ်ရှိတဲ့ ဟို ဘက်တိုက်ရှေ့မှာ ခဏ ဝင် ရပ်ထားလိုက်မိတယ်’
‘မောင်ကလည်း ဘာ ဖြစ်လို့ သူများတိုက်ရှေ့မှာ သွားရပ်ခဲ့ရတာလဲ’
‘ဒီနားမှာတော့ ဒီလိုပဲ ရပ်နေကြတာလေ ခင်လေး ရဲ့၊ သူတို့တိုက်က ကားတွေ လည်း တစ်ခါတလေ မောင် တို့ တိုက်ရှေ့မှာ လာရပ်တတ် တာပဲဆိုတော့ မောင်လည်း ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲဆိုပြီး ရပ် လိုက်မိတာ။ အရင်လည်း ဒီလိုပဲရပ်နေကျပါ။ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ခုံလေးတစ်လုံး ချပြီး နေရာဦးထားတာ တွေ ပေမဲ့ ခဏပဲဆိုပြီး ဆင်းဖယ် ပြီး ရပ်လိုက်မိတာ’

ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ရေပုံး တစ်ပုံး၊ ထိုင်ခုံတစ်ခုံလောက် နှင့်သာ ဦးလှေရှိသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ စက္ကူ ပုံးအလွတ်များ၊ သစ်သား ချောင်းများ စပုံကာ ဝါးလုံး ကိုပင် ကန့်လန့်ဖြတ်၍ ဦး တတ်လေသည်။

တစ် မနက် မှာတော့ ကျွန်မ အပြင်သွားရန် ကား ပေါ်တက်မည်ပြုစဉ် ကျွန်မ တို့ Crown ကားအဖြူ၏ ဘေးဘက်တွင် အချွန်တစ်ခုခု ဖြင့် ခြစ်ဆွဲထားသော ခြစ်ရာ အစင်းကြီးတစ်ခုကို ထင်း ထင်း မြင်လိုက်ရလေသည်။

‘ဟို... အစ်ကိုရပ်တဲ့ နေရာက မျဉ်းဆွဲထားတဲ့ နေရာလား’
‘ဟုတ်တယ်လေ’
အိမ်ကကောင်မလေး က အထိတ်တလန့် ပုံစံဖြင့် ဝင်မေးလိုက်တာမို့ မောင်က ခေါင်းညှိ၍ ဖြေလိုက်လေ သည်။ ကောင်မလေးမျက်နှာ က နှိုးမဲ့သွားကာ...
‘အဲဒါ ဟိုမိန်းမ နေရာ လေ အစ်မရဲ့၊ ပါကင်စောင့် တစ္ဆေရဲ့ နေရာ။ ဒါ သူ့လက် ချက်ပဲနေမှာ’
‘ဘယ်လို’
‘သူက သူ မအားလို့ မစောင့်နိုင်တဲ့ အချိန်တွေမှာ သူဦးထားတဲ့ ပစ္စည်းကို ဖယ် ပြီး သူ့နေရာမှာ ဝင်ရပ်တဲ့ ကားတွေကို အချွန်နဲ့ ဆွဲဆွဲ ခြစ်ပစ်နေကျတဲ့’
‘ဟယ် ဟုတ်ပါ့မလား ဟယ်၊ အဲဒီလောက်တော့ အကျင့်ယုတ်နိုင်ပါ့မလား’
‘မထင်နဲ့၊ အစ်မရေ၊ သူက အရမ်း အကျင့်ယုတ် တာ။ သူ့နေရာမှာ ရပ်မိတဲ့ ကားမှန်သမျှကို အဲဒီလို ခြစ် ပစ်တာတဲ့’
‘နင့်ကို ဘယ်သူပြော လဲ’
‘ဒီနားကဈေးမှာ ဈေး သွားဝယ်ရင်း အဲဒီဘက် တိုက်ခန်းတွေမှာနေတဲ့ ကောင်မလေးတွေ ပြောသိ ကြားခဲ့တာ။ သူတို့အိမ်ရှင် တွေလည်း အဲဒီမိန်းမကို အရမ်းမုန်းနေကြတာတဲ့။ အဲဒီ မိန်းမ လက်ချက်မှန်းလည်း သိကြတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ လက်ပူးလက်ကြပ် မမိသေး တော့ ဘာမှပြောလို့ မရသေး ဘူးတဲ့’

ကျွန်မသည် ထိုမိန်းမ၏ အသွင်သဏ္ဌာန်ကို မြင်ယောင်ကာ စိတ်မသက်သာသက်ပြင်းသာ ချလိုက်မိလေသည်။ ထိုမိန်းမ၏ သွင်ပြင်က နိမ့်နိမ့်ပါးပါးထဲကတော့ မဟုတ်ချေ။ မျက်နှာကြောတင်းကာ လူတကာကို အပေါ်စီးက ကြည့်တတ်သည့် မျက်ဝန်းမှေးမှေးစူးစူးလေးနှင့် အရပ်မြင့် ပိန်ပါးကာ လူရည်ခပ်သန့်သန့်ထဲက ဖြစ်လေသည်။ ဒီလို အသွင်အပြင်နှင့် ဒီလိုတိုက်ခန်းမှာ နေပြီး ကားလည်း စီးနိုင်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဘာကြောင့်များ ဒီလိုအောက်တန်းကျသော လုပ်ရပ်မျိုးကို လုပ်နိုင်ရပါသနည်း။

အမှန်တကယ် စဉ်းစားကြည့်လျှင် ဆင်းရဲခြင်းနှင့် အောက်တန်းကျခြင်းသည် တွဲလျက် မရှိတတ်သလို ချမ်းသာခြင်းနှင့် အထက်တန်းကျခြင်းသည်လည်း တွဲလျက် ရှိမနေနိုင်ချေ။

တချို့လူများသည် ငွေကြေးမပြည့်စုံလှသော်လည်း စိတ်ဓာတ်ကလေးတွေ အဆင့်မြင့်လှကာ တချို့သော ချမ်းသာသူများကတော့ အောက်တန်းကျစွာ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တတ်ကြ၏။ တကယ်တမ်းတော့ လူတစ်ယောက်၏ အဆင့်အတန်းကို တိုင်းတာ ဆုံးဖြတ်ရာတွင် ငွေကြေးထက် စိတ်ဓာတ်က ပို၍ အဓိကကျလေသည်။

ကျွန်မသည် ထိုမိန်းမနှင့်တော့ တပုဒ်ပျိုင့် ရန်မဖြစ်လိုရကား ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာမျှ ပြဿနာအစ သွားမရှာမိတော့။ တတ်

နိုင်သမျှ ထိုအမျိုးသမီးနှင့် ကင်းအောင် နေမည်။ ထိုနေရာမှာ သွားမရပ်မိစေရန်လည်း မောင့်ကို သတိပေးရလေသည်။ ကား အစင်းရာကြီးကိုတော့ ချက်ချင်းလည်း ဆေးသွားမမှုတ်ဖြစ်သေးဘဲ ဒီအတိုင်းသာ ထားထားရသေး၏။

အနီးအနားရှိ လူများသည်လည်း ကိုယ့်ကားကို အခြစ်ခံရမည်ကို ကြောက်ခြင်း၊ ထိုအမျိုးသမီးနှင့် ဖက်ပြိုင် ရန်မဖြစ်လိုခြင်းတို့ကြောင့် ထိုပါကင်နေရာကို ရှောင်ရှားရင်း ထိုနေရာသည် သူမတစ်ဦးတည်းပိုင် ဖြစ်မှန်း မသိဖြစ်လာရလေသည်။

အိမ်နီးချင်း ဦးလေးကြီးတစ်ယောက် ပြောသည်မှာ-

‘ဦးတို့တော့ အတတ်နိုင်ဆုံး သူနဲ့ကင်းအောင်နေတယ်ကွယ်။ တစ်ခါလား သူ့နေရာ သွားရပ်မိတာ ဦးကားကို အခြစ်ခံလိုက်ရတယ်လေ။ တစ်ခါ ဦးတူမလေး သူ့ပါကင်နေရာမှာ ထိုးမယ်ကြံတော့ သူက ပြေးဆင်းလာပြီး ရန်တွေ့လိုက်တာ တူမလေးမှာ မျက်လုံးအကြောင်သားနဲ့ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ကို ဖြစ်လို့။ ဒီနားက လူတွေ အားလုံးက သူနဲ့ ရန်မဖြစ်ချင်တာနဲ့ သူ့နေရာမှာ ဘယ်သူမှ သွားမထိုးကြတော့ဘူးလေ။ သူနဲ့လည်း ဘယ်သူမှ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ကြတော့ဘူး’

ဦးလေးကြီး စကား

ကြောင့် ပါကင်စောင့် တစ္ဆေများကို ပြောချင်သည့် ကျွန်မ၏ စကားလုံးများကို မျိုသိပ်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရလေသည်။ တစ်ခါက ကျွန်မနှင့် မောင် အပြင်က ပြန်လာခိုက်တွင် လွတ်နေသော ကားပါကင်တစ်ခု၌ ကားပါကင်ထိုးမည်ပြင်လျှင် မြေညီထပ်အခန်း၌ ပုံပုံကြီး ထိုင်စောင့်နေသော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က မျက်နှာထိ မျက်နှာထားဖြင့် ထ၊လာကာ...

‘ဟေ့...ဒါ...တို့အိမ်က ကားပါကင်လေ၊ အိမ်ကကားက ခုပဲ ပြန်လာမှာ၊ ကားအဝင်အထွက်ရှိတယ်၊ ပိတ်လည်း မရပ်နဲ့’

ဟု ရန်လိုဒေါသသဖြင့် လှမ်းအော်ပြောခြင်း ခံရလေရာ ကျွန်မသည် ဖြန်းခနဲ မျက်နှာပူနွေး ရှက်ရွံ့သွားမိလေသည်။ ကျွန်မက ရုတ်တရက် ကားပေါ်က ဆင်းမည်ပြင်တော့ မောင်က ကျွန်မလက်ကို လှမ်းဆွဲကာ-

‘ခင်လေး ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘သွားရှင်းပြမယ်လေမောင်၊ တကယ်တော့ ဒီနေရာကို သူတို့မပိုင်ကြောင်း သူတို့သိအောင် သွားပြောပြရမှာပေါ့’

မောင်ကပြုံးကာ ကျွန်မကိုကြည့်ရင်း...

‘သူတို့က ဒါတွေမသိလို့ ဒီလိုတွေလုပ်ကြတယ်လို့ ခင်လေးက ထင်တယ်ပေါ့’

‘အင်းလေ...’

‘ခင်လေးရယ်၊ သူတို့ဒီလောက် အ၊ပျံ့မလား။ ခင်လေးကသာ အ၊နေတာ။ သူတို့က မသိလို့လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ သိလျက်နဲ့ သူတို့အတွက် မလွန်ဆန်နိုင်လို့ အတ္တစိတ်နဲ့ လုပ်နေကြတာလေ။ ပါကင်ဦးသူတိုင်း မသိလို့ ဦးနေကြတာလို့ ခင်လေးက ထင်နေတာလား၊ အ၊လိုက်တာ ခင်လေးရယ်’

မောင် ပြောသလိုပဲ ခုတော့ဖြင့် ပါကင်ဦးသူများဟာ မသိလို့ ဦးကြသူများ မဟုတ်မှန်း ကျွန်မ သိပါပြီ။

ပါကင်တစ္ဆေများထဲမှာ အဆိုးရွားဆုံးတစ္ဆေ၊ အစွန်းရောက်သောတစ္ဆေဖြစ်သည့် ထိုအမျိုးသမီး၏ သတင်းကိုတော့ ကျွန်မတို့ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ မကြာခဏ ကြားရလေ့ရှိ၏။

‘အမယ်လေး...အဲဒီမိန်းမ ယုတ်မာချက်ကတော့ လက်လန်တယ်ဟေ့၊ သူ့နေရာမှာ ငါ့ကား ၃ ခါရပ်တော့ ၃ ခါ အခြစ်ခံရတယ်။ တကယ်ကို အောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းမပါဟယ်’

တစ်ခါတစ်ရံ အနီးအနား စတိုးဆိုင်ထဲတွင် ဈေးဝယ်စဉ် ထိုမိန်းမအကြောင်း ပြောနေသည်ကို ဤသို့ ကြားသိခဲ့ရဖူး၏။

ကားပါကင် တစ်နေရာစာအတွက် ထိုအမျိုးသမီး စတေးလိုက် ရတာတွေက တော်တော်များလှလေသည်။ ပါကင်တစ်နေရာစာအတွက် အဲဒီလောက် စတေးဖို့ ထိုက်တန်ပါရဲ့လားဟု မေးခွင့်ရလျှင် မေးကြည့်လိုက်ချင်

သည်။ နားချလိုမျိုးရရင် နားချ၊ တရားပြလိုက်ချင် သေးသည်။

ပါကင် တစ် နေရာ အတွက် သူမပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူများ၏ ရွံ့မုန်းမှု၊ ရှောင်ရှား မှုတွေကို သူမ ရရှိခဲ့သည်။ သူမ၏သိက္ခာနှင့် သူမ၏ အဆင့်အတန်းကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျွန်မသည် ထိုအမျိုးသမီး နှင့် ပတ်သက်ပြီး မုန်းရမှာ ကိုတောင် မေ့လျော့စွာ ဟာသအမြင်ဖြင့် တွေးတတ် လာလေသည်။

ကျွန်မ အပြင်က ပြန် လာချိန်၌ ထိုအမျိုးသမီး ရှိနေ မည့် ၈ လွှာ ဝန်တလေး ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်မိ၏။ ထို အမျိုးသမီး၏ အရိပ်ကလေး ကို မြင်ရလျှင် ဟိုအရင်က ကြားခဲ့ဖူးသော သံချင်း ကလေးကို တီးတိုး ညည်းမိ ၏။

‘ရောက်လာချိန်မှာ×× × အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်××× အမြဲတမ်းပဲ ရှင်းလင်းထားပါ တယ်×××မင်းအတွက်နေရာ ×××တစ်နေရာစာ ကိုယ်ဦး ထားတယ်×××’

‘မောင် အဲဒီသီချင်းက ပါကင်ဦးသူတွေအတွက်များ ရည်ရွယ် စပ်ဆိုခဲ့သလား ဟင်’

ဟု ကျွန်မက ဟာသ ပြောလျှင်တော့ မောင်က ရယ်မောတတ်လေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်ပင် ပါကင် တစ္ဆေများသည် ကျွန်မတို့ အတွက် စိတ်ဆိုးစရာ မဟုတ် တော့ဘဲ သနားစရာ၊ တရား ကျစရာ၊ ဟာသလုပ်စရာ

တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတစ်ပါး မကောင်းကြံတာ ခံရတိုင်းလည်း ကိုယ့်ဘဝ ယိုယွင်း ပျက်စီးသွားတာ မဟုတ်ချေ ခေတ္တခဏသာ နာကျင်ခံခက် ရသော်လည်း တစ်ချိန်မှာ ပိုမိုတောက်ပ လာနိုင်သေးသည်

ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

‘ငယ် ငယ် တုန် :က တော့ ကစားရင်း အော်ဆိုဖူး တယ်၊ ညောင်ပင်တစ္ဆေ... ဝေလေလေ... နင်ဘယ်ကိုင် မှာနေ ညောင်ကိုင်မှာနေတဲ့။ ခုတော့ ဒီလို ပြောင်းဆိုရ အောင် ပါကင်တစ္ဆေ... ဝေ လေလေ နင်ဘယ်ကိုင်မှာနေ ... ၈လွှာကိုင်မှာနေ...’

ထိုအမျိုးသမီးကို မြင်ရ တိုင်း ကျွန်မ ပါးစပ်က ဟာသတွေ ပြောထွက်လာမိ တတ်သည်။ မုန်းရမည့်အစား ရယ်မောလာခဲ့မိသည်။ ထို အချိန်ထိ ဆေးသွားမမှုတ်ရ

သေးသည့် ကျွန်မတို့ကား ဘေးဘက်မှ ခြစ်ရာကြီးကို မကြည့်မိအောင် သတိထား ရင်းနှင့်ပေါ့။

၃။

တစ်နေ့မှာတော့ ဘယ် တော့မှ မဆုံချင်သော ထို အမျိုးသမီးနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင် ဆုံရသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရလေသည်။ အဲဒီ ဆုံတွေ့ခြင်းဟာ ကျွန်မနှင့် သူ့ အတွက် ပထမဆုံးနှင့် နောက် ဆုံး ဆုံတွေ့ခြင်းကို ဖြစ်ခဲ့ပါ သည်။

အဲဒီနေ့က ည ၁၀ နာရီ မှ ကျွန်မ အပြင်က ပြန်လာ ခဲ့သည်။ သိပ်မဝေးလှသည့် ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ကျင်းပ သည့် သူငယ်ချင်း၏မွေးနေ့ ပွဲမှ ပြန်လာခဲ့ခြင်းပင်။ မောင် ကတော့ အိမ်မှာ ရောက်နှင့် နေခဲ့ပြီ။ ညနေမှာ မောင်က ဧည့်သည်တွေစရာရှိနေသဖြင့် ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းပဲ ကားမောင်းသွားခဲ့တာ ဖြစ် သည်။

ကျွန်မတို့ တိုက်ရှေ့မှာ ကားရပ်မိတော့ ကားပါကင် ပြည့်နှင်နေခဲ့ပြီမို့ ကျွန်မက ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ရှေ့ ဆက် မောင်းလာရင်း ပါကင် ရှာလာသည်။ ဘေးချင်းကပ် လျက် တိုက်ရှေ့ကို ရောက် တော့မှ ပါကင်နေရာလွတ် တစ်ခုကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုနေရာဟာ ဟိုအမျိုးသမီး ၏ကားပါကင်နှင့် ကပ်လျက် နေရာဖြစ်သည်။ ဟိုအမျိုး သမီး၏ ပါကင်နေရာမှာ သူမ စီးနေကျ TOYOTA Belta ကားဖြူကို မတွေ့ရဘဲ ဒီအနီး အနားမှာ ရပ်နေကျ မဟုတ်

သော Mark X ကား အမည်း ရောင်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုကားက အသစ်စက်စက် လို ပြောင်လက် တောက်ပ လွန်းတာမို့ ထိုကားရှင်အစား ကျွန်မ ကြက်သီးထသွား ရရင်း ‘အခြစ်စမ်း ခံချင်တယ် ထင်ပါ’ ဟု တွေးမိလိုက် သည်။ ကြည့်ရတာတော့ ဧည့် သည် တစ် ယောက် ယောက်၏ကား ဖြစ်နိုင်ပါ သည်။ ဓာတ်သိဆိုလျှင်တော့ နှမ်းဖတ်ချင် အမျိုးသမီး၏ နေရာမှာ ကားရပ်ရတာဟာ ကျားပြီး ပြေးဆွဲရ တာထက် ပို၍ အန္တရာယ်ကြီးမှန်း သိ မည်ပင်။ လူဆိုတာ ယပင့် နှင့် ချစ်တာကိုသာ ခံယူလိုကြ ပေမဲ့ ယရစ်နှင့် ခြစ်တာကို တော့ မခံယူချင်ကြဘူး မဟုတ်လား။

ကျွန်မက ထိုကားကို လှမ်းကြည့်နေရင်းက ပါကင် တစ္ဆေ၏ ၈ လွှာကိုင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိ သည်။ ထိုနေရာမှာ သူ ရှိနေ ခဲ့ပါ။ သူ အပြင်သွားနေတယ် ထင်ပါ။ ဒါကြောင့်သာ ကား ရော လူရော ပျောက်နေတာ ပေါ့။ သူပြန်လာလို့ သူနေရာ မှာ သူများကား ထိုးထားတာ တွေ့လျှင် ဘယ်လောက် ဆွေဆွေခန့်ပြီး ဘယ်လောက် တောင် အခြစ်ကြမ်းလိုက် မလဲ။ သူကား ပြန်မလာခင် Mark X ကား ထွက်သွားပါ စေဟူသာ ဆုတောင်းပေး၍ တတ်နိုင်လေသည်။

ကျွန်မက အတွေးနှင့် အတူ ပခုံး မသိမသာ တွန့်မိ ရင်း ထို Mark X ကားဘေး နေရာလွတ်မှာ ကျွန်မကား ကို ပါကင် ဝင်တိုးလိုက်သော

သည်။ နည်းနည်းတော့ အသည်းယားစရာ ကောင်းပေမဲ့ 'သူ့နေရာမှာ ထိုးတာမှ မဟုတ်ဘဲလေ၊ မလုပ်လောက်ပါဘူး' ဟု ဖြေတွေးတွေးကာ စိတ်သက်သာရာ ရှာရ၏။ တစ်ခြစ်က နှစ်ခြစ် မဖြစ်လိုတာတော့ အမှန်တည်း။

ကားသေဘဲ ဖြုတ်၍ ကျွန်မ ကားပေါ်မှ ဆင်းမည် ကြံလျှင် ကျွန်မဖုန်းမှ အသံ မြည်လာလေသည်။ နိုင်ငံခြားက သူငယ်ချင်းခေါ်သော ဖုန်းမို့ ကျွန်မက ကားထဲမှာ ခဏ ဆက်ထိုင်ကာ ဖုန်းပြောနေလိုက်မိသည်။ ကျွန်မကား၏ အနီးတစ်ဝိုက်မှာတော့ လူသူ ရှင်းလင်း တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပြီ။

ထိုအချိန်မှာပင် တိုက်လေ့ကားမှ ဆင်းလာသော ထိုအမျိုးသမီးကို ကားနောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူမက ကားထဲမှာ ကျွန်မ ရှိနေတာကို သိပုံမပေါ်ပါ။ ကျွန်မ၏ ကားမှန်တွေကလည်း အညို၊ ကားအနီးတစ်ဝိုက်မှာလည်း မှောင်ရိပ်ကျနေသည်။ သူမကိုတော့ မလှမ်းမကမ်း စတိုးဆိုင်မှ ဖြာထွက်နေသော အလင်းရောင်ဖြင့် သံသကဲ့ကဲ့ မြင်လိုက်ရ၏။

ကျွန်မ ကြည့်နေချိန်မှာပင် သူမသည် အနီးအနားကို ကျီးကြည့် ကြောင်ကြည့် ကြည့်ကာ ကားနှစ်စီးကြားသို့ ကုပ်ချောင်းချောင်း ချဉ်းကပ်လာလေသည်။ သူမလက်ထဲမှာလည်း ပြောင်ပြောင်လက်လက် အရာသေးသေးလေးကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့

လိုက်ရလေသည်။ ဘုရားရှေ့... ကျွန်မ၏ အာရုံတွေ ဖျတ်ခနဲ နိုးကြားသွားခဲ့ရသည်။

'သူငယ်ချင်း ခဏနော်၊ ပြီးမှ c1 Viberကပ် ဖုန်းပြန်ခေါ်လိုက်မယ်နော်'

ကျွန်မက သူငယ်ချင်းကို ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးကတော့ ကျွန်မ၏ကားနှင့် Mark X ကားကြား မှောင်ရိပ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ။ ကြည့်ရတာတော့ သူကား အပြင်က ပြန်မလာသေးချိန်၊ သူလည်း စောင့်မကြည့်နိုင်ခဲ့ချိန်မှာ Mark X ကားက သူ့နေရာမှာ ဝင်ထိုးသွားခဲ့ပုံပင်။

သူမက ခပ်ပြောင်ပြောင် အချွန်လေးတစ်ခု ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူမ၏ လက်ကို Mark X ကားဘေးသို့ ဖျတ်ခနဲ ကပ်လိုက်စဉ်မှာ ကျွန်မက ဆတ်ခနဲ ကားတံခါးဖွင့်၍ ထွက်ကာ သူမရှေ့မှာရပ် လိုက်ပါသည်။

'အစ်မ ဘာပျောက်လို့လဲ'

'ဟင်'

သူမက ရုတ်တရက် တုန်လှုပ် ထိတ်လန့်သွားပုံဖြင့် လက်တစ်ဖက်ကို နောက်သို့ ပစ်၍ ၄ ကိုလိုက်သည်။ ကျွန်မက မသိချင်ယောင်ဆောင်ပေးလိုက်ရင်း...

'ကားနားမှာ တစ်ခုခု ကျကျန်ခဲ့လို့လား အစ်မ၊

ကုရှာပေးရမလား'

'ရ...ရပါတယ်၊ မနက်မှပဲ ရှာတော့မယ်'

သူမက ကျွန်မရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ကာ တိုက်လေ့ကားဘက်သို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ မပီတပီ အလင်းရောင် တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် မြင်လိုက်ရသော သူမ၏ တုန်လှုပ်ထိတ်လန့် သိမ်ငယ်သွားသော မျက်နှာက ကျွန်မအာရုံထဲမှာ စွဲထင်လာကာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရင်ထဲတစ်မျိုးကြီး ဖြစ် ကျန်ခဲ့ရလေသည်။

□

၄။ လမ်းမဆီက အုန်းခနဲ အသံကြီးတစ်ချက်နှင့်အတူ ထိုနေ့ မနက်ခင်းမှာ ကျွန်မအိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့ရသည်။

'ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ မသိဘူး'

'ကားတိုက်ပြန်ပြီ ထင်တယ်'

ကျွန်မတို့ အိပ်ရာမှ အမြန်ထကာ အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မတို့ တိုက်ခန်းများက လမ်းမကြီးဘေးမှာမို့ လမ်းမကြီးဆီက အသံကျယ်များကို ပီပီသသ ကြားရလေ့ရှိသည်။ ရံဖန်ရံခါ ကားဘီးပေါက်သံများ၊ ကားတိုက်မိသံများ။

ကျွန်မတို့ ဝရန်တာမှာ ရပ်၍ အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်မိလျှင် ဟိုအမျိုးသမီး၏ ကားပါကင် အနီးတွင် ဝိုင်းအုံနေသော လူများနှင့်အတူ ခေါင်းခန်းတစ်ခု ကြေမှုနေသော Belta ကားအဖြူနှင့်

ထိုကားကို အရှိန်လွန် ဝင်တိုက်ခဲ့ပုံရသော ဘတ်စ်ကားကြီးတစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

'ဟို...ဟို...ဟိုမိန်းမကား၊ အဲဒါ ဟိုမိန်းမကား၊ အမယ်လေး...သေပြီထင်တယ်'

ကျွန်မတို့နောက်မှာ ရပ်လာကြည့်နေသော အိမ်ကကောင်မလေးက ထိုနေရာကို လက်ညှိုးထိုးကာ မျက်လုံးပြူးကာ အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ခုန်သွားသည်။ မောင်က အိမ်ပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက် ပြေးဆင်းသွားသည်။ ကျွန်မကတော့ စိတ်နှလုံး ထုံဟုန် ပြာဝေလျက် ထိုမြင်ကွင်းကိုသာ တုန်လှုပ်မင်တက်စွာ ငေးစိုက် ကြည့်နေလိုက်မိလေသည်။

□

၅။

'လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်က ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွား ကွယ်လွန်ခဲ့သော...' ဘုန်းကြီး၏ တရားပြသံသည် ကားပါကင်လေးတစ်စုံကိုမှာ တီးတိုးပျံ့လွင့်နေခဲ့သည်။

ကျွန်မကတော့ ကျွန်မဘယ်တုန်းကမှ မပတ်သက်ချင်ခဲ့သော၊ စိတ်မဝင်စားခဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဝိညာဉ်အတွက် အမျှပေးဝေဖို့ ကားပါကင်ပေါ်မှာ ခင်းထားသည့် ပလတ်စတစ်မျာလေးပေါ်မှာ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်လျက် ရှိသည်။ ကျွန်မလိုပဲ ထိုအမျိုးသမီးကြောင့် ခြစ်ရာကိုယ်စီ ရှိခဲ့ဖူးသော ကားနား၏ဝိုင်းရှင်များလည်း ထို

နေရာလေးမှာ စုဝေး ရောက်
ရှိနေခဲ့သည်။

မနက်စောစော အပြင်
သွားရန် သူမ စွဲလမ်းတွယ်
ငြိရာ ကားပါကင်နေရာမှ
အလျင်စလို ကားမောင်း
ထွက်ချိန်မှာပင် ဘရိတ်ပေါက်
အရှိန်လွန်လာသော ဘတ်စ်
ကားကြီး တစ်စီးက သူမ၏
ကားခေါင်းပိုင်းကို သူမနှင့်
အတူ မွေ့ကြေစေခဲ့သည်။

ထိုနေ့ ထိုရက်မှ အစပြု
ကာ ပတ်ဝန်းကျင်၏ အမုန်း
များနှင့်အတူ သူမ အပိုင်စား
ရခဲ့သော၊ သူမ၏ ဂုဏ်
သိက္ခာဖြင့် စတေးပေးဆပ်
လဲလှယ်ခဲ့ရသော ကား
ပါကင် နေရာလေးသည်
ကျန်ရစ်သူ ကားရှင်များ၏
စိတ်နှလုံးကို ခြောက်လှန့်ခဲ့
သည်ဟု ဆိုကြ၏။ ထိုနေရာ
တွင် ကားသွားရပ်မိပါက
ရုတ်တရက် ကြက်သီးဖြာထ
လာတာမျိုး၊ တစ်ခါတစ်ရံ
ညဉ့်သန်းခေါင် အချိန်များ၌
အပေါ်ထပ်အခန်းများမှ ထို
နေရာကို လှမ်းကြည့်မိလျှင်
လူရိပ်လိုလို သဏ္ဌာန်မျိုး မြင်
ရပြီးမှ အမြင်အာရုံ မှောက်
မှားသလို ရုတ်တရက် ပျောက်
သွားတာမျိုး၊ ထိုပါကင်မှာ
ကားပါကင် ဝင်ထိုးသည့်
အခါ အနီးအနားရှိ ကားများ
နှင့် ပွတ်တိုက် ထိခိုက်မိလေ
ရှိတာမျိုး စသည်တို့ကို ကြုံ
တွေ့ရလေ့ ရှိသည်ဟု ဆို၏။
ထို့ကြောင့်ပင် ထိုနေရာလေး
မှာ တရားနာ အမျှဝေဖို့ အစီ
အစဉ် ဖြစ်လာရသည်ဟု ဆို
လေသည်။ ကျွန်မသည်
လည်း နောက်ဆုံး မြင်တွေ့ခဲ့
ရသော ညတစ်ညမှ သူမ၏
မျက်နှာကို မြင်ယောင်မှန်းဆ

အမျှ ပေးဝေလိုတာမို့ ထို
နေရာလေးသို့ ရောက်ရှိလာ
ခဲ့ရလေသည်။

‘ရောက်ရာ ဘုံဘဝမှာ
သာဓုခေါ်ဆိုနိုင်ဖို့ အမျှပေး
ဝေပါမယ်၊ ကုသိုလ်...အမျှ
...အမျှ...အမျှ...ယူတော်
မူကြပါကုန်...’

ဘုန်းကြီး၏ အမျှဝေသံ
နှင့်အတူ ကားရှင်များ၏
အမျှဝေသံသည်လည်း ဆိုနှင့်
စွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် ထိုအမျိုး
သမီးအတွက် အမျှပေးဝေရင်း
သူမမျက်နှာကို မြင်ယောင်
လာခဲ့မိသည်။ ဒါဟာ ခေတ်
စနစ်တစ်ခုက ပေးသည့်
လက်ဆောင်လား၊ မြို့ပြ
ဝေဒနာလား၊ ဒါမှမဟုတ် လူ
အတ္တကြောင့် ဖြစ်လာရသည့်
အဖြစ်အပျက်လားဟု စဉ်းစား
ရင်း ရင်မောနှမ်းလျှ လာခဲ့ရ
သည်။

သူမကိုတော့ ကောင်း
ရာဘုံဘဝသို့ ရောက်ရှိစေ
ချင်ခဲ့ပါသည်။

G။

ကျွန်မသည် ကားဘော်
ဒီရီရဲတွင် ရပ်တန့်ရင်း ဘော်
ဒီရီထဲမှ ထွက်လာသော
ကျွန်မ၏ TOYOTA Crown
ကားကို လှမ်းကြည့်နေမိ
သည်။ ကျွန်မ၏ ကားဘော်
ဒီ ဘေးဘက်တွင် ရပ်ဆိုင်း
သော ခြစ်ရာကြီးလည်း ရှိ
မနေတော့။ ကားသည် အရင်
ကထက် ပိုမို ပြောင်ဝင်း သစ်
လွင်လျက် ဘော်ဒီရီထဲမှ
ထွက်လာသည်။

ကားကို မောင်းယူလာ
သည့် ဝန်ထမ်းလေးက
ကျွန်မဆီ လျှောက်လာကာ

ကားသော့ကို တစ်ခါတသေ
လှမ်းပေးရင်း...

‘အစ်မ သေချာစစ်
ကြည့်ပါခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့
အော်ရီဂျင်နယ်အတိုင်းဖြစ်
အောင် သေချာလုပ်ပေးထား
ပါတယ်။ ဆေးပြန်မှုတ်ပြီး
ပေါင်းရုံထဲထည့်ပြီး အခြောက်
ခံထားတာပါခင်ဗျ။’

ဟု ပြောလာသည်မို့
ကျွန်မက ကားသော့ကို လှမ်း
ယူရင်း ခေါင်းညိတ်ပြီးပြ
လိုက်သည်။

အသစ်စက်စက်ပမာ
ပြောင်ဝင်းတောက်ပနေသော
ကားကို မောင်းထွက်လာရင်း
ကျွန်မ အတွေးထဲကို ဟိုအမျိုး
သမီးက ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါ
သည်။

သူမက ကျွန်မ၏ ကား
ကို ခြစ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ကျွန်မ
က အခြစ်ခံခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။
ကျွန်မကားဘေးတွင် အစင်း
ရာကြီး ရှိနေစဉ်တုန်းကတော့
ထိုအစင်းရာကြီးကို မြင်တိုင်း
ကျွန်မ သူမကို သတိရမိတတ်
သည်။ ခုတော့ ကျွန်မကား
တွင် အစင်းရာကြီးလည်း မရှိ
တော့၊ အရင်ကထက်တောင်
ပိုမို ပြောင်ဝင်းလှပလာသေး
သည်။

လူ့ဘဝတွင်လည်း ထို
သို့သာပဲ မဟုတ်လား။
တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတစ်ပါး
မကောင်းကြံတာ ခံရတိုင်း
လည်း ကိုယ့်ဘဝ ယုံယွင်း
ပျက်စီးသွားတာ မဟုတ်ချေ။
ခေတ္တခဏသာ နာကျင်ခံခက်
ရသော်လည်း တစ်ချိန်မှာ ပိုမို
တောက်ပလာနိုင်သေးသည်။
အဲဒီအခါများမှာ တစ်ချိန်က
နာကျင်ခဲ့ရဖူးတယ်ဆိုတာလေး
တစ်ခုသာ အမှတ်ရစရာ ကျန်

တတ်ပြီး ပိုမိုတောက်ပသော
အနာဂတ် ဘဝကြီးကို ပျော်
ရွှင်စွာ ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါသေး
သည်။

ပြုလုပ်သူကရော...

သူတစ်ပါးကို နာကျင်
ဒုက္ခရောက်အောင် တမင်
ရည်ရွယ်ပြုမူခဲ့သူကတော့ သူ
ဘဝကို တိုးတက် မြင့်မားလာ
သည့်တိုင် ဖျောက်မရသော
အမည်းစက်နှင့် လိပ်ပြာမလုံ
ခြင်းဟူသော စိတ်ခံစားမှုကို
ပယ်ဖျောက်ပစ်နိုင်ပါ့မလား။
သူ့အကုသိုလ်သည် သူ
ကုသိုလ်ပြုသည့်တိုင် သူ
နောက်မှ အရိပ်ပမာ လိုက်ပါ
တတ်မြဲ ဖြစ်သည်။

ထိုအမျိုးသမီး၏ အဖြစ်
အပျက်က ကျွန်မကို အတွေး
သံဝေဂများစွာ ရစေခဲ့ပါ
သည်။

ရာသီဥတု သာယာကာ
လေပြည်လေလည်း တိုက်ခတ်
သည့် နေ့ရက်များတွင် ကျွန်မ
သည် ကျွန်မအခန်း ဝရန်တာ
လေးတွင် ရပ်တန့်ကာ ကြည်
လင် သာယာသော ကောင်း
ကင်ကို ငေးမောရင်း ထို
အမျိုးသမီး ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသော
ကားပါကင် နေရာကလေး
ဆီ အကြည့် ရောက်မိတတ်
သည်။

ခုတော့ ကျွန်မတို့ အနီး
အနား တစ်ဝိုက်မှာ ပါကင်ဦး
သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှိ
မနေခဲ့တော့ပါ။

ကျွန်မကတော့ ထိုနေရာ
ကလေးဆီ အကြည့်ရောက်မိ
လေတိုင်း...ထိုအမျိုးသမီး
ကို သတိရမိမြဲ ဖြစ်လေ
သည်။